

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

I A M B L I X O Y

X A Λ K I Δ E Ω Σ

τῆς κοίτης Συρίας
ΛΟΓΟΙ Η.

R 205155

I A M B L I C H I C H A L C I D E N S I S

ex Syria cœle

De Vita P Y T H A G O R A , &

Protrepticæ orationes ad Philosophiam

L I B . I I .

Nunquam hætenus visi : nunc verò Græcè & Latinè primùm edi-
ti cum necessariis castigationibus & notis,

Addita sunt in fine Theæmus , Myia , Melisse & Pythagora
aliquot epistolæ Gr. & Lat.

34818

IOHANNE ARGERIO THEODORETO

Fratri Auctore & Interprete.

Ex Libris

A. H. Camus

In Bibliopolio Commeliniano

ANNO MDXCVIII.

1947

ILLUSTRIBUS
Generosis Amplissimisque & Nobilissimis
DOMINIS

D D.

ORDINIBUS
FRISIAE
TRANSRHENANAE

inter Amisum amnem & Flevum antiquum

*RHENI ostium Rempubl. sapienter sancteq; admini-
strantib. Domus & Mecænatib. suis unice colendis.*

S. D.

 Annus jam est penè tertius & trigessimus, ge-
nerosissimi Nobilissimique Domini & Mece-
nates honorandi, ex quo linguæ & studiorum
gratia cum nobilissimis Patriæ & summæ spei
adolescētibus, per ceteris & illustres sanè fami-
liæ, in Gallias ablegatus, mirabili quodam
casu, seu Dei destinatione, in hosce Iamblichi Chalcidensis Pla-
tonici philosophi libros, Græcè scriptos incidi. Nam cum mi-
hi illorū inspiciendorū ad dies aliquot copia facta esset, illico me-
corum exscribendorum, cum quò elegantissimè manu descri-
pti, tum verò quòd illius essent authoris, quem Proclum illum
Diadochum in Platonem scribentem nunquam non *deser vo-*

citare legeram, ut & Eunapium postea in ejus vita, *Σαυμάσιον*,
 cupido incescit Itaq; hominem, cujus istos beneficio habebam,
 eos à me reposcentem, per amicitiam, quæ inter nos mutuò
 esset, perq; Musas omnes rogavi obsecratulq; sum, ut illos de-
 scribendi mihi copiam concedere vellet. Non enim ille, qui
 lumen de suo lumine accendi sinit (ut ex Marco Tullio dice-
 bam) efficit, ut nihilo minus ipsi non luceat, cum alii accende-
 rit. Verum cum nec prece nec pretio hoc primum ab eo obtri-
 nere valerem, tandem improba instantia hominem & ipsum
 longè eruditissimum permollivi, ut haud ægrè quidem: sed
 tamen cum conditione voto meo annueret. Siquidem cum
ἀρχαίων ad certum quoddam tempus, intra quod foret ex-
 scribendum, domino suo esset ex pacto restituendum, nec so-
 lus, quod id esset angustius, posset facere, mihi partem descri-
 bendam concelsit: ea tamen conditione ac lege, ut ipse non
 ederem. Se namq; eum authorem vertendum suscepisse. Igi-
 tur recepta conditione, & sepositis aliis, quatenus ejus fieri
 potuit, studiis & occupationibus, quibus complusculis tum
 per morbum, & postea mortem unius ex meis præclarissimæ
 spei adolescentis distringebar, ad discriptionē properè me ac-
 cinxī. Quare nocteq; diēq; admolitus operi manus, totū, quod
 ferme fidem excedit, ipso inscio intra sesquimensem ad umbi-
 licum duxi. Recognovi quidem interea temporis, & à mendis
 penè infinitis repurgavi omnia: sed de editione illis superstiti-
 bus ne gry quidē cogitare potui. Quocirca scrinio inclusa cum
 nonnullis aliis hætenus pressi. Cæterum cum jam uterq; tam
 dominus, quàm alter *ὁ ἐργάτης*, cui me bona fide obstrinxeram,
 in fata concessissent, nec quicquam conversum, & non nisi

paululis aliquot locis quædam in eo castigata deprehenderem: præterea ipsum ἀρχιπυρι, quo fueramus uti, jam etiam in aliorum manus venisse fortè intelligerè: tandè tertiò, ut ille dicebat,

ΜΗΤΙΣ ΚΙΘΟΣ ΕΛΟΙΤΟ ΒΑΛΑΔ, ὁ δὲ δ' ἄλλ' ἄλλος ἔλθοι,

animum ad illorum editionem adjicere occœpi. Itaque I atinè, ut quidem existimo, à me conversum, & non credendis laboribus ac vigiliis, quantum tamen ingenio assequi potui, unius solum exemplaris adjutus ope, emaculatum quasi è tenebris in lucem, & è sepulchro atque abyssò in vitam extrahere ac producere volui. Nam cùm superioribus seculis plurima emerferint, atq; etiamnum hodie in lucem emânèt, prophanis & petulantibus hominibus authoribus, quæ æ ternis tenebris atq; oblivione adobruì, potiùs quæ flammis aboleri exstinguiq; præstaret: profectò hoc genus scriptorù ejus esse generis duco, ut putem ipsorum tum sanctis laboribus gravem injuriã, tum communi studiorum utilitati non exiguum detrimentum allatum iri, si porrò æternum premerentur & quasi sepelirentur. Quippe qui in Schola Socratica, penèq; ut mox dicemus, Mosaisca, bellè instituti, de Deo, quatenus quidem naturæ melioris ductu, sine Deo & Scripturæ adjutorio potuerunt, de virtutibus & vitiis germanè disseruerunt, exempla idem salutaria reliquerunt, quibus in communi vitæ usu juxtà, ac reipub. administratione apprimè conducibilibus uti queamus. Et si verò de μετεψυχάσις, & aliis id genus diliriis tam Plato, quàm hic noster, quæ ex Pythagora hauserant, scriptis suis interseverint: hic etiam ex professo Pythagoræ non ita sani, ut multis, sed ut mihi semper visum est, summi religiosissimique Philosophi vitam & dogmata describat: haud ideò tamen confestim

repudiandi vel fastidiendi erunt. Etenim si Aristoteles, Philo-
 sophorum meritò maximus, qui de mundi æternitate sua
 somnia, ne dicam deliria habuit, nec sensit de eo quod debuit:
 nec item Plinius diligētissimus alioqui naturę indagator, ma-
 ximęq; admirabilis scriptor, qui præceptorē *καὶ ἀπονομοῦντων* A-
 ristotelem secutus se continere non potuit, quin admirandō
 sui operis, imò præclarissimo Mundi thesauro de naturali histo-
 ria initio, idem sentiret, adeoque passim intermiscuerit palam
 impia, de Deo alio, quàm ipse conceperat, ambigēs, in dogma-
 te de Dei omnipotētia hallucinās, inferos esse dubitās, animos
 non esse immortales, atq; id genus alia manifestò statuens, non
 propterea reprobantur: quinimò scriptores, qui eos suis com-
 mentariis illustrarunt, ut Porphyrium, Plotinum, ac cæteros
 Christiani nominis hostes non aspernamur: sed potius in sum-
 mo pretio & deliciis habemus, lectitamus, & tantum non ad-
 oramus, quid? an Pythagoram, quem rectè de Deo sensitse,
 testis est locupletissimus Clemens ille Alexandrinus, cùm aliās,
 tum in *ἀπορρητοῖς*, rejiciemus? an Platonem, qui tam de Deo,
 quàm de immortalitate animorum, de pœnis inferorum, &
 cætera præclare & sensit & tradidit, ejusque sectatores, quorum
 omnium facilè princeps Iamblichus, etsi purus putus Pytha-
 goreus, quatenus tamen Plato, fuisse videatur, cum ignominia
 usu mortalium exturbabimus? Sanè ut Pythagoras & Plato
 Mosen legerunt, quo nomine etjam quidam veterum hunc
 Mosen Atticum vocitarunt: illum D. Ambrosius Mediola-
 nensis Episcopus gravissimus sanctissimusque scriptor quoque
 Epistola ad Irenæum, quosdam putasse ex populo Iudæorum
 genus duxisse, ut ex ejus disciplina derivavit etjam præcepta

magi-

magisterii, meritoque magnum apud Philosophos habitum, æqualem vix repperisse, disertè scribit: ita persandè præcepta de moribus, de vita piè instituenda tradiderunt. De castitate intra & extra matrimonium, de institutione atque educatione liberorum, de verecundia, de pudore, de temperantia, continentia, cæterisque virtutibus, uti postea quoque Aristoteles, adeò copiosè graviterque disseruerunt, ut ex Dei tabulis verè esse petita, videri possint. urbes perfectas condunt, easque legibus penè Mosaicis ornant & firmant. Itaque eos mehercule non magis repudiabimus, quam naturam terræ non damnamus fecundam rerum matrem, verè *πολυβότρον καὶ ζείδωρον*, ut eam Poëtæ indignant, quæ & largè venena producit, & medicas herbas, seminaque ad escas salutaria. Nec multa Scplasiariorum aut pharmacopolarum optima tum unguenta, tum medicamenta propter opium aut arsenicum, atque alia, quæ pyxidiculis inclusa suis usibus servantur, improbamus vel refugimus. Haud enim omninò abs re est, quod Deus ille Opt. Max. atque æterna sapientia hosce authores mortalibus incolumes salvosque esse voluerit, cum tam multa, adeoque infinita aliorum, eorumque bonorum scriptorum, volumina funditus interire sit passus, quorum hodie solum nomina, & vix, non parvo cum dolore, tenemus. Dei proculdubio hoc fuit consilium, partim ut veluti in speculo cerneremus, quousque miseræ illæ mentes solo naturæ suæque Philosophiæ donati in cognitione summi boni, Dei, inquam, ac virtutum omnium praxi fuerint progressæ, etsi *πρωτόγονος*, quo de sanctus ille *θεοσεβίας ἀνὴρ*, καὶ ὁ ἀληθινὸς φύλος, ut loqui solet, divinus ille Theodoretus, meminit, non esset in ipsorum cordibus exortus.

Itemq;

E P I S T O L A

Itemq; quid ab nobis exigit, quibus dies ille jampridem & illuxit, & exortus est lucifer. partim etiam, ut sicubi lapsi sunt, illorum yerenda non cum lascivis ingentis, quorum omnia secula non minùs, quàm hoc nostrum fœcundum est, detegamus: sed providè potius, sapienterque contegamus ac velimus. Non nescio quidem mundum hodie librorum scriptorumque inutilium ac prophanorum multitudinem onerari, quibus bullientes carnis nostrę æstus non tam reprimuntur, quàm excitantur, mores corrumpuntur ac vitiantur: errores & monstrosę opiniones ac hæreses perniciales vel disseminantur, vel confirmantur, Deus denique summe ad iram irritatur: verum hinc author meritò etiam inter castos & pudicos medięque generis, & tantum non religiosos piosque scriptores, ut dixi, accenseri potest. Ut minime metuum hinc dicam nobis aliquam scriptum iri, quasi per nos hac in parte boni mores violentur, vel Dei in nos offensam iramve accersamus, propter erroneas de Deo ipsiusque cultu, quas propaget, opiniones. Proinde quod quædam apud Comicum dicebat, licet alio sensu, hic etiam valere debebit,

Multa ex quib; fuerint commoda, ejus incommoda ferre æquum est. Equidem illum longè, Plotino, tametsi magno per omniem modum Philosopho, Porphyrio, etsi hujus nostri magistro, Hipponensis præsulis ejusdemq; sancti hominis testimonio, sic & Themistio, Simplicio (qui etiam in hocce libros justos Commentarios. scripsisse memoratur) Philopono, Ammonio Hermecz, ipsique Proclo, jampridem editis & doctorum tritis manibus, multis modis præfero. Quippe qui Platonis, quem ipsam etiam vetustissimi & orthodoxi Patres

Ο Τ ΟΥ ΓΑΜΒΛΙΧΟΥ

ΣΑΛΚΙΔΕΩΣ ΒΊΟΥΣ

κατὰ ΕΥνάπιον τὸν Σαρδανῶν,
ἐκ τῆς αἰῶν βίῳν.

IAMBlichI CHAL-

CIDENSIS VITA

ex EVnapio Sardiano de vitis Philo-
sophorum

Hadriano Iunio interprete.

ΕΤΑ' τέτους ὁνο-
μασθέντος ἑταγί-
νεται φιλόσοφος
Γάμβλιχος, ὃς ἦν
καὶ καὶ γένος μὲν 5

ἐπιφανὲς καὶ τῶν ἀβρωῶν καὶ τῶν εὐδαι-
μόνων. Πατρὶς δὲ ἦν αὐτῷ χαλκίς·
καὶ τὴν κοίλῳ προσαγορευομένην
Συρίαν ἐστὶν ἡ πόλις. ΟΥΤΟΣ Ἀνα-
τολίῳ τῶν καὶ Πορφύριον τὰ δευ- 10

τερα φηρομένην συζητῶντος, πολὺ
γὰρ ἐδίδου καὶ εἰς ἀκροῦ φιλοσοφίας
ἡμεῶν. Εἴτα μετ' Ἀνατόλιον
Πορφύριον προδίδει ἑαυτὸν, ἐκ ἧς
ὅτι καὶ Πορφύριον δὴν ἦν, πλὴν ὅσον 15

καὶ τὴν συμβῆκεν καὶ δύναμιν τῆ
λόγου, ὅτε καὶ εἰς Ἀφροδίτην αὐτῷ καὶ
χαρὶν τὰ λεγόμενα κίχα πῆσαι. ὅτε
ἔχει λαμπρότητα τὴν αὐτῶν καὶ θαυρῶ
καλλωπίζειται. ἡ μὲν ὅδὲ ἀσφαλῶ 20

παιτελῶς τῷ χάνει, ὅδὲ καὶ τὴν
λέξιν ἡ μὴν τῶν αἰώνων, ἀλλ' ὡς περ ἔλε-
γε περὶ Ξενοκράτους ὁ Πλάτων, ταῖς
Ερμῶν καὶ ἐπὶ τῶν χαλκίον. ΟΥΤ-
ῶν κατὰ γὰρ ἡ ἀκροατὴν, καὶ γοη- 25
τεύει πρὸς τὴν ἀνείησιν, ἀλλ' ὡς πο-
σρέφει καὶ ἀποκαίει ἡ ἀκροῦ ἵσκις.
Διχαριστῶν δὲ ἀσκήσεις ἐν κοίτῃ

Is successit Iambi-
chus, et clarissimi no-
minis philosophus, ita
& illustris genere, natus
familia amplissima &

locuplete. Patria illi Chalcis, Syriæ,
quam Coelen nominant, civitas. Hic
cum Anatolio, qui à Porphyrio se-
cundum locum obtinuit, consuetu-
dinem aluit, sed multis eum modis
superavit, & ad summum Philoso-
phiæ gradum ascendit. Ab eo con-
iunxit se Porphyrio, quo nulla in re
fuit inferior, præterquam in concinna
orationis structura, dicendique facul-
tate: neq; enim pari venere & gratia
ab eo dicta, instructa fuere: neq; can-
dorem habebant, & perspicuitatem:
neq; puritate sermonis exornare scri-
pta laborabat, quanquā non omnino
obscuritate involuta sit aut vitium
habeat oratio: sed (quod de Xe-
nocrate dictitabat Plato) non fa-
crificavit Mercurialibus gratiis. Ita-
que lectorem non detinet, non
obrepat illecebris quibusdam, &
ad lectionem invitat, quin potius
avertere & obtundere aures vide-
tur. Ob iusticiæ cultum, facilius

ad deorum aures accessum habuit :
 itaque plurimos natus est consuber-
 nales & discipulos, qui undecumque
 gentium ad eum affluebant ad hauri-
 endum animi cultū, quos inter diffi-
 cile fuerit iudicium, quis præcelleret.
 In iis fuere Sopater Syrus eloquentias
 in dicendo ac scribendo summæ, A E-
 desius, E Vstathius Cappadox, è Græ-
 cia Theodorus & E Vphrasius, virtute
 excellentes viri, aliiq; multi non mul-
 to in dicendi facultate inferiores, ut
 mirum videri possit, quomodo unus
 omnibus suffecerit, erga cunctos ex
 æquo comis & benignus: quid, quod
 vix quidquā in suam gratiam agebat
 extra discipulos & sodales numinis
 religionē tacitus: plerumq; verò cum
 suis cōversabatur, convictum facilem
 sequēs & frugalem prisci seculi men-
 sam apponens: in symposio præsentēs
 exhilarabat, & cetera necesse delibatos
 replebat: qui verò indefessio ejus audi-
 ēdi studio ardebāt, neq; satietatē ejus
 ce voluptatis capere poterāt, assidui illi
 erant convivē, & productis in mediū,
 qui ceteros antecellebāt, his eum cō-
 pellabāt verbis. Quid ita solus, divine
 præceptor, seorsum agitas? neque de
 absoluta tua sapiētia nobis quicquā im-
 pertis? rumor tamen ad nos emanavit
 per tuos ministros, te inter fundēdum
 præcēs videri ab humo plusquā cubi-
 pos 10. sublimem rapiatq; attolli, cor-

ἔτυχε θιῶν τοσούτης, ὥστε πλε-
 θος μὴ ἴσμεν οἱ ὁμιλεῖς, πᾶσι τα-
 χόθεν δὲ ἐφοίτων οἱ παῖδες εἰς ὅτι-
 θυμῶντες ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς τὸ κάλλι-
 5 σον δύσκριτον. Σώπατρος γὰρ ὁ
 ἐκ Συρίας ἀνὴρ εἰπεῖν τε & γραῖσαι
 δευδαιλος, Αἰδείοσις τε & Εὐστάθιος
 ἐκ Καππαδοκίας, ἐκ δὲ τῆς Ελ-
 λαδὸς Θεόδωρος τε καὶ Εὐφράσιος,
 10 οἱ καὶ ἀρετῶν ὑπερβολαῖς, ἄλλοι τε
 πολλοὶ ἐπολυλεπτόμενοι καὶ αὐ-
 τὴν ἐν λόγοις διαίαν, ὥστε θαυμά-
 ζον ἦν, ὅτι πᾶσι ἐπήκει· καὶ γὰρ ἦν
 ἄπορος ἀπανταῖς ἀφθονός. ὅλγα μὲν
 15 οὐκ ἔστιν ἡμῶν ἐπαίρου καὶ ὁμιλη-
 τῶν ὑπερβολῶν ἐφ' ἑαυτοῖς, τὸ θεῖον
 σιχαζόμενοι· τὰ δὲ πλεῖστα τοῖς
 ἐπαίροις σιωπῇ· τὴν μὲν διαίαν ὡς
 εὐκολός ἐστιν ἀρχαῖος· τῇ δὲ ὡρᾷ
 20 ἀποτῶν ὁμιλία, τῆς παρόντας καὶ ἐπ-
 ὶδύων καὶ ἐξαπιδόνας ἀποτῶν ἐκ-
 παρος· οἱ δὲ ἀλλήλοις ἐχρήσθη, καὶ ἀ-
 κορόεως τῆς ἀπολαύσεως, καὶ αὐτῶν
 αὐτῶν σιωπῶν καὶ ἀποσημαίνον-
 25 γα τὰς ἀξίας λόγου ἀποτῶν αὐτῶν ἐ-
 φασκον· τίς ἡμῶν μόνος ὡς διδάσκαλος
 θεοῦ τε καὶ ἐαυτοῦ τινος ἀποτῶν
 τῶν, ἢ μεταδιδόντες τὴν τελειότητα
 σοφίας ἡμῶν; καί τοι γὰρ ἐκφέρεται
 30 ἀποτῶν ἡμῶν λόγος ὑπὸ τῶν σὺν ἀν-
 δραπόδων, ὡς ἐχρήμενοι τοῖς θεοῖς,
 μεττωρίζη μὲν ἀπὸ τῶν γῆς πλείον
 ἢ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἐκείνων· τὰ σὺν

μα δ' ἐοίκα' ἢ ἐσθλὴς εἰς χρονοειδὲς τι
 κάλλος ἀμείβεται. παυομένην δὲ
 τῆς ὡχρῆς, σῶμα τε γίνεσθαι καὶ τῇ
 φρίν ὡχρῆσθαι ὁμοιον καὶ καταβῆναι
 ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν φρὸς ἡμᾶς ποτὶ
 παυσίαν. Οὔ τι μάλα γλαυπεῖον
 ἐγέλασεν ἐπὶ ταύταις τοῖς λόγοις.
 Ἰάμβελιχος ἄλλ' ἐπὶ τὴν φρὸς ἡ-
 τῆς, ὡς ὁ μὲν ἀπατήσας ὑμᾶς ἐν τῇ
 ἀχαρί. ταῦτα δὲ ὑχέτωσ' ἔχων, τῷ
 λοιπῷ δὲ ἐδὲν χωρὶς ὑμῶν περὶ
 ἔσται. Τοιαῦτα ἐπεδ' εἶξατο· εἰς δὲ
 εὖν ταῦτα γραφόντα ἦλθε παρὰ
 τοῦ διδασκάλου Χρυσανθίου τῷ ἐν
 Ἰάρδιον· ἐκείνος δὲ ἦν Αἰδισίου μα- 15
 θητὴς, Αἰδισίος δὲ ἀπὸ τῆς φρὸς-
 τος τῷ Ἰαμβλίχῳ, καὶ τῇ ταῦτα
 φρὸς αὐτὸν ἀρκατέον. Ἐλθὼν ὅν
 ἐπεδ' εἶξας αὐτῷ μεγαλῶς τῆς θεο-
 τῆς γαργυλῶσαι τὰς δε. Ἡλῖος 20
 μὲν ἐφαίνετο πρὸς τῷ δὲ ὄντασ' ὅραμα
 ἰσὶ καὶ συναπτεῖσθαι τῷ καλυμμένῳ
 κυλῖν, καὶ θυσιᾶς καὶ πρὸς ἦν. Ἡ δὲ ὡ-
 χρῆσθαι ἐν τῇ τῇ ἐκείνῃ προαφ-
 αν· ὡς δὲ τὰ πάντα εἶχε καλῶς, 25
 ἐπὶ τῇ φρὸς ὑπέρστροφον, βαδὼν
 καὶ χροαίως παύσασθαι καὶ τῷ δὲ ὡ-
 λαξίς ἦν αὐτοῖς ἀπὸ θυτῶν· τῇ θυσιᾶ
 πρὸς πρὸς τῇ νῦν ὁπτις ἡσυχίας ὁ ἰάμ-
 βελιχος μὲν αὖ δὲ διαλεγόμενος, ὡς περ 30
 ἀποκοπείσθαι φανθῆναι καὶ τὰ ὁμματα
 εἰς τῇ γῆν ἀφ' ἀμείζοντα χρόνον τῇ
 ἐρίσας ἀνατῆ βλαψαίς τῇς εἶται.

pus & vestimentum in aureolum co-
 lorem migrare, mox finitis precibus,
 in pristinam redire speciem corpus, ac-
 tum demum ad terram descendere,
 & in congressum colloquiumq; no-
 biscum venire. Quibus dictis artisit,
 quāquam ad risum non perinde pro-
 nus Iamblichus, & in hæc verba re-
 spondit. Illepidus atque inveniustus
 non fuit, qui istam in vos fallaciam
 intendit, at de cetero nihil absque vo-
 bis actitabitur. Hoc ille de se docu-
 mentum præbuit, quod à Chrysan-
 thio Sardonio doctore suo AEdesii
 discipulo, harum rerum scriptor ac-
 cepit, qui quidem AEdesius inter pri-
 mos Iamblichi familiares fuit, corū-
 que uauis, qui superioribus verbis ap-
 pud eum usi fuerunt. Adiecit idem
 & ista divinitatis viri non obscura in-
 dicia. Finitoris circuli extremos ter-
 minos sol illustrabat, quo tempore
 cū Cane coelesti signo oritur simul:
 jamque tempus erat faciendi sacrificii,
 quod apparabatur in suburbio:
 rum uno, mox peractis ritè sacris ad
 urbem revertebantur lento gradu
 tardeque inambulantes, orta dispu-
 tatione de Deo, non absena sacrificio.
 Tum fortè Iamblichus animo
 inter disceptandum occupato ali-
 enatoque, & voce veluti interci-
 sa, atque oculis aliquandiu in ter-
 ram defixis & immotis ad comi-

res respectans exclamat, Alia nobis
 ingredienda est via, quod cadaver
 non procul hinc elatum est: simulq;
 cum dicto iter alio deflexit, quæ via
 purior videbatur, cumq; eo nonnul-
 li diverterunt, quibus pudendum vi-
 debatur magistrum deserere: major
 pars quiq; pertinacioris erant ingenii,
 quorum in numero etiam AEdesius,
 inceptam institerunt viam, vani-
 tati & hominis superstitioni rem ad-
 scribentes, ac more eorum feram in-
 dagantium vestigiis sequebantur: non
 multo post accessere vespillones, qui
 mortuum tumularant, at ne sic qui-
 dem incepto absistere, percunctati-
 que sunt, cæcæne viam prius ingressi
 fuissent: quibus illi responderunt, ita
 necessum fuisse, quod alia non duc-
 ret via. Adferebant divinius atq; isto
 incredibilis testimonium (quod for-
 tē impeditus fuisset ipsorum visus mi-
 rus acer, quodque prerogativam fer-
 ret illius odoratus) voluisse periculū
 facere maiori in re, quando Iāblichus
 ad illos dixit, id in sua voluntate sitū
 non esse, sed ubi temporis se offerret
 oportunitas. Aliquāto post tempore
 placuit cunctis statō āni tēpore acce-
 dere Gadara, q̄ locus est thermarū in
 Syria secūda a Bais in Romano im-
 perio obtinēs, quib. nullæ balneæ cali-
 dæ cōparari possunt. Istis cū lava-
 ret, pariterq; ceteri darent lavationi

ρους, καὶ πρὸς αὐτοὺς ὄρεσθαι
 ἄλλην ὁδὸν πορεύεσθαι. Νεκρὸς
 γὰρ ἐνταῦθα ἡγαγὼς παρεκκλί-
 ναι. Οἱ μὲν ἔν ταῦτα εἰπόντες, ἄλλην
 ἑκάδοιζεν, καὶ ἢ τις ἐπαίετο καθαρ-
 οῦσα. Ἐσυνὸν αὐτῶν τινες ἐπέστρεφον,
 ἄσσοις τὰ καὶ αλεῖπειν τὸν διδασκα-
 λον αἰχρύντες ἄξιον ἔδοξεν οἱ δὲ
 παλιν καὶ φιλοτιμότεροι ἤν' ἐταί-
 10 ρον, ἐν οἷς καὶ Ἀλ' δέσπος ἦν, ἡμεῖς
 αὐτοὶ τὸ πρῶτον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας
 ῥοῦς, καὶ ἔλαχον ὡς ἀπὸ κύνες αἰ-
 κύνοντες. καὶ καὶ μὲν ἔπειτα
 σταν οἱ θάψαντες τὸν πεπλεγμένον
 15 ταῖς οἱ δὲ ἐδὲ ἔτιως ἀπέστησαν, ἀλλ'
 ἠρώτησαν εἰ ταύτην εἴην παρεκ-
 κλιθεὶς τὴν ὁδὸν. οἱ δὲ ἀναγκάστ
 ἦν. Ἄλλην γὰρ ἐκείθεν ἔχον. Ἐπε-
 20 δὲ τὰς θέραις ἐσσομένοι συνέλθοντες,
 οἱ ἐσχατοὶ ἡμῶν αὐτῶν πολλὰς
 μακρὸν ἔχον φάσκοντες, καὶ ὁσφρήσας
 ἴσως σου πλοῦσι πημάτων βέλειται
 δὲ ὄρεσθαι. λαβὼν ἑτέρῳ μίζο-
 νος. οἱ δὲ πρὸς αὐτοὺς, ἀλλ' ἐκ ἐπ'
 25 ἐμὸν γὰρ τὴν ὁδὸν ἔλαβον, ἀλλ' ὅταν κα-
 ρὸς ἦ. καὶ δὲ χρόνον τινα ὄρεσθαι
 αὐτοῖς ἐπὶ τὰ Γάδαρα, θέραι δὲ
 ὅτε λαβὼν τῆς Συρίας, ἤν' ἡμε-
 30 τὰ ἦν Ρωμαίων ἐν Βαβυλῶνι διώμενοι.
 οὐκ ἔστι δὲ καὶ ἐν ἑτέροις παρε-
 κκλιθεὶς πορεύονται καὶ τὴν
 ὁδὸν εἰς τὰ Γάδαρα τὰ ἑτοίμα, ὁ μὲν
 ἐταίρος ἡμῶν, οἱ δὲ καὶ συνέλ-
 35 θον.

οντο· κ' περι τῶν αὐτῶν ἐτίθειντο. με-
 διασται· δὲ δ' ἰαμβλῆχος, ἀλλ' ἐπὶ
 εὐσεβείῃ καὶ αὐτὰ ἐνδείκνυται, ὅτι
 ἴσως ἀποπράττειται, ἥν' ἑρμῶν
 κρητὸν δύο τὰς μικροτέρας, ἥν' δὲ
 5 ἄλλων χειρὶς ἱερῶν ἐκλείουσι ἐν-
 πτωθέντες τοὺς ὁμιλητὰς παρὰ
 τῶν ἐπιχωρίων, ὅπως ἐκ παλαιῶν
 προσνομάζοντο. οἱ δὲ τὸ προσ-
 χθὲν ἐποτρύνοντες, ἀλλ' ἐπὶ ἑ-
 10 πὶ σφοδρῶς ἐποτρύνοντες αὐτὴν μὲν ἔως
 καλεῖται· τῇ παρὰ κλειμένη δὲ Ἀν-
 τίφωτος ὄνομα· ὃ δὲ εὐθύς ἐπιφαύσκει
 τῷ ὕδατος, ἐτύχων δὲ ἐπὶ κρη-
 15 τίδος κατὰ τῆς ὑπερλήσου καθί-
 μνος, καὶ βραχέα τινα προσεπῶν
 ὄξυκαλῶν ἀπὸ τῆς κρήνης κατὰ
 οὐν παιδίον· λιγυρὸν ἦν τὸ παιδίον,
 καὶ μετρίως ἐμέγαλός τε καὶ χρυσοῦς
 20 δαῖς αὐτῇ πόμα, τὰ μετὰ φρενα
 τέρνα περιελάβον· καὶ ὅλον ἰώκει
 λευκώτερον καὶ λευκώτερον. καὶ ἀπὸ
 γῆρας δὲ τῶν ἐταίρων ἐπὶ τῇ χρο-
 νῇ ὑποκρήνην ἴωκεν, καὶ ἦγετο ἐπὶ
 25 αὐτῇ καὶ σὺν αὐτῇ. ἵστα καὶ ἐπὶ αὐτῇ
 φράσας ὄξυκαλῶν ἑξῆς ἐξῆς τῶν
 πρόσθεν παρὰ κλειμένην ἀπὸ αὐτῆς
 ὅσον αὐτῇ μετὰ ντεράττε καὶ ἡλι-
 30 ὥσων κατὰ χροῖον· καὶ περιελάβον
 καὶ ὅλα ἀμφοτέρω αὐτῇ τὰ παιδία·
 καὶ καθάπερ γηνοῖσι τινος πατρὸς
 ἐμφύοντα, περιελάβοντο. ὃ δὲ ἐκείνα
 τε ταῖς οἰκίαις ἀπεδοκίμει λήξαι,

operam, nata de balneis discipulatio-
 ne, renidens lamblichus, tamen si re-
 ligione, inquit, impediar, quo minus
 ista aperiam, vestra tamen id causa fi-
 et: simulq; iussit discipulos sciscitari à
 popularibus indigenis, quibus jam
 olim nominibus donat fuissent duo
 è calidis fonticulis minores, sed caete-
 ris elegantiores venustioresque. Illi
 postquam impetrata fecissent, nega-
 runt se causam nominum posse re-
 scire, uni tamen Amori nomen esse,
 alteri Amicroti deo amantium inju-
 rix vindici. Confestim ipse contacta
 manu aqua (sedebat enim fortè in
 crepidine fontis, ubi depletur ac su-
 perfunditur alveus) paucis adanu-
 muratis verbis, de fontis intro pussi-
 onem exiit, candidum, comitmodè
 statura, capillitio in fultum aurum
 tincto, dorsi cute nitida, qui totus la-
 vanti aut loto assimilis erat. Attonitis
 rei novitate comitibus, transcamus
 hinc ad proximum, inquit, fonticu-
 lum, simulq; exurgens precedebat,
 in cogitatione defixus, ac suspensò
 vultu, ibiq; eadem, quæ prius, pera-
 gēs, alterum Amorec evocavit, prioris
 per omnia similē, extra comas nigrā-
 tes huic magis, & rutilas, per collum
 sparsas. Ambo pussiones circūfusi ar-
 tis complexibus lamblichus velut
 naturali patri inhærebant, quos ille in
 proprias suas sedes cessigio restituit,

lotusq; excessit : obstupefacto comitum & familiarium cœtu, qui ab eo tempore scrutari quicquam desierunt, & argumentis ac signis, quæ viderant, tanquam validis habenis pertracti, in omnibus credulos se præbuerunt. Ferebantur de illo in vulgus, & alia fidei absona, monstriq; similia, quorū ego nihil scriptis mandare volui, ratus id parum tutum esse. Deoq; invisum, si quis historię veraci & solida fide nixæ fabulas inaneis, commentitiis ac fluxas inferat: Quid, quod & hæc ipsa scribo nō sine religione quadam, metuens ne ramores sint & fictæ auditiones, nisi quod viros scquor, qui fidem nō adhibētes aliis, rei vix sensu peritiori fuerunt: quicquid sit, nemo omnium eius æqualium, quod equidem sciam, istud, quod dixi, prodidit, referente modestē A Ede-
sio, nec ipsum scripsisse, nec alium quempiam eo audaciæ processisse. Aetate Iamblichi vixit Alypius in dialecticis exercitatissimus, corpusculo exiguo admodum, paulloq;ue, quam cubitale aut Pygmaei, maiore: quod juveni videri poterat anima spiritusve esse, visque adeo quod corruptioni obnoxii erat, nihil adolefcebat, sed in divinā quandam naturā cōsumebatur. Ut igitur magnus ille Plato, divina corpora ait esse diversa ab iis, quæ sūt animis circūfusa: ita dixerit nō absurde

καὶ συμβαζομένων τῶν ἰταίων ἔχθη
 λυσάμενος· ἐδὲν μετὰ τὸτο ἐζήτη-
 σεν ἡ τῆς ὁμιλητῆς πληθὺς, ἀλλὰ
 ὑπὸ τῆς φανερίων δεινμάων, ὥσπερ
 5 ὑπ' ἀρρήκτου βυτῆρος ἐλάτοτο, καὶ
 πᾶσιν ἐπίστυον· ἐλάτοτο δὲ καὶ πα-
 ραδοχότρια καὶ τρεπτοδέτερα. ἰγὰρ
 δὲ τῶν αἰνιγματοειδῶν· ἀφαλε-
 ρὸν τι καὶ θεομοσίε πρᾶγμα ἡγούμε-
 10 νος εἰς συγγραφήν· εἰσι μὲν καὶ σπειρη-
 γμῶν ἐπεισάγειν ἀκοὴν διεφθαρ-
 μένην· ὁ βίωσι· ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 ἀρρέφω δι' οἰκῶς ἀκοῇ εἶσαν, ἀλλὰ
 θαυμάσιον μὲν ἀνδράσιν οἱ τοῖς ἄλ-
 15 λοῖς ἀπίσθοντες πρὸς τῆς τῶ φα-
 νέντες αἰδοῖσιν συλλαβὰ μὴ ἡσῶν· ἐ-
 δὲ δὲ αὐτὰ τῶν ἰταίων ἀνδρά-
 ψων, ὅσῳ καὶ ἡμᾶς εἰδὶκαὶ τὸτο δὲ εἰ-
 σῶν μάλιστα· ἀλλ' οὐκ ἐπὶ φέσαντος,
 20 μᾶτε αὐτὸν γράφειν, μᾶτε ἄλλου
 τινα τεύχον· κατὰ τῆς ἰαμ-
 βλίχου καιρῶς ἦν καὶ ὁ διαλεχτικώτα-
 τος Ἀλύπος, ὅς ἐτυχὲ μὲν σάμα-
 τος μικροτάτη, ὁ τὸ σῶμα πυγ-
 25 μαῖον παρέβαιεν ἐλάχιστον· ἐκιν-
 δύνει δὲ καὶ τὸ φανόμενον σῶμα,
 ψυχὰς ὅσας εἴη· ἔτω τὸ φανόμε-
 νον οὐκ ἐδωκεν εἰς μέγας δια-
 παναδὴν· εἰς τὸ θεοειδέστερον·
 30 ὥσπερ εἰ ὁ μέγας Πλάτων φησὶ
 τὰ θεῖα σώματα τὸ ἀνάπαλιν
 ἔχον ἐγκείμενα ταῖς ψυχαῖς·
 ἔτως αἱ τῆς ἡσῶν κακείνων ἐμ-
 βιβη

οντο. κ. περι τῆς αὐτῆς ἐπέκειντο. με-
 διάσαι· διὸ ἰαμβlichos, ἀλλ' ἐπὶ
 εὐσεβείῃ, αὐτὰ ἐνδείκνυται, ὅτι μὴ
 ἔτι καὶ ἀντιπράττειται, τῆς θειοῦ
 κρητῶν δύο τὰς μικροτέρας, τῆς δὲ
 ἄλλων χειρίσιν ἐκλείπει· ἐν-
 πτωθέντες τοὺς ὁμιλητὰς παρὰ
 τῆς ἐπιχωρίων, ὅπως ἐν παλαιῇ
 προσωνομάζοντο. οἱ δὲ τὸ πρόσ-
 χον ἐπὶ τοῖς ἰσχυροῖς, ἀλλ' ἐκ τῆς
 ἀποφασίης ἐποτρύνοντο αὐτὴν μὲν ἔτι
 καλεῖται· τῇ παρὰ χειρὶ δὲ ἄν-
 τίστα· ὅσοι μὲν δὲ ἐν τοῖς ἐπιχωρίοις
 τῷ ὕδατος, ἐν τοῖς ἰσχυροῖς δὲ ἐπὶ κρη-
 τίδος κατὰ τὴν ὑπερλυσιν καθύ-
 μνος, κ. βραχία τινὰ προσωπώ-
 νη καλεῖται· ἀπὸ τῆς κρήνης κατὰ
 τὴν παιδίον. λευκὸν ἢ τὸ παιδίον,
 καὶ μετὰ τὴν ἐκείνου καὶ χρυσοῦ
 δαίς αὐτῆς πόμαι, τὰ μεταφρεῖται
 εἶρηνα περιελάβον· κ. ὅλον ἰσχυ-
 ροῦ καὶ λευκῆ καὶ λευκῆ καὶ λευ-
 κῆτων δὲ τῆς ἐκείνου ἐπὶ τῆς κρη-
 νῆς ὑποκρήνης ἰσχυρῶν, κ. ἡγεῖτο ἀπὸ
 αὐτῆς ὅσους ἦν. εἴτα καὶ ἐπὶ αὐτὰ
 ἀφασίης ὅτι καὶ λευκῆς ἐπὶ τῆς
 παρὰ τῆς παρὰ τῆς ἰσχυρῆς καὶ
 ὅσους αὐτῆς μετὰ τῆς καὶ ἰσχυ-
 ρῶν κατὰ τῆς καὶ περὶ τῆς
 καὶ ὅτι αὐτῆς αὐτῆς καὶ παιδί-
 κ. κατὰ τῆς γνησίᾳ τῆς παρὰ
 ἐμφύνητα, περιελάβοντο. ὁ δὲ ἐκεί-
 νος ταῖς οἰκίαις ἀπελάβετο ληξάν-

operam, nata de balneis disceptatio-
 ne, renidens Iamblichus, tametsi re-
 ligione, inquit, impediat, quo minus
 ista aperiam, vestra tamen id causa fi-
 et: simulq; iussit discipulos sciscitari à
 popularibus indigenis, quibus jam
 olim nominibus donati fuissent duò
 è calidis fonticulis minores, sed cano-
 nis elegantiores venustioresque. Illi
 postquam impetrata fecissent, nega-
 runt se causam nominum posse re-
 scire, uni tamen Amori nomen esse,
 alteri Anteroti deo amantium inju-
 riæ vindici. Confectum ipse contacta
 manu aqua (sedebat enim fortè in
 crepidine fontis, ubi depletur ac su-
 perfunditur aiveus) paucis adanu-
 muratis verbis, de fontis uno pusi-
 onem exevit, candidum, commoda
 statura, capillitio in fulvum aurum
 tincto, dorsi cute nitida, qui totus la-
 vanti aut loto assimilis erat. Attonitis
 rei novitate commotibus, transcantis
 hinc ad proximum, inquit, fonticu-
 lum, simulq; exurgens precedebat,
 in cogitatione defixus, ac suspensus
 vultu, ibiq; eadem, quæ prius, pera-
 gēs, alterum Amorem evocavit, prioris
 per omnia similē, extra comas nigra-
 tes huic magis, & rutilas, per collum
 sparsas. Ambo pusiones circūfusi ar-
 etis complexibus Iamblichus velut
 naturali patri inhærebant, quos ille in
 proprias suas sedes evestigio restituit,

lotusq; excessit: obstupefacto comi-
rum & familiarium coetu, qui ab co
tempore scrutari quicquam desierunt,
& argumentis ac signis, quæ viderant,
tanquam validis habenis pertracti, in
omnibus credulos se præbuerunt.
Ferebantur de illo in vulgus, & alia fi-
dei absona, monstriq; similia, quorū
ego nihil scriptis mandare volui, ta-
tus id parum tutum esse, Deoq; invi-
sum, si quis historiæ veraci & solida
fide nixæ fabulas inaneis, commenti-
tias ac fluxas inserat: Quid, quod &
hæc ipsa scribo nō sine religione qua-
dam, metuens ne ramores sint & fi-
ctæ auditiones, nisi quod viros se-
quor, qui fidem nō adhibētes aliis, rei
vise sensu potestati fuerunt: quicquid
sit, nemo omnium eius equalium,
quod equidem sciam, istud, quod di-
xi, prodidit, referente modestè A Ede-
sio, nec ipsum scripsisse, nec alium
quempiam eo audaciæ processisse.
Ætate Iamblichii vixit Alypius in di-
alecticis exercitissimus, corpusculo
exiguo admodum, paulloq; quam
cubitale aut Pygmai, maiore: quod
potuēti videri poterat anima spiritus
ve esse, vique adeo quod corruptioni
obnoxii erat, nihil adolefcebat, sed in
divinā quandam naturā cōsumebatur.
Vt igitur magnus ille Plato, divina
corpora ait esse diversa ab iis, quæ sūt
animis circūfusa: ita dixerit nō absurde

καὶ σεβαζομένων τῶν ἱταίων ἐξήκει
λυσάμενος· ἐδὲν μετὰ τὸτο ἐζήτη-
σεν ἡ τῶν ὁμιλητῶν πληθὺς, ἀλλὰ
ὅτι τῶν φανέντων δειγμάτων, ὥστε
5 ὑπ' ἀρρίπτου ρυτῆρος εἰλατο, καὶ
πᾶσιν ἐπίστειον· ἐλέγητο δὲ καὶ πα-
ραδοχότρια καὶ τρεπτοδύετρα, ἐγὰρ
δὲ τὴν αὐτὴν ἀίτηρα φωνὴν· ασφα-
ρὸν τι καὶ θεομοσίς πρᾶγμα ἡγέμε-
10 ιος εἰς συγγραφὴν εἰσάμενος καὶ συνη-
γῆαν ἐφεισάγειν ἀκοὴν διεφθαρ-
μένην ἐβύσταν· ἀλλὰ καὶ ταῦτα
προφῶ δι' οὐκ ὡς ἀκοήσαν, πλη-
θαυγίζομαι ἀνδράσιν οἱ τοῖς ἀλ-
15 λοῖς ἀπιστοῦντες πρὸς τὴν τῷ φα-
νέντῃ αἰδοῦσιν συνειδέμεθα· ἐ-
δὲ εἰς δὲ αὐτῶ τῶν ἱταίων ἀνδρά-
ων, ὅσα καὶ ἡμεῖς εἰδόμενα τὸτο δὲ εἴ-
πον μετρίως· ἂν δὲ οὕτω φήσαντος,
20 μήτε αὐτὸν γράφειν, μήτε ἄλλου
τινα τελομένην· κατὰ τῆς Γ' αμ-
βλίχῃ καιρὸς ἦν καὶ ὁ διαλεχτικώτα-
τος Ἀλύπιος, ὃς ἐτυχὲς μὲν σώμα-
τος μικροτάτου, ἐπὶ τὸ σῶμα πυγ-
25 μαιὸν παρέβαιεν ἐλάττω· ἐκιν-
δύνει δὲ καὶ τὸ φανόμενον σῶμα,
ψυχὴν ἐνὸς ἔχει· ἔγωγε τὸ φθιμένο-
ν οὐκ ἔδωκεν εἰς μέγεθος δια-
πανηδόν· εἰς τὸ θεοειδέστατον·
30 ὥστε ἔστι ὁ μέγας Πλάτων φησὶ
τὰ θεία σώματα τὸ ἀνάπαλιον
ἔχειν ἐγκείμενα ταῖς ψυχαῖς·
ἔτως ἂν τις ἴσται κακείνον ἑμ-
βεβη

βιβλίας τῇ ψυχῇ καὶ σωίχεσθαι
καὶ κρατεῖσθαι παρὰ τῷ κρείττονος.
ἐκλωτὰς μὲν ἐνέιχε πολλὰς ὁ Ἀ-
λύπιος· ἀλλ' ἡ παίδευσις ἦν μέ-
χρι συνοσίαις μόνης· βιβλίον δὲ
προσέφερεν ἑδνὶς· ὥς τε μάλα ἀσμέ-
τως πρὸς τὸν Γαμβλίχου ἀπέχε-
ρι, ὡς ἐκ πηγῆς ὑπερβλύζουσας,
εἰ μινούσης καὶ ἐπυτῇ, ἐμφορησέ-
μιοι καὶ ποιῦμοι· κατὰ δὲ τὸ κλέ-
ος ἀμφοῖν αὐξόμιοι ἀνω καὶ σωφ-
τυχῇ ποτε ἀλλήλοισι ἡ συνήϊσαν
ἀσπερ ἀστέρες· καὶ περιελαθέσθαι γὰρ
αὐτὰς θίπετον οἷον ἐκείσιν μεγα-
λυμοσίην· ἱαμβλίχου δὲ τὸ ἐπι-
ρωτηθῆναι μᾶλλον ὑπομνήσας
ἢ τὸ ἐπιρωτᾶν· ὁ Ἀλύπιος παρὰ
πᾶσιν ὑπὸ νόμιον ἀφείας ἀπασιν
φιλόσοφοι ἐρώτησιν. τοῦ δὲ θιά-
ζου γενόμενος, εἰπέ μοι φιλόσοφε
πρὸς αὐτὸν ἔφη, ὁ πλούσιος, ἢ
ἀδίκος, ἢ ἀδίκου κληρονόμος, καὶ
ἢ οὐ; τούτων γὰρ μέσον οὐδέν· ὁ δὲ
τὴν πωλητὴν τῷ λόγῳ μισήσας·
ἀλλ' οὐχ' οὗτος γὰρ ἔφη θαυμάσι-
ώτατε πάντων ἀνδρῶν ὁ ἔξωτος
τῆς ἡμετέρας διαλέξεως, εἰ τῷ
τι περιετλὸν ἔστι κατὰ τὰ ἐκ-
τός, ἀλλ' εἰ τι πλεονάζει καὶ
τὴν οἰκίαν ἀρετὴν φιλοσόφῳ καὶ
ὀρέπουσιν. Ταῦτα εἰπὼν ἀ-
πεχώρησε. Καὶ διακασάτω
οὐκ ἦν ὁ σὺλλογος.

aliquis etiā illū in animā immigrasse, à
quā derivēatur possideaturq; velut à
Deo. Hic Alypius multos habuit se-
ctatores, sed eius institutio intra col-
loq; & privatę disputatiōis terminos
stabat, librūq; nemo proferebat, quā-
propter summa alacritate animi ad Iā-
mblichū defiu xerūt illi, tanquā ē perē-
nis sōtis exūdāte, nec intra alveū sese
cōtinēte scatebra exsatiaturi se & affa-
ctū hausturi. Gliscente aut utriusq;ue
fama, evenit ut casu obvii mutuo sibi
occurerēt, veluti stellæ quæpiā, circū-
fessiq; adeo spisso theatro & auditōrū
coetu, ut ingētis Musæi vicem repræ-
sentaret, tenerētur. Itaq; dū Iāblichus
cunctatur, interrogari, quā prior que-
stionem intentare, magis expectans,
Alypius præter omnem expectatio-
nem, postpositis Philosophicis quæ-
stionibus, corona hominum septum
se videns, ad Iamblichum conversus,
Dic mihi Philosophicę, inq; verū mne
sit an nō, Dives aut injustus, aut iniu-
sti hæres: nihil enim hīc medium. Ille
questiōis aculeum perosus, Alienus,
inquit, à nostra ratione iste disputati-
ōis modus est; vir eximie, si quis in
rebus externis præter alios excellat,
sed si virtutum, quib. Philosophum
propriē ornatum esse decet, copiis cir-
cumfluat atque abundet. Quæ verba
locutus discessit, simulq; cum as-
surgente confessus: omnis diffuxit.

Post

Post discessum seipsum colligens, ac
 questionis acumen secum admiratus
 frequenter in eius congressum collo-
 quiumque privatum venit, supra mo-
 dum admiratione ac laudibus virum
 profectus ob iudicii subtilitatem &
 ingenii sagacitatem, de functione vitam,
 historice absolvit: nam qui ista scribit,
 cum librum nactus fuit, multa caligi-
 ne de industria obrectū, & quasi alta
 nube perfusū, nō tam propter dicto-
 rum obscuritatem, quā quod prolixā
 Alypii cōtineat magisterium exeresi-
 tis disputationem; cum iterum disce-
 ptatarum, quatenus ratione nitantur
 nulla exister memoria. Loquebatur i-
 dem liber profectioes Romam ver-
 sus incredibiles, quib. causa nulla sub-
 erat, nec animi par magnitudo respō-
 debat: ostendit tamē multos fuisse vi-
 ri illius admiratores: sed nullum illic
 testimonium facti dictive memora-
 bilis adfertur. Videtur certe præclarus
 ille Iamblichus eodē laborasse malo,
 quo pictores, qui formosulos in æta-
 tis flore cōstitutos dū pingūt, volūtq;
 picturę lenociniū quoddā & gratiā de
 suo adijcere, totā depravāt representa-
 tiā effigiē, sic ut & ab exēplari propo-
 sito pariter, & à vera forma aberrēt. Si-
 mili modo & iste, dū veritatis studio
 laudare virū satagit, demonstrat, quā
 atrociam in iudiciis suo seculo exercita
 supplicia, quā grauib. artibus pressi fu-

απειθάν δὲ ἐνθυμῶτος ἐφ' ἑαυ-
 τῇ καὶ τὴν ὀξύτητα θαυμάσας, πολ-
 λαὶς τε ἰδίᾳ συνίτηχε αὐτῷ, καὶ
 ἕτως ἰσχυροῦσθαι τὸν ἄνδρα τῆς
 ἀκριβείας καὶ συνίσεως, ὥστε καὶ ἀ-
 πελθόντος βίον συνίγραψεν. καὶ ἐπέ-
 τηχε ὁ ταῦτα γράφων τοῖς γράμμα-
 μένοις, τὰ γράμματα μίνα δὲ ὑπὸ τῆς
 σμυθῆρας ἐμπελάτο, καὶ εἶρος ἂν
 τοῖς ἐπιβίχου βαδῶ, αὐτὶ δὲ ἀσά-
 φηται τῷ λογιζομένῳ, ἀλλὰ διὰ δό-
 σκαλον εἶχε τὸν Ἀλυσίῳ λόγον
 μακρόν τινα, καὶ διαλέξιν ἐπὶ προσ-
 ῆν. μέντοι λόγον ἔχουσιν, ὅπου ἡ-
 μίας τε εἰς τὴν Ρώμην ἐφραζέτο
 βελίον, αἷς ἐπὶ αἰτία προσῆν, ὥστε
 τὸ τῆς ψυχῆς σωσφαινέτο μέγε-
 θος. ἀλλ' ὅτι εἰποστο πολλοὶ τῶν
 παρθένων τὸν ἄνδρα παραδελύτα
 ὅ, τι δὲ ἔπειν ἢ ἐφραζέτο ἐξ ὁλοκρον,
 καὶ ἐκφαινέται ἀλλ' ἔοικεν ὁ θαυ-
 μάσιος Ιάμβλιχος ταυτὸν πε-
 ποθέναι τοῖς γραφικοῖς, οἱ τευς
 ἐν ὧρα γράφοντες, ὅταν χαρίσασθαι
 τι παρ' ἑαυτῷ ἐκ τῆς γράφης
 βουλῶσι, τὸ πᾶν εἶδος τῆς ὁμοι-
 ασίως διαφείρουν. ὥστε ἄμα
 καὶ τὴν παραδείγματος ἡμαρτητέ-
 ναι καὶ τὴν κάλλους, ὥστε καὶ ἐπὶ
 ὅρος, ἐπανίστην προελόμενος ἐξ
 τῆς ἀλήθειας, τὸ μὲν μέγεθος
 ἐμφαίνει τῶν κατ' ἑαυτὸν ἐν
 τοῖς δικαστηρίοις καταστῶν καὶ
 αὐ-

Patres meritò Θεῶν vocarunt, vestigiis adeò insistit, ut multa ex ipsius dialogis ad verbum in hæc sua commentaria transfulerit, & vix unguem latum ab ipsius mente & dogmatis deflexerit. Quamobrem quantum Plato reliquos omnes Philosophos studio, lingua & synceriori Philosophia antecessit, eosque longè à tergo reliquit, tantùm hunc cæteris suis cœtaneis, quique tam antè, quàm post ipsum scripta aliqua posteritati reliquerunt, semper præferendum esse judicavi. Ut eo nomine jure τῷ Θεῷ Epitheton utrique tributum videri possit. Colloco autem eum in eodem planè ordine & gradu, quo summus per omnem modum, idemque Platonius Philosophus Maximus Tyrius, meritò sanè collocatus est. Qui teste Suida sub Commodò Cæsare Romæ, in orbis, ut tum dicebatur, Epitome philosophatus est: cujusque itidem aliquot *ἑκτάδες*, hoc est, sermones, seu disputationes sanè quàm elegantissimæ, καὶ φιλοσοφικώταται, etiamnum hodie existant. Hunc verò clarissimum ac longè nobilissimum auctorem hætenus cum non parvo rei literariæ detrimento & injuria suppressum in lucem extrahere, & in illustribus generosisque nominibus vestris mundo apparere volui: primum ut vestro præsidio ac patrociniò tutus exserto capite prodeat, vulgiq̃ censuram non extimescat. Deinde quia noster hic labor & conatus ab multis fortasse impetetur, & ab non nemine suggillabitur, (quid enim uspiam ab obtrektorum Criticorumque fannis καὶ δῆμοις liberum est?) hoc nimirum mihi etiam atque etiam agendum fuit, ut quemadmodum princeps ille poetarum Homerus de Teucro inquit, qui sub Ajacis clypeo septemplex, ut puer

in gremio matris deliteſcebat, ipſe quoque ſub nobiliſſi-
mo potentiſſimoque *ἐπιτροφείῳ*, ut ille ajebat, *σάνει* veltro
κρυπτάσκων, malevolorum ſpicula, quantumvis virulenta ac
λοιδορίας tincta non modò non reformidem, verùm etiam
contemnam & rideam. Veſtris autem amplitudinibus &
generoſiſſimis nominibus hic noſter labor, quâ authorem,
quâ etiam me, qui illum nunc primus produco, jure merito-
que debebatur. Quâ authorem quidem: nam quibus po-
tiùs conveniebat Philoſophus tam inſignis, tam clarus, tam
omni exceptione major, qui jam tenebris & caligine diſ-
cuſſis, exteſuſque ab omnibus penè ſordibus, noſtra ſoli-
us, ceu obſtetricis, opera lucem aſpicit, quam hominibus ſa-
pientibus, claritate tam inſignibus, omni que exceptione,
ſive nobilitatem, ſive *πολιτείαν*, ejuſque adminiſtrationem
longè ſaluberrimam ſpectemus, majoribus? Denique quam
illis, qui ſuperioris ævi Barbarie Ro. Agricola & D. Eraſmo
authoribus diſcuſſa, humaniores literas, in noſtram quo-
que Patriam illorum beneficio illatas, ſectamini, fovetis, a-
deoque provehitis? Maſti igitur eſtote, generoſiſſimi Nobi-
liſſimi que, & omni virtutum genere cumulatiſſimi Domi-
ni, & thronos veſtros hiſce nunquam intermorituris elogiis
magis magiſque decorate, haſce literas ſalutariter nobiſcum
fovendo, commendando amplectendo que. Quâ me verò,
nullis aliis honeſtè cum inſcribere potui, nec debui. Quip-
pe cùm apud vos, quos ſummo atque avito jure Friſios O-
rientales, perperam hodie *πτελχθόντες* diſtos, appellare ſoleo
(nam qui hodie ita compellari gaudent olim Cauchi minores
erant) & apud quos Divum RADBODUM reliquoſque Fri-

siæ reges quondam potissimè, vicissimque in urbe, quæ
 tum mediæ Frisiæ, regionis item multo nobilissimæ, quæ
 nunc ferè Frisia Occidentalis nuncupatur, nomine STA-
 URIA, tunc Metropolitana, suam regiam habuisse ex multis
 indiciis minimè dubitandum sit: apud vos, inquam, ante
 annos sexaginta honestis parentibus, agricolis, majoribus-
 que, antiquis Frisonibus, ut tum mos atque usus obtinebat
 loquendi: & peculiaris dialectus ac lingua (quæ adhuc in
 vestris sylvis, licet paullò ob vicinorum commercia inqui-
 nator, & alibi remansit) ab aliis populis & gentibus adve-
 nis discriminabat, opulentissimæque & inculpatissima fami-
 lia prognatus: & postmodum in Schola vestra Clarissimo
 doctissimoque & piissimæ memoriæ homine ἀρχιδιδοσκάλη
 D. REGNERO PRÆDINIO, (quem honoris causa no-
 mino, cujusque nunquam non libentissimè, jucundissimè-
 que, ut & Rodolphi Agricolæ nostri & Vesseli, cui vulgò co-
 gnomentum erat *Wesfendel*, manium recorder,) institutus,
 & ad hæc literas illo quasi *Μουσῆγετῆ* & Mystagogo adductus
 sim: nimirum hoc vestris augustissimis nominibus ratione or-
 tus veluti que διδάκτρυ καὶ ἐρεπληρίῳ vice in gratissimi animi si-
 gnificationem ad æternam memoriam meritò persolven-
 dum erat. In eam verò Frisiam quam modò occidentalem
 vocari dixi, quàmque itidem mediam nominavi, Aquilona-
 ris, quæ veteribus cis-Rhenana vocitata est, nuncque bore-
 alis Batavia appellatur & orientalis Frisiæ respectu, ipse
 Regneri, cujus modò memini, intercessione voluntateq;
 adolescens viginti plus minus annorum traductus & ab no-
 bilissima clarissimæque & longè honorificentissima, uti &

antè memini, familia, (cui nunquam non mea omnia transferibo, quamque lubens colo & veneror) cum honore adscitus, sanctissimè in literis cum domi, tum peregrè per integrum decennium cum filiis fatus educatusq; sum. Deinde cum post aliquot annorum curriculum ad summos, adeoq; varios & diversos in ea honores, atque ultimò ad quietissimum maximèque liberale vitæ genus, publicam Græcarum literarum professionem in nobili Scholâ promotus, idque ab iis, qui partim quidem in Domino obdormiverunt, partim verò etiamnum ὡς τὶς, ac profectò homines sunt omni laude dignissimi prudentissimique, optimè cum de me, tum de omnibus bonis, cunctisque literis humanioribus præclarissimè meriti: equidem, ut ingenuè fatear, mortalium omnium ingratisissimus forem, si tam eximia in me beneficia ac merita non agnoscerem, gratoque animo non recolerem, summamque de tantis tamque augustis Meccenatibus vicissim non semper benè mereri studerem. Itaque jampridem hoc diligentem operam dare volui, ac debui quoque, viri amplissimi, ut in vestro Lyceo jam aliquot annos constitutus, singularis meæ observantiæ, animique pergrati publicum aliquod pignus ac monumentum, quod perpetuò exstare posset, darem. Quod cum non potuerim hætenus quidem excussis omnibus facultatibus meis aliter præstare, nec ullo alio, quàm hoc solo scribendi genere contestari, rogo & oro vestras illustres Amplitudines, primum, ut hoc meum studium in optimam partem benignoque vultu & fronte serena accipere dignemini. Deinde nostrum hunc autorem, nostròsque in illum labores, sub illustribus vestris nominibus

jam

D E D I C A T O R I A.

jam primùm ex vestra Schola in lucem prodeuntes ita asseratis, ne quid incommodi vel detrimenti patiantur. Neque itidem, ut hominem toto pectore vestris amplitudinibus obsequentissimum ac deditissimum amare porrò, & ita ab omni injuria defendere & protegere velitis, ut in hac grandævitate atque otio literario, vestra fultus benignitate, reliqua tum hujus authoris, tum alia, quæ præ manibus, & nonnulla, quæ jam etiam planè confecta habeo, in usum nostræ maximè gentis ad posteritatem transmittere queam. Deum porrò rogo & oro, ut vos indies sapientia prudentiæque & omni fortitudine magis magisque instruat, & cum omnibus subditis vestris omnigenere benedictionis cumulet ac bect. E Schola vestra Anno ab Christo ex sanctissima virgine nato, mundi que redemptione CIO. IO. XCIX. ipsis Idibus Novembribus.

Vestrarum illustr. & generosissimarum

Amplitud. longè deditissimus & obsequentiss.

IOA. ARCERIUS THEOD.

ᾠδὴς

ΦΙΛΟΛΟΓΟΥΣ

ᾠδῆς

ΓΑΜΒΛΙΧΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ.

Οὗ τόνον ἦρως Ἑλλάδος κυδίστασι
 Οφλῦσι Μαιονίδῃ, καὶ Σταγειρίτου
 ΠΕΠΛΩ, θανόντες ἐμνεύμενοι οὐδὲ δὴ
 Τροσῦται ἡδὲ Σαφρονίσκου ζᾶσι
 Θείῳ Πλάτων' ἰδέ Ξενοφῶντ' ἠδ' Ἀλκίβιδου
 Ὅσον ὁ μὲν ἐκ Σάμου κομήτης Γαμβλίχου
 Τὰ τῶν Πλατωνικῶν ἀρίστων χ' ἑσπέρων.
 Πόσον οὖν ὁ μὲν Διαπίσιος ἀλαξέων
 Καὶ σῶσεν ὀφλήσας, ὅς ἀνστήσας τάφου
 Καὶ σπινθόρος ὅν ἀναβιώσῃ καὶ αἶψα δὲ,
 Σὺν ἑματ' εὐσώλω βροτῶν συστήματι
 Καὶ ὁμίλῳ ἐνθρονίσῃ ἀν' σοφωτάτων
 Δάσ' οὖν ἴοι μυσσηγὰς ἀσπάζεσθαι
 Τοῦδ' ἱρὸν ἀειγνώτου κ' ἀφατα μυστήρια.
 Καὶ τ' ἀναγνῆσαντα νυῦ φιλήσας.

I. Θ. Α. Ε. Ε.

IN
IAMBlichI CHALCIDENSIS
PLATONICI PHILOSOPHI

*Vitam Pythagoræ, ejusdemq;
Protrepticas Orationes ad Philosophiam;*

NUNC PRIMUM
ab IOAN. AR CERIO THEODORETO FRISIO
Græcæ & editas, & Latinitate donatas.

Adesto, quisquis & rei literariæ
Faves, & indagator es scientiæ
Antiquioris. En recludit jam tibi
Priscas Favissas *Θαυροφυλάξις*, hætenus
Clausas malignitatis improbæ obice.
In quæ patent *ἁγία* Sacraria
Consortii vitæ, velut coloribus
Depicta. Non Homerus expressit suis
Nympham OEbalin sic versibus: nec hanc
Sic pinxit artifex penicillo suo
Zeuxis tabella, quæ ferens imagines
Vivas ocellos pascit obtuentium,
Sed IAMBlichus, quam pingit, illa mentium
Refectiones conferet suavissimas.
Ringente Momo, & invidente litteris
Bonis, reductum Iamblichum in sedem vides
Et dignitatem pristinam, ut Chalcis suum
Civem recognoscat: suumque Philosophum
Iam sæcla mortuum & sepultum plurima,
Quæ dicta cæle est Syria, omnisque Achaia
Et *Ἑλλάς* agnoscet OEnotriæ inclytum
Tellus procul dubio loquentem, seu sua
Balbutientem linguâ & ore, FRISIUS
Quod finxit Oceani ortus oram ad extimam,
Verum hætenus tenebris Comatus obrutus,
Et consilens injuriâ ævi IAMBlichus,
Non Syriæ, nec Græciæ soli, ut solent:
Sed universo orbiloquentur postmodum.
Mortalium ægras ergo res perambulent,
Easque restituant. Fave lector animis
Linguisque, Et auctorem *παλαιῶν* juva *Θεῶν*.

I. AR. Tho. FIL.

ἀτυχημάτων· αἰτίας δ' ἐπὶ τέτοις
ἢ φοροφάσεις, ἢ τε πεφυκῶς ὀξυ-
γὰσαι πολιτικῶς, ἢ τε φορογλῶ-
μικος, τὸν πάντα χαλεκίῃ σα συνί-
χει τῷ βίῳ· μόλις τὸτο καταλιπὼν
τοῖς ὀξυδροκέσσι ξυλλαβεῖν, ὅτι τῷ
ἀνδρὶ ἐθαύμαζε, καὶ δ' ἐφορόντως
αὐτῷ τὴν τε παρὰ τὰ δεινὰ καρτε-
ρίαν, καὶ τὸ ἀνέκπληκτον, ἦν τε ἐν τοῖς
λόγοις ὀξύτητα καὶ τομὴν κατεσκευ- 10
αζέτο· ὅξ' Ἀλεξανδρείας δὲ ἔτος
ἦν καὶ τὰ μὲν εἰς Ἀλύσιον, ταῦ-
τα καὶ ἐτελεύτα, γὰρ Ἀλεξανδρεῖα
μεγαλὸς, Γάμβλιχος τε ἐπ' αὐτῷ,
πολλὰς ρίζας τε καὶ πηγὰς φιλο- 15
σοφίας ἀφείς. Ταύτης ὁ ταῦτα γρά-
φων τῆς φορᾶς ἐτύχησεν. Ἄλλοι
μὲν γὰρ ἀλλαχοῦ τῇ εἰρημένῃ οὐκ
ληγῇ διηκρίθησαν εἰς ἀπασαν τὴν
Ρωμαϊκὴν ἐπικράτειαν. Αἱ δ' εἰσὶν οὗτοι 20
δὲ καὶ ἔλαβε τὸν Μόδοτον Πέργαμον.

Τίτλ. τῷ βίῳ τῷ Ιαμβλίχῳ
καὶ Εὐστάθιῳ.

erint mortales, sed causas & primas
origines, uide illa nata sint, cum expli-
care politicè non valeret, neq; magnū
in eo laborem collocaret, totam vitæ
formulam lineamentaq; omnia con-
fudit, vix oculatissimis quibusq; per-
cipiendum illud relinquens, quod A-
lypium suspiceret, quod eius in peri-
culis malisq; constātiā & animi fir-
mitatē præterea orationis acrimoniā
& penetrationem probaret. Erat autē
Alexandrinus gente Alypius, de quo
hactenus, decessitq; in patria senio
confectus: & post eum Iamblichus,
multis emissis sparsisq; philosophiæ
radicibus ac fontibus. In hūc erudito-
rum hominum proventū incidit, qui
ista scribit: nam ē cōmemoratis disci-
pulis alius aliò per universam Rom.
Imperii ditionem variè distracti sunt:
in quibus A Edesius Pergamum My-
siae sedem sibi delegit.

*Iamblichi vita per Eunnarium
Sardianum scripta Finis.*

Τ ΟΥ ΑΥΤΟΥ ΒΙΟΣ
ΕΚ ΣΟΥΙΔΑ.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ Χαλκίδος τῆς
Συρίας φιλόσοφος, μαθητὴς Πορ-
φυρίου τοῦ φιλοσόφου τῷ Πλωτίνῳ
ἀκροῦ, γνησιῶς κατὰ τὰς χρόνους
Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως, ἔγραψε
βιβλία φιλοσοφικὰ διάφορα.

EIUSDEM IAMBlicHI VITA
EX SVIDA.

IAMBlicHUS ex Chalcide
urbe Syriæ oriundus philosophus,
discipulus Porphyrii philosophi qui
Plotini fuit auditor, vixit circa tēpora
Constantini Imperatoris. Scripsit va-
rios libros in Philosophia.

**Meminit Commentarius Græcus Sopatri, Syriani
& Marcellini in Hermogenem pag. Aldi edit. 383.**

Καὶ Πυθαγόρας δὲ, ὡς ἰαμβλικός φησιν ἐν τῇ περὶ τῆς Πυθαγό-
ρείης αἰρέσεως, μέγα συνεπὶ ἀτρονομήμενος, νεανίας τινα συν-
ληπτῇ κοινὰ ζῶντα μετὰ λαμπάδος κατὰ ἀνελκιδίδος, τότε οἶκον
αὐτῆς ἐμπρήσας ἀνυδόντα δὲ ζήλοτυπίας, ἐπέχει τῆς μετῴτης
παρεκαλυψάμενος τῇ ἀνελκιδίδι μεταβάλλει τὸν ῥυθμὸν ὅτι τὶ
κατασημαίνει κώτερον μέρος τὸ καλέμενον ἀπονιδεῖον. Locus est lib.

1. cap. 25.

**Meminit Iulianus Imperator. Cujus aliquot ad ipsum
Epistolas perquam elegantes subdere placuit.**

IULIANUS IMPERATOR

IAMBlichO PHILOSOPHO,

Petro Martinio Merentino Navarrete interprete.

VLYSSI satis fuit ad filii de ipso
opinionem coercendum dicere,
*Non sum de superis, quid me immor-
talibus æquas?*

At ego ne hominem quidē esse me
dicere ausim, ut est in proverbio, quā-
diu absūm ab Iamblichō: Veruntamē
eius studiosum cupidumq; esse me
concedam, sicut ille pater Telema-
chi. Quamuis enim indignum me a-
liquis fortasse dixerit, attamen non
propterea me à tuī amore abstrahet.
Nam & multos egregiarum statuārū
amatores fuisse audio, qui nō solum
artificis laudē nihil obfuerint: verum
etiam suo erga illas amore veram vi-
vāmq; voluptatem operi addiderint.
Quod autem me veteribus illis sapi-

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥΣ

ΙΑΜΒΛΙΧΩ ΦΙΛΟΣΟΦΩ.

Οδυσεὺς μὲν ἔχρηκε τῷ παιδὶ
τὴν ἐφ' αὐτῷ φαντασίαν ἀνα-
εῖλοντι, λέγων,

Οὔτοι τις Θεὸς εἰμὶ· τί μὲ
ἀθανάτων ἐίσκηεις;

Εγὼ δὲ οὐδ' ἂν ἀνθρώπων εἶμαι
φαίλου ἂν, ὡς ὁ λόγος, ἔως ἂν Ἰαμ-
βλικὸς μὴ συνεῷ· ἀλλ' ἐρασθῆς μὲν
εἶμαι ὁμολογῶ, καθάπερ ἐκείνος τῷ
Τηλεμάχῳ πατρί. Καὶ γὰρ ἀνὰ ζήλον
μὲ λέγει τις, ὅτι οὕτω τῷ ποδῶν
ἀφαιρήσεται. Ἐπεὶ καὶ ἀγαλμάτων
καλῶν ἀπὸ πολλῶν ἐρασθῆς γε-
νέσθῃ, μὴ μένον τῷ δημιουργῷ τὴν τέ-
χνην μὴ βλάπτοντας, ἀλλὰ καὶ τὰ
ἐπὶ αὐτὰ παθεῖν τὴν ἐμψυχον
ἡδονὴν τῇ ἔργῳ προσθεῖντας. Ἡδὴ
γε μὴν ἀγαλμάτων καὶ σοφῶν ἀνδρῶν,
οἷς ἡμεῖς

οἷς ἡμᾶς ἐκτρέφειν ἰθὺς παῖζων, οὐ
 σῶτον ἀπὲρ χερσὶν φάινται, ὅπως οὖν αὐτῶν
 φοιτῶντων ἀρεθμὸς μὴ εἶναι πισυνώ.
 ἔλοι σὺ γὰρ Πίνδαρον μόνον, ἔδιδου
 μὲν κερύοντ' Ὀρφεῖα τ' παλαιότατον, ἀλ- 5
 λά καὶ ἑξέμπατον ὁμῶς τὸ Ἑλληνικόν, ὅ-
 πως οὖν εἰς ἀρετὴν φιλοσοφίας ἐλθεῖν
 μηχανησέσθαι, καθάπερ ἐν λυρᾷ ποι-
 κίλων φθόγγων ἐναρμονίῳ συστάς,
 πορθεῖτο ἐν ἱελὲς τ' μεσηκῆς κέρας ἔχου- 10
 καὶ ὡς περ Ἀρίον τ' φύλακα τ' ἱεῖς οἱ μύ-
 θοι πορόμεναι ἐχέοντα τ' Ἰδίου παιδικῶν,
 ἀκοιμήτοις παύσασθαι ὀφθαλμῶν βο-
 λαῖς περὶ φράσιν· ἔτι καὶ σέθεν
 σιοι ἀρετῆς φύλακα καθαροῖς παιδύ- 15
 σιως ὀφθαλμοῖς ὁ λόγος φωτίζει·
 Πρωῖα μὲν δὴ τ' Αἰγυπτίον φασι
 ποικίλαις μορφαῖς εἶναι τ' ἑξαλλάτ-
 τειν, ὡς περ θεοὶ ἡμῶν καὶ ἡμετέροις θεομέ- 20
 νοις, ὡς ἦν σοφὸς ἐκφώνας· Εἴω δὲ εἶ-
 περ ἦν ὄντως σοφὸς Πρωῖος, καὶ οἷος
 πολλὰ τ' ὄντων γνώσκων, ὡς Ὀμηρος
 λέγει, τ' μὲν ὦν ἥδη φύσεως αὐτ' ἐπα- 25
 νῶ, τ' γνώμης δὲ ἐκ αἵματος, διότι μὴ
 φιλανθρώπου ἴνδός, ἀλλὰ ἀπαρῶνος
 ἔρπον ἐποίει κρύπτοντα, ἵνα μὴ χρῆ- 30
 σιμος ἀνθρώποις ᾖ. Σὲ δὲ ὡς γενναῖον,
 τίς ἐκ ἀν' ἀληθείας θαυμάσειν, ὡς ἐ-
 δύνει τὴν Πρωῖως τὴν σοφὴν μέλιναν, καὶ
 μὴ μάλλον ὡς ἀρετῆς ἀκρατὴ κορυφὴν
 ὡς ἔχει καλῶν, ἐφθονεύς ἀνθρώποις·
 ἀλλ' ὡς περ ἡλίου καθαροῦ δίνου, ἀκ-
 τίνας σὺ ἀκραιφνεῖς ἐκπύεις ἀέρας,

entibus ludēs ascribis, tantū me ab iis
 abesse sentio, quantum decorum gre-
 ge ac disciplina me esse profiteor.
 Tu verò non solum Pindarum aut
 Democritum aut Orpheum illum
 antiquissimum, sed omnes omni-
 nò Græciæ philosophos, qui in eo
 genere floruisse memorantur, tan-
 quam in lyræ variis è sonis con-
 centu ad perfectam Musicam con-
 junxisti: atq; ut Argum illum qui lo-
 delicias Iovis custodiebat, pervigili-
 bus oculis undiq; poetæ obsepunt:
 sic te virtutis verum & germanum
 custodem puris doctrinæ luminibus
 illustrat eloquentia. Ajunt Proteum
 illum Aegyptium se in varias formas
 commutasse, quasi veritum ne im-
 prudens hominibus requirentibus sa-
 pientem se esse demonstraret. Ego
 verò, si quidem sapiens fuit re ipsa
 Proteus, & is qui multas res cognos-
 ceret (sicut vult Homerus) de scien-
 tia eum laudo, de ingenio nō laudo:
 non enim viri boni & liberalis, sed
 impostoris improbi officio fungeba-
 tur, cum eo se occultaret, ne homi-
 nibus prodesset. At te, vir clarissime,
 quis non jure admiretur, tūm quod
 Proteo sapiētiae laude non cedis, tūm
 multò magis, quod virtutem, sum-
 mamq; rerum optimarum scientiam
 nemini invides, sed instar nitidi solis
 tuos illustres radios in omnes emittis,

non modò præsentes docendo :
sed etiam absentes , quoad licet ,
scriptis tuis ornando. In quo sanè
Orpheum illum nobilem superas.
Ille siquidem Musicam suam in
beluis demulcendis consume-
bat: tu
tanquam ad salutem humani gene-
ris in hoc mūdo collocarus , o-
mnibus locis AEsculapii manum
imitaris, vocēq; ista facunda & sa-
lutari omnes orbis partes perlu-
stras. Quocirca mihi videtur Ho-
merus , si reuiuisceret, multò iusti-
us illud de te usurpare posse:

*Vnus adhuc vivus laeto versatur
in orbe.*

Nam ignis ille antiquæ formæ nobis
tanquam scintilla quædam sacra veræ
atq; uberis doctrinæ à te uno fovetur
atq; alitur. Atq; utinam (ὁ Servator
Iupiter, & sancte Mercuri) contingat
Iamblichum optimum, id est, com-
mune orbis terrarum commodum,
longissima vita frui. Certè cum vete-
res pro Homero, Platone, Socrate, &
si quis alius in orbem hunc incidit,
iusta vota feliciter atq; ex animi sen-
tentia fecerint, vitamq; illorum hoc
modo produxerint: non erit incom-
mòdum, hominem nostra ætate viris
illis & vita & oratione parem, simili-
bus votis ad summam senectutem
cum omnium felicitate transmitt-
tere.

ἐ μένον τοῖς παρῶσι τὰ εἰκότα ξυ-
γών· ἀλλὰ ἐ ἀπόηας, ἐφ' ὅσον ἔξει,
τοῖς παρὰ σαυτὲ στυμύων. Νικῶς δ'
ἂν ἔτωκῃ τ' Ορφέα τ' καλὸν, οἷς παρὰ
5 τεις· εἴ γὰρ μὲν τ' οἰκίας Μουσικὴν εἰς
τάς τ' θηρίων ἀγωγὰς καταναλίσκει·
σύ δ' ἐ ἀσπερίεωσι σωτηρίᾳ τῇ κοινῇ τ'
ἐνθράπῳ γένεας ταχθεῖς, Ἀσκλη-
πίῃ χεῖρα πανήλαρον ἡλῶν, ἀπαντα
10 ἐπέρχῃ λογιῶν, ἐκ σωτηρίᾳ πνεύμα-
τι. ὥστε μοῖ γὰρ δοκεῖ καὶ Ὀμηρος, εἰ
αἰνέσει, πολλῶ δικαιοτέρον δύναιτο
ἐπὶ σοι εἰπεῖν τὸ ἔπος αἰνέζαντος, τὸ.
Εἰς δ' ἔτι πῃ ζῶδες κατερύκε-
ται· εὐραὶ κόσμω.

15 Τὸ γὰρ πῶρ τῇ παλαιῇ κόμματος ἡ-
μῖν οἶον· ἐπιπλήρη τις ἱερὸς ἀληθείας
ἐν χορῇ μὲν παλαιῆς σεως ὑπό σοι μό-
νῳ ζῶπυρεῖται. καὶ εἴη γὰρ Ζεὺς σῶ-
20 τερ, καὶ Ἐρμὴ ἀγῆς, ἰδοὺ κοινὸν ἀπάσης
τῆς οἰκουμένης ὄφελος, Ἰάμβελιχον
τὸν καλὸν ἐπὶ μήκιστον χρόνον
πρεῖδ'· πάντως σω καὶ ἐφ' Ὀμή-
ρῳ καὶ Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, καὶ
25 εἴ τις ἄλλος ἀξίος τῷ χορῷ τέττε,
δικαίαις εὐχῇς ἐπιτευγμα τοῖς
πρότερον εὐτυχεθῆναι, ἔστω ἔς ἐκείνων
καιρὸς ἐπὶ μείζον πύξῃσιν· ἐδὲν
δὴ κωλύει καὶ ἐφ' ἡμῶν ἀνδρῶν ἐ λό-
30 γῳ καὶ βίῳ τῷ ἀνδρῶν ἐκείνων ἀν-
ταξίῳ, ἐφ' ὁμοίαις εὐχαῖς ἐς τὸ ἀ-
κρότατον βίῳ γῆρας ἐσ' εὐδαιμονίᾳ
τῷ ὅλῳ· παρὰ πέμπειν.

β. Γ. αμ.

B. Γ Α Μ Β Α Ι Ξ Ω .

I I. I A M B L I C H O .

Αἰδάνομαι σὺ τῆς ἐν τῇ μέμ-
 φει γλυκύτητος, καὶ ὡς ἐκάτε-
 ρον ἐξ ἰσῶν παρὰ τῆς, καὶ οἷς γρα-
 φεῖς τι μὲν, καὶ οἷς ἐγκαλεῖς παυδὲν
 ὦν. ἐγὼ δὲ εἰμὶν τι σιωπῇ δεσφίμενος
 τῷ τῷ παρὸς σε γίνομένου καὶ κατὰ
 μικρὸν ἐλλείψαντι, παρὰ τῆς ἡ τῆς
 προφάσεως εὐλόγως εἰπὼν, ἐπειρε-
 νη, ὡς ἐπὶ τὴν, τὴν μέμφην ἐκκλίνειν, ἢ
 συγνώμην ἀμαρτῆς αἰτεῖν ἢ κή-
 ρναι. ἐπεὶ μὲν ἄλλως ἀσύγ-
 γωνον οἷον ἀπὸ παρὸς τῆς σὲ, εἴ τι
 τῷ παρὸς σε φιλικῶν ἐξήμαρτον
 ἀκούεις. νῦν δὲ ἐγὼ ἦν ἔτι παροφ-
 θῆναι θέμις, ἔτι ἡμᾶς ἀμείβειν, ἵνα
 τύχοιμεν ὡς αὐτὸς ζητοῦν τις ποσὸν
 μὲν φέροι σοι καθάπερ ἐν δρῶ γρα-
 φῆς ἀπολογησόμεναι, καὶ δεῖξαι μη-
 δὲν ἐμαυτὸν ὡς ἐχρῆν, εἰς σε παρι-
 δεῖν, ἀλλὰ μὲν δὲ μετὰ τὴν τολμή-
 σαμεν. ἦλθον ἐκ Παννονίας ἥδη ἔτι-
 τον ἔτος τετλ, μέλλεις ἀπὸ ὧν οἶσθε
 κινδύνων καὶ πόνων σπουδαίς. ὑπερ-
 βάς δὲ τὸν Χαλκηδόνιον πορθμὸν
 καὶ ἐπιστὰς τῇ Νικομήδει πόλει,
 σοι παρὸς τὴν καθάπερ παρὰ τῷ Θεῷ
 τὰ πρῶτα εἰς τὴν ἐμαυτὸν σῶσιν
 ἀπὸ δὲ κα, σύμβολοι τῆς ἀφίξως
 τῆς ἐμῆς, οἷον ἀπὸ ἀναθήματος ἱερῶ
 εἰς σε πρόρρησεν ἐκπέμπων καὶ ἦν ὁ
 κομίζων τὰ γράμματα ἀπὸ βασιλεῖος
 ὑπααπτισῶν. ἴδης, Ἰουλιανὸς ὄνομα,

Sentio tuam in reprehendendo
 dulcedinem, & quemadmodum
 utrumq; pariter efficias, ut & nos
 scribendo ornes, & reprehendendo
 erudias. Ego verò si mihi essent con-
 scius vel tantillum officio erga te
 meo defuisse, certè aliqua proba-
 bili ratione crimen conarer effuge-
 re, quantum possem, aut delicti
 veniam petere non recusarem: præ-
 fertim cum te sciam non esse tuis
 implacabilem, si quid per impru-
 dentiam in amicitia offenderint.
 Nunc autem (neque enim cunctatio-
 nem aut inertiam res ferebat, si mo-
 dò assequi aliquandò volumus, quæ
 semper optavimus) constitui tibi tan-
 quam coram iudice res esset, causam
 dicere, nihilque à me, secus quàm o-
 porteret, vel negligentia vel tarditate
 commissum esse, probare. E Pan-
 nonia veni tertio ab hinc anno, vix
 ex illis periculis & laboribus, quos
 tu minime ignotas, ereptus. Cum
 autem fretum Chalcedonium tra-
 jecissem, & ad urbem Nicomedis
 appropinquassem, tibi primo quasi
 patrio deo prima pro salute mea
 vota persolui, cum ad te signum
 adventus mei, quasi donarium ali-
 quod factum, salutationem misi.
 Literas autem ferebat unus è re-
 gis satellitibus, nomine Iulianus,

Bacchylī filius, genere Apameus, cui propterea libentius Epistolam tradidi, quod & scire & te optimè nosse aiebat. Postea verò mihi abs te tanquam ab Apolline sacra Epistola allata est, qua te libenter de meo adventu cognovisse declarabas. Fuit verò mihi tanquam latum omen, & initium bene sperandi, sapiens ille Iamblichus, & Iamblichi litera. Quid hūc commemorem quantoperè latus fuerim, aut quemadmodum legendis tuis literis affectus? Si enim de hac re literas nostras accepisti (quas tabellario cuidam ex iis, qui ad nos istinc veniūt, dedimus ad te perferendas) certè quantam ex iis voluptatem coeperim, è nostris verbis intelligis. Iterum autem cūm domum rediret, ducator meorum liberorum, alteras ad te literas misi, quibus & tibi de prioribus tuis literis gratias agebam, & simul in posterum mutuas à te literas flagitabam. Postea venit ad nos legatus clarus vir Sopater, utque hominem agnoui, continuo exsilui, eumque complexus fleui præ gaudio, quod nihil nisi te ac tuas literas auguraret. Quas ut accepi, osculatus sum, & ad oculos admovi, mordicusque tenui, quasi veritus, ne inter legendum imago vultus tui ex oculis meis sensim evoleret. Et quidem statim rescripsi, non

Βακχύλῳ πατρὶ, Ἀπαμεὺς τὸ γένος, ὃν διαίτητο μάλιστα τὴν ἐπιστολὴν
ἐν ἐχέμενον, ὅτι καὶ πρὸς ὑμᾶς ἔχεν,
καὶ σε ἀκριβῶς εἰδέναι καθυπαρχεῖται.
5 μὲν ταῦτά μοι καθάπερ ἔξ Ἀπόλλωνος
ἐῖρον ἐφοῖτα παρὰ συγράμματος
ἵνα ἀφίεν ἢ ἡμῖν ἔραν ἀσμένως ἀκη-
κῶνα δοκῶντος. ἦν γὰρ τὸ τοιοῦτον ἐμὸν
διεξιόναι σίμα καὶ χρηστῶν ἐλπίδων ἀρ-
10 χὴ, Ἰάμβελιχος ὁ σοφὸς, ὃς τὰ Ἰάμβελι-
χῆ συγράμματα· τί με δι᾽ ἑλπίαν ὅ-
πως κερφαίνην, ἢ ἃ περὶ τῆς ἐπιστολῆς
ἴσασθαι σημαίνειν; εἰ γὰρ εἰδέω τὰ
παρὰ ἡμῶν ἐν ἐκείνῃ συγγραμμάτων
15 δι᾽ ἡμεροδρόμου ἡκεῖθεν ἡκούων ὡς
σε κεκοιμήσθαι πάντως ὁσσοῖσι ἐπὶ
ἐνίοις ἡδονῇ ἔχον, ἀφ᾽ ὧν ἰδύλον ἰ-
σώσκεις. πάλιν ἐπαίοντος οἷα δὲ ἔ-
ξοφίως τῆς ἐμαυτοῦ παιδείας, ἐτίερον
20 ἦρχον πρὸς τὰ συγράμματα, ὅμῃ καὶ
ἐπὶ τοῖς φθάνουσιν χαρὸν ὁμολογῶν, καὶ
πρὸς τὸ εἶναι ἐν ἴσῳ παρὰ σε τῇ ἐπίδο-
σιν αὐτῶν, μή τι αὐτὰ ἐκρίβευσεν ὡς
ἡμᾶς ὁ καλὸς Σωκράτης ἐγὼ δὲ ὡς
25 ἔγνω ἐν ὅτῳ ἀναπνεύσας ἔξω, καὶ πε-
ριπλεαῖς ἐδάκρυον ἐφ᾽ ἡδονῆς ἐδὲν
ἄλλο ἢ σε καὶ ἀπαρῶν πρὸς ἡμᾶς
ὁ νεοπολεῶν συγράμματα, ὡς δι᾽ ἐλα-
βον, ἐφίλει, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς πορρα-
30 ῖον, ὃς ἀπὸ τῆς ἐχόμενης, ὡς περὶ δι-
ὡς μὴ λάθῃ με ὅπου ἂν ἐν ἡτῇ τῶν συ-
γράμτων ἀναγινώσκῃ τὸ τῆς σῆς ἐκόντος
ἡδύλαμ· καὶ δὴ καὶ ἀνέγραψαν ἐν ὅτῳ
εἰς πρὸς

ἔπρὸς σε μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ
 ἔσθαι Σώπαστον ἢ ἐκείνου παῖδα,
 καθάπερ θρυπτόμενος, ὅτι ἢ κοι-
 νὸν ἰταίρον ἐκ τῆς Ἀπαμείας οἶον
 ἐνέχυρον τῆς ὑμετέρας ἀπουσίας,
 ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν ἐξ ἐκείνου ταύ-
 τῃ ἡδὴ πρὸς σε γράφω, ὡς
 ἀδελφίαν ἄλλην, ἢ τὴν ἐν ἧ μίμνησθαι
 δοκίμῃς ἐπιστολῇ ἐδεξάμην· εἰ μὲν
 δὴ διὰ τοῦτο ἐγκαλεῖς, ἵνα τῷ
 τῆς αἰτίας χήματι πλείονας ἡμῖν
 ἀφορμὰς τοῦ γράφειν προσέηται,
 δεχομαι τὴν μίμνησθαι ἀσυνετοῦ πά-
 των, καὶ ἐν οἷς λαμβάνω, τὸ πᾶν
 τῆς χάριτος εἰς ἐμαυτὸν οἰκείου·
 μαίνεται δὲ ὡς ἀληθῶς ἐλλείψαντά-
 τι τὸ πρὸς σε καθήκοντος αἰτιά,
 τίς ἂν ἐμοῦ γένοιτ' ἀνθρώπιον, ὅ-
 δια γράμματα φέρον ἀδικίας ἢ φα-
 θυμίας, πᾶσι δὲ ἡμῖν τέτταλ' ἡμέ-
 ρωντος; καὶ τοι ἐγὼ μὲν πᾶν μὴ πα-
 σσάμις γράφω, δίκαιός ἐστι συγ-
 γράμης παρὰ σε τυχεύειν, ἢ ἡ-
 χολίας ἢ ἐν χερσὶν ἔχειν, φαίλω ἂν
 μὴ γὰρ ἔγωγε πρᾶξαιμι κακῶς, ὡς μὴ
 ἐν χολίας ἀπάσης, καθὰ φησὶ Πίν-
 δαρος, τὸ κατὰ σε πρεῖστον ἡγεί-
 σθαι· ἀλλ' ὅτι πρὸς ἀνδραγαθίαν
 ποί, ἢ ἐν κτηνῶν φέβος, ὃ ἐν γρά-
 φειν καλοκρινῶν, τὸ πλεον ἢ προσήκει
 βαρύνετός ἐστι σπουδαιότερος. ὡς περ
 γὰρ οἱ αἰεὶ ἡμῖν μαρμαρυγαῖς ἀνέβλε-
 πται· οὐνεχὲς ὁλοκαύσας, ἂν μὴ θεῶ-

ad te solum, sed etiam ad illius fili-
 um Sopatrum clarissimum, quasi
 ludens quod communem ami-
 cum ex Apamea tanquam obli-
 dem pro vobis absentibus acce-
 pissimus. Ex eo tempore cum
 hanc ad te scripserim, nullam abs
 te Epistolam accepi, præter istam,
 qua me videris accusare. Ac si
 ob id nos accusas, ut hac spe-
 cie accusationis majorem nobis
 occasionem scribendi præbeas, ac-
 cipio libenti animo totam accusa-
 tionem tuam, atque ex his ipsis li-
 teris, quas abs te accipio, omnem
 gratiam & suavitatem decerpo. Sin
 autem omnino peccatum aliquod
 meum erga te accusas, quis memi-
 scior, qui per tabellariorum in-
 juriam aut negligentiam tibi satis-
 facere officio non possum? Quan-
 quam ego certè, licet non persæ-
 pè scriberem, attamen jure possem
 à te veniam obtinere, non propter
 negotium, quod in manibus ha-
 beo, (absit enim ut adeò sim miser,
 ut te meis rebus omnibus, sicut
 Pindarus ait, non anteponam) sed
 quod ad te tantum virum, cujus
 vel meminisse sine timore non licet,
 qui scribere etiam cunctatur, sapien-
 tior est meo judicio, quàm is qui ni-
 mis audet. Nam sicut qui in solem
 assidue suspicere audet, nisi divinio-
 re qua-

re quadam natura præditi sint, ejusq;
 radios tanquam aquilarum veri foc-
 tus intueantur, neq; ea, quæ nefas est
 videre, possunt cernere, & quo magis
 contendunt, eo magis se id assequi
 non posse ostendunt: sic qui ad te au-
 det scribere, quo plus audere niti-
 tur, eo magis timendum esse liquidò
 demonstrat. Tibi verò, vir clarissime,
 qui ad Græciam totam servandam,
 ut ita dicam, constitutus es, consenta-
 neum erat & ad nos crebras literas
 mittere, & nostram desidiâ inerti-
 amq;e, quantum posses, coercere.
 Nam quemadmodum sol (ur iterum
 ex eodem deo ad te similitudinem
 mea ducat oratio) ut, inquam, Sol
 cū purus totus ac lucidus radiis col-
 læcet, non dispiciens, an quod lumi-
 ni occurrit, sit consentaneum, suum
 munus perficit: sic te oportebat libe-
 raliter bona tua tanquam lucem, in
 universam Græciam effundere, neq;
 eo desistere, quod aliquis metu aut
 verecundia erga te impeditus respō-
 dere tibi scribendo non audeat. Neq;
 enim A Esculapius mercedis spe ho-
 mines curat, sed humanitatem suam,
 tanquam disciplinam aliquam in o-
 mnes homines explicat. Idem te face-
 re oportuit, cū sis animorum studi-
 oforum medicus, & omnibus in reb.
 virtutis præceptum servare: ut bonus
 sagittarius, qui tametsi adyersarium

τινες ὥσπερ ἡλίου ἀκτίνων αὐτὰ πα-
 θάσκει· οἱ ἡλίου ἀκτίνες γνήσιοι κα-
 θαρᾶσιν, ἕτεροι δὲ μὴ θεῖαις ὁφθῆναι
 διακρίνεται· ἔχουσιν, καὶ ὥσπερ μάλλον
 φιλονεικῶσι, τοσούτω πλέον ὅτι μὴ
 διμύωνται τυχεῖν, ἐμφαίνουσιν. Οὕ-
 τω καὶ ὁ θεὸς σε γράφειν τολμᾷ, δ-
 ὥσπερ ἂν ἐβίβη διαρρεῖν, τοσούτω
 μάλλον, ὅτι χρηθ' ἐδιδίναται, καθαρῶς
 δεικνύσιν· σὸς γὰρ μὲν ὧ γυναικί, παν-
 τὸς, ὡς εἶπες, τῷ Ἑλληνικῷ σωτή-
 ρι καθεστῶτι, ὁρῶσιν ἢν ἀφθόνως
 τε ἡμῖν γράφειν, καὶ τὸν παρ' ἡμῖν
 ὄκνον, ἐφ' ὅσον ἐξῆν, καταλείπειν.
 ὥσπερ γὰρ ὁ ἥλιος ὅτι πάλιν ἐκ
 τῆς θεᾶς τοῦ σε τὴν εἰκόνα λαβὴν ὁ
 λέγεις· ὁ δ' οὖν ἥλιος, ὥσπερ ὅταν
 ἀκτῖσι καθαρθεὶς ὅλῃ λέμπῃ
 ἐδὲ διαπρίνηται· τοῦς τὴν αἴγλην
 ἐλθόντος, ὃ μὴ τὸ οἰκῆσθαι ἐργάζεται
 ἔπειθ' ὁ καὶ σε χρῆν ἀφθόνως ἡλίου πα-
 ρὰ σε καλῶν, οἷον φωτὸς τὸ ἐλλη-
 νικὸν ἐπαρθεύοντα, μὴ διαπρίνειν, εἰ
 τις ἢ αἰδῆς ἢ δέμης ἐνέχῃ τὸ τοῦ σε,
 τὴν ἀντίδοσιν δυσωπεῖται· ἐδὲ γὰρ
 ὁ Ἀσκληπιὸς ἐπ' ἀμοιβῆς ἐλπίδι
 τοῦς ἀνθρώπους ἰάται, ἀλλὰ τὸ οἰ-
 κῆσθαι αὐτὰ φιλανθρώπου μακαρῶς
 περιμάθημα πανταχῇ παρθεῖν δὲ
 καὶ σε χρῆν, ὥσπερ οἱ ψυχῶν ἐλλοσι-
 μων ἰατροὶ ὄντα, ποιεῖν, καὶ τὸ τ' ἀρετῇ
 παρὰ γέλωτα διὰ πάντων αὐξάνειν
 οἷον ἀγαθὸν παρθεύοντα, ὃς καὶ μὴ τὸν
 αἵματος

ἀντίπαλον ἔχει, πάντως ἐς τὸ καί-
 ριον αἰ τὴν χεῖρα γυμνάζει. Ἐπει
 μὲν δὲ ὁ σκοπὸς ἐκατέρωθεν αὐτὸς,
 ἡμῖν τε ἤρ' παρὰ σε δεξιᾶν τυχεῖν,
 καὶ σε τοῖς παρ' ἡμῶν διδόμενοις ἐν-
 τυχεῖν. ἀλλ' ἡμεῖς καὶ μυριάκις
 γράφωμεν, ὅσα τοῖς Ὀμηρικαῖς παι-
 σὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς θύρας θί-
 γει ἂν ἐκ πηλῆς πλάσσωσι, ἀφιστῇ
 αἰγιαλῷ κλυζέσθαι. παρὰ σε δὲ πρὸς
 μὲν γράμμα παντός ἐστι γονί-
 μος ῥεύματος κρείττον. καὶ δι' αἰμὴν
 ἀνέγνω Ἰαμβλίχου μᾶλλον ἢ πρὸς
 σοφὴν μίαν, ἢ τὸν ἐκ Λυδίας χρυσὸν
 πεπλησθῆ. εἰ δὲ μέλει τί σοι ἤρ' ἐρα-
 5 ᾶν ἤρ' σῶν· μέλει δὲ εἰ μὴ σφάλ-
 λομαι· μὴ περὶ μέδους ὡς περ νεοτῆς
 ἡμᾶς αἰετὶ ἤρ' παρὰ σε τροφῶν ἐν
 χρεῖα τυγχάνοντα· ἀλλὰ καὶ γρά-
 φει σιωπῶς, καὶ τοῖς ὡδῶν σαυρὶ κα-
 10 λοῖς ἐστὶν μὴ κολοκρεῖν. καὶ ἐλλίπω-
 μεν, αὐτὸς ἐκαίρη τὴν χεῖρα οἰκεία,
 καὶ ἂν δίδωκε, ὥς ἂν ἀνθ' ἡμῶν τὸ ἴσον
 ὀρεσβύει, ὥς περ δὲ Ἐριμῆ λογίῃ
 μαθητῇ, εἰ δὲ βέλεια βροφίμων ὄντα
 15 σε μαθητὴν ἐκείνη, ῥάβδον ἐκ ἐν τῷ
 καθεύδειν ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τῷ κινεῖν, καὶ
 διελείπειν μᾶλλον ἢ θέλειν μιμεῖσθαι.

ΤΩ. ΑΥΤΩ. γ.

Ἐχρῆν μὲν ἡμᾶς τῷ γράμματι
 30 πειθομένους τῷ Δελφικῷ ἱερῷ.
 σκεῖν ἐαυτοὺς, καὶ μὴ ὁλομᾶν ἀνδρὸς ἀ-
 κοαῖς τοσούτοις καθαροῦ ὧ καὶ ὀφ-

non habeat, tamen semper manum
 exercet, ut opportuno tempore ea u-
 tatur. Nam neq; scopus utriq; nostrū
 idem est, ut nos videlicet tuis erudit
 5 scriptis fruamur, & tu nostra legas.
 Sed nos quamuis millies scribamus,
 similiter ut Homerici pueri ludimus,
 qui juxta littora quicquid è luto sin-
 xerunt, arena obrui sinunt: cum in-
 10 terim tua licet parua epistola cuius
 fertili fluvio antepōnda sit. Ac sanè
 epistolam unam Iamblichi·malim,
 quàm totum Lydiū aurum posside-
 re. Quod si amatorum tuorum ulla
 tibi cura est, (est autem aliqua, nisi fal-
 15 lor) ne nos quasi pullos negligas, qui
 cibo tuo magnoperè egemus: sed
 scribe assidue, neque tuis bonis pa-
 scere nos desine. Quod si fortè offi-
 cio defuerimus, ipse utrumque mu-
 20 nus præstato, tum ad nos, tum pro
 nobis vicissim scribendo. Etenim
 Mercarii facundi discipulum aut eti-
 am alumnum, qualis tu es, virga uti
 decet, non ad somnum inducendum,
 sed ad movendum & excitandum,
 atque hac ex parte maximè illum i-
 mitari.

E I D E M III.

30 OPortebat sanè juxta Delphi.
 cum oraculum nos ipsos nos-
 se, neque tanti viri auribus ob-
 strepere: quem vel aspicientem,

respicere, difficile est, nedum concen-
tum omnis sapientiæ moventi velle
par referre. Nam & Pani dulce carmē
canenti quilibet concesserit, quamvis
sit Aristæus: & Apolline ad citharam
canente unusquisq; tacet, quamvis
Orphei musicam teneat. Quod e-
nim minus est, hoc ipso, quod est mi-
nus, cedere debet majori, si modò
vult & sua ipsius bona, & aliena meli-
ora cognoscere. Quisquis autem cū
divina musica humanam vult com-
ponere, nunquam Marfyæ Phrygis
casum didicit, neq; nominis ejus-
dem fluuium, qui tibicinis insani
supplicio manat: imò neq; Thamyra
Thracis mortem audivit, qui infelici-
ter cum Musis de cātu certavit. Quid
enim Sirenas memorem? quarum
eæ, quæ cantu vicerunt, alam in fron-
te adhuc gestant. Verùm enim verò
illi stultæ audaciæ poenas satis ma-
gnas nunc etiam posteritati persol-
vunt: nos autem, sicut antè dixi, o-
portebat sanè nostris finibus conten-
tos esse, & tua musica satiatos qui-
escere, ut qui Apollinis oracula è sa-
cris adytis cum silentio excipiunt.
Verùm quando tu nobis ad canen-
dum præis, & tanquam Mercurii
virga nos moves atque excitas dor-
mientes, ecce, ipsi quoque, sicut
qui Baccho thysum pulsanti cum
choris & tripudiatione occurrūt, sic

θῆναι μόνον ἀγέλαί·μαι θυχερές, ἥ περ
τὸ ἄνθρωπον ἀρμονίαν κινεῖντι ὥρδῃ
τὸ ἴσον ἐλθεῖν· ἵππει καὶ Πανὶ μέλος
λιγυρὸν ἤχῃντι, πᾶς ὅστις ἐκσταίη,
καὶ Ἀρισταῖος ἦ, καὶ Ἀπόλλωνι ὥρδῃ
κινάεσθαι ψάλλοντι, πᾶς ὅστις ἡρεμῇ,
καὶ τὴν Ὀρφῆως μουσικὴν εἰδέναι.
Τὸ γὰρ ἦτον ἰδὲ κρείττονι, καθόσον ἦτ-
τόν ἐστιν, εἰκοι ἀνδραγαθῶς, εἰ μέλλοι
τό, περ οἰκῆτον καὶ τὸ ἐχέμενον, τί ἐστι γι-
νώσκων ὅστις δ' ἐν θέτω μουσικῇ ὦν
τῷ ἐναρμόσιον μέλος ἡλπίσεν, ἐκ ἑμαυ-
τοῦ πᾶν τὸ Μαρτυρῶν τῷ φρυγῶν πᾶ-
θος, ὡδὲ τὸ ὁμῶν μουσικῶν ποίη-
μα, ὅς μανέντος ἀνελήϊμι μορῶν ρῆι.
ἀλλ' ὡδὲ τὸ Θάμι·ειδος τῷ Θρακῶς
τελευτῇ ἥκασεν, ὅς ταῖς μοῖσαις ἐκ
εὐτυχῶς ἀντιφθέγγετο. Τὶ γὰρ δ' εἴ
ταῖς Σεῖρῆας λέγειν, ὡν ἐτι τὸ πτε-
ρόν ὅτι τῷ μέλωπι φέρουσιν αἱ νικη-
σασαί. ἀλλ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀ-
μύσει τὸ λῆξιν ἀρᾶσθαι ἔτι καὶ νῦν
ἐκείνη τῇ μνήμῃ δ' ἴκλω ἡμᾶς δ' ἐδὲ
μὲν, ὡς ἐφλω, εἶσθαι τὸ οἰκῆτον ὅσον ἐ-
σθάναι, ὡς ἔπειτα μουσικῆς ἐμπορευ-
μένους ἡρεμῇ, ὡς περ οἱ τὸ Ἀπόλλων-
τος μαθήσαντες ἔξ' ἀδύτων ἱερῶν ὁροσ-
ῆσαι ἡσυχῇ δέχοι·ται. ἐπειδ' αὖθις ἡ-
μῖν τὸ μέλος τὸ ἐν δόσι μοι μνηστῆρας,
ὡοῖον ἔρμῃ ῥαβδῶ κινεῖς καὶ διπλῆς
ρεῖς καθεύδοντες, φέρε σοι καθάπερ
οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θύασον κρέσασθαι
ὥρδῃ τὸ χορεύειν ἀντιφθέγγετο· ἔτι
καὶ

καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τῷ σὺ πάλῃ κίρω ἰδὲ εἰκὸς
 ἀπὸ λήσσωμεν. ὡς περ οἱ παρ' ἄλλοις ἀπὸ
 τοῦ τοῦ ἀνάκλημα τῷ ῥυθμῷ συνο-
 μῶν ἐστίν. Ὁ παρ' ὧν σοὶ τ' ἄλλων, ὅς
 βασιλεὺς καλεῖσθαι τοῦ τοῦ ἀντί-
 μω τῷ παρ' ὧν ἐστὶν ἄλλος, ὅς
 εἰργασάμεθα, ἐπεὶ δὲ τῷ τῷ ἐστὶν ὁ-
 κῆρ, ἀπαρξάμεθα, μικρὰ μὲν ἀντὶ
 μεγάλων τοῖς παρὰ σε, καὶ τῷ ὄντι
 χαλκὸν χρυσὸν ἀντὶ ὁδοῦ. οἷς δὲ
 ἔχουσιν ξένους τ' Ἑρμῆν τὸν ἡμέτε-
 ρον ἐσιῶντες. πάντως ἔδὲ τῆς Ἑ-
 κέλης ὁ Θησεύς τῷ δειπνῶν τὸ λιθὸν
 ἀπὸ ξείνων, ἀλλ' ἴδὲ καὶ μικροῖς ἐς τὸ
 ἀναγκαῖον ἀρκεῖται. ὁ Πάνδης ὁ Νόμ-
 ος τῷ παιδὲς τῷ βεβύλῳ τ' ὑργα-
 ποροσαρμόσας τοῖς χάλυσιν ἐκ ἡμέ-
 ρων. πόρρω δὲ καὶ ὡς τῷ ἄλλῳ ἐν-
 μινεῖν ἡμῶν, καὶ μὴ ἀποκνήσης ὁλί-
 γω μέλῳ μετὰ τὴν ἀκοήν ἐν δὲ ἔναι. ἀλλ'
 ἔαν μὲν ἔχη τι δειξιὸν, αὐτὸς τε ὁ λό-
 γος ἐν τυχῇ, καὶ ὁ ποιητὴς αὐτῷ τῆς
 παρὰ τ' Ἀθηναίων ψήφου τ' μαρτυρίαν
 ποροσλαβών. εἰ δ' ἐτι χαιρὸς ἐντε-
 λὺς ἐς τὸ τῷ ὅλῳ πάλῃ πορρω-
 δέεται, μὴ ἀπαξιώσης αὐτὸς τὸ ἐν-
 δέον προσθεῖναι. ἢ δὲ περ καὶ ἀνδρῶν
 ἐξ ὅτῃ κληθεὶς ὁ Θεὸς παρῆσθαι, καὶ συνε-
 φήσατο τῷ βέλῳ, καὶ κίθαρος δ' ἔδρ-
 θη. καὶ ὁδοῖ, πρὸς τὸ ἐλλείπον τ' ἄλλο-
 δῆς ὑπὸ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ
 οὐκ ἀντιφθέγγατο. Παιδείας ὁρᾷ
 εἶναι νομίζομεν, οὐ τὴν ἐν τοῖς

ad plectrum tuum respondemus :
 perinde ut qui præsultorem ad
 numeri provocationem sequun-
 tur. Accipies igitur primum, quan-
 do ita vis, orationes, quas nuper
 Imperatoris jussu in nobilem il-
 lam fr̄ti conjunctionem elabora-
 vi. Parvum certè munusculum,
 si cum tuo conferatur, omnino-
 que as pro auro reddimus. Sed
 tamen quo possumus munere no-
 strum Mercurium prosequimur.
 Theseus quidem certè mensam
 Hecales, licet tenuem, non est as-
 pernatus : sed necessitati obsecu-
 tus exiguo contentus fuit. Pan
 ille Nomius non erubuit, cū
 pueri bubulci fistulam suis labris
 admovit. Quare tu quoque li-
 brum nostrum amico animo ac-
 cipe, neque te poeniteat exiguo
 carmini magnam aurem præbe-
 re : sed si quid erit boni, & liber
 felix est, & eius auctor, ut cui
 Minerva ipsa testimonium laudis
 dedit : sin extremam manum,
 quo perficiatur, desiderat, ne sit
 tibi grave, quod deest, addere. Sic
 olim sagittario invocanti Deus af-
 fuit, & telum unā direxit. Sic
 Citharoedo Orthium canenti, cū
 nervus deficeret, Apollo ipse
 cicadae specie respondit. Doctri-
 nam rectam esse arbitramur, non

verborum linguæque magnificum & exquisitum sonum: sed mentis bene constitutæ sanam affectionem, & veras certasque de bonis & malis, honestis & turpibus sententias. Quare quisquis aliud sentit, aliud suos discipulos docet, is tantum videtur à scientia, quantum à probitate abesse. Ac si de parva re sit linguæ animique dissensio, in hoc ipso etiam est improbus, tametsi modum non excedat sceleris magnitudo: sin verò in maximis rebus aliud sentit, contraque ac sentit, docet, nōne hæc cauponum, non dico bonorum, sed nequissimorum vita est? quippe cum id maximè doceant, quod maximè malum existimant, fallentes atque inescantes eos laudibus, quibus cum sua, ut arbitror, mala commutare volunt. Quamobrem omnes qui quidvis docere profitentur, bonis moribus esse debent, neque opiniones novas, & à sensu populari abhorrentes afferre: sed in primis tales esse debent, qui adolescentes in veterum scriptis instituunt, sive sint Rhetores, sive Grammatici, & præcipuè Sophistæ, qui non solum verborum, sed etiam morum magistros se esse volunt, & ad se philosophiam de admini-

ρήμασιν, ἐδὲ τῇ γλώτῃ πολυτελῆ
 εὐρυθμίαι· ἀλλὰ διὰ θυσίαν ἐγὼ μὲν
 ἐχέσας διανοίας, καὶ ἀληθεῖς δόξας
 ὑποφύειν ἀγαθῶν καὶ κακῶν καλῶν τε
 καὶ αἰσῶν. ὅστις ἐν ἑτέρῳ μὲν φρονεῖ,
 διδάσκει δὲ ἕτερον τὰς πλησιόζον-
 τας, αὐτὸς ἀπολειφθαι δοκεῖ το-
 σέτω παιδείας, ὅσω καὶ τὰ χρηστὸς ἀ-
 νήρ εἶναι. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ σμικροῖς εἴη
 τὸ διάφορον τῇ γνώμῃ, πρὸς τῇ γλώτ-
 τῃ, κακὸς μὲν εἰς ἴσθι, ὁμοῦ καὶ πο-
 σὴ γίνεσθαι. εἰ δὲ ἐν τοῖς μεγάλαις ἀλ-
 λο μὲν φρονοῖν τις, ἐπ' ἐναντίον δὲ ὧν
 φρονεῖ, διδάσκει, πῶς ἐ τῷτο ἐκείνο
 κακῶν εἰς τὴν, ἢ τι χρηστῶν, ἀλλὰ
 παμπονήρων βίος ἀνθρώπων; οἱ μά-
 λιστα παιδεύουσιν, ἃ μάλιστα φαῦλα
 νομίζουσιν, ὅσα πατῶντες καὶ διελι-
 ζοῦντες τοῖς ἐπαίνοις, εἰς ἑς μετατιθέ-
 ναι τὰ σφέτερά ἐθέλησιν, οἷμαι, κα-
 κά. πάντας μὲν ἐν χρῇν τὰς καὶ ὅπως
 διδάσκουσιν ἐπαγέλλομένους, εἶναι τῷ
 ἔργῳ ἐπιεικεῖς, καὶ μὴ μαχόμενα
 τοῖς δημοσίᾳ μετὰ χαλαρῆς ἡρώους
 τὰ ἐν τῇ ψυχῇ φέρειν δοξάσματα·
 πολὺ δὲ πλεονέκτημα ὅτι οἷμαι δεῖν
 εἶναι τοῖς μαθηταῖς, ὅσοι ἐπὶ νέοις τοῖς λό-
 γοις συγγίνεσθαι τῷ παλαιῶν ὅλην
 γὰρ γνώμῃ συγγραμμάτων, εἰς ἡρώ-
 πορες, εἴτε γραμματικοί, καὶ εἴτε πλε-
 ον οἱ σοφισταί, βέβαιον καὶ πρὸς τοῖς
 ἄλλοις ἐλέξεων μόνον, ἡδῶν δὲ εἶ-
 ναι διδάσκαλοι. καὶ τὸ καὶ σφᾶς εἶ-
 ναι φασί

τὰί φασι ἢ πολιτικὴν φιλοσοφίαν.
 εἰ μὴν ἔν ἀληθείᾳ, ἢ μὴ, τὰτο ἀφείδω
 τῶν, ἐπαιτῶν δὲ αὐτὰς ἔτιως ἐπαγ-
 γελμάτων καλῶν ὁρρομένους, ἐπαι-
 νῆσαι μὲν ἄν ἐτι πλείον, εἰ μὴ ψεύδοιν- 5
 το, καὶ δ' ὅτι ἐλέγχοιεν αὐτὰς, ἔτι τε
 μὲν φρονεῖτες, διδάσκαλοι δὲ τὰς
 πολιτικὰς ἐπιστάσεις ἑτέρα. τί ἔτι; Ὁ μὴρ
 μὴν τοὶ καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ Δημοκρίτῳ μὴν
 τοὶ ὅτι Ἡροδότῳ, καὶ Θουκυδίδῃ, ὅτι Ἰσο- 10
 κράτῃ, καὶ Λυτρίᾳ θύοι πατρὸς ἡγῶν
 παλαιάς. Οὐχ οἱ μὴν Ἐριῶσφας ἰο-
 ρεύς, οἱ δὲ Μήσων ἐνόμίζον, ἀποπον
 μὲν οἱ μὲν τὰς ἐξήγημένους τὰ τέτων, 15
 ἀτιμάζειν τὰς ὑπ' αὐτῶν τιμηθείσας
 θύας. Οὐ μὲν ἐπειδὴ ἦτο ἀποπον οἱ
 μὲν, φησὶ δὲ αὐτὰς μελασμένους
 τοῖς νέοις, πυνδίδωμι δὲ αἰρεσιν, μὴ
 διδάσκειν ἄ καὶ νομίζουσιν παλαιὰ 20
 βελομένους δὲ, διδάσκειν ἔρρω φρά-
 τον, καὶ πεῖθειν τὰς μαθητάς, ὡς ἔτε
 Ὁ μὴρ, ἔτε Ἡσιόδῳ, ἔτε τέ-
 των τις, ἔς ἐξήγηται καὶ καὶ ἐγνωκό-
 τες εἰσὶν ἀσέβειαν, ἀνοίαν τε, καὶ πλε- 25
 νὴν εἰς τὰς θύας, τοῖς ποσὶ βῆν. ἐπὶ
 δ' ἐκείνοις ὅτι ὦν γὰρ φασὶ παλαι-
 ῆς φοιτῆται μετὰ φρονεῖτες, ὅτι ὁ μολοῖ-
 σιν αἰσχροπερδῆσαι, καὶ δεαχμῶν ὁ-
 λίστων ἐν ἐκαστῇ ὡς ὑπομύειν. ἔως
 μὲν ἔν τούτοις πολλὰ ἦν τὰ αἰτία τοῦ 30
 μὴ φοιτᾶν εἰς τὰ ἱερὰ καὶ ὁ πατα-
 χῶδες ἐπικριμὰ μὲν φρόβος ἐδί-
 δου συγγνώμην ἀποκρύπτει τὰς

strandis Rebuspubl. pertinere con-
 tendunt. Hoc verum sit, nec ne, in
 presentia omitto: laudo eos, quod do-
 ctrinam tam præstantem expetant:
 plus certè laudaturus, si non menti-
 rentur, neque seipsi refellerent, dum
 aliud sentiunt, aliud discipulis tradūt.
 Quid? Homerus, Hesiodus, Demos-
 thenes, Herodotus, Thucydides, Iso-
 crates, Lysias, deos habēt doctrinæ sue
 duces & auctores. Nōne eorum alii
 Mercurio, alii Musis sacros se esse ar-
 bitrabantur? Quare absurdum est, qui
 horum libros exponunt, deos vitu-
 perare, quos illi coluerunt. Neque
 tamen, quia id absurdum puto, ic-
 circò eos discipulorum causā sen-
 tentiam mutare iubeo: verum do-
 optionem, ut ne doceant, quæ non
 bona esse censent: sin docere malunt,
 doceant re ipsa primum, & persua-
 deant discipulis, neque Homerum,
 neque Hesiodum, neque quenquam
 eorum, quos interpretati sunt, quos-
 que impietatis, amentia, & erroris er-
 ga deos condemnarunt, talem esse.
 Nam alioqui cū ex illorum scriptis
 alantur, mercedemque capiant, ava-
 rissimos planè & sordidissimos se fa-
 tentur, si paucis drachmis id facere
 sustineant. Atque hætenus quidem
 multa erant, quæ eos templorum ad-
 itu prohiberent: & timor undique
 impendens excusabat, quo minus

verissimæ de diis sententiæ explicarentur. Nunc autem cùm deorum munere atque concessu libertate potiamur, absurdum mihi videtur, ea homines docere, quæ non bona esse arbitrentur. Quod si in iis, quæ docent, & quorum quasi interpretes sedent, sapientiam esse ullam arbitrantur, studeant primum illorum in deos pietatem imitari. Sin in deos sanctissimos putant ab illis authoribus peccatum esse, eant in Galilæorum Ecclesias, ibiq; Matthæum & Lucam interpretentur: quibus vos obtemperantes, à sacris abstinere jubetis. Cupio ego & aures & linguam vestram, (sicut vos loqueremini) renasci in iis rebus, quarum utinam & ego sim semper particeps, & omnes, qui me diligunt. Doctoribus quidem & præceptoribus communis hæc lex statuatur. Adolescentes enim, qui ire volent, minimè prohibentur. Iniquum siquidem fuerit, pueros adhuc ignaros quò se vertant, ab optima via rejicere, ac metu coactos ad patria instituta deducere. Quanquam autem verum erat istos tanquam impotentes & infanos etiam invitos ac repugnantes curare: attamen liceat omnibus per nos isto morbo detineri. Docere enim amentes, non punire opus est.

ἀληθινὰς τὰς ὑμῶν τῶν θεῶν δόξας. ἐπεὶ δὲ ἡμῖν οἱ θεοὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἔδοσαν, ἄποποι εἶναι μοι φαίνεται διδάσκειν ἐκεῖνα τὰς ἀνθρώπους, ὅσα μὴ νομίζουσιν εὐεχῆν. ἀλλ' εἰ μὴ οἴονται σοφὰ, ὧν εἰσιν ἐκζηται, καὶ ὧν ὥσπερ προφητὰι καθήνται, ζηλέτωσαν αὐτῷ πρῶτον τῇ εἰς τὰς θεὸς εὐσέβειαν, εἰ δὲ εἰς τοὺς τιμιωτάτους ὑπολαμβάνουσιν πεπλανηθεῖν, βαδίζοντων εἰς τὰς τῶν Γαλιλαίων Ἐκκλησίας ἐκζηησόμενοι Ματθαῖον καὶ Λυκᾶν. οἷς περὶ πάντες, ἱερείων ὑμεῖς ἀπέχεσθαι νομοθετεῖτε. βέλομαι ὑμῶν ἐγὼ καὶ τὰς ἀκοὰς, ὥς ἂν ὑμεῖς εἴποιτε καὶ τὴν γλῶτταν ἐξαγαγῆναι τῶν τῶν, ὧν ἡμεῖς εἰρημότητι καὶ, καὶ ὅς τις ἐμὸν φίλον νοεῖτε καὶ πατέρα τοῖς μὲν κατὰ τὴν νόμον καὶ διδασκαλοῖς οὕτως κοινὸς κεῖται νόμος. ὁ βουλόμενος γὰρ τῶν νόμων φοιτᾶν οὐκ ἀποκλείεται. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ εὐλογεῖν ἀγνοοῦντας ἔτι τοὺς πατέρας, ἐφ' ὅ, τι ῥέπονται, τῇ βελτίστῃς ἀποκλείειν ὁ δὲ, φόβῳ δὲ καὶ ἀκοῖνται ἄξουν ὅλη τὰ πάτρια. καὶ τοὶ δίκαιοι ἦν ὥσπερ τὰς φρενιτίζονται, ἔτω καὶ τοὺς ἀκοῖνται ἰσχυροῦς, πλην ἀλλὰ συγγνώμῃ ὑπάρχον ἅπασιν τῇ τοιαύτης νόσου. καὶ γὰρ οἶμαι, διδάσκειν, ἀλλ' οὐχὶ καλεῖται καὶ τοὺς ἀνοήτους.

Memi-

Meminit Eustathius in Homerum.

In Γ'λιάδ. α. pag. Rom. edit. 114. v. 18. sic inquires, εἰς ὃ ζῆντήϊον χρῆσιν, καὶ ἐν τοῖς Γ'αμβλίχου εἰς τὰ καὶ Πυθαγόρει.

Rursum in Γ'λιάδ. β. p. 190. v. 26. Ἰσορίῃ γούν καὶ ὁ σοφώτατος Γ'αμβλῖχος, τὰ Πυθαγορικά συστίτια μὴ ἔχειν πλέον, ἢ δέκα ἀνθρώπων συννωχέμευς. Locus, quem innuit Eustathius, est lib. 1. de vita Pythagoræ, cap. 21.

Rursum in Γ'λιάδ. ζ. p. 626. v. 19. Ἰσως οὖν καὶ Γ'αμβλῖχος ἔξ ὁμήρου λαβὼν ἐφιλοσόφησεν, ὡς ἀνασρέφεται ἡ εἰμαρμένη θυσίας καὶ εὐχαῖς.

Item in Γ'λιάδ. ν. p. 951. v. 52. Οἶδα μιν δὲ ἐκ γῆς Γ'αμβλῖχου, καὶ διτι ὅτι Πυθαγόρου εἰληπται αὐτῇ, ὅς μαθητῇ δεξιῶ μὴ, ὀκνηρῶ δὲ εἰς μάθησιν, καὶ ἔλασσον μαθηματικὸν χῆμα ξιώβολον ἐδίδε ἔξωρούμενος οὕτω τὴν τῷ παιδευομένῳ μάθησιν. Locus ille est apud Iamblichum lib. 1. c. 5. & lib. 2. ca. ult. in expositione Symb. 36.

Item in Ὀδυσ. β. p. 1439. v. 23. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον ἐπεὶ καὶ Γ'αμβλῖχος οἶδε τοιούτους ὄρνιθας, οἱ ὅπορ ῥήσασιν αὐτοὶ ἑαυτούς, καὶ περ ἀναιροῦσιν ἐπὶ δηλώσῃ μέλλοντός τινος, ὁ περ οὐ κατὰ φύσιν εἶη φησιν, ἀλλ' ὑποφύει.

Rursum in Ὀδυσ. γ. p. 1461. v. 48. ὅπερ οὐδὲ Γ'αμβλῖχος παρὰ δέχεται, ὅπερ ἐλὺ εὐχῆς φιλοσοφεῖ. Innuit opinor ea, quæ Iamblichus differit in explicatione quatuor primorum symbolorum.

Meminit & Proclus in Timæum Platonis scribens pag. 5. v. 6. ὁρῶς ἄρα φησὶν ὁ θεὸς Γ'αμβλῖχος ἢ ὅλως τῷ Πλάτωνος θεωρεῖν ἐν τοῖς δύο τούτοις περιεχῆσθαι διαλόγοις Τιμαῖον καὶ Παρμενίδην.

Item p. 6. v. 48. ὁ δὲ γὰρ θεὸς Γ'αμβλῖχος ὑψηλοτέρους ἐν ταύτῃ τῇ ῥήσῃ τοὺς περὶ τὴν γῆν ἰοντῶν θεῶν ἐγγεγυμνασμένους ἀσυμμέτρους ἔχειν φησὶ πρὸς τὴν περὶ τὰ αἰσθητὰ διαξιβήν.

Rursum pag. 64. v. 27. ὁ δὲ γὰρ θεὸς Γ'αμβλῖχος τοιαύτῳ ἰστορίαν οὐκ εἶναι φησὶ προσήκειν ἐν τοῖς προκειμένοις.

Pag. 94. v. 8. ἀλλὰ δὴ μεταστῆναι οὗτος Ἰάμβλιχος πρὸς ἀν-
τιγράφας πρὸς τὴν Πορφύριον δόξαν, καὶ ὡς Πλωτίνειον αὐτὴν εἶναι
καταβαλὼν, αὐτὸς δὲ τὴν ἑαυτοῦ παραδιδόναι διολογίαν, πάντα τὸν
ιοῦντ' ὅτι κόσμον ἀποκαλεῖ δημιουργόν.

Meminerunt Hieronymus & Augustinus allquoties.

Ioannes Stobæus non rarò ejus testimonia allegat.

Citat item Iamblichi aliquot loca ad minimum vices Suidas.

Meminit Maximus Monachus.

Georgius Pachymerius in lib. 4. de ortu & interitu cap. 7. inter cæ-
tera ait, partium namq; & temporis expers ævum etiam à Iam-
blichO esse existimatur, diciturque omnia continere.

Meminit quoque Georgius Cedrenus in compendio historiz.

*Finis vite Iamblichi, & de eo testimoniorum
apud varios auctores.*

I A M B A I C H O.

Γ Α Μ Β Λ Ι Ξ Ο Υ

Χ Α Λ Κ Ι Δ Ε Ξ

ἡ κοίτης Συρίας

ἔστι τὸ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ βίβλ
 ἡ τὸ Πυθαγόρου ἀρίστη

Λ Ο Γ Ο Σ Π Ρ Ω Τ Ο Σ .

Τοῦ α κεφαλ. ὑπόθεσις.

Προεμίση ἔστι τὸ Πυθαγόρου φιλοσοφίας. οὗ
 ἡ Θεὸν παρακαλεῖται ἀκούσασθαι, καὶ τὸ
 χρίσασθαι καὶ δάσκαλον τὸ πνευματικόν
 συνιμφοῦνται.

ΠΙ' πάσης μὲν φιλο-
 σοφίας ὁρίμης Θεὸν δὲ
 πνευματικὸν ἔδος

ἀσπασατοῖς γασάφρο-
 σιν. ἐπὶ δὲ τῇ τῷ Θεῷ Πυθαγόρῃ
 με δικαίως ἐκπαινεῖται. καὶ μὴ
 νη, πολὺ δὲ πνευματικὸν ἀριστε-
 ροῖ τὸ ποιεῖν. Ἐκ Θεῶν γὰρ ἀν-
 τὴς παροδοθείσης τὸ κατ' ἀρχάς,
 ἐκ ἑνὸς ἄλλως, ἢ ὅτι τῷ ἀντι-
 λαμβάνειν. καὶ γὰρ τὸ ποιεῖν καὶ
 τὸ καλλῶν ἀντὶς καὶ τὸ μέ-
 γαλον ὑπερφείλει τὴν ἀνθρωπι-
 νὴν δύναμιν, ὥστε ἔξαιρῃς ἀν-
 τὴν κατ' ἑαυτὴν. ἀλλὰ μόνως ἀν-
 τὴς τῷ Θεῷ ἀντιμωχῶς ὁ ἐκπαινε-
 μεν κατὰ βραχὺ ἀποσιώσῃ, ἡρμῆς
 ἀντὶς ἀντὴς παρακαλεῖται τι δι-
 νῆσαι. ὅτι πάντα δὲ ἐν ταῦτα
 παρακαλεῖται τοὺς Θεοὺς ἡ γὰρ
 μόνως, καὶ ὁ πρῶτος ἀντὶς

Γ Α Μ Β Λ Ι Χ Ι

CHALCIDENSIS

ex Syria Calephiloſophi

de vit PYTHAGORAE &
 Secta PYTHAGORICA

LIBER PRIMUS.

Capitis primi argumentum.

Proemium de Pythagora Philosophia: in quo
 Deorum advocatio principem locum tenet,
 & utilitas juxta ac difficultas operis simul
 indicatur.

MNES quidem pruden-
 tes & coelesti mente præ-
 diti homines, qualiscunq;
 Philosophiæ tractatū ag-
 gressuri, omnino Deum advocare cō-
 sueverunt. At in ea Philosophia, quæ
 divi Pythagoræ existimata, & jure ab
 illo Pythagorica cognominata est,
 multo sanè magis hoc facere conve-
 nit. Quippe cū illa in initio ab Diis tra-
 dita sit, nequaquā fas fuerit aliter, quā
 deorū ipsorū adiutorio eā in manus
 suscipere. Ad hoc .n. cū pulchritu-
 do, tū magnitudo ipsius humani in-
 genii potentiā ac vim attollit, ut eam
 cōfestim intueatur. Quinimō Deorū
 aliquo solum benigne placidēq; præ-
 cunte exponenteq; paulatim quispiā
 aggrediēs, sensim aliqd ab ea, quod si-
 bi ex usu sit, avellere poterit. Hisce igitur
 omnib. de causis advocato Deorū
 humiliter, iūq; ducib. impetratis, q. no-

bis præcāt & nobismetipsis illorū du-
ctui unacum oratione cōmissis ac cō-
mendatis, quacunq; iusserint, sequa-
mur, susq; deq; habētes, adcoq; nihil
reputātes, quod hæc philosophia ac se-
cūta multo jam tēpore neglecta jacue-
rit, itēq; peregrinis & absurdis doctri-
nis, atq; abditis infandisq; quibusdā
symbolis & signis occulta fuerit ac cō-
tecta. Adhæc mēdacib. & adulterinis
libellis & cōmētariis obūbrari, & ceu
tenebris involvi, aliisq; id genus per-
multis difficultatib. ne quis eā assequi
possit, præpediri. Nam decorum nobis
voluntas abūdē sufficere debebit, cu-
jus præsidio ea etiā, quæ hīce lōgē abs-
trusiora sunt, sustinere perfacile erit.
Post deos autē ipsorū ducē ceu prin-
cipē præfectū, & divinæ Philosophiæ
patrē adjiciemus, nōnullis paulō alti-
us de genere ac patria ipsius repetitis.

CAP. II.

*De Pythagora & eius genere ac patria, de eiusdē
educatione et prima instructione, de peregrina-
tionib. et reditu in patriā, idē de excessu patria
Italiam versus, summationēq; de tota eius vita.* 25

FErunt igitur Ancæum, illum in-
quam, qui Samum, quæ in Cepha-
lenia est, incoluit, originem & genus
ducere ab ipso quidem Iove, vel pro-
pter virtutes, vel propter animi ma-
gnitudinem quampiam singularem
hæc de ipso fama & opinio obtinuit:
prudentia verō ac gloria cæteros
omnes Cephalenos antecelluisse.

ἑαυτὸς, καὶ τὸν ἄλφον, ἱππόμε-
θα ἢ αὖν τὰ τῶσιν, ἐδὲν ὑπολο-
γίζομενοι, τὸ πολὺν ἥδη χρό-
νοι ἡμῶσιν τὴν αἴρεσιν ταύ-
5 τῶν, καὶ τὸ μαθήμασιν ὑποξω-
μένοις, καὶ τισὶν ὑπερρήτοις
συμβόλοις διακρινόμεθα. ψυ-
δισι τε καὶ νόθοις συγγράμ-
μασιν ἐπισκιάζεσθαι, ἀλλὰ
10 τε πολλαῖς τοιαύταις δυσκο-
λίαις παρεμποδίζεσθαι. ἔχα-
ρκεῖ γὰρ ἡμῖν ἡ τοῦ θιῶν βου-
λησις, μετ' ἧς καὶ τὰ τούτων
ἔτι ὑπερρώτερον δυνατὸν ὑπομέ-
15 νειν. καὶ δὲ θιούς ἡγεμόνα ἑαυ-
τοῦ προαποσπόμεθα τ' ἀρχηγὸν ἐ-
πατίοντα τῆς θείας φιλοσοφίας,
μικροῦ γε ἀνωθεν προλάβοντες
περὶ τὰ γένους αὐτοῦ καὶ τῆς
20 πατρὸς.

Κεφ. β.

*Περὶ Πυθαγόρου ἐπὶ γένους αὐτοῦ, ἐπὶ πα-
τρὶδι, καὶ τ' ἀνέλεστος καὶ παιδείας, ἐ-
πὶ ἀποδημιῶν, καὶ τ' οἷς ἀντὶ ἱππόμεθα, ἐπὶ
οὐκ ἔστιν ἡς ἰταλίας ἐξέρχεται, καὶ ἡλικίας ἀπὸ
παιδὸς τῷ κατ' αὐτὸν βίον.*

ΛΕγεται δὲ οὖν Ἀγκαῖον τὸν
κατοικήσαντα τὴν Σάμον τὴν
ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ, γεννηθῆναι μετ'
30 ὑπὸ Διός, εἴτε δὲ ἀρετὴν, εἴ-
τε διὰ ψυχῆς τὴν μέγαθος, ταύ-
της τὴν φήμην αὐτὸ ἀπενεγκά-
μενον. φρονήσει δὲ καὶ δόξῃ τοῦ
ἄλλων Κεφαλλήων ἐξαίρετον.
Τέταρ

Τούτω δὲ γίνεσθαι χρησμὸν πα-
 ρὰ τῆς Πυθίας συναγαγεῖν ἀ-
 ποικίαν ἐκ τῆς κεφαλῆς, καὶ
 ἐκ τῆς Ἀρκადίας, καὶ ἐκ τῆς
 Θυγαλίας, καὶ προσλαβεῖν ἐ-
 ποίκλους ὧν τὸ ἦν Ἀθηναίων,
 καὶ παρὰ τῶν Ἐπιδαυρίων, καὶ
 παρὰ τῶν Χαλκιδέων, καὶ τούτων
 πάντων ἡγούμενος οἰκίσαι νῆσον,
 τὴν δὲ ἀρετὴν τῷ ἰσθμῷ καὶ τῆς
 τῆς Μελαμφυλοῦ καλεμένην. προσ-
 αγορεύσει τε τὴν πόλιν Σάμω
 ἀπὸ τῆς Σαμῆς τῆς ἐκ κεφα-
 λῆς. τὸν μὲν χρησμὸν συνίσ-
 γνέσθαι τοιοῦτον,

Ἀγκαίη Εὐπλῆς νῆσον Σά-
 μω ἀντι Σάμης σέ

Οἰκίσειν πόλιν καὶ φυλὰς δ'
 οἰομάζεσθαι αὐτῇ.

Τούτῳ δὲ τὰς ἀποικίας ἐκ τῶν τό-
 πων τῶν προειρημένων συναλθεῖν,
 σημεῖον ἐστὶν οὐ μόνον αἱ τῶν Θεῶν
 τιμαὶ καὶ θυσίαι, διότι μετηγε-
 ναι τελευτήσῃ ἐκ τῶν τόπων, ὅθεν
 τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων συναλθόν. 25
 ἀλλὰ καὶ τῶν συγγενεῶν, ὧν τῶν μετ'
 ἀλλήλων συνοῦνται, ὡς περὶ μνηστοί
 οἱ Σάμωι τελευτήσῃ. περὶ ταῖς
 Μνήμαρχοι καὶ Πυθαγόρῃ τὰς Πυ-
 θαγόρας γενήσασθαι, ἐκ ταύτης 30
 ὧν τῆς οἰκίας, καὶ τῆς συγ-
 γένειας τῆς ἀπὸ Ἀγκαίης γενημένης
 τῇ ἀποικίᾳ τελευτήσῃ. Ταύτης δὲ

Huic autem Ancæo itidem fama est,
 oraculo ab Apolline Pythio editum
 fuisse, ut ex Cephalenis hominibus,
 Arcadibus Thessalisque coloniam
 collectam deduceret. Cæterum ex
 urbe Athenarum, & ex Epidauriis &
 Chalcidensibus, qui indigenis per-
 missi viverent, advenas ascisceret.
 Eumque horum omnium præfectum
 & quasi ducem insulam habitabilem
 redditurum, quæ ob soli terræque præ-
 stantiam Melamphylos, hoc est, nigra
 tribus seu gens vocitata est. Civita-
 temque pro Samia, quæ est in Cepha-
 lenia, Samum denominant. Oracu-
 lum quidem huiusmodi existit,

Ancæe marinam insulam Samum loco

Samos te habitabilem reddere jubeo.

Ipsa verò Phyllas nominatur, quasi
thorus foliaceus dicas.

Hujus verò colonias scilicet ex lo-
 cis iis, de quibus antè dictum est,
 convenisse, argumentum est, non
 deorum modò honores & sacrificia
 ex locis, unde virorum multitudo
 convenit, translata esse: Verùm etiam
 integræ familiæ & cognationes mu-
 tuique conventus, quos Samii faci-
 unt hoc testantur. Adjunt igitur Mn-
 emarchum & Pythaidem Pythagoræ
 parentes ex hac domo & cog-
 natione coalitioneque hominum,
 quæ ab Ancæo coloniam deducen-
 te facta est, ortos esse. Hac verò

genero sirate apud cives decātata, quidā Poētārū apud Samios indigena cū Apollinis filium esse ait, sic inquires:

Pythais ex Samiis porrexit pulcherrima cunēis

Pythagoram Clario, qui Iovi amicus erat.

Unde verò fabula hæc invaluerit, cōmemorare operæpretium est. Huic Mnemarcho Samio, negociatiōis causa unā cū uxore jam tum obscure adhuc ventrem ferente Delphos profecto, Apollo Pythius prædixit, si Syriā versus navigationem institueret, eam quidem gratissimā lucrosissimāq; fore: verum uxorem jam tum & uterū gestare, & filium parituram, qui forma quandoq; ac sapiētia multis mortaliū præferendus, quiq; humano generi per omnē vitam maximū commodum utilitatēq; allaturus esset. Cū aut Mnemarchus reputasset, & eum animo expendisset, Deū sibi nequaquā sciscitanti, nihil oraculo protulisse de nato, nisi eximiū quiddam illū privilegiū, & verē divinitus & ab Deo collatū munus futurū esset, confestim uxorem pro Parthenide, quo nomine antea vocabatur, Pythaida trāsnominavit, ab genitore scilicet & vate Apollinis. Cæterum cū ipsa apud Sardonios Phoenicię partū enixa esset, recēter editū filium a prædicō Pythagorā nominaverunt, nempe quod ab

τῆς εὐγενείας λεγομένης πατρὸς πολίταις, ποιητῆς τις τῇ πατρὸς τοῖς Σαμίοις γαργανημίων, Ἀπόλλων (ὁ αὐτὸν εἶ) φασί, λέγων ἔπας,

5 Πυθαγόρας τ' ὃν τίχῃ Διὶ φίλῳ Ἀπόλλωνι

Πυθαῖς, ἢ κάλλος παῖσιν ἔχῃ Σαμίων.

Ο' πόθεν δὲ ὁ λόγος ἔπος ἐπεκράτησεν, ἄξιον διελθεῖν. Μνημάρχῳ ἰδίῳ τῷ Σαμίῳ καὶ ἐμπορίαι ἐν Δελφοῖς γανομένη, καὶ τῆς γυναικὸς ἀδύλως ἔτι κύσεως, προεῖπεν ἡ Πυθία, ἡρώμενῳ περὶ τῷ εἰς Συρίαν παῖ, τὸν μὲν θυμηρέστατον ἴσσει καὶ ὅτι κερδῇ. τὴν δὲ γυναῖκα κύειν τε ἥδη καὶ σφίξειν παῖδα τὸν σφώποτι κάλλει & σοφίᾳ διόισοντα, καὶ τῷ ἀνδρὶ περὶ γένει μέγιστον ὄφελος εἰς σύμπαντες τὸν βίον ἐσόμενον. Ο' δὲ Μνημάρχος συλλογισάμενος, ὅτι οὐκ ἔμελλε καυχόμενῳ αὐτῷ ἔχρησται τὸ περὶ τέλει δ' οὗτος, εἰ μὴ ἔξαιρῃσιν προτέριμμε ἑστλας περὶ αὐτὸν, καὶ δοδαίρηνται, ὡς ἄλλα θῶς, ἵσταται, τότε εὐθύς ἀντὶ Παρθενίδος τὴν γυναῖκα Πυθαῖδα μετωνόμασται, ὅπου τὸ γένος καὶ προφήτης. Εἰ δὲ Σιδῶνι τῆς Φωκίης ἀποικισμένης αὐτῆς, τὸν γαμόμενον πόν Πυθαγόρα προσηγόρευται, ὅτι ἔσται ἡμῶν τῷ Πυθίῳ

Πυθίου

Πυθίου προσηγορεύθη αὐτῷ. Πα-
ραγματοί γὰρ Ἐπιμένιδης καὶ Εὐδο-
ξος καὶ Ξενοκράτης, ὑπονοούν-
τες τῇ Παρθενίδι τότε μνηστῆ-
ρσι τοὺς Ἀπόλλων, καὶ κυούσης αὐ-
τὴν, εἰ μὴ οὕτως ἐχούσης κατα-
στῆσαι τε καὶ προσηγορεῖσθαι διὰ τὸ
αποφθίτιδος. τοῦτο μὲν οὖν οὐ
δαμῶς προσέειπε. Τὸ μάλιστα
τὴν Πυθαγόρην ψυχὴν ὑπὸ τῆς
Ἀπόλλωνος ἡγεμονίας οὔσαι, εἴ-
τε σωπαδὸν, εἴτε καὶ ἄλλως οἰ-
κώτερον, ἔτι πρὸς τοὺς θεοὺς τῶ-
ν σωτηριωμάτων καταπετίμ-
φθαι εἰς ἀνθρώπους, οὐδὲν δὲ
ἀμφισβητήσας. ταμναίροντας αὖ-
τῃ τε γένεσιν αὐτῇ, καὶ τῇ συ-
φίᾳ τῆς ψυχῆς αὐτῇ τῇ πατρὶ
διὰ πᾶν. καὶ περὶ μὲν τῆς γενέσεως
τοσαῦτα, ἐπεὶ δὲ ἀπεκομμένης
τὴν Σάμον ὑπὸ τῆς Συρίας ὁ
Μήσαρχος μετὰ παισὶν ἑλ-
θὼν καὶ βαθείας περιουσίας, ἔ-
χων ἐνέματον τῷ Ἀπόλλωνι Πυ-
θίου ἑταίρῳ. τὸν τε παῖδα
σοικίλοις παυδύμασι καὶ ἀξιο-
λογωτάτοις ἐνέβαλε. οὐκ ἔτι Κρε-
οφίλῳ, οὗ δὲ Φερειδὴ τῷ Σο-
φῶν, οὐκ ἔτι Χερειδὸν ἀπασιν τοῖς
τοῖς ἑρῶν ἀποκαταμίονας παρὰ θάλα-
σσαν αὐτὸν καὶ ἐγχαίριζαν, ὥς αὖ-
τὸν μορφώτατος τε καὶ πᾶσι
ἰσορρήσιον, καὶ ἀποκαταμίονας

A polline Pythio ipse praedictus esset
talis factus. Nam Epimenides, Eudo-
xus & Xenocrates hic rejiciendi sunt,
suspicientes tūm Apollinem cum Par-
thenide consuevisse eamq; gravidasse
hocq; ita constituisse, & per vatem ac
sacerdotem suam praedixisse, quod u-
tiq; non potuisset, nisi taliter affecta
foemina. Hoc, inquā, nullo modo re-
cipiendū est. Caterū animā Pytha-
gorae ab dispensatione imperioq; A-
pollinis existere seu comitem, seu a-
liet etiam cum Deo hoc propinquius
in eadem dignitate ac ordine con-
junctam, in homines caelo demissam
esse, nemo quidem dubitavit. Equi-
dē indicium sumo tum ex hac ipsius
nativitate, tum etiam omnigena ani-
mi ejus sapientia, qua erat praeditus. Ac
de nativitate quidē de origine ejus hec
dicta sūto. Postquā verō Mesarchus
rursus de Syria Samum versus cum lu-
cro nō exiguo, adeoq; gravi proluxaq;
rerū omniū suppellectile copiaq; tra-
iecisset, Apollini Pythio templū in-
scriptū adificavit. Porro natū hūc va-
riis & memoratur dignissimis discipli-
nis imbuir, nunc quidem Cteophilo,
nunc verō Pherecidē Syro, nunc autē
cunctis tantum non templi sacrorūq;
praefectis eū admoventes & concedens,
ut illorū, de quib. unquam fando au-
ditū est, formosissimus juxta, ac maje-
statis quasi Dei excellentissimus bene

beateque ageret. Iam patre mortuo honestissimis ac temperantissimis moribus præditus crevit, & in virum evasit. Imò verò admodum adhuc adulescens omni genere honoris & reverentiæ ab illis etiã, qui annis gravissimi erant, affectus fuit. Visus auditusq; quotiescunq; loqueretur, omnium in se oculos cõvertebat. Itaq; illi, quæcunq; etiam inritus fuisset, adeò mirabilis vis debatur, ut à plerisq; meritò affirmaretur, eum Dei filiũ esse. Ille verò partim ab talib. honoribus, partim ab institutione, qua à prima infantia efformatus erat, partim etiã ab naturali divitiisq; pulchritudine cõfirmatus, seletianum magis magisq; singulis dieb. dignũ præsteb. prærogativis declaras exornabat, tam religionibus quã disciplinis vivendiis, rationib. eximis: inestato animi & corporis stabilitate. Quæcunq; loquebatur vel agebat, serena & inimitabili quadã tranquillitate, neq; ira unquam, nec rifu, nec emulatione, nec contetione, nec ulla perturbatione vel temeritate captus loquebatur vel agebat: sed instar boni alicujus genii in Samo insula peregrinabatur. Quapropter nondum pubertatis annos egressus, cum magna nominis existimatione Miletem ad Thalem, & Prienum ad Biantem viros sapientes profectus est, urbesque Athenis vicinas adiit;

ὡτυχηθεὶς. ὑποθαρόντος τιτῷ
 πατρὸς, σπουδτάτος, σπαφρονέ-
 σπτός τε πύχαιτο. καμιδῇ τι κέ-
 ρς ἐτι ὑπάρχων, ἐντροπῆς πείσεως
 5 καὶ αἰδοῦς ἡξιοῦτο ἡδὴ, καὶ ὑπὸ
 τῆς αὐτοβυτάτων ὁφθαλμοῦς τε καὶ
 φθιγγάματος, ἐπείρετο πάντας
 καὶ ὅτι οὐκ ἀποβλέψας θαν-
 μασι εἰσέειπε, ὥς ὑπὸ τῆς
 10 πολλῶν ἐκδοτὸς βιβαιοῦσθαι,
 τὸ τοῦ πατὸς αὐτὸν εἶναι. ὃ
 δὲ ἐπὶ πρῶτον μιν εἰς ὑπὸ τῶν ποι-
 οῦτων δεξῶν καὶ ὑπὸ τῆς ἐκ
 βρέφους παιδείας, εἰς ὑπὸ τῆς
 15 φυσικῆς διοικήσεως, ἐτι μᾶλλον
 αὐτὸν κατέπειθε ἀξιοῦ τῶν πα-
 ρόντων ἀποτρομαμάτων. ὑποφαί-
 κων, καὶ διεικόμεναι θρησκευτικῶν
 τὸ καὶ μαθήματα, καὶ διαίτας
 20 ὁμοειδέας, ὡς αὐτὸς τε ψυχῆς
 καταβολῇ σώματος. ὥς ἔτι ἐλθ-
 λαι ἢ ἐπαρτεν εὐδία καὶ ἀμι-
 μήτω τι καλῶν, μήτε ὀργῇ
 κατὲ μήτε γέλωτι, μήτε ζήλῳ,
 25 μήτε φιλοφροσύνῃ, μήτε ἄλλῃ τα-
 ραχῇ ἢ ἀποπειρῇ ἀλισκόμενος.
 ὡς δὲ δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπι-
 δαμών τῇ Σάμῳ. Διόπερ ἐτι
 ἐφάρβου αὐτοῦ ὄντος πολλῇ δό-
 30 ξῃ ὡς τε Μίλωνα πρὸς Θα-
 λῆν, καὶ εἰς Περικλῆν πρὸς Βίαν-
 τα διεικόμεθαι τοὺς σοφοὺς, καὶ
 τοὺς ἐν γένει πύχαις ὁμοειδέας
 σι. καὶ

σι. καὶ τὸν ἐν Σάμῳ κομήτιον ἦ-
 δὲ ἐν παροιμίᾳ πολλοὶ πολλὰ
 τοῦ τὸν νικῶν ἐπιδρῆμοῦντος
 ἐξετάζον καὶ διεθυλλοῦν ὑπο-
 φρομένης δὲ ἄρτι τῆς Πολυκρά- 5
 τος τυραννίδος ἐπὶ ὅττω καὶ
 δίκαιον μάλιστα ἔτος γεγενη-
 ῶς φροοῦμενος τε ὁ χωρὶς, καὶ
 ὡς ἐμπόδιος εἶναι τῇ αὐτοῦ προ-
 ρήσῃ, ἔαντι πάντων αὐτῷ συμ- 10
 μαζομένοις φιλομαθεῖα, νόπτωρ
 λαθὼν πάντας καὶ τῷ Ἑρμόδω-
 μῳ μὲν τὸ ὄνομα, Κρεοφύ-
 λου δὲ ἐπικαλουμένου, ὃς ἐλέ-
 γετο Κρεοφύλου ὑπόχρητος ἔχων, 15
 Ὀμήρου ξίου τῷ ποιητῇ γενέσθαι
 φίλος καὶ διδάσκαλος τῶν ἀπάν-
 των, καὶ τούτου πρὸς τὸν φι-
 ρεκύδην διαπόρθευε, καὶ πρὸς
 Ἀναξίμανδρον τὸν φυσικόν, καὶ 20
 πρὸς Θαλῆν τὸν Μίλητον. ἔπα-
 ρχαζόμενος πρὸς ἑκάστου αὐτῶν
 ἀπὸ μέρους οὕτως αἰμίλῃσιν, ὥ-
 στε πάντας αὐτὸν ἀγαπᾶν, καὶ
 τὴν φάσιν αὐτοῦ θαυμάζον, καὶ 25
 ποιῆσθαι τῶν λόγων κοινοῦν.
 καὶ δὲ ἔοι Θαλῆς ἀσμεῖται αὐτὸν
 προσέειπε. καὶ θαυμάσας τὴν
 πρὸς ἄλλους νίουν παρελλαγήν,
 ὅτι μᾶλλον τε καὶ ἱσχυρῶς 30
 ἦν τὴν πρωτοφρονησάντων ἦδη
 δόξαν, μεταδούς ὅσον ἡδύνα-
 το μαθηματικῶν τὸ γῆρας τε τὸ

& adolescentulum jam Samium co-
 matum, proverbialiter pluriq; pas-
 sim laudātes, eiq; fausta precantes in
 divis habebant, & in vulgus spargo-
 bant. Suboriente verò jam tum Poly-
 cratis tyrannide, natus circiter annos
 duo de viginti sibi ipsi abitione pro-
 spiciens, & quasi ipsius proposito im-
 pedimento futurus, in primis verò
 quia & studiosus & cupidus erat di-
 scendi, noctu in seculis omnibus cum
 quodam, cui quidem Hermodonti
 nomen erat, cognomento verò Cre-
 ophylo, qui nepos esse dicebatur illi-
 us Creophyli, qui, ut fertur, Home-
 ri hospitis & poetæ amicus fuit, &
 præceptor omnium: cum hoc, in-
 quam, ad Pherecydem transfretavit,
 & ad Anaximandrum Physicum, &
 rerum naturalium indagatorem, i-
 temq; ad Thalem Miletum conten-
 dit. Præsens cum unoquoq; ipsorum
 vicissim ita consuetudinem familiari-
 tatemq; iunxit, ut oēs cum iuxta ama-
 rent & diligerent, eiusq; naturā sum-
 mopere admiraretur, deniq; orationū
 participem faceret, & cū eo palam lo-
 queretur. Imò verò Thales cū libenter
 quoq; exceperit. Atq; admiratus diffe-
 rentiam illius cū reliquis juvenib. quia
 illa major erat longeq; superarat, opi-
 nionē & gloriam, quæ jam advenerat,
 postquam, quantum poterat, in disci-
 plinis ei contulisset, & cum senectutis

sua ratione, tum corporis sui imbecillitate culpara, in Aegyptum ipsū trajicere, & cum Memphiticis ac maximè Iovis sacerdotibus domesticū usum inire, adhortatus est. Ab illis enim seipsum quoq; hisce ceu viatico accepto dimisisse. Quapropter plerisque sapiens æstimatur. Non quidem se tam excellentium prerogativarum participem factum aiebat, vel à natura vel ab exercitatione, quantum Pythagoram definiebat affectutum. Itaque semper ferè commemorabat ceu felicem & auspicatum nūcium ipsum divinissimum & mortalium omniū sapientissimum evasurum esse, si cum sacerdotibus, quos dixi, viveret.

CAP. III.

Quæ ipsius in Phœniciam navigatio, quodq; eius ibi studium, quæq; inde & qualis in Aegyptum profectio.

Permultum igitur ab Thalate cum in reliquis rebus adjutus esset, tum maximè in eo, ut temporis parcus esset dispensator, hujusq; gratia & vini potui, & esui carnis, atq; ante omnia edacitati valedixit, & tenuibus ac digestu distributisque per totum corpus, facilibus cibis, quæsi dimensio usus est, cumq; hinc brevitate somni & vigiliæ animiq; puritatē, adhuc sanitatē corporis æcrtissimā maximèq; stabilē sibi comparavisset, Sidonē navigavit, partim quod persuasus esset, eā

ἑαυτῷ αἰτιασάμενος, καὶ τῇ ἑαυτῷ ἀδελφείᾳ, προσήλθαι εἰς Ἀγυπτον διὰ πλοῦσιν ἐ τοῖς ἐν Μέμφει καὶ Διὸς μάλας συμβαλεῖν ἱερῶσι. περὶ γὰρ ἐκείνῳ καὶ ἑαυτὸν ἐρωθίσαντι τὰυτα. διὰ σοφὸς παρὰ τοῖς πολλοῖς νομίζεται. ἡ μὲν τοσούτων γυμνοτημάτων, ἕτερουσι καὶ, ἔτε ὑπὲρ ἀσκήσεως
 10 ὁππότεν ἡγεῖται ἑαυτὸν ἔλθιν, ὅσον τὸν Πυθαγόραν καὶ ἄλλοι. ὥς ἐν παντὸς ἐκτελεῖται, οἱ τοῖς δηλούμενοις ἱερῶσι συνηνωθεὶς δύνανται αὐτὸν καὶ σοφώτατοι ἴσθαι αὐτὰς
 15 παντας ἔσονται ἀνδρώεας.

Καθ. γ.

Τίς οὖν τῶ Φωκίᾳ αὐτὸν ἔκλυε, καὶ καὶ οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ τῇ ἐκείνῃ ἐκ τῆς Ἀγυπτοῦ ἀποδημία, ἐπὶ γυμνασίου.

20 **Ω**φελουδὲς ἐν παρὰ θάλασσαν ταῖς ἄλλαις καὶ χρόνῳ μάλας φείδεσθαι. καὶ χάριν τῆτι οἰονοσίου τε καὶ πρῶτα, καὶ ἐν πρῶτον πολυφαγία διαπορεύμενος
 25 τῇ δὲ ἡδὺ λειπῆς καὶ ὑποκαθίστασθαι συμμεμνηθεὶς, καὶ τῶν ὀλιγοπνίων καὶ ἐπαγρίας καὶ ψυχῆς καθαρότητα κτησάμενος ὑγίαν τε ἀκριβεστάτην καὶ ἀπαρῶν
 30 ῥογυλίστον τὴν σάματος, ἐκτελεῖσθαι εἰς τὴν Σιδῶνα. φύσει τε αὐτῷ

πα.

παρὶ δὲ πειπεσμένους ἔῳ, καὶ
 καλῶς οἰόμενος ἐκείνῳ αὐτῷ
 ῥήματα τινὰ εἰς Αἴγυπτον ἵστασθαι
 ἔχθρ᾽ ἔβασιν. Ἐνταῦθα δὲ συμβαλὼν
 τοῖς τε Μώχου τῷ φυσιολόγῳ παρ- 5
 οῖταις δαρυγότοις, & τοῖς ἄλλοις,
 καὶ Φοινικοῖς ἱεροφάνταις, καὶ πᾶσι
 τελευτῶν τελευταῖς, ὡς τε Βύβλω καὶ
 Τύρῳ. καὶ κατὰ πολλὰ τῆς Συρί-
 ας μέρη ἔξ ἐπίσεως ἱεροῦργούμε- 10
 να. καὶ οὕτῃ δεισιδαιμονίας ἔτι καὶ
 τὸ τοιοῦτον ὑπερβαίνει, ὥς ἂν τις
 ἀπλῶς ὑπολάβῃ πολὺ δὲ μάλλον
 ἔσθ' ὅτι καὶ ὁρίσθ' ἱερῶν καὶ ἐκδοτέ- 15
 ας, τῷ μῆτι αὐτὸν ἤν' ἀξιωμαθῇ.
 τῶν ἔχθρ᾽ ἔβασιν, ἐν ταῖς δαρυγότοις
 ἢ τελευτῶν φυλαττόμενα, πορνεύ-
 θῶν τε ὅτε ἀποκαθάρσιν τίναν καὶ
 ἀπόγνωσιν ἤν' ἐν Αἴγυπτῳ ἱερῶν
 τὰ αὐτῶν ὑπερβαίνει, ὥς τε παρ- 20
 οῖς τε ἱλπίσας καλῶν καὶ κα-
 οῖσιν & ἀκαρπείων μεδέσθαι
 μνημάτων ἐν τῇ Αἴγυπτῳ, * ἀ-
 γαθὰς κατὰ τὰς Θέλων τῷ δι-
 δασκάλῳ ὑποθήκει. διαπορθε- 25
 μένη ἀμελεῖ ὑπὸ τινῶν Αἴ-
 γυπτιῶν πορνεύων κατεργαστῶν
 πορνοποιῶνται. ταῖς ὑπὸ Καρ-
 μήλον τὸ Φοινικὸν ὄρεον αἰγυ-
 αλοῖς. ἐνταῦθα ἐμμένει τὰ πολ- 30
 λὰ δὲ Πυθαγόρας κατὰ τὸ ἱ-
 ῥόν, οἵπερ ἄσμενοι ἐδέξαντο αὐ-
 τὸν, τὸν τε ὄραν αὐτὸν παραΐσται,

natura patriam suam esse, partim etiā
 quod recte iudicaret inde sibi facilio-
 rem in Aegyptum transitum fore.
 Hic cum prophetis, qui ab Mocho
 rerum naturalium conjectore oriun-
 di erant, cumq; aliis Phoeniciæ sacrifi-
 cis congressus, cumq; sacris cum
 in Byblo urbe, tum etiā Tyro initi-
 atus fuit, quaq; in multis Syriæ par-
 tibus ex instituto ac heresi sacra peragi
 solent, perfecit. Neq; verò causā su-
 perstitionis tā multa sustinuit, ut quis
 simpliciter suspicetur: sed multo po-
 tius amore ac desiderio cōmētationis
 ac reverentiae numinis ductus: nempe
 ne quid eorum, quæ digna scitu &
 observatu sunt, in deorum arcanis
 vel sacrificiis, ipsum fugeret: tū quia
 antea jā didicerat, ibi locorū quodam
 modo esse ex sacris Aegypti quasi de-
 ductas colonias, liberosq; ab illis na-
 tos: tū etiā quia ex eo se præstantiorū
 sacratorūq; & syncratorum in spe ha-
 buit, & verorū monumētōrū in Aeg-
 ypto participem fore, juxta Thaletis
 magistri præceptiones & cōsilia isthuc
 latus. Porro negligēter parūq; sollicitē
 ab Aegyptiis quibusdā nautis opor-
 tunissimē in littora, quæ sub sūt Car-
 mælo mōxi Phoeniciæ, appellentibus
 transvectus fuit Pythagoras. Ubi solus
 in tēplo ut plurimū degebat. Homi-
 nes aut loci istius benignē ipsū datis
 dextris exceperūt, lucrati scilicet, hoc,

ut ejus formati conspicerentur, & si
 quid contulissent rerum summā ho-
 minis æstimationem pretiumq; præ-
 videntes libenter conferebant. Cate-
 rū cū inter navigandū ipse tēperan-
 ter & honestè, imò verò cōgruēter cō-
 victui, in quē se dediderat, sese dispo-
 neret, melius de ipso scēientes, ac ma-
 jus quā pro humana natura in de-
 coro pueri ornatu cernētes, recordati
 sunt, quēadmodū sibi cōtinuò ad lit-
 tus appellentib. jam tum descendens
 ab sumis extremisq; Carmeli collis
 jugis, visus fuerit, nempe ab aliorum
 montiū sacris abstinerunt. Atq; hic
 mōs multis etiā inaccessus erat. Lentè
 simul & irrevocabili pēgens gradu,
 neq; præcipiti præruptōve q; visui
 objecto saxo, quod obflaret. Cūq; si-
 mā navis administrationē haberet so-
 lūq; voce sublata, navis ipsis annuen-
 tibus & dicto audientib. in Aegyptū
 delata est. Et quietè taciteq; eo maxi-
 mē loci, ubi nautis p totā navigationē
 minus esset impedimenti allatururus
 confedit. Atq; in una eadēq; corporis
 cōformatiōe ac figura duas noctes ac
 dies tres, nec cibū, nec potū, nec som-
 nū capiēs, permāsit. Quia nō nisi om-
 nib. clām, uti se habebat in illo sedēta-
 rio stabiliq; loco, in quo versabatur,
 breves somnos capiebat. Atq; hæc
 cōtinēter faciebat, & præter expecta-
 tionem sago vestitus. Ibiq; loci nautæ,

καὶ εἰ ἀποδίδωτο τὴν πολυτιμί-
 ας ποσειδόνεωσι. ἐπὶ μὲν τοῖς
 κατὰ τὸν πλοῦν ἐγκρατῶς αὐτῶ
 τε καὶ σμνῶς, ἀκολέθως τε πρὸς
 σωζόμενῳ ἐπιτηδεύσει διατάτ-
 τοντας, ἀμεινον ἀφ' αὐτῶ δια-
 τίθεντες, καὶ μῆζον τι ἢ κα-
 τὰ ἀνθρωπίνῳ φύσιν ἐνιδόντες
 τῇ τοῦ παιδὸς εὐκοσμῖα. ἀ-
 ἰοταμπηδόντες ὡς προσορμίσσα-
 σιν εὐθὺς αὐτοῖς ὤφθη κατιῶν
 ἀπ' ἀκρου τῷ Καρυήλου λόφου.
 ἱερῶ δὲ πρὸ τῆς ἄλλων ὁρῶν ἀ-
 πώσαντο· αὐτὸ καὶ πολλοῖς ἀβασ-
 15 τος. χολαίως τε καὶ ἀντιστρέψῃ
 βαίῳ, οὗτε κρημνίστους τῆ-
 ρος, οὗτε ὑπορᾶτου κότερας ἐν-
 σταμίτης, καὶ ἱππῶς πρὸ σπάρφει
 μόνον τὸ ἐπιφθεγξάμενος, ἐκ
 20 Αἰγυπτίου ὁ ἀπόπλους κατα-
 νόσάντων αὐτῶ ἐνέβη, καὶ σι-
 ωπῇ ἐκάθισεν, ἦθα μάλιστα
 οὐκ ἔμελλεν αὐτοῖς ἐμπόδιος ἐ-
 σσάει ναυτιλλομένοις παρ' ἑ-
 25 λον τὸν πλοῦν. ἰφ' ἑνὸς τε καὶ τῷ
 αὐτῷ χήματος δέμεινε δύο νύ-
 κτας καὶ ἔξῃς ἡμέρας, μήτε βρ-
 φῆς μήτε ποτοῦ μεταχῶν, μήτε
 ὄπνου. ὅπ' ἢ μὴ λαθὼν ἀπανταί,
 30 ὡς εἶχεν ἐν τῇ ἰδραία, καὶ ἀσαλεύ-
 τῳ ἐπιμονῇ, κατέδραθεν βρα-
 χύ. καὶ ταῦτα διανοικῶς καὶ σεουρ-
 μένου παρὰ προσδοκίαν. εὐθύ-
 τε νῦν

τε νοῦς τὸ συμβάντος αὐτοῖς
 τῷ πλοῦ, ὥσαν τινος παρουσίᾳ
 τοῦ πάντα σωτιζέντος, τὰ τοῖς
 ἀδελφοῖς καὶ ἐπισυλλογιζόμενοι θαύ-
 μοις θεῖον, ὡς ἀληθῶς ἐπέ-
 σθησαν, σωλ' αὐτοῖς ὑπὸ Συρί-
 ας εἰς Αἴγυπτον μεταίτα, καὶ τὸν
 τε πόρτοιοι ποταμὸν ὑπερβαίνοντες πλοῦν
 διεξήλυσαν, καὶ σιμυοτέροις, ἐ-
 πὲρ εἰώθεσαν, ὁνόμασι τε καὶ
 παράγμασιν ἐχρήσατο πρὸς τὴν
 ἀλλήλους καὶ πρὸς αὐτὸν μέ-
 χρι τῆς εὐτυχίας αὐτοῖς συμβα-
 σης αὐτοῖς, καὶ ἀκωμάτων πα-
 ρόδου εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἥντα τῷ
 σκάφος πρὸς αὐτοὺς, ἵνα δὲ ἐ-
 βαίνοιντα ὑποστασάμενοι σφραγίσ-
 ας πάντες, καὶ διαδοξάμενοι ἐ-
 καθίσταν ἐπὶ καθάρεστος αἵ-
 μου. καὶ αὐτὸς σχεδὸν τὴν βί-
 ας πρὸς αὐτοῦ πλάσαντες, ἐ-
 πικλήσαντες τὴν ὁδὸν εἶχον ἀ-
 προδύων, οἷον ἀπαρχὰς τινὰς
 κατατιθέμενοι, τὴν φάρμακον μαδεύειν
 μῖσαν τὸ σκάφος, ἀποπύρ καὶ πρὸς
 ἐκεῖνο αὐτοῖς ὁ πλοῦς, ὃ δὲ διὰ το-
 σήνδε ἀσπίδα ἀτονέον τὸ σῶμα
 ἔχων, οὕτως πρὸς τὸν ὑποβίβασμα
 ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ πέρευσιν καὶ χερσὶν
 Παν, ἡναυτίωθη τῇ, ὅτι ἀπαλλα-
 γέων ἀπὸ ἐχθροῦ ἐπὶ πολὺ τῷ πα-
 ρακείμενῳ ἀπροδύων, ἀλλὰ ἐφα-
 λάμενος χρησίμως αὐτῷ καὶ ὑπο

intercā dum navigarent, hæc omnia,
 quasi ad cuiusdam Dei præsentiam
 concinnabant. Ac colligentes di-
 vinum quendam genium, ut rea-
 ple crediderunt, secum è Syria A E-
 gyptum accēdere, reliquam etiam
 navigationem felicissimo cursu ab-
 solverunt, inque portum cum opti-
 mo omine pervenerunt, adhæc
 blandioribus, quān soliti erant, no-
 minibus simul & rebus, cum erga
 se mutuo, tum erga illum usi sunt,
 donec longè felicissimè cumq; omni
 malacia ac tranquillitate in A Egypti-
 acum litus appulissent, navi in arenā
 litusq; impacta. Porro cum ibi illum
 naviegressum oēs divino cultu ac lau-
 de extulissent excepissentq; in mūdifi-
 sima harena confederūt, atq; ara qua-
 dam extemporalī & tumultuaria ante
 ipsum excitata, quicquid habebāt fru-
 ctuum arborum, baccarumq; follicu-
 lis adhuc inclusarū, excussum, ceu pri-
 mitias quasdam ipsi apponentes exo-
 neraverunt navem, quocunq; etiam
 navigatio ipsis institueretur. Ipse verò
 præ tali inedia corpus habens attenu-
 atius debiliusq; neq; ad trajiciendum
 in terram, atque eorundem exitum
 ac manuductionem tunc vel nausea
 arborum constantibus diu abstinuit,
 reliquis abhorrentibus: sed cum uti-
 liter ea attigisset fructusq; esset, & na-

turam paulum roborasset, in vicina
diversoria conservavit, eundem mo-
rem ac consuetudinē ubiq; à turbati-
one remotā moderatāq; custodiens.

C A P. IV.

*Quod ipsius in Aegypto studium fuerit. Et quo-
modo inde in Babyloniam abiit, item quo pa-
tho ibi cum Magis familiaris consuetudinem
habuerit.*

IAm inde cum maximo studio exa-
ctaq; indagazione omnia sacra fre-
quentavit, & admirationi fuit atq; ad-
amatus ab sacerdotibus & prophetis,
quorum consuetudine utebatur. Et
perquā accuratē edoctus fuit, de qua-
q; re non intermittens vel eos, qui i-
psius iudicio laudabiles essēt, vel eos,
qui intelligentia rerum clari notiq; e-
rant, audire, vel sacra eorum, qui qua-
licunq; modo colebantur. Nullū etiā
locum, in quem profectus arbitra-
tur se excellentius magisq; singulare
quid reperiturū, nō est contemplatus.
Unde ad omnes sacerdotes peregrina-
tionem suscepit. Apud unūquemq;
quarū rerum sapiētia quisq; præditus
erat, utilissimē profecit. Porro annos
omninō viginti duos in Aegypti sa-
crariis & arcanis remotisq; tēplis ver-
satus est, Astronomiæ & Geometriæ
operam dāns, cunctisq; sacris initi-
atus, haud temerē & quasi saltuatim,
donec tandem ab Cambysis militi-
bus captus Babylonē abductus fuit.

θρέψας τὴν διώσκειν εἰς τὰς
ἐγγύς διόσωσε σωωοικίας, τὸ
αὐτὸ ἴδους ἐν πατρίδι ἀτάραχον καὶ
ἐπαρκὲς ἀφελύγιον.

Κεφ. δ.

*Τίς ἐστὶν Ἀγγέλου τοῦ ἀποστόλου ἐκ τῶν
ὡπλιτῶν ἀπιδέχοντι ὡς βασιλεῖα, καὶ
πῶς ἐκείνῳ τοῖς Μαγικοῖς ἐντυγνύτο.*

Eκείθεν τε εἰς πάντα ἐφοίτη-
σιν ἕκαστος μετὰ πλείους σω-
δῆς καὶ ἀκριβοῦς ὁξείας αὐτοῦ.
καὶ ὁμοῦς τε καὶ ἐν γένει ὑπο-
πῆ συγγνωμένον ἱερέων καὶ προ-
φητῶν. καὶ ἐκδιδασκόμενος ἐπι-
μαλίστα περὶ ἐκείνου οὐ παρε-
λείπων ὅτι ἀπέσταθαι ἦν κατὰ
ἐαυτὸν ἐκπαυμένον, ὅτε ἀνδρας
ἦν ἐπὶ σωφροσύνη καὶ ἡλικίᾳ, ὅτε
τελειτῶν τῶν ὅπως διηπόρει τιμω-
μένων, ὅτε τόπον ἀειφάρκτον,
εἰς ὃν ἀφαιρούμενος ὡς τὴν τι-
μηδὲ τέρων εὐρίσκει. ὅταν ἄρως ἀ-
παντας τὰς ἱερείας ἀπιδέχονταν
ὡφελόμενος παρ' ἐκείνου, ὅσα
ἦν σωφροσύνη ἐκείνου. Δύο δὲ καὶ
ἐκείνου ἦν κατὰ τὴν Αἰγύπτου
ἐν τοῖς ἀδύτοις διενέλειται
ἀστρονομίᾳ καὶ γεωμετρίᾳ καὶ
μουσικῇ οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς, ὡς
ὡς ἔτυχε πᾶσας θάων τελείας εἰ-
ως ὑποτῇ τῇ Καμβύση ἀιχμαλω-
τιαθεῖς εἰς Βαβυλῶνα ἀνήχθη.

καὶ

καὶ τοῖς Μάγοις ἀσμένιοις συμ-
 διαβίβας καὶ ἐκπαιδευθεὶς τὰ
 παρ' αὐτοῖς, σέμνα καὶ θεῶν θρη-
 σκεῖαι ἐντελεσάτω ἐκμαθὼν,
 ἀειθρὸν τὸ καὶ μουσικῆς, καὶ
 τῶν ἄλλων μαθημάτων ἕως ἄ-
 κρὸς ἐλθὼν παρ' αὐτοῖς, ἄλλα-
 τε δάδεια συνδιαβίβας ἔτη.

Κεφ. ε.

10

Πῶς ἐπαυλῆται αὐτὸς ἐν τῇ Σάμῳ. πῶς ἡ
 εὐεχὴ Σάμῳ αὐτὸ ἐξ ἑκείνου ἔχῃ
 ἰσοδυναμίας καὶ πῶς τὸ ἐμῶν αὐτῶν
 θαυμαστὴ τέχνη ἐκείνου. ἀποδείξαι τε
 αὐτῶν ἐν τῇ ἑλλάδι, καὶ τρέποι αὐ- 15
 τὸν αὐτὸν ἐν τῇ Σάμῳ.

Εἰς Σάμῳ ὑπέσχετο περὶ ἑ-
 κτον σου ἐπιτηδεύον ἔτος
 ἥδη γεγραμμένον. ἀναγνωρευθεὶς δὲ
 ἴσως τινῶν περισβυτέρων, ἐκ 20
 ἔλαττον ἢ πρόσθεν θαυμασθεὶς,
 καλλίων τε καὶ σφώτερος ἐ
 θεωρεπότερος αὐτοῖς ἐφάνη, πα-
 ρακαλούσης αὐτὸν δημοσίᾳ τῆς
 πατρίδος ὡφελῆν ἅπαντας, ἐμ- 25
 ταδιδόναι τῶν ἐνδυμῶν, οὐκ
 αἰτιτεσίων, τὸν τῆς διδασκαλί-
 ας ῥόπον συμβολικὸν ποιεῖν ἐ-
 πιφέρει ἐπὶ πάντα θεῖον τοῖς
 ἐν Αἰγύπτῳ διδάγματα κατ' 30
 ἐκπαίδευσιν, οἷον καὶ σφάδρα προσ-
 ἔτι τοὺς τοιοῦτον ῥόποις οἱ Σά-
 μοι, μήδε' ἀρμυσίως καὶ αἰς ἐ-
 γρήν προσεφύνησαν αὐτῶν. μηδὲ

Atque ibi cū Magis sui studiosis &
 benevolis conversatus est, & in ipso-
 rum mysteriis eruditus fuit, eaq; quæ
 seria essent, & ad religionem cultūq;
 numinis pertinebant, exactissimè per-
 didicit. Itē in arte numerandi ac Mu-
 sice, reliquisq; disciplinis apud illos
 ad sūmū fastigiū pervenit, alios præte-
 reā duodecim annos cū illis versatus.

CAP. V.

Quomodo reversum Samū redierit. Quod ipsis
 interea, dum in Samo peregrinaretur, studium
 fuerit, & quo pacto eum, qui simile secum no-
 mē habebat, admirabili arte inveniēris, in qua
 ipsis ad Græcos peregrinationes, & modi ex-
 ercitantionis, quibus in Samo insula usus est.

Natus annos circiter quinquaginta sex Samum reversus est.
 Cū verò rescitum esset ab seniori-
 bus quibusdam, rediisse, nec minus,
 quā antē, in admiratione esset, (nā
 & pulchrior juxta ac sapientior, & di-
 vina quadam majestate eminentior
 ipsis est visus) patria eum publicè vo-
 cavit, ut de omnibus benemereretur,
 & homines suarū cogitationum par-
 ticipes faceret, minimè renitens stū-
 debat modum doctrinæ allegoricum
 & symboliceū mysteriis tectum red-
 dere, planeq; Aegyptiorum doctri-
 nis, prout in iis ab prima ætate insti-
 tutus erat, similem, etsi Samii hujus-
 cemodi tradēdi morem haud admo-
 dum appeterent, neq; decenter nec
 convenienter ei adhæserunt. Itaq; ne-

mine ad eum accurrente, nec germane & ex animo doctrinas expetente, omnibus modis apud ipsos habitare studebat, Samum nec contemnens nec vili, quod patria esset, æstimās, omninoq; volens cōterraneos disciplinarum pulchritudinem & elegātiā, etsi invitos, degustare. Caterum cum observassēt quendam pugilum, corūq; qui se quidem corpusq; exercere amant, verum pauperē alioquin & tenuium fortunarū hominē, cum mēte & ratione compendioq; scitē admodum & agilitē, idq; cum decora corporis mobilitate in gymnasio pila ludentem, ratus se eum dicto audiētem habiturum, si ipsi securo & nihil tale cogitanti, affatim, quæ vitæ necessaria sunt, suppeditaret, juveni post lotionem ad se advocato ultrò promisit se commeatus abundē sufficientes ad sustentationem exercitationis corporis præbiturum, scq; continenter ejus curam habiturum. Ipsum verò paulatim citraque laborem ullum & assidue accepit, ne confertim doctrinæ aliquæ onerarentur, quas ipse etiamnum adolescens à Barbaris didicerat. Verum hæ jam tum ipsum propter senium memoriæq; defectum deslituebant. Adolescente verò obedientiam pollicente, adeoque rerum necessariorum spe ad hoc animum facile inducente, ipse ei Arithme-

νός οὖν αὐτῷ προξίχοντες, μήδε γνησίως ὀρεγομένου ἡρῶ μαθημάτων αὐτοῖς ἐνοικίζειν πάντι βότῳ ἐπειρίτω, μὴ φροῶν μήδε ὀλγῶν τῆς Σάμου, ὅχ' τὸ παρῖδα ἔῃ. γυῖσαι τε πάντως βουλόμενος τῆς ἡρῶ μαθημάτων καλλοιῆς τοὺς πατριώτας, εἰ καὶ μὴ ἐκόντας. ἀλλ' οὖν βλαιοῖα καὶ μεθόδῳ παρὰ τήσας εὐφυῶς τινὰ καὶ ἐκινήτως ἐν τῇ γυμνασίῳ σφαιρίζοιτα ἡρῶ φιλογυμνασουλῶν μὲν καὶ σωμασκούντων, πειήτων δ' ἄλλως καὶ ὑπορεστίων, λογισάμενος ὅτι εὐπειθῆ ἔξει, εἰ τὰ ἐπιτήδεια ἐκπλεία τις αὐτῷ ἀμεινοῦντι παρίχῃ, προσκαλεσάμενος μετὰ τὸ λουξῶν τὸν νεανίαν ἐπηγαίλατο αὐτάρκην αὐτῷ ἐφόδια εἰς τὴν τῆς σωμαστικῆς ὑποβροχῆ καὶ ἐπιμειλείας διεικνῶς παρίχῃ, ἐνδιδέξατο αὐτὸν καταβραχὺ τε καὶ ἀπόνως, ἐνδελεχῶς τε, ὥς μὴ ἀθροῦ φορταδῆναι μαθήματα τινὰ, ἀ' παρὰ Βαρβάρων μὲν ἐξέμαθιν αὐτὸς νέας ὥν. ὑπολείπει δ' αὐτὸν ταῦτα ἥδη διὰ τὸ γῆρας καὶ τὴν τούτου ἀμνημοσύνην. ὑποχομένου δ' ἐπὶ νεανίου ἐ τῇ ἡρῶ ἐπιτηδείων ἐλπίδι ὑπομένοντας, τὴν δ' ἰδέσθαι μῦθον

ἤρ' μάθῃσιν ἢ γαυμῆρας ἐνα-
 γλῆν αὐτὸν ἐπειράτο. ἐπαμβακος
 τὰς ἐκείνου ὑποδείξεις ποιού-
 μενος, καὶ διδάσκων πάντος
 σχήματος, ὃ ἐστὶ διὰ γραμμά- 5
 τος, μωδὸν ἢ ἀντίπονον πα-
 ρεῖχε τὰ νεινία. ξιδόβολον. Ἐ-
 τοῦτο μίχρῳ πολλοῦ χρόνου
 διετέλεσε ποιῶν. φιλοτιμώτατος
 μὲν καὶ πονηρῶς, τὰ ξείτε 10
 βελτίστη ἐμβιβάζων εἰς τὴν θη-
 ωρίαν. Καθ' ἐκείνου δὴ σχήμα-
 τος παράληψιν ξιδόβολον ἐπι-
 δίδους. ἐπεὶ δὲ ὁ νεινίας ὁδῶ
 τινὶ ἐμμελεῖ ἀγόμενος, ὃ ἐκπε- 15
 πείας ἤδη ἀνιλαμβάνειο καὶ τῆς
 ἡδονῆς καὶ τῆς ἀκολουθίας τῆς ἐν
 τοῖς μαθήμασι, συνιδὼν τὸ γα-
 τόμενον ὁ σοφὸς, καὶ ὅτι οὐκ ἀν-
 κών ἐστι ὑποτακῆν ἐδὲ ἀπόχοιτο 20
 τῆς μαθήσεως, ἐδ' εἰ πάντα
 παθεῖ πεινίαν, ὑπετιμήσατο
 καὶ ὑπορίαν ἤρ' ξιδόβολον. Ἐκεί-
 νη δὲ ἐπιπόσει, ἀλλὰ καὶ χύσεις
 τέτων οἷος τι εἰμὶ μανθάνειν, 25
 καὶ διαδέχεσθαι σου τὰ μαθή-
 ματα, ἐπὶ νεινίαν. Ἀλλ' οὐδ'
 αὐτὸς τὰ παρὰ σοφὸν ἐπιτή-
 δεῖα ἔχω ἐπὶ οὐδ' εἰς ἐκείνους.
 διὸ νουν σχολάζειν εἰς ποιεῖ 30
 μὲν ἤρ'. καθ' ἡμέραν ἀναγκαί-
 ῳν, Ἐ τῆς ἐφημέρου τρη-
 φῆς, οὐ καλῶς ἔχειν ἀμβάσι

metices & Geometriae disciplinam
 instillare conabatur, cuiusque ar-
 tis demonstrationes in abaco faci-
 ens, figurarumque omnium for-
 mas docens per literas, mercedem
 & laboris compensationem juveni
 dedit triobolum, idque aliquandiu
 facere non desistit. Honoris stu-
 diosissimus erat, & perstudiose,
 cumque optimo ordine in re- 10
 rum contemplationem inducebat.
 Porro pro cuiusque figurae excepti-
 one triobolum numerabat. Sed
 postquam adolescens commoda &
 concinna quadam via ductus eam
 jam, quae excelleret, maximeque affi-
 ceret, accepit, & consecutionem
 ordinemve, quae in disciplinis po-
 tissime requiruntur, edoctus esset,
 sapiens ille re intellecta, quodque
 ab ea disciplina non deficeret li-
 benter, nec abstenturus esset, etsi
 vel omnem paupertatem foret sub-
 iturus, honoravit indigentiam eius
 etiam triobolis. Illo vero dicente, ar-
 qui sine illis & discere possum, &
 tuas doctrinas excipere, subiecit:
 sed nec ipsemet habeo, quae ad me
 alendum sufficiunt. Quare men-
 tem vacare oportebit, ut, quae
 quotidiano victui necessaria erunt,
 inveniam. Iam sustentationem quo-
 tidianae vitae habere non satis bellè
 sufficienterque possumus ex abaco,
 inani.

inanibusq; & fructus expertibus literis, ut se quis vel maximè torqueat maceretq;. Ita ut ægrè admodum adolefcent ab eo avelleretur, quò contemplationem continuaret. Verùm
 5 ea illum contra fari: equidem tibi reliquum sufficiam inquit, & beneficiū quodammodo ciconiarum in morè rependam. Siquidē pro quaq; forma ipse tibi triobolum dabo. Atq; ex eo
 10 tēpore ita literarū amore captus est, ut Samiorū solus unā cum Pythagora, quo cum idem nomen habebat, sed Eratoclis erat filius, extolleretur. Hujus verò etiam Commentarii feruntur *ἀλειπτικοί*, hoc est, Vnguentarii: & Athletarum illius temporis constitutio de esu carniū loco caricarum: quæ malè ad Pythagoram Mnemarchi filium ab nonnullis referuntur. Circa hoc ipsum tempus ipse in summa admiratione fuisse perhibetur in Delo insula, cū eum, qui dicitur incruentus, accessisset, simul-
 15 que Apollinis genitoris aram, ejusque administratos, qui ipsius sacris essent operati, unde ad omnia oracula se contulit. Item legum causa in Creta ac Sparta quoque versatus est, earumque omnium auditor simul & discipulus factus, cū domum reversus esset, acriter ea, quæ omissa fuerant indagare aggressus est. Ac primum quidem omniū locum,

καὶ ἀνοήτοις μετανοήματα ἰ-
 αὐτὸν ἀν' τι περιπατῶν. ὥστε τὸν
 νειάταις δυσάποσπαστος τοῦ συ-
 τεῖρειν τὴν θεωρίαν ἔχοντα. καὶ
 ταῦτ' εἰπεῖν· Ἐγὼ σοι λογιπὸν
 ποριῶ, καὶ ἀντιπελαργήσω βό-
 πον τινά. κατὰ γὰρ ἔκαστον ἡ-
 μα βρώβωλον· καὶ αὐτὸς σοι ἀν-
 τιπαρέξω. καὶ τὸ ὑπὸ τοῦδε
 10 τῶς ἐάλω ὑπὸ τῶν μαθημά-
 των, ὥστε μόνος Σαμίῳν συ-
 ἐπῆρε Πυθαγόρα ὁμώνυμος ὢν
 αὐτῷ, Ἐρατοκλέους δὲ υἱός. τέ-
 του δὴ καὶ τὰ ἀλειπτικὰ συ-
 15 γράμματα φέρεται. καὶ ἡ ἀντι-
 χράδων τοῖς τότε ἀθλητοῖς κρε-
 ῶδους βροφῆς ὀξυτάτης, οὐ κα-
 λῶς εἰς Πυθαγόρας τοῦ Μνη-
 μάρχου τούτων ἀναφερομένων.
 20 λέγεται δὲ περὶ τὸν αὐτὸν χρό-
 νον θαυμασθῆναι αὐτὸν περὶ τὸ
 Δῆλον, παρασπείοντα αὐτὸν πρὸς
 τὸν ἀναιμάκτον λεγόμενον, καὶ
 τὸ γινέτορος Ἀπόλλωνος βω-
 25 μόν, καὶ τούτοις θεωρεῦσάσας,
 ὅθεν εἰς ἅπαντα τὰ μαθητικά
 παρίβαλε. καὶ ἐν Κρήτῃ δὲ ἐ-
 ἐν Σφαρτῇ τῷ νόμῳ ἔνεκα δι-
 ἔβη. καὶ τούτων ἀπάντων
 30 ἀκροατὴς τε καὶ μαθητὴς γινόμε-
 νος εἰς οἶκον ἐπαγεσθῶν ὥρμη-
 σεν ὅτι τῷ παραλειπόμενῳ ζή-
 τησιν. καὶ πρῶτον μὲν ὀξεβόησεν
 ἐν τῇ

ἐν τῇ πόλει κατισπούδατο, Πυ-
 θαγόρῃ *κακούμενοι ἐπὶ καὶ τοῦ
 ἡμικύκλιον, ἐν ᾧ νῦν Σάμιοι
 περὶ τῆς κοινῶν βουλευόμενοι,
 νομίζοντες περὶ τῆς καλλῶν καὶ 5
 τῆς δικαίων καὶ τῆς ξυμφε-
 ρόντων ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ποι-
 εῖναι τιμὴν ζήτησιν. ἐν ᾧ κατε-
 σπείρασεν ὁ πάντων ποιησάμε-
 νος τὴν ἐπιμελείαν, ἔξω τε τῆς 10
 πόλεως οἰκίον τῆς αὐτῆς φιλο-
 σοφίας ἀνὴρον ποιησάμενος, ἐν
 τούτῳ τὰ πολλὰ τῆς νυκτὸς
 καὶ τῆς ἡμέρας διέτριβε, καὶ τὴν
 ζήτησιν ἐποιεῖτο, τῆς ἐν τοῖς 15
 μαθήμασι χρησίμων, τὸν αὐ-
 τὸν τρόπον Μίνω πατρὶ τοῦ Διὸς
 ὑπὸ διαιοκιδεύς. καὶ τοσοῦτον διή-
 νηκεν ὕπερον τῆς τοῖς ἐκείνου
 μαθήμασι χρησαμένων, ὥστε ἐκ- 20
 εἶνοι μὲν ὅπῃ μικροῖς θεωρήμα-
 σι μέγιστοι ἐφρόνησαν. Πυθα-
 γόρας δὲ συνετέλεισε τὴν πε-
 ρὶ τῆς ἀρετῶν ἐπιστήμην, καὶ
 ταῖς ὑποδείξεσιν αὐτῆς ὅλης. 25
 ταῖς Ἀριθμητικαῖς καὶ ταῖς
 γεωμετρικαῖς διέλασεν. οὐ μὴν,
 ἀλλὰ καὶ ὕπερον ὑπ' αὐτοῦ
 παραχθέντων, ἔτι μάλλον αὐτὸν
 θαυμάσιον. ἥδη γὰρ μεγάλαν 30
 ἐπίδοσιν τῆς φιλοσοφίας ἐχού-
 σης, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης
 θαυμάζον αὐτὸν προαιρέμενος,

in quo commoraretur, in urbe con-
 struxit, à semicirculo etiamnum Py-
 thagoræ hemicyclium vocitatum,
 quo in loco Samii hodie de rebus
 publicis consultant, æquum esse ju-
 dicantes, ut de honestis & virtutibus,
 de æquitate ac justitia, deq; iis, quæ
 spectarent ad publicam utilitatē, illo
 in loco quæstiones instituantur. In eo
 iste, qui omnium curam habuit, hoc
 gymnasium construxit, extraq; ur-
 bem proprium philosophiæ suæ ac
 literis antrum effecit, in quo maxi-
 mam partē noctesq; diesq; versaba-
 tur, & quæstionem instituebat eorum,
 quæ in disciplinis utilia essent, e-
 undem morem cum animo vo-
 lutans, quem Minos Iovis filius te-
 nuerat. Cæterum tantum postea ab
 iis, qui ejus dogmatibus erant usi,
 differebat, ut illi quidem in disqui-
 sitionibus & præceptis exiguis ma-
 ximi habiti essent: Pythagoras verò
 de rebus coelestibus scientiam con-
 summarit, eamq; demonstratio-
 nibus universis tam Arithmeti-
 cis, quam Geometricis percurrerit.
 Nec hoc solum: Verum etiam
 ipsemet postea magis ob ea, quæ
 ab illo acta sunt, admirandus
 fuerit. Cum enim Philosophia
 jam magnum incrementum lor-
 titi esset, & tota Græcia, ipsum
 in primis admirari constitisset,

optimis quibusq; & philosophiæ, studio deditissimis ejus causa Samum profectis, volentibusq; ejus institutionis, quā traderet, participes esse, ab civibus suis ad nullas non legationes tractus, cumq; iisdē ministris publicis cōgredi & communicare coactus fuit. verū cū prudēter vidisset, legibus patriæ parenti difficile fore, si ibi remaneret, studio philosophiæ incumbere, in agrum aliquem remotum se abdidit. Idq;, quod omnes, qui ante se olim philosophiæ operam dedissent, peregrè extra patriæ solum in locis remotis vitam finivissent.

С А Р. V I.

*Causæ, ob quas in Italiam ad profectus, deq; has
causæ peregrinatione. Itæ universalis & distin-
cta de Pythagora, cuiusmodi scilicet fueris, co-
mmemoratio, deq; ipsius Philosophia.*

Pythagoras hūc omnibus diligen-
ter secum expensis cumq; animo
consideratis, adhuc fugiēs politica ne-
gotia atq; occupationes, ut verò nō-
nulli dicunt, eorum, qui tum Samū
incolebant, oscitationem ac negligē-
tiā in discēdis literis devitans, in Italiā
discessit, patriam reputans eam regio-
nē, quē quam plurimōs haberet bene
erga literas affectos, q̄q; ardentē mo-
desteq; discere averēt. Cumq; Croto-
nē, quæ nobilissima urbiū erat, primi-
tus adhortationē instituisset, permul-
tos sectatores habuit, ut palā narretur,
ipsū homines sexcētos habuisse, nō ab

καὶ ἡμεῖς ἀρίστων καὶ ἡμεῖς φιλοσο-
φωτάτων εἰς τὴν Σάμην δι' ἐ-
κείνους παρεγγαυροῦσιν, καὶ βουλα-
μάτων καθυπακούειν τῆς παρ' ἐκεί-
νων παιδείας, ὑποὶ ἡμεῶν αὐτῶν πο-
λυῶν εἰς τὰς ὑπερβίαιας πλά-
σας ἐλκεύμενος, καὶ μετέχων ἀ-
ναγκαζόμενος ἡμεῶν αὐτῶν λείψυ-
γων καὶ σκυμμάτων, ὅτι τοῖς τῆς
πατρὸς νόμοις περικομμένῳ χα-
λεπόν αὐτὲς μέγιστος φιλοσοφίῃ
καὶ διότι πάντες οἱ ὑπερτίον φι-
λοσοφῶσασιν ὑπὸ ἕνεος τὸν βίον
διτελείωσιν.

Κεφ. 5.

Αἱ τὴν δι' αὐτὴν ἀπαρχήσαντες εἰς τὴν ἰταλίαν
καὶ αὐτὴν τὴν ἀποδημίαν αὐτῆς ταύτης. καὶ οὐ-
λοῦσιν οἱ ἀποδημίαι αὐτῆς Πυθαγόρην, ὅτι αὐ-
τὸς τὴν ἑαυτῆς αὐτῆς τὴν φιλοσοφίαν.

20 **Τ**αῦτα πάντα παρ' αὐτῶν δι-
αιουθεῖς, ἐφύγων τὰς πο-
λιτικὰς ἀρχολίας, ὡς δ' ἔνοι ἄ-
γουσι, τὴν ἐφ' παιδείας ὀλιγα-
ρίαν ἤν' τότε τὴν Σάμῳ οἰκου-
ται παλαιότερος, ἀπῆρει εἰς
25 τὴν Ἰταλίαν. παρὶς δὲ ἡγεσά-
μενος τὴν πλειόνων ἐνιχόντων
πρὸς τὸ μενοειδέν * οἰσικῶς ἔ-
χουσαι χώραν. καὶ ἐν πρώτῃ Κρέ-
ταινι ὑπισσημοτάτῳ πάλαι προ-
30 βιβάμενος πολλὰς ἔχει ζήλω-
τας, ὥς ἰσορρεῖται, ὅλας οἰσίας
αὐτῶν ἀνδράπυς ἐχέειναι, οὐ μόνον
ὑπ' αὐ-

ὕπ' αὐτῷ κακιστάτους εἰς τὴν
 φιλοσοφίαν, ἥς μετιδίδου, ἀλ-
 λὰ καὶ τὸ λεγόμενον, κοπο-
 βίους, παθὼς προστάξει, γα-
 νομένους. καὶ ἔτοι μὲν ἦσαν οἱ
 φιλοσοφοῦντες. οἱ δὲ πολλοὶ ἀ-
 προαταί, ἧς ἀκουσματικούς κα-
 λοῦσι, ἐν μᾶλλον μόνον ἀκροάσθαι,
 ὡς φασιν, * ἢν πρωτίστως καὶ πάν-
 τημον μόνον ἐπιβάς τῆς Ἰταλί- 10
 ας ἀνθρώπος ἐποιήσατο πλεί-
 οντες ἢ διαχίλιοι τοῖς λόχοις ἐ-
 ταχίσαν. ἀλλὰ ὁμοῦ παῖσι
 καὶ γυναιξὶν ὁμακρότερον παμμέ-
 γαθας ἰδρυσάμενοι καὶ πολίσαν. 15
 τες αὐτοῖς τὴν πόλιν πάντων
 ἐπικληθεῖσαν μεγάλην Ἑλλά-
 δα. νόμους τε παρ' αὐτῷ δεξά-
 μενοι καὶ προστάγματα ὡσανοῖ
 θείας ὑποθήκας ὡς ἐκ τῶς ὕ- 20
 διν ἱερατῆος παρέμεναν ὁμονο-
 ῶντες ὅλων τῶν ἱερῶν ὁμιλητῶν ἀ-
 θροίσματι ἐφωκίμενοι, καὶ πα-
 ρ' ἱερῶν ἀντιμακαρίζοντο. τὰς
 τε οὐσίας κοινὰς ἔδυντο ὡς 25
 προσέλεχθη. καὶ μετὰ τῶν θεῶν
 τὸν Πυθαγόραν λοιπὸν κατη-
 γόρευον, ὡς ἀγαθὸν τίνα δαί-
 μονα καὶ φιλανθρωπώτατον. οἱ
 μὲν τὸν Πόδιον, οἱ δὲ τὸν Ἑξ- 30
 τ' ὑπερβορίου Ἀπόλλωνα, οἱ δὲ
 τὸν Παιῶνα, οἱ δὲ τῶν τῆν σ-
 λήνῃ κατοικοῦντων δαιμόνων

se modò ad philosophiā, quātrade-
 bat, studium motos excitosque: ve-
 rum etiam ab communi, quod dici-
 tur, vivendi modo, uti insituit, cee-
 nobios, quasi convivas dicas, factos.
 Atque hi quidem erant, qui Philoso-
 phiæ operam dabant. Plurique verò
 auditores, quos ab præceptis, quæ au-
 diunt, ἀκουσματικὸς appellant, unica
 solum prælectione, * ut ajunt, quam
 primam & inspectante omni popu-
 lo publicam, vel ingressus solum in
 Italiā, hic homo habuit, amplius bis
 mille homines orationib. capri fue-
 rūt. Sed pueris & foeminis simul ὁμα-
 κρότερον, hoc est auditoriū publicum, ad
 quod oēs simul cōveniret, idq; pma-
 gnū & amplū ædificarunt, urbisq; in-
 star ipsis fabricarūt, ab omnib. magnā
 Græciā vocitatū. Legibusq; ab illo ac-
 ceptis, & edictis tanquā divinis præce-
 ptionib. (citra quas nihil administ-
 bāt) pmaferūt uno codēq; animo cō-
 cordes, ab universo coetu discipulorū
 & familiariū prædicati, & ab vicinis o-
 mnib⁹, q; circū circa erāt, habitū sūt fe-
 lices & beati, simulq; facultates suas,
 uti modò dictū est, cōmunes habue-
 rūt. Tādēq; Pythagorā divis ἀνυμε-
 rabant, ceu bonū aliquē hominūq; ἀ-
 ματίσσιμū geniū. Nōnulli quidē Py-
 thium, at alii Hyperboreū Apollinē,
 rursum quidā Ρεονē, alii certum quen-
 dā ex geniis, qui Lunā inhabitabant.

Nec decrāt, qui quempiam esse deorum coelestium prædicabant, in usū & correctionem vitæ mortaliū sub figura humana datū esse aiētes, atq; hominibus, qui tum erāt, apparuisse ut salutare felicitatis & Philosophiæ calcare & incitamentum mortaliū generi donaret, quo majus nec venit, nec venturum unquā est bonū, quā quod decorū beneficio per hunc ipsum Pythagorā gratis collatū erat. Quamobrē etiamnum proverbium, SAMIUS CAPILLATUS, de honestissimo ac religiosissimo homine dici solet. Aristoteles in libris de Philosophia Pythagorica commemorat talem quampiam divisionem ab viris, inter ea, quæ maxime arcana sūt, asservari, animantium ratione præditorum, alius quidem est Deus, alius verò homo, alius autem ut Pythagoras. Ac valde probabiliter ipsum talem habebant. Quippe cuius solius beneficio de diis, de heroib. de subtiliorib. spiritibus, mundiq; tum globosis corporibus, tum omnigeno stellarū motu, adhuc de accremētis & defectib⁹, item de inæqualitatib. & aculeatis & circularib. revolutionibus, deq; omnib. quæ in mundo habētur, naturis tam coeli terræque, quā illarum rerum, quæ mediæ inter ipsa sunt, & manifestis & abstrusis, recta quædam, & similis rebus existentibus intelligētia sciētiaq; hominib. patefa-

ίνα. Ἄλλοι δὲ ἄλλον ἦν Ὁ λυμ-
πίων θεῶν ἐφημέζον, εἰς ὠφέλει-
αν καὶ ἐπανόρθωσιν τῆς θνητῆς
βίου, λέγοντες, ἐν ἀνθρωπίνῃ
μορφῇ φανῆναι τοῖς τότε, ἵνα
τὸ τῆς εὐδαιμονίας τε καὶ φι-
λοσοφίας σπότηριον ἑαυτομαχα-
ρίσθαι τῇ θνητῇ φύσει, οὐ
μειζόν ἀγαθὸν οὐτὲ ἥλπιον, ἔτε
ἤξει ποτε, δαρκθῆν ἐν θεῶν δια-
κρίσει τοῦ Πυθαγόρου. Διόπερ ἔ-
τι καὶ νῦν ἡ παροιμία, τὸν ἐν Σά-
μου κομήτιν ἐπὶ τῆς σειροτά-
τῳ διακρίψει. ἰσορεῖ δὲ καὶ Ἀ-
ριστοτέλης ἐν τῇ Πυθαγορικῇ
φιλοσοφίᾳ, διαίρεισιν τινα τοι-
ἀνδρῶν, ὑπὸ ἧς ἀνδρῶν ἐν
τοῖς πάντι ἀπορήτοις διαφύ-
λάττεσθαι τοῦ λογικοῦ ζω-
ου, τὸ μὲν ἐστὶ θεός, τὸ δὲ ἀν-
θρώπος, τὸ δὲ οἷον Πυθαγό-
ρας. καὶ πάντι ἐν λόγῳ τοιοῦτον
αὐτὸν ὑπελάμβανον, δι' ὃν
περὶ θεῶν μὲν καὶ ἡρώων καὶ δαι-
μόνων καὶ κόσμου σφαερῶν τε καὶ
ἀστερῶν κινήσεως παντοίας * ἐπὶ
προσδόξεων τε, καὶ ὑπολείψεων ἐ
ἀνωμαλιῶν ἐκκλινοτάτων τε
καὶ ἐπικύκλων, ἐ ἧς ἐν κόσ-
μῳ πάντων ἕρπου καὶ γῆς, καὶ
ἧς μεταξὺ φύσεων ἐκδηλοῦντε
καὶ ἀποκρύφῳ ὁρθεῖ τις ἐ ἰσι-
κῆα τοῖς οὗτοι παρὶσθῆναι ἔν-
τοιμα.

νοια. μηδὲν τῶν θαυμάσιων, ἢ
 δι' ἐπινοίας λαμβανόμενων,
 μηδαμῶς ἀντιπαίουσα μαθή-
 ματα καὶ θεωρίας, καὶ τὰ ὅπση-
 μονικά πάντα, ὅσα περιου-
 ματοποιαὶ τῆς ψυχῆς, ὡς ἀληθῶς,
 ἔκ καθαρίαν τῆς ὑπὸ τῶν ἄλ-
 λων ἐπιηδύματων τῇ νῦν τυ-
 φλώσεως πρὸς τὸ καλιδεῖν διω-
 θῆναι τὰς ὄντως τῶν ὄλων ἀρ-
 χὰς ἔκ αἰτίας, ἐνωκίθη τοῖς
 Ἑλλήσιν. πολιτεία δὲ ἡ βελ-
 τίση καὶ ὁμοθυμία, καὶ κοινὰ τὰ
 φίλων, καὶ θρησκεία θεῶν, καὶ
 ὁσιότης προσκατοιχομένη, νο-
 μοθεσία τε ἔκ παιδείας, καὶ ἐ-
 χεμυθία, ἔκ φειδῶ τῶν ἄλλων
 ζώων, ἔκ ἐγκρατείας, καὶ σω-
 φροσύνης καὶ ἀγχινοίας καὶ θειότης,
 καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, ὥς ἐν ὁ-
 νόματι περιλαβεῖν, ταῦτα πάν-
 τα τοῖς φιλομαθοῦσιν, ἀξίετα-
 ς καὶ φιλοσωφύτας δι' αὐτὸν ἐ-
 φάνη. εἰκότως δὲ οὖν ὅλα πάντα
 ταῦτα ὃ δὴ νῦν ἔλεγον, ἕ-
 τως ὑπερφύως θαυμάζον τὸν
 Πυθαγόρην.

ita est. Nulla in re eorum, quæ appa-
 rent, vel mentis perspicacitate perci-
 piuntur, contra bonas artes ullo mo-
 do, & contemplationem cunctarum
 quæ scientia comprehenduntur, sese
 opponens. Nimirum quæcunque ve-
 rè animi oculos efficiant, & purgent
 mentem ab cæcitate aliis studiis indu-
 cta: ita ut videre reipsa possis rerum
 omnium tum initia tum causas, in
 Græcis habitavisse. Optimus autem
 Reipub. status, itemque popularis con-
 stitutio, tum amicorum communio,
 deorum religio, pietas eorum, quæ
 jampridem decesserunt, legumlatio,
 disciplinarum traditio, ἐχεμυθία, vel
 silentium, abstinentia & parcitas ab
 animalibus, temperantia, animi læti-
 tia, prudentia, divinitas, aliæque virtu-
 tes, ut uno verbo complectar, hæc,
 inquam, omnia discendi studiosis per
 ipsum ostensa sunt digna esse, quæ a-
 marentur studioque compararentur.
 Hisce igitur omnibus de causis me-
 ritò, ut jam dixi, effectum est, ut adeò
 incredibiliter Pythagoram passim
 homines admirarentur.

Κεφ. ζ.

CAP. VII.

Κοινοὶ τίνας ἀσπίες ἐν τύποι τῶν ἰταλῶν
 αὐτῶν πράξιον, καὶ τῶν ἐν ἀνδράτεσσιν
 ἐμφερόμενοι ὡς τὸ κοινοὶ λόγον, οὗτοι
 τίνας ἔσαν.

*Communes quædam quasi adulationes eo-
 rum, quæ ab eo gesta sunt in Italia: cum cu-
 juscumque fuerint sermones eius publici, quos ad
 homines proferebat.*

AT enim jam deinceps dicendū est, quemadmodum peregrinationē sit ingressus, quibusq; primum & quas orationes habuerit, & quibus de rebus, & ad quos. Ita enim facile à nobis colligetur, quæ & qualia ejus fuerint studia in co vitæ genere, in quo tunc vixit. Fertur itaque, cum in Italia & Sicilia peregrinaretur, accepisse civitates quasdam servitute ab se muruò, partim quidem jam multos annos, partim verò non ita pridem pressas fuisse. Eas igitur liberali prudentia complevit per auditores, qui singulis diebus ad ipsum meabant, atq; in libertatem asseruit. Item libertate donavit Crotonem, Sybarinque & Catanem, Rhegiumque & Himercram, Acragantem & Taromennas, aliasque nonnullas, quibus etiam leges tulit per Charondam Catanzum, & Zalcucum Locrum, quorum legibus optimè & institutæ & dignæ fuerunt, idque per diu, quas maximæ quæque sequerentur & vicinæ urbes. Funditus autem seditionem dissensionemque, & uno verbo factionem, non ab notis modò ipsisque majoribus ad multas usque, uti narratur, familias: Verum etiam ab omnibus cum Italix tum Siciliæ civitatibus, ubi & intestina & externa dissidia & contentiones fervebant, sustulit. Frequens enim ei in ore erat apud

ΔΕΥ· τίνων μετα τούτο ἐπέβη, πῶς ἐπεδήμῃσι, καὶ τιτι πράτορες, τίνες τε λόγους ἐπαίσατο καὶ περὶ τήων ἐ πρὸς τίνες. ἔτι γὰρ ἂν γένοιτο εὐληπία καὶ τὰ τῆς διαφύβης αὐτῶν, τίνα ἦν, καὶ ὅποια ἐν τῷ τότε βίῳ. λίγεται τοίνυν ὡς ἐπεδήμῃσας Ἰταλίᾳ, καὶ Σικελίᾳ, ὅς κα-
 10 τέλαβι πόλεις δεδωλαμένας ὑπ' ἀλλήλων, τὰς μὲν πολλὰς ἐ-
 τῶν, τὰς δὲ νῦν, ταύτας φρονήματες ἐλδοθρίῳ ὑποπλά-
 σας διὰ τῶν ἐφ' ἐκείνης ἀκυστῶν
 15 αὐτῶν, ἀνερρύσατο. * καὶ ἐλδοθρίαν ἐποίησε Κρότωνα καὶ Συβαριν, καὶ Κατάνην, καὶ Ρήγιον καὶ Ἡμέραν καὶ Ἀκράγαντα καὶ Ταρμινᾶς, καὶ ἄλλας τινάς, αἷς καὶ
 20 νόμοις ἔδωκε διὰ Χαρόνδα τὰ Καταναίου καὶ Ζαλευκού τῶ Λόκρου, δι' ὧν ἐνομοτάταται καὶ ἀξιοζήλωτοι ταῖς * ὑπερσίους μέχρι πολλοῦ διετέλεισαν. εἰ-
 25 είλε δὲ ἄρδην γαστρίν καὶ διχοφάνειαν, καὶ ἀπλῶς ἐτεροφροσύνην, ἢ μόνον ὑπὸ τῶν γνωρίμων καὶ τῶν ἀπογόνων δὲ αὐτῶν μέχρι πολλῶν, ὡς ἐσπερίται, γυνῶν, ἀλλὰ καὶ καθόλου ὑπὸ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ἐ Σικελίᾳ πόλεων πασῶν, καὶ αὐτὸς καὶ πρὸς ἀλλήλους. πυκνὸν γὰρ ἦν αὐτῶν
 πρὸς

πρὸς ἅπαντας παθητὰ πολλὰς
 καὶ ὀλίγους ἀποφθιγμένα, χρησ-
 μὰ θεῶν συμβουλευτικῶν ὁμοίων, καὶ
 ἐπὶ τὸ μὴ τις ἄσπερ εἰ καὶ ἀνακα-
 φαλαίωσις τις τῶν αὐτῶν δοκῇ- 5
 τω, τὸ τοιοῦτον ἀποφθιγμένα.
 »φυγαδύτοιον πάση μηχανῇ, ἢ πε-
 »ριποπίον πυρὶ καὶ σιδήρῳ, καὶ
 »μηχαναῖς παντοδαύταις, ὑποὺ μὲν
 »σώματος, ὑποὺ δὲ ψυχῆς 10
 »ἀμειβάν· κοιλίας δὲ, πολυ-
 »τέλειαν· πόλεως δὲ, εἰσιν.
 »αἰκου δὲ διχοφροσύνῳ, ἐμοῦ δὲ
 »πάντων ἀμαρτίαν δι' ὧν φιλοσοφ-
 »γόντατα ἀνευρίμψκειν ἔκαστον τῶν 15
 ἀρίστων δογμάτων. ὁ μὲν οὖν
 κοινὸς τύπος αὐτῇ τῆς ζωῆς ἐν
 ταῖς λέξεσι καὶ ταῖς πράξεσι,
 ποικίλος ἦν ἐν ταῖς τότε χρόνῳ· εἰδὲ
 θεῖα καὶ τὰ κατὰ ἔκαστον ὑπομνη- 20
 μονεύσας, ὧν ἐπραξέη καὶ εἴπει,
 ῥατίοναίς παραγίνετο μὲν ἐς ἱτα-
 λίαν κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα τὴν
 δαδτῆρα ἐπὶ ταῖς ἑξήκοντα, κατὰ
 τὴν Ἐρυξίδας, ὁ Χαλκιδεύς· εἰδὲ 25
 οὐκ ἐνίκησεν. ὡς δὲ περὶ βλα-
 πτος καὶ περιέστατος ἐγρήγοτο, κα-
 θάρπευ καὶ πρότερον, ἅτε εἰς
 Ἀἴλῳ κατὰ πόλιν. ἐκότε γὰρ
 πρὸς μύθον τὸν βωμὸν ἡγήτορος 30
 Ἀπόλλωνος προσδεδάμινος, ὃς
 μύθος ἀναίμακτος ὄν, ἰδαν-
 μάδην παρὰ τοῖς ἐν τῇ νήσῳ

quosvis ubiq; sive illi multi essent, si-
 ve pauci, celebre illud apophthegma,
 scitumve & memorabile dictum, Dei
 consultantis oraculo simile, quasi
 quædam epitome & summaria co-
 rum, quæ ipsi laudabiliter vita fuisse,
 enumeratio. Est autem tale. Procul »
 relegandum quavis machina & co- »
 natu, ignique ferroq; præcidendum »
 & omnibus machinis seu præsidiiis »
 ab corpore quidem, morbum: ab »
 animo verò, imperitiam: ab ventre, »
 luxum, & oppiparum apparatus: »
 ab civitate seditionem: ab ædibus »
 familiaribus factionem: simulque ab »
 omnibus partium studium, quibus »
 tenerrimè indulgētissimeq; quemq; »
 optimorum dogmatū admonebat:
 communis igitur ejus vitæ cum in-
 dictis, tum factis descriptio istius-
 modi tum temporis erat. Quod si
 verò ea etiam sigillatim commemo-
 tanda sint, quæ fecit dixitque, cum
 in Italiam circiter Olympiade sexage-
 sima secunda venisse dicendum est,
 qua Eryxidas Chalcidensis stadium
 vicit. Continuo autem suspici coepit
 illustris cunctisque conspicuus, uti &
 prius erat, quàm Delum navigavit. Ibi
 enim ad solam aram Apollinis genio-
 toris, utpote quæ sola omnium in-
 cruenta est, vota precesque fecit, & in
 summa apud homines insulares ad-
 miratione atque æstimatione fuit.

CAP. VIII.

*Quo tempore & quomodo Crotonem abierit,
& qua fecerit prima aggreſſione, quoſq; ad
iunuenſes ſermoneſ dixerit.*

PORRÒ circa id tempus ex Sybari-
de Crotonem verſus profectus in
piſcatores retia trahentes in littore in-
cidit. Cæterum everriculo diſperſo,
inq; maris fundo etiamnum onera-
to, quantam piſcium copiam attrahe-
rèt, numero omnium expreſſo, dixit.
Ac viris exſpectatibus, ecquid nā præ-
cepturus eſſet, ut effectum darèt, num
hoc ita ſe habiturū eſſet, omnib. præ-
cepit, ut vivos piſces, prius tamen ex-
actè numeratos, dimitterent. Quod-
q; magis adhuc admirandum eſt, ne
unus quidem ex omnibus piſcibus
toto illo temporis ſpatio, quo nume-
rus inibatur, ex aquis extractus ipſo
quidem aſtante exſpiravit. Sed nu-
merato piſcatoribus piſcium pretio,
Crotonem abiit. At illi rem geſtam
paſſim divulgaverunt. Cumq; ejus no-
men ab pueris accepiſſent, illud nullis
non patefecerunt. Quotquot autem
audiverunt, cupidine accenſi fuerunt
magnum hunc hoſpitem videndi.
Quod factu proclivè erat. Quippe ſi
quis ejus obtutum jam intuitus eſſet,
eo viſo planè veluti percuſſus fuiſſet.
Nam prout cum eſſe ſuſpicabatur,
talis revera erat. Deinde paucis die-

Κεφ. η.

*Πότε καὶ πῶς εἰς Κρότωνα ἐπεδήμασεν, τίς
αὶ ἱπράξεν ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιφοιτήσει, καὶ
τίνας λόγους ἀπὸ τῶν παίδων.*

KΑὶ καὶ ἐπὶ τὸν καιρὸν
ποροῦμενος ἐν Συβαρίδος
εἰς Κρότωνα περὶ τὸν αἰγυλὸν
δικτυολχοῖς ἐπίειν. ἐτιτῆς σα-
γῆνης καὶ βυθῷ ἐμφορτοῦ * ἐν
10 εὐφρομένης, ὅσοιτε πολλοὺς ἐπι-
πῶνται εἶπεν ἰχθυῶν ὄρεισας
ἀειθμῶ. Ἐ τῶν ἀνδρῶν ὑπο-
μενάντων ὅτι ἂν κελεύσῃ φρά-
ξεν, ἡ τοῦθ' οὕτως ὑποβαίη,
15 ζῶντας ἀφῆλαι πᾶσι κελεύσας
τὰς ἰχθυῖς, πρότερόν γε ἀκει-
βῶς ὄφειθ' ἐμῆσαιτες. καὶ τὸ θαυ-
μασιώτερον, οἱ δ' εἰς ἐν τοσού-
τῳ τῆς ἀειθμῆσιν τὰ χρόνῳ,
20 τῶν ἰχθυῶν ἐκ τῷ ὕδατος με-
νάντων, ἀπέπιδυσεν ἐς ὧτος γὰρ
αὐτῆ. δοὺς δὲ καὶ τὴν τῶν ἰχ-
θυῶν τιμὴν τοῖς ἀλιεῦσιν ἀ-
πῆκε εἰς Κρότωνα. οἱ δὲ τὸ πᾶ-
25 παραμένον διήγαγαν. Ἐ τῶν ο-
μα μαδόντες ὥσθ' αὖ τῶν παί-
δων εἰς ἅπαντας ἐξήνεγκαν. οἱ
δὲ ἀκούσαντες ἐπιθύμουσι εἰδέναι
τὸν ξένον. ὅπερ ἐν ἐτοίμῳ κα-
30 τέειν. τὴν τε γὰρ ὅμην νῦν οἶον ἐξ-
επλάγη τις ἂν ἰδὼν. καὶ καθ'
ὑπονοεῖ ἔν' τὸν τριούτον, οἷος
αἰς ἀληθείας ἦν. καὶ μετ' ὀλί-
γας

γας ἡμέρας εἰσῆλθαι εἰς τὸ γυμ-
 νάσιον. περιχυθέντων δὲ ἥψ'
 νεανίσκων, παρὰ δίδεται λόγους
 τινὰς δὲ λελεχθῆναι πρὸς αὐτούς,
 ἔξ ὧν εἰς τὴν αὐτὴν * πασχάλει, 5
 τὴν περὶ τῆς φρεσβυτέρους ἄπο-
 φαισιν, ἐν τῇ τῷ κόσμῳ καὶ τῇ βίῳ,
 καὶ ταῖς ἀόλυσιν καὶ τῇ φύσει μᾶλλον
 τιμώμενον τὸ ἀποκρούμενον, ἢ
 τὸ τῷ χρόνῳ ἐπόμενον. οἷον τὴν 10
 ἀνατολὴν τῆς δύσεως, τὴν ἔω
 τῆς ἰαυέρας, τὴν ἀρχὴν τῆς τε-
 λούτης, τὴν γένεσιν τῆς φθορᾶς.
 παρὰ πλησίον δὲ καὶ τοὺς αὐ-
 τὸχθονας ἥψ' ἐπηλύδων. ὁμοί- 15
 ως δὲ αὐτῷ τοῖς ἐν ταῖς ἀποι-
 κίαις, τὰς ἡγεμονίας, καὶ τὰς οἰ-
 κιστάς ἥψ' ἀόλυσιν, ἃ καὶ ὁλοῦν
 τῆς μὴ θύας ἥψ' δαμνῶναι. ἐκεί-
 νους δὲ ἥψ' ἡμιθίαν, τὰς ἡρώας 20
 δὲ ἥψ' ἀνθρώπων. ἐκ τούτων δὲ
 τὰς αἰτίους τῆς γήϊου τοῖς
 νεωτέροις, ἐπαγωγῆς δὲ ἐνικα-
 ταῦτα ἔστιν, πρὸς τὸ περὶ πλε-
 ονος ποιεῖσθαι τοὺς νεώτερος ἑαυ- 25
 τῶν. οἷς ἔφη τηλικαύτῳ ὀφεί-
 λειν αὐτοὺς χάριν, ἡλικίᾳ δὲ ὅτις
 τελευτῶντας ἀποδοῖναι τῷ δυνάμει-
 τι ἀλλά τὴν αὐτὴν εἰς τὸ φῶς
 ἀγαγεῖν. ἔπειτα δίκαιον μὲν εἶναι 30
 τοὺς νεώτερος, καὶ τοὺς τὰ μέγιστα
 ἀποργαζομένους. ἵνα δὲ πάντα ἀ-
 γαπῶν καὶ μηδ' ἐπὶ οὐ λυπῶν. μένους

bus post, gymnasiū ingressus est. Cir-
 cumfusis autem adolescentibus, tra-
 ditur sermones quosdam ad ipsos dis-
 seruisse, è quibus ad serium studium
 invitabat, maximè seniorum, tam in
 ornatu, quàm vita omni. Siquidem
 urbibus ab natura quoque honora-
 tius est quod præt, motuque pri-
 mum est, eo, quod tempore sequi-
 tur: ut exempli gratia, oriens occi-
 dente, aurora vespere, principium
 fine, generatio corruptione. Simili
 modo autochthones, hoc est, indi-
 genæ advenis. Consimiliter iis, qui
 in coloniis agunt, præsidēs ducto-
 resque urbium, & ut semel comple-
 ctar omnia, dii dæmonibus vel spiri-
 tibus, hi rursus semideis vel heroi-
 bus, heroes hominibus honorabi-
 liores sunt. Ex hisce verò genera-
 tionis causas, id est, parentes juni-
 oribus, idque ingressus causa in o-
 rationem, talia adolescentibus dis-
 serbat, nempe ut parentes suos
 quàm plurimi facerent. Quibus
 tantam deberi ab liberis gratiam
 afferebat, quantam mortuus red-
 deret ei, qui ipsum posset rursus
 in lucem adducere. Deinde omni-
 nò æquum esse, ut illos, qui primi,
 maximaque in nos beneficia contu-
 lerunt, præ omnibus diligamus &
 amemus, neque unquam eos in ali-
 quem modicorem conijciamus. Solos

verò parentes generationis beneficiis priores esse, & majores omnium, quæ ab nepotib. & post se natis laudabiliter recteque geruntur, causam auctoresque esse, in quibus cum declarant se nihilo illis inferiores esse ad beneficia conferenda, fieri non potest, ut in eos ullo modo peccent. Aequum enim est, ut dii illis ignoscant, qui nihilo minus ipsis genitores honorant. Nam ab illis divinum numē didicimus colere & honorare. Vnde & Homerus eodem cognomento deorum regem auxit, patrem deūmque hominumque appellans. Per multos verò etiam ex reliquis fabularum auctoribus tradidisse memorant, eos, qui deorum regna tenent, divisum, quem liberi in utrumque parentem habent, amorem magno studio ac conatu, ut erga se declararetur, effecisse. Atque hanc ipsam ob causam patris matrisque speciem personamque simul accepisse. Enimvero Iovem perhibent Minervam, Iunonem verò Vulcanum contra procreavisse, naturam habentes in hoc, ut tum propriæ suæ amicitie, tum etiam magis remotæ participes forent. Quum verò omnes, qui præsentibus adessent, deorum immortalium judicium efficacissimum esse concessissent, ipsum Crotoniatis demonstravisse, Herculem indigenis

δὲ πούρους γονεῖς ἀγοτέρους τῆς γενέσεως ταῖς εὐεργασίαις, καὶ πάντων κατορθουμένων ὑπὸ τῶν γόνων αἰτίαις εἶναι τοὺς ἀγογόνους, ἐν οἷς οὐδενὸς ἐλαττοῦ ἑαυτοὺς εὐεργάζειν ἀποδείκνυται, εἰς ἃς οὐχ οἶδοντε ἔστιν ἑξαμαρτάνειν. καὶ γὰρ τὰς θεὰς εὐκός ἐστι συγγνώμην εἰς ἔχειν τοῖς
 10 μηδὲνος ἥττον τιμῶσι τοὺς πατέρας. καὶ γὰρ τὸ θεῖον παρ' ὧν μὲν μαθήκαμεν τιμᾶν. ἴδω καὶ τὸ ὄμπρον τῇ αὐτῇ ἀποσηγορίᾳ τὴν βασιλείαν τῶν θεῶν αὐξάν, ὀνομαζομένην
 15 τα πατέρας τῶν θεῶν καὶ τῶν θυγατρῶν. πολλὰς δὲ τῶν ἄλλων μυθοποιῶν παραδεικνύει τὴν βασιλείαν ὄντας τῶν θεῶν τὴν μεριζομένην φιλοσηγορίαν παρὰ τῶν τέκνων ἀπὸ τῆν
 20 τὴν ὑπάρχουσαν συζυγίαν τῶν γονέων καθ' ἑαυτοὺς ποιεῖσθαι * ἀφιλοδιμένους. καὶ ὅλα ταῦτα τὴν αἰτίαν ἅμα τὴν τῶν πατρὸς καὶ τῶν μητρὸς ὑπόθεσιν λαβόντας,
 25 τὸν μὲν τὴν Ἀθήναι, τὴν δὲ τὴν Ἡφαιστοῦ ἐκείνου * γονῆσαι φύσιν ἔχοντας τὴν ἰδίαν ἑνὶ κατὰ τῆς πλείον ἀφειρώσεως φιλίας μεταχειρῶν. ἀπάντων δὲ τῶν ὄντων τὴν
 30 τῶν ἀθανάτων κρίσιν ἰχυροτάτην συμπεριλαμβανόντων, ἀποδείκνυται τῶν Κροτωνιάταις, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τοῖς κατοικισμένοις οἰκεῖον

οἰκοῖεν ὑπάρχαι. * διότι δὲ τὸ
 παροτρυνόμενον ἐκουσίως τῆς
 γυνεὺς ὑπακούειν, παρελθόν-
 τας αὐτὸν τὸ θεὸν ἐτέρῳ πρι-
 σβυτέρῳ περὶδόμενον, ἔθετο 5
 τοὺς πότους, ἔπειτα παρὶ θέναι
 τὴν κατεργασμένων ὀπνίαιον,
 τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλύμπιον. ἀπε-
 φαίνετο δὲ καὶ ταῖς πρὸς ἀλλήλους
 ὁμιλίαις οὕτως ἂν χρομίνες ἐ- 10
 πιγυγάνειν, ὥς μέλλουσι τοῖς
 μὲν φίλοις μηδέποτε ἐχθροὶ κα-
 ταστῆναι τοῖς δὲ ἐχθροῖς, ὥς
 τὰ ἅμα φίλοι γίνεσθαι καὶ μελετᾶν
 μὲν τῇ πρὸς τὴν πρισβυτέρους 15
 εὐκοσμίᾳ τὴν πρὸς τοὺς πατέ-
 ρας εὐνοίᾳ. ἐν δὲ τῇ πρὸς ἄλ-
 λους φιλοφροσύνᾳ, τὴν πρὸς τὴν
 ἀδελφῶν κοινωσίᾳ. ἐφῆκε δὲ
 ἔτι καὶ περὶ σωφροσύνης, φάσ- 20
 κων τὴν τῶν νεότητων ἡλικίαν
 πεῖραν τῆς φύσεως λαμβάνειν,
 καὶ ὅν καιρὸν ἀμειβόμενοι ἔχου-
 σι τὰς εὐθυμίας. εἴτα προ-
 ῆετο θεωρεῖν ἄξιον. ὅτι μό- 25
 νος τῶν ἀρετῶν ταύτης, ἔπειτα
 δὲ καὶ παρὰ τὴν καὶ γυναικὶ καὶ τῇ
 τὴν πρισβυτέρων τάξει ἀνέτοι-
 σθαι προσήκει καὶ μέγιστος τῆς
 νεότητος, ἐπεὶ δὲ μόνον αὐτὴν ἀπο- 30
 φαίνειν περιελθόναι καὶ τὰς αἰ-
 μαῖας ἀγαθὰς καὶ τὰς ψυχῆς δια-
 τηρεῖν τὴν ὑγίαν, καὶ τὴν τῶν

ideo proprium esse, ut nati, quod
 ab parentibus præceptum esset, in
 eo promptè libenterque ipsis obse-
 querentur. utpote qui per manus
 traditum acceperant, ipsum di-
 vum alii ætate superiori parentem,
 labores exantlavisse, ac patri eo-
 rum, quæ gessisset, ἐπιγυγάνειν,
 hoc est, partæ victoriæ celebra-
 tem, certamen scilicet Olympicum,
 statuisse. Declarabat autem eos, qui
 ita uterentur mutuis congressibus,
 etiam assequi, ut amicis nequaquam
 inimici statuatur: contra verò inimi-
 cis, quam celerrimè amici fiant. Me-
 ditenturque deceter comiterque, erga an-
 nis graviores benevolentia, quàm patri-
 bus debet: in amore verò communi,
 quo erga alios affecti sunt, commu-
 nicationem, qualis fratribus exhibe-
 tur. Præterea verò etiam de tempe-
 rantia differebat, juvenum ætatem
 naturæ experimentum capere asse-
 rens, quo tempore rectas animi dis-
 positiones habent florētes ac stabiles.
 Deinde adhortabatur eam dignam
 esse acuratori inspectione: quia
 hanc virtutum solam puero & vir-
 gini & foeminino sexui & senum or-
 dini apprehendere & affectare con-
 venit, maximeque adolescentibus.
 Adhæc virtus illa sola declarat se
 percepisse & corporis & animi bo-
 na, dum sanitatem scilicet, &

optimorum studiorum appetentiam
 conservat. Hoc autē conspicuum & e-
 vidēs esse ex antithesi & oratione sibi
 opposita. Cum enim Barbari & Graeci
 circa Trojam sibi mutua castra ca-
 stris opposuissēt, utrosq; unius homi-
 nis incontinentia atq; intemperantia
 in gravissimas ærumnas se præcipites
 dedisse, illos quidem inter belligeran-
 dum, hos verò inter navigandum. Ac
 Deum solius injustitiæ poenā tem-
 pus decennii & millenarii cōstituisse:
 qui responso prædixit Trojam captū
 iti, virginumq; Locrensiū in Mi-
 nervæ Trojanæ templum amandati-
 onem simul & cædem. Porro autē a-
 dolescētulos etiā adhortabatur, ut er-
 ga institutionē animis betæ essēt affe-
 cti, prædicans absurdum fore, ut cum
 studiosissimus omnium mentē ani-
 mūq; judicet, & per hanc statuatur deli-
 beretq; de aliis, in exercitationem hu-
 jus nec tempus ullū, nec laborem im-
 pendisse voluerit. Præsertim cum cor-
 porum cura ac studium pravis amicis
 rectē conferatur, suosq; quā citissimē
 defluat: institutio autem, bono-
 rum honestorumq; virorum instar,
 ad mortem usq; apud hominem per-
 maneat, quibusdam verò etiam post
 mortem immortalem gloriam pa-
 riat. Enimverò hæc aliaque nonnul-
 la partim ex historiis, partim ve-
 tō etiam ex dogmatibus confecit.

βελτίων ὀλιγοδουμάτων ὀλι-
 θυμίας. πατρὸν δὲ ἔϛ) καὶ ὁϛ)
 τῆς ἀντικειμένης ἀντιθέσεως.
 Τῶν γὰρ Βαρβαρῶν καὶ ἑϛ) Ἐλ-
 λήνων περὶ τὴν Τρωϊκὴν ἀντίστα-
 ξάμεναι, ἑκατέρους δι' ἐνὸς α-
 κροσίου ταῖς δεινοτάταις περι-
 πλοεῖν συμφοραῖς, τὴς μὲν ἐν
 πρῶ πολέμῳ, τὴς δὲ κατὰ τὸν αἰ-
 10 νάπλοῦν. καὶ μήνης ἑ ἀδικίας τὸν
 Θεὸν * δὲ κατὰ καὶ χαλεπὴν τὰξαι τὴν
 τιμωρίαν. χρησιμοδύσαντα ἢ τε ἢ
 Τρωϊκῆς ἀλώσει, καὶ ἢ τῶν παρθενῶν
 ὑποσολῆν περὶ ἑϛ) Λοκρῶν εἰς
 15 τὸ τῆς Ἀθηνῶν τῆς Ἰλιδος ἱερὸν.
 παρεκάλει δὲ τὴς νεανίσκου, καὶ
 πρὸς τὴν παιδείαν εὐθυμῶντος, κα-
 λῶν ὡς ἀποπον εἶναι, πᾶσι
 μὲν ἀνδραγαθίαν κέρειν ἢ διανοίαν
 20 καὶ ταύτην βελύσσον περὶ ἑ ἄλλων.
 Εἰς δὲ τὴν ἀσκήσιν τὴν αὐτὴν
 μηδὲνα χρόνον, μηδὲ πόνον ἀ-
 νελώντων. καὶ ταῦτα τῆς μὲν τῶν
 σωματικῶν ὀλιμυλίας, τοῖς παύ-
 25 λοις τῶν φίλων ὀρειμότητος, καὶ
 ταχίως ὑπολειπούσης. τῆς δὲ
 παιδείας, καὶ ἀπὸ τοῖς καλοῖς καὶ ἀ-
 γαστοῖς τῶν ἀνδρῶν μέχρι θανά-
 τῳ παραμεινέσης. ἐνίοις δὲ καὶ
 30 μετὰ τὴν πλάττην ἀθάνατον δό-
 ξαι περιποιέσης. καίτοι αὐτῶν
 ἔτετρα τὰ μὲν ἑξ ἱστορῶν, τὰ δὲ ἑ
 ἀπὸ δογμάτων κατισχύοντι.
 τὴν

τὴν παιδείαν ἐπιδεικνύων κοι-
τὴν οὖσαν εὐφροῖαν, τῶν ἐν ἐκά-
στῳ τῷ γένει πεπρωτόκωτων.
τὰ γὰρ ἐκείνων εὐρήματα, ταῦ-
τα τοῖς ἄλλοις γαργόναι παι-
δείας. οὕτως δ' ὅτι τῇ φύσει αὐτο-
δαίον τοῦτο, ὥστε τῶν μὲν ἄλ-
λων τῶν ἐπαινουμένων, τὰ μὲν
οὐχ οἶόν τε εἶναι παρ' ἑτέρου μετα-
λαβεῖν, οἷον τὴν ῥώμην, τὸ κάλ-
λιν, τὴν ὑγίαν, τὴν ἀνδρείαν.
τὰ δὲ τὸν * ἀπορίμενοι ἐκ ἑαυ-
τῶν, οἷον τὸν πλοῦτον, τὰς
ἀρχάς. ἔτι τε πολλὰ τῶν παρη-
λειπομένων, τὴν δὲ δυνάτην εἶ-
ναι καὶ παρ' ἑτέρου παραλαβεῖν
καὶ τὸν δόγμα μὴδὲν ἥττωι αὐ-
τὸν ἔχειν. περὶ πολλοῦ δὲ τὰ
μὲν, οὐκ ὅτι τοῖς ἀνθρώποις εἶναι
κτισσάμεναι. παιδὲς θῆναι δὲ ἐν-
δείχεται κατὰ τὴν ἰδίαν ἀπο-
ρίαν, εἰδ' οὕτως ἀπορίαν
τα φανῆναι πρὸς τὰς τῆς πα-
τρίδος πράξεις οὐκ ὅτι ἀναιδί-
αι, ἀλλ' ἐκ παιδείας. χρίδον γὰρ
ταῖς ἀγωγαῖς διαφύρον τὰς μὲν
ἀνθρώπους τῶν θηρίων, τοὺς δὲ
ἑλλήνας τῶν βαρβάρων, τοὺς δὲ
ἐλευθέρους τῶν οἰκετῶν. τοὺς δὲ
φιλοσόφους τῶν τυράντων. ὁ-
λως δὲ πανταχόθεν ἔχοντας
ἰσχυρὰν, ὥστε τοὺς μὲν ἀπείρους
ἰσχυρὰς * τὰς τῶν ἄλλων, ἐν μὲν

Puerorum institutionem communē
ingeniorum felicitatem eorū, qui in
quoq; genere primas obtinuerunt,
indicans. Quæ enim ab illis inventa
sunt, ea reliquis sunt puerorum insti-
tutio. Adeò verò hoc naturæ utile, ac
præclarum est, ut ex reliquis quidem,
quæ laudibus celebrantur, quorundā
ab aliquo participes fieri nequeamus.
Veluti exempli gratia, robur, pulchri-
tudinem, sanitatem, fortitudinem ne-
mo nobis impartiri potest. Aliæ verò
ejus generis sunt, ut ipse, qui ea appet-
tit, non possideat, uti exempli loco,
divitias, magistratus & dignitates. Sic
multa alia, quæ deferuntur: hanc ve-
rò etiam ab alio percipi posse, ut qui
det, nihilo minus interea habeat. Si-
militer quædam ejus esse naturæ, ut
ea comparare in nullius mortalium
potestate sitū sit. Verūm qui se insti-
tui, idque à prima pueritia juxta pro-
prium animi delectum propositum
q; libēs admittit, hic postea ita ad pa-
trix administrandæ gubernacula non
ex impudentia, sed ex institutione,
qua à puero imbutus est, conspici
posset accedere. Quippe homines à
bestiis, Græcos à Barbaris, liberos ab
servis, itē philosophos & sapiētiæ stu-
diosos ab vulgo, sola penē educatiōe
& institutione differre. Summatimq;
tantam eos excellentiam habere, ut,
qui reliquis celerius currant, unius

quinquennii tempore ex illis septem circa Olympiam Elidis locum inventi sint: at qui sapientia antecellunt ex universo terrarum orbe septem omnino connumeratos fuisse. Posterioris verò & consequentibus, quibus ipse vixit, temporibus, unum philosophia & sapientie studio omnib. præcellere. Hoc enim nomine seipso loco sapientis nominavit.

πρότερον τῆς ἐκείνων ἑπτακά-
τα τὴν Ὀλυμπίαν εὐρίσθῃται.
τοὺς δὲ τῇ σοφίᾳ προέχοντας
ἔξ ἀπάσης τῆς οἰκουμένης ἐ-
πταὶ συναριθμηθῆναι, ἐν δὲ
τοῖς ἐξῆς χρόνοις, ἐν οἷς ἦν
αὐτὸς, ἓνα φιλοσοφίᾳ προέ-
χον τῶν πάντων. καὶ γὰρ τὸ το
τὸ ὄνομα αὐτοῦ τῆ σοφίᾳ ἑαυτοῦ
10 ἑπινόμασεν.

• C A P. IX.

*Quos sermones inter mille viros illos, qui uni-
versa Reipubl. administrationi præstant, de
optimis dicendis rationibus studiisq. differunt.*

Κεφ. Θ.

*Τίνας λόγους διακρίνει ἐν τοῖς χίλοις τοῖς
πρωτοκράτοις τῆς πόλεως πολιτικῆς, καὶ τῇ
ἐπιτάξει τῆς κοινῆς πολιτείας.*

ATque hæc adolescentibus in gymnasio differuit. Itaque cum hæc jam dicta ab adolescentibus ad patres annunciata essent, mille viri Pythagoram ad se in consessum vocarunt, & ab illis, quæ ad filios differuisset laudatum, iusserunt ut si quid haberet, quod Crotoniatis proferre ex usu esset, libera sententia ad urbis præfectos, enunciaret. Ille primum illis consulere, Musarum aliquod sacrarium exstruendum esse, item ut principis provincie mutuum consensum servent. Has enim deas omnes hanc eandem, quæ cunctis tribuatur, appellationem habere, ipsaq. communibus planè honoribus simul

15 **T**αῦτα μὲν ἐν τῇ γυμνασίᾳ τοῖς νέοις διελέχθη. ἀπαγγελ-
όντων δ' οὖν ὑπὸ τῶν νεανίσκων
πρὸς τοὺς πατέρας τῶν ἐφημέρων, ἐ-
κάλεσαν οἱ χίλιοι τὸν Πυθαγόραν
20 εἰς τὸ συνέδριον, καὶ ἐπαίνεσαντες
ἐπὶ τοῖς πρὸς τοὺς υἱοὺς ῥήθεσιν,
ἐκέλευσαν εἰ τι συμφέρον ἔχει
λέγειν τοῖς Κροτωνιάταις, ἀπο-
φθεῖναι πρὸς τοὺς τῆς πόλεως
25 τῆς προκαθημένους. ὁ δὲ πρῶ-
τον μὲν αὐτοῖς συμβουλεύων ἰ-
δρυσάσθαι μυστῶν, ἵνα τηρά-
σι τὴν ὑπάρχει ὁμόνοιαν. ταύτας
γὰρ τὰς θεάς, καὶ τὴν προσηγορί-
αν τὴν αὐτὴν ἀπάσαις ἔχειν, καὶ μὴ
30 ἀλλήλων παραδιδόσθαι, καὶ ταῖς
καταῖς τιμαῖς μάλιστα χαίρειν,
καὶ τὸ

καὶ τὸ σύνολον εἶναι καὶ τὸν αὐτὸν
 αἰὶ χρόνον εἶναι τῶν μουσῶν. ὅτι
 διὰ συμφωνίας, ἀρμονίας, ῥυθ-
 μὸν ἅπαντα περιελκυσθῆναι τὰ
 παρασκευάζοντα τὴν ὁμόνοιαν. 5
 ἐπιδείκνυσθαι δὲ αὐτῶν τὴν δύ-
 ναμιν, οὐ περὶ τὰ κάλλιστα
 θεωρήματα μόνον ἀνήκεν· ἀλ-
 λά καὶ περὶ τὴν συμφωνίαν καὶ
 ἀρμονίαν τῶν ὄντων. ἔπειτα 10
 ὑπολαμβάνειν αὐτοὺς ἐφηδεῖν
 κοινῇ παρακαταθήκῃ ἔχειν
 τὴν πατρίδα περὶ τῆς πόλεως
 τῶν πολιτῶν. δύνει οὖν ταύτης
 διοικεῖν οὕτω, ὥς μέλλουσι 15
 τὴν πόλιν παρὰ νόμιμον τοῖς
 ἑαυτῶν ποιεῖν. ἴσθαι δὲ
 τὴν βεβαίως, ἵαν ἅπασιν ἴσοι
 τοῖς πολιταῖς ὄσι, καὶ μηδὲν
 μάλλον, ἢ τῆς δικαίᾳ προί- 20
 χουσι τοὺς ἀνθρώπους, εἰδόν-
 τας ὅτι τόπος ἅπας προσδι-
 ται δικαιοσύνης, μυθοποιεῖν τὴν
 αὐτὴν τάξιν, ἔχειν παρὰ τῆς
 Διὸς τὴν θέμιν, καὶ παρὰ τῆς 25
 Πλούτωνι τὴν δίκην, καὶ κατὰ
 τὰς πόλεις, τὸν νόμον. ἵν' ὁ
 μὴ δίκαιος, ἐφ' ᾧ τίταται,
 ποιῶν ἅμα φαίνεται πάντα
 τὸν νόμον συνδικῶν. προσ- 30
 ἔκειν δὲ τοῖς συνδείοις μη-
 δεὶ καταχρῆσθαι τῶν θεῶν
 οἷς ὅρον, ἀλλὰ τοιοῦτος προ-

& affici & gaudere: utq; paucis omnia
 complectar, unum eundēq; semper
 chororum coetū me Musarū existere.
 Adhuc verò consonantiam, concen-
 tum, modulationem ea, quæ efficiunt
 consensum & cōcordiam, omnia cō-
 plexa esse. Ostensa autem ipsorum vi
 nō circa optima modo præcepta, quæ
 contēplativa vocātur, pertingere: ve-
 rū etiam ad ipsam consonantiā con- 10
 cētumq; rerū naturæ omniū penetra-
 re. Deinde se existimare eos summo-
 pere delectari, quod habeant publicè
 depositū ipsam patriam, multitudinē
 civium innuēs. Hanc igitur ita admi-
 nistrandā esse, tanquā qui nepotibus
 ipsorū quasi hereditariā fidei tradituri
 sint lampada. Hoc aut certissimè fu-
 turum esse, si omnibus civibus æqua-
 les fuerint, nullaq; alia receteros mor-
 tales magis antecedant vincantq;ue,
 quā iustitia & æquitare, sciētes quē-
 vis locū iustitia in primis indigere, co- 15
 q; eundē ordinem fabularū figmentis
 stabilire, nimirum se apud Iovem ha-
 bere Themin, hoc est, honestatis deā,
 apud Plutonem aut poenā & iudiciū,
 oppidatim verò Legem, ut quisquis
 non iuxta iustitiæ regulam ea quibus
 præfectus est, administrarit, univer- 20
 sum mūdū simul iniustitiæ involvere
 videatur. Collegiis itē curiisq; cōve-
 nire, ut nemo diis abutatur ad præstā-
 dū iusiurandū: sed tales sermones pro-
 ferendos

ferendos esse, ut illi etiam absq; iure-
jurando tales sint, quibus credi possit.
Adhæc domum cuique suam ita gu-
bernandam esse, ut in eam inferre li-
ceat propositi subsidium, atq; erga e-
os, qui ex se nati sint, germanos affe-
ctus gerant. Quippe qui reliquorum
animantiū soli affectus huius sensum
à natura acceperunt, & cum foemina
vitæ socia consuescentes, perinde ac
illi, qui cum aliis mortalibus foedera
pangunt, illa tabulis columnisq; in-
scribunt: ita qui cum uxoribus con-
grediuntur, in liberis veluti pignorib.
ea inculpunt, hocq; operam dant a-
pud eos, qui ex se se geniti sunt, ut di-
ligantur amenturq;ue, non tam pro-
pter naturam, cuius causa & authores
non exstiterunt, quàm propter liberū
animi propositum. Hanc enim volū-
taria esse beneficentiam. Adhæc stu-
diosè & illud agendum esse, ut ipsi &
solas eas norint, & ne uxores in idema-
dulterinis foetibus genus inficiat, ne-
gligentia ac malitia eorū, qui cum illis
habitant. Præterea reputandū est eos
ab Vesta cū libationibus foederibusq;
uxorē accepisse quasi supplicē, eamq;
veluti in cōspectu deorū ad eā intro-
ductā esse, ut & ordine & animi mo-
deratione exēplar exsistat, & illis, qui
domū, quā habet, incolūt, & foeminis
passim in urbe habitantib. Et diligenter
antè etiam atq; etiam videndū esse, ne

χαρίζεσθαι λόγους, ὥστε καὶ χαρίε-
σθαι ὅρων ἢ πτωχῶν. καὶ τὴν ἰδίαν
οἰκίαν οὕτως οἰκοδομῆν, ὥστε
τὴν ἀναφορὰν εἶναι τῆς προ-
5 αἰρίσεως, εἰς ἐκείνῳ ἀνταγισθῆναι.
πρὸς τε τὰς εἰς αὐτὴν γνησίους
διακρίσθαι γνησίως ὡς καὶ τῶν ἄλ-
λων ζώων μόνος ταύτης τῆς ἐν-
τοίμης αἰδοῦσθαι ἐλπιότας. καὶ πρὸς
10 τὴν γυναῖκα τὴν τοῦ βίου μετέχου-
σαν ὁμιλοῦντας. ὡς τὴν μὲν πρὸς
τοὺς ἄλλους σιωπῶν τιθε-
μένην ἐγγραμματοδίους καὶ σῆ-
θεν, τὴν δὲ πρὸς τὰς γυναῖ-
15 κας ἐν τοῖς τέκνοις, καὶ πει-
ραζέσθαι παρὰ τοῖς εἰς αὐτὴν ἀ-
γαπᾶσθαι, μὴ δὲ τὴν φύσιν, ἥς
ἐκ αἰτίου γένηται, ἀλλὰ διὰ τὴν
προαίρεσιν. ταύτῃ γὰρ ἢ τὴν
20 εὐεργασίαν ἐκούσιον. ἀποδίδειν
δὲ καὶ τοῦτο, ὅπως αἱ τοὶ τε
μύθον ἐκείνας εἰδήσασθαι, αἱτε
γυναῖκες μὴ νοθεύωσι τὸ γένος
ὀλιγαρία καὶ κακία τῶν συνοικούν-
25 των. ἔτι δὲ τὴν γυναῖκα νομίζεσθαι
ὑπὸ τῆς ἐξίας ἐλπιότας μετὰ
ἀποδῶν, καθάπερ ἐκείνη ἐναν-
τίον τῶν θεῶν εἰσῆχθαι ἀπρὸς
αὐτὴν, καὶ τῇ τάξει καὶ τῇ συ-
30 φροσυνῇ παρὰ δέοντα γράσθαι,
τοῖς τε κατὰ τὴν οἰκίαν ἢ οἰ-
κίᾳ, καὶ ταῖς κατὰ τὴν πόλιν
καὶ προνοεῖν, τῷ μηδὲν μὴδὲ
ὅτι

ὅτι οὐδ' ἔξαρτάσθην, ὅπως μὴ
φοβούμενοι τῶν ἐκ τῆς νόμου ζυ-
μίας, ἀδικούντες λανθάνωσαν·
ἀλλ' αἰχμυόμενοι τὴν τῆς ζώου
καλοκαγαθίας εἰς τὴν δικαιοσύ-
νην ὁρμῶσι. διακλύετο δὲ κα-
τὰ τὰς πράξεις ἀποδοκιμάζου-
σιν τὴν ἀργίαν. ἔῃ γὰρ οὐχ' ἔπαρόν
τι ἀγαθόν, ἢ τὸν ἐν ἐκείνῃ
τῇ πράξει κερδόν. αἰρίζετο δὲ
μήκιστον εἶναι τῆς ἀδικημά-
των παίδας καὶ γονεὺς ἀπ' ἀλ-
λήλων ὁρμαίναν. νομίζειν δὲ
πράττειν μὴν ἔῃ τὸν κατ' αὐ-
τὸν δυνάμειον πορεύεσθαι τὸ συμ-
φερὸν. δυνάτερον δὲ τὸν ἐκ τῆς
τοῖς ἄλλοις συμβαβηκότων κα-
τανοοῦντα τὸ λυσσιλογεῖν. χρί-
σεις δὲ τὸν ἀναμύνοντα ὁρ-
μῇ κακῶς παθεῖν αἰσθάνεσθαι τὸ
βέλτερον. ἔφη δὲ καὶ πῶς φιλο-
τιμᾶσθαι βουλομένους, οὐκ ἂν
ἐξαρτάσθην μισοῦμένους πῶς
ἐν τοῖς δρόμοις σφαιρουμένους.
καὶ γὰρ ἐκείνους οὐ πῶς ἀντα-
γωνιστὰς κακῶς ποιεῖν, ἀλλ' αὖ-
τοὺς τῆς νίκης ὀπιθυμεῖν τυ-
χεῖν, καὶ τοῖς ἀπολιτλούμενοις
ἀρετότητι, οὐ τοῖς ἀντιλέγουσι
δυσταρεῖσθαι, ἀλλὰ πῶς ἀκούοντας
ἀφιλεῖν. παρκαλέει δὲ τῆς ἀ-
ληθινης ἀρετῆς ἀντιχόμενον ἐνδοξίας
ἔχοντα, ὡς τὸν τοῦτον, οἷον

quisquā vel minima in re quicquā de-
linquat, nēpē ne quomodo fiat, ut le-
gū poenam nō extimescentiū injuste
actiones clā maneāt: sed erubescētes
pudētēq; suspiciētes morū honesta-
tē cū impetu ad justitię studiū ferātur.
Itē ignaviā atq; otium in omnib. vitæ
actionibus fugiendū & procul ex ho-
minibus ejiciendum esse hortabatur.
Nos enim aliud ullum esse bonum,
quā in quaq; actione tempus. Omni-
um verò maleficiorum maximū esse
definiebat, liberos ac parentes ab se
mutuo divellere. Ceterū existimā-
dum, optimum illum esse, qui per se
prævidere possit, quod est conducibi-
le. Secundò autē loco illum, qui ex illis,
quæ aliis mortalibus acciderūt, quod
ex usu est, prævideat. At deterrimū il-
lum, qui propter malorū, quæ perpe-
titur, sensum, id, quod optimū est, ex-
spectat. Dicebat etiā, qui alicujus no-
minis & existimationis haberi volunt,
rectē saneq; facturos esse, si imitentur
eos, qui in curulib. certaminib. coro-
nātur. Illos. n. adversarios pugiles nul-
lis incommōdis ac malis afficere, sed
hoc unice expetere, ut victoriā cōse-
quātur: ita etiā illis, qui Remp. admi-
nistrāt, cōvenire, ut nō morosē iis, qui
cōtradiciūt, infēsi sint, sed ut auditori-
bus suis vel subditis prosint. Adhorta-
batur etiā unūquemq; q. verā gloriā
āplecti cupit, ut talē se præstet, qualis

aliis videri velit. Siquidem cōcilium non esse rem tam sacram, quàm laus est. quandoquidem illius quidem apud solos homines usus est, huius verò multò magis apud deos ipsos. Deinde in præsentia omnium dixit, ipforum civitatem ab Hercule condi cœpisse, quum is boves per Italiam agebat, injuria ab Lacinio latrone affectus. Sed cùm Croto noctu ipsi opem auxiliumq; ferret, per errorem & imprudentiam, perindè ac si ex hostibus aliquis foret, obtruncatus perit. Postea cùm iussisset circa ejus tumulum urbem illi cognominem ædificari, ut hac ratione ipse immortalitatis compos fieret, & hanc gratiam beneficentiæ ipsius rependeret, decere ipsos ait, ut justè & cum æquitate Rempubl. administrent. Quibus illi auditis, gymnasium veluti Musarum sacrarium aliquod erexerunt, & concubinas, quas habere illi regioni peculiare usitatumq; erat, ab sese dimiserunt. Et separatim eum ad pueros quidem dicere in Pythii Apollinis templo, ad mulieres verò in cede Ianonis disserere sunt dignati.

ἀν βέλοιο φαίναται τοῖς ἄλλοις. ἐ γὰρ ἔτιως ὑπάρχειν τὴν συμβολὴν ἱερὸν, ὡς τὸ ἱππαρον. ἱππὶ δὲ τῆς μὴν ἡ χρεῖα πρὸς μόνους ἔστι τὰς ἀνθρώπους. τὸ δὲ πολὺ μᾶλλον πρὸς τὰς θεοὺς. εἰθ' ἔτιως ὅλ' παῶσιν εἶπεν, ὅτι τὸ πῶλιν αὐτῶν οἰκείαδ' συμβέβηκεν. **10** Ἡρακλῆα, ὅτε τὰς βῆς δ' ἔξ τῆς ἰταλίας ἤλαυνεν, ὑπὸ Λακινίου μὴν ἀδικηθέντος, Κρότωνα δὲ βουῶντα τῆς νυκτὸς παρὰ τὴν ἀγροῖαν ὡς ὄντα τῶν πολεμίων, δ' ἔφ' ἔμελλεν. καὶ μετὰ ταῦτα. **15** ἱππὶ γ' ἑλαμῖναι πρὸ τὸ μῆμα σωάνυμον ἐκίνω κατακίπυσθαι πῶλιν, ἀντὶ αὐτοῦ μετὰ χῆ τῆς ἀθανασίας, ὥστε τὴν χάριν τῆς ἀποδόσεως εὐεργασίας, πρὸς. **20** ὁρκεῖν αὐτὸς ἔφη δικαίως εὐκοινομεῖν. οἱ δὲ ἀκύναντες τότε μυστοῖον ἰδρύσαντο, καὶ τὰς παλλακίδας, αἷς ἔχειν ὀπιχάριον ἦν αὐτοῖς, ἀξήκασ. καὶ διαλε. **25** χθῆναι χωρὶς αὐτῶν. ἐσ μὲν πρὸ Πυθαίῳ πρὸς τὰς παῖδας, ἐν δὲ πρὸ τῆς Ἡρας ἱερῶ πρὸς τὰς γυναῖκας ἡξίωσαν.

CAP. X.

Κεφ. ι.

Qua in hac sua peregrinatione Crotoniatarum filium Pythae & Apollinis adyto consultavit.

30

Τίνα τοῖς παῖσι Κροτωνιατῶν συμβουλευσεν ὁ πρὸ Πυθαίῳ καὶ αὐτὸς ἐπιδοκίμησεν.

Τὸν δὲ

ΤΟ'ν δὲ πεποιθέντα λέγουσιν
 ἡγήσασθαι τοῖς παισὶ τοιαύ-
 δε. ὥστε μήτε ἄρχειν λοιδορί-
 ας, μηδὲ ἀμυλῆσαι τοὺς λοι-
 δορούμενους. καὶ περὶ τὴν παιδεί-
 ας τὴν ἐπώνυμον τῆς ἐκείνων
 ἡλικίας, κελεύσας αὐτοὺς ἀξια-
 ῖτι δὲ ὑποδείκναι τῷ μὲν ἐπιτε-
 κεῖν παιδί, ῥάδιον πεφυκέναι
 πάντα τὸν βίον τηρεῖν τὴν καλο-
 καγαθίαν, ὥδε μὴ εὐπεφυκότα
 κατὰ τὸν τὸν καιρὸν χαλεπὸν
 καθεστῆναι. μᾶλλον δὲ ἀδύνα-
 τον ἐκ φάουλῆς ἀφορμῆς ἐπὶ τὸ
 τέλος εὐδραμεῖν. τοῖς δὲ τέ-
 τοις θεοφιλεστάτους αὐτοὺς ὄν-
 τας ὑποφῆναι, καὶ διὰ τῆς φῆσας
 κατὰ τὴν αὐχμῆς ὑπὸ τῆς πό-
 λεως ὑποτελλίεσθαι παρὰ τῶν θεῶν
 ὑδωρ αἰτησόμενους, ὥς μάλιστα
 ἐκείνους ὑπακέσασθαι τῇ δαιμονίῃ,
 καὶ μόλις διὰ τέλους ἀγνείου-
 σιν, ὅξουσας ὑπαρχούσης ἐν
 τοῖς ἱεροῖς διαβίβειν. διὰ ταύ-
 τιν δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τοὺς φι-
 λανθρωποτάτους τῶν θεῶν, τὸν
 Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρῶτα πάν-
 τας ζῶντας καὶ ποιεῖν τὴν τῶν
 παιδῶν ἔχοντας ἡλικίαν. συγκα-
 χωρήσας δὲ καὶ τῶν σημαντῶν ἀ-
 γάγων τεθῆναι διὰ παιδῆς. ἢ
 μὲν Πυθικὸν, κατὰ τὴν τῆς Πύ-
 θωνος ὑπὸ παιδός. ἐπὶ παιδί

QUū verò fidē inveniſſet, prohibe-
 tur talib. dictis pueris praviſſe.
 Etiā atq; etiā cavēdum eſſe, ne cōvicia
 superiores partes obtineant, neve eos,
 qui cōvicis alios gravant, ulciscantur.
 Et quoad literarū institutionē cum i-
 pſorū ætate idē cognomētū habentē,
 cā ut ſeriō & studioſè excolerent, pre-
 cepiſſe. Adhęc propoſuiſſe, ingenuo
 māſuetiq; animi puero, perfacile eſſe,
 ut per omnē vitam honeſtatē ſervert.
 Cōtra verò qui ita feliciter natus non
 ſit, cum iſto tēpore difficulter admo-
 dū inculpatū permanſurū, ſeſeq; mo-
 deraturum eſſe. Imò verò fieri nullo
 modo poſſe, ut quis rectū curſum ex
 mala cauſa ad finē ulq; tenere queat.
 Hiſce adde, ipſos videri Deo acceptiſ.
 gratiſſimosq; eſſe, eo quod dicantur,
 quo tēpore arva ſecitate ac ſterilitate
 laborāt, ab urbib. emitti, ut ab diis plu-
 viam deprecētur, quaſi Deus illos po-
 tiſſimè exauditurus foret. Et vix con-
 tinēter aſſidueq; ſe perpurgāt expiāt-
 q;, cū facultas eſt in locis ſacris verſan-
 di. Imò hac de cauſa etiā deorum, qui
 ſtudioſiſſimi amantiſſimiq; hominū
 ſunt, Apollinē Cupidinemq; ab picto-
 ribus puerorū ætate exprimi fingi-
 q;. Conceſſum verò etiam eſſe certami-
 na coronata per pueros edere. In Py-
 thico quidem certamine, qui Pytho-
 nem ſerpentē vicerunt, ſub pueri hoc
 figura effeciſſe memorantur. In pueri

forma etiam certamē in Nemēa, inq; Isthmō Archemoro & Melicerto mortuis editū fuit. Præterea verò quæ jam dicta sunt, ferunt, interea dū urbs Crotoniatarū fūdaretur, Apollinem architecto promississe, se illi progeniē daturum, si in Italiam coloniam e-ducerent. Atq; inde existimatum esse, oportere Apollinem generationis ipsorum quidem providentiam fecisse: cæterum omnes cujuscunq; etiam ætatis deos ipsorum dignos esse amicitia, hocq; meditari, quò audiant, ut re ipsa dicere queant. Item si ad iusti senii spatia pertingent, hanc illico erumpentes, eos, qui jam venissent, subsequi, nullaq; in re senioribus contradicere. Ita enim jure meritoq; postea reputaturos esse dignos, ne ipsis junioribus injuria ulla inferatur. Porro admonitionibus hisce tantum ipsum effecisse in confesso atq; adeo consentaneum est, ut nemo ipsum suo, quod ipsi inditum erat, nomine compellaret: sed ab omnibus divinus appellaretur.

CAP. XI.

Quæ Crotoniatarum facinoris in templo Iovonis ædoris sue apud ipsos peregrinationis diffinitionis.

FOeminis aut Crotoniatarum fertur aliquid in medium proposuisse de sacrificiis. Primum quidem, ut quemadmodum si alius quispiam ipsarum nomine diis immortalib. vota

δὲ τὸν ἐν Νεμέᾳ, καὶ τὸν ἐν Ἰσθμοῦ τελευτήσαντος Ἀρχιέρου καὶ Μελικέρτου. χωρὶς δὲ τῶν εἰς ρημάτων ἐν τῇ κατοικιδίῳ τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν, ἐπαγγέλασθαι τὸν Ἀπόλλων τῷ ἡγεμόνι τῆ οἰκισμοῦ δώσθαι γένον, εἰάν ἀγαγῆτω εἰς Ἰταλίαν ὑποκίαν. ὅς ᾤν ὑπολαβόντας 10 δέσιν, τῆς μὲν γήυστος αὐτῶν ἀπότοιας ἀποποιεῖσθαι τὸν Ἀπόλλων. τῆς δὲ ἡλικίας ἀπαντας τὰς θυνὲς αἰχμῆς ἐπὶ τὴν ἐκείνων φίλαι, καὶ μελετᾶν ἀκούειν 15 ἡα δύνωνται λέγειν. ἔτι δὲ ἡν μέλλουσιν εἰς τὸ γῆρας βαδίζειν, ταύτῃ αὐτοῦς ὁρμηθῆναι τοῖς ἐλλυθόσιν ἐπακολληθῆναι, καὶ τοῖς ἀρισβυρίοις μηδὲν ἀνίστασθαι. 20 γιν. ἔτω γὰρ εἰκότως ὕστερον ἀξιώσθαι, μὴ δὲ αὐτοῖς τοῖς νεώτεροις ἀδικεῖν. ὅς δὲ τὰς παλαιότητας ὁμολογεῖται παρεκκλίσασθαι, μηδὲν τὴν ἐκείνην ἀποσηγορίαν ὀνομάζειν, ἀλλὰ πάντας θεοὺς αὐτῶν καλεῖν.

Κεφ. ια.

Τίνα τὰν Κροτωνιατῶν γινώσκειν ἐν τῇ ἡμεῖς διελχόμεν τῷ ἐπιτηδεύματι.

30 **Τ**αῖς δὲ γυναῖξιν ὑπὸ μὲν τῶν θυπῶν ἀπορῆνασθαι λέγεται. ἀρῶν μὲν καθάπερ ἐτέρου μέλλοντος ὑπὸ αὐτῶν ποιεῖσθαι

εἶδαι τὰς εὐχὰς βούλονται· ἂν
 ἐκείνοι καλὸν παῖδαθόν, ὡς τῆς
 θεῶν τέτοις προσεχόντων, ἕτως
 αὐτὰς περὶ πλείους ποιεῖσθαι
 ὑπεκρίαι, ἢ ἰοίμως ἔχουσι 5
 τοὺς ταῖς εὐχαῖς ὑπακουσμέ-
 νους. ἔπειτα τοῖς θεοῖς προ-
 φέρειν ἃ μέλλουσι ταῖς χερσὶν
 αὐταὶ ποιεῖν, καὶ χερσὶ οἰκεῖ
 πρὸς τοὺς βωμοὺς προσενεγ- 10
 κτεῖν, οἷον πτόπασα, καὶ ψαῖσα
 καὶ κηρία καὶ λιβατωτῶν. φόνω δὲ
 καὶ θανέτω, τὰ δαίμονι μὴ
 τιμᾶν, μηδ' αἰς οὐδέποτε πᾶ-
 λιν προσιούσας ἐν καιρῷ πολ- 15
 λα διαπνῶν. περὶ δὲ τῆς πρὸς
 τοὺς ἀνδρας ὁμιλίας κελεύσας
 καταπαύει, ὅτι συμβαίνει καὶ
 τοὺς πατέρας ἐπὶ τῆς θηλεί-
 ας φύσεως παρὰπεχωρῆσαι, 20
 μᾶλλον ἀγαπᾶσαι τοὺς γυναι-
 κηκότας, ἢ τοὺς τεκνύσαντας
 αὐτούς. διὸ καλῶς ἔχον, ἢ μή-
 δε ἐναντιοῦσθαι πρὸς τοὺς ἀν- 25
 δρας, ἢ τότῃ νομίζωσι τιμᾶν, ὅταν
 ἐκείνων ἡγήσασιν. ἔτι δὲ τὸ πει-
 ρισθῆναι γυναικὸν ἀποφθίγγεσθαι
 καὶ ἃ τ' σιωποῖ, ὡς ἀπο μὴ τὰ συν-
 οίκου ὄντος. ἀνδρὸς ὅστις ἐστὶν ἡμι-
 μερὸν προσίτωι τοῖς ἱεροῖς. ἀπο δὲ 30
 τὰ μὴ προσήκοντα, εὐδέποτε.
 παρὰ γὰρ εἶλαι δὲ καὶ πᾶντα τ'
 βίον αὐτὰς ἐνέφικται, καὶ τὸς ἄλλους

precesq; factururus esset, nō sint admis-
 surę nisi virum honestum ac bonum,
 nempe quia talib. dii faciles aures pre-
 bere simulq; auscultare soleant : sic i-
 pse quoq; quam plurimi modestiam
 ac humanitatem faciant, ut veluti in
 parato dictoq; audientes habeant,
 qui preces sunt exaudituri, deinde ut
 diis offerant, quę ipsęmet suis manib.
 effecturę, & absq; servorum admini-
 culo ad aras oblaturę forēt, cum sunt
 exempli gratia, placentę, liba, coctilia
 ex melle, thus. Cęsis aut macratifq;ue
 animalib. Dęi numen non esse hono-
 randum, neq; quasi nūquam rursum
 accessurę sint, uno tempore multa in-
 sumere decere. In congressibus verò
 cum viris jussit eas etiā atq; etiam cū
 animo expēdere, quod scilicet etiam
 contingit patres foemininę naturę
 cōcessisse magis amando diligendoq;
 uxores, quā, qui se progenuerunt,
 parentes. Eoq; rem se pulchrę habe-
 re, vel si nulla in re cum viris pugnēt,
 vel si tum se vincere aliquid reputēt,
 cum ab illis vincūtur. Adhęc verò il-
 lud fama pcelebratū fuit, in publico
 conventu liberē dixisse, ab viro coha-
 bitatē eodē statim die ad sacra accede-
 re plium esse: ab eo verò qui cognatus
 & affinis non sit, accedere, nequaquā.
 Adhortatus verò etiā eas est, ut toto
 vitę curriculo bene honestęque lo-
 querentur, utq; reliqui mortales.

videant, quæ & quanta sint, quæ pro ipsis honestè loquentur, & gloriam, quæ vulgo sparsa sit, non dissolvant, neque fabularum scriptores coarguant, qui foeminarum justitiam intuentes, ex eo quod non repudiant amictum mundumque testimonii expertem, cum alia aliqua re uti oporteat: non autem fiant ex fide judicia nec contradictiones, fabulam confinxerunt tres foeminas uno omnes oculo eoque communi utentes, propter facilem promptamque communicationem. Quod ad viros translatus est, uti prior oratio tradidit, promptè paratèque rerum suarum copia facta. Dictum autem neminem suscipiendum esse, nisi suæ indoli ac naturæ affinem. Adhæc vetò qui omnium dictus est sapientissimus, qui que vocem hominum construxerit atque efformarit, utque paucis multa complectar, qui nomen inventorem constituit, sive is Deus, seu genius, seu divinus aliquis homo simul considerarit, (quia sexus foemininus pietatis maxime proprius ac studiosus est) quamque ætatem illarum Deo cognominem effecit. Ac vocasse quidem eam, quæ nupta non sit, puellam: eam verò quæ viro copulata sit, uxorem. Porro quæ natos

ἔραν, ὅποσα ἴσθ' αὐτῆς εὐφροσύνας, καὶ τὴν δόξαν τὴν διαδομένην, μὴ καταλύσουσι, ἰδέει τοὺς μυθογράφους ἐξελίξωσιν, οἱ θεωροῦντες τὴν τῆς γυναικῶν δικαιοσύνην, ἐκ τῆς ποροσίτου μὲν ἀμάρτυρον τὸν ἰματισμὸν καὶ τὸν κόσμον, ὅταν τινι ἄλλῳ χρῆσται δὲ, μὴ γίνεσθαι δὲ ἐκ τῆς πίστεως δίκας, μήδ' ἀντιλογίας, ἐμυθοποίησαι βεῖς γυναικας ἐν κοινῇ πάσας ὀφθαλμοῖς χρομένης, διὰ τὴν εὐχερῆ κοινωρίαν. ὅπερ ἐπὶ τοὺς ἄρρενας μετατιθεῖν, ὡς ὁ πορολοβὸν ἀπίδωκεν, ἐκλόως καὶ ἐτοίμως τῆς ἐαυτῆς μεταδιδούσης. οὐδένα ἂν ποροδείξασθαι λεγόμενον, ὡς μὴ οἰκεῖον αὐτῶν τῇ φύσει. ἐπὶ δὲ τὸν σοφώτατον τῶν ἀπάντων λεγόμενον, καὶ συντάξαντα τὴν φωνὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ συνέλον εὐρεῖν τὴν καταστάντα τῶν ὀνομάτων, εἴτε θῆν, εἴτε θείματα, εἴτε θείον τινα ἄνθρωπον συνιδόντα (διότι τὸ εὐσεβείας οἰκειότατον ἐστὶ τὸ γένος τῆς γυναικῶν) ἐκείνῳ τὴν ἡλικίαν αὐτῶν συνώνυμον ποικίσεσθαι θεῶν, καὶ καλίσται τὴν μὲν ἄχαμον κόρην, τὴν δὲ πορὸς ἄνδρα δεδομένην * τὴν δὲ τέκνα γυναι-

χρησταιμένῳ μντήρα, τὴν δὲ
 παῖδα ἐκ παίδων ἐπιδοῦσαν,
 κατὰ τὴν Δωρικὴν διάλεκτον,
 Μαῖαν, ᾧ σύμφωνον ἔστι τὸ
 εἰ τοὺς χρησμούς ἐν Διδώ- 5
 τη καὶ Δελφοῖς δηλοῦναι διὰ
 γυναικὸς· διὰ δὲ τῶν εἰς τὴν
 εὐσέβειαν ἐπαίων, πρὸς τὴν
 εὐτίλειαν τὴν κατὰ τὸν ἱμα-
 τισμόν πληκνύτω παρὰ δὲ 10
 κατασκευάσῃ τὴν μεταβο-
 λὴν, ὥστ' ἐὰν πολυτελεῖ τῶν
 ἱματίων, μηδισίαν ἐνδύειναι
 τοιμαῖν, ἀλλὰ θῆναι πᾶσας
 εἰς τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν πόλλας 15
 μυριάδας ἱματίων. λέγεται δὲ
 εἰ τοιοῦτόν τι διελθεῖν, ὅτι
 περὶ τὴν χάριν τῶν Κροτων-
 νιατῶν ἄνδρος μὲν ἀρετὴν πρὸς
 γυναικα* διαβεβήναι. Ὁ δὲ 20
 σίως οὐ δεξαμένου ὧν δὲ τῆς
 Καλυψοῦς ἀθανασίαν ἐπὶ τῇ
 ἢ Πηνελόπειᾳ καταλιπεῖν. ὑπο-
 λαίπειτο δὲ ταῖς γυναιξὶν εἰς
 τοὺς ἄνδρας ὑποδείξας ἢ κα- 25
 λοκαγαθίας, ὅπως εἰς ἴσον κα-
 τασήσῃσι τὴν εὐλογίαν. ἀπλῶς
 δὲ μνημονεύεται διὰ τὰς εἰρη-
 μένας ἐντυξίς, περὶ Πυθα-
 γόραν οὐ μείζαν τιμὴν ἢ αὐτοῦ 30
 δὴν, καὶ κατὰ τὴν πόλιν ἢ Κρο-
 τωναῖαν γένεσθαι, εἰ δὲ τῇ πόλιν
 περὶ ἢ Ἰταλίαν.

pepererit, matrem. Iam quæ ex
 natis natum det, ceu auctarium,
 Dorica loquendi consuetudine ac
 lingua, Majam, hoc est, avi-
 am. Cum quo consentit & il-
 lud, oracula scilicet, in Dodona
 ac Delphis per foeminam indicari
 & explicari. Per encomia verò ac
 laudem ad rectum numinis cul-
 tum, ad frugalitatem tantam, quæ
 in vestitu est, mutationem effe-
 cisse traditum est, ut sumptuosas
 rum magnoque constantium ve-
 stium nullam vel ulla induere au-
 deret, sed omnes multa palliorum
 milia in templo Iunonis colloca-
 rent atque offerrent. Fertur verò
 etiam tale quid commemorasse, in
 regione Crotoniatarum virorum
 virtutem ab foeminis celebrari. V-
 lysses ab Calypso immortalitatem
 accipere recusavit, quod illa idcirco
 offerri videretur, ut Penelopen uxo-
 rem relinqueret. Vxoribus autem
 hoc saluum maneat, suam erga vi-
 ros bonitatem honestatemque de-
 clarasse, ut in æqualitatem benefi-
 centiam adducant. Simpliciter au-
 tem commemoratur propter jam
 dicta, quæ habuit, colloquia, non
 mediocrem Pythagoræ honorem
 ac studium tributum fuisse, & ad-
 huc tribui in Crotoniatarum urbe,
 propterque illam per Italiam.

CAP. XII.

Qua ipsius fuerit de Philosophia disputatio, quodq; primus se Philosophiam, & quibus de de causis monitione.

Pythagoras dicit sese primū philo-
sophū, hoc est, studiosū amantēq; s
sapientie, vocatū, non qui inani no-
mine solum præditus sit: verū etiā qui
re ipsam aptè utiliter edoceat. Aiebat
.n. hominū in hanc vitā ingressū simi-
lē sibi videri turbę cetūq; sibi mutuo
occurrēti, eunti q; ad publicos convē-
tus, qui in Attica totius Græciæ cele-
britate habetur. Nam ut illuc varū di-
versiq; mortales cōmeantes, ille hac,
alter illa de causā eo loci advenit: ille
qdē quæstus & lucri gratia onus mer-
cēq; venūdare sollicitas, hic verō glo-
rię causā corporis robur vireq; ostē-
surus venit. Est itē tertiū quoddā gen^o
eorū, idq; vel liberalissimū maximeq;
ingenuū, quod eō quasi ad diversoriū
quodpiā confluit, nēpe causā visendi
loca, quodq; studiosē spectacula, quæ
publicē ederentur, eorūq; modū per-
spicerent, adhęc virtutis, quæ in dictis
factisq; & ludis exprimitur, ergo, quo-
rū omniū specimina in publicis hīscē
totius Græciæ conventib. edi solēt: ita
etiam in vita varios & studiis divertos
homines in usum eundēq; locū con-
gregari oportere. Enimvero hos qui- 30
dē pecuniarū diliciariq; desiderii tra-
hit, illos verō imperii & gubernatiōis
cupiditas, hęcq; glorię cōtentiones in-

Κιφ. 16.

Τίς ἐστι φιλοσοφίας αὐτῷ ἀλλοίω-
σις, καὶ ὅτι πρῶτον αὐτῷ φιλοσοφί-
αν οὐκ αἰσθάνεται, καὶ ἀλλὰ τίς αἰτία.

Λέγει δὲ Πυθαγόρας πρῶ-
τος φιλόσοφον αὐτὸν προσ-
αγορεύσαι * οὐκ ἐνοῦ μόνον ὀνό-
ματος ὑπάρχειν, ἀλλὰ καὶ πρῶ-
γμα οἰκείον προσεδιδάσκων
10 χρησίμως. εὐκταίη γὰρ ἔφη τὴν
εἰς τὸν βίον τῆς ἀνθρώπου πα-
ροδὸν τῆς ἐπὶ ταῖς πανηγύρεσι
ἀπαρτῆς τι ὁμίλῳ. αἷς γὰρ ἐκεί-
ναις παντοδαποὶ φοιτῶντες ἀν-
15 θρώποι ἄλλος καὶ ἄλλου χρεί-
αν ἀφικνύται, ὁ μὲν χρηματισ-
μοῦτι καὶ κέρδους χάριν ἀπι-
πολῆσαι τὸν φέρτον ἐπείγμε-
νος, ὁ δὲ δόξης ἕνεκα ὀπιδει-
20 ζόμενος ἡκεῖ τὴν ρώμην τῷ σώ-
ματος. ἔτι δὲ καὶ εἶτον εἶδος, καὶ
τόγα ἐλδιδεαυτάτεον στυαυλι-
ζόμενον, τόπων θύας ἕνεκα
καὶ δημοσυρηματῶν καλῶν καὶ
25 ἀρετῆς ἔργων, καὶ λόγων, ὡς αἱ
ἐπιδόξεις ἐπιδόσαι ἐν ταῖς πα-
νηγύρεσι γίνεσθαι. ἔτι δὲ καὶ
τῶν βίῳ παντοδαποὺς ἀνθρώ-
πους ταῖς ἀποδοταῖς εἰς ταυτὸ
συναθροίζεσθαι. τοὺς μὲν γὰρ
χρηματῶν καὶ ξυφῆς αἰρεῖ σὺ-
δος· τοὺς δὲ ἀρχῆς καὶ ἡγε-
μονίας ἡμερος, φιλοτεκνίᾳ τε δο-
ξομα-

Ξομαγεῖς κατέχουσιν. εἰλικρινέστα-
τον δὲ εἶναι τῶτον ἀνθρώπου βόπον
τὸν ὅπου δειξάμενον ἔστιν ἡ ἀλλείων
θεωρίας, ὃν καὶ προσνομαζέειν φιλο-
σοφον. καλὴν μὲν εἶναι τὴν σύμ- 5
πατος ἕρως θῆναι, καὶ ἴν' αὐτῇ
φορμαίῳ ἀσέβῃ, ἥ τις καθαρώ-
ς τὰ ξύ. κατὰ μπουσίαι μὲν τοι
τῆ πρώτης καὶ τῆ ἰσότητος εἶναι αὐ-
τὸ τοῖον. τὸ δὲ πρῶτον ἦν ἰ. 10
κεῖνο, ἡ ἥν' ἀρίθμων καὶ λῶ-
γων φύσις δι' ἀπάντων ὁμο-
θέουσα, καὶ ἕς τὰ πάντα ταῦ-
τα σωματικῶς τε ἐμμελῶς ἐ-
κκόσμηται ἀριπύκτως. καὶ σο- 15
φία μὲν ἡ τῇ ὅντι ὁπσιμήν τις,
ἡ περὶ τὰ καλὰ πρῶτα καὶ θῆα
καὶ ἀκέρτα, καὶ αὖ κατὰ τὰ
αὐτὰ καὶ ὁσώτως ἔχοντα ἀμο-
λουμένῳ ὡς μετοχῇ, καὶ τὰ ἀλ- 20
λα αὖ εἴποι τις καλεῖ. φιλο-
σοφία δὲ ἡ ζήλωσις τῆς τοι-
αύτης θεωρίας. καλὴ μὲν οὖν καὶ
αὐτὴ παιδείας ἦν ὁπσιμέλεια ἡ
σωματικῶς αὐτῇ πρὸς τὴν ἴ. 25
ἀνθρώπῳ ἐπαύρῃσιν.

Κριθ. 17.

Ὅτι καὶ εἰς τὰ θεῖα ἀγέμενος καὶ
τὰ ἀλογαζῶν, τὴν ἀπὸ λόγου πω-
διτυκῶς διήμῳ ἔχει Πυθαγόρας, καὶ 30
τῶν τιμητῶν πλῆθος.

Εἴ δὲ καὶ περὶ αὐτῶν τοσούτοις
* ἰσθησῶν περὶ αὐτῶν, παλαι-
οῖς τε ἄμα ἔσι καὶ ἀξιολόγοις,

sanx possident. Hunc autem homi-
nis morem integerrimū esse, qui rerū
pulcherrimarum contemplationem
ostenderit, quem etiam cognomento
Philosophum appellare soleat. Enim-
verò pulchrū esse universi coeli specta-
culum, syderumq; , quæ in eo ferun-
tur, si quis ipsa intueatur, ordinem.
Iuxta communicationē quidem pri-
mi, ejusq; qui mente ac cogitatione
percipitur, hoc tale esse. Primum au-
tem illud erat, numerorum ac ser-
monum per universa media discur-
rēs natura, quibus omnia hæc suo or-
dine, quasi numerosè scireq; cōstituta
ac decenter ornata sunt. Ac sapientia
quidem, quæ reapse scientia quædam
est, quæq; primo loco circa pulchra &
divina, itemq; immortalia semperq;
eodem loco ac modo se habētia ver-
satur & occupata est, quorū particeps
esse queat, aliāq; quæ quis dicere que-
at pulchra. Philosophiaverò seu sapi-
entiae studium hujus contemplatiōis
imitatio est. Atq; hæc erat pulchra
institutionis cura studiumq; , quæ se-
cum simul tenderent ad hominum
emendationem correctionemq;.

CAP. XIII.

Quod & in feras & animalia rationis expen-
sia Pythagoras habuerit vim ea oratione in-
sistendi, & non pauca bonum argumenta.

QVod si verò etiam magnis ade-
oq; insignibus viris ex priscis
juxta ac memorabilibus & fide dignis,

qui de eo aliquid literis consignarūt,
credendū est, traditur Pythagoras us-
q; ad belluas ratione carentes oratio-
nē suam direxisse in dicendo, vt illarū
feritatem immanitatemq; quodam
modo dissolveret, et mētes formaret
recteq; disponderet. Nimirū isto agen-
di modo quasi ex collatione necessa-
rio probās, doctrinam ijs, qui mente
præditi sunt, cōtingere, quū & immi-
tib., & ijs, qui ratione sermonisq; usu
carent, obtingat. vrsā namq; ex Apu-
lia inquilinos gravissimē sævissimēq;
vastantē detinēs, ut ajūt, & nō exiguo
tēporis spacio manib. contrectatā, ad
hæc pane madefacto ac in frustra mi-
nutatī fracto, & arborū fructib. pastā,
cū iure jurandō, qd exegit, se nū quā in
posterū animalia spiritalia invasurā, di-
misit, cū verò illa cōtinuò se in mō-
tes condēscāq; sylvas cōtulisset, ex eo
tēpore in universū visā nō est vel ulli
animali ratione carētī adesse. Bove iti-
dē Tarēti cōspecto in pascuis cōmu-
nibus, qui virides fabas attingeret, bu-
bulco astitit, & cōsultuit, ut bovi dice-
retur, quo à fabis abstineret. Verū cū
bubulcus ei illuisset hujus dicti causa,
ac diceret se βοῖσι, h. e. bovine, ut sic
dicatur, loqui nescire: sed si quid ipse
amplius calleret, cōsiliūq; quid maius
haberet, quod monēdus esset bos, hoc
proferret, ipse metaccesit, inq; aurem
multo tēporis spacio tauro insufurra-

μέχρι τῆς ἀλόγων ζώων ἀνα-
λυτικόν τι καὶ γαστρικὸν ἐλάκ-
τητο Πυθαγόρας ἐν τῷ λόγῳ,
ὅτι τοῦτου συμβιβάζων, ὡς
διδασκαλία περιγίνεται τοῖς
νοῦν ἔχουσιν, ὅπου καὶ τοῖς
ἀνήμεροις τε καὶ ἀμοιρῆν λό-
γου νομιζομένοις*. τὴν μὲν γὰρ
Δαυρίαν ἄρκτον χαλεπώτατα
10 λυμαίνοντι τὸς ἐνοίκους κα-
ταχῶν, ὡς φασί, καὶ ἐπα-
φυσάμεν ἡρώδου συχρὸν, ψα-
μίσας τε μάχη καὶ ἀπρόδρῦ-
οις ὀρκώσας μηκέτι ἐμφύχου
15 καθάπτειν, ἀπέλυσιν. ἡ
δὲ εὐθύς εἰς. τὰ ὅρη καὶ
τοὺς δρυμοὺς ἀπαλλαγῆσαι
οὐκ ἔν ἐκ τῆς ἀφθι τὸ πα-
ράπαν ὅπου οὐσα, οὐδὲ ἀλό-
20 γῳ ζῶα. Βοῦν δὲ ἐν Τάραντι
ιδῶν * ἐν παμμογεῖν νομῇ, καὶ
κυάμων χλωρῶν παρὰ πλο-
μιν, τῷ βουκόλῳ παρ-
σας συνιβούλῳσιν εἰπεῖν τῷ
25 βοῖ τῆς κυάμων ἀπέχιστα.
προσπαίξαντος δὲ αὐτῷ τοῦ
βουκόλου περὶ τοῦ εἰπεῖν, καὶ
οὐ φήσαντ' εἰδέναι βοῖς
εἰπεῖν, εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε πε-
30 ριστὸς καὶ συμβουλεύειν, δέ-
ον τῷ βοῖ παραινέειν, προσ-
ελθὼν αὐτὸς καὶ εἰς τὸ οὖς
πολλὴν ὥρα προσψεύδισται
τῷ

τῶ ταύρω, οὐ μόνον τότε ἀν-
 τὸν ἀμέλειτι ἐκόντα ἀπέστησε
 τοῦ κυαμῶνος, ἀλλὰ καὶ εἰς-
 αὐθις λέγουσι μηκέτι γεγεῖ-
 θαι κυάμων. τὸ παράπαν 5
 τὸν βοῦν ἐκίηον. μακροχρο-
 νιάτατον δὲ ἐν τῇ Τάραντι κα-
 τὰ τὸ τῆς Ἡέρας ἱερὸν γηρῶν-
 τα ὀχλαμεικέναι τὸν ἱερὸν ἀ-
 νακαλούμενον Πυθαγόρου βοῦν, 10
 ὑπὸ πάντων ἀνθρωπίναις ῥο-
 φαῖς σιτούμενον, ἀς οἱ ἀ-
 πασιγῶντες αὐτῶν ποροσφρι-
 ζον. αἰτὸν τε ὑπερφύλακτον ὁ-
 λυμπάσι ποροσφυλοῦντος αὐ- 15
 τῶ * ταῖς γνωρίμοις ὑπὸ τυ-
 χης, περὶ τε οἰωνῶν καὶ συμ-
 βόλων καὶ διὰ σημείων, ὅτι πε-
 ρὶ θεῶν εἰσιν ἀγγελίαι τινες καὶ
 αὐτοὶ τοῖς ὡς ἀληθεῶς θεο- 20
 φιλέσι τῶν ἀνθρώπων, μετα-
 γαλῆν λήγεται, καὶ καταψήσαν-
 τα πάλιν ἀφίεναι. διὰ τούτων
 δὴ καὶ τῶν παλαιολόγων τούτοις
 δίδεικται τὴν Ὀρφείως ἔχον 25
 ἐν τοῖς θηρίοις ἡγεμονίαν, καὶ
 κυκλῶν αὐτὰ κατέχον τῇ ὑπὸ
 τῷ εὐματός τῆς φωνῆς ποροσ-
 φύσιν δύναμει.

uit, & non modò effecit ut sponte ac
 volens prompteq; ab locis fabis con-
 sitis abstineret, verùm etiam in poste-
 rum ajunt, taurum illum nunquam
 inter ceteros prorsù yel fabas gustas-
 se. Cùm autem multo admodum
 tempore Tarenti circa templum Iu-
 nonis magis ac magis senesceret, per-
 mansit facer Pythagoræ vocitatus
 bos, qui ab omnibus pasceretur hu-
 manis eduliis, quæ ipsi ab obvianti-
 bus porrigebantur. Item aquilam su-
 pervolitantem Olympiadibus seu
 quinquenniis, cùm ipse sermones
 misceret cum illis, qui præclarissimi
 essent à fortuna, & de auguriis, omini-
 bus; prodigiisq; & quasi Iouis signis
 contulit, quia & sint ceu nunciationes
 quædam deorum, quæ fiant Deo re-
 vera charis Deiq; amantibus homini-
 bus, hanc, inquam, aquilam ad se tra-
 duxisse fertur, cumq; eam demulsi-
 set, rursus dimisisse. Hisce horumq;
 similibus exemplis declaratum est,
 ipsum Orphei inter feras supremum
 tenuisse imperium, & circum circa
 se habuisse eas vi & potentia qua-
 dam vocis, quæ ab ejus ore ad ipsas
 allaberetur.

Institutionis initium priorem vitam generum recordationem faciebat, qua anima peregrans antea, quam in corpora, in quibus tunc habitarent, venirent.

CAeterum initiū studii & 'diligen-
tiz erga homines omnium opti-
mum faciebat, quod anticipasse o-
por-tebat eos, qui & de aliis rebus ve-
ra discituri essent. Etenim clarissimè
ac luce manifestius in memoriam re-
ducebat non paucis eorum, qui se ac-
cederent, prioris vitæ statum, quem
illorum animus quondam, & quidē
antè, quàm huic corpori illigaretur,
vixit, Scipsum verò sine ulla ambigui-
tate & dubitatione eius indicium de-
clarabat, nempe EUphorbium fuisse
Panthi filium, adversariū Patrocli, atq;
ex Homericis versibus maximè illos
prædicabat, & ad lyram concinnissi-
mè canebat, & de ipsis eos clara voce
frequenter recitabat, qui sepulturæ
eorum mentionem faciunt.

99 Huc maduere coma, quas gratia pinxerat, auro
 100 Sanguine, caesariesq; argento auroq; revincta,
 101 Qualem vir sole latè semperq; virentem
 102 Agricola in campo plantans seu gerens oliva
 103 Fluminis ad gelidi ripas, undaq; perenni
 104 Florentiq; rigas atque excolis. Illa movetur
 105 Venterum vario spiramine, floribus albis
 106 Vndiq; vestitur, & amansq; spiras odores.
 107 Sed si forte ruens, vehementior aere turbo
 108 Illam corripiat, scrobe disjiciat, extendisq;
 109 Per terram latè fusum radicibus uadam.
 110 Talem Pantheïdemon bellacem postquàm Euphorbâ
 111 Stravit humi Atrides, uita priuabat & armis

Quæ enim memoriæ prodita sunt,
Mycenis unâ cum spoliis Trojanis in

Ὅτι ἀρχὴν ποιεῖται ὁ παιδίσκος τὴν
ἀνάμνησιν ὅτι πρὸ τῆς γενέσεως, * αἱ
ψυχαὶ πρῶτον διεβίβωσαν πρὶν εἰς τὰ
σώματα ἀφικέσθαι, ἐν αἷς τότε ἡτοι-
μασθῆναι ἐν γυναι.

Αλλὰ μὴν τῆς τε τοῦ αἰ-
 θρώπων ὀπισθελαίας ἀρχὴν
 ἐποιεῖτο τὴν ἀρίστω, ἣν περ εἶδει
 10 πορευομένην τὰς μέλλοντας καὶ
 περὶ τοῦ ἄλλων τὰ ἀληθῆ μα-
 θήσεσθαι. ἐνεργίστατα γὰρ καὶ συ-
 φῶς ἀνιμύνησκε τοῦ ἐντυγχάνον-
 τιν πολλὰς τὸν πρότερον βί-
 15 ον, ὃν αὐτὸς ἡ ψυχὴ πρὸ τοῦ
 πρὶν δὲ πρὶν σώματι ἐνδεθῆναι,
 πάλαι ποτὲ ἐβίωσεν, καὶ ἑαυτὸν
 δὲ ἀναμφιλύκτως τεκμηρίον ἐπέ-
 φανεν ἘΤ' φόρβον γεροντίαι Πάν-
 20 θου υἱόν, τὸν Περσέου καταγε-
 νιστήν, καὶ τοῦ Ὀμηρεῶν εἰχλὸν
 μάλιστα ἐκείνους ἔχουσαι, καὶ με-
 τὰ λυγρὰς ἐμμελίσταται ἀνιμύνη,
 καὶ συναιῶς ἀνιμύνη τὰς ἐπὶ πᾶσι
 25 φίλῃς ἑαυτῇ,

Αἱ μᾶται· οἱ δὲ ὄντες κῆμα χαλεπὸν ὀνομαζόμεναι, καὶ
 Πλαχεμοὶ· οἱ χροῦσται καὶ ἀργυροὶ ἐφ' ἑκάστοιο. καὶ
 Οἱ οὐδὲ τριφῶντες ἐν τοῖς ἀνδράσι τῆς ἑλλάδος ἰσχυροὶ
 Κάθερος οὐκ ἐπὶ λόγῳ, ὅς τις ἀναβῆκεν ἰσχυρὸν ὕμνον
 30 Καλὸν ταλίσανον, τὸ δὲ τι πτωχὸν δοῖται
 Παιστωμένοι ἀνίμωται· ἔτι βρῆται ἀνδρὶ λιυκῷ.
 Ἑλλάνδ' ἔξαιτ' ἄνθρωπος ὅστις λαίλαπτι πολλῇ
 Βόρρην· ἔξαιρεψεν ἔξαιτ' ἄνθρωπος ἐπὶ γαίῃ·
 Τοιοῦτο Παιδὸν ὅστις ἐνὶ ὕμνῳ ἐξ' ὅσων
 35 Ἀ' ἐπὶ τῆς Μανίας ἐπὶ κλῆτον, τίς χεὶρ ὄντονα, καὶ
 Τὰ γὰρ ἰσχυρόμενα περὶ * ταῖς ἐν
 Μυκῆναις συνφορικῆς λαφύροις

τῇ Ἀργαία Ἡρα ΕΥφόρβου τῷ
 φρυγὸς τύτῃ ἀσπίδος παρῆσμον
 (ὡς πᾶν δὴ μῶδῃ πλὴν ὅλα
 διὰ πάντων τέτων βουλούμενον
 δεικνύναι), ἐκεῖνό ὅστιν. ὅτι αὐ- 5
 τὸς τε ἰγνώσκει τὰς προφύτους
 ἑαυτοῦ βίους, καὶ τῆς ἡμῶν ἄλλων
 ἐπιμελείας ἐντείναν ἐν ἡμέρῃ ὑπο-
 μνηστικῶν αὐτὰς ἥς εἶχον ὑπό-
 τερρον ζῶντος.

Κεφ. 16.

Τις ἡ δὲ αἰδιότης πρώτη αἰς παιδείαν
 ἀγωγή παρ' αὐτοῦ. καὶ πῶς ἐκαστοῦ
 τὰς ψυχὰς ὅτι προσομιλῶνται ἀλμα- 15
 ριαῖς, καὶ πῶς ταύτῃ αὐτὸς τὴν ἰπα-
 νέρχεται τὴν αἰδέσθαι.

Ἡ Τέμνη δὲ πρῶτῳ τῷ
 τοῖς ἀνθρώποις τὴν δι' αἰ-
 διότητος προφορμὴν ἐπιμελε- 20
 αῖ, εἰ τις καλὰ μὲν ὁράνῃ καὶ
 χήματα καὶ εἶδη, καλῶν δὲ * α-
 κείνῃ ῥυθμῶν καὶ μελῶν τὴν δὲ
 μουσικῆς παιδείαν πρῶτῃ κατε-
 στήσατο, δὲ τε μελῶν τινῶν καὶ 25
 ῥυθμῶν. ἀφ' ὧν ἔρῳπῳ τε καὶ
 παιδῶν ἀνθρώπων ἰσχύς ἐγί-
 νοντο, ἀρμυρία τε ἡμῶν ὅτι ψυχῆς
 διωάμεων, ὡς αὖτε εἶχον ὅτι ἀρ-
 χῆς συμῆροντο συμπαίοντες τε καὶ 30
 ψυχῶν νοσημάτων καλὰς αἰ-
 * ἀφυσμασμοὶ ὅτι αὐτὴ ἐπενοῦν-
 το. καὶ νῦν Δία τὸ ὑπὸ πᾶσι ταῦ-
 τα λόγων ἀξίον, ὅτι τοῖς μὲν γινω-
 ρίμοις τὰς λεγόμενας ὅτι ἀρτύσας

honorem Iunonis Argivæ suspende-
 runt cum hac inscriptione:

hoc est insigne sancti Euphorbi Phrygiæ:

Quæ valdè popularia erant, præter
 hoc, quod per ea omnia significare
 voluit. Quia ipsemet etiam cognovit
 priores vitæ sui ipsius, quam vixisset,
 & studii aliarum rerum hinc cœ-
 pit iis in memoriam revocare de
 10 vitæ instituto, quod antè egissent.

C A P. X V.

*Quia prima fuerit apud eum per sensum ad in-
 stitutionem vivendi ratio, & quo pacto cor-
 rigeret animos se accidentium secumq; vi-
 ventium dūscit, & quo modo ipse hanc cor-
 rectionem perfectam habuit.*

Existimabat aut primam esse ho-
 minibus curam & industriam illam,
 quæ per sensum profertur, si quis pul-
 chras quidē videat figuras & formas:
 pulchros verò audiat & cōcinnos nu-
 meros ac carmina, constituit primam
 per Musicam institutionem, cum per
 dulcia quædam carmina, tum etiā nu-
 merosas modulationes. Ab quibus
 morū juxta ac perpeffionū morbo-
 rumq; humanorū curationes & me-
 delæ exstiterunt: simulq; cōcentus a-
 nimi facultatum, quæadmodum ab
 initio habuerūt, cogeantur, corporū
 simul & animi morborū habitus &
 sanctificationes vel purificationes ab
 illo excogitabantur. Et mediusfidius
 præter hæc omnia illud, ut plurib' ver-
 bis prosequamur, dignum est, quod

nobis quidem apparatus, uti vocantur, unaque & confectiones con-
struebat coniungebatque tonorum
misturas divinè molliens, carminum
& vehementer intentorum & Chro-
maticorum, hoc est, coloratorum, de-
nique & numeris concinnorum. qui-
bus perfacile in contraria converte-
bant circumducebantque animi per-
turbationes, quæ recenter in ipsis præ-
ter omnem planè rationem existunt,
formant & procreant dolores atque
iras: item miserationes atque amores
monstruosos & inauditos, metus, va-
riarumque & omnis generis cupiditates, ex-
candescencias atque appetitiones, mol-
litudines, desidiaque & vehementias
seu temeritates ad virtutem corri-
gens & emendans. Horum vitiorum
vnumquodque decentibus congru-
entibusque cantilenis, seu quibusdam
salutaribus inter se mistis pharmacis
vespere discipulos in somnum con-
versos omnino liberavit ab turbatio-
nibus diurnis, ac molestiis, quas ab
vivæ vocis institutione pertulerant,
& cogitationes quasi fluctibus turba-
tas perpurgavit, eosque quietos & pla-
cidissimi fausti que somni, adhæc ve-
rò somnos illis vaticinos & prælagos
reddidit. Iam cum cubitu exfurge-
rent, ab gravedine capitis noctu con-
tracta, & imbecillitate atque igna-
via eos cantionibus quibusdam uni-

τι & ἰσαφᾶς σωίτατις καὶ
σωτηριόζιτο δαιμονίως μηχαν-
νάμενος κινάσματα τινῶν, με-
λῶν διατονικῶν τε καὶ χρω-
ματικῶν καὶ ἰσαρμονιῶν, δι' ὧν
ῥαδίως εἰς τὰ ἱκαντὰ πτε-
ρίζοντο, & περιέχον τὰ τῆς
ψυχῆς πάθη, γίνοι ἐν αὐτοῖς
ἐλόγως σωισάμενα καὶ ὑπο-
φύμενα λύπας καὶ ὀργὰς, καὶ
ἐλείους καὶ ζήλους ἀτόπους καὶ
φόβους ὀπιθυμίας τε παρ-
τοίας, & θυμούς καὶ ὀρέξεις
& χαινώσεις καὶ ὑπτιότητας,
καὶ σφοδρότητας ἐπαγορθούμενος
πρὸς ἀρετὴν. τούτων ἕκα-
στον διὰ τῆς προσηκούσας με-
λῶν ὡς διὰ τινῶν σωτηρι-
ῶν συγκεκραμένων φαρμά-
κων, ἐπὶ τε ὕπνῳ ἰαπέ-
ρας τρεπομένων τῆς ἐμμη-
τικῶν, ἀπῆλλατῆς μὲν αὐ-
τοὺς τῆς ἡμερῶν παραχῶν
καὶ * ἐνηχημάτων, διακαθί-
ρετε συγκεκλυδασμένοι τὸ νο-
ητικὸν ἡσυχους τὴ καὶ εὐο-
νείρους, ἔτι δὲ μαρτυκοὺς τὴς
ὑπνους αὐτοῖς ἀπειργάζετο.
ὑπὸ δὲ τῆς εὐνῆς πάλιν ἀ-
νισαμένων, τοῦ νυκτερινοῦ
κάρου, καὶ τῆς ἐκλύσεως, καὶ
τῆς τωχελίας αὐτοὺς ἀπῆλ-
λασσε, διὰ τινῶν ἰδιοφύπων
ἀσμά-

ἀσμάτων καὶ μελισμάτων ψ-
 λῇ τῇ κρᾶσι διὰ λύρας, ἢ
 καὶ φωνῆς σωματελουμένων. ἐ-
 αὐτοῖς δὲ οὐκ ἔστι ὁμοίως δι-
 ὀργάνων, ἢ καὶ ἀρτηρίας τὸ
 τοιοῦτον ὃ ἀνὴρ σωματικῶς καὶ
 ἐπὶ ῥέζειν, ἀλλὰ ἀρρήτῳ τινὶ
 καὶ δυσεπνοήτῳ θεϊότητι χρώ-
 μινος * ἐνστήκει τὰς ἀκοὰς καὶ
 τὸν νοῦν. * ἐνέιρθε ταῖς με- 10
 τασίαις τοῦ κόσμου συμ-
 φωνίαις ἐνακούων, ὡς ἐνέφαι-
 νε μένον αὐτὸς· καὶ σωματικῶς
 τῆς καθολικῆς τῆς σφαιρῶν
 καὶ τῆς κατ' αἰτὰς κινουμέ- 15
 νων ἀξίον, ἀρμονίας τὴν
 συνοδίας πληρεπὸν τι τῆς
 θνητῶν, καὶ * κατακοριζόντι
 μίλος φθιγγομένης διὰ τὴν ἑ-
 ἀνομοίων μὲν καὶ ποικίλως 20
 διαφερόντων ροιζήματων, τα-
 χῶν δὲ καὶ μεγεθῶν καὶ ἐ-
 ποχῆσεων, ἐν λόγῳ δὲ τίνι
 πρὸς ἄλληλα μουσικωτάτῳ
 διατεταγμένων, κίνησιν καὶ 25
 περιπόλησιν ὑμνιζάτων ἀ-
 μα καὶ ποικίλως περικαλ-
 λισάτων ὑποτελουμένων. ἀφ'
 ἧς ἀρμόμιος ὡς περ καὶ τὸν
 τοῦ νοῦ λόγον ἐτακτούμε- 30
 νος, ὡς εἰπείν, σωμασκούμε-
 νος εἰκόνας τινὰς τούτων ἐπι-
 νέει παρέχων τοῖς ὁμηγεταῖς ὡς

us toni generisq; & amoenis cantile-
 nis tenui temperatura cōpositis, item
 lyra, vel etiam voce perfectis vindica-
 vit. Sibi verò non amplius simili mo-
 do instrumentis, vel etiam gutture ta-
 lia vir ille componebat & excogita-
 bat: sed ineffabili quadam atq; incō-
 prehensibili divinitate usus, intentè
 fixisq; oculis in auditum ac mentem
 respiciebat. Porro accommodabat ea
 sublimibus mundi concentibus, in-
 audiens (quod ipse solum indicabat)
 quæ & intelligeret optimè, & præ
 cunctis mortalibus plenissimè uni-
 versum globorum, quæque circa il-
 los moventur, astrorū simul & con-
 centum & consonantiam loquentes,
 dulcissimum carmen, quoque satiari
 nullus posset, propter motum, qui
 ex dissimilibus quidem varieg; diffe-
 rentibus sonis, item celeribus & ma-
 gnis vectionibus, in oratione verò
 quapiam cōpositione inter se elegan-
 tissima, & musicis numeris astricissi-
 ma ritè ordineque collocatis, item-
 que propter circumactionem facil-
 limam & in primis propitiā & be-
 nevolentem, simulque à varia perfe-
 ctione pulcherrimam. Ab qua ir-
 rigatus, uti & mentis sermonem
 concinnè in ordinem disponens, &
 ut sic dicam, parturiens horum ima-
 gines quasdam excogitabat, discipu-
 lis, prout fieri poterat, exhibiturus,
 maximè

maximè verò instrumentis Musicis & nuda arteria seu voce cum concentū imitans. Nam sibi mundana verba orationemq; soli mortalium omnium intelligibilia exaudibiliaq; esse autumat, idq; ab ipso naturali simul & fonte & radice, seq; dignū reputabat cūm doceri, tum etiam perdiscere aliquid, item ex aquari juxta desiderium atque imitationem rebus coelestibus. quippe qui se adeo ab Deo, à quo spiritum vitalem hausisset, factum reliquisq; mortalibus gratum amicumque ac dilectum esse censebat, sursum ad ipsum respiciētibus, & gratuita beneficia per imagines ac demonstrationes ad usum cōmunem redigere atq; homines iis juvare, actionesq; corrigere illorū, qui nequeunt verè apprehendere sincera rerum initia. Quem admodū exempli gratia & eos, qui solem ipsum cōtinenter intueri nō valent, propter radiorū summum splendore, in profunda aquarū coitione & coagmento, vel etiā per picem perforatā & extentā, vel speculū quodpiam nigro splendidum ejus defectus ostēdere excogitamus, imbecillo ipsorum obtutui & aciei oculorum parcentes, & compensantem æqualemq; quodammodo perceptionem illis, qui hoc impensè diligunt etsi remissionem paulò fabricantes. Hoc ipsum videtur & Empedocles de eo latenter

δυνατὸν μάλιστα διὰ τὴν ὀργάνων, καὶ διὰ ψαλῆς ἡ ἀρτηρίας ἐκμιμῆσιν. ἑαυτῶν γὰρ μόνω τῶν ἐπι γῆς ἀπάντων σωσιτὰ καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ κοσμοκὰ φθέρματα ἐνόμιζεν ἀπ' αὐτοῦ τῆ φυσικῆς πηγῆς τε καὶ ῥίζης, ἄξιον ἑαυτὸν ἡγεῖτο διδάσκειν αὐτὸν καὶ ἐκμασθάνειν, ὅτι ὁμοιωθεὶς καὶ ἴφισεν καὶ ὑπομίμησιν τοῖς ἐρασίοις, ὅταν ὕτως πρὸς τὴ φύσιν αὐτὸν δαιμονίῳ διοργανώμενον. ἀγαπητὸν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὑπελάμβανεν εἰς αὐτὸν ἀσφορῶσι καὶ τὰ παρ' αὐτῆς χαλεπήματα δι' εἰκότων τε καὶ ὑποδευμάτων ἀφελῆσθαι καὶ διορθῶσθαι, καὶ δυναμένοις τῶν πραγμάτων ἐπιχειρῶν ἀρχαῖς ἀληθῶς αὐτῶν λαμβάνεσθαι. καὶ θάπερ ἀμέλει ὅτι τοῖς ἐχούσις αὐτὸν ἰσχυρῶς ἐν τῇ ἡλίῳ διὰ τὴν αὐτῶν ἀκτίνων ὑπερφύγειαν, ἐν βαθείᾳ συστάσει ὕδατος, ἢ καὶ διὰ τῆ ταμίαιας πίσεως ἢ κατὰ πᾶσι τινὲς μελαγχολίας δεικνύειν ἐπινοῶμεν τὰς ἐκλείψεις, φειδόμενοι τῆς τῶν ὀφθαλμῶν ἀσθενείας αὐτῶν, καὶ ἀντιρρόπον τινα καὶ ἀλλοτρίαν αὐτοῖς τὴν ποιῆσιν ἀγαπῶσιν, οἱ καὶ ἀνεμνωτίεω, μηχανώμενοι, τὴν φαίνονται καὶ ἔμπειροκλῆς περὶ αὐτῶν αἰνίττειν καὶ

ἢ τῆς ἑξαμέτου καὶ διοδωρήτου
ὑπὸ τῆς ἄλλης διοργανώσε.
ως, ἐν οἷς φησὶν·

innuere, de eximio illo, inquam, &
divinitus collato præ cæteris appara-
tu, quibus inquit,

Illis quispiam erat, qui multa superflua “
notas, “

Qui summas animi sibi profectus præ- “
paravit, “

Divinitas, & cunctiorum jucundas a- “
masor, “

In primis quæ sunt cæta in actibus: “
omnibus illa “

Nam cum præbuerit animisq; im- “
preberit unum “

Quodq; palam rerum cunctatarum “
prompta videbat. “

Tantum hominum in rebus, quàm sine “
quæ æterna futura. “

Quod enim inquit *superflua*, & rerum
omnium unumquodque videbat, &
mentium divinitas, & id genus alia,
maximè evidentia erant eximii illius,
& exactioris præter reliquos appara-
tus, cum in videndo, tum etiam in
audiendo cogitandoq;.

» Ἦν δὲ τις ἐκείνοισιν ἀνὴρ περι-
» ὤσια εἰδώς. 5
» Οἱ δὲ μήκιστον πρᾶπίδων ἐκ-
» τίστατο πλεόντων,
» Παρτίων τε μάλιστα σοφῶν ὅπι-
» ἥρατος ἔργων.
» Ὅππότε καὶ παῖσιν ὁρίζατο 10
» πρᾶπίδων,
» Ρῆμα γὰρ ἦν ὄντων πάντων λεύ-
» σκευὴ ἑκαστον.
» Καὶ τοῖδ' ἀνθρώπων ἐτ' εἰκοσιν
» αἰώνησι. 15

Τὸ γὰρ περιώσια, καὶ, ἦν ὄντων
πάντων λύσεσθαι ἑκαστον, καὶ,
πρᾶπίδων πλεόντων, καὶ τὰ ἐοικό-
τα, ἐμφαντικὰ μάλιστα τῆς ἑξ-
αμέτου καὶ ἀκριβεστάτης ὡς 20
τῆς ἄλλης διοργανώσεως ἦν, ἐν-
τε τῆς ὁρᾶς καὶ τῆς ἀκούσεως, καὶ
τῆς νοήσεως.

Κεφ. 15.

Τίς ἡ πραγματικὴ παρ' αὐτῶν ἀσκησις, ἢ 25
καὶ αὐτὸς ἀνὴρ καὶ τίς τε ἡ τελειω-
τικὴ αὐτῆς φιλικῆς ἐπιτηδεύσεως ἔσθ' αὐ-
τῇ προπαρασκευάσει καὶ φιλοσοφί-
ᾳ ἐτεταμένους.

CAP. XVI.

Quæ πραγματικὴ apud ipsū exercitatio esset, quæ
& ipsos exerceretur, & quæ sum quod per-
fectius amicicia studium esset, quo cuncta ante
idoneus & aptus philosophiæ studio præpa-
raretur.

Αὐτῇ μὲν οὖν ἡδὴ μουσικῆς 30
ἐπιτηδεύοντο αὐτῶν κατάρ-
τησις ἦν ψυχῶν. ἄλλη δὲ κα-
θαρσις τῆς διανοίας ἀμα καὶ τῆς ὁλῆς

HÆc igitur ei Musices in
frequenti usu erat ad ani-
mos applicatio. Alia verò co-
gitationis mentisq; vel universi

animi purgatio, variis diversisq; studiis ita apud ipsū exercebatur. In universū labores circa disciplinas & studia existere oportere autumabat, & intemperantias simul & omnis generis avaritię, seu plura habendi cupiditates omnib. innatas, itē diversissima vel experimēta vel tormēta, punitiōesq; ac pēcisiones ferro atq; igni pfectas quasi legib. latis, iis, qui utūtur, instituit, quas nec sustinere nec pati q̄squā, qui malus sit, potest. Adhęc verō ab iis omnib. quę anima p̄dita forēt, abstinentiā, simulq; à cibis quibusdā, seu rebus, quę rationē perfringerent eiq; vim inferrēt, & mentis sinceritati integritatiq; officerent, indixit. Inter amicos oris sermonisq; continentia, atq; omne prorsū silentiū in hoc, ut linguā in officio cōtinerēt, edomarentq;, p̄cepit simul exerceri, itē in annos plurimos continentē minimeq; interspirantē contemplationū inquisitionē apprehensionēq; quę circa res difficillimas, neq; facile comprehēsbiles versantur. Hisce verō etiam de caussis, vini abstinentiam & ciborum paucitatē, somniq; brevitatē p̄cipiebat, ac glorię & divitiarū similiūq; rerū negligētiam formabat: cōtrā verō prudētiā & crectiōnē animi urgebat. Et verēcūdia quidē simulationis experte erga cognatos, at erga discipulos æqualitate & similitudine minime ficta comitatēq;, & simul ve-

ψυχῆς διὰ παροδικῶν ὀνημάτων δόματων οὕτως ἡσκεῖτο παρ' αὐτοῦ. τὸ γρηκὸν τῷ φεῖ τα μαθήματα καὶ ὀνηματικὰ πόρων ὥστε εἶναι ὑπάρχειν, καὶ τὰς τῷ ἐμφύτῳ παῖσιν ἀνεστιάσαι τε καὶ πλεονεξίας, βασιάνους τε ποικιλωτάτας καὶ κολάσεως καὶ ἀνακοπῆς πυρὶ καὶ σιδήρῳ συν-
 10 τειλουμένης, διὰ τὸς μαθητὰς τοῖς χερσίν, ὅς ἐτε καρτεροὶν οὔτε ὑπομένειν δύναται τις κακὸς ὢν. πρὸς δὲ τοῦτοις ἐμφύτων ἀποχρὴν πάντων, καὶ ἐτι
 15 βρομαίων τινῶν ταῖς ἐπειρίαις τῷ λογισμῷ καὶ ἐπιχειρήσεως ἐμποδίζόντων, κατέδειξεν. ἐν τοῖς ἑτέροις ἐχρημάσαι τε καὶ παρὰ τὴν σιωπὴν πρὸς τὸ γλῶσ-
 20 σης κρατεῖν συνασκοῦσαι ἐπὶ ἑτὴ πολλὰ συντοκόν τε καὶ ἀδιάπνους περὶ τὰ δυσληπίδωτα τῷ θεωρημάτων ἐξέτασιν τε καὶ ἀνάλυσιν. διὰ ταύ-
 25 τα δὲ καὶ εὐνοίας καὶ ὀλιγοσιτίας καὶ ὀλιγοπειίας, δόξης δὲ καὶ πλούτου καὶ τῷ ὁμίῳ ἀνιπτιέδουτον, φρονήσιν τε καὶ κατέξαντας. καὶ αἰδῶ μὲν ἀνυ-
 30 πόκειτον πρὸς τοὺς προσήκοιται. πρὸς δὲ τοὺς ἐμμηκεῖς ἀπλάστον ὁμοιότητα, καὶ φιλοφροσύλῳ συνιπτάσιν τε καὶ παρὸρ-

παρέρμυσιν πρὸς τοὺς νεωτέ-
 ρους, φθόβῳ χωρὶς, φιλίας δὲ
 πάντων πρὸς ἀπαντας, εἴτε
 θιῶν πρὸς ἀνθρώπους δι' ὑ-
 σιβείας ἐπιστημονικῆς θεωρίας,
 εἴτε δογματικῶν πρὸς ἀλλήλους, καὶ
 καθόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα,
 λογικῆς πρὸς τὰ τῷ λόγῳ διὰ
 φιλοσοφίας, καὶ τῆς κατὰ ταύ-
 τιν θεωρίας, εἴτε ἀνθρώπων 10
 πρὸς ἀλλήλους. πολλοὶ γὰρ μὲν
 * δ' ἐνομιμῶσι ὕμους, ἐτεροφύλων
 δὲ διὰ φυσιολογίας ὁρῶντες.
 αἱ δὲ πρὸς γυναικὰ καὶ ἀ-
 δελφοὺς καὶ οἰκεῖους δ' αὖ καὶ 15
 νεωτέρους ἀδισκρόφους. εἴτε συλ-
 λήθῃσι πάντας πρὸς καὶ τὴν φυ-
 σικῆς ἐπιπλοκῆς καὶ κοινότητος,
 εἴτε καὶ σῶμα καὶ αὐτὸ
 θνητὸν τῶν ἐγκερυμμένων ἑαυ- 20
 τῶν ἐναντίον δυναμειῶν εἰρήνευ-
 σιν καὶ σωβιβασμῶν δι' ὑγείας,
 καὶ εἰς ταύτην διαίτην καὶ σω-
 φροσύνην, κατὰ μίμνησιν τῆς ἐν
 τοῖς κοσμοκοίσι σοφίας εἶναι. 25
 τῆς. πάντων τούτων * ἐν ἑνὶ
 καὶ τῷ αὐτῷ κατὰ σιλλήθῃν καὶ
 συγκολληθῆναι ὁνόματι τῷ
 τῆς φιλίας εὐρετικῆς καὶ νομοθέ-
 τικῆς οὐλογορμικῆς Πυθαγό- 30
 ρας. καὶ διόλου τῆς ἐπιτηδεύ-
 σιας πρὸς τοὺς ὁμιλίας ὑπαρ-
 τε καὶ κατὰ τὰς ὕπνης αἰτιώτας

hemētia ac cōcītata adhortatiōe erga
 adolescētes, citra invidiam, utebatur:
 erga oēs verò amicitia communi, sive
 deorum erga homines per pietatem
 5 scientificæ contemplationis, sive do-
 gmatum erga se mutuo & in ge-
 nere animo ad corpus, item ratio-
 ne præditis erga ratione carentes per
 studium sapientiæ, & contemplationē
 erga hanc: sive hominū inter se mu-
 tuo. Civibus quidē salubriter omnia
 disponebat: aliis verò nationibus per
 rectam naturæ inquisitionē provide-
 bat. Eodē modo viris erga uxores aut
 fratres ac familiares per indivulsā cō-
 munionem præscribebat. Sive, ut ora-
 tionem in pauca contraham, omnes
 erga eos & naturalis conjunctiōis af-
 finitatisq; & communionis, sive etiā
 corporis per se mortalis, quæ faculta-
 tes in se contrarias occultasq; habet,
 pacificationem & conciliationem ad
 amicitiam per sanitatem, & ad hanc
 dictæ & continētiæ, ad foederis bonæ,
 q; tēperationis imitationē, quæ in mū-
 di elemētis conspicitur cōmonefacie-
 bat. Illorum omniū in unius ejusdēq;
 nominis juxta cōceptum & summa-
 riā collectionē amicitie inventor ac
 legislator Pythagoras sine ulla con-
 troversia existit. Et paucis omnino,
 discipulis auditoribsq; suis causa fu-
 it, ut summo deorum immortalium
 ad eos colēdos studio, & in sōno & in-

somniis, ut ajunt terrentur, quod
neq; animo ab ira unquam turbato,
nec ab dolore, nec voluptate, nec ab
ulla alia turpi peregrinatione muta-
to neutiquam mehercule fieri po-
test: denique nec ab horum omnium
& nefandissima & morosissima insci-
tia. Iam ab hisce omnibus divinitus
sanabat atque expurgabat animum,
& id, quod in ipso divinum erat ceu
ignem excitabat, adeoque servabat &
rectâ ducebat ad id, quod sensu per-
cipitur, estq; divinus oculus, quem sa-
tius est, juxta Platonē, infinitis oculis
carneis servari. Etenim si quis eo so-
lo viderit, & subsidiis, quib; convenit,
intentus & quasi per mēbra compo-
situs fuerit, de iis omnibus rebus, quæ
sunt, veritas pervidetur. Huc igitur
omnia sua referens, mentis animiq;
purgationem efficiebat. Atq; institu-
tionis talis ei ferè erat ratio & modus
eodq; respiciebat.

CAP. XVII.

*Quædam Pythagoræ se privum accedentes
amicos exploravit, quæ de ipso moribus, 25
antequam ad Philosophiæ adyta admitteren-
tur, pericula faceret.*

PORRò accedētib; ipsum ad insti-
tutionem ac disciplinā discipulo-
rum, ita comparatū ei & in more erat, 30
ut amicis, ac volentibus domestico
cum illo frui cōtubernio, non statim
annuere sit solitus, donec non eos
prius exploravisset, deq; iis judicium

τοῖς τοῖς περὶ αὐτοῦ. ὅπερ ἔτι
ὑπὸ ὀργῆς τεθολημένην περιγί-
νεται ποτὲ ψυχῇ, ἔτι ὑπὸ λύπης
ἔτι ὑπὸ ἡδονῆς, ἔτι τιν' ἄλ-
λης αἰσχρᾶς ὀκνηδυνίας παρηλα-
μένη καὶ Δία ἐδὲ τῆς τέτων ἀ-
πασῶν ἀνοσιωτάτης τε καὶ χαλε-
πότητος ἀμαθίας. ὑπὸ δὲ τῶν
τῶν ἀπάντων δαιμονίως ἰᾶτο, καὶ
ἀπεκάθαιρε τὴν ψυχὴν, καὶ ἀνε-
ζωοπύρει τὸ θείον ἐν ἑαυτῇ. ὡς
πίσω ζε καὶ ἀπεριλήγαν ὑπὸ τὸ νο-
ητὸν τὸ θείον ὅμματα κρεῖττον ὅν
σωθῆναι, κατὰ τὸν Πλάτωνα,
15 μύριον σαρκῶν ὁμμάτων. μό-
νον γὰρ αὐτῷ ἀβλέψασθαι καὶ οἷς
προσῆκε βοηθήμενοι ποιῶσιντι καὶ
διαρθρωθῆναι ἢ περὶ τῶν ἀπάν-
των ἀλήθειαν διοραταί. πρὸς δὲ τῶν
20 ἰο ἀναφύοντι ποιεῖν τὴν αὐτῶν διανοί-
αν καὶ θάρσει. καὶ ἦν αὐτῷ τῆς πα-
ιδεύσεως ὁ τύπος τοῦτος καὶ πρὸς
ταῦτα ὑποβλέπων.

Κεφ. ιζ.

*Πῶς τὴν δοκιμασίαν ποιεῖτο ὁ πρῶτος
προσείπον ἰσχυρὸν ὁ Πλάτων. καὶ
τίνας ἐποιεῖτο πείρας αὐτῷ τὸ πρῶτον πρὸ
τῆς φιλοσοφίας εἰσαγωγῆς.*

Παροκδοσμένην δὲ αὐτῷ οὐ-
τως εἰς τὴν παιδείαν τῷ ὁμι-
λητῷ, προσείποντων τῷ ἰσχυρῷ, καὶ
βουλομένων σιδερασθῆναι, ἐκ ὑ-
θὺς συνιχῶρει, μέχρις αὖ αὐτῷ
τὴν δοκιμασίαν καὶ τὴν κρίσιν
ποιήσῃ.

ποιήσῃται. πρῶτον μὲν συν-
 θαιόμενος πῶς τοῖς γονεῦσι &
 τοῖς οἰκείοις τοῖς λοιποῖς * πα-
 ρεισιν ὁμιληκότις. Ἐπειτα δε-
 ωρῶν αὐτῷ τοῖς τε γέλωτας 5
 τὰς ἀκαίρους, καὶ τὴν σιωπὴν, καὶ
 τὴν λαλίαν παρὰ τὸ δέον. ἔτι
 δὲ τὰς ὀπιθυμίας, τίνες ἐσὶ, καὶ
 τὰς γνωρίμους, οἷς ἐχρᾶντο, καὶ
 τὴν πρὸς τούτους ὁμιλίαν, & πρὸς 10
 τῇ μάλιστα τὴν ἡμέραν χολα-
 ζεσι. καὶ τὴν χαρὰν & τὴν λύπην
 ἐπὶ τισι τυγχάνουσι ποιέμενοι.
 προσεθίσκει δὲ καὶ τὸ εἶδος καὶ
 τὴν πορείαν καὶ τὴν ὅλυν τῆ σῶ- 15
 ματος κίνησιν. τοῖς τε τῆς φύ-
 σεως γνωρίσμασι φυσιογνω-
 μωνῶν αὐτὰς σημεῖα τὰ φαι-
 ρὰ ἐποιεῖτο τῷ ἀφρωνὶ ἡθῶν ἐν
 τῇ ψυχῇ. καὶ ὅν τινα δοκιμά- 20
 σεν οὕτως, ἐφίλει βίων ἐντῷ
 ὑποβῶνται, δοκιμάζων πῶς
 ἔχει βεβαιότητος καὶ ἀληθοῦς
 φιλομαθείας, καὶ εἰ πρὸς δόξαν
 ἰκανῶς παρουσιάζονται, ὥς κα- 25
 ταφρονεῖν τιμῆς. μὴ δὲ τὸ
 τοῖς προσκεῖσι προσέταττε σιω-
 πῇ ἀντιτελεῖν ὑποπρώμενος πῶς
 ἐγκρατῶς ἔχουσι πρὸς χαλεπό-
 τερον ἢ ἄλλων ἐγκρατῶν 30
 τῶν, τὸ γλώσσῃς κοσμεῖν, κα-
 θὰ καὶ ὑπὸ τῶν τὰ μυθήματα το-
 μοειρησιάντων ἐμφαίνεται ἡμῖν.

fecisset. Primum quidē, quemadmo-
 dum cum parentib' reliquisq; famili-
 aribus præsentibus fuissent versati, ex-
 quirebat. Deinde attentis valdè ocu-
 lis intempestivos eorum risus ac silē-
 tium, itemq; sermonem non necessa-
 rium nimiamq; loquacitatem obser-
 vabat. Adhæc ipsorum cupiditates,
 quo pacto illæ se haberent, item fa-
 miliares ac notos, quorum notitia u-
 rebantur, mutuamq; cum illis con-
 suetudinem, & cui rei potissimum in-
 terdiu vacarent. Præterea quas ob res
 lætitia juxta ac dolore perfunderen-
 tur. Quinimò accuratè quoque oris
 speciem, incessum, totumq; corporis
 motum considerabat. Cumq; ex na-
 turæ notionibus diligēter persculatis
 eos judicaret, morū in animo nō ap-
 parentiū perspicua signa faciebat. Et
 quemcunq; ita exploravisset, trienniū
 jubebat aspernari & usq; deq; habe-
 re, explorās insuper, ecqua futurus es-
 set constantia veraq; discendi cupidi-
 tate præditus, & num satis instructus
 foret, ut honorem contemptui habe-
 ret. Postea accedentibus præscribebat
 quinquennale silentium, periculū fa-
 ciens, quomodo temperanter affecti
 forent erga aliquam continentiarum
 speciem hanc longè difficiliorem, lin-
 guam scilicet cōpescere: prout & ab
 hisce, qui quasi lege lata mysteria pro-
 mulgarunt, liquidò nobis apparet.

Porro hoc ipso tempore cuiusq; res,
 h.e. facultates cōmunes reddebantur,
 notis cōmissæ, qui publicis suffragiis
 ad hoc destinati erāt, qui vulgō poli-
 tici, h.e. Rempubl. administrantes, &
 œconomici vel rerū familiariū cura-
 tores dispensatoresq; quidam, & quasi
 legiflatores, dicebantur. Ipsi verò qui
 quidem digni videbātur, ut dogmatū
 fierēt participes ex vita, quam transe-
 gissent, partim ex reliqua vitæ morū.
 q; moderatione, & æquitate iudicati
 post silentiū quinquēnale, postea fic-
 bāt interiores, h.e. ad interiorē secre-
 torum traditionē admittebantur. At-
 q; intra sindonē audiebant Pythago-
 ram, adjuncto quod itidem viderent
 ipsum. Prius verò extra illā etiā neuti-
 quā cum aspicientibus ejus dogmata
 instillabantur, nuda auditione diu dā-
 tibus experimentū morū, quibus prae-
 diti forēt. Quod si reiecti & repulsam
 passi fuissēt, fortunas suas duplices ca-
 piebāt. Monumentū verò ipsis haud
 aliter quā mortuis ab condiscipulis
 excitabatur. Sic enim oēs ejus audito-
 res loquebātur. Quoties aut cum ipsis
 congregerētur, ita congregi solent, ut
 cū aliis quibusvis. Imperitiores verò
 illos mortuos esse dicebant, quos ipsi
 formatos institutosq;, expectātes fo-
 re, ut ex disciplinarū traditione boni
 honestiq; viri evaderent, imparatos si-
 mul, &, ut sic dicā, imperfectos fieri.

ἐν δὴ τῷ χρόνῳ τούτῳ, τὰ μὴ
 ἐκείνου ὑπάρχοντα, ταῦτά ἐστιν αἱ
 οὐσίαι κοινοῦντο, διδόμενα
 τοῖς ὑποδιδεγμένοις εἰς τοῦ-
 το γνωρίμοις, οἵπερ ἐλαθεῖν
 το πολίτικοι, καὶ οἰκονομικοὶ τι-
 νες, καὶ νομοθετικοὶ ὄντες. ἀπο-
 τὸ δὲ οἱ μὲν ἄξιοι ἐφαί-
 νοτο τῷ μετέχειν δογμάτων,
 ὅκατε βίου καὶ τῆς ἄλλης ἐπι-
 κείας περιέντες μετὰ τὴν συν-
 ταίῃ σιωπῇ, ἰσχυριχοὶ λοι-
 πὸν ἐγίνοντο. καὶ ἐντὺς ση-
 δόσος ἐπήκουον τῷ Πυθαγόρῳ
 μετὰ τῷ καὶ βλέπειν αὐτόν. ὥρᾳ
 τούτῃ δὲ ἐκείνους αὐτῶν καὶ μηδέ-
 πότε αὐτῶν ἐνορῶντες μετέχον
 τῶν λόγων, ὅθεν πολλὰς ἀκοῆς ἐν
 πολλῷ χρόνῳ διδόντες βάσανον
 τῶν οἰκείων ἡθῶν. εἰ δ' ἄπο-
 δοκιμασθεῖσαν, τὴν μὲν οὐσίαν
 ἐλάμβανον διπλήν. μὴμα δὲ
 αὐτοῖς ὡς νεκροῖς ἐχάνντο
 ὑπὸ τῶν ὁμακίων. οὕτω γὰρ
 ἐλαθεῖν οὐ πάντες οἱ περὶ τὸν
 ἔνδεα. συνευγάρωντες δὲ αὐ-
 τοῖς, οὕτω συνεύχοντο, ὡς
 ἄλλοις τισὶν ἐκείνους δὲ ἐφα-
 σαν τιθῆναι, οὗς αὐτοὶ ἀνε-
 πλάσαντο καλὰ καὶ κατὰ τοὺς
 προσδοκῶντας εἶναι ὅκα τῶν
 μαθημάτων ἀδιοργανώτους τε,
 ὅς, ὡς ἐπεὶ, ἀτελεῖς τε καὶ σε-
 ρωδεις.

πρώδεις ὄντο τοὺς δ' ἀμαθυσί-
 ρας. εἴη μὲν τὸ ἐν μορφῇς τε
 ἔ βαδίσματις, καὶ ἡ ἄλλης
 κινήσεως τε ἔ καλῶς αἰσθῆναι ὑπ'
 αὐτῇ φυσιογνωμοθῆναι καὶ ἰλ- 5
 πίδα ἀγαθῇ περὶ αὐτοῦ πα-
 ραχῇ, μετὰ πενήζειν σιω-
 πῃ ἔ τὴν * μὲν τοὺς ἐν τῶν
 τοσούτοις μαθημάτων ὀργισμένους
 ἔ μυήσαι· ψυχῆς τε ἀπορρύ- 10
 ψει, καὶ καθαρμῶς, τοσάυτας τε καὶ
 τηλικαύτους καὶ ἐν ποικίλων οὐ-
 τω θεωρημάτων προσοδίουσαις,
 δι' οὓς ἀγχινοῖα τε καὶ ψυχῆς
 εὐάγεια πᾶσιν ἐν παντί ἐστι- 15
 φύοιτο, δυσκίνητος ἔτι τις καὶ
 διαπαρκαλέσθης εὐρίπλοος, ἡ-
 λω δὴ τινα πρὸ τριούτω καὶ
 μυμῶν ἐν τῇ διττῇ βῆ χῶ-
 σαντες. καθὰ καὶ Περικλῆος πρὸ 20
 Θουρίω λέγεσθαι, καὶ Κύλωνι πρὸ
 Συβρατιῶν ἔξάρχῃ ἀπογνωθεῖ-
 σιν ὑπ' αὐτῶν ἔξελανον αἰτῇ
 ὀμακοῖον, φορτίσαντες χρυσοῦ
 τε καὶ ἀργύρου πλῆθος. κοι- 25
 νὰ γὰρ αὐτοῖς καὶ ταῦτα ἀπέ-
 κειτο ὑπὸ τινῶν εἰς τῆτο ἐπι-
 τηδείων, καὶ ἡ Δι' οἰκονομύματα,
 οὓς προσπηγόρδον οἰκονομικοὺς
 ἀπὸ τῆ τέλους. καὶ εἰ πᾶσι συν- 30
 τύχοιεν ἄλλως αὐτῶν πᾶν, ὅν-
 ῃν οὐν μάλλοι, ἢ ἐκείνων ἢ
 γῆντο ἔ τὸν καὶ αὐτοὺς τε-

lesq; reputabant. Quod si verò, post-
 quam ita ipsorū indoles ac natura ab
 illis explorata ex forma esset & inces-
 su reliquoq; motu & corporis con-
 stitutione etiam spem bonam de se
 præberet post silentium quinquenne,
 & experimentum morum gestuum-
 q; item post ceremonias tam multa-
 rum disciplinarum & initiationes a-
 nimique ablutiones, expurgationes-
 que tales ac tantas, atque ex tam
 multis ac variis contemplationibus
 fructibus perceptis, propter quas &
 mentis sagacitas animique puritates
 omnibus passim ingenerabantur, et
 iam num quis segnis ac torpidus &
 ad sequendum piger difficilisq; in-
 veniebatur, huic columna quapiam
 & cippo, monumentoque in audi-
 torio erecto, quemadmodum & Pe-
 rialo illi Thurio & Cyloni Sybarita-
 rum principi ab ipsis rejectis publi-
 co iudicio factitatum fuisse fertur,
 hominem ex publico auditorio ex-
 igebant, magna auri argenti que vi
 oneratum. Publica enim eis & hæc
 quoque reposita erant ab quibus-
 dam ad hanc rem idoneis, & me-
 hercle administrata, quos ab hoc
 seu sine seu honore oeconomicos,
 hoc est, rei familiares administrato-
 res vocabant. Et si ei unquam aliter
 contingerent omnia, quemvis potius
 quam illum iudicabant apud se mor-
 tuum

tum esse. Quapropter & Lysis Hip-
 parcho cuiquam objurgando. oratio-
 nem cum prophanis & religionis ex-
 pertibus communicanti, & absq; dis-
 ciplinis & contemplatione inhæren-
 » tibus inquit : Ajunt & publicè philo-
 » sophari consueſſe iis, qui fortè fortu-
 » na obtingeret, hocq; expeterent, quæ
 » Pythagoras nullo modo admisit, sed
 » indigna reputavit, uti cum studio tu
 » quidem Hipparche didicisti. Postquã
 » gustasti ô optime, nō cavisti luxus Si-
 » culos, quos tibi nō cōveniebat adesse.
 » Deinde si illa quidē immutaris, per-
 » fūdere gaudio: sin minus ea cogitari,
 » jam obiisti. Pium enim esse ait memi-
 » nisse, juxta mentem divinarū huma-
 » narumq; adhortationum, ne sapiētiæ
 » bona iis communia faciamus, qui ne
 » per somniū quidem animum habent
 » à sordibus repurgatum. Siquidem fas
 » non est quibusvis, qui expetunt, post
 » tantorum certaminum circumfusa
 » libamina, neq; profanos Eleusiniarū
 » dearum, id est, Cereris & Proserpinæ
 » mysteria degustare, qui cū simi-
 » liter injusti ac impii talia designa-
 » rint, bonum est secum colligere &
 » ratiocinari, quantum temporis in-
 » tervallū impenderint emensiq; sint
 » sordibus elucendis, quæ in nostris pe-
 » ctoribus sese insinuarunt, donec an-
 » nis aliquando præteritis idonei redditi
 » sumus excipiendis ejus sermonibus.

θηκότα. δίοπερ καὶ Λύσις Ἰπ-
 πάρχῳ τινὶ ἐπιπλήτῳ μετα-
 δίδοντι τὸν λόγον τοῖς ἀνεί-
 σάκτοις, καὶ ἀνὸ μαθημάτων
 καὶ θεωρίας ἐπιφουμένοις φησί.
 5 φαντὶ δὲ γε καὶ δημοσίᾳ φίλο-
 σφῶν τοῖς ἐντυγχάνουσι, τὰ περὶ
 ἀπαξίωσι Πυθαγόρας. ὡς ἔ-
 μαθες μὲν Ἰππάρχῳ μετὰ αὐτοῦ
 10 δᾶς. ἐκ ἐφύλαξας δὲ γούσταμε-
 νος ὁ ἡμεῖς Σικελικὸς πο-
 λυτελείας, ἃς οὐκ ἐχρῆν τοι γε
 ἵεσθαι, δεύτερον. εἰ μὲν ὦν με-
 ταβάλλοι, χάρισσον μὲν, εἰ δὲ
 15 μήγε, τίθνηκας. διαμεμῶσθαι
 γὰρ φησὶν, ὅσιον εἶν κατὰ τῆς
 τε * τουθείων τε καὶ ἀνιθορροπεί-
 ων παροργαλιμάτων, μὴ δὲ καινὰ
 20 ποιεῖσθαι τὰ σοφίας ἀγαθὰ τοῖς
 ἐδ' ὅγαρ τὰν ψυχὰν πεκαθαρ-
 μένοις. ἐ γὰρ θέμις ὀρεγνύτων ἀ-
 παιτῶσι, τὰ μετὰ τούτων ἀ-
 γώνων ποιεῖν ἀπεριχυδάντα,
 οὐδὲ μὲν βεβάλοιστε ταῖς Ἐλ-
 25 σινίαις θυσίᾳ μυθήσια διαγνώ-
 εσθαι, καὶ * τί σὸ πατὴρ δὲ ἀ-
 δικοὶ καὶ ἀσεβεῖς τοιαῦτα πράττει-
 ντες διαλογίζεσθαι καλὸν, ὅσον
 χρόνῳ μᾶλλον ἐμμετρήκαμεν ὅσον
 30 ῥυπθῆμενοι. τὰς ἐν τοῖς σάδα-
 σιν ἀμύβῃ ἐγκολασμίνως ἔως
 πόκα διελθόντων ἐτίειν ἱγανώ.
 μεθὰ δὲ πάλιν τῶν τήνου λόγων.
 καὶ δὲ

„καθάπεροὶ βαφεῖς ποικιλεσθαι-
 „ραιτες ἔφυαν τὰ βέλγημα τῆς ἰ-
 „ματίων. ὅπως ἀνέκλυτον τὰν
 „βαφὰν ἀπλώντι, ἐμυθεύοντο
 „ῥηρησμέναις ἔξταλον· τὸν αὖθις 5
 „ἔδοπον, καὶ ὁ δαιμόνιος ἀἴηρ πο-
 „ταρσιδύει τὰς ψυχὰς τῆς φι-
 „λοσοφίας ἐραδιέειν, ὅπως μὴ
 „διαψεύδῃ περὶ τινα τῶν ἐλπιζόν-
 „των ἐστῆναι χαλῶν τε καὶ ἀγαθῶν. 10
 „οὐ γὰρ κερδέως ἐκπορεύοιο λό-
 „γος. εἰδὲ πάσαις αἰς οἱ πολ-
 „λοι τῶν σοφιστῶν τῶς πῶς ἐμ-
 „πίπτουσι, αὐτοὶ οὐδὲν κέρησον
 „χολάζοντες, ἀλλὰ θύων καὶ 15
 „ἀνθροπίνων παραγμάτων, ἥ ἱ-
 „ππεύουσι. τοὶ δὲ πρόχρημα ποιο-
 „ῦντες αἱρετοὶ τὰν τήν διδασκαλίαν
 „πολλὰ ἐδιδόσαν ἀνθρώποις σαγηνεύ-
 „οντες, καὶ κατὰ κόσμον, οὐδ' ὡς 20
 „ἔτυχε τῶς νείας. τοιγὰρ ἐν χα-
 „λεπῶς τε καὶ ποικιλεσθαι ἀπεργά-
 „ζονται πῶς ἀκρεῖας ἐγκρίναι
 „γὰρ ἡθελον τῶν ἀπεργαμένων τε καὶ θο- 25
 „λεροῦς διαρρήματα καὶ λόγους θεί-
 „ως. καθάπερ εἰ τις εἰς φρίαν
 „βαθὺ βορβόρον πλήρες ἐγχέοι κα-
 „θαρὸν καὶ διαιδέες ὕδωρ. τὸν τε γὰρ
 „βορβόρον ἀντιέλαβεν, καὶ τὸ ὕδωρ
 „ἠφάνισεν. ὁ αὐτὸς δὲ ἔδοκος τῶν 30
 „ἑταυ διδασκάλων τε καὶ διδασκο-
 „μένων. πυννιαι γὰρ ἐλάσαι λόγ-
 „μου περὶ τὰς φρίδας καὶ τὰν καρ-

Haud aliter quam tinctores, postquā
 omnia prius repurgarint, tum colori-
 bus pannos induunt & quasi constrin-
 gunt, ut tincturam alioquin eluibilem
 panno remittente, illa nequaquam fu-
 rura sit evanida & fallax: ad eundē mo-
 dū quoq; divinus ille vir eorū, qui sapi-
 entiae studiū adamabant, animos pra-
 parabat, ne quomodo in quoquā fal-
 leretur ex iis, de quibus concepta spes
 erat, fore aliquādō bonos & honestos
 viros. Nam in orationibus haud fuci-
 tē & fictē versabatur, neq; fontes, quos
 pleriq; literatores & sophistae juveni-
 bus turbidos reddunt, nulli unquam
 vacantes rei idoneae ac bonae: sed rerū
 divinarum humanarumq; oppidō pe-
 rit' erat. Illi pretextu facto ejus doctri-
 nam * * quasi ex cuniculo capiebant,
 non juxta ornatū, nec juvenibus etiā
 praefunctoriē. Ceterum illi difficiles si-
 mul & praecipites ac temerarios audi-
 tores reddebant. Quippe infundebant
 moribus & confusis, & turbidis theore-
 mata & precepta orationesq; divinas.
 Eodem planē modo ac si quis in pro-
 fundum puteum coeno plenum a-
 quam puram ac limpidam infundat.
 Coenum namq; aqua illa infusa com-
 movit & aquam corrumpit: nempe eo-
 dem modo se res habet cum iis: qui
 ita & docent simul & discunt. Crebri
 enim densiq; luci latebras habenti-
 tes circa praecordia ipsumq; cor.

" nati sunt eorum, qui disciplinis pu-
 " re initiati non sunt, qui luci, quid-
 " quid in animo tranquillum, man-
 " suctum & rationale est, obumbrant,
 " palamque & manifestè augeri & suc-
 " crescere prohibent. Atque hoc prin-
 " cipem causam nominabat, ne qua &
 " prius superveniens, intemperantiam
 " & avaritiam, ipsorum matres, quæ
 " utraque fecunda erat, causam di-
 " ceret. Ex intemperantia quidem
 " pullularunt illicitæ nuptiæ, ut cu-
 " piditates, & corruptiones, ebrieta-
 " tes, voluptates naturæ contrariæ,
 " & vehementes aliquot concupis-
 " centiæ usque ad altissima barathra
 " & præcipitia penetrantes. Iam enim
 " quosdam coegerunt concupiscen-
 " tiæ ad ea flagitia patranda, ut nec
 " ab matribus nec filiabus abstino-
 " rent: sed potius urbem & leges fe-
 " pellentes & evergentes, circumdu-
 " centesque foras instar cuiuspiam
 " tyranni ἀγκώνας, id est, obscuros
 " tetroscque carceres, haud secus quam
 " captivum violentè ad extremum ex-
 " itium trahentes constituerunt. Iam
 " ex avaritia enatae sunt rapinæ, la-
 " trocinia, parentum obtruncationes,
 " sacrilegia, veneficia, quæque iis
 " sunt affinia. Igitur primum qui-
 " dem materias, in quibus hæc vitia
 " quasi sedes posuerunt, adeoque vigent,
 " ferro atque igni, cunctisque disciplina-

δίας ἐπιφύκασι ἥν μὲν κα-
 " θαρῶς τοῖς μαθήμασι ὄργι-
 " αδόντων, πᾶν τὸ αἰετον καὶ
 " ἄλλοι καὶ λογισκὸν τὰς ψυ-
 " χὰς ὀλισκιάζουσι ἐ καλύ-
 " πται φροφαιῶς μὲν αὖτις δι-
 " * καὶ φροκύναι τὸν αἰτιακὸν ὁ-
 " τόματι, μήδε καὶ φρωτὸν ὀπτελ-
 " θῶν αὐτῇ τὰς καίερας, α-
 " 10 κερασίω τε ἐ πλειονεζίλιν, αἰμο-
 " φῶ δὲ πολύρονοι πεφύκασι. τὰς
 " μὲν αὖν ἀπερσίας ὀξεβλάσσαν
 " ἀδομοι γάμοι, ὀπιθυμίας ἐ-
 " φθοραὶ, καὶ μέθυ, καὶ παρὰ φά-
 " 15 σιν ἀδόξα, καὶ σφόδρα τινες
 " ἐπιθυμίας μέχρι βραδύροισι
 " καὶ κρημνῶν ἐκδιώκουσαι. ἥδη
 " γὰρ τινες ἠπάγκασαι ἐπιθυ-
 " μίας, μήτε μαίεσθαι μήτε θυ-
 " 20 γατίων ἀποχέσθαι, ἐ δὲ
 " παρῆσαν αἰμαῖς ὀδῶν καὶ ὀ-
 " μους, καθάπερ τόρετρος ἐκ-
 " πειρωγροῦσαι τῶς ἀγκώνας,
 " ὥσπερ αἰχμάλωτον ἐπὶ τὴν
 " 25 ἔχαστον ὀλεσθρον μετὰ βίας ἀ-
 " γρουσαι κρείεσσαι. τὰς δὲ πλε-
 " ονέζιας ἐκπεφύκασι, ἀρπα-
 " γὰί τε καὶ λεσφαί, παρὰ ὀλο-
 " νίαι, ἠροσυλίας, φαρμακείαι,
 " 30 καὶ ὅσα τούτων ἀδελφά. δειῖ ὦν
 " φρωτὸν μὲν τὰς ὕλας, αἷς ἐ-
 " διναιτῆται ταῦτα τὰ παρὰ θεο-
 " ρι ἐ σιδάρω, ἐ φάσαις μαθημά-
 " των

ἄτων μηχαναῖς ἐκκαθάρω-
 "τας καὶ εὐρομέειον τὸν λογα-
 "μὸν ἐλεύθερον ἢ τὸν ποσούταν
 "κακῶν τὸ πρῶτον ἐμφυτεύ-
 "εσσι χρήσιμοι αὐτῶν. καὶ πα-
 ραδίδωμεν πρῶτον ἐπιμέλει-
 αι, καὶ οὕτως ἀναγκασιότατον
 ὡς τὸ δεῖν μαθημάτων πρὸ
 φιλοσοφίας ποιεῖσθαι Πυθαγό-
 ρας, τίμην τε ἔχειται ἐντί-
 10 θῆς, ὃ ἔχεται ἀκριβοστάτην
 περὶ τὴν διδασκαλίαν, καὶ μετ-
 15 δοσιν, ἢ αὐτὰ δαδουμένως,
 βασιλεύοντι καὶ ἀρχόντων τὰς
 ἢ ἐν γυμνασίῳ ἐννοίας, δι-
 15 δάγμασι τε ποικίλοις καὶ
 θωρίαις ἐπιστημονικῆς μυρίαις
 εἰδοσι.

Κεφ. ιη.

Εἰς πόλιν γὰρ καὶ πᾶσι δὲ τὴν
 μέλει αὐτῶν Πυθαγόρου καὶ δι-
 τῆς αἰτίας αὐτῶν δίκης.

Μετὰ δὲ πρὸ λέγωμεν δ-
 πως τοὺς ἐκκαθαρίσας
 ἑαυτὸν διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν α-
 23 ξίαν ἐκείνου. οὐτε γὰρ ἢ αὐ-
 ἢ μείζων ἐπίσης πάντας ἢ
 αἰών, καὶ τῆς ὁμοίας ὅπως
 φύσεως. οὐτε αἰών, ἢ τοὺς
 καὶ πᾶσι τῶν τιμωμένων α-
 30 προσημάτων μείζων, τοὺς δὲ
 ἀνδρείους, ἢ μὴδ' ὅπως μείζων.
 καὶ γὰρ τὸ ἢ ἀπομνησθῆναι καὶ

rum machinis expurgare, quiq; invē-
 ti fuerint mentem rationemq; tantis
 malis ac vitiis liberam habere, tum a-
 nimo cōfessim utile aliquid ac salutare
 inserere oportet. Et talē tantāq; curam
 ac studiū tradim⁹. Atq; ita Pythagoras
 censebat quā maximē necessariam ex-
 plorationē disciplinarū faciendam esse
 quasi pręexercitamentū quodpiā, an-
 tequā ad philosophiæ mysteria admit-
 teretur, & insignē honorē statuebar,
 itemq; λόγῃ exactissimā inquisitionē
 circa doctrinā & communicationē co-
 rum, quæ ipse docebat, discipulorum,
 qui ad se adducebantur mentes & do-
 ctrinīs variis, & infinitis formulis sciē-
 tiam parantis contemplationis, explo-
 rans simul & discernens.

CAP. XIX.

In quos genera & quomodo discipulos suos Py-
 thagoras divisit, tum propter quas causas i-
 psos discreverit.

IAm deinceps dicamus, quemad-
 modum ab se in cohortem suam
 admissos, separatim discreverit singu-
 los, prout digni erant. Neq; enim co-
 rundem omnes æqualiter participes
 fieri, non ejusdem existentes naturæ
 & ingenii, æquum erat. Neque etiam
 conveniebat nonnullos quidem o-
 mnium auditionum pretiosissimarū,
 alios verò nullius, vel etiam o-
 mnino non participes evadere.
 Hoc enim parum civile, imò verò

inequale erat. Itaq; unumquemq; que
cuiq; conveniret, partē sortémve ora-
tionū, quæ optimē respondeat, partici-
pē reddere studebat, utilitatēq; pro
viri sui parte omnibus attribuebat, 5
justitiāq; rationem servabat, unicuiq;
quā maximē dignam & cōvenientem
auditionē assignans. Hac ratione alios
quidē Pythagoræos, alios verò Pytha-
goristas, h. e. Pythagoræ studiosos vo-
cavit. Perindē atq; Atticos quosdam
nominamus, alios verò Atticistas, vel
Atticæ linguæ studiosos: Ita decenter
nomina dividit, illos quidē germanos
esse constituit: alios verò imitatores
illorū declarari lege sancivit. Illorū igi-
tur, qui Pythagoræi vocabantur, fortu-
nas simul & cōvictum toto vitæ tēpore
cōmunē transigere præcepit. Reliquos
verò proprias quemq; possēssiones ha-
bere iussit. Quotiescunq; autem eun-
dem in locum velut in scholam con-
venissent, inter se mutuo, quod condi-
scipulos decet, studere mandabat. Atq;
ita seriem ac succēssionē hanc ab Py-
thagora juxta utrumq; modum con-
stituisse. Rursū juxta alium modū duæ
erant Philosophiæ formæ seu species.
Duo quippe eorū quoq; qui eā tra-
ctarent, & manib; quasi versarētur, ge-
nera erāt: alii quidē ἀκουστικοί, h. e.
auditores, alii verò μαθηματικοί, h. e. di-
sciplinis vacantes dicebātur. Illorū, qui
disciplinis vacabāt, ab aliis agnoscebā-

αισαν. τὸ μὲν τοι μεταδιδόναι
τῷ ἐπιβαλλόντων λόγῳ ἐκεί-
νοις τὴν προσήκουσαν μῆσαν,
τὴν τε ὠφέλιαν ἀπένειμει ἀ-
πασὶ κατὰ τὸ δυνάσθαι, καὶ τὸν
ἐκείνης δικαιοσύνης λόγον ἐφύλατ-
τει, ὅτι μάλιστα τὴν ἀξίαν ἐ-
κείνοις ἀποδιδόνος ἀκρόασιν. κα-
τὰ δὲ τοῦτον τὸν λόγον, τοὺς
10 μὲν Πυθαγορείους καλεῖσαι,
τοὺς δὲ Πυθαγοριστάς. ὥσπερ
Ἀττικοὺς τινὰς ὀνομαζομένους,
ἐκείνους δὲ Ἀττικιστάς. διελθὼν
οὕτω ἀρετῶντας τὰ ὀνόματα
15 τοὺς μὲν γησιῖους εἶναι ἐνε-
στῆσθαι, τοὺς δὲ ζηλωτάς τεύ-
ων δηλῆσαι ἐνεμειδίτους. Ἰὼν
μὲν ἐν Πυθαγορείῳ κοινῇ εἴῃ
τὴν εἰς αὐτὴν δέσταξιν, καὶ τὴν συμβί-
20 ωσιν ἀμὰ διὰ παντὸς τῷ χρό-
νῳ διατελεῖν. τοὺς δὲ ἐτέρους ἐ-
κείνους μὲν κήρυξις ἔχειν ἐκείλους,
συνιόντας δὲ εἰς ταυτὴν σχολά-
ζαν ἀλλήλοις. καὶ εἶπω τὴν δι-
25 ἀδοχήν ταύτην ἀπὸ Πυθαγόρου
καὶ ἀμφοτέρους τοὺς ἔσθους αὐτῶν
εἶναι. καὶ ἄλλοι δὲ αὐτῶν ἔσθους
δύο ἢ εἰς τὴν φιλοσοφίαν. δύο
30 γὰρ ἢ γένεσιν, καὶ τῷ μεταχειρίζο-
μένῳ αὐτῶν, οἱ μὲν ἀκουσμα-
τικοί, οἱ δὲ μαθηματικοί. τα-
ύτων δὲ οἱ μὲν μαθηματικοί,
ἀμολογοῦντο Πυθαγορείοι εἶναι
ὑπο-

ὑπο' ἧς ἐτίθεν. τοὺς δὲ ἀκου-
ματικούς οὕτοι οἱ χ' ἀμβροθίου,
οὕτε τὴν καρμιαίαν αὐτῆς ἐξ
Πυθαγόρου, ἀλλ' ἱππασίου.
ἐν δὲ ἱππασίῳ, οἱ μὲν Κροβίω- 5
νιδίτλων φασίν· οἱ δὲ Μισαποσίτην.
ὧς δὲ, ἢ μὲν ἧς ἀκουσμά-
κω φιλοσοφία, ἀκούσματα ἐνα-
πόδεικτα καὶ ἀπὸ λόγων, ὅτι ἐ-
τω κρηπίτον, καὶ τ' ἄλλα, ὅσα 10
παρ' ἐκείνου ἱρρύθη, ταῦτα περι-
ρῶναι διαφυλάττειν ὡς θεία
δόγματα. αὐτοὶ δὲ παρ' αὐ-
τοῖς ὑπολαμβάνουσι τούτους ἔ-
χειν βέλτεστα πρὸς φρόνησιν, οἱ 15
τινὲς πλεῖστα ἀκροσμάτια ἔχον.
πάντα δὲ ταυῦτα ἀκούσμάτια
διήρηται εἰς τρία εἶδη. τὰ μὲν
γὰρ αὐτῆς, τί ὧς, σημαίνει. τὰ
δὲ, τι μάλιστά. τὰ δὲ, δι' ὧς παρὰ τ- 20
την, ἢ μὴ παρὰ τήν. τὰ μὲν οὖν
τι ὧς, ταυῦτα. οἷον, τι ὧς
αἱ μακάρον νῆσοι, ἢ λυγρῶ, σε-
λήνη· τι ὧς τὸ ἐν Δελφοῖς μαρ-
τεῖον, τελευτῶν, ὅτι ἐν ὧς ἢ ἀρ- 25
μυθία, ἐν ἣ αἱ Συρῆναι. τὰ δὲ
τι μάλιστά, οἷον, τὸ δικαιοτάτον;
θύεσθαι. καὶ τὸ σφωτάτον; ἀρεθ-
μὸς. δυνάτεον δὲ, τὸ ὅλως ἀρεθ-
μοῖσι τὰ ὀνόματα τιθέντων. 30
τί σφωτάτων ἧς παρ' ἡμῶν;
ἰατρική. τι πάλλιστον; ἀρμονία.
τι παρὰ τήν; γυνή. τι ἀρεστοί;

tur Pythagoræ esse. Porro lidē ἀκου-
ματικός, id est, auditores in eorum nu-
merū non accensibāt, neq; eorū opus
actotā actionē Pythagoræ esse, sed Hip-
pasi iudicabāt. Hippasū verò alii Cro-
toniatē fuisse perhibent: alii Metapō-
tinum, iam Philosophia horum audi-
torum in auditionibus demonstrativis
consistit, idq; absq; ulla oratione, quia
ita agendum est: & reliqua, quæcunq;
dicta ab illo sunt, ceu divina oracula
custodire conantur. Ipsi verò apud sci-
ptos hosce optimè erga prudentiā af-
fectos esse existimāt, qui plurima col-
lectanea ex ore ipsius excerpta habe-
bant. Iā istiusmodi scripta omnia au-
ditione percepta in tres species divi-
duntur. Quædam enim ex illis, quid
sunt, significant: alia verò, quid maxi-
mè: rursus alia, quid facere, vel non fa-
cere oporteat. Ea quæ quid sunt signi-
ficant, huiuscemodi sunt, veluti, quid
sunt beatorū insulæ, sol, luna: quid sit
Delphicum illud oraculum, tetractys
vel quaternarius ille numerus: quæquā
illa sit harmonia, in qua sint Syrcenes.
Quæ verò quid maximè significant,
talìa sunt. Veluti quid est iustissimū? sa-
crificare. Quid sapientissimū? numerus.
Secundo loco, quod rebus nomina im-
ponit. quid sapientissimum rerum hu-
manarum? Medicina. Quid pulcherri-
mum? harmonia & concentus. Quid
potentissimū? sententia. Quid optimū?

inequale erat. Itaq; unumquemq; que
cuiq; conveniret, partē sortémve ora-
tionū, quæ optimē respondeat, partici-
pē reddere studebat, utilitatemq; pro
vilili sua parte omnibus attribuebat, 5
justitiæq; rationem servabat, unicuiq;
quā maximē dignam & cōvenientem
auditionē assignans. Hac ratione alios
quidē Pythagoræos, alios verò Pytha-
goristas, h. e. Pythagoræ studiosos vo-
cavit. Perindē atq; Atticos quosdam
nominamus, alios verò Atticistas, vel
Atticæ linguæ studiosos: Ita decenter
nomina dividit, illos quidē germanos
esse constituit: alios verò imitatores
illorū declarari lege sancivit. Illorū igi-
tur, qui Pythagoræi vocabantur, fortu-
nas simul & cōvicium toto vitæ tēpore
cōmunē transigere præcepit. Reliquos
verò proprias quemq; possessiones ha-
bere iussit. Quotiescunq; autem eun-
dem in locum velut in scholam con-
venissent, inter se mutuo, quod condi-
scipulos decet, studere mandabat. Atq;
ita seriem ac successionē hanc ab Py-
thagora juxta utrumq; modum con-
stitisse. Rursū juxta alium modū duæ
erant Philosophiæ formæ seu species.
Duo quippe eorū quoq; qui eā tra-
ctarent, & manib; quasi versaretur, ge-
nera erāt: alii quidē ἀκρομαθηκοί, h. e.
auditores, alii verò μαθηματικοί, h. e. di-
sciplinis vacantes dicebātur. Illorū, qui
disciplinis vacabāt, ab aliis agnoscebā-

νισσιν. τὸ μὴ τοὶ μεταδιδόναι
τῷ ἐπιβαλλόντων λόγῳ ἐκεί-
νοις τὴν προσήκουσαν μοῖραν,
τὴν τε ὠφέλειαν ἀπένεμει ἀ-
παι κατα τὸ δυνάσθαι, καὶ τὸν
ἐκείνους δικαιοσύνης λόγον ἐφύλατ-
τειν, ὅτι μάλιστα τὴν ἀξίαν ἐ-
κείνοις ἀποδιδόναι ἀπόρασιν. κα-
τὰ δὲ τοῦτον τὸν λόγον, τοὺς
10 μὲν Πυθαγορείους καλεῖσιν,
τοὺς δὲ Πυθαγοριστάς. ὡς περ
Ἀττικοὺς τινας ὀνομαζομένους, ἐ-
τέρους δὲ Ἀττικιστάς. διὸ μὲν
οὕτω ἀρεπόμενοι τὰ ὀνόματα
15 τοὺς μὲν γησίους εἶναι ἐνε-
στήσαντο, τοὺς δὲ ζηλωτὰς τεύ-
των δηλῆσαι ἐνεμεδίθησαν. Ἰὼν
μὲν ἐν Πυθαγορείῳ κοινὴν εἶναι
τὴν ἐξέτασιν διέταξε, καὶ τὴν συμβί-
20 ωσιν ἀμὰ διὰ πάντας τῶν χρό-
νων ἀνατελεῖν. τοὺς δὲ ἑτέρους ἐ-
κείνους μὲν κήρυξεν εἶναι ἐκείλους,
συνωθέντας δὲ εἰς ταῦτ' οὐ σχολάζειν
ἀλλήλοις. καὶ ὕτω τὴν δι-
25 ἀδοχήν ταύτην ἀπὸ Πυθαγόρου
καὶ ἀμφοτέρων τοῖς ῥόποις αὐτῶ-
ν. καὶ ἄλλοι δὲ αὐτῶν ῥόποις
δύο ἢ εἰς τὴν φιλοσοφίαν. δύο
γὰρ ἦν γένη, καὶ τῶν μεταχειριζο-
μένων αὐτῶν, οἱ μὲν ἀκρομαθη-
30 τικοί, οἱ δὲ μαθηματικοί. τα-
ύτων δὲ οἱ μὲν μαθηματικοί,
ἀμολογοῦντο Πυθαγόρειοι εἶναι
ὑπο-

ὑπο ᾧ ἐτίθεν. τοὺς δὲ ἀκου-
 ματικούς οὕτοι οἱ χ' ὠμολογοῦν,
 οὔτε τὴν ὑπαρμολογίαν αὐτῶν ἐξ
 Πυθαγόρου, ἀλλ' Ἰππιάτου.
 τὸ δὲ Ἰππιάτου, οἱ μὲν Κροτίω-
 νιδάτω φασίν· οἱ δὲ Μεταπολίτιν.
 ὅτι δὲ, ἢ ὡς ᾧ ἀκουσμάτι-
 κῶς φιλοσοφία, ἀκοσματοῖνα-
 πόδεικτα καὶ ἀπὸ λόγων, ὅτι ἔ-
 τω ὑπαρξέον, καὶ τ' ἄλλα, ὅσα
 παρ' ἐκείνου ἱερέθῃ, ταῦτα περ-
 ρῶναι διαφυλάττειν ὡς θεῖα
 δόγματα. αὐτοὶ δὲ παρ' αὐ-
 τοῖς ὑπολαμβάνουσι τοῦτες ἔ-
 χειν βέλτερά πρὸς φρόνησιν, οἱ.
 τινες πλεῖστα ἀκυσμάτια ἔχον.
 πάντα δὲ ταυῦτα ἀκούσμάτια
 διήρηται εἰς τρία εἶδη. τὰ μὲν
 ᾧ αὐτῶν, τί ὅτι, σημαίνει. τὰ
 δὲ, τι μέλιστα. τὰ δὲ ἡ διὰ τῶν
 ἵεν, ἢ μὴ παρὰ τῶν. τὰ μὲν οὖν
 τι ὅτι, ταυῦτα. ὅθεν, τι ὅτι
 αἱ μακρότερον ἦσαν, ἢ λεγόν, σ-
 λήναι. ὅτι τὸ ἐν Δελφοῖς μα-
 τεῖον, ἐβλεπόμενος, ὅτι ὅτι ἡ ἀρ-
 μωνία, ἐν ἣ αἱ Συρήνες. τὰ δὲ
 τι μέλιστα, ὅθεν τὸ δικαιοτάτοι;
 θύειν. ἢ τὸ ἀφωτάτοι; ἀειδ-
 μέως. δεύτερον δὲ, τὸ ὅτι ἀειδ-
 μέως τὰ ὀνόματα τιθίμεναι.
 τι σφωτάτοι ᾧ παρ' ἡμῶν;
 ἰατρικὴ τι κάλλιστον; ἀρετορία.
 τι πρῶτον; ὑγίαι. τι ἀειδοῖ;

tur Pythagoræi esse. Porro lidē ἀκου-
 ματικός, id est, auditores in eorum nu-
 merū non accensebāt, neq; eorū opus
 actotā actionē Pythagoræ esse, sed Hip-
 pasi iudicabāt. Hippasū verò alii Cro-
 toniatē fuisse perhibent: alii Metapō-
 tinum. Iam Philosophia horum audi-
 torum in auditionibus demonstrativis
 consistit, idq; absq; ulla oratione, quia
 ita agendum est: & reliqua, quæcunq;
 dicta ab illo sunt, ceu divinā oracula
 custodire conantur. Ipsi verò apud sci-
 ptos hosce optimè erga prudentiā af-
 fectos esse existimāt, qui plurima col-
 lectanea ex ore ipsius excerpta habe-
 bant. Iam istiusmodi scripta omnia au-
 ditione percepta in tres species divi-
 duntur. Quædam enim ex illis, quid
 sunt, significant: alia verò, quid maxi-
 mē: rursus alia, quid facere, vel non fa-
 cere oporteat. Ea quæ quid sunt signi-
 fificant, huiusmodi sunt, veluti, quid
 sunt beatorū insulæ, sol, luna: quid sit
 Delphicum illud oraculum, tetractys
 vel quaternarius ille numerus: quænam
 illa sit harmonia, in qua sint Syrenes.
 Quæ verò quid maximē significant,
 talia sunt. Veluti quid est iustissimū? sa-
 crificare. Quid sapientissimū? numer⁹.
 Secūdo loco, quod rebus nomina im-
 ponit. quid sapientissimum rerum hu-
 manarum? Medicina. Quid pulcherri-
 mum? harmonia & concentus. Quid
 potentissimū? sententia. Quid optimū?

Felicitas. Quid verissimum esse dicitur? Homines malos esse. Quamobrem etiam Hippodamantem Poëtam ferunt laudavisse ipsum Salaminium, qui scripsit hoc distichon,

O divi unde estis, et tales unde fuistis?

Unde estis homines, pravi sic unde fuistis?

Hæc atque istiusmodi sunt hujus generis acousmata, quæque auditu solo percipiuntur præcepta. Quodque enim istorum, quid maxime sit, significat. Hæc verò ipsa eadem est cum septem sapientum vulgò dicta sapientia. Siquidem illi quærebant, non quid esset bonum, sed quid maxime bonum esset: nec quid difficile, sed quid difficillimum, (quia idem est hoc ipsum tenere) neque quid facile, sed quid facillimum (illo enim gentes utuntur). Nam talia acousmata hujusmodi sapientiam simul visa sunt sequuta esse. Hi enim prius Pythagoræ fuerunt. Auditiones verò quæ, quid faciendum, vel non faciendum sit, significant, tales sunt: Veluti liberorum procreationi operam dandam esse, relinquēdos enim esse veluti muneris loco, qui Deum colant: vel, dextrum calceum prius inducendum esse, vel, per vias publicas non esse eundem, neq. in equiminatio injungendum,

ἐὸ δαιμόνια. τι δὲ ἀληθίστατον λέγεται; ὅτι ποιεῖται οἱ ἀνθρώποι. Διὸ καὶ ποιῶν Ἰπποδάμαντα φασὶν ἐπαίνουσαι ὡς τὸν Σαλαμίνιον, ὃς ἐποίησεν,

Ὡς θεοὶ πόθεν ἐστὶ, πόθεν τοιοὶ δ' ἐγένεσθαι;

Ἀνθρώποι πόθεν ἐστὶ, πόθεν κακοὶ ὧδε γένεσθαι;

10 Ταῦτα καὶ τοιαῦτα ἔστι τὰ τέ- του γένους ἀκούσματα. ἕκαστον γὰρ τῶν τοιούτων, μάλιστα τί ἐστιν. ἔστι δὲ αὐτὴ ἢ αὐτὴ, τῇ τ' ἐπὶ σοφιστῶν λεγόμενη σοφία.

15 καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐξέτινον, καὶ ἴδοντες τ' ἀγαθόν, ἀλλὰ τί μάλιστα, καὶ δὲ τί τὸ χαλεπόν, ἀλλὰ τί τὸ χαλεπώτατον. ὅτι τὸ αὐτὸν γινώσκαι ἔστιν. οὐδὲ τί τὸ ῥαδίον,

20 ἀλλὰ τί τὸ ῥᾶπον. ὅτι τὰς * ἐδ- τη χρῆσθαι. τῇ τοιαύτῃ γὰρ σοφία μετὰ πολὺν κένεται ὅμοια τὰ τοιαῦτα ἀκούσματα. Πρώτον γὰρ οὗτοι Πυθαγόρου ἐγένον.

25 το. τὰ δὲ τι φρασίον, ἢ οὐ φρασίον, τῶν ἀκουσμάτων τοιαῦτα ἐστὶν οἷον, ὅτι δεῖ τελευτοποιεῖσθαι. δεῖ γὰρ ἀντικατα- πτεῖν τοὺς διεσπένοντας τὰν θα-

30 ὄν. ἢ ὅτι δεῖ τὸν διεξῆδον ὑπα- δειῖσθαι πρότερον, ἢ ὅτι οὐ δεῖ τὰς λεωφόρους βαδίζειν. ὁ δὲ ἔς. οὐδὲ δεῖς περιέρρασθαι ἐμβάσθαι,

οὐδὲ

οὐδ' ἐν βαλανεῖω λουέσθαι. ἀδῆ-
 λον γὰρ ἐν παῶτι τοῦτοις οἱ κα-
 θύδουσιν οἱ κοινωνοῦντες. καὶ
 ἄλλα τὰδε. φοβήσθαι μὴ συγκα-
 θαιρεῖν. οὐ γὰρ δὲ ἄλτιον γί- 5
 νώσθαι τῷ μὴ ποιεῖν, σωφρα-
 σθῆναι δέ. χρυσὸν ἐχούσῃ μὴ
 πηλοποιεῖν ἐπὶ τεκνοποιῶν. μὴ
 λήγειν ἀνδρὸς φώδης. ἀνδρὸς τῆς
 θυοῦς καὶ τὸ οὐς τῆς κυλίκος 10
 οἰωνὸς ἔσεσθαι, καὶ ὅπως μὴ ὑπὸ τῷ
 πινέσθαι. ἐν δακτυλίῳ μὴ φέρειν
 σημεῖον θεῶν εἰκόνα, ὅπως μὴ αἰ-
 νῆσαι. ἀγαλμα γὰρ, ὅπερ δέῃ
 φυεῖται ἐν τῷ οἴκῳ. γυναικῶν 15
 οὐδ' ἐπὶ δῶκεν τῷ αὐτῷ. ἐκείνῃ
 γὰρ διὰ τὸ ὑπὸ ἐξίας ἀγόμεθα,
 καὶ ἡ λήψις δὲ δεινὰς, καὶ μὴ
 ἀλλεξέχοντα λαλόν. ἐκείνῃ γὰρ
 ἱερὸς τοῦ μνησθῆναι. διὰ καὶ σπ- 20
 μαινοῦσιν ὥραν. καὶ συμβου-
 λίσθαι μὴδ' ἐν ὧν τὸ βέλγισον
 τῷ συμβουλομένῳ. ἱερὸν γὰρ
 συμβουλή ἀγαθὴ, οἱ παῖδες. αἱ
 δὲ ἡδοναὶ ἐκ παῖδος ἔσονται 25
 κόν. ἐπικολάσσει γὰρ ἐλθόντας
 δεῖ κολαδῆναι. εὖεν χρὴ ἀν-
 πόδιστον, καὶ παρὸς τὰ ἱερὰ παρ-
 ἔσθαι. εἰς ἱερὸν οὐ δέῃ ἐκρίπτε-
 σθαι. οὐ γὰρ παρέρχοντο δεῖ παρ- 30
 ἔσθαι ἢ θύον. ὑπομύλλοντα καὶ ἔ-
 χοντα παρὰ μὲν ἐν τῷ ἐμπρόσθῳ
 τελευτῶσιν ἀγαθόν. ἐν ὧν τῷ

nec in balneo lavandum esse. Incertū. n. in
 hisce omnibus, num communicantes
 quiescant. Atq; id genus alia. Onus non
 esse simul tollendum. Nam non decet, ut
 nos causa simus, quo quis sit ociosus,
 verū potius onus simul imponendū est.
 Ad fœminam, quæ autum habeat, libero-
 rum procreandorum causa accedendū non
 est. Non est dicendum in tenebris absq; lu-
 mine. Ad autē capitis seu calicis augurii
 causa diis immortalib; libato, & ab liba-
 mine illo ne quid bibito. In annulo ne
 signum gestato Dei imaginem, ne inquinor.
 tur. Simulachrum quippe Dei est. Do-
 mi quisq; sua profeminato procreandū.
 Nemo uxorem suā persequitor. Supplex
 enim est. Quamobrem etiam ab lare
 ducimus. Et acceptio vel apprehensio,
 dextra fit, quæ gallum candidum nō
 capit. Mēsis enim sacer supplicator est.
 Quam ob causa tempus quoq; indi-
 cant galli. Consiliū petenti me dato, nisi o-
 mnium optimum. Labores. n. consiliū do-
 num sacrum sunt. Voluptates autem
 omnino res sunt mala. Siquidē ad pu-
 nitionem cū accesserimus, gravi poena
 affici oportet. Discalesas sacrificanto, at-
 q; ita sacra ipsa accedanto. E sacro loco me
 digredior. Non enim perfunctoriē &
 oscitanter quisq; aliud agendū res di-
 vina peragenda est. Eum qui sustinet
 habetque in anteriore corporis par-
 te vulnera, mortem obire pulchrum
 est. Contrā verō; si contrā, hoc est,
 si in

si in tergo excipiantur. Anima hominis in ea solùm animalia non ingreditur, quæ mactari fas est. Ideoq; iis solùm, quæ mactare licet, vesci fas est, ad quos quidem illis vesci pertineat. Alio verò nullo animali vescendum est. Huiusmodi igitur auditiones sunt. Quæq; maximā longitudinem longissimāve occupationē habent, partim circum sacrificia, quo pacto quoq; tempore & illa, & reliqua facere oporteat, partim de migratione ex hoc loco, tū etiam de sepulturis, nempe quo pacto mortui sint sepeliēdi. De nōnullis quidē aliquid auctarii vice adjiciendū erit. Veluti liberorū procreationi operam dandā esse, ut post nos aliū nostro loco relinquamus, qui deos colat. Aliis verò nullus sermo vel ratio adest. Nonnulla eorū, quæ appendūtur orationi, videbūtur quasi agnata esse, quæ quidē appensa fuerint. Rursum nōnulla procul sūt remota: ut panē non esse frangendum, quia ad iudicium apud inferos confert. Quod attinet ad verisimilitudines fortē adiectas de iis reb⁹, Pythagoricæ propriē non sunt, sed quorundā, qui nō inter Pythagoricos, sed foris versantur, ac sapientiam scētātur docentq;, & orationem verisimilē at texere conantur. Quemadmodū & id, quod jam dictū est, nēpē cur panis nō sit frāgendus. Quidam enim ajunt cū, qui congregat, non esse dissolvendum.

δὲ ἐναΐσιον. εἰς μόνον τῆς ζώων
οὐκ εισέρχεται ἀνθρώπου ψυ-
χή, οἷς θεῖμιν ὅτι τυθῆται. διὰ
τὸ τῶν θυσιμῶν χρητὴς εἶναι
μόνον, οἷς αὖ τὰ εἰδέναι καθή-
κη, ἄλλου δὲ μηδενὸς ζώου. τὰ
μὲν οὖν παύτα τῶν ἀκουσμά-
των ἐστὶ. τὰ δὲ πλείονα ἐχρήσ-
μηκος περὶ τῆς θυσίας, καὶ
10 ἐκείτους τοὺς καιροὺς πῶς χρη-
σιμοποιῆται τὰς τε ἄλλας, καὶ πε-
ρὶ μετακινήσεως τῆς ἐν ἐὺθει, καὶ
περὶ τὰς ταρὰς πῶς δεῖ κα-
τατάσσιναι. ὅτι ἐνίων μὲν οὖν
15 ὁπλίεσθαι δεῖ. οἷον ὅτι δεῖ
ἐκκινεοποιῆσθαι ἐνέκα τῆς κατὰ
λιπὴν ἑτέρον ἀνθ' ἑαυτῆς θιῶν
διεσπάρειν. τοῖς δὲ οὐδ' οὐδὲ λό-
γος πρόστι. καὶ ἐνία μὲν τῶν
20 ὁπλιεζομένων δόξει προσπιφυ-
κίναί, ἄλλ' αὖ τῆς ἐνίας δὲ πέρ-
ρω, οἷον περὶ τῆς τὸν ἄρτον μὴ
καταγνῆναι, ὅτι πρὸς τὴν ἐν αἰῶνι
κρίσιν συμφέρει. αἱ δὲ προστι-
θέμεναι ἐκπολογίαι περὶ τῶν
25 τοιούτων οὐκ εἰσι. Πυθαγορι-
καί, ἀλλ' ὅτι ἐξωθεν ἐπισυ-
φισσόμενων καὶ περιωμένων προ-
σάπτειν ἐκπολογῶν. οἷον καὶ πε-
ρὶ τῆς ἐν λεχθέντος, διὰ τὴν
οὐ δεῖ καταγνῆναι τὸν ἄρτον.
οἱ μὲν γὰρ φασιν, ὅτι οὐ δεῖ
τὸν συνάγοντα διαλύειν. τὸ
δὲ ἄρα

δὲ ἀρχαῖον βαρβαρικῶς πάν-
 τες ἐπὶ ἑκα ἄρτων συνίεσαν οἱ
 φίλοι. οἱ δ' ὅτι οὐ δεῖ οἰωνὸν
 ποιεῖσθαι πιούτων ἀρχόμενον
 χεῖρα γινύτα καὶ σωτρίβοιτα. ἔ- 5
 παντα μὲν τοι ὅσα περὶ τῷ
 ἀνάγειν ἢ μὴ ἀνάγειν διορί-
 ζουσιν, ἐσθλα καὶ ἀπὸς τὸ θεῖ-
 ον, καὶ ἀρχὴ αὐτῆς ἐστὶ, καὶ ὁ βίος
 ἅπας σωτήριαι καὶ ἀπὸς τῷ 10
 κολουθῶν τῷ θεῷ. καὶ ὁ λόγος
 „ αὐτός. ταῦτ' ἐστὶ τῆς φιλοσο-
 „ φίας. γλαῖον γὰρ ποιοῦσιν, ἄν-
 „ θρωποι ἀλλόθεν ὄντες ζῆ-
 „ τῶντες τὸ πῦρ, ἢ παρὰ τῷ 15
 „ θεῷ. καὶ ἔμοιρον, ὡς περὶ αὐτῶν
 „ ἐν βασιλευμένῃ χώρᾳ τῷ πο-
 „ λιτῷ τινὶ ὑπάρχοντι θρασυῖοι,
 „ ἀμειλίχως αὐτῷ τῷ πάντων ἀρ-
 „ χοντι. τοιούτων γὰρ εἰσὶ καὶ 20
 „ καὶ τῶν ἀνθρώπων. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ
 „ τὸ θεῖον, καὶ ὅτι πάντων κύρι-
 „ ος, διὸν ὁμολογεῖται παρὰ τῷ
 „ κυρίῳ τὸ ἀγαθὸν αἰτεῖν. πάν-
 „ τες γὰρ οἱ μὲν αὖν φιλοῦσι, καὶ οἱ δὲ 25
 „ χαιροῦσι, τοιούτοις διδόντες τὰ
 „ ἀγαθὰ. ἀπὸς οὗ δὲ ἐναλίων ἐχου-
 „ σιν, τὰ ἐναλίων. τούτων μὲν αὕτη καὶ
 „ τοιαύτη σοφία. ἢν δὲ τὸς Ἰππομέ-
 „ δων. ἄγχιος Αἰνῶς Πυθαγόρου 30
 „ τῷ ἀκροματικῶν, ὅς ἐλεγεν ὅτι
 „ πάντων τέτων ἐκείνης λόγος ἐ-
 „ ὑποδείξεις εἶπεν, ἀλλὰ ὅτι τὸ

Nam olim amici omnes ad unum pa-
 nem barbarico quodam more conve-
 nire solent. Alii verò, tali non esse faci-
 endum augurium, qui panē frangere
 & cōterere incipit. Enim verò cuncta,
 quæ de eo quid vel faciendū vel nō fa-
 ciendum sit, discernunt, ad coeleste nu-
 men collinearit, atq; hoc initiū est, ut
 universa vitæ ratio composita & insti-
 tuta sit ad Deum sequēdum. Atq; hic
 sermo est. Hæc Philosophiæ sunt. Ridi- 11
 culè enim homines faciunt, qui aliun- 12
 de quod honestū est, quodq; rectè sit, 13
 quærunt, quā ab ipsis diis. Ac perindè 14
 faciūt, ac si quis in regione, cui rex præ- 15
 sit, civium quempiam principem co- 16
 lat & veneretur, ipso omnīū principe 17
 neglecto. Tale namq; facere putant & 18
 illos homines. Nam quia & Deus est, 19
 & ipse omnium dominus, in confesso 20
 est, quicquid bonum & honestum est, 21
 ab ipso domino petendum esse. Etc. 22
 nim oēs, quos amore complectuntur,
 quibus delectantur superi, in eos isti-
 usmodi bona cōferunt. In eos verò, ex-
 ga quos contrario modo, hoc est, ho-
 stiliter sunt affecti, contraria devolvūt.
 Atque hæc & huiusmodi sapientia
 est. Quidam verò erat Hippomedon
 rusticus, AENEUS, ex illis discipulis
 Pythagoræus, qui ἀκουσματοῖς, hoc
 est, auditores dicebantur, qui de iis o-
 mnibus cum sermones istos demon-
 strationesq; protulisse ferebat: verum

quia ea per multa eaq; expressiora evidētiōraq; tradebat, vivam orationem illis non fuisse adhibitam. Ceterum problemata, hoc est, obscuriores quæstiones earumq; solutiones, ipsa relicta fuisse. Alii verò circa doctrinas Pythagoræorum versabantur. Atque hos Pythagoræ discipulos esse fatetur. Et hi eo magis ajunt, quæq; dicunt ipsi vera esse prædicant. At causam inæqualitatis hanc esse ferunt, quòd Pythagoras ex Ionia & Samo in Italiam advenisse dicatur florentē, nempe quo tempore Polycrates Athenis imperans sævitiam exerceret, & præcipuos quosque in urbibus ei fuisse familiares. De iis verò hisce nudè & simpliciter differere solebat, qui annis erant ingravescētib; & senio conspicui, quiq; otio minus abundabant, quòd Reipub. negotiis implicati essent, quasi difficile foret eum convenire per medium disciplinarū ac demonstrationum. Arbitratur. n. se iis nihilominus prodesse etiam absq; causâ, sciētib; quidnam facere oporteat. Perinde faciēs atq; illi, qui opē ac subsidium medicorū implorāt, qui etsi nō attendāt ad causas, quāobrem quodq; ipsis faciendū sit, nihilominus tamē sanitatē consequuntur. Iunioribus verò, quotquot colloquebatur, qui & facere simul & discere poterāt, cū illis per demonstratiōnē & disciplinas loquebatur. Hos igitur ab hisce,

παρεχθιδόσαι δὲ πολλῶν καὶ αἰ ἀργότερον, τὸ μὲν λόγον περιηρῆσαι. λιλείφθαι δ' ἐαυτὰ τὰ προβλήματα, οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα ἢ Πυθαγορείων. οὗτοι δὲ ὁμολογοῦσιν ὅτι Πυθαγόρου. καὶ αὐτοὶ φασιν, ἔτι μᾶλλον, καὶ ἂν λέγουν αὐτοὶ ἀληθῆ ὅτι. τίνι δὲ αἰτίας ἰοτῆς ἀνομοιότητος τοιαύτῃ γενέσθαι, φασιν, ἀφικέσθαι τὸν Πυθαγόραν εἰς Ἰωνίαν καὶ Σάμου καὶ τὴν Πολυκράτους τυρανίδα ἀκμαζούσης Ἰταλίας, καὶ γηράσκουσιν αὐτὰς τοὺς πρώτους ἐν ταῖς πόλεσι. οὕτως δὲ τοῖς μὲν πρῶτοις καὶ ἀχόλοις, δὲ τὸ ἐν πολλοῖς κοινῇ κοινῇ κατέχευται, ὡς χαλεπὸν ὄν, δὲ ἢ μαθήματα καὶ ἄπο δειξιῶν ἐντυγχάνειν, ψιλῶς δι-αλεχθῆναι, ἡγούμενον οὐδὲν ἥττον ἀφελείσθαι ἐκ αἰτίας αἰτίας, εἰδότες τι δεῖν πράττειν, ὡς περὶ οἱ ἰατροὶ οὐ προσ-ακούοντες διὰ τι αὐτοῖς ἔχουσιν πρακτέον, οὐδὲν ἥττον τυγχάνουσι τῆς υἱείας. ὅσοις δὲ νεωτέροις ἐντύχουσι καὶ διωκόμενοις ποιεῖν καὶ μαθήσθαι, τοῖς ποιούτοις δὲ ἄπο δειξιῶν καὶ ἢ μαθημάτων ἐντύχουσι. αὐτοὶ μὲν οὖν ὅτι ἄπο τούτων, ἐκεί-
τες δὲ

τοὺς δὲ ὑπὸ τῆς ἐτίξεως, πε-
 ρὶ δ' ἱππασίου μάλιστα, ὃς ἦν
 μὲν τῆς Πυθαγορείων. διὰ δὲ τῆς
 ἐξουίγχεσσι καὶ γραφικῶς παρῶ-
 τον σφαίρας τὴν ἐν τῇ δώδεκα
 περιγώνων, ἀπώλειον καὶ ὁ-
 λωτῶν ὡς ἀσβεβήσας, ὁ δὲ δὲ
 λάβοι ὡς εὐρῶν. ὅττι δὲ πάντα ἐ-
 κείνη τῶ ἀνδρὶ, (προσπαγορεύουσι
 οὕτω τὴν Πυθαγόραν, καὶ οὐ καλῶ-
 σιν ὀνόματι) λέγουσι δὲ οἱ Πυθα-
 γόρειοι ἐξουίγχεσσι γλωσσῶν,
 οὕτως ὑποβαλεῖν τινα τὴν οὐ-
 σίαν τῆς Πυθαγορείων. ὡς δὲ
 τὸ ἐπὶ τῇ δόξῃ ἀνθρώπων 15
 χρηματίζεσθαι ὑπὸ γλωσσῶν.
 ἐκαλεῖτο δὲ ἡ γλωσσῶν παρὰ
 Πυθαγόρου ἱστορία. περὶ μὲν οὖν
 τῆς διαφορᾶς ἐκατέρωσιν τῆς
 παρὰ γλωσσῶν, ἐκατέρωσιν, τῆς 20
 ἀνδρῶν τῆς ἀπροωμένων Πυθα-
 γόρου, ταῦτα παρὰ λήφειν.
 τοὺς γὰρ εἶναι σιδηρῶς καὶ ἐξ
 ἀπροωμένων τῶ Πυθαγόρου, ἐ-
 τοὺς μὲν τὸ ὁρᾶν ἀκούοντας, ἢ 25
 αἰσθάνεσθαι, καὶ τοὺς εἶναι ἐ-
 ξὺς διωρισμένους οἷα ἄλλους
 ἢ τοὺς εἰρημένους ὑπολαμβάνει
 παρὰ σήκει. καὶ τοὺς πολί-
 κους δὲ, καὶ οἰκονομικούς, καὶ 30
 νομοθετικούς ὄντας αὐτοῖς ὑπο-
 τίθειτο χρῆ.

illos verò ab aliis esse, maximè qui cir-
 ca Hippasum versabantur, quierat ex
 discipulis Pythagoræ. Quod verò edi-
 dit, primusque sphaeram cum duode-
 5 cim quinquangularibus descripsit,
 quasi qui rem impiam patraisset & glo-
 riam quasi inventor acciperet, in mari
 periit. Omnia verò esse illius viri (sic
 enim Pythagoram non expresse ejus
 proprio nomine appellant.) Pythago-
 10 ræi autem narrant & asserunt, illum
 Geometriam in lucem protulisse hoc
 modo, abieciisse quendam Pythagoræ-
 orum substantiam fortunasque quasi
 naufragio. Quod cum fortè accidisset,
 datum fuisse homini, ut ab Geome-
 15 tria quæstum faceret. Porro vocabatur
 Geometria ab Pythagora, historia. Ita-
 que de discrimine utriusque rei vel
 operis, item utrorumque virorum,
 qui Pythagoram audiebant, hæc acce-
 20 pimus. Nam qui intra sindonem vel
 cortinam, & extra eam Pythagoram
 audiebant, quique postquam vidis-
 sent, cum audiebant, vel absque aspe-
 25 ctu intuituque, atque eos qui intra &
 extra distincti erant, haud alios, quàm
 qui jam distincti sunt, existimare conve-
 nit. Reipubl. verò administratores, i-
 temque rei oeconomicæ gubernato-
 30 res, & legum positores latoresque i-
 psis subjicere æquum est.

CAP. XIX.

Pythagoram per multas vias utilis institutionis hominum adinvenisse. Item commemoratur hic ejus cum Abaride consociatus & congressio, necnon quo pacto ipsum ad summam sapientiam, id est, alijs atq; alijs institutionis vijs, perducitur.

IA M autē in summa scire operæpretiū est, Pythagoram multas institutionis vias ac rationes invenisse, & juxta captum naturæ; cujusq; sapientię convenientem portionem tradidisse. Ejus verò argumentū evidentissimum hoc esto. Etenim cum Abaris Schyta ex Hyperboreis, & regione quæ ultra Boream est, Græcanicæ institutionis imperitus, nullisq; sacris disciplinis initiatus, itemq; ætate jam provectus ad eum venisset, nequaquam ipsum per multas variasq; ambages & considerationes ad suæ philosophię arcana induxit: sed silentii auditionūq; quæ fieri non exiguo temporis spacio solēt, loco, atq; aliorum experimentorum, omnino eum idoneum judicavit ad audienda sua placita arcanasque sententias, & de natura, item alium de diis cōmentarium cum brevissimo compendio perdocuit. Siquidem Abaris sacerdos, qui ibi colebatur, Apollinis, ex Hyperboreis venit, ferē senex annis, ac sapientissimè, quæcunq; ad munus sacerdotale pertinerent, ab Græcia ad suos averfurus, ut ociosum aurum Deo suo apud Hyperboreos in templo reponeret. Ceterum cum esset

Κεφ. ιθ.

Ὅτι πολλὰς οὖν Πυθαγόρας ἀνέρι τῷ ἀφίλῳ παιδύσας τὴν ἀρετὴν, ὡς ἡ λέξις καὶ ἡ ἀβάριδος αὐτῷ αὐτῷ συνεῖσα, πῶς τε αὐτὸν ἡγεῖται πάλαι ἀποτάττω σοφίας καὶ ἐτί-
ces οὖν παιδείας.

Κ Αθόλου δὲ εἶδέναι ἄξιον, αἷς πολλὰς ὁδοὺς Πυθαγό-
ρας παιδείας ἀνέρι, καὶ κατὰ τὴν οἰκίαν φύσιν ἐκείνου ἐδύναμιν παραδίδου τῆς σοφίας τὴν ὅλην. βάλ्लουσαν μοίραν. ταμῆρας δὲ μέτρον. ὅτι γὰρ Ἀβάρεις ὁ Σκυθῆς ἔξ' ὑπερβορέων, ἀπειροῦς ἢ ἑλληνικῆς παιδείας ὡς καὶ ἀμείλιος, καὶ τῇ ηλικίᾳ προβαθνήως ἦλθε, τότε οὐδε ποικίλων ἀνέων εἰσέγαγε διαρρημάτων· ἀλλ' αὖ-
τι τῆς σιωπῆς, καὶ τῆς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ἀκροάσεως ἐπὶ ἑλλαν βασιάνων, ἀδρόως αὐτὸν ὀπιτῆδενον * ἀκροάσατο πρὸς τὴν ἀκρόασην τῇ αὐτῷ δογμα-
τιζομένων, καὶ τὸ παρα φύσιν ὡς σύγγεγραμμεν, καὶ ἄλλο τὸ πρὸς διῶν, αἷς ἐν βραχυτάτοις αὐτὸν ἀνεδίδαξεν. ἦλθε μὲν γὰρ Ἀβάρεις ὑπὸ τ' ὑπερβορίων ἰσ-
ρως τῷ ἐκείνῳ Ἀπόλλωνος πρεσβύτῳ κατὰ τὴν, ἐπὶ τὰ ἡρώδια σφάτῃα. ὑπὸ δ' ἑλλὰδος ὑπο-
στρεφῶν εἰς τὰ ἰδία, καὶ ἀργαλέον χρυσὸν πρὸς διῶν ὑποσθῆται εἰς τὸ ἐν τ' ὑπερβορίοις ἰσρὸν. γηρόμενος δὲ ἐν παρ

ἐν παρόδῳ καὶ τὴν Ἰταλίαν,
 καὶ τὸν Πυθαγόρεω ἰδίῳ μάλιστα
 ἐκείνης τῆς ὁδοῦ, οὐ περὶ ἡ
 ἱερῶς καὶ σπουδαίας καὶ πολλῆς,
 μηδὲ ἀνθρώπων ὁμοίων ἐκείνων·
 ἀλλ' αὐτὸν ὅτι τὸν Ἀπόλλωνα,
 ἐκείνῳ ὡς ἴσως ἐπὶ αὐτὸν συμ-
 ποσίτων, καὶ ὅτι ὡς προσηγο-
 ροῦν ὁ ἱερὸς γνωστὰς, Πυ-
 θαγόρεω ἀπιδόκεν ὅτις, ὅν 10
 ἔχον ὑπὸ τῆς ἱεροῦ ἐξήλθε, χρη-
 σιμοὶ αὐτῷ ἐσόμενοι πρὸς τὰ
 συμπόσια δωμάχεια καὶ ἢ
 ποταπὴν ἄλλω. ἐποχούμενος
 καὶ αὐτῷ καὶ τὰ ἀβάλα δα- 15
 βαίνων ὅσον ποταμούς καὶ λίμ-
 νας καὶ τέλματα καὶ ὄρη, καὶ τὰ
 ποταπὰ. καὶ προσβαλὼν, ὡς
 λόγος, καθαρμούς τε ἐπιτέλλει,
 καὶ λοιμούς ἀπεδίωκε, καὶ α- 20
 νίμους ὑπὸ τῆς εἰς τὴν αἰ-
 ουστὴν πολέων βοῶν αὐτὸν
 γηέσθαι. Λακεδαιμόνα γοῦν πα-
 ρελήφαι μὴ τὸν ὑπὲρ ἐκείνου
 γηέμενοι καὶ τὴν καθαρμένην καὶ 25
 τὴν λοιμώδεα, πολλὰς τε πόλεις
 καὶ τὰς τῶν παθόντων περι-
 πεισοῦσιν διὰ τὴν δωμάτειαν, ἢ
 τὰς καὶ ὡς ἴσως τὴν Ἰατρικὴν
 ὁρῶν πῶς αἰετὶς αὐτῇ πα- 30
 ρεχέσθαι. διὰ τὸ ἐκείνῳ καὶ
 Κρήτης Κνωσὸν καὶ ἄλλα ποταπὰ
 * ἐκείνῳ τῇ τῆς Ἀβάριδος

in transitu Italiam versus, Pythagoram
 quoque visum præ cæteris Deo illi,
 cuius erat sacerdos, similem fecit, &
 præterea neminem mortalium omni-
 um ei similem esse credidit, sed ipsum
 verè Apollinem esse, cùm ex iis,
 quæ in illo augustissima videbat, tum
 ex quibus indiciis sacerdos antè in-
 telligebat, Pythagoræ sagittam de-
 dit, quam habebat quum templo ex-
 cessit, ratus eam ipsi usui futuram ad-
 ea, quæ fortè inciderent in tanta an-
 xietate permolesta & gravia. Nam in
 illa quasi inequirans loca inaccessa,
 quibusque ambulari nequibat, transi-
 re poterat, ut fluvios, stagna, salebro-
 sa & palustria loca, montes & id genus
 alia. Cumque aliquo locorum ap-
 pulit, ut quidem sermo est, purgatio-
 nes simul peregit, & pestilentias ven-
 tosq; persecutus est ab iis urbibus, quæ se
 in hoc recipere dignabantur, ut ipso-
 rum esset auxiliator. Sanè Lacedæmo-
 nem accepimus purgatione ab ipso
 facta lustrataq; nunquam amplius pe-
 ste laborasse, cùm antea frequenter
 huic obnoxia fuisset sui, propter ma-
 lum gravemque aëra, nempe montes
 Taygeti, ad quorum radices condita
 urbs est, ei æstum præbent ingentem,
 quo tantum non præfocantur. Eo
 quod & Cnossus mons Cretæ im-
 mineat. Aliaque id genus admirabi-
 lia commemorantur de Abaridis vir-

tute. Cumque Pythagoras telum accepisset, nec peregrinè insolentèrve erga hoc munus affectus foret, ne causam quidem, quamobrè hoc daret, exquisivit. Cæterùm cum ipse verè deus esset, & ipse seorsim Abari ab se avulso coxam suam ipsius auream ostendit. Præbens scilicet certissimum argumentum, se nequaquam mentitum fuisse. Et cum sigillatim, quæ in templo posita erant, ei enumerasset, atque abundè fidem astruens, se haud malè esse assimilatum, insuper adjecit se, ut hominibus medelam afferret ac beneficia præstaret, venire. Eoq; forma humana præditum esse, ne mortales peregrinorum more quasi attoniti ad personam tam eminentem resiliant, ejusque doctrinam fugiant & aversentur. Iussitq; cum ibi manere, ac discipulos qui fortè accederent, in melius erigere, & emendare. Aurum verò, quod collegit, iussit communicari & distribui sociis & necessariis, qui digni essent, & quicumque hoc modo ab eo fuerant ad disciplinarum perceptionem adducti. Ita ut confirmarit sententiā dictamque, quod ait, *Amicorum communia efficiuntur*. Ei verò qui ira permansisset, quod modò dicebamus, & inquisitionem naturalem, & partitam sectamq; rerū sacrarum, ac de Deo doctrinā tradidit. Ac auspicii loco quæ per sacrificia fiebāt, prænotionē per numeros tradidit.

γάμῳ. δεῖξάμεν δὲ Πυθαγόρας τὸν οἷον, καὶ μὴ ξενιδίῳ πρὸς τοῦτο, μηδὲ τὴν αἰτίαν ἐπεδείξας, δι' ἣν ἐπέδωκεν, ἄλλως ἢ ὅντως ὁ θεὸς αὐτὸς ὡς ἰδίᾳ καὶ αὐτὸς ὑποσάσας τὴν Ἀβαρί, τὸν τε μὲν ἱκανῶς ἐπέδειξε χρύσειον. γνώρισμα παρέχον τὴν μὴ διαψεύδειν. καὶ τὰ καθ' ἑκάστον τῶν ἐν τῷ ἱερῷ κειμένων ἔδειξεν ὑποσάμηνος αὐτῷ καὶ πρὸς ἱκανὴν πειρασμῶν, ὡς ἐκείνη κακῶς ἐπιδόξας, προσθεῖς τι ὅτι ὅλην θεωρητικὰ καὶ ὡς ἐργασία τῶν ἀνθρώπων ἦκει. καὶ διὰ τὸτο ἀνθρωπομόρφος, ἵνα μὴ ξενίζομενοι πρὸς τὸν ὑπερέχοντα βέλτομεθα, καὶ τὴν ὡρὰν αὐτῷ μάθησιν ὑποφύωσιν. ἐκείλδοι τὴν μίαν αὐτῶν, καὶ συνδιδράσκον τοὺς ἐντυχχαίνοντες. τὸν δὲ χρυσοῦν, ὅς σὺν ἡμεῖς κοινωνῶσιν τοῖς ὑποπιδόξοις, ὅσοι περ ἐτύγχανον οὕτως ὑπὸ τῶν ἡμετέρων. ἀστὴρ βεβαίους τὸ δόγμα τὸ λέγον, κοινὰ τὰ φίλων διείρου. οὕτω δὲ καὶ ἀμείναντες αὐτῶν, ὁ νῦν διελύθμεν, φυσιολογίᾳ καὶ θεωρητικῇ. ὅτι τὴν κοινὴν παρέδωκε καὶ αὐτὴ τῆς διὰ θυσιῶν ἱεροσκοπίας τὴν διὰ τῶν ἀριθμῶν ἀποδείξαι παρέδωκεν. ἡγουμένη

ἡρώμενος ταύτῃ καθερωτέ-
 ραι εἶναι & θειότεραν, καὶ τοῖς
 οὐρανίοις ἢ θῶν ἀειθεμοῖς
 οἰκειοτέρων. ἀλλὰ τε τὰ ἀρμό-
 ζοντα τῷ Ἀβάρειδι παρέδωκεν
 ἐπιτηδεύματα, ἀλλ' ἔδειξε κα-
 * παρὼν λόγος, ἐπὶ ἐκείνῳ πάλιν
 ἐπατέλθωμεν, ὥς ἄρα ἄλ-
 λους ἄλλως, ὥς ἔχει ἕκαστος
 φύσιν καὶ δυνάμειν, ἐπανορ-
 θοῦν ἐπειράτο. πᾶσι μὲν οὖν
 τὰ τοιαῦτα οὕτε παρεδόθη εἰς
 τὰς ἀνθρώπων οὕτε τὰ μυημο-
 νεύματα ῥάδιον διελθεῖν.

Κεφ. κ.

Τίτα τὰ ἴδια ἀνέκατα τὸ Πυθαγορε-
 αῖς φιλοσοφίας, καὶ πῶς αὐτὰ παριδί-
 δωκεν Πυθαγόρῃ, καὶ ἐγμύνη τις ἀν-
 τισταλαμβάνοντος τὸ φιλοσοφίας.

Ὅλγα δὲ τὰ γνωριμώτα-
 τα διελθῶμεν δειγμάτων
 τῆς Πυθαγορεῆς ἀγωγῆς, καὶ
 ὑπομνήματα ἢ ὑπαρχόντων
 τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις ἐπιτηδεύ-
 μάτων. Πρῶτον μὲν οὖν ἐν τῷ
 λαμβάνειν τὴν διάπειραν ἐσκό-
 πει, εἰ δύναται ἔχειν θείν-
 κούτῳ ὅτι καὶ ἐχρήτο τῷ νό-
 ματι, καὶ καθεῶρα εἰ μανθάν-
 οντες ὅσα αὖ ἀκούσωσιν, οὐ-
 σίε εἰσι σιωπᾶν & διαφυλάτ-
 τειν. ἔπειτα εἰ εἰσὶν αἰδήμονες.
 ἐποιεῖτο τε πλείονα ἀπουδὲν τῇ
 σιωπᾶν, ἢ περ τοῦ λαλεῖν.

ratus hanc sacratiorem diviniorem-
 que, & coelestibus deorum numeris
 convenientiorem esse. Atque alia do-
 gmata vivendi que instituta, prout
 Abaridi accommoda erant, cum e-
 docuit. Verum præsens sermo caussa
 horum ulterius extendendus non est.
 Adidrevertamur, quemadmodum alios
 aliter pro ratione naturæ ac poten-
 tiæ, qua quisque præditus erat, corri-
 gere ac emendare studebat. Enimve-
 rò hæc omnia necdum in vulgus e-
 manarunt, nec narratu facilia sunt,
 quæ memorantur.

CAP. X X.

Quæ fuerint peculiares Philosophiæ Pythagori-
 cæ exercitationes, & quomodo eas Pythagoras
 tradebat, eosq; exercibat, qui continenter Phi-
 losophiæ operam navantes eam perdiscabant.

Verum pauca quædam eaque no-
 bilissima cognitissimaq; Pytha-
 gorice institutionis exempla seu spe-
 cimina percurramus, itemque monu-
 menta studiorum exercitiorumque,
 quæ illis viris usurpata erant. Primum
 itaq; in capiendō experimento etiam
 atq; etiam considerabat num ἔχειν
 θείν, hoc est silentium tenere possent.
 Hoc n. vocabulo etiam utebatur, si-
 mulq; expendebat, num discerent, quæ
 audirent, silere & custodire possent.
 Deinde num essent verecundi. Multum
 autem studii & operæ in eo collocabat,
 ut eos taciturnos potius, quam mul-
 tum loquentes & garrulos redderet.

Item

Item considerabat quoq; reliqua omnia, num ad vitia & cupiditates intemperantes obstupefcerent, earumq; admiratione afficerentur. Non oscitāter talia semper intuens, uti, quo pacto se se in ira gerāt, an in illam proclives, vel ad cupiditatem proni, vel num contētiosi, vel ambitiosi essent, vel quem admodū se haberent in contentione studiōve partium vel amicitia. Quod si verō in omnibus exactē ipsum intuentes cum consecrari videbantur bonis præditi moribus, tunc de facili discendi ratione ac memoria cuncta expendebat. Primū quidem num possent celeriter & manifestē assequi ea, quæ dicerentur. Deinde num sequatur eos aliquis amor & verēcundia ad ea, quæ docentur. Enim verō considerabat, quo pacto natura comparati essent ad tranquillitatem & mansuetudinem, quod vocabat κατάρτυση, hoc est, dispositionem. Ferocitatē verō ad hanc institutionem inimicam esse censebat. Hanc enim sequi impudentiam, hanc porrō intemperantiā, damnum, hebetudinem & tarditatē ad discendū, contumaciā & difficultatē, ad hæc licentiā quidvis sine metu agendi, gloriæ privationē & dedecus, atq; id genus similia. Contraria verō, mansuetudinem & lenitatem consequi. In exploratione igitur talia considerabat, & in hisce suos discipulos exercebat.

ισκόπει δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, μὴ ἄρα πρὸς αὐτὰ ἢ ἐπιθυμίας ἀκρατίως ἐπιβήνται. οὐ παρήργως τὰ τοιαῦτα αὐτῷ ἐπιβλέπων, οἷον πρὸς ὀργὴν ἔχουσι, ἢ πρὸς ἐπιθυμίαν, ἢ εἰ φιλόνομοι εἰσιν, ἢ φιλότιμοι, ἢ πρὸς πρὸς φιλονεικίαν ἔχουσι, ἢ πρὸς φιλίαν. Εἰ δὲ πάντα ἀπεβῶς αὐτῷ ἐπιβλέποντες ἐξερτυμῖνοι ἐφαίνοντο τοῖς ἀγαθοῖς ἡθεσι, τότε περὶ εὐμαθείας καὶ καλῆς ἐσκόπει. πρῶτον μὲν εἰ δύνανται ταχίως καὶ σαφῶς παρακολουθεῖν τοῖς λεγόμενοις· ἔπειτα εἰ παρέβηαι τις αὐτοῖς ἀγάπησις καὶ σωφροσύνη πρὸς τὰ διδασκόμενα. ἐπισκόπει γὰρ πῶς ἔχουσι φύσεως πρὸς ἡμετέρας. ἐκάλει δὲ τὴν κατάρτυσιν. πολέμων δὲ ἡγεῖτο τὴν ἀγένητα πρὸς τοιαύτῳ διαγωγῇ. ἀκολουθεῖν γὰρ ἀγένητα ἀγαθῶν. ἀναιχμαστὴν ἀκολασίαν, ἀκυρίαν, δυσμαθείαν, ἀναρχίαν, ἀτιμίαν, καὶ τὰ ἀπόλουθα. παραόνητα δὲ καὶ ἡμιρότητα τὰ ἐναντία. εἰ μὲν οὖν τῇ διαπεύρῃ τοιαῦτα ἐπισκόπει, καὶ πρὸς ταῦτα ἥσκει τὴς μεταβάλλοντας.

τοὺς τε ἀρμόζοντας τοῖς ἀγα-
 θοῖς τῆς καρῆς αὐτοῦ σοφίας
 ἐπέκρινε, καὶ οὕτως ἐπὶ τὰς ἐπι-
 σήμας ἀνάγει ἐπειράτο. εἰ δὲ
 ἀνδρῶσιν καλῶς τινα, ὡς περ
 ἀλλόφυλόν τινα, καὶ ὁπίσθιν ἀ-
 πύλαυε. περὶ δὲ τῶν ἐπιτη-
 δωμάτων, ἃ παρέδωκε δι' ἑ-
 λικς ἡμέρας τοῖς ἱταίοις, καὶ
 τῷτο φράστω. καὶ γὰρ τὴν ὑφή-
 γησιν αὐτῷ, ὡς ἐπὶ πρῶτον εἰς π-
 αὐτῷ ὁδηγοῦμαι. τοῖς μὲν ἑ-
 ὠθητοῖς περιπατοῦς ἐπιβοῶντες
 οἱ ἄνδρες οὕτοι κατεμάχοντες τε
 καὶ εἰς τοιούτους τόπους, ἐν οἷς
 συνέβαινεν ἡμέμια τε καὶ ἡσυχί-
 ας εἶναι σύμμετροι, ὅπου ἰερὰ
 καὶ ἄλση, καὶ ἄλλα τις θυμολογία.
 φόντο γὰρ δὲ μὴ πρότερον τινὲ
 σωματικῶν, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ψυ-
 χὴν ἡρεσύναι καὶ σωμαρμόζονται
 τὴν διάνοιαν ἀρμόδιον δὲ εἶναι
 τῇ ἡφίστασιν. ἡ δὲ διανοία τὴν
 τοιαύτην ἡσυχίαν. καὶ γὰρ οὕτως
 ἀναστάσεις εἰς τὴν ὁχλὺν ἀφίσταται,
 ὅπου βῶδες ὑπεκλήθησαν. διὸ
 δὴ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι τοὺς
 ἱεροπρεπείστας τόπους ἀπὸ ὅλων
 λείποντο. καὶ δὲ τὸ ἰωάνδην περιπα-
 τοῦ τῷτο πρὸς ἀλλήλους ἐτίθεισαν.
 καί τις μὲν ἐν ἱεροῖς, εἰ δὲ μή-
 γε, ἐν ἡμερίοις τοποῖς. ἡρεσύν-
 ῃ δὲ πρὸς ἑαυτοὺς τῷτο πρὸς τε

eosq; qui accommodi essent, ad suae
 sapientiae mysteria ac bona admittebat,
 itaq; ad scientias adducere conabatur.
 Sin verò quem ineptum videret, cū
 ut extraneum aliquem ac peregrinū
 arcebat pellebatq;. De studiis verò vi-
 vendiq; rationibus, quas tradidit per
 totum diem amicis, deinceps dicam.
 Nam juxta ejus narrationem, hoc pa-
 το, qui ab eo ducebantur, sua insti-
 tuebant. Hi viri matutinas ambulatio-
 nes suscipiebant in solitariis & quidem
 hujusmodi locis, in quibus placidus
 ac lenis solet esse aër, isq; bene tem-
 peratus, ubi delubra essent & nemora,
 arboribusq; consita loca, aliaq; animi
 oblectatio. Siquidem non ante arbi-
 trabantur in alicujus familiaritatem
 esse concedendum, qua animū quisq;
 suum ad rectam rationem composu-
 isset, simulq; mentem ad concentum
 quasi effinxisset. Porro conveniens &
 congruum esse mentis constitutioni
 tale silentium quietemq;. Nam statim
 simulac surrexisset in turbas ingeri, tu-
 multuosum censebant. Quamobrem
 omnes Pythagoraei semper loca maxi-
 mē honorabilia & sacra eligeant. At
 post ambulationem matutinam in u-
 num eundemq; locum coibant si-
 mul, maximē quidem in templis ver-
 sabantur, sin verò in illis non daretur,
 in locis similibus, Vocabantur autem
 hac temporis opportunitate, cū ad

doctrinas, tum etiam disciplinas & tradendas & percipiendas, & ad mores corrigendos atque emendandos.

CAP. XXI.

Qualia Pythagoras vivendi instituta constituit & quomodo toto die amicis tradiderit, ut ea diligentius accuratiusq; effectum darent. Item hortamenta quaedam vel praecepta. una instituta respondentem & consentaneam.

Post hanc talemq; exercitationem ad corporum curam convertebantur. Pleriq; verò unctionibus cursitationibusq; utebantur. Aetate mitiores sese etiam luctis, tam in hortis quam nemoribus exercebant. Alii ad corporum vires ac robur parandum, halterum jactu, hoc est plumbearum pilularum, ut concertatione manuum utebantur, quippe qui accommoda exercitia eligere studerent. Pane optimo utebantur, ac melle vel favo. Vinum interdum non bibebant. Postmeridiano tempore circa Rerumpub. administrationes, tam exoticas & extraneas, quam hospitales, nimirum legibus id jubentibus, versabantur. Omnia enim iis temporibus, quæ prandium sequuntur, administrare cupiebant. Iam vespere facto rursus ad deambulationes profliebant, quod quidem haud æquè commodum erat sigillatim facere, uti in matutina ambulatione fieri assolet: sed vel bini vel terni eam instituebant, cum memoriora ropetentes ea omnia, quæ didicissent, & in honestis occupa-

διαδοκαλίας, & μαθήσεως, & πρὸς τὴν ᾧ ἡθῶν ἐπανόρθωσιν.

Κεφ. κα.

Περὶ πενταδευκάτων, οἷα κρητιστὰ τοῖσι διαγίγας, καὶ δι' ὅλης ἡμέρας παρίδαναι τοῖς ἱσχυροῖς ἐπιμελῶς περὶ τῆς καὶ παρὰ τὴν ἡμέραν τὰ τοῖς ἐπιτελευτάταις ἐν οὐλογυμνασίοις.

Mετὰ δὲ τὴν τοιαύτην δειψίβην, ὅπῃ τὴν ᾧ σωματιοτῶν ἐρεπτοτο διατριβήν. ἐκ τῶν τῶ δὲ ἀλλήλων τε καὶ δρόμοις οἱ παλαιοὶ ἐλάττοντες καὶ πάλαι ἐπὶ τῇ κήποις καὶ ἐν ἀλσέσιν. οἱ δὲ καὶ κρητιστὰς, ἡ χειρονομία πρὸς τὰς ᾧ σωματίων ἰσχύς, τὰ ἐνταῦθα ἐπὶ τῇ διανοίᾳ ἐκτελεσθαι γυμνάσια. ἀρίστου δὲ ἐκ τῶν τῶ ἀρτῶ ἐμάλιστα, ἡ κρητιστῶν δὲ μετ' ἡμέρας ἢ μετ' ἡμέρας. τὸν δὲ καὶ τὸ 20 αἰετον χρόνον περὶ τὰς πολεμικὰς οἰκονομίας κατεγίνοντο, περὶ τε τὰς ὅσων τε καὶ τὰς ξηρῶν, δὲ τὴν ᾧ ἡμῶν πρὸς αἴαν. πάντα γὰρ ἐν ταῖς 25 μετ' αἰετον ὥρας ἐβούλοτο διακρίναι, διότι δὲ γινούσης εἰς τὰς περιπάτους πάλιν ὁρμῶν οὐχ' ὁμοίως κατ' ἰδίαν, ὡς περὶ τῶν ἐν τῇ περιπάτῳ, ἀλλὰ 30 συνόλου καὶ συνῆς ποιεῖσθαι τὸν περίπατον, ἀναμνηστικῶς μίμους τὰ μαθήματα καὶ ἐκ γυμναζομένων τῶν καλοῖς ἐλπί-

ἐπιτηδύμασι. μὴ δὲ τὸν πε-
 ρίπατον λουξὸν χρῆσθαι. λου-
 σαμένους τε ἐπὶ τὰς εἰτίας ἀ-
 παστῶν. ταῦτα δὲ ἐῖς μὲν πλεῖ-
 σι, ἢ δέκα ἀνθρώποις συνδι-
 ωχέσθαι. ἀθροιστῶν δὲ ἧστ'
 συσσιτούτων γίνεσθαι. σπαν-
 δᾶς τε καὶ θυσίας. θυσιῶν
 τε ἑ λιβανωτῶν. ἔπειτα ἐπὶ
 τὸ δεῖπνον χωρεῖν, ὡς ἀπὸ ἡ-
 λίου δύσεως ὑποδεδωπηγῆναι.
 χρῆσθαι δὲ καὶ οἶνω, καὶ * μί-
 ζῃ, ἑ ἄρτων καὶ ὄψω, ἑ σαχα-
 ροῖς ἐφθόοις τε καὶ ὠμῶς. παρε-
 τίθεσθαι δὲ πρὸς ζώων θυσιῶν
 ἱερῶν, ἧστ' δὲ θαλασσίων ὄψων
 σπανίως χρῆσθαι. ἐῖς γὰρ τινα
 αἰτῶν δὲ αἰτίας τῆς οὐ καλῆς
 σιμα ἀπὸς τὸ χρῆσθαι ὡσαύ-
 τως δὲ καὶ ζώων, ὁ μὲν σῆψυ-
 καὶ βλαβερόν τῳ ἀνθρώπῳ
 γίνεσθαι, μήτε βλάπτειν, μήτε
 φθείρειν. μὴ δὲ τὸδε τὸ
 δεῖπνον γίνεσθαι σπανῶς,
 ἔπειτα ἀναγνώσεως. ἐθῶς δὲ
 ἦν τὸν μὲν νεώτατον ἀναγι-
 νώσκον, τὸν δὲ πρεσβύ-
 τερον ἐπιστατῆν, ὁ δὲ ἀνα-
 γινώσκων, καὶ ὡς δὲ δὴ. ἵππων
 δὲ μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀποδείξεως
 ἀποδοῖς ἐνέχει ὁ οἶνος. ὁ δὲ
 σπανίως δὲ ὁ πρεσβύτατος
 παρὰ γὰρ ταῦτα, ἡμεῖς οὐκ

tionibus ac studiis sese exercebant.
 Post ambulationem balneo ac lotio-
 nibus utebantur. Loti coibant, ut si-
 mul cibum caperent. Nec plures si-
 mul concoenabant convivabanturq;
 decem hominibus. Ceterum postquā
 convivæ convenissent, libanum & sa-
 crificia ex copioso farre & thure fieri
 solent. Deinde ad coenam itabant,
 quo ante solis occasum coenati fore-
 rent. Vino autem & maza, id est, co-
 ctili ex farina, oleo atque aqua subacti
 utebantur. item pane obsonioque, ad-
 hæc holeribus tam crudis quàm co-
 ctis. Carnes etiam animalium, quæ ab
 sacerdotibus diis immolarentur, ap-
 ponebantur. Rarò autem marinis op-
 soniis vescerentur. Quædam enim ex
 illis certis quibusdam de causis ad u-
 sum noxia esse. Similiter ex animalib⁹,
 quæ humano generi non solent esse
 noxia, nec ad lædendū nec corrupē-
 dum, utebantur. Post coenam verò
 hanc libationes fiebant, deinde lectio-
 nes. Habebant autem in more, ut qui
 annis & ætate esset minimus, legeret;
 qui verò alios iis maximè præcedebat,
 vice præsidis, quid & quomodo legē-
 dum esset, fungeretur. Quasi advenisset
 tempus advenisset, pincerna ipsis liba-
 men infundebat. A libationibus, qui
 senio maximè venerandus erat, hæc
 monendo denuntiabat. Ne quis plan-
 tam domesticam, quodque leniter ex

τι καὶ φιλοφροσύνη. μάλιστα μὲν ἐν
 πάσῃ, εἰ δυνατὸν, εἰ δὲ μή,
 ἐν γὰρ τῇσιν ἀσφαιρίαις, καὶ καθό-
 λου ἐν τῇσιν ἀσφαιρίαις τοὺς ἀσφα-
 βυτίους. αὐτὰρ δὲ καὶ ἐν
 τῇσιν ἀσφαιρίαις τοὺς εὐεργέτας. τὸ
 γὰρ διαφροσύνης ἢ διαφιλοφρο-
 σύνῃ ἀσφαιρίαις τοὺς ποιούτους ἐμ-
 πιστοῦσιν ὀργῇ, ἢ ἄλλαν τι-
 νος τοιούτου ἀσφαιρίαις, οὐ σὺ 10
 τέλειον τῇσιν ὑπαρχούσιν φιλαίαις.
 ἔφασαι δὲ δεινὰς ἐλαχίστας
 ἀμυχάσεις καὶ ἐλαχίστας ἐν ταῖς
 φιλαίαις ἐγγίνεσθαι. τῷ δὲ γίνεσθαι,
 ἀνὴρ ὅστις αὐτῷ εἶπεν ὅτι καὶ ἐν
 ὀργῇ. ἀμφοτέρω μὲν, μᾶλλον
 δὲ ὁ νεώτερος καὶ τῷ εἰρη-
 μένων τάξεων ἔχων ἐνδίκῃ, πο-
 τὰς ἐπιποροφάσεις καὶ ἐν νο-
 θυτάσιν, ἄς δὲ παιδαριώδεις 20
 ἐκάλουν ἐκεῖνοι, καὶ πολλὰς
 εὐφροσύνας καὶ εὐλαβείας, ὥστε
 δεῖν γίνεσθαι, ἐν ταῖς νοθυτάσιν
 τὸ καθεμνησθῆναι καὶ οἰκείον.
 οὕτω γὰρ καὶ ἡμᾶς καὶ γίνεσθαι 25
 καὶ ἀφελίμων τῶν νοθυτάσιν, ἐν
 φιλαίαις καθεμνησθῆναι ὅλας τὰς
 ἐν, καὶ ἀφελίμων καὶ ἀφελίμων
 ἀφελίμων. οὐ γὰρ ἐν ταῖς ἀφελίμων
 καὶ ἀφελίμων τῶν ἐπαρχούντων φι- 30
 λίας, ἀλλὰ ἀφελίμων παρρησίας
 τὰ καὶ ἐν ταῖς ἀφελίμων
 καὶ ἀφελίμων φιλαίαις εἶναι ἢ φησὶ. φι-

studium contētionis eximenda esse. I-
 mō verò maximè ex omni, siquidē sic-
 ri posset, sin minus ex vera, salte ex illa,
 qua parētes p̄sequimur, omninoq; ea,
 quæ apud nos erga ætate & annis maio-
 res vigere debēt: consimiliter verò etiā
 ex ista, qua tenemur erga benè præcla-
 req; de nobis, meritos. Nam cū talibus
 in contētionibus descēdere & acriter cer-
 tare, ira fortè effluante, aliōve aliquo si-
 mili affectu ebulliente, initæ amicitia
 planè salutare nō est. Palām verò dice-
 bant quā minimas asperitates, velutiq;
 tubera & exultationes in amicitia
 esse oportere. hā verò si esse cognorint,
 cedendum esse, atq; iram edomādā.
 Ambo quidē hoc facient, in primis ve-
 rō junior, & qui dictorū ordinū qualē-
 cunq; habet, arbitrabantur tum corre-
 ctiones tū etiā admonitiones, quas ἱπ-
 παιδαριώδεις vocabāt, cum multa tum
 fausta acclamatione, tum etiam cauti-
 one & reverentia fieri, oportere in iis,
 qui admonitiones instituunt, simulq;
 castigationem salutare, & ad ingenii
 eius, qui admonetur, accommodatum.
 Hoc. n. modo fieri, ut decēs exhortatio
 & honesta juxta ac utilis sit, dum fides
 nequaquam ex amicitia tollatur, sive
 ludant sive seriò rem agāt. Neq; n. fa-
 cile fieri posse, ut sōtracta amicitia sal-
 va adhuc & incolumis esse queat, ubi
 semel mendacii in eorum, qui se ami-
 cos esse vendicāt, mors interpresit. In-

fortunii aut alius aliculus impotentiae earum rerum, quæ in hanc vitam fortè incidunt, causa amicitiam non esse reprobendam. Verùm eam re-
jectionem solam cum amici, tum a-
mititiz probandam esse, quæ magni a-
licujus flagitii causa incorrigibilis, vel
castigatione digna esset, contingeret.
Talis igitur erat forma correctionis,
quæ apud eos fiebat per sententias,
breviaq; dicta, ad omnes simul virtu-
tes ac universam vitam pertendens.

CAP. XXIII.

*Qua fuerit ad studium sapientiaæ introductio per
symbola & obscuras sententias, & quæ dogma-
tum infanda atq; occulta, iis solis qui novunt
doctrinam & prima elementa ejus, demonstra-
tio, quæ ab Pythagora juxta Ægyptiorum ve-
terum morem, apud Græcos Theologorum con-
suetudinem ac morem tradita fuit.*

Summè autem necessarius apud il-
lum doctrinæ modus etiam ille ex-
stitit, qui per symbola fiebat. Hæc e-
nim forma ac ratio agendi etiam apud
Græcos penè omnes, quippe quæ ve-
terrima esset, observabatur & in pri-
mis expeiebatur. Maximè verò apud
Ægyptios summo loco habebatur
varijsq; modis excolebatur. Iuxta illo-
rum verò morem Pythagoræ quoque
præcipuum studium erat, si quis expla-
nationis symbolorum Pythagoræ, at-
q; significationes arcanaque notitias
perspicere, & quæcunq; sensum
rectum veritatemq; haberet, decere

λίαν μὴ ἀπογνώσκειν ἀτυχίας ἔ-
νικα, ἢ ἀλλῆς τινὸς ἀδυναμίας,
ἢ εἰς τὸν βίον ἐμπιπλοῦσων.
ἀλλὰ μόνῳ ᾧ δόκιμον ἀπο-
γνώσκει φίλου τε καὶ φιλίας, τὴν
γινομένῳ δὲ καὶ καλῶ μεγά-
λῳ τὸ καὶ ἐπαυρόμενον τοιούτος
μὲν οὖν ὁ τύπος ἦν τῆς δια-
ἡρησῆς ἀποφάσεων παρ' αὐτοῖς, ἡγε-
μῶνης ἐπαγορεύσεως, εἰς τὴν
ἀκρίβειαν τὰς ἀρετὰς καὶ ὅλον τὸν
βίον διατείνων.

Κεφ. xγ.

*Τις ὁ ἀριθμὸς συμβόλων προτροπὴ εἰς φιλο-
σοφίαν, καὶ ἀποδείξις ὁ δεινότητος ἰσ-
φασίας καὶ ἀποκινημίνης μόνους τοῖς
ἐκείνῳ παιδείαν, περιδεῖα καὶ τὸ Πυ-
θαγόρειον καὶ τὴν Αἰγυπτίαν, καὶ τὴν
ἀρχαιότητα παρ' Ἑλλήσι θεολόγων
συνέθεναι.*

Αναγκασιότατος δὲ παρ'
αὐτῷ ῥόπος διδασκαλί-
ας ὑπῆρχε καὶ ὁ διὰ τὸ συμβόλων.
ὁ γὰρ λαοκλήρ ἕτος καὶ παρ' ἑλ-
λησι μὲν σχεδὸν ἅπανσι, ὅτε παι-
δείᾳ ῥόπος ὢν, ἐπαυροῦτο. ἔξ-
αιρέτως δὲ παρ' Αἰγυπτίους
ποικιλώτατα ἐπισοβύβιστο καὶ τὰ
ἅλλα δι' ἐκείνῳ Πυθαγόρᾳ με-
γίστης ἀποδοῆς ἐτόγγανεν, εἰ-
τις διαθροῦσθαι σαφῶς τὰς
ἡγεμῶνας καὶ ἀποδείξεις ἐν-
νοίας, ὅπως ὁρθότητος καὶ ἀ-
ληθείας μετ' ἐχούσιν, ἀποκα-
λυφθεῖσθαι

λυφθῆσαι, καὶ τὴ ἀνιγμωδῶς
 ἐλθῆσαν δὲ τῶν τύπων. προσει-
 κεισθῆσαι δὲ καὶ ἀπλῆ καὶ ἀπεί-
 κλον παρὰ δόξιν ταῖς ἡρώφιλο-
 σφωσιν ἵεσιν, μέγαλοφύταις, καὶ ἡρώ-
 ἀνθεσπίνων ἐπὶ νόμοις θαυνοῖσι, καὶ
 γὰρ οἱ ἐκ τῆ διδασκαλίας τήν τε, μέ-
 λιστα δὲ οἱ παλαιότεροι καὶ ἁπλοῦ-
 στερῶν ἰσχυροτάτης καὶ μαθητῶν ὅσων
 τῶ Πυθαγόρα περισσῶς τῇ νέῃ, φι-
 λόλογοις καὶ Εὐρύτου καὶ Χαρών-
 δας καὶ Σαλεύκου, καὶ Βρύσσων, Ἀρ-
 χύτας τε ὁ περισσώτερος, καὶ Ἀρί-
 στας, καὶ Λύσις, καὶ Ἐμπεδοκλῆς,
 καὶ Ζάμολξις, καὶ Ἐμμενίδης, καὶ Μό-
 λων, Λεύκιπός τε, καὶ Ἀλκμαίων,
 καὶ Γέππασος, καὶ Θυμαρίδης, καὶ
 οἱ καὶ ἄλλοι ἀπαλῆς, πληθὺς ἐλλο-
 γίσμων καὶ ἡρώδων ἀνδρῶν, τὰς τε
 διαλέξεις καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους
 ὁμιλίας, καὶ τὰς ὑπομνηματισμῶν
 τε καὶ ὑποσημασιῶν, καὶ ἄλλα ἡδὲ
 τὰ συγγράμματα καὶ ἐκδόσεις πα-
 στας, ὧν τὰ πλείονα μέλει καὶ ἡ
 ἡμετέραν χρόνων διασώζειται, ἐπὶ τῇ
 κοινῇ καὶ δημοσίᾳ, καὶ δὴ καὶ τοῖς
 ἄλλοις ἀπασιν εἰσωγῆς λέξει σύ-
 ντα ἱστοῦντο ἕξ ἐπὶ τριούχου, ἀπὸ
 σι περὶ αὐτοῦ ἀπαρκαλεσθῆναι τὰ
 φερόμενα ὑπὲρ αὐτοῦ τίθεσθαι.
 ἀλλὰ καὶ τὴν νομοθετικὴν
 αὐτοῖς ὑπὸ Πυθαγόρου
 ἐχρημάτισεν, οὕτως μυστηρίων, καὶ

& aperire, itemq; formam orationis
 ænigmaticæ ac obscuræ liberam red-
 derte valeret, eaq; applicare nosset, ju-
 xta simplicem & uniusmodi seu ab va-
 rietate omni alienam traditionem, ho-
 rum philosophorum magnificentis
 ac supra humanam considerationem
 erectis. Etenim qui ex hoc ludo pro-
 dierunt, inprimis verò antiquissimi,
 atque illi, qui tempore proximi co-
 ætanei, & adolescentes Pythagoræ
 jam senis discipuli exstiterunt. Phi-
 lolaus, Eurytus, Charondas, Saleu-
 cus, Brysson: item Archytas senior, A-
 ristæus, Lysis, Empedocles, Zamolxis,
 Epimenides, Molon, Leucippus, Alc-
 mæon, Hippasus, Thymarides, atq; o-
 mnes illorum discipuli, qui multitu-
 dinem numerumq; clarissimorum ma-
 ximorumq; virorum tam ad disserta-
 tiones, quàm mutuas consuetudines,
 constituunt. Porro commentarios &
 subscriptiones, deniq; scripta ipsa atq;
 omnes editiones, quorum pleraq; et-
 iam ad hæc nostra usq; tempora con-
 servantur, non communi & vulgari
 dictione ac stylo, adeoq; aliis omnib;
 consueto & familiari, quasi cursim in-
 telligibilia effecerunt, conantes audi-
 torib; ea, quæ ab ipsis dicerentur, statu-
 ere inimitabilia. Caterum juxta ἐχρη-
 μάτισεν, id est, silentii indictionem, ipsis
 quasi lege latam sanctamq; ab Py-
 thagora, sacra Dei mysteria & modos,

quos

quos fas non esset eloqui apud illos, qui rudes, & nullis sacris initiati essent, attingebant, adeoq; per symbola multas communicationes ac colloquia, vel etiam cōmentarios scriptionesq; considerabant. Ac nisi quis ipsa symbola, quę elegisset, enarravisset, & regulari atq; apposita interpretatione, ridicula & anicularum deiramentis similia, qui ea fortē audiant, dicta, simulq; nugis & futili loquacitate plena esse videātur. Cæterum postquam isto pacto hæc symbola exposita, & interpretatione conspicua, lucida, ac sancta pro obscuris plerisq; reddita fuerint, divino vaticinio atq; oraculis quibusdā Pythii Apollinis resolvit, ut & mētem seu scōsum mirabilem ac divinū afflatum illis apparere, qui intelligentes & rationes expendendi, bonarumq; literarum studiosi sunt, efficiat. Non fuerit autem abs re meminisse paucorum, ut doctrinæ forma ac ratio magis fiat perspicua. *Personæ quædam aliud agendo templum nec ingredicendum, nec Deus prorsum adorandus est, nisi vel ipsas templi valvas suis prætergressus. Sacrificia dñs, eosq; ad ora discaleatus. Declinans vias publicas, per semitas ito. De Pythagoriciis rebus timore lumino ne loquitur.* Talis ferē ut exempli causa dicam, ejus modus erat per symbola docendi.

πρὸς τοὺς ἀτελείους ἀπορήτων ἔρπων ἠπλοῖτο, καὶ διὰ συμβόλων ἐπισκοπεῖται τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλέξεις, ἡ καὶ συγγραφάς. καὶ εἰ μὴ τις αὐτὰ σύμβολα ἐκλήξαι διαπισύξει, καὶ * αἰνὰ καὶ ἔχρησται, γαλοῖα αὖ ἐχρησάδῃ δόξαν τοῖς ἐντυγχάνουσιν τὰ λεγόμενα, λάρου μέσα ἐ ἀδολοχίας. ἐπειδὴν μὲν τοι καὶ τὸν ὅλῳ συμβόλων τούτων ἔρπον διαπισύχῃ, καὶ φανὰ καὶ εὐαγῇ ἀντὶ σκοπεῖων τοῖς πολλοῖς γίνονται. 15 θροποπία καὶ χρησιμοῖς τισι τῷ Πυθίου ἀναλύει, καὶ θαυμαστὴν ἐμφαίνει διάνοιαν, δαιμονίαν τε ἐπίπνοιαν ἐμποιεῖ τοῖς νεοκώσοι ὅλῳ φιλολόγῳ. 20 γὰρ. οὐ γάρ τινος δὲ ὁλῳ μνημονεύσαι ἔμελλε τῷ σαφίστερον γίνεσθαι τὸν τύπον τῷ διδασκαλίας. ὁ δὲ πᾶρεργοι ἔτι εἰσέβον αἰς ἱερὸν, ἔτι προσκυνηθὼν τῷ παρὰπαν, ἔδ' εἰ πρὸς ταῖς θύαις αὐταῖς παρῶν γένης Ἀνυπόδπητος θύε καὶ προσκύπτει. 25 τὰς λεωφόρους ὁ δὲ ἐκκλίνων διὰ τῷ ἀξάπων βαδίζει. περὶ Πυθαγορίων ἀνὰ φῶδες μὴ λαλεῖται. 30 ἔπος, αἰς ἐν τύποις εἰπεῖν, ὃ ἔρπος ἦν αὐτῷ τῷ διὰ συμβόλων διδασκαλίας.

Κεφ. κδ.

CAP. XXIV.

Τίνοι ἀπὸ χίλο βρομῶνται καὶ δόλον Πυθαγόρας, καὶ τίνοι τοῖς ἰταίοις ἀπὸ χίλου παρῆγγελλαι, καὶ πῶς ἄλλους καὶ ἄλλας ἐνομαδίται ἀπὸ τούτου, καὶ οὗς οἰκύνει βίος ἰκατέου, καὶ ἂν τίνας αἰτίας.

Εἴπερ δὲ καὶ ἡ βροφή μεγάλη συμβάλλεται πρὸς τὴν ἀρίστω σπαιδείαν, ὅταν καλῶς ἐγισταγμίνως γίνηται, σκεψάμεθα τίνα καὶ περὶ ταύτῃ ἐνομοθέτησιν. 10
Τῶν μὲν βρομῶντων καὶ δόλον ταῖς ἰοιαυτα ἀπειδοκίμαζον, ὅσα πινόμεν ὡδὴ καὶ λαογραφῆς αἰτία, τὰ δ' ἐν αὐτοῖς ἐδοκίμαζον καὶ χρῆσθαι ἐκείνων, ὅσα τὴν τῶν σώματος ἐξιν κα- 15
θίστησι τε καὶ συσέλλει. ὅταν ἐν βόμῳ ζῇ καὶ τὸ κέγχρον ἐπιτήδειον εἰς βροφήν. καὶ ὅταν δὲ ἀπειδοκίμαζον τὰ πρὸς τοῖς θεοῖς ἀλλότρια, ὡς ἀπαγορεύει ἡμᾶς τὸ πρὸς τοῖς θεοῖς οἰκνωσας, κατ' ἄλλον δὲ ἀνβόπον καὶ τὸ ρομιζομένων εἶναι ἱερῶν, σφόδρα ἀπὸ χίλου παρῆγγελλαι, ὡς 20
τιμῆς ἀξίων ὄντων. ἀλλ' ἔτι τὸ κοινὸς καὶ ἀνθρώπινης χρήσεως, καὶ ὅσα
δὲ εἰς καὶ μακρὴν ἐνδοκίμωσιν, ἢ πρὸς καθαρότητα τὴν ψυχῆς, καὶ ἀννοίαν, ἢ πρὸς σωφροσύνην ἢ ἀρετὴν ἐξιν, 25
παρῆνει φυλάττειν καὶ τὰ πρὸς εὐαίειαν δὲ ἐν αἰσῶνι ἐχέειν, καὶ ἐπὶ πολλοῦ ταῖς ψυχῆς, τὰς τε ἄλλας καθαρότητας, καὶ τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις φαντάσματα παρη-

Ab quibus nam cibis Pythagoras in universum abstinuit, & ab quibus suos abstinere hortabatur & quemadmodum alias atq; alias leges statueris unicusq; hac de re, iuxta cuiusq; vitæ rationem, & quibus de causis.

Verum quoniam & nutrimentum magnum monumentum ad optimam institutionem conferat, præsertim quando probè ordinateq; id se habet, quæ & qualia quoq; hac ipsa de re lege sanxerit, cōsideremus. Ex cibis igitur prorsus illos improbabat, quibus corpus inflatur & venter turbatur: contrā verò palam eos probabat, iisq; utendū præcipiebat, qui corporis habitudinē constituit ac libidines reprimūt. Vndemilium etiā ad alendū accommodum esse cēsebat. Omnino autē etiā eos cibos repudiabat, qui à diis alieni nos quasi à familiaritate, quæ nobis cū iis est, abducūt. Alio verò modo etiā ab illis cibis, qui sacri esse cēsetur, vehemēter abstinere hortabatur, tanquā q̄ honore digni, minimè autē cōmuni humanoq; ue usui cōvenientes essēt. Quæcūq; verò etiā divinationē impediēbāt, vel ad animi puritatē sanctitatēq;, vel ad temperantia & moderatiōis, virtutisve habitum comparandum, præpedimēta forent, fugienda esse admonebat. Ac quæ puritati cōtraria essent, hoc est, quæ inquinaret, atq; animi reliqua q; puritates, & quæ in somnis accidunt, imaginationes & ludibria rejiciebat & devi-

tabat. Atq; hæc quidem in genere de
cibis legibus sancivit. Sigillatim verò
philosophis, qui cōtēplationibus ma-
ximè dediti, simulq; sūmi, quatenus e-
jus fieri poterat, semel in universū su-
perfluos, quibusq; vesci fas nō erat, ci-
bos circuncidebat. Porro nequis quic-
quā iniquā, quod vitā habuisset, ederet,
nec vinū omninò biberet, neq; diis a-
nimalia immolaret, nec istorū quicquā
omninò læderet, sed quā accuratissi-
mè eā, qua erga illa devincti sumus, ju-
sticiā esse cōservandā autor erat. Atq; i-
pse quidē ita vixit ab animalīū carnib.
in victu abstinens, atq; aras incruentas
adorans: Simulq; ne cæteri mortales
cognata & vivencia apud nos animalia
mactarent providens, & silvestria atq;
indomita non cicurans modò, verūm
etiā magis ad sapientiam, cū verbis,
tūm etiam actionibus moderans atq;
instituens, non aut punitiōe macta-
tioneq; ullo modo lædēs. Iam verò ci-
vilibus legislatoribus quoq; ut ab ani-
matis abstineant, præcepit. Qui .n. vo-
lunt in sūmo fastigio constitutos justè
agere, eosdē oportebat etiam nihil in
animalia, quæ nobiscum nata & quasi
cognata sunt, præter fas & æquum cō-
mittere. Nam quo pacto, quæ iusta &
æqua sunt, reliquos mortales facere
persuaserint, qui ipsimet cognata &
immodica habēdi cupiditate capti ab
animalium usu & participatione, quæ

τέττο. κοινῶς μὲν οὐκ ταῦτα
ἐνομοθέτησε περὶ ζῳῆς. ἰδί-
α δὲ τοῖς θεωρητικωτάτοις ἡμῶν
φιλοσόφων, καὶ ὅτι μάλιστα ἀ-
προτάτοις καὶ ἀπαρξ. περιέχει
τὰ περὶ τὰ καὶ ἀδίκαια ἡμῶν ἐδίσ-
ματων. μήτε ἐμψυχον μηδὲν μή-
τε ποτὲ ἐδίειν εἰσηγούμενος, μή-
τε οἶνον ὅλως πίνειν, μήτε θύ-
ειν ζῶα θύοις, μήτε καταβλά-
πτεν μήδ' ὅτι οἷν ἅντα δια-
σώζειν δὲ καὶ τὴν πρὸς αὐτὰ
δικαιοσύνην ἐπιμελέσθαι. καὶ
αὐτὸς οὕτως ἔζησεν ἀπὲρ χόμι-
νος τῆς ἀπὸ ἡμῶν ζῳῶν ζῳῆς,
καὶ τοῖς ἀναιμάκτους βωμῶν
προσκυμῶν. καὶ ὅπως μήδε ἄλ-
λοι ἀναιρήσωσι τὰ ὀμφυῇ πρὸς
ἡμᾶς ζῶα πορομαθούμεθα, τὰ
ποτὲ ἀγρία ζῶα σαρφρονίζοντα μάλ-
λον ἐπαυδύων δὲ λόγων καὶ
ἔργων, ἀλλ' οὐχὶ δὲ κολάσας
καταβλάπτεν. ἥδη δὲ ἐπὶ τῶν
πολλῶν τοῖς νομοθέταις προσ-
έταξεν ἀπέχεσθαι ἡμῶν ἐμ-
ψύχων. αἵ τε γὰρ βουλευόμενοι
ἀκρὸς δικαιοπραγίῃ, ἔδει
δὴ τοῦ μηδὲν ἀδικεῖν * τῶν
συγγενῶν ζῳῶν. ἐπεὶ αὖθις
ἀν' ἐπεισαν δίκαια πράττειν
τοὺς ἄλλους, αὐτοὶ ἀλίσκο-
μενοι ἐν πλεονεξίᾳ συγγενικῇ
τῇ ἡμῶν ζῳῶν μετοχῇ, ἀπὲρ
διὰ τὴν

δε' την τῆς ζωῆς καὶ τῆς σω-
 χείων τῆς αὐτῆς κοινωνίας, καὶ τῆς
 ἀπο' αὐτῶν σωσιμαίας συγκρά-
 σεις, ὡσανεὶ ἀδελφότητι πρὸς ἡ-
 μᾶς συνίζονται. τοῖς μὲν περὶ 5
 ἄλλοις ἐπιτίθει τινων ζωῶν
 ἀπιδῶναι, ὅσοις ὁ βίος μὴ πάν-
 ῃ ἐκκαθαριμένος καὶ ἱερὸς καὶ
 φιλόσοφος. καὶ τοιούτοις χρόνον
 τινὰ ὥριζε τῆς ἀποχῆς ὡ- 10
 ρετμάνον. ἐνομοθέτησε δὲ τοῖς
 αὐτοῖς, καθ' ἑαυτὸν μὴ ζῶειν,
 ἢ ἐγκύβητον μὴ ἐδίδειν. καὶ τοὺς
 τῶν ἐργαζομένων πάντως τοὺς
 Πυθαγορείους. ἡγεμονίαι γὰρ 15
 εἰσι καὶ ὡσανεὶ ἐπιβάθραι
 καὶ ἴδωσι τινὲς τοῦ φρονεῖν καὶ
 τοῦ ζῆν. ἀφωσιούτο δὲ αὐ-
 τὰ διὰ τὴν τοῦ Θεοῦ λό-
 γου φύσιν. οὕτως καὶ * μάχης 20
 ἐργαζομένων ἐκείδων, ὅτι πρῶ-
 τῃ ἀγγαλῇ καὶ σπουδῇ συμ-
 παθεῖαν οὐρανίαν πρὸς ἐπί-
 γνοιαν. καὶ Μελασούρου δὲ ἀ-
 πείχονται παρ' ἡγεγῆ. χροτίων 25
 γὰρ ὅτι θιῶν καὶ ἐρυθρίων μὴ
 προσλαμβάνειν, δι' ἑτεροταυ-
 τα αἰτία. Ἐκείνων ἀπείχου διὰ
 πολλὰς ἱερὰς τε καὶ φυσικὰς, ἃ εἰς
 τὴν ψυχὴν ἀνηκῶσας αἰτίας. Ἐλ- 30
 λειπόμενα δὲ θεομοιότησε τοῦ-
 λοις ὁμοία. καὶ διὰ τὴν φοβὴν ἀρχόμε-
 νος εἰς ἀρετὴν ὁδηγεῖται ἀνθρώπος.

propter vitæ cōmunionem, corundē-
 q; clementorum ac cōmissionis con-
 temperatæ, quæ ex hisce cōsistit, quasi
 germanitate quadā erga nos conjun-
 cta & cōvincta sunt, nō abstinent? Re-
 liquis verò quib. vita nō valdè expur-
 gata & sacra, studioq; sapiētis dedita e-
 rat, nōnulla animalia attingere permit-
 tebat. Atq; hisce certū aliquod absti-
 nentiæ tēpus præfiniebat. lisdem verò
 legem dabat, *cor non esse adedendum,*
cerebro non esse vescendum. Atque ab iis
 Pythagoricos omninò arceri. Nam
 imperatrices & duces sunt, & quasi
 quædam scalæ & sedes domiciliaque
 sapientiæ & vitæ. Illa autem conle-
 crabantur per divini sermonis natu-
 ram. Eodem modo etiam * * * pro-
 hiberi iubebat, quod prima nuncia &
 quasi significatrix sit coelestium affe-
 ctuum, & ut sic dicam, compassionū
 erga humana. Similiter *ab Melanuro,*
 id est, qui nigram caudam habet, *absti-*
nendum esse præcipiebat. Siquidem ter-
 restrium deorum proprius est. Adhuc
 piscem *Erythrinum*, seu, ut Latine, *ru-*
bellionem, ne attingito, propter alias
 huiusmodi causas. Item *à sabis absti-*
nere propter multas tam sacras, quàm
 naturales, easq; ad animū pertingentes
 causas. Atq; id genus alia huiuscemo-
 di instituta & ritus illis sanxit, & à ci-
 bis exorsus, mortales ad virtutem de-
 ducere coepit.

CAP. XXV.

Κεφ. 28.

Quemadmodum certis statimq; temporibus per Musicen & carmina homines instituere solet, maximè verò quum ipsis affectiones turbæ darent, æquas morborum animiq; & corporis purgationes ejus subsidio faceret, & quomodo in illis studium poneret.

MUSICEN verò etiam plurimum ad sanitatem cōferre judicabat, si quis decētibus modis ea utatur. Non enim oscitanter tali uti solet purgatione. Siquidem hoc etiam Medicinam vocabat, quæ per Musicen fiebat. Cæterum hujusmodi suavem cantum ac modulamen circa vernum tempus attingebat. Etenim in medio aliquem, qui lyrā pulsare didicisset, sessum collocabat, atq; in circuitu suaviter canēdi modulandiq; artifices affidebāt. Atq; ita pulsante & nervos convenienter apteque tangente, insignia aliquot & perjucunda carmina, quibus exhilarari, concinni; & honestè compositi fieri videbantur, concinebant. Ipsi autē etiā alio quodā tēpore, quasi Medicinæ vice Musice utebātur. Atq; esse suavia qdā carmina adversus animi affectiōes morbosq; , item adversus animi dejectiones & morsus confecta, quæ excogitaverat ut in primis ad opem præstandā conducentia. Rursum alia quoq; composuit adversus irarum æstus, & excādescantias, adeoq; omnem talis animi mutationem. Erat præterea & aliud quoddam genus musices & can-

Πῶς καὶ ἂν μουσικῆς καὶ μελωδικῶν τῶν ἀνδρώπων καὶ κυρίως τῶν αἰσχυρῶν καὶ τῶν μέγιστα παρηγόρησι αὐτοῖς τὰ πάλιν. τίνας καὶ ἀρετὰς ἴσους ψυχῆς τῆς καὶ σώματος. δι' αὐτῆς ἐκτατο, καὶ πῶς αὐτὰς ἐπιτίθει.

ΥΠΕΛΑΜΒΑΝΕ δὲ καὶ τὴν Μουσικὴν μέγιστα συμβάλλουσαν πρὸς ὑγίαν, ἂν τις αὐτῇ χρηται καὶ τοὺς προσήκοντας ῥήτους. εἰώθει γὰρ οὐ παρίργως τῇ ποιαύτῃ χρηθῆναι καὶ ἀρετῇ. τὸ γὰρ δὲ ἐπὶ προσήκοντι τὴν δὲ τῆς Μουσικῆς ἰατρίας. ἥπειτο δὲ καὶ τὴν ἱερὴν ἄραν τῆς ποιαύτης μελωδίας. ἐκὰθιζε γὰρ ἐν μέσῳ τινὰ λύρας ἐπαπύοντον, καὶ κύκλῳ ἐκαστὸν οἱ μελωδοῖν δυνάτοί. καὶ οὕτως ἐκείνου προύστος συνήδον παύσας τινὰς, δι' ὧν εὐφραίνεσθαι καὶ ἡμελεῖς καὶ εὐρυθυμοὶ γίνεσθαι ἰδόντων. χρηθῆναι δ' αὐτοῦ καὶ καὶ τὸν ἄλλον χρόνον τῇ Μουσικῇ ἐν ἰατρίας τάξει. καὶ εἴ τινα μέλη πρὸς τὰ ψυχῆς πεπονημένα πάλιν, πρὸς τὴν ἀθυμίας καὶ δειγμούς, ἃ δὲ βοηθητικὰ ἐπιτελεῖ. καὶ πάλιν αὐτεῖα πρὸς τὰς ὀργὰς, καὶ πρὸς τὰς θυμῆς, ἐπὶ πρὸς πάλιν παρὰ λαγὴν ποιαύτης ψυχῆς. εἴ δὲ καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ἄλλο ἕνος μελοποι-

λοποιῖαι ἐξ ἄρρηκτον. χρῆσθαι
 δὲ καὶ ὀρχήσασθαι. ὀργάνῳ δὲ χρῆ-
 σθαι λύρα. τοὺς γὰρ αὐλοὺς ὑ-
 πελάμβανεν ὑβρισκόν τι καὶ
 πανηγυρικόν, καὶ οὐδαμῶς ἐ-
 λείθεριον τὸν ἦχον ἔχον. χρῆ-
 σθαι δὲ καὶ Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδος
 λέγεισιν ἐξελεγκμένως πρὸς ἐ-
 πανόρθωσιν ψυχῆς. λέγεται
 δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων Πυθα-
 γόρας μὲν συνοδειακῶ πο-
 τὲ μέλει, δια τῆ ἀνλητοῦ κα-
 τασβίον τοῦ Ταυρομίντου
 μερακίου μεθύοντες τὴν λύσ-
 σαν, νύκτωρ ἐπικωμάζοντες
 ἐρωμένη παρὰ τοῦ ἀντιπαστοῦ
 φυλῶνι ἐμππρᾶναι μέλλοντος.
 ἔξῃπλετο γὰρ καὶ ἀντιζωπυρεῖ-
 το ὑπὸ τοῦ Φρυγίου αὐλήμα-
 τος. ὃ δὲ κατέπαυσεν τάχιστα
 ὁ Πυθαγόρας. ἐτύγχανε δὲ αὐ-
 τὸς ἀστρονομούμενος ἀωρὶ καὶ
 τὴν εἰς τὸν συνοδειακὸν με-
 ταβολὴν ὑπέθετο πρὸ ἀνλη-
 τῆ. δι' ἧς ἀμελητὶ καταστα-
 λέν κοσμίως οἰκαδὲ ἀπὸ πλά-
 γῃ τὸ μεράκιον πρὸ βραχέ-
 ως. μήδ' ἐφ' ὅσον οὖν, ὃ καὶ
 κρεῖττον, μὴ δ' ἀπλῶς ὑπο-
 μέναι νοουθεσίας ἐπιβολὰν παρ'
 αὐτοῦ. πρὸς δὲ καὶ ἐμπλή-
 κτου ἐπινοήσας τὴν τοῦ Πυ-

tionum inventum ad cupiditates pel-
 lendas. Utebatur & saltationibus. In-
 strumento autem musico non alio u-
 tebatur, quam lyra. Quippe tibias so-
 num habere & ridiculum & lascivum
 existimabat, simulq; multitudini con-
 ventuq; solum convenientem, mini-
 me verò liberalem. Utebatur itidem
 Homeri ac Hesiodi dictionibus, iisque
 selectis ad animi emendationem. Per-
 hibetur verò etiā Pythagoras in operi-
 bus quidem aliquando spondiaco car-
 mine, quasi dicas sacrificiali, per tibicinē
 adolescentis cujuspiam Taurominita-
 ni furorem exstinxisse, qui se inebria-
 rat, noctu commestationibus omniq;
 petulantię indulgentis apud amasiam,
 ad portā rivalis jamjam exurendi. Su-
 scitabatur enim veluti ignis jam con-
 ditus sopitusq; ab tibie Phrygię cantu,
 quod Pythagoras celerrimè restinxit
 & compescuit, (erat aut ille tum for-
 tē astris speculandis intempestivè intē-
 tus) ac Phrygium illum sonum fistula-
 tori subjecit, & in Spondiacum vel sa-
 crificalem cōmutavit. Quo cantu nō
 ita multo post promptè & alacriter, ni-
 hilq; tale cogitans adolescens, amictus
 & ad modestiam compositus, decēter
 honesteq; domū remeavit, ne tantillū
 quidem, quod & satius erat, neq; sim-
 pliciter expectās, dum ab ipso adijce-
 retur adhortatio. Adhęc repudiabant,
 atq; ad corvos relegabant tanquam ab

infano profectam consuetudinem & familiaritatem Pythagoræ. Empedocles verò, cum adolefcens quidam jam gladio stricto in Anchitum hospitem, quod patrem suum publico iudicio capitis supplicio affecisset, ut erat conturbatus & ira accensus irruisset, strictoque ense, patris condemnatorem Anchitum, tanquam homicidam percussurus esset, statim juvenem immutavit, ac proœmii vice cecinit illud,

Nēpenches solvens iram tollensq; dolorum,

Inducensq; malum cunctorum obliviam.

juxta Poëtam.

Atq; Anchitum hospitem suū ē morte eruit, juvenemq; a flagitio homicidii liberavit. Hic autem ex eo tempore in familiaribus Empedoclis maximè insignis summeq; existimationis fuisse perhibetur. Adhęc igitur universus ludus atque auditorium Pythagoricum exartysin seu institutionem jam dictā, & conjunctionem & contrectationē faciebat, carminibus quibuscūq; ad hoc accommodatis & idoneis in contrarias affectiones, animi cōstitutiones dispositionesq; utiliter circumducens. Nam cubitum euntes seseq; quieti cōmittentes, mentes suas ab turbationib. & sonoribus aures obtundentibus, cātilenis quibusdam, carminumq; pro-

θαυρόν συντυχίας. Ἐμπιδοκλῆς δὲ ἀσασμένον τὸ ξίφος ἤδη νεανίου τιπὸς ἐπὶ τὸν αὐτὸν ξινοδόχον Ἀγχίτον, ἐπὶ δικάσας δημοσίᾳ τὸν τοῦ νεανίου πατέρα θανάτωσιν, καὶ αἰζαντος, ὡς εἶχε συγχύσειας ἐ θυμοῦ, ξιφῆρεως παῖσιν τὸν τοῦ πατρὸς καταδικαστὴν ὠσανεὶ φονεῖα Ἀγχίτον, μεταρμωσάμενος εὐθύς ἀνεκρούσαστο τὸ,

Νηπιεθὶς τ' ἀχολόντε κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων,

15 καὶ τὸν ποιητὴν.

καὶ τὸν τε αὐτὸν ξινοδόχον Ἀγχίτον θανάτου ἐρρύσατο, ἐ τὸν νεανίαν ἀνδροφονίας. ἰσορεῖται δ' οὗτος ὅτι Ἐμπιδόκλειους γνωρίμων ὁ δοκιμάτατος ἔκτοτε γηράσκει. ἐτι τοίνυν σύμπαν τὸ Πυθαγορικὸν διδασκαλεῖον τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν, καὶ συναρμογὰν καὶ 25 ἐπαφάν, ἐποιεῖτο, μέλει τισιν ἐπιηδείοις εἰς τὰ ἐναντία πάθη περιλάθον χρησίμως τὰς τῆς ψυχῆς διαθείσας. ἐπὶ τῇ γὰρ εὐνᾷ ὑπνόμενοι ὅτι μετ' ἡμῶν πασχῶν καὶ περιερχομένων ἐκείνων τὰς διανοίας ὥσπερ τισὶ καὶ μελῶν ἰδιω- 30 ματι,

μασι, καὶ ἡσυχους παρασκευάζον ἑαυτοῖς ἐκ τούτου καὶ ὀλιγοψύχους τε καὶ εὐνοήτους τοὺς ὕπνου. ὁξανισάμενοί τε ἐκ τῆς κοινοφιλείας πάλιν, καὶ κάρους δι' ἀλλοφρόπων ἀπ' ἡλλήλων ἀσμάτων. ὅστι δὲ ἐστὶν ὅτι ἀνὸς λίξιως μελισμάτων ὅπου τὲ καὶ πάλιν καὶ νοσήματα τινα ἀφυγιάζον, ὡς φασιν, ἐπαδόντες ὡς ἀληθῶς. καὶ εἶκος ἐντεῦθεν πρὸς τ' οὖνομα τὸτο εἰς μέσον παρὰ ληλυθέναι τὸ τῆς Ἐπιδόης. οὕτω μὲν οὖν πολυωφελισά- τινος καλίστησας. Πυθαγόρας τὴν διὰ τὴν Μουσικῆς ἱκανοποιῶν ἡ. θῶν τε καὶ βίον ἐπαύροισιν.

Κεφ. 25.

Ἡ δὲ τὴν εὐρείαν ἱκανοποιῶν Πυθαγόρας, καὶ ἀπὸ ποίας μεθόδου ἀρμονίας τε καὶ ἁρμονικῶν λόγων, καὶ πᾶσι παρὰ τὰς τοῖς ἱκανοποιῶν πᾶσι τὴν ἀπὸ τούτων ἱκανοποιῶν.

Ἐπειδὴ ἐνταῦθα γὰρ ἡ- μιν ἀφηροῦμενοι τὴν Πυθαγόρου παιδαγωγικὴν σοφίαν, οὐ χεῖρον καὶ τὸ τούτου παρὰ μύηται ἱκανοποιῶν ἐπὶ τῇ, ὅπως ὁξάνει τὴν ἀρμονικὴν ἐπὶ τῇ- μιν, ἐπὶ τῆς ἀρμονικῆς λόγους. ἀρ- ξώμεθα δὲ μικρὸν ἀνωθεν. ἐν φρον- τίδι ποιεῖ καὶ διαλογισμῶς σπουδαί- μιν ὑπάρχον, εἰ ἄρα δύναται τῇ ἀκοῇ βοήθειαν τινα ὀργανικὴν ἐπι-

prietatibus expurgabant, sibiq̃ue inde placidos & quietos somnos efficiebāt, simul & insomniis min⁹ inquietatos & graviorib. interim somnis quiescentes. Manē surgētes ex somno cōmunē utilitatē afferēte, capitis gravedines rursum aliis atq; aliis cātilenis pellebant. Quādoq; verò etiā absq; pronūciatiōe carminū, quū & affectiōes & morbos nō nullos pepulerint, agrosq; ad sanitatē, ut ajunt, reduxerint, reipsa & verē accinunt. Atq; hinc nomen hocce Epodes, hoc est, accentus in mediū hominum usum quādoq; pervenisse verisimile est. Hoc igitur modo Pythagoras per Musicen & morum & vitæ correctionem longē utilissimam constituit.

CAP. XXVI.

Quo pacto Pythagoras harmonica istius discipli- na inventionem fecerit, & ab qua methodo & concentu simulq; sermonibus concentum habentibus, adhuc quo pacto auditoribus o- portet de hisce scientiam tradiderit,

Quandoquidem hic loci versa- mur exponentes eruditricem Pythagoræ disciplinam, non abs re, sed aptè convenire judico, ut quod ab illo insuper adiectum est, deinceps dicamus, quemadmodum scientiam musicæ studiosam, itemq; harmonicas seu musicas orationes invenerit, Nos aut negotium paulò altius exordiemur, Quū aliquandò intētiore cura & cogitatione distringeretur, annē auditui ali- quod instrumentale subsidium exco- gitare

gitare valeret, quod foret solidum, & certū, nullisq; modis fallax, cuiusmodi visus habet per circinum & regulā, vel mehercle, per dioptras geometricas, tacet verò per jugū, vel per mēsurarum excogitationem, divino quodam casu circa fabri cuiusdam ferrarii officinam ambulans, malleos ferrū in incude tundentes emollientesq;, & sonores inter se mutuò mistim redāctes exaudivit penè per unam quasi copulationem. Cæterum in ipsa malleorū collisione vel sono, quem edebant, cognovit & musicum contentū, qui duplicari numero vocatur δια πασῶν, & qui δια πέντε, quasi per quinque di-cas, hoc est, sesquialterū, itē δια τεσσάρων, vel per quartas. Intervallū verò ipsius cantus per se, & plenū tamen & perfectum aliās, quæ in ipsis esset maioris magnificentiæ, promptus & alacer, quasi proposito sibi ab ipso Deo patefacto in officinā ipsam ferrariam curriculo ingressus est, multisq; experimētis ab tumorib; seu ponderib; quæ in ipsis malleis erant, soni differentiam invenit. Quāquā nō præter vim eorū, qui mollicbant, neq; præter malleorū figuras, nec præter ferri, quod agitabatur, transpositionem, præterque sacromata seu æquipondia, exactè exceptis in omētis malleorum æquabilissimis; domū ad suos recessit, atq; ad proprias meditationes regressus est. Et ab uno

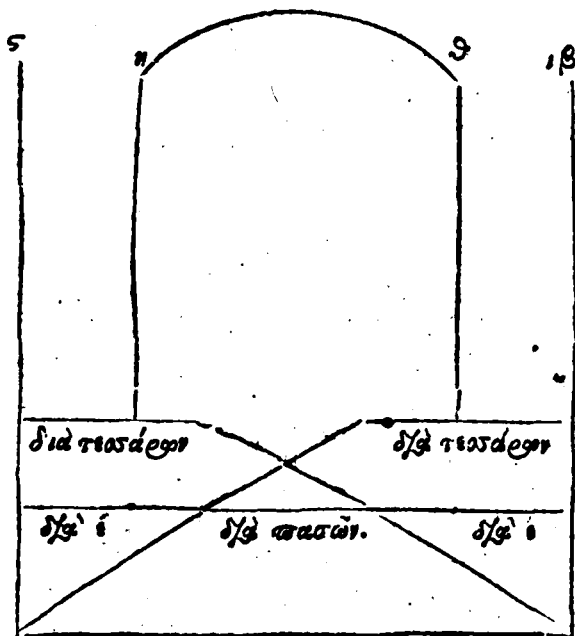
νοῦσαι παγίαν καὶ ἀπαεχλόγη-
σον, οἷον ἢ μὲν. ὅλως διὰ τοῦ
διαβήτου καὶ διὰ τῆς καιόνος,
ἢ τὴν διὰ διόπτρας ἔχει, ἢ
δ' ἀφ' ἑαυτοῦ διὰ τῆς ζυγοῦ, ἢ διὰ
τῆς τῶν μίξων ἐπινοίας, πα-
ρά τι χαλκοτύπειοι περιπα-
τῆς ἐκ τινος δαιμονίου σω-
τυχίας, ἐπήκουσε ραισέρον σί-
10 δρον. ἐπ' ἄκμοι * ραιόντων,
καὶ τοὺς ἤχους παρὰ μίξ πρὸς
ἀλλήλους ἀποδιδόντων, πλὴν
μᾶς συζυγίας. ἐπιγίνωσκε δ'
ἐν αὐτοῖς τὴν τε ὄξ' πασῶν,
15 τὴν τε ὄξ' πέντε, καὶ τὴν διὰ
τεσσάρων * σιωδίας. τὴν δὲ
μιταξύτητα τῆς κατ' ἑαυτὴν
συμπληρωτικὴν δὲ ἄλλως τῆς
ἐν αὐτοῖς μοιζονότητος, ἄσ-
20 κηνος δὲ αἷς καὶ θεῶν ἀνομι-
νης αὐτῆς τῆς προθέσεως, εἰς-
έδραμι εἰς τὸ χαλεπὸν, καὶ
ποικίλαις πείραις παρὰ τῆς
ἐν ταῖς ραισέρον ὄγκων * εὐ-
25 ρων τὴν διαφορὰν τοῦ ἤχου,
ἀλλ' οὐ παρὰ τὴν τῆς ραι-
όντων βίαν, οὔτε παρὰ τὰ
χίματα τῆς σφυρῶν, οὐδὲ
παρὰ τὴν τοῦ ἐλαυνομένου σι-
30 δρου μιτάθισιν, σπώματα,
ἀκρωτῆς ἐλαβὼν ῥοπάς ἰ-
σαιτάτας τῆς ραισέρον πρὸς
ἑαυτὸν ἀπ' ἀλλήλων. Ἐξ ὅπου τινος ἐ-
νός

ἰδὸς πασσάλου * διαγωνίας ἐμ-
 πεπηγότος τοῖς τοίχοις, ἵνα μὴ
 κ' αὖ τούτοις διαφορὰ τις ὑπο-
 φαίνεται, ἢ ὅλως ὑπονοῆται
 πασσάλων ἰδιαζόντων παραλ- 5
 λαγῇ ἀπαρτὶ τέσσαρες χορ-
 δὰς ὁμόλους καὶ ἰσοκάλους, ἰ-
 σοπαλεῖς τε καὶ ἰσοσρόφους ἰ-
 κάδην ἀφ' ἑκάστης ὀξήρησης,
 ὁλεῖν προσδίδοντας ἐκ τῆς κά- 10
 τωθεν μέρους. τὰ δὲ μήκη τῶν
 χορδῶν μηχανισάμενος ἐκ
 πάντων ἰσότητα. εἴτα προύων
 ἀνὰ δύο ἅμα χορδὰς ἰσαλ-
 λαξ συμφωνίας εὐρεῖται τὰς 15
 ὁρολιχθεῖσας ἀλλήλων ἐν ἄλλῃ
 σινευτυχίᾳ. Τὴν μὲν γὰρ ὑπὸ
 τῆς μεγίστης ὀξυρτύματος τεινο-
 μίνην πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς μακροτά-
 τας διὰ πασσῶν φθασμένην κα- 20
 τελάμβανει. ἦν δὲ ἢ μὲν δώδε-
 κα τῶν ὁλεῶν, ἢ δὲ ἐξ. ἐν δι-
 πλασίᾳ λόγῳ ἀπέφανεν τὴν ὀξυ-
 πασσῶν, ὅπερ ἐξ αὐτῶν τὰ βάρη
 ὑπέφανεν. τὴν δ' αὖ μεγίστην πρὸς 25
 τὰ παρὰ τὴν μακροτάτην οὖσαν
 ὁκτώ ὁλεῶν ὀξυρτύμῳ συμφω-
 νῆσαι, ἥθια ταύτην ἀπέφανεν ἐν
 ἡμιολίῳ λόγῳ. ἐπεὶ καὶ αἱ ὁλε-
 καὶ ὑπερχον πρὸς ἀλλήλας πρὸς 30
 δὲ τὴν μετ' ἑαυτῶν μὴ τῶν
 βάρει, τῶν δὲ λοιπῶν μέζονα

quopiam paxillo parietibus ad angulū
 infixo, ne ex hisce scilicet aliqua diver-
 sitas vel leviter appareat, vel omnino
 intelligatur, quasi paxillorū separatorū
 commutatioē, deinceps esse quatuor
 concinnas fides atq; æquimembres, &
 in sorte seu opere adeoq; conversione
 æquales, unāquamq; ab unaquaq; sus-
 pēdit, ab inferiore partē alligato, quod
 ad se trahit, pondere. Longitudines ve-
 rò fidium ex omni parte æquales con-
 stituit. Deinde pulsans tangēsq; simul
 duas fides vicissim, concentus inveni-
 ebat, de quibus antē dictum est, alium
 atq; alium in alio casu. Etenim concē-
 tum illum ab maximo apparatū tono
 protentumq; ad eā, quæ loquitur, cu-
 jusq; exauditur sonus, ab minimo per
 omnes sonos deprehendebat. Erāt illi
 quidē aliquot paxilli, quibus fides tra-
 hebātur intendebanturve numero du-
 odecim, alii verò sex. In ratione dupla
 cōcentum per omnes sonos euntē de-
 monstrabat, quod & ipsa pōdera ostē-
 debāt. Rursum aut maximum existe-
 re octo paxillorum, quib. nervi attra-
 huntur, præter longissimum, qui δὲ
 αἰνός, hoc est, per quinq; ejusdem soni
 est, ubi eū declaravit in ratione hemi-
 ollia, vel sesquitota, in quo etiā conver-
 sionum paxilli inter se mutuo connexi
 erant. Illum verò cōcentum, qui post
 se pondere quidem, at reliquis major

est novem libris, δια τρισάρων aqua-
 bili ratione per pondera, atque hunc
 itidem per Epitritum vel sesquiter-
 tiam manifestè perspicueq; deprehien-
 debat. Hemioliam natura existen-
 tem eandem cum minimo. Novem
 enim collata cum sex, revera sic se ha-
 bent, quemadmodum ad parvum nu-
 merum collata octo, ad illum verò,
 qui sex habet, hoc erat in Epitrito, hoc
 est, in ratione sequitertia. Porro ad il-
 lum qui duodecim, in hemiolio, hoc
 est, in toto & in dimidia illius parte
 versatur. Intervallum igitur seu me-
 dictas concentus ejus, qui δια πέντε,
 itemque ejus qui δια τρισάρων dici-
 tur, ubi superest ille, qui δια πέντε ab
 eo, qui δια τρισάρων, existere confir-
 mabatur in Epogdoo numero, in quo
 novem ad octo utrinq; concentus δια
 πασῶν, vel per omnia, principalis pars
 deprehendebatur, sive ille qui per qua-
 tuor & per quinq; in copulatione. Ut
 dupla ratio in se continet hemiolion
 & ἡμιτίτον, hoc est semitertiam par-
 tem. Quemadmodum duodecim,
 octo, sex: vel vice versa δια τρισάρων,
 & δια πέντε, ut quod duplum est, &
 ἡμιτίτον vel semitertium, & hemi-
 olion, veluti duodecim, novem, sex
 in tali ordine δια πασῶν. Linguam
 autem & manum atque auditum
 habebat ad ea, quæ condiderat.

ἐνία σαθρῶν ὑπάρχουσιν, τὴν
 δια τρισάρων ἀναλόγως πῆς
 βρίθαι, & ταύτῃ δι' ἐπί-
 τριτον ἄντικρυς καταλαμβάνει
 5 π. ἡμιολίαν τὴν αὐτὴν φύσιν
 ὑπάρχουσιν τῆς σμικροτάτης.
 τὰ γὰρ ἐνία πρὸς τὰ ἕξ, ὅ-
 πως ἔχει, ὅνπερ τρίτον, ἢ
 παρὰ τὴν μικρὰν ἢ ὀκτώ,
 10 πρὸς μὲν τὴν τὰ ἕξ ἔχουσιν
 ἐν ἡμιτίτῳ λόγῳ ἦν. πρὸς δὲ
 τὴν τὰ δώδεκα, ἐν ἡμιολίῳ.
 τὸ δὲ μεταξὺ τῆς δια πέν-
 τε, καὶ τῆς δια τρισάρων οὗ
 15 ὑπάρχει ἢ δια πέντε τῆς
 δια τρισάρων, ἐκβεβαιοῦτο
 ἐν * ὁπρὶν λόγῳ ὑπάρχειν,
 ἐν ὅπῃ τὰ ἐνία πρὸς τὰ
 ὀκτὼ ἐκείνης τι ἢ δια πᾶ-
 20 σῶν σύστημα ἡλίσχεται. ἦτοι ἢ
 δια τρισάρων καὶ δια πέν-
 τε ἐν συναφῇ. ὥς ὁ διπλα-
 σισμὸς λόγος ἡμιολίον τε καὶ
 ἐπιτίτον. οἷον δώδεκα, ὀκ-
 25 τῶ, ἕξ, ἢ ἀναστροφῶς τῆς
 δια τρισάρων & τῆς δια πέν-
 τε, ὡς τὸ διπλασιάζει ἐπιτί-
 τον τε & ἡμιολίον, οἷον δώ-
 δεκα, ἐνία, ἕξ ἐν τριτίτῳ
 30 αὐτῇ δια πασῶν, τὴν ἑλίσ-
 σαι δὲ καὶ τὴν χεῖρα καὶ ἔ-
 κκοον πρὸς τὰ ἐκάρτυματα,
 καὶ

καὶ βιβαίνοντας πρὸς αὐτὰ
πὸν ἡμῶν ῥήσιν λόγον προσ-
έθηκεν εὐμηχανῶς, τὴν μὲν
ἡμῶν χορδῶν κοινὴν * ἀπὸδο-
σιν τὴν τῆ δια γωνίᾳ πασ-
σάδων εἰς τὸν τῆ ὀργάνου βα-
τῆρα, ὃν χορδοῖσιν αἰνόμαζι.
τὴν δὲ * ποσὴν ἢ ἐπίπασιν
ἀναλόγως τοῖς βάσει εἰς
τὴν ἡμῶν κολλῶσιν ἀνωθεν σύμ-
μετρον περιστροφὴν ὁπρὸς θρα-
σι ταύτην χρώμεν, καὶ αὖ-
τον ἀνισταμένην γνώμεν εἰς
πολλὰ ὅργανα ἢ ὅτις λοιπὸν
ῥῆσιν λαμβάνει τὴν κρῆσιν καὶ αὖ-

Cumq; ad illa confirmasset habituū
vel formatū rationē, concinnē & soler-
ter fidium quidē cōmunem remissio-
nē, quæ est paxilli angularis, apposuit
in ipso instrumēti manubrio, quo sci-
licet manius ambularet, quod chor-
dotonum, hoc est, quo chordæ inten-
duntur, vocabat. Tentionem verò vel
intentionē simili ratione cum gravib.
ad eam conversionem claviculorum
paxillorumve ab summa parte cōcor-
dem & benè moderatā, atq; hac utens
quasi scala ac gnomone seu indice, qui
falli nequeat, ad multa & diversa in-
strumēta experimentum in posterum
extendit. Ac pulsationem parinarū, ti-

bias & fistulas, itē monochorda seu instrumenta una chorda cōstantia, & triangularia, atq; id genus alia eaq; concordantia inveniebat in omnibus, etiā immutabilem & non variantē scientiā vel cōprehēzionem numerosā. Porro vocem, quæ particeps est numerosę cōstructionis ex numeris sex, ὑπατὴν, id est, infimā nominavit. Mediā verò vocavit eam, quæ ἐπίτρητος, hoc est, sesquitertia numeri est $\sqrt{111}$. Quę aut infra mediam est, novē tonis medio acutior est, & quidem ad octavam. Iam vocem ἡψην, id est, supremā, quæ est de duodecim, & medietates juxta genus intentū simul complevit vocibus proportionē benè aptis, atq; ita instrumentū octo fidium numeris consonis subjecit diplasio, heniolio, Epitrito, horumq; differētix Epogdoo, vel sesquioctava. Processionem aut naturalī quadam necessitate abgravissima infimāq; usq; ad acutissimam incipiebat. Circa hoc fides intēdendi genus ita inveniebat. Nam chromaticum vel colorativum illud genus in Musice, itēq; numerosum ac concinnū rursū ali-quandō ex hoc explanavit, quēadmodum demonstraturi quandoq; sumus, quū de musica dicere instituemus. Ceterū hoc genus, quod tonos seu modulos constituit, hosce gradus talesq; quosdam progressus naturales habere videtur, primū semitonum, deinde to-

λὰς καὶ σύειγας καὶ μοιόχορ-
δα καὶ τρίωνα καὶ τὰ πασα-
πλήσια καὶ σύμφωνα εὐεί-
σιν ἐν ἅπασιν, καὶ ἀπαράλ-
λακτον τὴν δι' ἀειθμοῦ κατὰ
ληψιν. ὀνομάσας δὲ ὑπατὴν
μὲν τὸν ἐξ ἀειθμοῦ κοινω-
νοῦντα φθόγγον. μέσῳ δὲ
τὴν τὴν ὀκτώ ἐπίτρητον αὐτοῦ
10 πυχαιόντα. πασαμένην δὲ τὴν
τοῦ ἐννέα τόνου τοῦ μέσου
ὑψύτερον, καὶ δὴ ἐπὶ ὄγ-
δον. ἡψην δὲ τὸν τοῦ δώ-
δεκα καὶ τὰς μεταξὺ πτας κα-
15 τὰ τὸ διατονικὸν γένος σω-
αταπληρώσας φθόγγοις ἀταλό-
γοις, οὕτως τὴν ὀκτάχορδον
ἀειθμοῖς συμφάνοις ὑπέτα-
ξε, διπλασίῳ, ἡμιολίῳ, ἐπι-
20 τρίτῳ, ἐπὶ τῇ πύττει διαφο-
ρᾷ ἱποχόδα. τὴν δὲ ἀρόβα-
σιν ἀνάγκη τῇ φυσικῇ ἅπ-
τῃ βαροσάτῃ ὅτι τὸ ὑψύτα-
τον καὶ τοῦτο διατονικὸν ἦν
25 οὕτως κέλειται. τὸ γὰρ χρομα-
τικὸν καὶ ἡαρμονικὸν γένος αὐ-
θις ποτὶ ἐκ τῷ διαφάνω-
σιν, αἷ ἐνίσται ποτὶ δὴξαι,
ὅταν αὖτὲ μουσικῆς λέγωμεν
30 ἀλλὰ τότῃ διατονικὸν γένος
κῶτο τῷ βεθμοῖς καὶ τῷ ἀρ-
βόδου τῷ μέτῳ τῆς φυσικῆς
ἔχει φαίνεται, ἡμῶντος, ὡς
τόνον.

τόνον. καὶ τὸτ' ὅστι δια τεσσά-
 ρον σύστημα δύο τόνων, καὶ τὴ
 ληγμένου ἡμιτονίου. εἴτα προσ-
 ληφθέντος ἄλλου τόνου, τ' ἡ-
 ἐστὶ τοῦ μεσεμβληθέντος, ἡ
 δια πέντε γίνεται σύστημα τριῶν
 τόνων καὶ ἡμιτονίου ὑπάρχου-
 σα. εἰδ' ἐξῆς τούτῳ ἡμιτόνιον,
 καὶ τόνος ἄλλος δια τεσσά-
 ρον, τοῦτέστιν ἄλλο ἢ ἐπί- 10
 ξίτον, ὥστε ἐν μὲν τῇ ἀρχαι-
 οτέρᾳ τῇ ἑπταχόρδῳ παύ-
 τας ὅα τῇ βαρυτάτῃ τοὺς
 ἐπ' ἀλλήλων τετάρτους τὴν
 δια τεσσάρον ἀλλήλους δι' ὅλα 15
 συμφωνεῖν τῷ ἡμιτονίου καὶ με-
 τάβασιν, τὴν τε πρώτῃ καὶ τῇ μέ-
 σῃ καὶ τῇ τρίτῃ χωρὰν μεταλαμ-
 βάνοντες καὶ τὸ τετάρτῃ χορδῶν. ἐν δὲ
 τῇ Πυθαγορικῇ τῇ ὀκτοχόρδῳ 20
 ἥτοι καὶ συναφὴν συστήματι ὑπαρ-
 χούσῃ τετάρτῃ χορδῶν τε καὶ πέντε
 χορδῶν, ἡ καὶ διαζούσῃ δυαδὴν τε
 τετάρτῃ καὶ πέντε χωρὰν μεταλαμ-
 βάνοντες, ὅπο' τῆς βαρυτάτης ἡ 25
 προχωρήσῃς ὑπάρχει. ὥστε τὰς
 ἀπ' ἀλλήλων πέντε πέντε πέντε
 φθόγους, τὴν δὲ πέντε συμφωνεῖν
 ἀλλήλους, τὴν ἡμιτονίᾳ προβάδων, εἰς
 τῆς τεσσάρας χωρὰς μεταβάλλοντες, 30
 πρώτῃ, δὲ δευτέρᾳ, τρίτῃ, τετάρτῃ.
 εἴτω μὲν ἐν τῇ μουσικῇ εὐρεῖν λέγειν.
 καὶ συστηματικός αὐτῇ παρέδωκε.

num integrū. Atq; hæc est tonorū du-
 orum, ejusq; quod hemitoniū dicitur,
 δια τεσσάρων partium principalis. De-
 inde assūpto alio tono, hoc est, eo qui
 medius est interjectus, concentus δια
 πέντε fit princeps existens pars, τόνου
 triū & hemitonii. Deinceps ex ordine
 illi adjungitur semitoniū, atq; alius in-
 super tonus δια τεσσάρων, hoc est, alius
 qui ἐπίτρίσος vel sesquitertius, ita ut in
 cōcentu antiquiore, qui est septē chor-
 darum omnibus ex gravissimo infimo-
 q; quatuor inter se invicem concentū
 audiamus sibi mutuo in universū simi-
 lis esse consonantiæ cū hemitonio per
 descensum, primam simul & mediam
 tertiamq; regionem simul participāte
 per quatuor chordas. In Pythagorico
 verò octochordarū instrumento, sive
 principali parte secundum cōtactum
 conjunctionis omne, quæ principalis pars
 est quatuor chordarum & quinq;, vel
 juxta disjunctionem duorum instru-
 mentorum sive concentuum, ex qua-
 tuor fidibus, quæ ab se invicem sepa-
 rantur, nempe ab voce infima crit pro-
 cessio: ita ut omnes voces quinq; ab se
 mutuo separatæ, optimè inter se per
 quinq; consonent, hemitonio paula-
 tim & quasi inter eundem secedente in
 regiones quatuor, id est, primā, secun-
 dam, tertiam & quartam. Atq; ita qui-
 dem Musicen invenisse dicitur. quam
 cū cōstituisset tradidit subditis disci-

pulis, ut ad omnia pulcherrima facinora calcar adderet.

C A P. X X V I I.

De politia & Reipublica nihil bonis, qua solent hominibus tradere cum ipse, cum etiam amici eius & re ipsa & sermonibus, idq; per urbium constitutiones, & legum latationes, adeoq; per alia multa bene sita studia.

Permulta etiam de iis, quæ quoad Rerum publicarum administrationes ab eo gesta sunt, ab illius discipulis & auditoribus laudibus celebratur. Ajunt enim cum quandoq; tota belli moles in Crotoniatis incubuisset, ita ut multi oppeterent, ac funerum perquam sumptuosæ elationes & sepulchra non minoribus impendiis fierent, ex ipsis quendam ad populū dixisse, se ex ipso Pythagora hoc narrante quondā audivisse in numinis defensione, deos coelestes sacrificantium affectionibus haud minus, quā sacrificiorum multitudini intētos esse. Terrestres verò deos e contrario, quasi minorum hæredes factos, comis seu cōmessationibus ac lamentationibus, iteq; cōtinentibus inferiis potationibusq; & ferculis belulariisve, & sacrificiis seu sumptuosis admodum & opiparis victimis delectari. Vnde propter liberam electionē apuli, Plutoni vocari inferos: tum qui simpliciter eum quidem colunt veneranturq; eos in superiore mundo longiore temporis spatio relinquī: ab iis vero qui effusē erga luctus affecti sunt,

τοῖς ὑπερβοῖς ἐπὶ πάντα τὰ κάλλιστα.

Κεφ. αζ.

Ὅσα πολιτικὰ & χρηστικά ἀγαθὰ παρίδωκε τοῖς ἀνθρώποις δι' ἔργων καὶ λόγων, καὶ ἂν ἔῃ πολιτεία κατὰ φύσιν, ἢ ἔῃ νόμος θείος δι' ἄλλων τε πολλῶν καλῶν ἐπιτηδεύματων αὐτοῖς τε καὶ οἱ ταῖροι αὐτῶ.

Επαινέται δὲ πολλὰ καὶ τῆς κατὰ τὰς πολιτείας περὶ τῶν νόμων καὶ ἐκείνων πλησιασάντων. φασὶ γὰρ ἐμπεισούσης μὲν ποτὶ περὶ τοῖς Κροτωνιάταις ὁρμῆς, πολλοὺς τελεῖς ποιεῖσθαι τὰς ἐμποράς καὶ ταφάς, οἵτινι τινα πρὸς τὸν δῆμον ἔξ αὐτῶν, ὅτι Πυθαγόρου διζήσιος ἀκούσιν ἡδὲ τῆς θείας, ὡς οἱ μὲν Ὀλύμπιοι ταῖς τῆς θυόντων διαθίσουσιν, αὐτῶ τῆς θυομένων πλήθει προσέχουσιν. οἱ δὲ χθόνιοι τοῦνασίον, ὡς δὲ ἐλαττόνων κληρονομουῦντες τοῖς κόμοις καὶ θρήνοις, ἔτι δὲ ταῖς συνεχέσι χοαῖς, καὶ ταῖς ἐπιφορήμασι, καὶ τοῖς μετα μεγάλης διαπάνης * ἐταχασμοῖς χαίρουσιν. ὅθεν διὰ τὴν προαίρεσιν τῆς ὑποδοχῆς πλάττειν καλεῖσθαι τὸν ἀδῶν, καὶ τοὺς μὲν ἀφελῶς αὐτὸν τιμῶντας ἔαν καὶ τὸν ἀνω κόσμον χθόνιον, ὅπο' δὲ τῆς ἐκπεριμῆτης πρὸς

πρὸς τὰ πένθῃ διαχειρί-
 τωι, αἰὲν τινα κἀάγειν ἔνεκα
 τῆς τυγχάνει τιμῆς ἢ ἐπὶ
 τῆς μνήμης γινόμενων. ἐν δὲ
 τῆς συμβουλίας ταύτης ὅ-
 πλῃν ἐνυποῖσται τοῖς ἀ-
 κοούουσιν. ὅτι μετρίστοις μὲν
 ἐν τοῖς ἀτυχήμασι τὴν ἰδίαν
 σωτηρίαν διατηροῦσιν. * ὅτι
 μετρίστοις μὲν, ἡσυχάζον- 10
 τες δὲ τοῖς ἀνελώμασι ἀ-
 παύτως προμοίρας καταστρέ-
 φουσιν. Ἐτέρον δὲ διατηρή-
 γνύμενοι τινα ἀμαρτύρου πρᾶτ-
 ματος χάρις μετ' ἑκάτερον 15
 ἢ ἀντιδίκων ὁδὸν προσά-
 γοντα * καταμνηματίζοντα,
 φῆσται τὸν ἐν τούτῳ κείμενον
 ἐπεικῇ, καὶ ἡσυχάζοντι γνῶντι.
 ἢ ἀντιδίκων τῶ μὲν πρᾶτ- 20
 ματι καὶ ἀντιδίκων τῶ μὲν πρᾶτ-
 ματι τετελεσμένῳ, τῶ δὲ ἐπιόν-
 τος, μήτι οὐκ ἂν πλεονέ-
 ῃσι. * καταδοξάσῃ καὶ παρ-
 ῃσιν ἵνα ῥοπήν εἰς τὸ πρᾶτ- 25
 ματι ἐγλωμύσασθαι τὴν καλοκα-
 γαθίαν. ἄλλοι δὲ διαίτας εὐλη-
 φότα μετρίστοις, ἑκάτερον πρᾶτ-
 ματι τὸ ἐπιπρᾶτμα, τὸν μὲν ὀπο-
 ρίζοντα τέσσαρα τέσσαρα, τὸν δὲ 30
 λαμβάνοντα δύο, καταγινώσκοντες
 καὶ δόξαν διδοκίμειν τέσσατον
 ἑκάτερον, θεμίνων δὲ τινων ἐπὶ κα-

nec sibi etiam temperant, nullo non
 tempore eum aliquem ad inferos de-
 ducere, idē, idē ut honores cōsequa-
 tur, qui interea dum quis tumulatur,
 existunt. Atq; ut ex hac consultatione
 sibi apud auditores opinionem aliquā
 conciliet, nempe quod qui omnia mo-
 deratē perferūt, in infortuniis & adver-
 sitatibus propriam salutē tueātur. Imō
 quod qui moderatē quidem adversam
 fortunam ferunt, sed omnes incredibi-
 les sūptis super immaturis funeribus
 faciunt, seiplos re familiari prorsus c-
 versuri sint. Alium verò quendam, qui
 factus erat cognitor rei, quæ testimo-
 nii expers esset, seorsim cū utroq; ad-
 versariorū per viam adducentem eum,
 qui ad monumentum honores tribu-
 ebat, dixisse illum, qui in eo recōditus
 jacebat, frugi & moderatum, nimis ex-
 quisitos & eximios existere. Quum
 aut adversariorum alter mortuo mul-
 ta felicia & augusta precatus esset, alter
 verò diceret, num quid ei amplius es-
 set, respōdisse, suspicatum se quoq; ali-
 quod ad faciendam fidem momentū
 exhibitum iri, si honestatem laudibus
 vexisset. Item cū alius quispiam ma-
 ximi momenti iudiciū accepisset, u-
 triq; eorum persuasit, qui reversi erant,
 ut hic quidem quatuor talenta pende-
 ret, alterum verò accepisse duo, repadi-
 asse tria, & propter gloriam utriq; ta-
 lentum dedisse. Porro nonnullis in fla-
 gitio

gthio quopiā, quod designabatur, pallium apud certam aliquā mulierculā ex iis, quæ in foro sedent, deponentibus, & multum diuq; vetantibus ne alteri illud traderet antè, quàm uterq; præsens adesset, postea verò sese mutuo falsis rationibus decipientibus, atq; altero in vulgi ac totius Reip. conspectu pallium refumiente, dicentēq; cum alterius bona pace hoc sibi concessū esse, altero verò, qui non accesserat, hoc deinde calūniante, ac magistratui spōsionē pactiōnemq; quæ ab initio inter eos intercesserat, patefaciente, quendā ex Pythagoræis, qui tum fortè successerat, dixisse, facturū hominem juxta pacta & conventa, si utriq; adsint. Itidē cum alii quidā in firma quidē amicitia inter se mutuo cōiuncti esse viderētur, sed propter quendā, qui alteri adularetur, in tacitā quandam suspiciōnē incidissēt, qui dixit ad eā suspiciōnē, quasi foemina ab alterutro corrupta esset, fortuitu Pythagoræū hunc in fabri ærarii officinā ingressum, gladio, qui exacutus esset, ostenso, qui putabat se injuria affici, illum in ipsum artificē impexit, perinde ac si non satis exacutus esset, cumq; jam secū suspicatus esset, ipsum facere preparamēta in eum, qui calumniis impetebatur, hic gladius, inquit, omnium reliquorum tibi est acutior excepta calūnia, cumq; hoc dixisset, hominē reddidisse ut cognosce-

κουργία πρὸς γυναῖκας τῆς ἀγο-
ραίας ἰμαθίων, καὶ διενπομένων μὴ
διδόσθαι. θαύρω μέγχις ἂν ἀμφό-
τεροι παρῶσι. μὴ δὲ ταῦτα πα-
5 ραλογομαίενται καὶ σωίης τῆ
κοινῆ λαβήτης θαύρε κὺ φήσαν-
τος συγκαχωρηκῆναι τὸν ἕτερον,
εἴτα συκοφαντήεντος ἑτέρου τῷ μὴ
προσλαθόντος, καὶ τὴν ἔξ ἀρχῆς
10 ὁμολογίαν τοῖς ἀρχουσιν ἰμφα-
νίζοντος ἐκδεδῆσθαι τῆς Περθε-
γορείων τινα, φῆσαι, τὰ συγ-
κείμενα τὸν ἀνθρώπον ποιήσθαι,
ἂν ἀμφοτέρω παρῶσιν. ἄλλων
15 δὲ τιῶν ἐν ἰχυρᾷ μὲν φιλίᾳ
πρὸς ἀλλήλους ἐστὶ δοκού-
των, εἰς σιωπημῆτιν δὲ ἐ-
ποφίαν διὰ τῆς τῆς κολοκα-
δων τὸν ἕτερον ἰμπερίων.
20 των, ὅς εἰρηκε πρὸς αὐτὸν
ὡς τῆς γυναικὸς ὑπὸ θαύρου
διφθαρίνης, ὑπὸ τύχης ἐπ-
ελθόντα τὸν Πυθαγόρειον, εἰς
χαλκῆον ἐπαδείξας ἡκοιμημῆτιν
25 μάχαιραν ὁ νομίζων ἀδικεῖν
τῶ τεχνίτῃ προσέκοπεν, ὡς
ἔχ ἰκανῶς ἡκοιμητόι καὶ ὑπ-
νοήσασθαι ποιήσας τὴν ὥρα-
σμένην αὐτὸν ἐπὶ τὸν διαβεβη-
30 μένον, αὐτῇ σοι, ἔφη, τῆς ἀλ-
λων ὅστις ἀπάντω ὀξυτέρῃ
πλὴν διαβολῆς. κὺ τῷτ' ὑπονο-
τα ποιῆσαι τὸν ἀνθρώπον ἐπι-

ῆσαι

μιν ἐφύλαττον, καὶ ἀνέλεον· Ἰταλι-
 καὶς δὲ ἰσχυροὶ ἦσαν, ἀποφανόμενοι
 μὲν καὶ συμβουλευοῖσι τὰ δέοντα,
 ὧν ὑπελάμβανον, ἀπὸ φόβου δὲ
 δημοσίων προσέδιδον. πολλῶν δὲ
 γυνομένων καὶ αὐτῶν διαβολῶν,
 ὅπως ἐπικρατεῖ μέχρι τινός ἢ οὗ
 Πυθαγορείων καλοπαιδεία, καὶ ἡ
 οὗ ἀνέλεον αὐτῶν βύλιαις, ὡς
 ἐπὶ ἐκείνων οἰκοποιοῦντες βύλιαι
 τὰ περὶ τὴν ἀσπασίαν. ἐν τούτῳ δὲ
 τῶν χρόνων δοκῶσιν οἱ καλῶς
 οὗ ἀσπασίαν ἐν Ἰταλίᾳ γυνοῦσθαι
 καὶ ἐν Σικελίᾳ. Χερώνδας τε ὁ
 Καπαναῖος, αἷς εἶναι δεκτὸν οὗ α-
 ρίστων νομοθετῶν, Πυθαγόρου τε
 Ζελεδόντος τε καὶ Τιμαρχίου, οἱ τὸν
 ἀσπασίαν γυνοῦσθαι δεκτὸν νομοθε-
 οῦν, Πυθαγόρου τοῦ ἡγετῆρος, οἱ τὰς
 Ρωμαίων ἀσπασίας ἀσπασίαν, 20
 τὴν ἐν γυμναστίᾳ καὶ κληρονομίᾳ,
 καὶ τὴν ἐν ἀσπασίᾳ ἀσπασίαν
 πᾶσι. Πυθαγόρου δὲ ἀσπασίαν οὗ
 ἡγετῆρος τε ἐκ Σικελίας, καὶ ἐκ Λακωνίας
 Ἀριστοκράτης, δὲ ἡγετῆρος οὗ
 ἀσπασίαν ἐκ Σικελίας, αἷς εἶναι δεκτὸν
 τῶν χρόνων, ἀσπασίαν καὶ ἐκείνους
 τῶν χρόνων, ἀσπασίαν ἀσπασίαν ἐκ
 οὗ αὐτῶν γυνοῦσθαι, ἐκ τῆς ἀσπασί-
 ας ὅλης ἀσπασίαν, ἐκ τῆς ἀσπασί-
 ας ἀσπασίαν, καὶ γυνοῦσθαι ἀσπασίαν
 ἀσπασίαν, καὶ γυνοῦσθαι ἀσπασίαν
 ἀσπασίαν, καὶ γυνοῦσθαι ἀσπασίαν.

ges etiam observabāt, & nōnulli diver-
 sas Italiae urbes sparsim habuerunt, de-
 cetnentes quidem & cōsultantes, quae
 optima essent quaevisq; in manus su-
 mebant: sed à publicis fructibus & ve-
 stigalibus abstinentes. Cū autē mul-
 tis contra ipsos calumniarū adhiberen-
 tur, aliquousq; tamen Pythagorazorū
 honestas, ipsarumq; urbium voluntas
 vincebat, ut ab illis Rempub. vellent
 gubernari. Hoc tempore videtur Res-
 publicae optimē constitutae in Italia si-
 cut & Sicilia extitisse. Si quidem Cha-
 rondas ille Catanæus, qui optimorū
 legislatorum unus esse videtur, Pytha-
 goræus erat. Item Zaleucus & Tima-
 res, Locrenses ferēdis legibus celebres,
 Pythagorazi fuerunt; qui & Rhegini-
 carum urbium ordines constituerunt,
 nō impè principatum gymnasiorum
 vulgò vocitatum, & illum, qui itidē
 Empedoclis nominat⁹ est. Adhuc Phy-
 tius & Theocles Pythagorazi dicuntur
 esse, & Elicion atq; Aristocrates cum
 studiis, tum etiam moribus & instru-
 tis excelluerunt. quibus etiam civita-
 tes, quae in illis locis sunt, istis tempo-
 ribus usq; fuerunt. In summa verò ajit
 ipsum esse universae disciplinae politi-
 cae inventorem, ac dicere solitum, re-
 rum omnium nihil esse purius atque
 integrum. Sed terram quoque ignis,
 & ignem aquae ac spirituum participē
 esse. Eodem modo bonum turpitu-

diotis, & iustum iniustis participes est,
 reliqua; his similia similiter se habet.
 * Ex hoc verò argumento in terram-
 q; partem oratio acrem impetū sorti-
 ta est. Duos autem corporis iuxta ac
 animi motus esse aiebat: alium quidē
 nulla ratione utentem, alium verò su-
 apte spontē ac liberē aliquid occipio-
 tem. Rerum pub. seu vitæ generū line-
 as quasdam rectas, easq; treis constitu-
 it inter se mutuo extremitatibus con-
 tingentes, unum angulum rectum ef-
 ficientes, quarum illa quidem natura
 habeat ad tertiam, alia verò quinq;
 quæ hæc possit. Tertiam autem, quæ
 harum utrarumq; partium mediam
 habeat. Cæterum quæ nos tum li-
 nearum inter se, tum etiā locorum
 quæ ab hisce existunt, concursus co-
 dem definientes, expendimus, optimā
 Reipu. formam & imaginē ob ocu-
 los poni ac describere cernimus. Illā ve-
 rò opinionē Plato sibi manifestū esse
 propriā vindicat in dialogis de Re-
 pub. Epitritum illum fundum in qui-
 nario numero simul copulatum, per-
 bentēq; duas illas harmonias seu con-
 cētus. Perhibent aut. ipsum etiam ex-
 ercuisse moderatas perturbationes, ac
 ut sic dicā, medietates, ut faciat eum
 aliquo bonorum duce, quo vitæ quis-
 q; felix ac beatus existat. Atq; ut e-
 omnes in pauca conferam, ipsū adin-
 venisse, aut nostrorū bonorū ac decō-

κείνους ὅτι καλὸν αἰσθεῖν, καὶ δὲ
 καὶ αὐτὸν αἰσθεῖν, καὶ τ' ἄλλα καὶ λό-
 γον τοῦτοις. ὅσα δὲ ταύτης τῆς
 ὑπερβολῆς λαβὼν τὸν λόγον
 τὴν ὡς ἐπείγουσιν μέγας ὁρμήν.
 δύο δὲ εἴη κινήσεις καὶ τὸ σῶ-
 ματος καὶ τῆς ψυχῆς. τῆς μὲν
 ἀλογίας, τῆς δὲ προαιρετικῆς.
 πολιτικῆς δὲ γενητέας τινος
 10 τῆς δὲ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῖς
 αἰσθητοῖς ἀλλήλων συμβαλλούσας,
 μὴ ἀποδιδόναι γινώσκουσας. τὴν
 μὲν ἐπείγουσαν φύσει ἔχουσας. τῆς
 δὲ πάντα ποιῶντα δυναμένης.
 15 τῆς δὲ πολιτικῆς ἀμφοτέρων ἐ-
 πείγουσας. ἀποκαταστάσεως δ' ἡμετέρας
 τῆς τι τῆς γενητέας πρὸς ἀλ-
 λήλων συμβαλλούσας, καὶ κατὰ τῆς
 χαρίων τῆς ἀποκαταστάσεως βελ-
 20 τίς τις ὑπερβολῆς πολιτικῆς
 εἰκόσας. σφαιροειδέσας δὲ τὴν
 ἀόριστον. Πλάτυσας ἀγνοῦσας. φα-
 ρμακῶς ἐν τῇ πολιτικῇ, τὴν ἐ-
 πείγουσαν ἐκείνου καὶ τῆς μὲν
 25 τῇ σφαιροειδέσας ἀποκαταστάσεως, καὶ
 τῆς δύο ἀποκαταστάσεως ἀρμονίας.
 ἀποκαταστάσεως δὲ φασὶν ἑνὸς καὶ τῆς
 μετρίως ἀγνοῦσας, καὶ τῆς μετρίως
 τῆς, ὅτι τὸ συμβαλλόν ἀποκαταστάσεως
 30 τῇ τῆς ἀγνοῦσας ὑπερβολῆς
 μὴ ἀποδιδόναι τὴν βίαν. καὶ σφαι-
 ροειδέσας ἀποκαταστάσεως τῆς ἀποκαταστάσεως
 τῆς ἡμετέρας ἀγνοῦσας καὶ

προσηκόντων ἔργων. ἀπαλλάξαι
 δὲ λίγη) τὴν Κροτωνιάταις καὶ τῇ
 ἀπαλλακίδων, καὶ περὶ τὴν
 πρὸς τὰς ἀνιγυὰς γυναικας ὁ-
 μιλίας. πρὸς * δὲ τὴν γὰρ τὴν
 βροττινὴν γυναικὰ τῇ Πυθαγο-
 ρείων ἐπὶ τὴν σοφίαν τε καὶ φι-
 ρειῇ τὴν ψυχὴν, ἥς ὅρα καὶ τὸ κα-
 λὸν καὶ περιέλευσιν ῥῆμα, τὸ
 τὴν γυναικὰ δεινὴν θύειν αὐτὴν 10
 μετρίως ἀνισχυμένην δὲ τὴν αὐτὴν
 ἀνδρὸς, ὃς τινες εἰς Θίανω * ἀνα-
 φέρουσι. πρὸς δὲ ταύτην πα-
 ριλαβόντας τὰς τῇ Κροτωνιάταις
 γυναικας παρεκαλίσαν περὶ τῇ 15
 συμπίπτει τὸν Πυθαγόραν δια-
 λεχθῆναι περὶ τῆς πρὸς αὐτὰς
 συντροφικῆς τοῖς ἀνδράσι αὐτῶν.
 ὃ δὲ καὶ συμβῆναι καὶ τῆς γυναι-
 κας ἐπαγγελισμένης, καὶ τῇ Πυ- 20
 θαγόρου διαλεχθῆναι καὶ τῇ Κρο-
 τωναίᾳ * προσδόντων ἀναιριθῆναι
 πάντας τὴν τότε ἐπιπολά-
 ζουσαν ἀκολασίαν. ἔτι φασὶ Πυ-
 θαγόραν ἀφικόμενον εἰς τὴν πόλιν 25
 λατὶ τῇ Κροτωνιάτῃ ἐκ τῆς Συβαρῶδος
 προσεβόων, ἐπὶ τῇ * ἔχθιστον
 τῇ ποταμῷ διαπορεύων τινὰ τῶν
 προσέειπεν, αὐτὸν ἵκεν γαίην
 τοῖς αὐτῷ φάσκον, μηδὲν δὲπο 30
 πρὸς αὐτὸν αἰνέειν. ἰπποκρίθη δὲ τὴν αὐ-
 θράν, καὶ βλακύνει τὸν ὁμιλίαν αὐ-
 τῷ μὴ χεῖν, ἰπποκρίθη, ὡς δὲ θυμὸς αὐτοῦ

tiam actionum hæresin. Fertur item
 Crotoniatas ab pellicibus, planèque à
 consuetudine illocabilium foeminarū
 liberasse quasiq; manumisisse. Nā cū
 ad Theano Brotini, qui unus erat ex
 Pythagoræis, uxorem, quæ esset sapi-
 ens atq; animo singulari præstans foc-
 mina, cuius etiā est illud pulchrum &
 perquam memorabile atq; illustre di-
 ctū, summam sacrificia præferre oportere
 eodem, quo ab proprio viro lecto surgit,
 quod tamē quidā ad Theano Pytha-
 goræ conjugem referunt: ad hanc, in-
 quā, cū accessisset Crotoniatarū u-
 xores suppliciter eam rogavisse ferūt,
 ut Pythagorā inducere vellet, quo vi-
 ris suis disceret, ut erga se casti &
 pudici forent. Atq; idipsum etiam, dum
 uxor stetit promissis, & Pythagoras co-
 ram viris hac de re disseruit, accidisse,
 & Crotoniatæ quoq; omnino conati sūt
 incontinentiam ac lasciviam, quæ tam
 temporis per mores suorum serpebat
 vigeatq; e medio tollere. Adhæc ajūt
 Pythagoram cū Crotoniatarū in ur-
 bem legati ex Sybaride civitate ad in-
 quirendos fugitivos appulisset, & le-
 gati, quendam ex amicis ipsius vidis-
 sent, propria se manu interficentē, aut
 saltem aliquid molientem, nihil ip-
 si respondisse. Cū vero homo in-
 terrogaret, ac cuperet ejus consuetu-
 dinis convictusque esse participes,
 dixisse Pythagoram se hominibus

nec leges nec oracula reddere. Atque inde cum apud quosdam Apollinem fuisse habitum. Hæc omnia, quæque paulò antè diximus de liberatione à tyrannis, & quemadmodum urbes tam in Italia quàm Sicilia in libertatē vindicarentur, & de aliis pluribus argumenta afferemus, è quibus utilitas, quam ille ad Rempublicam attulit, & hominibus contulit, veluti è speculo, 10 consideretur.

CAP. XXIIX.

Quæquam admirabilia facinora seipso gesserit, quæq; & qualia in divinum cultū pertingunt, & propter deorum benevolentiam summam in homines exhibet beneficentiam, quæ & demissa sunt ad mortale hominum genus per Pythagoram.

Quæ sequuntur, nequaquam ita communiter, sed separatim abscindentes ejus res gestas cum virtute conjunctas oratione exornemus. Primum autem à diis incipiemus, quæadmodum hoc de more fieri assolet, ejusq; religionem & pietatem ostendere & quò 25 oculos ponere conemur, atque opera ab ipsa pietate religioneq; admirabilia nobis ipsis ostendamus atq; oratione ornemus. Ille igitur istius vel unum argumentum esto, cujus & antè meminimus, nempe quod surum ipsius animum nosset, quis esset, & unde in corpus immigravisset, ejusque priora vitæ genera, carumq; planè manifestaria argumenta exhibuit. Postea igitur ille aliquando Nestum fluvium cum mul-

τὸς ἀνθρώποις. ὅθεν δὴ ἐπα-
ρά τισιν Ἀπέλλων νομοθῆναι
αὐτόν. ταῦτα δὴ πάντα καὶ ὅσα
μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρήκαμεν πε-
ρὶ τῆς τῶν τυράννων καταλί-
σεως καὶ τῆς τῶν πόλεων ἐλευ-
θερίας, τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ
Σικελίᾳ, καὶ ἄλλων πλείονων
δείγματα πομπώμεθα τῆς
εἰς τὰ πολιτικά ἐφελείας αὐ-
τοῦ, ἢ συμβάλλειν τοῖς ἀν-
θρώποις.

Κεφ. xii.

Ὅσα θεῶν καὶ θανυστὰ ἔργα διαγράψαι,
καὶ ὅσα ἀνέκει εἰς ἐντίβιον, καὶ ἀλλὰ
τῶν ἐν μυσταῖς καὶ μεγάλῳ παρ-
χταί εἰς ἀνθρώπους ἐν γένει, ἀλλὰ ἐκ
τιμωρίας καὶ τῶν γένεσι ἀλλὰ Πυ-
θαγόρῃ.

Τὸ δὲ μέγα τὸ τοῦ μικροῦ ὅτι
οὐ καὶ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ
ἀποτιμώμενοι τὰ τῶν ἀρετῶν ἔργα
αὐτὰ τῶν λόγων κοσμήσωμεν. ἀρξώ-
μεθα δὲ πρώτῳ, ἀπὸ θεῶν, ὅπως
νομίζονται, τὰ ὁσιότηα αὐτῶν ποι-
εσθῶμεν ἐπεδείξαι, καὶ τὰ ἀπ' αὐ-
τοῦ θανυστὰ ἔργα ἐπεδείξωμεν ἐν
αὐτοῖς, καὶ τὰ λόγων κοσμήσωμεν. ἐν
μὲν ἐν δειλίᾳ αὐτῶν ἐκείνος ἐστὶν καὶ
30 ὑπερβόρῳ ἐμνημονεύσασθαι, ὅτι δὲ ἐ-
χρησάτο τῶν αὐτῶν ψυχῶν, τὸς ἦν, καὶ
πρόθεν εἰς τὸ σῶμα εἰσεληλυθὲς. τὰς
τε προτέρους αὐτῆς βίβας καὶ τὰς
τῶν ἀποδιδόντων τιμήματα παρεί-
χε. καὶ τὸ τοῦ τῶν ἐκείνου Νέσ-
του ἀπὸ τὸν ποταμὸν οὐκ ἀπολ-

λοις ἢ ἰταίῳι δὲ βαίνειν πορρο-
 νίπῃ τῇ φωνῇ. καὶ ὁ πόσιος γῆ-
 νον τι καὶ βανδὸν ἀπεφθίξας πάλ-
 3, των ἀκρόβιον, καὶ τὸ Πυθαγόρα
 ἐτιμῶν καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπὶ Με-
 ταπόντιον ἢ Ἰταλίας, ἐν ταυ-
 ρομενίῳ ἢ Σικελίας συγγενῶνται,
 διελθὲν καὶ κοινῇ τοῖς ἐκείθεν
 ἰταίοις αὐτῶν ἀγέεσθαι αἰσ-
 10 δὲ ἀπὸ αἰσθάνων ἐν μισοχί-
 μῳ παμπόλλων, καὶ ἐπὶ γῆ καὶ ἐπὶ
 θαλάσσῃ ἐπαρχόντων, καὶ ἡμέ-
 ραις ἀνυσίμῳ πάντων πολλὰς. τὸ
 μὲν γὰρ, ὅτι τῇ ὑπὸν χρύσειον ἐπὶ
 15 ἀείξιν Ἀβάρων τῶν Ἰπέρβορων ἐπὶ
 καὶ αὐτῶν αὐτῶν Ἀπόλλωνος ἢ τῶν
 Ἰπέρβορων, ὅτι τῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἀ-
 βάρης βιβλιώδης τῶν ἀληθῶν
 ὑπολαμβάνει, καὶ ὁ διαφινδύσσῃ
 καὶ πάντων τὴν ἀλήθειαν. καὶ κυρία ἔ-
 20 τισι τῶν θαιότων καὶ θαυμα-
 σότατα περὶ τῶν ἀνδρῶν ὁμο-
 λῶν καὶ συμφωνῶν ἰσορεῖται. περὶ
 ῥητορῶν τὸ σφύριον ἀπαρβαντοί,
 καὶ λοιμὸν ὑποφορεῖται οὐ τὰ χεῖ-
 25 ρα ἀνέμων βλαίων, χαλαρῶν τῶν
 χρύσειων παρὰ τὴν καλὴν καὶ
 ἀμύδων ἐπὶ αὐτῶν καὶ θάλασσαν
 σίαν ἀπὸ δὲ αὐτῶν, πρὸς ὑμῶν
 πρὸ τῶν ἰτέων δὲ βασιλῶν ἀνιμῶν.
 30 ὅντας Ἐμπεδοκλῆς τὸν Ἀπρά-
 γαντον καὶ Ἐπιμενίδην ἢ Κρήτα,
 καὶ Ἀβάρων ἢ Ἰπέρβορον πολ-

tis amicis transiens voce affatus est. Ac
 fluvius aliquid ita sonorum & exau-
 dibile, itemq; clarum & perspicuum,
 ut ab omnibus exaudiretur, rursus
 breviter elocutus est, *Salve Pythago-
 ra*. Adhuc quum uno eodemque die
 in Metapontio Italiae, simulq; in Tau-
 romenio Siciliae urbibus adfuisset, se-
 runt eum publice in frequentibus corona
 amicis ipsorum disseruisse, confirman-
 tem penè omneis in medio plurimo-
 rum stadium, tam qui terra, quam
 mari essent, non admodum multis di-
 cebus expediri. Nam ejus generis est,
 15 quod Abari illi Hyperboreo coxam
 auream ostendit, qui est Apollini, qui
 apud Hyperboreos colebatur, cuius
 Abaris erat sacerdos, similem esse di-
 xit, confirmatis hoc verè a se existimari,
 20 minimèq; mendaciter disseminari, ac
 vulgo planè iactatum esse. Aliaq; infi-
 nita hisce diviniore atq; admirabilia
 de viro illo aequaliter unaque voce &
 consensu commemorantur. Predicti-
 ones item terræ motuum sempiternas,
 & pestilentiarum celeres depulsiões,
 vehementium ventorum ac grandinū
 quæ effunduntur, repentine sedatio-
 nes & quasi ad quietem compositio-
 nes, adhuc fluctuū & fluviiatiliū, &
 30 marinorum * ad facilem sociorū tra-
 situm. Quæ quum etiam Empedocles
 ille Acragantinus & Epimenides Cre-
 tensis, atq; Abaris Hyperboreus ani-

puissent, ipsos quoq; talia quædam nõ
 unius generis frequenter perfecisse. I-
 psorum verò gesta seu præclara faci-
 nora manifesta sunt, præsertim cum
 Empedoclis cognomentū sit Alexa-
 nemos, quod ventos arceret vel seda-
 ret. Epimenidis aut Catharies, hoc est,
 mundus seipurus. Abaridis, A Echro-
 bates, quod per aethera graderetur.
 Nam cum istius Apollinis, qui in Hy-
 perboreis divino cultu & honore af-
 ficiebat, jaculo, quod dono habebat,
 quasi inequicaret, fluvios & maria lo-
 caq; inaccessa, modo quopiam per æ-
 rem gradiens, transivir, quod nonnulli
 quoq; suspicati sunt tum Pythagoram
 usu evenisse, quū itidem in Metapon-
 tio & Tauromenio cum amicis, qui
 in utrisq; locis degebāt, uno eodēque
 die congressus est. Dicitur verò etiam
 terræmotum futurū ex putco, cuius
 aquā gustaverat, prædixisse. Itē navem
 quæ vento secūdo navigaret, submer-
 sū iri. Atq; hæc quidem certissima re-
 ligionis & pietatis ipsius argumenta
 sūto. Volo aut paulò altius principia,
 quæ de cultu ac religione deorum ha-
 buit, indicare, quæ proposuit Pytha-
 goras juxta ac vici, qui ex ipsius scho-
 la prodierūt, omnia quæ partistur de
 statuit de agendo, collineare & tēdere
 ad scopū cōfessionis numinis. Atque
 hoc principiū est, & universa hominis
 vita, in hoc ut Deū sequatur, cōposita

λαχὴ καὶ αὐτὸς ποιεῖται τινα
 ὑπερβόρειαι. ὅπλα δ' αὐ-
 τῶν τὰ ποσὶματα ὑπάρχει.
 ἄλλως δὲ καὶ Ἀλεξάνημος μὲν
 5 ὅν τὸ ἐπ' αὐτὸν Εὐμπεδοκλέ-
 υς. καὶ θάρης δὲ τὸ Ἐπιμ-
 νίδου, αἰθροβάτης δὲ τὸ Ἀ-
 ἐχρόβου. ὅτι ἀπὸ οὗτω τῶ
 ἐν ὑπερβορείαις. Ἀπὸ ἄλλων δὲ
 10 παρ' αὐτῷ ἐποχόμενος,
 ποταμὸς τε καὶ πελάγη & τὰ
 ἄλλα διέβαινεν ἀεροβάτῃ ἑβ-
 στον τινα, ὅτι ἐπ' αὐτὸν οὐ
 Πυθαγόρας τις ἀποπονδύρει
 15 τότε, ἡνίκα καὶ ἐν Μεταποντίῳ
 & Ταυρομένίῳ τοῖς κατέχουσιν
 ἐπαίροις ἀμύλλαι τῇ αὐτῇ κα-
 μέρα. λέγεται δ' ὅτι καὶ αὐτὸς
 μὲν ἱερόμενος ἐπὶ θρησκείᾳ, οὐ
 20 ἱγύσας, ἀποκρύβεται. καὶ
 περὶ τῆς ἐκδρομῆς, ὅτι
 καὶ ἀποσιδηόσκει. καὶ ταῦτα
 μὲν ἴσω τιμήματα τῆς ὑπερ-
 βίας αὐτῶ. βάλουμεν δὲ ἀνω-
 25 θῆν τὰς ἀρχὰς ὑποδείξαι τῆς
 τῷ θυνθροκίας, ἃς ἀπο-
 κρύβεται Πυθαγόρας ἐν καὶ ἐν
 ἀπ' αὐτῶ ἀνδρῶν. ἀπὸ αὐτῶ
 περὶ τὸ ἀπὸ τῶν διορίσεων
 30 ἐξ ὅρατος τῆς πρὸς τὸ θυνθρο-
 ὁμολογίας. καὶ ἀρχὴ αὐτῆς ὅτι
 καὶ βίβλος ἀπὸς συντάσσεται
 πρὸς ἀπολυθεῖν τῶ θυνθρο, καὶ
 ὁ λό-

ὁ λόγος οὗτος, ταῦτα ἔστι τῆς
 φιλοσοφίας. ὅτι γαλοῖον ποιοῦ-
 σιν οἱ ἀνθρώποι, ἀλλοθιν ἀβό-
 θην ζητοῦντες τὸ εἶ, ἢ πα-
 ρεῖ ἤν. διὸν καὶ ὁμοίων. ὡς περ
 ἀν εἰ τις ἐν βασιλευμένῃ χώ-
 ρᾳ ἤν. ἀπολιτῆναι τινὰ ὑπάρ-
 χον διαπραύση, ἀμειλίχας ἀμ-
 τῶ τῶ πάντων ἀρχῶν. τοι-
 οῦτον γὰρ οἶοντα ποιοῖν τὸς 10
 ἀνθρώπους. ἐπεὶ γὰρ ἔστι τὸ θε-
 ῶς, καὶ οὗτος πάντων κύρι-
 ος, διὸν δὲ ὁμολογεῖν ἐπὶ τῶ
 κυρίου τ' ἀγαθὸν ἔστι. πάντες
 τε οὐς μὲν ἐν φιλοῖσι, καὶ οἷς 15
 ἀν χείρεσι, πύττω δὲ δάσσι-τ'
 ἀγαθὰ. τοῦς δὲ οἷς ἡμετέρως
 ἐχουσι, τὰ πάντα. δὴλον ὅτι ταῦ-
 τα παρακτὸν, οἷς πυγχαίνειὶ θεὸς
 χαίρων. ταῦτα δὲ οὐ ράδιον εἶδ- 20
 ναι, ἀν μὴ τις ἢ θεοῦ ἀπηκοῦνται, ἢ
 θεοῦς ἀκούσῃ, ἢ διὰ τέχνης θείας
 πορίζεται. διὸ ἐπεὶ τὴν μα-
 γικὴν περὶ αὐτοῦσι. μόνη γὰρ αὐτῇ
 ἐρμηνείᾳ τ' περὶ τ' θεῶν * ἐρμηνεί- 25
 ας ἔστι. καὶ ὅμως δὲ ἢ αὐτ' παραγ-
 μεστέον * ἀξίατος δὲ ἔστιν ἐπὶ τῶ
 οἰομένῳ θεῶς ἐπὶ. τοῦς δ' εἰδ' ἢ θείας
 ἀάτερον τῶν ἐν ἀμφοτέρω. ἔστι
 δὲ καὶ ἤν. ὑποταγμάτων τῶ 30
 πολλὰ ἐν τεινῶν εἰσηντηγμέ-
 να, ἐπὶ τὸ οὐκ εἶναι ἀλλὰ ταῦ-
 τα, καὶ μὴ κομίζον ἀλαζονείας,

est, hæcq; ratio, & hæc studii sapientiæ
 principia sunt. Siquidē homines rem
 ridiculam committūt, qui quod rectū
 honestumq; est, aliunde quàm ab ipsis
 diis & similibus quaerunt. Sanè cōsimi-
 liter faciunt, ac si quis in regione, cui
 rex aliquis præsit atq; imperet, civium
 quempiam principem, ipso omnium
 rege neglecto, colat. Tale nāq; homi-
 nes facere arbitrantur. Nā quia & Deus
 est, atq; hic omniū dominus, æquum
 & bonum est, ut de eo, qui Dominus
 est, confessionem edamus. Quinimò
 omnes quoscumq; diligunt, quibusq;
 delectantur, illis bona conferunt. Illis
 verò, erga quos cōtrario modo affecti
 sunt, contraria largiuntur. Iam verò ea
 facienda esse, quibus Deū delectari cō-
 stat, manifestū est. Hoc autē scitu haud
 ita facile est, nisi quis Deum ipsum au-
 diētē, vel deos audierit, vel divina arte
 sibi sciētiā pararit. Ideoq; in divinationi-
 bus sese exercent. Hæc enī sola inter-
 pretatio benevolētiæ deorū est. Et cer-
 tē quisquis res, quæ ab ipsis sūt, inter-
 pretatur, dignissimus eo, qui deos esse
 putat, videatur. Qui verò rectē essent
 vel opinatur de divinitate, istorū alteru-
 utrū, imò verò utrumq; contingere.
 Pluraq; verò quæ scitē ac pulchrē ab
 illis dicta fuisse, penē ex sacrificiis in u-
 sum mortaliū introducta sunt, quod
 existimarent, eos ita se habere, nec cē-
 scerent rem esse inanem vel arrogantiam,

diois, & iustum iniustitiae particeps est,
 reliqua; his similia similiter se habet.
 * Ex hoc verò argumento in utram-
 q; partem oratio acrem impetū forti-
 ta est. Duos autem corporis iuxta ac
 animi motus esse aiebat: alium quidē
 nulla ratione utentem, alium verò su-
 apte spontē ac liberē aliquid occipio-
 tem. Rerum pub. seu vitæ generū line-
 as quasdam rectas, easq; treis constitu-
 it inter se mutuo extremitatibus con-
 tingentes, unum angulum rectum ef-
 ficientes, quarum illa quidem natura
 habeat ad tertiam, alia verò quinq;
 quæ hæc possit. Tertiam autem, quæ
 harum utrarumq; partium medietatem
 habeat. Cæterum quæ nos sumbi-
 nearum inter se, tum etiā locorum
 quæ ab hac existunt, concursus co-
 dem definientes, expendiosus, optimā
 Reipn. formam & imaginē ob ocu-
 los poni ac describi cernimus. Illā ve-
 rò opinionē Plato sibi manifestō ecū
 propriā vindicavit in dialogis de Re-
 pub. Epitritum illum fundum in qui-
 nario numero simul copulatum, pec-
 bentiq; duas illas harmonias seu con-
 cētus. Perhibent autē ipsum etiam ex-
 ercuisse moderatas perturbationes, atq;
 ut sic dicā, medicitates, ut faciat cum
 aliquo bonorum dūce, quo vitæ quisq;
 felix ac beatus existat. Atq; ut eū
 omnino pauca conferam, ipsū adin-
 venisse, ut nostrorū bonorū ac decē-

μέρους ὅτι καλὸν αἰρεῖν, καὶ δὲ
 καὶ αὐτὸν ἀδικεῖν, καὶ τ' ἄλλα καὶ λό-
 γον τοῦτοις. ἐκ δὲ ταύτης τῆς
 ἐκπύσεως λαβὼν τὸν λόγον
 τὴν ἵς ἐκείνους μέρους ὁρίσθη.
 δύο δὲ εἴη καὶ ὁμοίως καὶ τὸ σῶ-
 ματος καὶ τῆς ψυχῆς. τῆς μὲν
 ἀλογαῖς, τῆς δὲ σφαιρικταῖς.
 πολυταῖς δὲ γεγραμμέναις τιναις
 10 τῆς δὲ τῶν σφαιρικταῖς τοῖς
 αἰρετοῖς ἀλλήλων σφαιρικταῖς,
 ῥίμαις ἀρδῆν γεγραμμέναις. τὴν
 μὲν ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἔχουσας. τῆς
 δὲ πῶτα πῶτα διωκόμεναις.
 15 τῆς δὲ σφαιρικταῖς ἀμφοτέρωθεν ἀ-
 ντιστοιχῶν. ἡγεμονία δ' ἡγεμονία,
 πᾶσι τοῖς γεγραμμένοις ἀπὸς ἀλ-
 λήλων σφαιρικταῖς, καὶ πᾶσι τῶν
 γεγραμμένων τῶν δὲ τῶν σφαιρικταῖς βέλ-
 20 τίς ἐστιν ἐκπύσεως πολυταῖς
 εἰδὼν. σφαιρικταῖς δὲ τὴν
 ἀδύνατον. Πλάττωσι λέγουσι. φῶ-
 ρος ἐκ τῆς σφαιρικταῖς, τὸν δὲ
 σφαιρικταῖς ἐκείνους ἐκπύσεως τὸν
 25 τῆς σφαιρικταῖς σφαιρικταῖς, καὶ
 πᾶσι δύο σφαιρικταῖς ἀρδῆν.
 εἰδὼν δὲ φῶσι αὐτῶν καὶ τῶν
 μέρους σφαιρικταῖς, καὶ τῶν μέρους
 πᾶσι, ὅτι τὸ σφαιρικταῖς σφαιρικταῖς
 30 καὶ τῶν ἀρδῆν ἐκπύσεως τὸν δὲ
 μέρους σφαιρικταῖς τὸν βέλ-
 λῆν σφαιρικταῖς τὴν αἰρετοῖς
 τῶν ἡγεμονίας ἀρδῆν καὶ
 σφαιρικταῖς

προσωπὸν τῶν ἔργων. ἀπαλλάττει
 δὲ λέγει τὴν Κροτωνιάτας καὶ τὴν
 παλλακίδων, καὶ περὶ τῆς
 πόλεως τὰς ἀνελγύας γυναικας ὁ-
 μιλίας. πρὸς δὲ εἶναι τὴν 5
 βροτίνην γυναικῶν τὴν Πυθαγο-
 ρίαν ἐνὸς ἄνθρωπον σοφὴν τε καὶ φι-
 ριτικὴν τὴν ψυχὴν, ἥς ὅσα καὶ τὸ κα-
 λὸν καὶ περιελοπύου ῥήματα, τὸ
 τὴν γυναικῶν δὲν θυτὶ αὐτῶν 10
 μετροὶ ἀνιστομένην δυνάμει τῆς αὐτῆς
 ἀνδρός. ὃς τινες εἰς Θεανὸν ἀνα-
 φέρουσιν. πρὸς δὲ ταύτην πα-
 ριλαβίσας τὰς τὴν Κροτωνιάτων
 γυναικας παρεκαλίσαν περὶ τῆς 15
 συμπερίστασις τῶν Πυθαγορῶν δια-
 λεχθῆναι περὶ τῆς πόλεως αὐτῆς
 σωροσύνης τοῖς ἀνδράσι αὐτῶν.
 ὃ δὲ καὶ συμβῆναι καὶ τῆς γυναι-
 κας ἐπαγγελισμένης, καὶ τῆς Πυ- 20
 θαγόρου διαλεχθῆναι καὶ τὴν Κρο-
 τωιάτῃ * πρὸς εἶναι ἀνιστομένην
 πάντας τὴν τότε ἐπιπολῆ-
 ῃσαν ἀποκαταστάσιν. ἔτι φασὶ Πυ-
 θαγόρην ἀφικόμενον εἰς τὴν πό- 25
 λιν τὴν Κροτωνιάτῃ ἐκ τῆς Συβαρῶν
 πόλεως, ἐπὶ τῇ * ἐξέστην
 τὴν πόλιν διαπορεύσασθαι τῶν
 ἀνθρώπων, αὐτὸς ἄλλοι γὰρ γυναι-
 κας τῶν αὐτῶν φίλων, μηδὲν δὲ 30
 πρὸς αὐτῶν ἐπιπολῆσαι τὴν πό-
 λιν, καὶ ἐκείνην τὴν ὁμιλίαν αὐ-
 τῶν μὴ ἔχειν, ἐπὶ τῇ, ὡς δὲ φησὶ οὗτος

tiam actionum hæresin. Fertur item
 Crotoniatas ab pellicibus, planèque à
 consuetudine illocabilium fœminarū
 liberasse quasiq; manumississe. Nā cū
 ad Theano Brotini, qui unus erat ex
 Pythagoræis, uxorem, quæ esset sapi-
 ens atq; animo singulari præstans fœ-
 mina, cuius etiā est illud pulchrum &
 perquam memorabile atq; illustre di-
 ctū, *fœminam sacrificia præferre oportere*
eodem, quo ab proprio viro lecto surgit,
 quod tamē quidā ad Theano Pytha-
 goræ conjugem referunt: ad hanc, in-
 quā, cū accessisset Crotoniatarū u-
 xores suppliciter eam rogavisse ferūt,
 ut Pythagorā inducere vellet, quo vi-
 ris suis disceret, ut erga se casti &
 pudici forent. Atq; idipsum etiam, dum
 uxor stetit promissis, & Pythagoras co-
 ram viris hac de re disseruit, accidisse,
 & Crotoniatæ quoq; omnino conati sūt
 incontinētiā ac lasciviā, quæ tam
 temporis per mores suorum serpebat
 vigeatq; e medio tollere. Adhuc ajūt
 Pythagoram cū Crotoniatarū in ur-
 bem legati ex Sybaride civitate ad in-
 quirendos fugitivos appulisset, & le-
 gati, quendam ex amicis ipse vidisset,
 propria se manu interficentē, aut
 saltem aliquid molientem, nihil ip-
 si respondisse. Cū vero homo in-
 terrogaret, ac cuperet eius consuetu-
 dinis convictusque esse partisops,
 dixisse Pythagoram se hominibus

nec leges nec oracula reddere. Atque inde cum apud quosdam Apollinem fuisse habitum. Hæc omnia, quæque paulò antè diximus de liberatione à tyrannis, & quemadmodum urbes tant in Italia quàm Sicilia in libertatē vindicarentur, & de aliis pluribus argumenta afferemus, è quibus utilitas, quam ille ad Rempublicam attulit, & hominibus contulit, veluti è speculo, 10 consideretur.

CAP. XXIIX.

Quæquam admirabilia facinora ei ipsa gesserit, quæq; qualia in divinum cultū pertingunt, & propter doctum benevolentiam summam in homines exhibet beneficentiam, quæ & damissa sunt ad mortalis hominum genus per Pythagoram.

QUæ sequuntur, nequaquam ita communiter, sed separatim abscindentes ejus res gestas cum virtute conjunctas oratione exornemus. Primum autem à diis incipiemus, quæadmodum hoc de more fieri assolet, ejusq; religionem & pietatem ostendere & ob 25 oculos ponere conemur, atque opera ab ipsa pietate religioneq; admirabilia nobis ipsis ostendamus atq; oratione ornemus. Ille igitur istius vel unum argumentum esto, cujus & antè meminimus, nempe quod sum ipsius antimum nosset, quis esset, & unde in corpus immigravisset, ejusque priora vitæ genera, carumq; planè manifestaria argumenta exhibuit. Postea igitur ille aliquando Nestum fluvium cum mul-

ποὺς ἀνθρώποις. ἔδωκε δὲ ἑσπε-
ρὰ τισιν Ἀπόλλωνι νομιζήναι
αὐτόν. πάντα δὲ πάντα καὶ ὅσα
μικρὸν ἐμπρόσθεν εἰρήκαμεν πε-
ρὶ τῆς τῶν τυράννων καταλύ-
σεως καὶ τῆς τῶν πόλεων ἰσχύ-
σεως, τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ
Σικελίᾳ, καὶ ἄλλων πολεόντων
δείγματα πομπώμεθα τῆς
εἰς τὰ πολιτικά εὐφροσύνης αὐ-
τῆς, ἢ συμβάλλειν τοῖς ἀν-
θρώποις.

Κεφ. xii.

Ὅσα θία καὶ θαυμαστὰ ἔργα διειργάσθω,
καὶ ὅσα ἀνέκει εἰς ἐνδοξίαν, καὶ ἀλὲ τ
ῆς θύης ἐνδοξίας πλεονεξία παρὶ-
χται εἰς ἀνθρώπους ἐν γένει, ἃ ἐκ
τελευτῆς εἰς τὸ θῆναι γίνεσθαι. Πυ-
θαγόρῃ.

Τὸ δὲ κατὰ τὴν μικρὰν ἕω-
σὶ καὶ καὶ, ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ
ἀπολεμόμενοι τὰ τῶν ἀρετῶν ἔργα
αὐτῶν πρὸς λόγῳ κοσμήσωμεν. ἀρξώ-
μεθα δὲ πρώτῳ, ὅπου θύων, ὅπως
νομίζονται, τὰ ὁσιότηα αὐτῶν πο-
λεῖσθαι, καὶ θαυμαστὰ ἔργα ἐπιδείξωμεν ἐ-
αυτοῖς, καὶ τὰ λόγῳ κοσμήσωμεν. ἐν
μὲν ἐν δειλίᾳ αὐτῶν ἐκείνος ἔστω, καὶ
30 πρὸς ἑρὸν ἐμνημονώσωμεν, ὅτι δὲ ἐ-
χίνωσεν τὸ ἐαυτῶν ψυχὴν, τὴν ἦν, καὶ
πρόθεν εἰς τὸ σῶμα εἰσέλθῃ. τῆς
τε προτέρους αὐτῆς βίης καὶ τῶν
αὐτῶν ἀποδόσθαι τιμήματα παρὶ-
χῆ. καὶ πῶς τὸν πῶτος ἐκείνος Νέσ-
σοι ποτὶ τὸν ποταμὸν σὺν πολ-

λοις ἢ ἰταίρων δ' ἑβελίων ὁρῶν-
 τινε τῇ φωνῇ. καὶ ὁ ποταμὸς γινώ-
 νων τι καὶ βανδὸν ἀπεφθίξας πᾶν
 τῶν ἀκρόφων, καὶ Πυθαγόρα
 ἐτιμᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν Με-
 ταποντίῳ τῇ Ἰταλίας, ἐν Ταυ-
 ρομινίῳ τῇ Σικελίας συγγιγνόμεναι,
 διελθὼν καὶ πῶς ἐκαστὸν
 ἰταίροις αὐτῶν δ' ἑβελίων καὶ
 δὸν ἀπασίας σάδων ἐν μισαίχῃ
 μέγαν ἐμπόλῳ, καὶ καὶ γῆ καὶ
 δάσυσιν ἐπαρχόντων, καὶ ἡμῶν
 εἰς ἀντίμω πᾶσι πολλαῖς τὸ
 πρὸ γῆ, ὅτι τῇ ἰσχυρῇ χρύσειῳ ἐπὶ
 δείξει Ἀβάρη τῇ Τ' περὶ βόρειοι
 καὶ σάσι αὐτῇ Ἀ' ἐμπόλῳ τῇ Τ'
 περὶ βόρειοις, ἡ περὶ τῇ ἰσχυρῇ Ἀ'
 βάρη. βεβαιούσας τὴν ἀληθεῖς
 ὑποκαταβαίνον, καὶ ἡ διαφύσσοντα
 καὶ πᾶσι τὴν ὑλὴν καὶ μυσία
 τὴν τῶν θυότιον καὶ θανμα-
 τώτιον περὶ τῇ ἀνδρὸς οὐκ
 λῶς καὶ συμφωνῶς ἰσχυρῇται. πρὸς
 ῥήτορας τὴν σφύρῃ ἀπαρβαντοί,
 καὶ λοιπῶν ὑποφοναί σὺν τὰ χει,
 καὶ ἀνέμων βιαιῶν, χαλαζῶν τε
 χύσιν πᾶσι καὶ ἀνέμων καὶ θάλασσαν
 σὺν ἀπὸ δ' ἀσσοί, πρὸς ἡμᾶς
 πᾶσι ἐπὶ ἐπὶ δ' ἑβελίων ἀνέμων καὶ
 ὄντας Ἐμπεδοκλῆς τῇ Ἀ' πρὸς
 ταῖς καὶ Ἐπιμενίδου τῇ Κρήτα,
 καὶ Ἀ' βάρη τῇ Τ' περὶ βόρειοι πολυ

tis amicis transiens voce affatus est. Ac
 fluvius aliquid ita sonorum & exau-
 dibile, itemq; clarum & perspicuum,
 ut ab omnibus exaudiretur, rursus
 breviter elocutus est, *Salve Pythago-
 ra*. Adhuc quum uno eodemque die
 in Metapontio Italiae, simulq; in Tau-
 romenio Siciliae urbibus adfuisset, se-
 runt eum publice in frequentē corona
 amicis ipsorum disseruisse, confirman-
 tem penē omneis in medio plurimo-
 rum stadiorum, tam qui terra, quam
 mari esset, non admodum multis di-
 cebus expediri. Nam ejus generis est,
 quod Abari illi Hyperboreo coxam
 auream ostendit, qui est Apollini, qui
 apud Hyperboreos colebatur, cuius
 Abaris erat sacerdos, similem esse di-
 xit, confirmans hoc verē a se existimari,
 minimēq; mendaciter disseminari, ac
 vulgo planē jactatum esse. Aliaq; infi-
 nita hūc diviniōra atq; admirabilia
 de viro illo aequaliter unāque voce &
 consensu commemorantur. Predicti-
 ones item terremotuum sempiternas,
 & pestilentiarum celeres depulsiōnes,
 vehementium ventorum ac grandinū
 quae effunduntur, repentinę sedatio-
 nes & quasi ad quietem composicio-
 nes, adhuc fluviū & fluvialium, &
 marinorum * ad facilem sociorū tra-
 situm. Quae quum etiam Empedocles
 ille Agragantinus & Epimenides Cre-
 tensis, atq; Abaris Hyperboreus attē-

puissent, ipsos quoq; talia quædam nõ
 unius generis frequenter perfecisse. I-
 psorum verò gesta seu præclara faci-
 nora manifesta sunt, præsertim cum
 Empedoclis cognomentū sit Alexa-
 nemos, quod ventos arceret vel sedar-
 ret. Epimenidis aut Catharies, hoc est,
 mundus seu purus. Abaridis, A Ethro-
 bates, quod per æthera graderetur.
 Nam cum istius Apollinois, qui in Hy-
 perboreis divino cultu & honore af-
 fliciebatur, jaculo, quod dono habebat,
 quasi inequicaret, fluvios & maria lo-
 caq; inaccessa, modo quopiam perac-
 tem gradiēs, transivir, quod nonnulli
 quoq; suspicati sunt tum Pythagoram
 usu evenisse, quū iudem in Metapon-
 tio & Tauromenio cuis amicis, qui
 in utrisq; locis degebāt, uno eodēque
 die congressus est. Dicitur verò etiam
 terremotum futurū ex puteo, cujus
 aquā gustaverat, prædixisse. Itē navem
 quæ vento secūdo navigaret, submer-
 si iri. Atq; hæc quidem certissima re-
 ligionis & pietatis ipsius argumenta
 sūto. Volo aut paulò altius principia,
 quæ de cultu ac religione deorum ha-
 buit, indicare, quæ proposuit Pytha-
 goras juxta ac viti, qui ex ipsius scho-
 le prodierūt, omnia quæ partissimè de-
 statuit de agendo, collineare & cedere
 ad scopū cōfessionis auminis. Atque
 hoc principiū est, & universa hominis
 vita, in hoc ut Deū sequatur, cōposita

λαχὴ καὶ ἀλλὰς ποικίλα τινὰ
 ἐπατέλειται. δὴλα δ' αὖ-
 τῶν τὰ ποικίλα ὑπάρχει.
 ἄλλως δὲ καὶ Ἀλεξάνημος μὲν
 5 ὅν τὸ ἐπίπνυμι Ἐμπεδωκέ-
 υς. καθάρης δὲ τὸ Ἐπιμη-
 νίδης, αἰθροβάτης δὲ τὸ Ἀ-
 θροβάτης. ὅτι ἀπὸ οὐρανῶ τῶ
 ἐν Ἱπέρβορας. Ἀπόλλων δὲ
 10 ῥηδέντι αὐτῷ ἐπορχύμενος,
 ποταμὸς ἐστὶ καὶ ποταμὸς ἐν τῇ
 αἰσῇ διέβαιναι αἰροβάτης ῥή-
 γον τινὰ, ὅπῃ ὑπενόηται ἐν
 Πυθαγόρῃ τινος ἀπορονδῆσαι
 15 τότε, νῦν καὶ ἐν Μέρποσιον
 ἐν Ταυρομενίῳ τοῖς ἐπατέροις
 ἐπαίροις ἀμύληται τῇ αὐτῇ κα-
 μέρῃ. λέγεται δ' ὅτι καὶ αὐτῶ
 μὲν ἐσόμενοι ἐπὶ φρεσὶ, οὐ
 20 ἐγύσωντο, ἀποχρύβουσα. καὶ
 περὶ τῆς ἐλεοδρωμῆς, ὅτι
 καὶ ἀποστεινύσκει. καὶ ταῦτα
 μὲν ἴσω τεκμήρια τῆς ὁσι-
 βείας αὐτῆς. βέλομαι δὲ ἀνω-
 25 θῆναι τὰς ἀρχὰς ὑποδείξαι τῆς
 τῆς θυνὸς θροσκίας, ἃς ἀπο-
 κήσωντο Πυθαγόρας τὴν καὶ οἱ
 ἀπ' αὐτῶ ἀνδρες. ἀπαιτῶ ὅσα
 περὶ τὸ πρᾶξιν διορίζουσιν
 30 ἐσθλα τῆς πρὸς τὸ θῆον
 ὁμολογίας. καὶ ἀρχὴ αὐτῆς ἐστὶ
 καὶ βίβλος ἀπὸς συντίπταται
 πρὸς ἀπολυθεῖν τῇ θυνῷ, καὶ
 ὁ λό-

ὁ λόγος οὗτος, ταῦτα ἔστι τῆς
 φιλοσοφίας. ὅτι γὰρ οἱ ποιοῦ-
 σιν οἱ ἀνθρώποι, ἄλλοθεν ἀό-
 θυν ζήτουσιν τὸ εἶ, ἢ πα-
 ρὰ τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων. ὡς περ
 αἱ εἰς τις ἐν βασιλευμένῃ χώ-
 ρα τῶν πολιτῶν τινὰ ὑπάρ-
 χον διαπραύση, ἀμειλίχας ἀν-
 τὶ τῇ πάντων ἀρχῇ. τὸν
 οὗτον γὰρ οἶοντα ποιεῖν τοὺς
 ἀνθρώπους. ἐπεὶ γὰρ ἔστι τὸ θε-
 ῶς, καὶ οὗτος πάντων κύρι-
 ος, διὸ δὲ ὁμολογεῖν ἐπὶ τῇ
 κυρίου τ' ἀγαθὸν ἔστι. πάντες
 τε οὐς μὲν ἀνθρώποι, καὶ οἷς
 αἱ χείρῃσι, τοῖσι δὲ διδάσκει-
 τ' ἀγαθὰ. τοὺς δὲ οὐς ἡμεῖς
 ἐχουσι, τὰ πάντα. δὴ λον ὅτι ταῦ-
 τα ἀπακτὸν, οἷς πυγχαίνει ὁ θεὸς
 χαίρων. ταῦτα δὲ οὐκ ἀδιδόναι εἶ-
 ναι, ἀλλὰ μὴ τις ἢ τοῦ ἀπαικτοῦ, ἢ
 τοῦ ἀκούου, ἢ διὰ τέχνης διδασ-
 κὸν ποιεῖται. διὸ ἐπεὶ τὴν μά-
 γιστον ἀποδίδουσι. μόνη γὰρ αὕτη
 ἐρμηνεία τ' περὶ τῶν θεῶν ἐρμηνεύ-
 εις ἔστι. καὶ ἄλλος δὲ ἢ αὐτὸς ἀγα-
 ριστεῖται ἀξίατος δόξεν εἶναι τῶν
 οἰομένων θεῶν εἶναι. τοὺς δ' εἶναι
 θεῶν τῶν πάντων ἐμφότερα. ἔστι
 δὲ καὶ τῶν ὑποταγμάτων τὰ
 πολλὰ ἐν ταῖς εἰσηγητικαῖς
 ταῖς, ὅτι τὸ οὐκ εἶναι ἀλλὰ ταῦ-
 τα, καὶ μὴ κομίζεσθαι ἀλαζονείας,

est, hæc q; ratio, & hæc studii sapientiæ
 principia sunt. Siquidē homines rem
 ridiculam committūt, qui quod rectū
 honestumq; est, aliunde quā ab ipsis
 diis & similibus quaerunt. Sanè cōsimi-
 liter faciunt, ac si quis in regione, cui
 rex aliquis præsit atq; imperet, civium
 quempiam principem, ipso omnium
 rege neglecto, colat. Tale nāq; homi-
 nes facere arbitrantur. Nā quia & Deus
 est, atq; hic oniniū dominus, æquum
 & bonum est, ut de eo, qui Dominus
 est, confessionem edamus. Quinimò
 omnes quoscumq; diligunt, quibusq;
 delectantur, illis bona conferunt. Illis
 verò, erga quos cōtrario modo affecti
 sunt, contraria largiuntur. Iam verò ea
 facienda esse, quibus Deū delectari cō-
 stat, manifestū est. Hoc autē scitu haud
 ita facile est, nisi quis Deum ipsum au-
 diat, vel deos audiat, vel divina arte
 sibi sciētiā parat. Ideoq; in divinationi-
 bus sese exercent. Hæc enī sola inter-
 pretatio benevolētiæ deorū est. Et cer-
 tē quisquis res, quæ ab ipsis sūt, inter-
 pretatur, dignissimus eo, qui deos esse
 putat, videatur. Qui verò rectē essent
 vel opinatur de divinitate, istorū alteru-
 utrū, imò verò utrumq; contingere.
 Pluraq; verò quæ scitē ac pulchrē ab
 illis dicta fuisse, penē ex sacrificiis in u-
 sum mortaliū introducta sunt, quod
 existimarent, eos ita se habere, nec cō-
 scirent rem esse inanem vel arrogantiam,

sed ab Deo quopiā initiū haberēt. At-
 q; hoc quidem oēs Pythagorici simul
 ceu rē fide dignissimā habēt, quemad-
 modū quæ fabulosē de Aristæo Pro-
 cōnesio & Abaride Hyperboreo com-
 memorātur, quæq; alia id genus dicū-
 tur. Omnib. en. ijs, qui talib. fidē adhi-
 bēt, multa quoq; ipsi cōnātur. Talium
 verò quæ fabulosa vidētur, mentionē
 faciūt, quasi qui illis fidē nullo modo
 derogēt qdquid ad divinū numen sur-
 sum adducatur. Quidam igitur aiebat
 Eurytū dicere, pastore quendā sibi cō-
 memorasse, cū super Philolai monu-
 mētū palceret, se quendā in sepulchro
 canentē exaudisse. Perhibēt etiam quē-
 dā Pythagoræ aliquādo dicere, sibi quo-
 dā tēpore visum fuisse, cū patre, qui iā
 obierat mortē, se loqui in sōno, ac que-
 rere ecejus illud rei argumentū foret,
 at ipsum respōdisse, nullā hoc signifi-
 cationē aliā habere, quā quod verē cū
 illo colloqueretur. Nēpe quēadmodū
 hoc, te mihi loqui in præsentia, nihil o-
 mninō significat: ita nec illud signifi-
 cationis aliquid habet. In omnibus igi-
 tur istiusmodi neq; eos fatuos arbitra-
 tur, sed illos, qui fidē non adhibēt. Ne-
 q; en. ita judicant, quasi quæ dā deorū
 opera sint talia, ut effici possint, alia ve-
 rō non possint, ut sapiētes quidā autu-
 mant: sed oīa possibilia sunt, & idē est
 principium veritatis, quos illi omninō
 Lini esse ajūt. Sanē illorum fortē sunt:

ἀλλ' ὑπο' τινος θεοῦ ἔχον τὸ
 ἀρχὴν καὶ τὸ ποτὶ πάντας οἱ Πυ-
 θαγόρειοι ὁμῶς ἔχουσι πισ-
 τικῶς, οἷον περὶ Ἀρείου τοῦ
 Προκοιστίου, καὶ Ἀβάριδος
 τοῦ Ὑπερβορίου τὰ μυθολογού-
 μενα, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα λέ-
 γεται. πάνσι γὰρ πιστεύουσι τοῖς
 τοιούτοις, πολλὰ δὲ καὶ αὐτοὶ
 10 περὶ αὐτά. ἤν' τινούτων δὲ
 ἤν' δοκῶντων μυθικῶν ὑπο-
 μνημονεύουσιν, ὥς οὐδὲν ἀπι-
 στύντας ὁ, τι εἴναι εἰς τὸ θεῖον
 ἀνέγνηται. ἔφη γοῦν Ἐγρυπὸν τις
 15 λέγειν, ὅτι φάιντο ποιεῖν ἀκού-
 σαι τινὸς ἀδούτου ἱέμεν ὅτι
 τῶν τὰ φωνὰ τοῦ Φιλολάου. φασὶ
 δὲ τῶν Πυθαγόρων τινα ποτε
 λέγειν, ὅτι δοκοῖεν ποτεῖν τῶν
 20 ὕπνῳ τῶν παρὰ δὲ λέγειν αὐτῶν
 θνητῶν καὶ ἐπερίσταται τινος τὸ ποτὶ τὸ
 σμικρὸν, τὸν δ' ἐδωδὸς φάναι, ἀλλ'
 ὡς διελέγετο αὐτῶν ἀληθῶς ὥς
 περ εἰναι ὅτι τὸ ἐμὸν τῶν σε διαλέ-
 25 ῖται σημαίνει εἶναι, ἔτι καὶ ἐκείνῳ.
 ὥς περὶ πάντων τὰ τοιαῦτα, ἐχὼ
 αὐτὸς εὐχόμενος νομίζουσιν, ἀλλὰ
 τὰς ἀπιστίας. καὶ γὰρ εἴ τι τὰ μὲν
 διωκόμενα θεῶν, τὰ δὲ ἀδύνατα,
 30 ὥς περ οἷον τῆς σοφιστικῆς
 ἀλλὰ πάντα διωκόμενα, καὶ ἡ ἀρχὴ καὶ
 αὐτὴ ὅτι τὸ ἔκταν, ἀπὸ τῶν φασὶ μὲν
 εἶναι Λίνου. ὅτι μὲν τοιαῦτα ἐκείνῳ
 ἔλπειται

ἔλπειδ' ἅρ' πάντα, ἐπειὲ ἐ-
 ς, ὅδενα ἔλπον,
 ῥάδια πάντα θεῶν τελέσται καὶ
 ἀνήντοι ἐδ' ἐν.

Τὴν δ' ἐπίσιν ἦν' ὡς αὐτοῖς
 ὑπολήψαι, ἡγνύντα ἔξ' ταύτῃ,
 ὅτι ἦν ὡρῶτος ἐπὶ αὐτὸ, ἐχ'
 ὁ τυχῶν, ἀλλ' ὁ θεός, καὶ ἐν
 τούτῳ ἦν' ἀκουσμάτων ὅτι
 τις ἢ Πυθαγόρας, φασὶ γὰρ ἐ-
 ται Ἀ' πῶλλω Ὑ' περὶ βόρειον. τῆ-
 του δ' ἐκτελέει ἔχων, ὅτι ἐν
 τῷ αἰῶνι ἔξ' ἀνιστάμενος τὸν μη-
 ρὸν παρῆλθε χρυσοῦν, καὶ ὅτι
 Ἀ' βαρὺ τὸν Ὑ' περὶ βόρειον ἐστὶ.
 καὶ τ' οἷσιν αὐτῷ ἀρτίστον ὡς ἐ-
 κυβερτάτο. λέγεται δ' ὁ Ἀ' βαρὺς
 ἐλθεῖν ἐξ' Ὑ' περὶ βόρειον ἀγείρειν
 χρυσοῦν εἰς τὸν νῆον, ὃ ὡρῶ-
 τος λοιμὸν. καὶ εἰς δ' ἐν τοῖς 20
 ἱεροῖς, ὃ οὐτε πίνων οὐτε
 ἐσθίων ὡφθῃ πῶτε οὐδ' ἐν. λέ-
 γεται δ' καὶ ἐν Λακεδαιμο-
 νίοις θύσται τὰ κωλυτήρια,
 καὶ ὅτι τῆτο οὐδ' ἐνα πῶπο- 25
 τ' ἐς ὑπερὸν ἐν Λακεδαιμονίᾳ λοι-
 μὸν γινώσκει. τῆτον οὖν τὸν Ἀ'-
 βαρὺν παρῆλθενος, ὃν εἶχε
 χρυσοῦν ὡς ὅν, ἧς αἰεὶ οὐχ οἶ-
 ῃς τ' ἦν τὰς ὁδοὺς ἐξ' ἀρίσκειν, 30
 ὁ μολομένη ἐποίησε. καὶ ἐν Μεταπον-
 τῷ ἐξ' ἀμύνων ἡνὶν γινώσκει αὐτοῖς
 τὰ ἐν τῷ ὡρῶτος πλοῖον, καὶ.

*Omnia sunt speranda tibi, quum nulla
 super sit*

*Sper. nam cuncta Deo sunt facile, atque
 creantur.*

Fidē verò opinionum apud ipsos hanc
 esse dicunt, nēpe nō quēlibet ē vulgo,
 sed Deum primum fuisse, qui hoc di-
 xerit. Atq; in hoc genere auditionum
 præceptionumq; consistit, quis fuerit
 Pythagoras. Siquidem perhibent eum
 Apollinē esse Hyperboreū. Hujus autē
 manifesta haberi indicia, quod cū in
 hac vita surrexisset, semur prope exhi-
 buit ostenditq; aureum, atque Abarin
 illum Hyperboreum cōvivio excepit,
 cuiusq; sagittā, qua se gubernabat, ab-
 tulit. Memoratur autem Abaris venisse
 ex Hyperboreis coacervās aurum in
 tēplum, ac pestem prædicēs. Hospita-
 batur verò in tēplis & locis sacris, neq;
 unquā vel bibere quicquā, vel cibum
 ullum capere, visus est. Fama autē fert
 ipsum apud Lacedæmonios propug-
 nacula & muros sacris initiavisse ac fu-
 migasse, atque iccirco Lacedæmonios
 nulla unquam peste laborasse. Hunc
 igitur Abarin privans aurea, quam ha-
 bebat, sagitta, eamq; ab illo remo-
 vens, sine qua vias invenire potis
 non erat, effecit, ut quod res erat,
 liberē ac palam confiteretur. Et cū
 quidam in Metapontio præcati essent
 ut sibi contingerent, quæ essent in na-
 vi, quæ adnavigaret, ergo, inquit, mor-

tuus aliquis nobis existeret. & repertū
fuit navem cadaver aliquod vehere. Itē
in Sybari serpētem quendam quosvis
perimentem, iamque hirsutum manu
cōprehēdit, atq; à se depulit. Similiter
quoq; in Tyrrhētia serpentem illum
parvum, qui, quos mordebat, interfici-
ebat. Crotone autem aquilam cādi-
ssam palpavit, quæ hoc perferebat, uti
aiunt. Quū autem quidam ipsum ave-
ret expeteretq; audire, atq; eius disci-
pul⁹ esse, nō ante mecum, inquit, ver-
sari poteris, quā signum aliquod ap-
paruerit. Et intervallo quodā tempo-
ris interjecto erat in Cauconia candida
ursa, cuius jam jam mortem sibi an-
nunciaturo cuidam, ipsemet antever-
sit & prædixit. Ac Millix Crotoniatæ
in memoriā reduxit Midā fuisse Gor-
dii filium. Porro Myllias in Epirū ibat
operaturus sacris, quæ ad sepulturam
ius sit requiri. Fertur verò etiam eum,
qui domū ipsius emerat, & fortè quæ-
dam refoderat, vidisse quædam quæ
nemini ausus fuit dicere. Huius verò
erroris causā Crotone sacrilegium
committens captus & mortuus est.
Nam mentum aureum, quod ab sta-
tua delapsum erat, sublegens in ipso
fuit actu deprehensus. Hæc atque id
genus alia ad fidei confirmationem
asserunt. Quum autem hæc pro con-
fessio assumpta sint, atque omninò fi-
eri nequeat, ut ea in uno homine ac-

πρὸς τοίνυν ἂν ἡμῖν ἔσῃ, καὶ
ἰσχυρὰ περὶ τὸν ἀγῶνα τὸ πολλόν.
καὶ ἐν Συβάρει τὸν ὄφιν τὸν
ἀποκτείναντα τὸν δαεῖν ἔλα-
βε, καὶ ἀπεπέμψατο. ὁμοίως
δὲ ἐ τὸν ἐν Τυρρηνίᾳ τὸν μα-
κρὸν ὄφιν, ὃς ἀπόκτενε δαί-
μων. ἐν Κρότῳ δὲ τὸν ἀ-
τὸν τὸν λαλῶν κατέβησεν ὁ
10 πομείναντα ὡς φασί. βουλευ-
μένου δὲ τινος ἀκούειν, οὐκ ἔ-
φη πολεῖν, πρὶν σφίσι τι
φαῖν. καὶ μὲν ταῦτα ἰγνώσκοντες
Καυκωνία ἢ Λακωνία ἄρτος, καὶ
15 πρὸς τὸν μέλλοντα ἔξαγγέ-
λαιν αὐτοῦ τὸν τοῦτου θάνα-
τον προείπει αὐτός. καὶ Μυλ-
λίας τὸν Κροτωνιάτικον ἀνέμνη-
σεν, ὅτι ἦν Μίδα ὁ Γορδίου.
20 καὶ ὅτε ὁ Μυλλίας εἰς τὴν
ἡπειρὸν πορεύσων, ὅσα ἐπὶ τῇ
τάφῳ ἐκείνῃ. λέγεται δὲ
καὶ ὅτι τὴν οἰκίαν αὐτῷ ὁ φε-
ρόμενος καὶ ἀγορεύσας, αἶψα μὲν εἰ-
25 δειν, οὐδὲν ἐτόλμουν εἰπεῖν. ἀ-
πὸ δὲ τῆς ἀμετρίας ταύτης ἐν Κρό-
τῳ ἱεροσυλῶν ἐλήφθη ἀπὸ θε-
ου. τὸ γὰρ γένειον ἀποπέσεν τῷ ἀ-
γάλματι τὸ χρυσεῖον ἐφωράθη
30 λαβόν. ταῦτα τὰ ἐν λέγουσι πρὸς
πίσιν, καὶ ἀλλοιοῦντα. ὡς δὲ λέγεται
ὁμολογούμενων ἐαδυνάτω ὄντος
πρὶν ἀνδρῶν ποιεῖν ταῦτα συμ-
βῆναι

βῆναι, ἥδη οὐδὲν σαφὲς εἶναι,
ὅτι ὡς περὶ κρείττονος ἄπο-
δέχεται χρὴ τὰ παρ' ἐπει-
ρου λεχθέντα, καὶ οὐχὶ ἀνθρώ-
που, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄπορούμενον τὰ
το σημαίνων. ὅτι γὰρ παρ' αὐτοῖς
λεγόμενον, ὅτι

ἀνθρώπος δίπυς ὅτι, καὶ ὄρ-
νις καὶ εἶτος ἄλλο.

τὸ γὰρ εἶτος Πυθαγόρας ὅτι. 10
τοιοῦτος μὲν οὐκ ὄντα τὴν εὐ-
σίβειαν ἦν, καὶ ὅτι τῆς ἀληθεί-
ας ἐνομιζέτο εἶναι. περὶ δὲ τὰς
ἄρκας ἐλαβὼς οὕτω δὲ ἐκεί-
η 15 πάντες οἱ Πυθαγόρειοι, με-
μνημένοι τῆς Πυθαγόρου ὑπο-
θήκης, τῆς,

Αἰδιότης μὲν πρῶτα θεὸς
νόμος ὡς διακρίται,

Τίμα, καὶ σέβου ὄρκον, ἔπειθ' ἡ- 20
θρῶτα ἀγαθοῦς.

ὥστε ὑπὸ νόμου τις αἰτέῃ ἀ-
παγκραζόμενος οὐκ ὄντα, καὶ τοι-
σοῦτον μίλλον, ὅμως ὑπὸ
τῆ διαφυλάττειν τὸ δόγμα. 25
πίμνηται, ἀντὶ τῆ οὐκ ὄντα, εἶτα
μᾶλλον τὰ πάντα κρατεῖσθαι,
ὅσον περὶ τὴν τιμὴν τὸ τοιοῦτον τῶ
διδασκαλῶν. ὅτι δ' ἐδὲν ἡσίο
ἐκ ταπεινότητος συμβαίνειν καὶ ἄπο 30
πόλεως, ἀλλὰ καὶ εἶναι πόλιν.
καὶ, μάλιστα τοῖς ἀγαθοῖς καὶ εὐ-
σεβοῖσι τῇ ἐκείνῃ, βεβαίως

ciderint, jam palam esse arbitrantur,
quasi de aliqua eximia optimaque na-
tura, non autem de homine ea acci-
pienda sint, quæ ab illo dicta fuere,
quinimò id, quod in dubium venit,
declarare. Dicitur quippe vulgariter
apud eos,

*Sunt bipedes homines et aves, et ter-
tia quæ res.*

Per hoc enim tertium Pythagorā in-
nuunt. Talis itaq; circa studium pieta-
tis, & veritatis existimabatur esse. Por-
rò omnēs Pythagoræi ad eò piè ac re-
ligiosè iurijurandi formulas obser-
vabant, etiam atque etiam memoria
recolentes Pythagoræ præceptum,
quod ita habet:

*Principio æternos, quo constants ordi-
ne, divos*

*Læge cole, hinc et iussurandum, heros
et amplex*

Tu venerare:

ut quispiam ab lege adactus ipsi iussu-
randum præstare, & quidem legiti-
mum sanctumque præstaturus foret,
ut tamen dogma observaretur custo-
direturque, iurijurandi loco sustine-
runt, ut tria talenta potius deponeren-
tur, nimirum quanto pretio tale æsti-
matum erat ei, qui docebatur. Quod
verò nihil suapte sponte atq; à fortuna
contingere arbitrabantur, sed divina
providētia, bonis in primis & piis ho-
minibus, firmissimo argumento fue-

rint, quæ ab Androcydo in libro de Symbolis Pythagoricis commemorata sunt, de Thymaride Tarentino Pythagorico philosopho. Etenim cum ipse navigio solveret, & alium in locum secederet propter aliquod infortunium instantemq; cladem, amici cum circumsteterunt, cum complexu salutantes simul & valedicentes cum deductione honoris. Et quidam jam navim ingresso, quæ vis, inquit, tibi de diis, ó Thymarida, contingere? tum ille, ut faustis acclamationibus acclamēt & felicia precentur, respondit. Quin potius optarem, ut quæcunq; mihi de diis immortalibus eventura sint *** Hoc enim potius ad substantiam pertinere arbitrabatur, utpote scientiæ cōiunctum, ac gratum acceptumq; esse non obniti, neque etiam querulum esse contra divinam providentiam. Si quis igitur, unde hi viri tantam pietatē acceperint, scire aveat, dicendum est, juxta numerum Pythagoricæ Theologix positum esse perspicuum atq; evidens apud Orpheum exemplum. Haud igitur amplius ambiguum existit, Pythagoram occasionibus ab Orpheo sumptis illam de diis orationem composuisse, quam & ideò sacrosanctam inscripsimus, quasi ex loco maximè arcano eorū, quæ sunt apud Orpheum, profectam, sive quod sit viri scriptum ac monumentum, uti pleriq;

τὰ ὑπο᾽ Ἀνδρόκυδου, ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων ἱστορίᾳ, περὶ Θυμαρίδου τῷ Ταρσέντιου Πυθαγορικῷ.
 5 ὑποπλύνοντι γὰρ αὐτῶν καὶ χαρίζονται διὰ τινὰ περιστάσιν, περιέστησαν οἱ ἱταῖροι ἀπαζόμενοι τε καὶ ἀποπειρικῶς ὑποτασσόμενοι. καὶ τις ἦδη ἐπαίδντι τῷ πλοίου εἶπεν, ὅσα βούλει περὶ τῶν θείων ὁ Θυμαρίδης, καὶ ὡς ὑφημέῳ ἔφη. ἀλλὰ βουλοίμην μᾶλλον, ὅσα μοι περὶ τῶν θείων γέ-
 10 γνηται. * ἐπισκηνοῦν γὰρ τὸ ἡγεῖτο μᾶλλον καὶ εὐγυαμον, τὸ μὴ ἀντιτεῖναι, καὶ ἀποσπαρασσάτω τῇ θείᾳ πρόνοιᾳ ποθὲν δὴ οὐκ ἐν τῇ τοσαύτῃ
 20 εὐσέβειᾳ παρίεθον οὗτοι ἄνδρες, εἰ τις βούλεται μαθεῖν, ῥητίον, ὡς τῆς Πυθαγορικῆς κατ' ἀριθμὸν θεολογίας παρὰ δειγμα ἡμεῖς ἔκειτο περὶ
 25 Ὀρφείῳ, οὐκ ἔτι δὴ οὐκ ἀμφίβολοι γίγνεται, τὸ τὰς ἀφορμὰς παρὰ Ὀρφέως λαβόντα Πυθαγόραν, συνάξει τὸν περὶ θείων λόγον, ὃν καὶ ἑρμὴ διὰ τὸ τοῦτο ἐπιγρά-
 30 ψαυεν, ὡς ἂν ἐκ τῆς μυθικῆς ἀποδομένης περὶ Ὀρφείῳ τοῦ ποῦ εἴτε ὁντως τῷ ἄνδρὶ, ὡς οἱ πλείους λέγουσι ἀγγεγένημα ἔστι, εἴτε
 Τηλαύγης,

Τηλαύγης, ὡς ἔτι οἱ τῷ διδασκα-
 λείῳ ἐλλόγμοι καὶ ἀξιόπαιστοι διαβε-
 βαιῶνται, ἐκ τῆς ὑποσημασίαν τῆς
 Δαμοῖ τῇ θυγατρὶ ὑπολεγεῖσθαι
 ὑπ' αὐτῷ Πυθαγόρῳ. Ἀδελφὴ δὲ Τη-
 λαύγης, ἀπερ' αὐτὴ θάνατον ἰσοῦσι
 δοθῆναι Βιτῆ, ἀλλ' ἐτὶ τῇ Δαμῷ θυγα-
 τρὶ, καὶ Τηλαύγει, ἡλικία ὅμοιόν τε
 ἔχοντες Πυθαγόρῳ, ἀνδρὶ δὲ τῷ Βι-
 τῆ, καὶ τοῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦ Βι-
 τῆ γόρου θάνατον ἀπολαύειν οὐκ ἔ-
 σθαι ἀλλ' ἐπεὶ οἱ τῇ κατὰ τὴν φύσιν
 διατῆσθαι ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἡ περὶ θεῶν
 λόγῳ, ἐπιγράφεσθαι καὶ ἀμφότερα, καὶ
 τὴν ὁσπερ ἐδωκὸς Πυθαγόρῳ
 τὴν περὶ θεῶν λόγον, λέγει καὶ δὲ πε-
 ρὶ θεῶν Πυθαγόρῳ καὶ Μνησάρχῳ
 ὅτι ἐξέμαθον καὶ ῥιζοῦσι ἐν Λιβήθορις
 ἡ τοῖς Θεραίοις Ἀλαιοφάμῳ τιλῶ-
 ῖ καὶ αὐτὸς ἀδελφὸς, ὡς δὲ Ὁρφεὺς
 καὶ Ἀλλόπας καὶ τὸ Πάγκαλον ὅρος
 ὑπὸ τῷ Μήρῳ πινυδαί, ἔφατ' αὖ
 ἐπεὶ ἐμαρὶ ἐσίαν αἰδῶν εἶναι μὴ ἀρ-
 χῇ ἀπομαθεῖσθαι τὰ παλαιοῦ
 ραίῳ καὶ γὰρ, καὶ τὸ κατὰ φύσιν
 ἐπεὶ δὲ καὶ θεῶν ἐθεῶν ἐδαιμόνων
 διαμύνας ρίζαν. ἐκ δὲ τῶν φα-
 νερόν γένοντο, ἐπεὶ τῶν ἀεθμῶν ὡς
 σμύλιν ἐσίαν τῶν θεῶν περὶ τὸ Ὁρ-
 φικῶν παρέλαυν, ἐποντο δὲ διὰ
 ταῦτ' ἀεθμῶν καὶ θανύσῃ πρὸς
 ἡρώτη καὶ φερπείας τῶν θεῶν,
 καὶ τοὺς ἀριθμοὺς ἐπὶ μάστιγι

dictant, sive Telaugis, quemadmodū
 clari quidam celebresq; ac fide digni
 viri, qui ex illa schola prodierūt, affir-
 mant, ex monumentis ab ipso Pytha-
 gora Damæ filiz relictis. Ea autē Te-
 laugis soror erat, quæ post mortē nar-
 rant data esse & Bitæ Damonis filiz,
 & Telaugi ætate quidem filio existen-
 ti Pythagoræ, viro autem Bitæ. Ad-
 modum enim adolescens sub Pytha-
 gora mortem in spectaculo Cereris
 matris deū effugerat. Hoc autē sig-
 nificatur per sacrum sermonem seu o-
 rationem de diis. Nam utrumq; inscri-
 bitur & quis fuerit, qui Pythagoræ tra-
 diderit eam de diis orationem. Dicit
 enim ita de diis ab Pythagora Mnesar-
 cho hoc didici: *Cum iratus essem in Li-
 bethris Thracis Aglaophemo, qui pro-
 streto negotium communicavit, Orpheus
 scilicet Calliopam circa montem Pangæum
 à matre admonitum didisse, numeri sub-
 stantiam æternam prorsus esse principium
 totius cæli terræq; & naturæ, quæ est me-
 dia inter hasce, providentissimum. Adhuc
 verò etiam totum divinum & deorum,
 præterea deorum simul ac genitorum sigil-
 latim radicem. Ex hisce autem conspi-
 cium existit, ipsum numerorum de-
 finitam de diis substantiam ab Orphi-
 cis sumpsisse ac superasse. Faciebat autē
 per eisdem numeros etiam admira-
 bilem prænotionem, & cultum divi-
 num, juxta numeros quàm maximè
 cognā-*

cognatum. Hoc hinc quis evidenter
discere poterit. Oportet namque in-
telligenti dare, quæ faciunt ad fi-
dem ejus, quod dicitur, confirman-
dam. Quandoquidem Abaris in sa-
cificiis sibi consuetis & familiaribus
assiduè versabatur, ac prænotionem,
quæ studiosè eliciebatur expetebatur-
que, omnibus barbaris per victimas,
& sacrificia maximè gallinaceorum
excogitabat: (talium enim viscera ad
considerationem exacta & peraccom-
moda ducuntur) Pythagoras noluit
quidem ejus ad verum indagandum
studium tollere: sed per quandam tu-
tiorē sacrificandi rationem absque
sanguine & mactatione, prædicere.
Præsertim cum etiam gallum soli sa-
crum esse ducat. Quæ omnia jam di-
cta ut vera ei effecerunt, per scienti-
am arithmeticam constituta. Fuit au-
tem ei à pietate etiam de diis fides,
Adhortabatur enim semper, ut nulla
in re, quæ de diis admiranda esset, neq;
de divinis dogmatibus ulli fidem de-
negarent, tanquam dii omnia possint,
eaq; in sua potestate habeant. Et divina
dogmata tradere * quib. fides adhiben-
da sit, sicuti illa, quæ Pythagoras tradi-
dit. Sic igitur credentē acceperunt, de
quib. dogmata præscribunt, non men-
daciter gloriā captavisse. Itaq; Ecretus
quidem Crotoniatus Philolai auditor,
cū ei pastor quidā annuntiavisset, meri-

συγγενεσάτω. γνοῖν δ' αὖ τις
τὸτο ἐνταῦθα. δεῖ γὰρ καὶ ἐννοεῖ
παραχῆσθαι εἰς αἴσαν τὸδε λε-
γόμενον. ἐπεὶ δὲ Ἀβάρης πε-
ρὶ τὰ συνήθη αὐτοῦ ἱερουργή-
ματα διετέλει ὦν, καὶ τῇ πε-
δαζομένῃ παρὰ βαρβάρων γέ-
νει ἐπὶ ῥήγισιν, ὅς τε θυμάτων ἐ-
πορίζετο, μάλιστα τ' ὀνειδείων.
10 τὰ γὰρ τ' τοιοῦται ἀπαγορεύει ἀ-
κρεβὴ πρὸς διάσκεψιν ἡγούμεναι
βυλόμενος ὁ Πυθαγόρας καὶ ἀφαι-
ρεῖν μὴ αὐτ' ἢ εἰς τ' ἀλλήλους, πε-
ρὶ, παραχῆν δὲ διὰ τινος ἀσφα-
15 λείσθαι καὶ χάρις αἵματος καὶ σφα-
γῆς. ἄλλως τε καὶ ὅτι ἱερὸν ἡγούμε-
ται τὰ ἀλειψόμενα ἡλίῳ. τὸ λεγόμε-
νον παρὰ ἀλλήλους ἀπὸ ἐλίσσας αὐ-
τοῦ δὲ ἀεὶ ἐμνηστῆς ἐπισήμης συν-
20 τελεσμένη. ἐπὶ ἥρχε δὲ αὐτὸς ἀπὸ
τῆς εὐσεβείας καὶ ἡ περὶ τ' αἰῶν πε-
σις. παρήγγαλλε γὰρ αἰεὶ περὶ
αἰῶν μηδὲν θαυμάσιον ἀπιστεῖν,
μηδὲ περὶ αἰῶν δογματῶν,
25 ὡς πάντα ὅσα αἰῶν διωκαμέ-
νων, καὶ τὰ αἰῶν δὲ δόγματ' ἀλέγει
οἷς καὶ πιστεύειν, ὅς τε Πυθαγόρας
παρέδωκεν. οὕτως οὖν * πιστεύ-
οντα παρελήφισαν περὶ ὧν δεῖ
30 μέλει εἶναι, ὅτι καὶ ἐν τῷ αἰῶνι
ὡς Εὐκλείδης μὴ ὁ Κρότωνιάτης
Φιλόλαος ἀπεψῆς ποιεῖν τινος
ἀπαγορεύστος αἰτῶν ὅτι μεσημέ-
ριας

urbium administratoribus præceptū fuit, raro vivencia atq; animata sacrificare, vel gallū, vel agnos, vel aliud quid eorū, quæ recens nata sunt. Boves vērō minime esse sacrificandos. Quin etiam hoc ipsius in deos pietatis & reverentiae argumentum erat evidēs, quod præcepisset, nunquam deorum nominibus in iurjurando utendū esse peiuraturis. Quapropter etiā Syllus ex Pythagoreis unus, qui Crotone erant oriundi, in hoc pecunias pependit, ne ad iurjurandum adigeretur, et si factū esset ac religiosum iurjurandum præstaturus foret. Ad Pythagoræos quidē refertur, & tale iurjurandum quodpiæ eorum, qui præ pudore quidem Pythagorā non nominant, quemadmodum & deorum nominibus quæ participissimè utebantur sed propter inventionem Tetractyos, id est, quaternionis, illum vitiū indicabant:

Ἰσοπερ βασικὸν νῦν ἐστι, καὶ ἰσοπερ τετράκτυν,

Quadruplicem numerum nōc trā sapientie, habentem

Ἀπείρηστον πάσης τῆς φύσεως,
In summa ajunt Pythagoram Orphicæ interpretationis, simul & constitutionis æmulatorem esse. Et colere deos consimiliter Orpheo, eosque stantes in simulachris atq; ære, non nostris corporibus formis, sed statuis, diis omnia replecentes, & omnium providentius

τοῖς πολιτικοῖς προστάξαντα
παντὶ ἐμψυχῷ θύσαι, ἢ ἀναξυῖν
ἕνα, ἢ ἄρνα, ἢ ἄλλο τι τῶν ἰσχυρῶν
βοῦς δὲ μὴ θύειν. κακῶς δὲ δὲ
εἰς θεὸν τιμῆς αὐτῷ τετιμῆρας
τὸ παραγγέλλεται, μὴ δὲ σολο-
γεῖσθαι μὴ δὲ θύειν ὀνόματι κατὰ
χρῆματι. διόπερ καὶ Σόλλος εἰς τὴν
ἐν Κρότωνι Πυθαγορείῳ, ἵαφ' ἣν
τοὺς ὁμόσας, χρήματα ἀπέντισαν, καὶ
ταὺς ὑποτάσσας μάλλον ἀπαφέναι
καὶ οὐκ εἰς θεὸν Πυθαγορείους ἐλπί-
δος δὲ τῶν ὁρέων, αἰδῶν μὴ πομπῆς
τοῦ ὁμοῦ καὶ Πυθαγορείων, ὡς
περ καὶ θεῶν ὀνόματι χρῆματι σολο-
λῆν φερόμεν ἐπιούσας. ὅθεν δὲ τῶν
ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι δὴ λῆναι
καὶ ἀφ' αὐτῶν

Ναὶ μὴ τὴν αἰσθητικὴν σοφίαν αὐ-
τόντα τετρακτύν,
παρὰ αὐτῶν φύσεως εἶναι
καὶ ἔχουσαι.

ὅπως δὲ φασὶ Πυθαγορεῖς ἔ-
λατῃ ἡμέρᾳ τῆς Ὀρφικῆς ἐ-
ξουσίας τὴν καὶ δεξιότητα. καὶ
τῶν τοῦ θεοῦ Ὀρφικῆς ἀ-
εὶ ἀποπτόως ἰσχυρῶν καὶ τοῦ
ἐν τοῖς ἀγγέλοις καὶ τῶν χαλ-
κῶν, οὐ τοῖς αἰσθητικῶν οὐκ
ὁ δὲ γὰρ καὶ μορφῆς ἀλλὰ τοῖς
ἰσχυρῶν τοῖς θεοῖς ἀπέντα
ἀπέντα, καὶ πάντων ἀπέντα
εἶναι

[illegible]

gentes, adhuc universim similem naturam & formam habentes. Nunciare verò ipsorum purgationes lustrationesve, & sacrificia, quæ ita vocantur, quæq; etiamissimam ipsorum cognitionem habeant. Præterea perhibent etiam ipsam compositam fecisse, hoc est, conjunxisse divinam philosophiam, & cultum. quæ quidem partim didicerat ab Orphicis, partim verò ab Aegyptiis sacerdotibus, partim etiam ab Chalcidensibus & Magis, partim ab morte, quæ in Eleusine contigit, itemq; in Ibro & Samothracia ac Delo, & semper aliquid de iis rebus, quæ ad Rom. publ. spectant, item quæ ad Gallos & Iberiam pertinent. In Latinis verò legi Pythagoræ orationem sacræ, non à vulgo, neq; ab omnibus: sed ab iis qui promptè participes sunt, & admittuntur ad ærum honestarum doctrinam, neq; quicquam agunt, quod turpitudinis aliquam notam habeat: ipsum autem dicere, quod homines sacrificia faciunt, & Apollo oracula sua ex Tripode reddit, ac futura prædicat. Eo quod in ternario primum numerum ostenderit: Veneri verò aliquid sacrificandum esse die sexto, eo quod hic numerus primus communis fuerit universæ numeri naturæ. Omnibus autem modis partitum similiter accipere tam vinearum, quæ ablatæ, quàm eorum, quæ relicta sunt.

κυρίη τὰς θύας τιμᾶν. Εμὲν
 τούτοις ὑποκαβαίρειν τὴν σάμηναν,
 μήδ' ἔχ' ἔτι τὰς ὀδύνας. ταύτῃ
 πορώτερον γοῖν τῆς ὑγρᾶς φύσε-
 ως, ἐξ ἧς τῆς πορώσεως. ἔπει-
 τοτέρως ἕλκε' ὑποκαβαίρειν. ἰφ-
 θόν δ' ἐπερὶ γὰρ λέγει μὴ ὀπίσκει,
 τὴν πορώτητα λέγει μὴ πορροῦ-
 ῖν ὁ ὄργος. κατακαίειν δ' ἐκ εἰ-
 τὰ σάμηναν τῇ πάλαι ποτὶ 10
 μέτρῳ ἀκαλῶντος, μὲν δ' ἔτι θύ-
 ῃ τὴν θύαν. μετακαβαίρειν ἐν
 θέλκεται. τὰς δὲ τολύψας ἐν
 λείμειν ἐν τῇ πορώσει. ὁ δὲ
 ἐν ὁμῇ, ἔτι ἀπὸ τῆς πορώσεως. 15
 ἐν τῇ πορώσει φύσιν. ἔτι ἀπὸ τῆς
 ἔτι ἀπὸ τῆς πορώσεως. ὁ δὲ
 ἐν τῇ πορώσει. ὁ δὲ ἐν τῇ πο-
 ρώσει. ὁ δὲ ἐν τῇ πορώσει. 20
 πορώσει. ὁ δὲ ἐν τῇ πορώσει. ὁ δὲ
 ἐν τῇ πορώσει. ὁ δὲ ἐν τῇ πο-
 ρώσει. ὁ δὲ ἐν τῇ πορώσει. 25
 ἐν τῇ πορώσει. ὁ δὲ ἐν τῇ πο-
 ρώσει. ὁ δὲ ἐν τῇ πορώσει. 30
 ἐν τῇ πορώσει. ὁ δὲ ἐν τῇ πο-
 ρώσει. ὁ δὲ ἐν τῇ πορώσει.

myrto deos esse colendos affirmabat.
 neq; his rebus quidquam de corporis
 partibus depurgandum, neque dentes
 rumpendos esse. hunc existimans pri-
 mum naturæ humidæ foetum, primæ-
 quæ ac communioris materiæ alimentum.
 Quæ elixa essent adhortabatur
 non esse assanda, mansuetudinem ira
 nequitiam indigere asserens. Mortu-
 orum corpora ad magorum imitatio-
 nem exuri non sinebat, utpotè qui no-
 luerit quemquam de mortalibus di-
 vinos honores consequi. Mortuos vo-
 rò vestibus albis ad sepulchrum usq;
 comitari, religiosum censebat, simpli-
 cem primamque naturam latentem in-
 auens juxta numerum & principium
 omnium. Iusurandum itidem sanctū
 præstare omnium maximè * in lōgum
 retrò jubebat. Diis autem nihil esse
 longum. Multò item amplius religi-
 onis in eo situm esse, si quis injuria af-
 ficiatur, quàm hominem interficere.
 Quippe apud inferos judicium situm
 esse, animæ ejusque substantiæ primæ,
 rerum quæ sunt, naturæ reputabat. Io-
 vis sceptrum è cypresso existisse, vel
 aliam aliquam mysticam arcanamque
 rationem. Ante mensam itidem ad-
 hortatur Iovis Serratoris poculum,
 & Herculis, itemq; Castoris & Pollu-
 cis libate, celebrantem cibi authorem
 hujusq; ducem Iovem atque Hercu-
 lem, ac potentiam naturæ, & Castorē

δι καὶ σωλαιοῦ σόνου διαφ-
 ρόντως, ὡς περ τὸς ἀχειροπ-
 τήτε τοῦ ἀποσπένοντος καὶ ἐπι-
 στήμης δαιμονίας ἀχρεὺς συλλο-
 γισμῶνα. ταῖς δὲ ἐννοίαις πλη-
 ρυτε καὶ συνειρτάτα ποικίλατε
 ἄλλως καὶ πολυτρόπα τοῖς ἐι-
 δόσι ἐ ταῖς ὕλαις. περιεσά-
 δὲ ἑξαιρίτως ἅμα καὶ ἀνελιπῇ
 τῇ φρεσὶ, καὶ περὶ μαθῶν ἐν-
 ἀργῶν καὶ ἀναμφιχέτων, ὡς δ-
 τι μάλιστα μετὰ καὶ ἀποδεί-
 ξιως ἐπιστημονικῆς, καὶ πλήρους
 τὸ ληγόμενον συλλογισμῶ, οἱ
 τίς αἷς προσήκειν ὁδοὺς κα-
 χήματος ἐπ' αὐτὰ τοῖς μὴ πα-
 ρήγως καὶ ἀσφαλεστέως ἀ-
 φουδῆμους. ταύτην τοῖς ἀνα-
 δεικνύμενοι τῇ ῥητῇ, καὶ τῇ περὶ
 θεῶν ἐπιστήμῃ παρεκδίδωσιν. ἔ-
 πειτα τὰ φυσικὰ πάντα ἀναδ-
 ῖσκει. ἡ τε κίβητι φιλοσοφία καὶ
 ἡ λογικὴ ἐπιλοομένη, καὶ θήμα-
 τὰ τε παντοῖα παρεκδίδωσι, καὶ ἐ-
 πιστήμας τὰς ἀρίστας. ὅλων τὸ ἐ-
 δὲν ὅς περ εἰς γινώσκον ἐκλυθὲς περὶ
 ὅσων περὶ ἀνθρώπων, ὅτι ἐν τοῖς
 συγγράμμασι τούτοις διακρίβηται.
 αἱ τοῖς ὁμολογεῖται καὶ μὴ Πυθα-
 γόρου. ἔπειτα συγγράμματα τῇ τιμῇ
 φερόμενα, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς.
 οἱ αὐτοῦ συγγράμματα, καὶ
 διὰ τοῦτο οὐδὲ ἑαυτῶν ἐπιφ-
 ραζομένων.

confecti labore veluti mentis, quæ ma-
 nibus apprehendi nequeat, affiantis,
 cum extremè divina scientia collectis:
 sed enim intelligentia pleni adeoq; cō-
 fertissimi, ac cætera varia formisq; ac
 materiis diversa. Stylo aut & dictione
 insigniter uberes, loquendiq; formulis
 perfecti, nullaq; in parte mutili, adhæc
 rebus perspicuis & ab omni ambigui-
 tate procul remotis, quàm maximè
 pleni & referti unà cū demonstratiōe,
 quæ perniagnum momentum ad rei
 substantiam intelligendam adferat, &
 sanè collectione, uti vulgò dicitur, abū-
 dēt, si quis iis viis, quibus convenit, in-
 sistat, eaq; adeat haud sanè levi brachio
 nec oscitanter, sacris initiatus consecra-
 tusq; fuerit. Hanc igitur à primis iniriis
 scientiam de rebus, quæ sensu percipi-
 untur, & de diis tradit. Deinde natura-
 lia omnia perdocet, & moralem ac lo-
 γικὰ, hoc est, rationalem philosophiā
 absolvit, variāq; atque omnis generis
 disciplinas easq; optimas scientias suis
 tradit. Summatimq; nihil est rerum o-
 mnium, quæ unquam apud homines
 in cognitionem venerunt, quòd non
 exactissimè in hisce monumētis com-
 prehensū traditumq; est. Si igitur pro
 confesso sumitur, hæc quidem Pytha-
 goræ esse, quæ conscripta nunc omniū
 manib. teruntur, alia verò ex ore ipsius
 audita & sic excepta in literas relata es-
 se: ideoq; ne pro suis quidem ea vendi-
 tarunt,

tarunt, nec sibi ipsis consecrarunt, sed ad Pythagorā retulerunt, tanquā quæ ipsius essent: nempe ex iis omnib. perspicuè liquet, ipsū omnis sapientiz fuisse satis superq; peritū. Ajūt vero ipsū diu & valdè geometriæ studiosū fuisse. Apud Aegyptios. n. multæ proponēbātur de geometria quæstiones. Quandoquidē jam ab priscais tēporibus, adeoq; ipsis diis authore Nino, accremēta simul & decremēta hanc omninō necessitatem dimetiendi terram habent, quā incolebant doctissimi Aegyptiorum interpretes. Quare & geometria nominata est. Imò verò nec coelestium rerum comēplatio ab ipsis negligenter oscitanterq; discussa est, cujus ipse quoq; Pythagoras nequaquam rudis, sed perquā peritus fuit. Cæterū quidā cōmentatiōes, quæ deliteris instituntur, cōmuniter Aegyptiis & Chaldeis hominib. deferūt. Atq; ea oīa ajūt, Pythagoram assumpsisse, scientiisq; simul auctis & adducere, simulq; apertè & accuratè suis discipulis & audit orib. ostendisse. Philosophiā itaq; primus ipse nominavit, tamq; appetitū dixit esse, & veluti amorem sapientiz. Sapientiam porrò scientiam rerum, quæ existunt, veritatis. Iam verò res, quæ existūt, etiam dicebat esse, quæ materia expertia sunt & sempiterna, adeoq; sola agentia: cujusmodi sūt omnia corporum expertia. Aequivocè verò ea,

μὴν αὐτὰ, ἀλλὰ εἰς Πυθαγόραν ἀνέφερον αὐτὰ, ὡς ἐκείνῳ ὄντα, φανερόν ἐν πάσῳ τοῦτῳ, ὅτι σοφίας ἔμπειρος ἦν ὁ πο. χράντων. λέγουσι δὲ γεωμετρίας αὐτὸ ἐπείδειν ἐπαμειβήσθαι. παρ' Αἰγυπτίους γὰρ πολλὰ προβλήματα γεωμετρίας ὄντα ἐπείπερ ἐν παλαιότητι. ὁ δὲ πο. δεῖν δὲ τὸ Νεῖτον προδίδοις τε καὶ ἀφαιρέσεις ἀνὰ γλῶσσαν ἀνέχουσι. πᾶσαι δὲ γεωμετρίας ἦν ἐκείνῳ γῆν Αἰγυπτίῳ οἱ λόγοι. διὰ καὶ γεωμετρίας ἀνέμασται. ἀλλ' οὐδ' ἡ τῶν αἰ. 15 ρατίων θεωρία παρήργως αὐτῷ κατεξήνηται, ἥς καὶ αὐτῷ ἔμπειρος ὁ Πυθαγόρας εἶχε. πάντα δὲ τὰ παρὰ τὸν γεωμετρίας θεωρήματα καὶ πάντιν τι. 20 οἱς Αἰγυπτίους καὶ Χαλδαίους ἀναθίμωσι. ταῦτα διηγεῖσθαι φασὶν ὁ Πυθαγόρας παραλαβόντα καὶ συνανέξισθαι τὰς ὁπότεύμας προσάγωντε, καὶ αὐτοῖς σαφῶς καὶ ἐμαλῶς τοῖς αὐτοῦ ἀκροαμένοις διδάσκει. φιλοσοφίας μὲν ἔτι πρῶτος αὐτὸς ἀνέμασται, καὶ ὁρᾷ αὐτὴν εἶπω εἶναι, ὅτι εἶοναι φιλίαν σοφίας. σοφίαν δὲ ἐπεσημειω τῆς 30 ἐν τοῖς οὐρανῶν ἀληθείας. δεῖ τα δὲ ἥδη καὶ εἰλεγε. τὰ ἀβλα καὶ αἰδία καὶ μοιροδραστικά, ὅπερ ὄντι τὰ ἀσώματα. ὁμοιότητως δὲ λοιπόν

λοιπὸν ὄντα καὶ μεταχθὲν ἀν-
 ἤρ' οὕτω χαλούμεθα. σωματι-
 καὶ ἡδὴ καὶ ὕλιν καὶ ἡμετέρα τε
 καὶ φθαρτά, καὶ οὕτως οὐδέ
 ποτε ὄντα. τὴν δὲ σοφίαν ἐ-
 πημέλυν ἔξ' ἧς κυρίως ὄν-
 των, ἀλλ' οὐχ ἧς ὁμωνύμου.
 ἐπειδὴ περ οὐδ' ἐπιστητὴν
 ὑπάρχει τὰ σωματικά, οὐδ' ἐ-
 πιδέχεται γνώσιν βιβαίας, ἀ-
 πείρα τε ὄντα καὶ ἐπιστήμη ἀ-
 περίληπτα, ὥς οἶον μὴ ὄντα
 καὶ διασολὰν ἧς καθόλων. ὥς
 οὐδ' ὁρᾷ ὑποπίσσειν ἰοπίου-
 γραφῶς διωκόμενα. ἧς δὲ φύ-
 σις μὴ ἐπιστητῆς, οὐδ' ἐπιστήμην
 εἰσόντες ἐπωοῖται, οὐκ ἀρα ὀ-
 ρεῖται τῆς μὴ ὑφ' ἑαυτοῦ ἐπιστή-
 μης εἰδος ἔξ', ἀλλὰ μάλλον
 τῆς ὅτι τὰ κυρίως ὄντα, καὶ
 αἰ κατὰ τὰ αὐτά, καὶ αὐαύτως
 διακρίνεται, καὶ τῇ ὁντως φρεσ-
 ηγορία αἰσιν συνυπάρχοντα. καὶ
 γὰρ τῇ ταύτῃ καταλήψει συμ-
 βίβηκε, καὶ τῇ ἧς ὁμωνύμων
 ὄντων παρομύρτειν, οὐδ' ἐπι-
 τηδωθῆναι ποτέ. οἷα δὲ τῇ
 καθόλων ἐπιστήμῃ ἢ τῇ κατὰ μέ-
 ρος. ὥς γὰρ περὶ ἧς καθό-
 λου φησὶν Ἀρχύτας, καλῶς
 διαγινώσκεις, ἐμείλλον καὶ περὶ ἧς
 κατὰ μέρος οἷα ἐντὶ καλῶς ὁφείδω.
 εἰς ὅτι περ εἰ μόνον ὥδ' ἐμνοῦται ὥδ' ἐ-

quod ad reliqua attinet, quæ sūt, juxta
 participationem eorum ita vocitata.
 Iam aut quæ corporibus prædita sunt
 & materialia, nata item & corruptioni
 obnoxia eadem sunt, ideoq; talia, quæ
 non existunt. At sapientiā esse scientiā
 eorū, quæ propriè sunt, non aut eorū,
 quæ æquivocè assererat. Quandoqui-
 dē quæ corporalia sūt, nec ejus sunt ge-
 neris, ut doceri possint, neq; etiam co-
 gnitionē firmā recipiunt, præsertim cū
 sint infinita, & scientia cōprehendi ne-
 queat, ac veluti quæ nō sint, juxta diffe-
 rentiam rectū universalium, neq; video
 etiam, qui ad rem præclarè describendā
 subjctū aliquod præbere possint. Quæ
 autem natura talia sunt, ut sub scientiā
 & institutionem cadere non valeant,
 neq; etiam in sua potestate habēt, sci-
 entiam aliquam excogitare, ea neque
 appetitū verisimile est habere scientiæ,
 quæ non suscipitur, sed ejus potius
 affectū habent, quæ propriè sunt, sem-
 perq; circa eadē & sui similia perma-
 nent, atq; appellationi verè sæper co-
 existunt. Horum enim cognitionem
 contigit & eā comitari, quæ est de reb.
 æquivocis, nunquam ne affectata qui-
 dem. Perindē sanè ac scientiam univer-
 salem particularis sequitur. Itaque qui
 universalis, inquit Archytas, probè co-
 gnoverunt, particularia etiam qualia
 sunt, probè videre poterunt. Quam-
 obrè non modò unius generis, neq;

simpliciter quæ sunt, existunt: sed varia & diversorum generum conspiciuntur, quæ & animo cernuntur, & incorporalia sunt. Quorū quæ sūt appellatio, & corporalia & sub sensum cadentia, quæ juxta participationem cōmunionem habent cum eo, quod est. De hisce omnibus scientias tradidit maximè proprias, neq; quicquam inexcussū reliquit. Enimverò cōmunes scientias, quemadmodū eam, quæ dicitur demonstrativa, item quæ definitiva, & distributiva, hominibus tradidit, sicuti ex Pythagoræ cōmentariis discere promptū est. Solitus aut̃ erat etiam diligentissimè quàm brevissimis vocibus infinitā multiplicentq; significationem ac vehementiā suis notis ac familiaribus, allegorico quodā modo, & occultè aliquid significante vaticinari, haud aliter quàm per rationes quasdam chirochrestas, h. e. manibus utilitatem afferētes, aut per parva rumoribus semina,

* * * * *

Hujus generis est illud, *Principium est dimidium totius*, Apophthegma seu dictum ipsius Pythagoræ. Non in præcetti modò hemistichio, verum etiam in aliis similibus divinissimus Pythagoras veritatem occultabat, scintillas iis, qui possunt accendere, brevisloquētia quapiam veluti in thesaurum recondens haud conspicuā & copiosissimā specu-

απλῶς ὑπάρχει τὰ ὄντα, ποικίλα δὲ ἥδη καὶ πολυπλοκῶς θεωρεῖται, τὰ τε νοητὰ καὶ αἰσώματα, ὡς τὰ ὄντα ἢ κλήσις, καὶ τὰ συμβολικά καὶ ὑπ' αἰδησίῃσι περιχωρούμενα, ἀδὴ καὶ μετοχῇ κοινωνεῖ τῷ ὄντι γίνεσθαι. περὶ δὲ τούτων ἀπάντων ἐπιστήμας παρίδωκε τὰς οικειοτάτας. καὶ οὐδὲν παρέλιπε ἀδιερυνήτοιον. Ἐτάς κοινὰς δὲ ἐπιστήμας, ὥσπερ τὴν διαιρητικήν, ἔτι ὁρμιστικήν, καὶ τὴν διαμετρικήν παρίδωκε τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔστιν ἄνω τῷ Πυθαγορεῶν ὑπομνημάτων εἰδέναι. εἰώθει δὲ καὶ κομιδῇ δὲ βραχυλότοις φωνῶν μυρία καὶ πολυλογίᾳ ἔμφασιν συμβολικῶς ἔδωκε τοῖς γενήμασι. ὑποφοιβάλλειν, ὥσπερ δὲ χιροχρήσται τινῶν λόγων, ἢ μικρῶν τοῖς ὄγκοις περιμάτων * ὁ αὐτίτος ἔστω καὶ φύσις πληθὺ ἀνήνυτα καὶ συνηπλησία ἐννοιῶν καὶ ὑποπλεισμάτων ὑποφαίνουσι. τοῦτον δὲ ἔστι, τὸ ἀρχὴ δὲ τοῖς ἡμῖν πάντες, ἀπὸ φθίμεα Πυθαγόρου αὐτῆς. ἐμόνοι δὲ ἐν τῷ παρόντι ἡμισυχία, ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις παρὰ πλεονασίῃς ὁ θεότατος Πυθαγόρας τὰ τῆς ἀληθείας ἐκκρύπτει, ζώοντα τοῖς δυναμείοις ἐναύσαται, βραχυλογία τινὶ ὑποθυσταυρίζον ἀπερίβλητοι καὶ πανπληθεῖ θεωρεῖ-

θεωρίας ἑκτασι, οἷον περ καὶ
 ἐν τῇ ἀριθμῷ δὲ τι πάντ'
 ἐπίοικιν. ὁ δὲ πυκνότερα φέρει
 ἀπαντας ἐπιφθίγγατο, ἢ σά-
 λιν, ἐπιβλότις, ἰσότης, φιλό-
 πης. ἢ ἐν τῇ κόσμῳ ὀνόματι *
 ἡννιδία ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, ἢ
 καὶ ἐν τῇ ζωῇ καίτων, ἢ τὸ
 διαβρώμενον ἐν τῇ τριχάκτῳ.
 ταῦτα πάντα καὶ ἑτέρα πλείω
 τοιαῦτα Πυθαγόρας πλάσμα-
 τα καὶ ποιήματα εἰς ὠφίλει-
 αν καὶ ἐπιβόρῳσιν ἧς συνδι-
 αγόντων ἐπιποῖτο, καὶ οὕτω σι-
 βασά ἢ καὶ ἑξομαζέτα ὑπὸ τῶν
 συνωστῶν, ὥστε εἰς ὅρκον κα-
 ματα περιίσατο τοῖς ἑμέ-
 ροις.

ΟΥ ΜΑ Τὸν ἀματὴρ ἡμεῖς
 παρὰ δὲ τῇ τριχάκτῳ, 20
 Παγὰν αἰνέει φύσεως ῥιζώ-
 ματ' ἔχουσαν.

Τοῦτο μὲν οὕτω θεωρεῖται ἢ
 τὸ εἶδος αὐτῆς τῆς σοφίας. ἧς
 δ' ἐπιστημῇ οὐχ ἥμισυ φασὶν 25
 αὐτοῖς τοὺς Πυθαγορείους τι-
 μάειν, μουσικὴν τε καὶ ἱατρικὴν, καὶ
 μαθητικὴν. σιωπικὸς δὲ εἶναι καὶ
 ἀκουστικὸς καὶ ἐπαινεῖται παρ'
 αὐτοῖς τὸν δυνάμενον ἀκούειν. 30
 δὲ ἱατρικῆς μάλιστα μὲν ἀποδείχεται

lationis productionem. Quemadmo-
 dum & in eo, *cuncta decens numerum*,
 quod frequentissimè apud oēs accla-
 mabat, * * * * *
 * quæ convenit cum nomine, quo in
 mundi negociis, vel separatim in no-
 mine Philosophia, vel etiam in voca-
 bulo stoa cæleton, hoc est, porticum
 usurpamus, vel quod perestum est in
 10 Tetractys vocabulo, quod numerum
 quaternarium significat. Hæc omnia
 aliæque plura ejus generis figmenta &
 poëmata Pythagoras ad usum & emē-
 dationem eorum, qui secum conver-
 sabantur, excogitabat, adeoq; augusta
 erant atq; divina ducebantur ab audi-
 toribus, qui secum congregiebantur,
 ut in iurjurandum formæ cesserint cō-
 discipulis:

*Iure quadruplicem numerum, qui pe-
 tere noscitur*

*Abdidit, inservitq; animi penetralibus
 imis*

*Natura fontem generatorisq; per-
 ennus.*

Hæc sanè admodum erat admirabilis
 ejus sapientiæ species. Porro scientiarū
 non minimè ajunt ipsos Pythagoræos
 excolere & in pretio habere Musicen
 & medendi divitiandiq; artem. Faci-
 turnos autem esse & auditores, atque
 apud illos cum recēseri, qui auditioni
 potest invigilavisse. Medicinæ verò
 maximè quidem recipere solet specie

seu partem illam, quæ est διαίτησις, seu
 de vivendi ratioe ac modo tractat. At-
 q; in hac parte esse longè exactissimos,
 & conari primum quidem perdiscere
 signa temperamēti tam cibi quàm po-
 tus & quietis. Deinde de ipsa confecti-
 one eorum, quæ assuntuntur, penè pri-
 mos conatos esse & commētari & de-
 finire. Caterùm Pythagoræ etiam
 oportet ut plurimum tractare præ illis,
 qui antè fuerunt, cataplasmata & e-
 mollicentia remedia. Illa autem, quæ
 spectant ad medicamenta, minus pro-
 bare. Ex illis porro ipsis, maxime his uti
 ad h ulcerationes, ad incisiones autem
 unctionesq; minimè omnī ea esse reci-
 pienda. Soliti verò etiam sunt uti car-
 minibus ad infirmitates & invaltudi-
 nes nonnullas pellendas. Ipse etiā Mu-
 sicien magnopere conducere judica-
 bat parandæ sanitati & tuendæ ratioi,
 si quis ea justis & consentaneis modis
 utatur. Homeri verò etiam & Hesiodi
 dictionibus selectis & exquisitis ad a-
 nimorum emendationem utebantur.
 Cuncta item, quæ tum docerentur, tum
 etiam dicerentur, memoria cōprehē-
 denda & conservanda esse autumabāt.
 Atq; eo usque doctrinas, auditionesq;
 comparandas esse, donec quod disci
 possit, simul & memoria retineri que-
 at. Quoniam illud est quod cognoscere.
 & in quo mentem cōservare oportet.
 Itaq; memoriam vehementer excole-

τὸ διαίτητικὸν εἶδος. καὶ εἶναι
 ἀκριβεστάτους ἐν τούτῳ, καὶ ποι-
 ρᾶδς πρῶτον μὲν κατασκευά-
 νειν σημεῖα συμμετρίας, πόνων
 καὶ σιγῆς, καὶ ἀναπαύσεως, ἔπει-
 τα περὶ αὐτῆς τῆς κατασκευ-
 ῆς τ' ἀποφαινομένων χιδόντων πρῶ-
 τος ἐπιχειρήσων τι παρασκευά-
 εσθαι ἐξ διορίσεων. ἀφαιρᾶν δὲ
 10 χρὴ καὶ ἀκαπλᾶσμάτων ἐπὶ πλεί-
 ον τὰς Πυθαγορείους τῶν ἐμπρο-
 σθέν. τὰ δὲ περὶ τὰς φαρμακείας
 ἥττοι δοκιμάζουσιν. αὐτῶν δὲ τούτων
 τοῖς πρὸς τὰς ἐλπίδας μέγιστα
 15 χρῆδς, τὰ δὲ περὶ τὰς τομὰς τε,
 καὶ καύσεως ἥκιστα πάντων ἀποδέ-
 χασθαι. χρῆδς δὲ καὶ ταῖς ἐπιστάσε-
 πρὸς εἴα τῶν ἀρρώσσημάτων]. ὁ-
 πιάμβανος δὲ καὶ τὴν μουσικὴν
 20 μέγιστα συμβάλλεσθαι πρὸς ὑγι-
 ας, ἀπὸ τῆς αὐτῆς χρηταίας καὶ τῆς
 προσήκουσας ῥοπῆς. ἐχρῶντο δὲ καὶ
 Οἰμήριος καὶ Ἡσόδου λέξεσι δὲ πλεον-
 μέναις πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῶν.
 25 ὥοντο δὲ δὲ καὶ κατέχευον ἐξ διασώ-
 ζουσιν, ἐν τῇ μνήμῃ πάντα τὰ διδασ-
 κόμενα τε καὶ φερόμενα. καὶ μέ-
 χει τὸ τε συσκευάζουσιν τὰς μα-
 θήσας καὶ τὰς ἀποσώσας, καὶ χειρὶς δὲ
 30 τοῦ διδάσκειν παραδείχεται ἰδὸν μετ-
 βάσιος καὶ διαμνημονεύον. ἐπὶ ἐκείνῳ
 ὅστις ὁ δὲ εἰς γινώσκον, καὶ ἐπὶ τῷ γινώσκοντι
 φυλάσσειν. ἐπὶ μὲν γὰρ σφῶδρα καὶ
 μνήμην

μημίλῳ καὶ πολλῷ αὐτῆς ἵπο-
 ῦντο γυμνασίᾳ τι ἐπιμέλειαν,
 ἔντε τῷ μαθάνειν οὐ σφόδρῳ
 ἐφύνηται τὸ διδασκόμενον, ὥς πε-
 ριλάβουσι βεβαίως τὰ ὑπὸ τῆς
 πρώτης μαθήσεως, καὶ κατ' ἡμέ-
 ραν λογιζόμενοι ἀνάμνησιν τὸ δὲ τὸν
 ἥτορ. Πυθαγόρειος δὲ αὖθις οὐ
 σφόδρῳ ἐν τῆς κοίτης ἀνίστατο,
 ἢ τὰ ἡμέρας γυμνασία σφόδρῳ ἀνα-
 μνησθῆναι. ἐπειγὼν δὲ τὴν ἀνα-
 μνησιν τὸν δὲ τὸν ἥτορ. ἐπει-
 ρᾶτο ἀναλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ,
 τι σφόδρῳ εἶπεν, ἢ ἤκουσεν, ἢ
 σφραγίσταξεν τοῖς ἑσθλῶν ἀνδράσιν, 15
 ἢ τι δευτέρῳ, ἢ τι τρίτῳ. καὶ
 σφόδρῳ ἐπὶ τῇ ἐκείνου αὐτὸς λόγῳ.
 καὶ σφόδρῳ αὐτὸν ἐξῆλθον τὴν σφρα-
 γμὴν ἡμέρας, ἢ τίνι δ' αὖτε. ἐ-
 λόγηται τινες ἐλέχθῃσαν σφραγί-
 δι, 20
 ἢ δευτέρῳ ἢ τρίτῳ. καὶ σφ-
 ραγί τ' ἄλλων δὲ οὐ αὐτὸς λόγῳ.
 σφόδρῳ γὰρ ἐπειρᾶτο ἀναλ-
 λαβεῖν τῇ διανοίᾳ τὰ συμβαίνοντα ἐν
 ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ, οὕτως τῇ τάξει 25
 σφραγισμῶντος ἀναμνησθῆ-
 ναι, ὥς τε σφραγίσθαι γυμνασία
 αὐτῶν. εἰ δὲ πλείονος γυμνασία
 ἐν τῷ διαγίγναι, κατὰ τρίτον ἢ
 μίαν συμβαίνει τὰ αὐτῶν ἥτορ, 30
 ρᾶτο ἀναλαμβάνειν. καὶ τὰ πλείονος
 ἐπειρᾶντο τῇ μαθήμῃ γυμνασίᾳ.
 οὐδὲν γὰρ μείζον σφραγίς ἐπὶ τῇ

bant, eamq; quanta maxima poterant
 cura ac diligentia exercebant. Atq; in
 discendo non prius appetebant, quod
 docebatur, quam quoad firmiter, quæ
 ad primam disciplinam pertineret, ap-
 prehendiissent, eorumq; quæ quotidie
 dicerentur, hoc modo reminiscerentur.
 Nemo Pythagoræus prius è lecto sur-
 gat, quam quæ heri pridieve acta fue-
 runt, cum animo recognoverit, atq; in
 memoriam revocaverit. Hoc aut mo-
 do eorum recordabatur. Mente repe-
 tere & quasi ab animo exigere cona-
 batur, quid primū vel dixisset, vel au-
 disset, vel suis domesticis, postquam
 surrexisset, iussisset, vel quid secundū,
 vel tertium. Ac circa id, quod futurū
 esset, eadem erat ratio. Et rursus in
 quem primum egressus incidisset, vel
 in quem secundō. Item qui sermones
 dicti fuissent primo loco, vel secundo,
 vel tertio. Deq; aliis itidem omnibus
 eodem modo se res habebat. Quippè
 omnia, quæ toto die contigissent, mē-
 te cogitationeq; repetere conabatur,
 ita ordine in memoriam reducere stu-
 dens, quemadmodum eorum unum-
 quodq; accidisset. Quod si verò plus-
 culum otii in exuscitando agerent, eo-
 dem planè modo, quæ tertio die acci-
 dissent, cū animo repetere conabatur.
 Et in primis profectò in hoc erant, ut
 ea memoria idq; cum exercitatiōe re-
 colerent. Nihil enim est majoris ad sci-

entiam ac experiētiā prudentiāq; comparandam momenti, quā̄m rectū possē memoriā habere. Iam hisce studiis effectum est, ut universa Italia viris Philosophis & sapientiæ studiosis repleta fuerit. Cū̄mque ipsa regio prius obscura atq; ignota esset, eam postea ab Pythagora magnā Græciam vocatā fuisse. Ac plurimos apud istos esse viros Philosophos & poetas simulque legīslatores. Artes enim, quæ de dicendi præceptis tradunt, atq; orationes demonstrativas legesq; scriptas ab illis in Græciam fuisse exportatas. Iam ex illis, quicunq; de rebus naturalibus aliquā mentionem fecēre, primum Empedoclem & Parmenidem illum Elcatē in medium producunt. Et ex iis, qui ad usum vitæ hominum sententiōse & graviter dicta proferre voluerūt, Epicharmi ingeniosē confictas sententias allegant, omnesq; penē philosophi eas in promptu habent. De ejus igitur sapientia, & quemadmodum omnes mortales ad eam ipsam maximopere hortatus sit simulq; introduxerit, quatenus quidem cujusq; captus ferebat, & quemadmodum eam plenē perfectēq; tradiderit, hisce nobis dictū est.

CAP. XXX.

De iustitia, quæcumq; hominibus ad eam conservandam Pythagoras, usq; paucis aliis ab extremis ejus generibus ad extremas usq; species eam perlocutus sit, atq; omnibus hominibus ita didicerit.

μὴν ὁ ἱμπειρία καὶ φρόνησις τῇ
δυναμίδι ὑπομνηστέον. ὅπο' δ' ἂν
τύχῃ τῇ ἐπιτηδεύματων σπου-
δῇ τὴν ἰταλίαν παῖσαι φολοσό-
5 φων ἀνδρῶν ἐμπροσθεν καὶ φρό-
τερον ἀγνοούμενης αἰτ' ὅστρον δ' ἂν
Πυθαγόρας μεγάλῳ Ἑλλάδα
κληθῇ. καὶ παλαιοὺς παρ' αὐ-
τοῖς ἀνδρας φιλοσόφους καὶ σοί-
10 πτάς ἐν κοινῇ γίνεσθαι. τὰς
τὶ γὰρ τέχνας τὰς ῥητορικάς, ὁ
τὰς λόγους τὰς ἐπιδεικτικὰς, καὶ
τὰς νόμους τὰς γραμμικὰς παρ'
ἐκείνων, εἰς τὴν Ἑλλάδα συνήλθον
15 κομωθῆναι. καὶ περὶ τῶν φυσικῶν
δοσὶ τινὰς μετὰς ἀποδοῖναι,
πρώτον Ἐμπεδοκλῆα καὶ Παρ-
μενίδην τὸν Ἑλκατῶν προφερόμενοι
πυθαρίων, οἵτι γινωσκον
20 οὐκ ἔστιν ἄλλ' ἢ βίον βυλούμενοι,
τὰς ἑπιχάρμου διανοίας προ-
φέρονται. ὁ γὰρ δὲν παλαιὸς αὐτὰς
οἱ φιλόσοφοι κατέχουσιν. περὶ μὲν
ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτὰ καὶ πῶς ἀπαλίας
25 ἀνθρώπου ὅτι παλαιοὶ εἰς αὐτὴν
προβίβασαν, ἐφ' ὅσους ἐκαστον οὗτος
τὴν μετέχειν αὐτῇ, ὁ δὲ παρὰ δὲ
αὐτῶν τελείως διαλέγων ἡμῖν εἰρήδω.

Κεφ. λ.

30

*Περὶ δημοκρατίας, ὅσα τὰς ἀνθρώποις ὅς
αὐτῶν συνβάλλεται Πυθαγόρας, καὶ ὅς
ἀναδίδωκεν αὐτῶν αὐτῶν γίνονται καὶ
τελευτῶν αὐτῶν ἐκτελεστοὶ αὐτῶν
παρὰ τοῖς ἀστρονόμοις.*

Περὶ

Περὶ δὲ δικαιοσύνης, ὅπως αὐτὴν ἐπιτήδους καὶ παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, ἄριστα ἂν καταμάθοιμεν, εἰ ὑπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς κατανοήσασιν αὐτὴν, καὶ ἀφ' ὧν πρώτων αἰτίων φύεται, τὴν τε τῇ ἀδικίας πρώτῃ αἰτίαν κατέδοιμεν, καὶ μὴ τὴν ἂν εὐροίμην τε, ὡς τὴν μὴ ἐφυλάττετο. τὴν δὲ ὅπως καλῶς ἐγγίνεται, παρισκιάσιν. ἀρχὴ τοίνυν ἐστὶ δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον, καὶ τὸ ἐγγυτάτω ἐνὸς σώματος καὶ μιᾶς ψυχῆς ὁμοπαθεῖν πάντα, καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐμὸν φεῖνεσθαι καὶ τὸ ἀλλότριον ὥσπερ δὴ καὶ Πλάτων μαθεῖν ὡς καὶ Πυθαγορείων συμμέτρων. τὴν τοίνυν ἄριστα ἀνδρῶν κατασκευάσιν ἐν τοῖς ἥθεσι τὰ ἰδία παρ' ἑξορίσας, τὸ δὲ κοινὸν αὐξήσας, μέχρι τῆς ἡμάτων κινήσεων καὶ πάσης αἰτίας ὅντων καὶ πράξεως κοινὰ καὶ παρὰ πάντα καὶ ταῦτα ἢ ἰδίων δὲ εὐδαιμονίαν ἐκείνῃ. καὶ οἱ μὲν ἡρέσκουσιν τῇ κοινωσίᾳ, ἐχρήσθη τοῖς κοινοῖς καὶ τὸ δικαιοῦσθαι. εἰ δὲ μή, λαοφθῶν ἂν ἢ ἑαυτῷ εὖ καὶ πολέοντα, ἥς εἰσηνέχῃ εἰς τὸ κοινόν, ἀπηνάλαττο. ἔτι καὶ ἀρχῆς τῆς πρώτης τῇ δικαιοσύνῃ ἄριστα κατέστησεν. καὶ αὖτε τοῖς ἡμέτεροις οἰκί-

Iustitiam verò quo pacto exercuerit, eamq; hominibus porro tradiderit, optimè intellexerimus, si ab primo illam principio expenderimus, & ab quibus primis causis ea nascatur. Sic enim & primam iniustitiæ causam ritè cōsideraverimus, & deinde ecquo modo iniustitiam quidem vitari, invenierimus: at quæ ratione effecerit, ut iustitia contrà animo probè ingeneretur, didicerimus. Igitur iustitiæ quidē principium est communio & æqualitas, & quàm proximè cū uno corpore unoq; animo omnes simul pati & affici, & ad unum idemq; tam meum quàm alienum loqui. Quemadmodū & unà Plato testatur, quod ab Pythagoræ accepit. Virorum ergò omnium optimè hoc in moribus cōstituit, proprio cuiusque commodo planè exterminato, contrà verò re communi aucta ad extremas usq; possessiones, quæ ut plurimum seditionis & tumultus causæ existunt. Nam & hæc omnia omnibus communia erant. Nemo autē quicquam possidebat proprium. Et si quidem communioni videbatur, juxta exactissimam iustitiæ normam communibus utebatur. Sin verò minus, suis ipsius rebus bonisque, imò etiam plurib; quàm in cōmunionem intulisset, acceptis abibat. Ita ab primo initio iustitiam optimè instituit. Postcà itaq; proprietas & propria rei cuiusq; familiaris

liaris possessio, quæ inter mortales viget, iustitiam inducit. Alienatio verò & cōmunionis contēptus, generis iniustitiam infert. Proinde cū hanc propriā cujusq; possessionem hominib. eminus imponere vellet, ad cognata quoque ejusdemq; generis animantia cos cōsociavit, adhortans ut similia vellent ducerentq; eadem & amica. Nempe ut nec injuria ullum ex illis afficerent, nec mactarent, neve ederent. Qui igitur & animalibus, & quod ex iisdem nobiscum elementis constant, & cōmunioris vitæ nobiscum consortia sunt, homines proprios dominosque facit, quanto magis iis, qui communionem habent animæ, quæ ejusdē est generis, & rationis proprietatem instituit. Ex hac ipsa verò manifestum est ipsum iustitiam etiā induxisse, in medium productam ab initio proprietatis & dominationis. Posteaquam verò multos quandoq; & pecuniarum penuria simul adigit, præter jus & æquū quicquam aggredi, & hujus rei gratia optimè providit, per rei familiaris administrationem liberos sumptus, & quod æquum est & bonum sibi satis superq; præparans. Omnino siquidem magistratus quædam est iusta & æqua domus constitutio universæ bonæque moderationis & ordinis, qui in urbibus vigere debet. Ex domibus enim urbes coagmentantur. Ajunt igitur

οἷς ἢ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους
εἰσῆγει δικαιοσύνην. ἢ δὲ ἀλ-
λοξίωσις καὶ καταφρόνησις τῆ
κοινοῦ, γήρους ἀδικίας ἐμποιεῖ.
5 ταύτῃ τοῖς ἀνθρώποις ἐπι-
οικίωσιν ἐνθάδε βουλόμενος
τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πρὸς τὰ
ὁμογενῆ ζῶα αὐτοὺς συνίσηται,
παρεγγέλλον ὁμοίαν τομίξιν
10 αὐτοὺς ταῦτα καὶ φίλος. ὅς
μήδε ἀδικεῖν μηδὲν αὐτῶν, μή-
τε φοιτέειν, μήτε ἐδίειν. ὁ τοί-
νυν καὶ τοῖς ζώοις, δίδωσι δαπ-
τῶν αὐτῶν σοιχίαν ἡμῖν ἐφίση-
15 κε, καὶ τῆς κοινοῦ ζώης ἡ-
μῶν συμμετέχει, οἰκισάσαι τοὺς
ἀνθρώπους, πῶς μᾶλλον
τοῖς ὁμοειδοῦς ψυχῆς κοινωνω-
νῆκοι ἐκ τῆς λογικῆς καὶ οἰκί-
20 ωσιν ἐνίστησται. ἐκ δὲ ταύτης δῆ-
λον, ὅτι καὶ τῇ δικαιοσύνῃ εἰσῆγει
ἀπ' ἀρχῆς τῇ κυριότητι πᾶ-
ραγομένην. ἐπεὶ δὲ πολλοὺς ἐ-
νότι καὶ πᾶσι χρημάτων συμα-
25 γαχάζει περὶ τὸ δίκαιον τι
ποιεῖν, καὶ τούτῳ καλῶς προ-
νοήσας διὰ τῆς οἰκονομίας τὰ
ἐλευθέρια διαπαντήμα, καὶ τὰ δῆ-
καία ἰκανῶς ἐαυτῷ παρασκευά-
30 ζει. καὶ γὰρ ἄλλως ἀρχὴ ὅτι ἐπε-
ρὶ τῷ οἴκῳ δίκαια ὀφείλεις τῷ ὅλῳ
ἐν ἰατρικῇ πῶς ἐταξίαι. δὴ γὰρ τῷ
οἴκῳ αἱ πόλεις σπίνονται. φασὶ
τοῖς

ποίνων αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν
 κληρονομήσαντα τὸν Ἀλκαίου
 βίον, τῷ μὲν τῶν εἰς Λακεδαι-
 μονία πορισθείας τὸν βίον κα-
 ταλύσαντος, οὐδὲν ἦτορ θαν-
 μαθῆναι καὶ τὴν οἰκονομίαν ἢ
 τὴν φιλοσοφίαν, γήματα δὲ ἢ
 γήμηθῆσαι αὐτῷ θυγατέρι. με-
 τὰ ταῦτα δὲ μένειν τῷ Κρο-
 τονιάτῃ, συνοικεῖσθαι ἀγαθῶν 10
 οὕτως, ὥστε παρδίνον μὴ οὐ-
 σαι ἡγῆσθαι τῷ χορῶν. γυναι-
 κα δὲ γήμοιεν, πρῶτῳ πορ-
 οῦν τοῖς βαμῶν. πῶς δὲ με-
 ταποντίους δὲ μένης ἔχοντας 15
 ἔτι τὸν Πυθαγόραν, καὶ καὶ τοῖς
 αὐτῷ χρόνους, τὴν μὴ οἰκίαν
 αὐτῷ Δῆμονος ἡρὸν τελεῖσαι,
 τὸν δὲ σιωπῶν Μουσίου. ἐ-
 πεὶ δὲ καὶ ὕβρις, καὶ ξυφὴ 20
 πολλὰς, καὶ νόμων ὑποφύα
 ἐπαίρουσιν εἰς ἀδικίαν, ἀπὸ ταῦτα
 ὁσημέραι παρήγαγε νόμων βο-
 ηθεῖν, καὶ ἀνομία παλεῖν. ἀπὸ
 ταῦτα δὲ ἐκ τὴν τοιαύτῳ διαίρε- 25
 σιν ἐποίητο, ὅτι τὸ πρῶτον τὸ κα-
 κῶν ἀπαρρῆν ἦσαν εἰς τὰς
 οἰκίας καὶ τὰς πόλεις, ἢ καλε-
 μένη ξυφὴ, δεύτερον ὕβρις, τρίτον
 ἄλκιρος, ἔδωκε πάντας εἰρῆναι 30
 ἐκ ἀποδείξαι τὴν ξυφὴν καὶ σιω-
 πῆν ἀπὸ γῆρας σφόδρα καὶ
 ἀνδρῶν εἰς ἀσθενείας διὰ πάσης

ipsū Pythagorā vitam Alcæi heredi-
 tate esse assecutus, qui post legationē
 in Spartam urbē vitā defūctus nihilo-
 fecius in admiratione fuerit, neque quo
 ad rei familiaris administrationem vel
 sapientiæ studiū. In uxorem verò du-
 xisse ipsius filiam. Postea autē cum apud
 illū Crotoniatam cōmoraretur, eam
 hoc pacto, quæ sibi cohabitaverat, ab-
 duxisse, ut tripudiis & choreis, cum vir-
 go adhuc foret, præficeret. Fœminā autē
 factam aras primam accessisse sacrifi-
 ciis operatā esse. Metapontini recēti adhuc
 memoria Pythagorā colentes, ejus et-
 iamnum temporibus domum quidē
 ipsius quasi Cereris sacrariū initiarūt,
 vicum verò seu angipörtum Musarū
 domicilium. Quoniam autē cōtumelia
 & deliciæ frequenter, legibusq; contem-
 ptus ad injustitiā subrigunt & sollicitāt,
 idcō singulis diebus legibus opem fe-
 rendam, cumq; barbarie & iniquitate
 vel rusticitate legum experte belligerā.
 dum esse adhortabatur. Ideoq; istius-
 modi divisionē faciebat, quod primū
 malorū, quæ vocatur voluptas, in do-
 mos atq; urbes defluere solet, secundo
 loco contumelia, tertio internecio &
 pernicies, inde sequi ex omni rerū na-
 tura repellendam exterminandamq;
 esse luxuriem seu voluptatē, & quen-
 q; à primis statim annis sese modesto
 temperantiq; & masculo vitæ generi
 assuefacere debere. Hoc autē ab omni

infamia seu maledicentia miserabili, item contentiosa ac graviter insectante vel ludente simul, & gravi odioque, deniq; scurrili, vel deridendum propinante ratione repurgandum est. Præterea aliam justitiæ speciem eamq; pulcherrimam constituit, nimirū legumlationes, quæ quidem quid facere deceat, jubet, at contra, quæ nullo modo facienda sint, verant. Hæc autem etiam judiciali potior est. medicinæ quippe hæc similis est, quæ morbis correptos sanat: illa verò initium ne cogitatione quidē percipere potest, sed procul curā gerit animi sanitatis. Quod cum ita se habeat, discipuli Pythagoræ omnium optimi fuerunt legumlatores. Primum quidem Charondas Catanæus: dein de Zaleucus & Timaratus, qui Locresibus leges scripserunt. Præter hosce Theætetus & Helicaon, Aristocrates ac Phytius, qui Rheginorū legūlatores exstiterunt. Atq; hi omnes apud cives suos diis similes honores consecuti sūt. Nō enim, ut Heraclitus scripsisse se Ephesiis ait, Leges præfocasse cives petulanter & lascivē jussit, idque pe omnes ad oætates: sed cum omni intelligentia civilique scientia leges ferre conatus est. Sed quid opus est eos admirari, qui educationis & liberæ nutritionis participes sunt? Zamolxis enim, cū patria Thrax esset, ac Pythagoræ senius factus fuisset, continenter-

καθαριῶς δὲ τέχνη λιασικῆς ἐδ
μαχίμης καὶ τῷ λοιδορητικῆς καὶ τῷ
φοβικῆς καὶ γαλοτοποῖς. πρὸς τῇ
τοῖς ἄλλοις δὲ δικαιοσύνης καλῶ
5 λισον καὶ ἐς ἅπαντα τὸ νομοθετεῖν.
δὲ πρὸς ἀτίει μὲν, ἀ δὲ πωρεῖν.
ἀπαρρηκνείει δὲ, ἀ μὴ χρὴ πρῶτον.
κρίνῃ δὲ ἐστὶ καὶ τὸ δικαστικόν. τὸ
μὲν γὰρ τῇ ἱερῇ καὶ πρὸς τοῖς καὶ νο
10 σήσαστας διεκπύει. τὸ δὲ τῷ ἀρ
χὴν ἐδὲ ποιεῖν, ἀλλὰ πρῶτον ἐκ
πριμλῖται δὲ ἐν τῇ ψυχῇ ὑγίαιας.
τύττε δὲ ἐστὶν ἐχρὸς, νομοθεταί
πάντων δέουσι γὰρ ὅτι οἱ Πυ
15 θαγόρα πρὸς αὐτοῖς. πρῶτον μὲν
Χερώνδας ὁ Καταναῖος ἔπειτα
Ζαλευκός, καὶ Τιμαρέτος, οἱ Λο
κροῖς γράψαντες τὰς νόμους. πρὸς
τέτοις Θαιάπτος καὶ Ἐλικίων καὶ
20 Ἀρεῖος κρατὶς ἐφύτιος, οἱ Πηγί
νοι γυμναῖοι νομοθέται. καὶ
πάντες ἐπὶ τῷ πῶς αὐτῶν πο
λίταις ἰσοθέων τιμῶν ἐτυχον. οὐ
γὰρ καὶ ἀπὲρ Ἡρόκλητος γρά
25 ψειν Εφισίοις ἔφη, τὴν νόμους ἀ
πάξασθαι τὴν πολιταίαν ἡβδὸν κε
λεύσαι, ἀλλὰ μὴ πολλὰς ἐννοίας
καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης νομοθετεῖν
ἐπεχέρησε. καὶ τὸ δὲ τίς τῶν θαν
30 μάζων τὴν ἀγωγὴν καὶ βροφῆς ἐλά
θεράς μετέχονταί, Ζαμβόλεις γὰρ
Θραῖ. ὡς καὶ Πυθαγόρα δοῦλος
γυμναῖος, καὶ τῷ λόγῳ τοῦ
Πυθα

Πυθαγόρῃ διακρύβας ἀφ' οὗτος ἐλπίς
 θείος, καὶ παρὰ γένους αὐτοῦ τὸς
 Γέτας, τὸς τε νόμους αὐτοῖς ἔδωκε,
 παθὰ περ ἔν' ἀρχῇ διδρακνύμε-
 νον, καὶ τὸς τὴν ἀνθρώπου τὸς πο-
 λίτας παρὰ δόξας, τὴν ψυχὴν
 ἀθάνατον εἶναι πείσασθαι. ἔτι καὶ νῦν
 οἱ Γαλάται πάντες καὶ οἱ Ἰσχυροί.
 πολλοὶ πόλιν ἔχοντες βαρβαροὺς τὸς
 αὐτῶν ἡδὲ πατρίδους, ὡς οὐκ
 ἔστι φθαρτὴν τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ
 διαμένειν ἥν' ἐποθανόντων, καὶ ὅτι
 τὸ θάνατον οὐ φοβητέον, ἀλλὰ
 τὸς κινδύνους εὐρώσας ἐκτείνον.
 καὶ ταῦτα παιδευσας τὸς Γέτας,
 καὶ γράψας αὐτοῖς τὸς νόμους, με-
 γιστος ἦν διὸν ἔστι παρ' αὐτοῖς. ἔτι
 τοῦτον ἀντιστοιχίαν τὸς τὴν
 δικαιοσύνης καὶ δίκαιον ὑπελάμ-
 βανεν ἔν' τὴν ἥν' ἀρχὴν, ἀν-
 θρώπιν τε ἀπ' ἐκείνης πολιτείας καὶ
 νόμους, δικαιοσύνην τε καὶ τὰ
 δίκαια δέδωκεν. οὐ γὰρ οὐδὲ
 καὶ τὰ κατὰ ἕκαστον, ὅπως δὴ
 εἶπε, προεβλεῖναι, τὸ διανοεῖσθαι
 περὶ τῶν θεῶν, ὡς ἔστι τε ἔν' τὸς
 τὸ ἀνθρώπου γένος, ὡς ἔστι
 ὡς ἐπεβλέπεσθαι, καὶ μὴ ὀλιγοῖσθαι
 αὐτῶν χρησίμους εἶναι ὑπελάμβαν-
 ον οἱ Πυθαγόρειοι παρ' ἐκείνου
 μεθόντες, διότι καὶ νόμους ἐπαινεῖ-
 ας τοιαύτης, καὶ μὴ δὲ ἀνείρεται
 ἀξιοῦσθαι. τοιαύτην δὲ εἶναι

καὶ Pythagoræ orationes audiisset, ma-
 numissus ac liber dimissus, atque ad
 Getas profectus, illis itidem leges de-
 dit, quemadmodum & initio indica-
 5 vicius, & ad fortitudinē civis est hor-
 tatus, animam immortalē esse persua-
 dendo. Quin & Galatæ omnes etiam
 num & Tralliani aliiq; multi barbaro-
 rum suis liberis persuadent, animas co-
 10 rum, qui vita defuncti sunt, nequaquā
 corruptum iri, sed permanēsuras ac æ-
 ternas fore: itemq; mortem non esse
 extimescendam, sed animum in peri-
 culis fortitudine bene obfirmatū ha-
 bendum esse. Cumq; hæc Getas docu-
 15 isset, eisq; leges præscripsisset, deorum
 apud illos habitus est maximus. Adhæc
 verò expeditissimum quoq; ad iustitiæ
 constitutionem deorum imperiū esse
 existimabat, & ex sublimi ab illo Rei-
 pub. administrationem ac leges iustiti-
 amq; secundum æquitatem instituit.
 Non minus æquum fuerit & illa ad-
 jungere, quemadmodum quæ singu-
 los concernunt, definitur, quā de di-
 20 vino numine cogitare. Nam ut illud
 quoq; erga genus humanum affectū
 est, ita se res habet, quod Pythagoræ
 existimabant, ab illo principe doctrina
 hausta, utile esse inspicere ea minimeq;
 30 negligere. Nobis enim opus esse talij;
 qui nobis præsit, magistratu, cui rehu-
 etari vel quicquā contradicere ne-
 quaquā nos deceat. Talem autē esse,

qui ab summo numine contigit, si qui-
dem numen huiuscemodi est, æquum
dignumque esse magistratu universali.
Quippe hominem animal natura cō-
tumeliosum esse, recte loquentes dixe-
runt, itemque iuxta affectus & cupidi-
tates reliquaque affectiones varium.
Opus itaq; esse tali eminentia ac digni-
tate superiorumq; cohibitione, à qua
in vita communi moderatio quædam
& ordo existit. Porro necessario unū-
quemq; ex ipsis, qui naturæ varietatē
norit, nunquam memoriam cum pie-
tatis, tum etiā divini cultus deponere:
sed semper ob oculos mentis ponere
oportere arbitrabantur. Tanquam in-
tuentes simul omninoq; observantes
humanum agendi vivendi que modū.
Post divinum verò supremumq; nu-
men quā plurimi parentes faciendos
esse, & non minoris simul legem, atq;
illis sese obedientem ac morigerū red-
dere, non fictè: sed verè atq; ex animo.
In summa nullum pestilentius majus-
q; malum ducendū esse putabant, quā
vel magistratum, quo regamur, repu-
diare, vel cum sit, ei parerē nolle. Ho-
minem enim salvum esse non posse
nemine præidente. In patriis moribus
ritibusq;, etsi illi paulò cæteris forent
deteriores, permanendum esse, viri isti
probabant. Nam facile ab legibus cō-
stitutis desillire, & per se quosq; priva-
tos esse velle, item legum abscissiones,

τὴν ὑπὸ τῷ θεῷ χρημαίνων,
ὑπερβῆναι τὸ θεῖον ποῦναι, ἀξι-
ον εἶναι τῆς ὑπὸ τῷ σύμπαντι
ἀρχῆς. ὑβρετικὸν γὰρ δὴ φύσιν
τὸ ζῶον ἔφασκεν εἶναι ὁρθῶς λή-
γοντες, καὶ ποικίλον, κατὰ τε
τὰς ὁρμὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας,
ὅτι καὶ τὰ λοιπὰ τῶν παθῶν.
διδόναι οὐκ ὀκνήσας. ὑπεροχῆς
τε καὶ ἐπαινετάσιαις, ἀφ' ἧς ἔστι
παρρησιασμός τις καὶ τάξις. ὁ-
ντο δὲ δὲν ἔκαστοι αὐτῶν σὺν
εἰδύται τὴν τῆς φύσεως ἀδι-
κίαν, καὶ δὲ ποτὲ λήθω ἑ-
λκυστικῆς ἀφ' ὧν τὸ θεῖον ὁσιότητος
τε καὶ θεοκρατίας. ἀλλ' αἰτιόθεν
ἀφ' ὧν διανοίας, ὡς ἐπιβλέποντες
τε καὶ ἀμφοτέρωθεν ἡ ἀνθεωπι-
νὴ ἀγωγή. καὶ δὲ τὸ θεῖον τε καὶ
τὸ δαιμόνιον ποιῶν ποικίλως λή-
γον γόνιμα τε καὶ νόμου, καὶ τοῦ-
των ὑπήκοον αὐτὸν κατασκευά-
ζειν, μὴ πλεονεξίας, ἀλλὰ ἀπει-
ρίας. καὶ ὅταν δὲ ὥσπερ δὲ ὑπὸ
λαμπρότητος, καὶ δὲ εἶναι καὶ
ἀνταρχίας. ὡς γὰρ ἀνταρχίας τὸν ἀν-
θεωπικὸν διασώζειν, καὶ ὡς δὲ
σαυτοῦ τὸ μέγεθος ἐν τοῖς παθί-
οις ἔστιν τε καὶ νομίσματα, ἐδιδόχα-
ζον οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι, καὶ ἡ μικροῦ
χρεῖαν ἐτίθει. τὸ γὰρ πᾶσι δὲ
πᾶσι δὲ ἀπὸ τῶν παρρησιαστικῶν νόμων
καὶ οἰκίους εἶναι καὶ νομοτομίας
ἐδιδόχα

ἡ δαμῶς εἶναι σύμφωρον ἐν σωτη-
 ριον. πολλὰ μὲν ἔτι καὶ ἄλλα τῆς
 πόρος θύας ὁσίας ἐχθύνει ἔργα διὰ
 πράξατο σύμφωρον ἰαυτῇ τὸ βίον
 τοῖς λόγοις ἐπιδεννύων. καὶ χεῖρον δὲ
 ἐνδὲς μετὰ μόνον δὲ μὴ καὶ ἐν τῇ
 ἄλλῃ σαφῶς ἐμφανίσει. ἰσθῶ δὲ τὰ
 πόρος τὸ πρὸς βίῳ τὸ ἐν Συβαρ-
 εὶς ἐν Κρότωνι παρὰ νομῶν ἐπὶ
 τὸ ἡλικίῃ τινι φυχῶν ἐπὶ Πυ-
 θαγόρῃ ρηθῆναι καὶ ἀρχαῖα. ἐ-
 κείνος γὰρ ἀνηρμῶν τινῶν τὸ μὴ
 αὐτῇ συνδιαβίβαντων ἐπὶ τῷ
 ἐκείνῳ πρὸς βίῳ, ὃν ὁ μὴ τὸ αὐ-
 τοχειρεῖν. ὁ δὲ ὑδὲς τιτελάθη. 15
 πόρος ὅπ' ἀρρωστίας τῷ τῆς
 γαστρὸς μετερχεῖται, ἔτι μὲν
 τῷ ἐν τῇ πόλει διαποροῦντι
 ὅπως χρῆσται τοῖς πράγ-
 μασι, ἐπεὶ πόρος τοὺς ἐνέ- 20
 ρους, ὡς αἶψα δὲ βούλοιτο με-
 γάλα πόρος αὐτὸν διαφωτῆσαι
 τοὺς Κροτωνιάδας, καὶ δοκι-
 μάζοντας αὐτοῦ μὴδ' ἰερῶν
 τοῖς βωμοῖς προσάγει ἐκείνης, 25
 ἐπεὶ οἱ πλείους ὑπὸ τῷ βωμῷ
 ὑπεπῶν. προσελθόντων δ' αὐ-
 τῶ τὸ Συβαρεῖς, ἐμμεμῶνται,
 πρὶν μὴ αὐτοχειρὶ λόγον ὑποδ-
 δόντι τὸ ἐπὶ μὴ μὴ, οὐ συμ- 30
 πῶν ἐφῆσεν. ὅθεν ἡ τιμὴ αὐτὸν
 Ἀπὸ πολλῶν φάσκει εἶναι σωφ-
 ρὸν καὶ πρὸς τοὺς ἐπὶ τινος ζητή-

rem esse nullo modo utilem nec salu-
 tare. Enimvero multa alia opera pi-
 etatis erga deos habentia constituit, &
 perfecit, suam ipsius vitam ejusq; in-
 stitutum verbis sermonibusq; consu-
 num exhibens. Nec abs re fuerit utius,
 quod reliqua apertè queat ob oculos
 ponere, meminisse. Dicam autem ea,
 quæ in legislatione, quæ ex Sybari-
 deversus Crotonem facta est, ad postu-
 lationem fugitivorum, à Pythagora cū
 dicta, tum etiam facta sunt. Illū enim
 quibusdam è medio sublati, qui secū
 fuerant conversati, ab illis legatis, qui
 adveniebant, quorum ille quidē filius
 erat illorum, qui suis illud facinus ma-
 nibus patrant, alter verò ejus filius,
 qui præ invalitudine mortem obicrat,
 & seditionis fuerat particeps, adhæc ex
 illo hominū genere, qui in urbe ege-
 state premuntur, ut ad librum aliorū
 reb. involent, dixisse aliis, se nolle Cro-
 toniatas admodum cum ipso disside-
 re, eoq; ipso comprobante eos ne sa-
 crificia quidem ad aras adducere debe-
 re, ac servos ipsos ab aris avellendos es-
 se. Cæterum cū accessissent ipsū Sy-
 baritz & hoc reprehenderent, ei, qui
 propriis manibus homicidium patra-
 rat, rationem reddenti eorum, ob quæ
 corripiebatur, leges non ferre, nec ora-
 cula proferre dixit. Unde effluim ipsū
 obtestabantur, ut se Apollinem esse di-
 ceret, quod & antè ad quandam quæ-

stionem interrogatus, vicissim exquississet ex eo, qui interrogabat quam obrem talia acciderent, anne ab Apolline, qui oracula dicit, requireret, ut oraculorum suorum causam redderet? Ad aliū verò, quē ridere arbitrabatur exercitationes illas commentationesq; in quibus Pythagoras animab. reditum esse declarabat, dicentemque se daturum ad patrē epistolam, quū in idem ad inferos descensurus esset, ac praeipientem, ut vicissim aliam acciperet, quū a patre regrederetur, non, inquit, futurum est, ut migrem in locū impiorum, ubi manifesto mactatores puniri constat. Cum autem conviciis ipsum consecreti esset legati, atq; ipso propius ad mare accedente, & a multis qui ipsum sequeretur audiendi causa, quasi imbre quopiam circumfuso, ex iis quidam, qui Crotoniatis consilia dabant, dixit, quandoquidem reliqua, quae adoriuntur, evasimus (quoniam in Pythagoram quoq; impingere cogitarunt) pro quo rursum * ab initio, uti fabulae tradiderunt, omnibus anima prae ditis eandem vocem cum hominibus emittere proditum est, neq; ceterorum animalium ulli ausum fuisse convicia aspergere ullūve ledere. Atq; aliam adinvenit viam seu rationem homines refranandi reprimendiq; ab iniustitia per animarum iudiciū. Reipsa quidem sciens hoc ipsū

συνως ἐρεθίστα, ὅτι τι ταῦτα ὅσον ἀντιερόψισται τῷ σωματούμοιον, εἰ καὶ τὸ Ἀ' πόλλω λίοντα τῆς χρησμῶς ἀξιώσιν· ἀντὶ αἰτίας δὲ τοῦ ὅτι πρὸς δὲ τῷ ἑτέρου, ὡς ἔπειτα καὶ γὰρ ταῦτα τὸ διαφραζῶν, ἐν αἷς ἀποφραίνεται Πυθαγόρας ἐπαύτοδον εἶναι ταῖς ψυχαῖς, καὶ φάσκειν πρὸς τὸ πατέρα δάσκειν ἐπιστολὴν, ἐπεὶ δὲ τῷ τοῖς ἄλλοις μέλλοις καθίσταίνεν, καὶ κελούσιν λαβεῖν ἐτέρω, ὅταν ἐπαύσιν παρὰ τῷ πατρὶ, ἐκ ἑφ' ἡμέρας εἰς τὸ ἄσπεβὼν τόπον παραβάλλειν, ὅπου σφαῶς οἶδε τῆς σφαγῆς κολαζομένης. λοιδορηθέντων δ' αὐτῶν τῶν περισβολῶν, κακίῃ του προσέχοντος ἐπὶ τὸ θάλατταν καὶ περιεσπασμένη πολλῶν ἀκλουθουμένων, εἴπε τις τῶν συμβουλευόντων τοῖς Κροτωνιάταις, ἐπεὶ δὲ τὰ ἄλλα τῶν ἡκόντων κατέδραμεν, ὅτι καὶ Πυθαγόρας προσέειπεν ἐπινούησαι, ἵνα οὐ πάλιν ὅξ' ἀρχῆς, ὡς περ οἱ μῦθοι παραδιδώκασιν ἀπάντων ἐμφύχων, τὸ μὲν αὐτῷ φωνῇ τοῖς ἀνθρώποις ἀφόντων μὲν τῶν ἄλλων ζῶντων μὴ εἶναι τολμήσαι βλασφημίην. καὶ ἄλλω δὲ μεθοδὸν ἀντιρετῆς ἐπέλεξε τοὺς ἀνθρώπους γὰρ τὴν ἀδικίαν διὰ τῆς κρίσεως τῶν ψυχῶν. εἰδὼς γὰρ ἀληθῶς ταῦτα λέγει.

λειτουργίῳ, εἰδὼς δὲ ἐν χρησίστι
 ἔσσαν εἰς τὸ φόβον τὴν ἀδικίας, πολ-
 λὰ δὲ μάλλον ἀδικεῖν δὲ πᾶ-
 ρήν γαλλεν ἢ κτείναν ἀνθρώπων.
 ἐν αὐτῷ γὰρ κτεῖναι ἢ κρίσιν, ἐπλο-
 γιζόμενος ἢ ψυχὴν ἐπὶ τὴν ἐξίστην
 αὐτῆς, ἐν τῇ παρώτρυνον ὅτι τῶν
 φύσιν βουλόμενοι δὲ τὴν ἐν τοῖς
 αἰήσεσι καὶ ἀσυμμετρίαις καὶ ἀπείροις
 περιπερασμένῳ καὶ ἴσῳ ἐπὶ σύμ-
 μετρον δικαιοσύνην παρὰ διδῆσαι,
 ὅπως δεῖ αὐτὴν ἀκτείναν, ἐφηγήσα-
 ντο τὴν δικαιοσύνην, ἔφη παρὰ τοῖς
 κτείναι τῶν ἀνθρώπων ἐκείνῳ, ὅπερ μό-
 ρον τῶν ἐν γεωμετρίας διαίραματά-
 των ἀπείρους μὲν ἔχον τὰς τῶν ἀν-
 ματάων συστάσεις. ἀνομοίως δὲ ἀλ-
 λήλους διακειμένους, ἵσας ἔχον τὰς
 τῆς διωμάτων ὁποδείξεις. ἐπεὶ δὲ
 καὶ ἐν τῇ πρὸς ἑτέρον χρεῖα ἔστι τις
 δικαιοσύνη, καὶ ταύτης τοιοῦτον τινα
 ἔσπον λέγεται ὑπὸ τῶν Πυθαγο-
 ρείων παραδίδοσθαι. εἶναι γὰρ καὶ
 τὰς ὁμολίας, τὴν μὲν ὑπὸ κτείναν, τὴν
 ἀκτείναν, διαίρειν δὲ ἡλικίας τε καὶ
 διαφορὰ καὶ ἀξιώματι, καὶ οἰκεί-
 ον τὴν ἀνθρώπων καὶ ἐργατίας,
 καὶ εἰ τι ἄλλο τοιοῦτον, ἐν ταῖς
 πρὸς ἀλλήλους διαφοράς ὅν
 ὑπάρχει. ἔστι γὰρ ὁμολίας εἰ-
 δος, ὃ φαίνεται νεώτερον μὲν
 πρὸς νεώτερον, οὐκ ἀκτείναν
 εἶναι, πρὸς δὲ τὸν πρεσβύ-

judicium dictum, gnarus verò etiam
 illud utile existere ad terrorem inju-
 stitiæ incuriendum, multòque magis
 injuria affici oportere, quàm hominē
 perimere adhortabatur. Apud inferos
 enim judicium collocatum esse, repu-
 tans animam ejusque substantiam, ac
 primam rerum existētiā naturam.
 At volētes eam in rebus inæqualibus
 modumq; non habentibus, adeòque
 infinitis terminatam juxta, ac æqualē
 & proportionē dimensam justitiā o-
 stendisse, quemadmodum ea scilicet
 exercenda sit exposuisse, justitiā ajē-
 bat assimilata esse illi formæ, quæ sola
 quadrangulare est in Geometria,
 planè infinitas habens figuratum con-
 stitutions. Sin verò inæqualiter inter
 se affecta sint, æquales habere potentia
 demonstrationes. Quoniam & in cō-
 muni cum hominib. usu aliqua justitia
 existit. Atq; hujus talis quendam ab
 Pythagoræis modum traditum esse
 perhibent. Esse namque in communi
 hominum convictu hunc quidem o-
 portunum, aliū verò importunum.
 Aetates autē discriminari cum dignita-
 te, cum etiam differētia, & proprietate
 cognationis & beneficentiæ, & si quid
 aliud hujuscemodi est, in mutuis dif-
 ferentiis omninò existit. Est enim cō-
 suetudinis species quædam, quæ ado-
 lescentiori quidem ad adolescentiōrē
 nō videtur esse oportuna: at si cum sci-
 niori

niori congregiatur, planè importuna est. Neq; enim iræ vel comminationis vel audaciæ species ulla: sed omnis importunitas istiusmodi juniori cum seniore diligenter cavenda est. Confirmilem autem omnibus numeris esse orationem de dignitate. Nam venientē ad virum, qui vera dignitate cum honestate conjuncta præditus sit, nec decens esse, neq; opportunū offerre, neq; 10. rursum libertatem in dicendo, neque reliqua, quæ modò dicta sunt, admittere. Hisce similia sunt & illa de justitia, quæ in beneficos & erga se benè meritos exercetur. Porro esse varium quædam & multiformem temporis oportunitatisq; usum. Irascentium namq; & excandescentium alios quidem suo tempore hoc agere, alios verò intempestivè. Et rursum ex iis, qui expetunt, & animo mentoq; aliquid concupiscunt, adeoq; affectibus ducuntur, fieri potest, ut nonnunquam ea quidem sequi opportunum sit, alia verò sequendi nullam esse oportunitatem: eandemq; rationē esse de aliis quoq; affectionib. juxta ac actionibus, item de dispositi-

5. τινον ἀκαιρον. οὐτὶ γὰρ ὀργῆς, οὔτε ἀπειλῆς, εὐδίας παρ, οὔτε θερασύπτως, ἀλλὰ παῖσαν τὴν τοιαύτῳ ἀκαιρίαν εὐλογητίστον εἶναι ἢ νωτίοντος πρὸς τὸν πρεσβύτερον. παραπλῆστον δὲ τίνα εἶναι καὶ τὸν περὶ τοῦ ἀξιώματος λόγον. πρὸς γὰρ ἀνδρα ἐπὶ καλοπαγαθίας ἡκουτα 10. ἀληθινὸν ἀξίωμα, οὐτὶ εὐχρημον οὐτ' εὐκαιρον εἶναι προσφίσειν, οὔτε παρρησίαν παύλιν, οὔτε τὰ λοιπὰ ἢ ἀρτίως εἰρημίζων. παρερρησία δὲ 15. τοῦτοιο καὶ περὶ τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. εἶναι δὲ πάλιν καὶ τινὰ καὶ σπουδαίον τὴν τῆς καιροῦ χρῆσιν. καὶ γὰρ ἢ ὀργιζομένων τε καὶ θυμουμένων, 20. τοὺς μὲν εὐκαιρῶς τοῦτο ποιεῖν, τοὺς δὲ ἀκαιρῶς. καὶ πάλιν αὐτῇ ὀρεγομένων τε καὶ ἐπιθυμούντων ὁ ἡμαίνων, ἐφ' ὅτι δὴ ποτε τοῖς μὲν ἀκαλεσίῃ 25. καιρὸν, τοῖς δὲ ἀκαιρίαν. καὶ αὐτὸ δὲ εἶναι λόγον καὶ πρὸς ἄλλων παθόντων καὶ παρῆσιν, καὶ διαδίδων καὶ ὁμιλιῶν καὶ ἐντιθεμένων. εἶναι δὲ τὸ καιρὸν μέχρι μὲν 30. τινος διακτῆ, καὶ ἀπαράλογον καὶ τεχνολογίαν ἐπιτελούμενον, καθόλου δὲ καὶ ἀπλῶς οὐδὲν αὐτῇ τοῦτοιο ὑπάρχειν. ἀπλῶς δὲ

ἀεὶ βλεπτα δὲ εἶναι καὶ χεῖρον τοιαῦτα
 οἷα συμπαρίπιδαι τῇ τῇ καίρῳ
 φύσιν τὴν τε ὀνομαζομένην ὥρας,
 καὶ τὸ ἀπείρον καὶ τὸ ἀμέτρητον, ὅ
 εἰ τι ἄλλο τυγχάνει τοῖσι τοῖς ὁ- 5
 μογενέσι. ὅν. ἀρχὴν δὲ ὑποφαι-
 νοῖτο ὅτι παρὰ τὴν, ἐν τῇ ὅττι τιμι-
 ωτάτων εἶναι ὁμοίως ἐν ἐπιστήμη
 καὶ ἐμπειρίᾳ, καὶ ἐν γένει, ὅτι πα-
 λιν δύο, ἐν οἰκίᾳ τῇ καὶ πόλει 10
 καὶ στρατοῦ, καὶ παρὰ τοῖς πι-
 κτοῖς συστάσεσι. διὰ τὴν ὅτι
 εἶναι καὶ * διὰ τὴν ὅτι τὴν τῆς ἀρ-
 χῆς φύσιν ἐν παρὰ τοῖς ὅτις ἐπι-
 μένοις. ἐν γὰρ ταῖς ἐπιστήμασι οὐ 15
 τῆς τυχεύσεως εἶναι διανοίας, τὸ
 καταμαθεῖν τι καὶ κρῖναι καλῶς
 βλέψαντας εἰς τὰ μέγιστα τῆς
 πραγμάτων, ποῖον πούτω
 ἀρχή. μετὰ τὴν δ' εἶναι ὁμοίαν 20
 τὴν καὶ χεῖρον ἀεὶ δόλου τῇ καὶ παρ-
 τὸς τὸν κίνδυνον γίνεσθαι, μὴ
 ληφθείσης ἐρῶς τῆς ἀρχῆς. οὐ-
 δὲ γὰρ, ὡς ἀπλῶς εἰπὼν, ὅτι
 ὅττι μὴ ταῦτα ὅτις γίνεσθαι, ἀπο- 25
 κείσεως τῆς ἀληθείας ἀρχῆς.
 τὸν αὐτὸν δ' εἶναι λόγον καὶ παρὰ
 τῆς ἐτέρας ἀρχῆς. οὐτε γὰρ οἰ-
 κίας, οὐτε ὅτι ποτε αἶν οἰκισθῆ-
 ναι, μὴ ὑπάρξαιτος ἀληθεί- 30
 τοῦ ἀρχῆς τῆς ἀρχῆς τῇ
 ἐπουσίᾳ. Ἀμφοτέρων γὰρ εἶβη-
 λοῦσθαι καὶ ἐπιστάσεως γίνεσθαι,

Consequentia verò etiam penè esse
 istiusmodi, quæ simul naturam tem-
 poris, eamq; quæ vocatur oportunitas
 temporis, item decorum & maximè
 conveniens, & si quid aliud hisce co- 5
 gnatū est, sequuntur. Magistratum autē
 statuebat in omnibus, & ubiq; unum
 & singulare quid esse ex rebus pretio-
 sissimis, juxta ac in sciētia & rerum ex-
 perientia, itemq; in ortu: & rursū
 duo, in familia scilicet & Repub. item
 in exercitu & cunctis istiusmodi con- 10
 stitutionib. seu fundamentis. Visu autē
 haud esse facilem, & motu gravē ma-
 gistratus naturam in omnibus iis, quæ
 dicta sunt. Nam in scientiis haud vul-
 garis intelligentiæ esse didicisse simul
 ac judicio percepisse eos, qui probè in- 15
 spexerunt actionis partes, cujusmodi
 horum sit magistratus. Permagnā verò
 esse differentiam penèq; de toto & u-
 niverso periculum ac discrimen exsi-
 stere, nō rectè legitimèq; accepto ma-
 gistratu. Nihil quippe, ut simpliciter
 dicam, in posterum rerum omnium
 unquam sacrū esse, verò ignorato ma- 20
 gistratu. Eundem verò etiam modum
 ac rationem esse de alio magistratus
 genere. Neq; enim domū non modò
 benè regi, sed ne benè quidem fūdari,
 non existente vero magistratu, ac tali,
 qui non ultrò præsit. Utrumq; enim,
 oportet ex illis qui volunt esse aliquē
 superiorem præsidentium ordinem,

ut magistratus iuxta sit, qui præsit, ac illi qui huic sint subditi. Quemadmodum & disciplinæ rectè se habet, cum utrinq; doctori cum discipulis ita convenit, ut hi discere, illi docere velint. Nam alterutro vel quocunq; modo ex illis, de quibus dixi, renitente, propositum opus nullo modo legitime consummari poterit. Hoc pacto igitur superioribus dicto audientes esse, itidemq; discipulos præceptoribus parere, bonum honestumq; esse judicabat. Maximum autem hujusce rei argumentum verbis ad rem collatis, & quidem istiusmodi præbuit. Profectus est ad Pherecydem Syrium ex Italia in Delum insulam, & quod gravi ac foedo laboraret morbo, qui vulgò phthiasis, hoc est, pedicularis vocitatur, à pediculis scilicet toto corpore erumpentibus atque illud consummentibus, cum curaturus accessit. Et dum in hoc erat, ut morbum depelleret, apud ipsum ad extremum usq; vitæ finem mansit, eiq; ut præceptor ac duci suo exequiarum justa persolvit. Adeo magni faciebat studiū propensamq; erga præceptorem voluntatem. Præterea ut in foederibus seu pactationibus à mentiendo planè alieni forèt, adeo accuratè & diligenter discipulos præparabat Pythagoras, ut ferant Lylin aliquando, cum in Iunonis templo flexis genibus divam adorasset, temploq; exeuntem

ὁμοίως τῷ τε ἀρχόντῳ καὶ τῷ ἀρχομένῳ. ὡς περ καὶ τὰς μαθησὺς τὰς ὁρθεῶς γινομένας ἐκουσίως δεῖν εἶσθαι γίνεσθαι, ἀμφοτέρων βουλομένων τῷ τε διδάσκοντι καὶ τῷ μαθησάντῳ. ἀντιτίθεντος καὶ ὁπότερον δὴ ποτε τῷ εἰρημένῳ, οὐκ εἴ τι πεπιδαπῆται καὶ ῥόποι τοῦ ποροκείμενου ἔργου. ὥτω μὲν οὖν τὸ πεπιδάσθαι τοῖς ἀρχουσι καλὸν εἶναι ἰδοκίμαζι, καὶ τὸ τοῖς διδασκαλοῖς ὑπακούειν. τιμηθέντος δὲ δι' ἔργου μέγιστον παρήχεται τοιοῦτον. πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύριον διδασκαλὸν αὐτὸν γρόμμενον, ὑπὸ τῆς ἰσταλίας εἰς Δῆλον ἐκομίσθη, νοσοκομήσων τι αὐτὸν περιπα-
 20 θῆναι γρόμμενον τῷ ἰσθρουμένῳ τῆς * φθορίστως παθεῖ, καὶ κηδεύων αὐτὸν παρημηνέῳ ἄρχῃ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ, καὶ τὴν ὁσίαν ὑποπλήρωσε περὶ τούτου αὐτοῦ καθηγημόνα. οὕτω περὶ πολλοῦ τῇ περὶ τὸν διδασκαλὸν ἐποιεῖτο προυδῆν. ἁρόσγη μὲν σωτηρίας καὶ τὸ ἀψάδῃν ἐν αὐταῖς οὕτως ἐν
 30 παρημηνίᾳ τοῦ ὁμολήτας Πυθαγόρας, ὥς περ περὶ ποσῶς ἴσῃν προσκυνησάσθαι ἐν Ἡραεῖ ἱερῷ, καὶ ἐξόντα σωτηρίας

ΕΥρυφάμῳ Συρακουσίῳ ᾧ ἰ-
ταίρῳ τινι, περὶ τὰ προπύ-
λαια τῆς θουῦ εἰσιόντι. ἄρως ἄ-
ξατος δὲ τῷ ΕΥρυφάμῳ προσ-
μύνας αὐτὸν, μέλεις ἂν καὶ 5
αὐτὸς προσκυήσας ἐξέλθοι,
ἰδὲν αὐτὸν ἐπὶ τῇ λιθίνῳ
θύκῃ ἰδρυμένῳ αὐτόθι. αἷς δὲ
προσκυήσας ὁ ΕΥρυφάμος,
καὶ ἐν τινι διαστομῇ ἐβα- 10
δυτέρα καὶ ἑαυτὸν ἐντοίγα γλῶ-
μπος, δι' ἐτέρου πυλῶνος ἐκ-
λαθόμενος ἀπηλλάγη, τὸ τε
σῆς ἡμέρας λοιπὸν καὶ ἔπει-
σαι ὅλκα, καὶ τὸ πλεον μέρος 15
ἐπὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας εἶλιν ἀ-
ξέμενος, προσέμεινεν ὁ Λύσις. καὶ
τάχα ἂν ἐπὶ πλείονα αὐτῷ ἦν
εἰ μήπερ ἐν τῇ ὀμακίᾳ τῆς
ἐξῆς ἡμέρας γλῶμπος ὁ ΕΥρύ- 20
φάμος, καὶ ἀκούσας ἐπιζητουμέ-
νοι πρὸς ᾧ ἰταίρῳ τῷ Λύ-
σιδος, ἀνεμνήσθη καὶ ἐλθὼν αὐ-
τὸν ἔτι προσμείνοντα καὶ τὴν
σωθήκην ἀπήγαγε, τὴν αἰτί- 25
αν εἰπὼν τῆς λήθης. καὶ πορτο-
πιδίς, ὅτι ταύτῃ δὲ μοι θη-
ὼς τις ἐνῆκε δοκίμιον ἐσωμένῳ
τῷ σῆς περὶ σωθήκας ἐστᾶθίας,
καὶ τὸ ἐμφύχον δὲ ἀπέχεσθαι. ἐν- 30
ομοθέτησε δὲ τι ἄλλα πολλὰ, ὥ-
ς εἰρησποιοῦντο ἐπὶ ἡδύμῃ. ἰδι-
ζόμενοι γὰρ μυσάτρεος φόνον ζῶων

casu in Euryphamum Syracusium a-
micorum quendam divæ vestibula in-
grediētem incidisse. Cūq; Eurypha-
mus mandasset, ut ille se praestolaretur,
donec & ipse diva adorata egressus fo-
ret, supra sedē quandā lapideam ibi lo-
ci collocatam cum consedis dicunt.
Quū aut Euryphamus divā adorasset,
atq; in quendam commentationem
profundiorēq; cogitationem demer-
sus esset, per aliam portam vel incuria,
vel oblivione digressus esset, Lysin,
quod dici reliquū erat cum inseque-
ti nocte, itemq; potissimam alterius
dici partē quietē placidēq; traduxisse,
& Euryphamū expectavisse. Ac for-
tasse longiore temporis spacio ibi hæ-
surus fuisset Lysis, nisi in auditorio, ubi
publicē convenitur, insequenti die
fortē adfuisset Euryphamus, atq; is au-
dito se quæsitum ab amicis Lysidis, in
memoriam revocavisset, quæ dixerat,
cūq; aggressus ex pacto adhuc ex-
spectantē in sede saxea inde abduxisset,
causam oblivionis allegans. Insuperq;
adjecit hanc cogitationem deorum a-
liquem sibi immisisse, quæ futura esset
euz, inquit, in pactis cōventisq; stabili-
tatis ac constantiæ exploratio, utq; ab
animatis abstineas. De aliis item multis
leges tulit, & quemadmodū vitæ insti-
tutum illibatū servarent, atq; id quasi
cum pace transigerent. Quippe soliti
erant eādem animalium abominari,

tanquam iniquam & ab legibus alienam ac præter naturam & quia longè sceleratius magisq; nefarium ducebant, hominem interficere, à prælio abstinabant. Cædium autem subministrator ac legislator Mars, sive bellum est. His enim in unum quasi corpus coagnatur, & *stacram non esse transcendendā*, justitiæ hortatio est, omnia jura atque æqua exercenda esse præcipiens, uti in Commentariis de Symbolis ostendetur. Liquidò igitur apparuit ex hisce omnibus magnum studiū ac diligentiam ab Pythagora adhibitā esse in exercitatione justitiæ, atq; ut eam hominibus, tam re ipsa, quàm verbis traderet.

CAP. XXXI.

De moderatione & temperantia, quemadmodum eam Pythagoras exoteris solitus sit, eamq; hominibus tradere tam verbis, quàm vita instituto consueverit, & de universa fabricatione, quidq; ejus sint species, & quas in hominibus constituierit.

Sequitur harum rerum orationem ejus de temperantia & moderatione sermo, quemadmodum hanc virtutē excoluit sectatusq; est, atq; eam tradidit, ut communi usu vitæ sui eam excernerent. Iam igitur communes de ea præceptiones productæ sūt, in quib; ferro atq; igni omnia immoderata modūq; excedentia abscindenda esse definitū fuit. Ejusdem generis est, abstinere ab omnibus anima præditis, itemq; à delicatis & luxuriosis, siquidē in publicis epulis cibos suaves ac sumptuosos

ὡς ἀνομοι καὶ περὶ φύσιν, πρὸς
ἀνὰ μᾶλλον ἀναιμωτέρον τῶν
ἀνθρώπων ἡρώμενοι κίεσαν, ἐκ
τῶν ἐπολέμων. φόνων δὲ χρὴ
μνήτης καὶ νομοθέτης ὁ φύλα-
μην. ταῦτοις γὰρ καὶ σωματο-
ποιεῖται, καὶ τὸν ζυγὸν δὲ μὴ
ὑπερβαίνειν, δικαιοσύνης ὅσον
παρεκκλίσματα. πάντα τὰ δὲ
καὶ παρεγγέλλων ἀσκεῖν, ὡς
ἐν τοῖς περὶ συμβόλων διαχ-
θίσταται. πέφηνεν ἄρα ὅτι πάν-
των τούτων μέγαν ἀποῦδν
περὶ τὴν τῶ δικαιοσύνης ἀσκησιν
καὶ παραδόσιν εἰς ἀνθρώπους ἀ-
πομύμιος Πυθαγόρας, ὡς ἐν τοῖς
ἔργοις καὶ ἐν τοῖς λόγοις.

ΚΕΦ. ΛΑ.

Περὶ σωφροσύνης ἀπὸ τοῦ ἐπιτελεῖν
Πυθαγόρας καὶ περὶ αὐτῆς ἀν-
θρώπους διδάσκει καὶ ἔργων, ὅτι πάντες
κίεσαν, πρὸς τὰ αὐτῶν εἶδη, καὶ τινὰ κατε-
στάτο ὡς τοῖς ἀνθρώποις.

Επιτετα δὲ τῶ περὶ τούτων
λόγῳ ὁ περὶ σωφροσύνης, ὡς
τε αὐτῶν ἐπιτέλλεται καὶ παρὰ δέκε-
τοῖς χρομείοις. εἴρηται μὲν εἰ ἡ-
δη τὰ κοινὰ παρεγγέλλετο, πε-
ρὶ αὐτῶν, ἐν οἷς περὶ τῶ σιδήρῳ τὰ
ἀσύμμετρα πάντα ἀποκρίνεται δι-
άκειται, τὰ δὲ αὐτῶν εἶδος ὅσον ἀπο-
κρίνεται ἐν αὐτῶν ἀπάντων, καὶ
προσέτι βρομάτων τινῶν
ἀκολούτων, καὶ τὸ παρὰ τῶ
αὐτῶν μὲν ἐν ταῖς ἐκτάσεσι τὰ ἡδέια
καὶ

καὶ ἀπολυτελῇ ἐδίδουματα, ὥστε
 πείμπιδα δὲ αὐτὰ τοῖς οἰκέταις
 ἔπειτα τῷ κολάσει μόνον τὰς ἐπι-
 θυμίας παρρατίζεμενα, καὶ τὸ
 χροῦσθ' ἐλδοθήραν μηδ' ἐμία φο-
 ρεῖν, μόνον δὲ τὰς ἑταίρας, καὶ
 αἱ ἐπ' ἡρείαι δὲ αἱ τῷ λογισμῷ, καὶ
 αἱ εὐληκτικαὶ ἄρ' ἐμπαροξύνουσιν,
 τῷ αὐτῷ εἶσθ' εἰδούς. ἔτι δὲ ἐχ-
 μυσία τε καὶ παρτελῆς σιωπῇ
 ὡρὸς τὸ γλῶσσης πρᾶτ' ἐν σωμα-
 σκῇ, πρὸς τὸν τοῖς ἐδιδάσκον-
 τος περὶ τὰ διυληπτότατα ἄρ'
 διαρρημάτων ἀνάληψις τε καὶ ἔξ-
 ἑτασις. ὅθεν τὰ δὲ καὶ αἰονία καὶ
 ὀλιγοσιτία καὶ ὀλιγοῦπνία, δὴ-
 ξης τε ἐκ πλούτου καὶ ἄρ' ὁ-
 μοίαν ἀντιπρόσθετον κατὰ ξα-
 νάσεις, καὶ αἰδώς μὴ ἀνυπό-
 κριτος ὡρὸς τοῖς προσήκου-
 ται, ὡρὸς δὲ τῷ ἐμῇλικας ἀπλα-
 στοῖς ὑποίτης ἐκ φιλοφροσύνης συμ-
 παθείας δὲ καὶ παρρημίας ὡρὸς
 τοῖς πτωτέροις φθόγου χάρις,
 ἐκ πάντων ὅσα τοιαῦτα εἰς τὴν
 ἐν τῇ ἀρετῇ ταχθῆσθαι. καὶ ἔξ
 ὧν δ' ἱπποβοτος καὶ Νεάνθης
 περὶ Μυλλίου καὶ Τιμύχας ἄρ'
 Πυθαγορείων ἰσορῶσι, μαθεῖν
 ἔστι, καὶ ἐκείνων ἄρ' ἀνδρῶν σω-
 φροσύνη, καὶ ὅπως αὐτὸ Πυθαγό-
 ρας παρῆλθε. Τὸν γὰρ Διονύσιον
 καὶ τύραννον φασὶν ὡς ἀνὴρ ποιεῖν

multumq; conditos apponi solere, ro-
 mitti vero eos servis in hoc, ut solum
 cupiditates poena afficiant apppositi.
 Item nullam liberam foeminam aurū
 gestare, sed solas meretrices. Præterea
 res quibus rationis iudicium luxatur,
 quibusque ejus integritas ac puritas
 præpeditur, ejusdem generis sunt. Ad-
 hæc ἐχμυσία seu slehtium, & quævis
 omnino taciturnitas, quæ exercet ho-
 mines, ut simul linguam froeuent, ite
 continēs nulloq; spiritu intermittens,
 circa ea præcepta, quæ omnium diffi-
 cillimè percipiuntur, cognitio atq; in-
 quisitio. Hisce de causis & vini absti-
 nentia, item cibi somniiq; parsimonia,
 tum gloriæ & divitiarum, & id genus
 simillum inexercitata elevatio, & qui-
 dem verecundia à fitione aliena, vel
 simplex erga cognatos & affines, qui
 nos attingunt: erga coævros verò, no-
 bisque æquales sincera & fūco carens
 æqualitas, & amica comitas, sic & ani-
 madversio simul & concitatio in juni-
 ores invidiæ expers, atq; omnia, quæ
 istius generis sunt, ordine ad eandem
 virtutem redigentur. Porro ex iis, quæ
 Hippobotus Neanthēsq; de Myllia &
 Timycha Pythagoræis narrant, illorū
 vitorum frugalitatē temperantiamq;
 colligere est, & quemadmodum eam
 Pythagoras iōis tradiderit. Dionysium
 enim illum Tyrannum ajunt, qui o-
 mnia sive tyrannicèq; administrabat,

nec cuiquā omnino vel amicus fuit, vel cuiusquam amicitia utebatur, ex iis, qui observabant, ei quasi in excubiis itemq; satellitum instar cum solū imperantem, adeoq; exlēgem ejus tyrānidem circūstabant. Eum inquam agmen quodpiam virorum triginta, ex insidiis, præsīde Euryмене Syracusano Dionis fratre, submisisse, quod viris illis insidias structurum eorumq; trāsītum observaturum esset, qui ē Tarento in Metapontum, statō certoq; tempore transire soliti erant. Conglobabantur enim circa montium acclives conversiones atq; hujusmodi loca, quæ talib. accommodata essent, eligebant in regione Tarentina, quæ maximè celebris & convallibus prærupta esset, & per quæ loca necessariō ipsis eundum erat. Itaq; in insidiis collocavit copias Eurymenes. Cæterū cū illi nihil præscientes circiter medium diem ad locum istum pervenissent, latronū ritu milites lætis simul vocibus sublatis in eos irruerunt. Illi penitus turbati cum metu & reverentia, simulq; de improviso ipsa quoque multitudo consternata fuit. Erant enim ipsi in universum numero circiter decem. Quī enim inermes cum variè armatis diu multumq; decertavissent, jamq; captivi abducendi essent, cursu fugāq; se servare constituerunt, ne hoc quidem ab virtute & fortitudine alie-

υδινος αὐτῶν ἐπεφυλασσεν τῆς
φιλίας φυλαττομένων καὶ σωθε-
ῖσθαι μὲν τὸ μυσταρχεῖν αὐτῶν καὶ
παράνομοι. λόχῳ τινὶ βιά-
5 ποντα ἀνδρῶν ἡγουμένου ΕΥ-
ρυμένους Συρακουσίου Δίωνατος
ἀδελφοῦ ἐπιπέμψαι τοῖς ἀν-
δράσι λοχίσσοντα, τὴν μετὰ-
βασιν αὐτῶν τὴν ὑπὸ Τάραν-
10 τος εἰς Μεταπόντιον ἐκδηῶν
καὶ καιρὸν γίνεσθαι. ἡρμύζοντο
γὰρ πρὸς τὰς τῶν ὁρῶν μετα-
βολὰς, καὶ τόπους εἰς τὰ τοι-
αυτὰ ἐπιλέγοντο ἐπιτηδεύουσιν
15 * δὴ φάνης χωρίῳ τῆς Τάραν-
τος φαεργῶδες, καὶ θὺ σιω-
ῶσαν αὐτοῖς ἀταγκαίως ἢ
ὁδοπορία γινώσκειν, ἐλόχευ-
κατακρύψας τὸ πλῆθος ὁ ΕΥ-
20 ρυμένης. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν προ-
εὐδόκητοι ἀφίκοντο οἱ ἄνδρες
περὶ μέσον ἡμέρας εἰς τὸν τό-
πον, ληστειῶς αὐτοῖς ἐπα-
λαλάξαντες ἐπέδυντο οἱ στρα-
25 τιώται. οἱ δὲ ἐκπαραχθίν-
τες. μετ' ἐλαβείαι ἅμα τε
τὸ αἰφνίδιον, καὶ αὐτὸ τὸ πλῆ-
θος, ἦσαν γὰρ αὐτοὶ σύμπαν-
τες δέκα πρὸς ἀριθμὸν. καὶ ὅτι
ἀνοπλοὶ πρὸς ποικίλως ὥπλισ-
30 μένους διαγωνισάμενοι ἔμελλον
ἀλίσκεσθαι, δρόμῳ δὲ φυγῇ δια-
σώζον αὐτὸς διέγνωσαν, ὥδ' ἐπὶ τῷ
το αὐτῷ

το ἀλλότριον ἀρετῆς τιθέμενοι.
 τὴν γὰρ ἀνδρείαν ἥδη φερόμε-
 νον τε καὶ ὑπομένειν ἐπὶ τῇ
 μίᾳ, ὡς ἂν ὀρθὸς ὑπαγορεύῃ
 λόγος. καὶ ἐπιστρέφοντες δὲ ἡ
 δὴ τούτου. βαρύνονται γὰρ τοῖς
 ὅπλοις ἀπελείποντο. οἱ σωδόν-
 ροίμοι τὰ διωγμοῦ, εἰ μὴ πε-
 ραίνοιντο ἐν τῷ πεδίῳ τι-
 νὶ κυάμοις ἐπαρμένῃ καὶ τε-
 θηλῶτι ἰκανῶς, καὶ μὴ βουλό-
 μωοι δόγμα παραβαίνειν τὸ
 κέλευσεν, κυάμῳ μὴ θηγέ-
 νειν, ἔστιν, καὶ ὑπὸ ἀνάγκης
 λίθοις καὶ ξύλοις ἐπὶ τοῖς ποσσ-
 15
 20
 25
 30
 35
 40
 45
 50
 55
 60
 65
 70
 75
 80
 85
 90
 95
 100
 105
 110
 115
 120
 125
 130
 135
 140
 145
 150
 155
 160
 165
 170
 175
 180
 185
 190
 195
 200
 205
 210
 215
 220
 225
 230
 235
 240
 245
 250
 255
 260
 265
 270
 275
 280
 285
 290
 295
 300
 305
 310
 315
 320
 325
 330
 335
 340
 345
 350
 355
 360
 365
 370
 375
 380
 385
 390
 395
 400
 405
 410
 415
 420
 425
 430
 435
 440
 445
 450
 455
 460
 465
 470
 475
 480
 485
 490
 495
 500
 505
 510
 515
 520
 525
 530
 535
 540
 545
 550
 555
 560
 565
 570
 575
 580
 585
 590
 595
 600
 605
 610
 615
 620
 625
 630
 635
 640
 645
 650
 655
 660
 665
 670
 675
 680
 685
 690
 695
 700
 705
 710
 715
 720
 725
 730
 735
 740
 745
 750
 755
 760
 765
 770
 775
 780
 785
 790
 795
 800
 805
 810
 815
 820
 825
 830
 835
 840
 845
 850
 855
 860
 865
 870
 875
 880
 885
 890
 895
 900
 905
 910
 915
 920
 925
 930
 935
 940
 945
 950
 955
 960
 965
 970
 975
 980
 985
 990
 995
 1000
 1005
 1010
 1015
 1020
 1025
 1030
 1035
 1040
 1045
 1050
 1055
 1060
 1065
 1070
 1075
 1080
 1085
 1090
 1095
 1100
 1105
 1110
 1115
 1120
 1125
 1130
 1135
 1140
 1145
 1150
 1155
 1160
 1165
 1170
 1175
 1180
 1185
 1190
 1195
 1200
 1205
 1210
 1215
 1220
 1225
 1230
 1235
 1240
 1245
 1250
 1255
 1260
 1265
 1270
 1275
 1280
 1285
 1290
 1295
 1300
 1305
 1310
 1315
 1320
 1325
 1330
 1335
 1340
 1345
 1350
 1355
 1360
 1365
 1370
 1375
 1380
 1385
 1390
 1395
 1400
 1405
 1410
 1415
 1420
 1425
 1430
 1435
 1440
 1445
 1450
 1455
 1460
 1465
 1470
 1475
 1480
 1485
 1490
 1495
 1500
 1505
 1510
 1515
 1520
 1525
 1530
 1535
 1540
 1545
 1550
 1555
 1560
 1565
 1570
 1575
 1580
 1585
 1590
 1595
 1600
 1605
 1610
 1615
 1620
 1625
 1630
 1635
 1640
 1645
 1650
 1655
 1660
 1665
 1670
 1675
 1680
 1685
 1690
 1695
 1700
 1705
 1710
 1715
 1720
 1725
 1730
 1735
 1740
 1745
 1750
 1755
 1760
 1765
 1770
 1775
 1780
 1785
 1790
 1795
 1800
 1805
 1810
 1815
 1820
 1825
 1830
 1835
 1840
 1845
 1850
 1855
 1860
 1865
 1870
 1875
 1880
 1885
 1890
 1895
 1900
 1905
 1910
 1915
 1920
 1925
 1930
 1935
 1940
 1945
 1950
 1955
 1960
 1965
 1970
 1975
 1980
 1985
 1990
 1995
 2000
 2005
 2010
 2015
 2020
 2025
 2030
 2035
 2040
 2045
 2050
 2055
 2060
 2065
 2070
 2075
 2080
 2085
 2090
 2095
 2100
 2105
 2110
 2115
 2120
 2125
 2130
 2135
 2140
 2145
 2150
 2155
 2160
 2165
 2170
 2175
 2180
 2185
 2190
 2195
 2200
 2205
 2210
 2215
 2220
 2225
 2230
 2235
 2240
 2245
 2250
 2255
 2260
 2265
 2270
 2275
 2280
 2285
 2290
 2295
 2300
 2305
 2310
 2315
 2320
 2325
 2330
 2335
 2340
 2345
 2350
 2355
 2360
 2365
 2370
 2375
 2380
 2385
 2390
 2395
 2400
 2405
 2410
 2415
 2420
 2425
 2430
 2435
 2440
 2445
 2450
 2455
 2460
 2465
 2470
 2475
 2480
 2485
 2490
 2495
 2500
 2505
 2510
 2515
 2520
 2525
 2530
 2535
 2540
 2545
 2550
 2555
 2560
 2565
 2570
 2575
 2580
 2585
 2590
 2595
 2600
 2605
 2610
 2615
 2620
 2625
 2630
 2635
 2640
 2645
 2650
 2655
 2660
 2665
 2670
 2675
 2680
 2685
 2690
 2695
 2700
 2705
 2710
 2715
 2720
 2725
 2730
 2735
 2740
 2745
 2750
 2755
 2760
 2765
 2770
 2775
 2780
 2785
 2790
 2795
 2800
 2805
 2810
 2815
 2820
 2825
 2830
 2835
 2840
 2845
 2850
 2855
 2860
 2865
 2870
 2875
 2880
 2885
 2890
 2895
 2900
 2905
 2910
 2915
 2920
 2925
 2930
 2935
 2940
 2945
 2950
 2955
 2960
 2965
 2970
 2975
 2980
 2985
 2990
 2995
 3000
 3005
 3010
 3015
 3020
 3025
 3030
 3035
 3040
 3045
 3050
 3055
 3060
 3065
 3070
 3075
 3080
 3085
 3090
 3095
 3100
 3105
 3110
 3115
 3120
 3125
 3130
 3135
 3140
 3145
 3150
 3155
 3160
 3165
 3170
 3175
 3180
 3185
 3190
 3195
 3200
 3205
 3210
 3215
 3220
 3225
 3230
 3235
 3240
 3245
 3250
 3255
 3260
 3265
 3270
 3275
 3280
 3285
 3290
 3295
 3300
 3305
 3310
 3315
 3320
 3325
 3330
 3335
 3340
 3345
 3350
 3355
 3360
 3365
 3370
 3375
 3380
 3385
 3390
 3395
 3400
 3405
 3410
 3415
 3420
 3425
 3430
 3435
 3440
 3445
 3450
 3455
 3460
 3465
 3470
 3475
 3480
 3485
 3490
 3495
 3500
 3505
 3510
 3515
 3520
 3525
 3530
 3535
 3540
 3545
 3550
 3555
 3560
 3565
 3570
 3575
 3580
 3585
 3590
 3595
 3600
 3605
 3610
 3615
 3620
 3625
 3630
 3635
 3640
 3645
 3650
 3655
 3660
 3665
 3670
 3675
 3680
 3685
 3690
 3695
 3700
 3705
 3710
 3715
 3720
 3725
 3730
 3735
 3740
 3745
 3750
 3755
 3760
 3765
 3770
 3775
 3780
 3785
 3790
 3795
 3800
 3805
 3810
 3815
 3820
 3825
 3830
 3835
 3840
 3845
 3850
 3855
 3860
 3865
 3870
 3875
 3880
 3885
 3890
 3895
 3900
 3905
 3910
 3915
 3920
 3925
 3930
 3935
 3940
 3945
 3950
 3955
 3960
 3965
 3970
 3975
 3980
 3985
 3990
 3995
 4000
 4005
 4010
 4015
 4020
 4025
 4030
 4035
 4040
 4045
 4050
 4055
 4060
 4065
 4070
 4075
 4080
 4085
 4090
 4095
 4100
 4105
 4110
 4115
 4120
 4125
 4130
 4135
 4140
 4145
 4150
 4155
 4160
 4165
 4170
 4175
 4180
 4185
 4190
 4195
 4200
 4205
 4210
 4215
 4220
 4225
 4230
 4235
 4240
 4245
 4250
 4255
 4260
 4265
 4270
 4275
 4280
 4285
 4290
 4295
 4300
 4305
 4310
 4315
 4320
 4325
 4330
 4335
 4340
 4345
 4350
 4355
 4360
 4365
 4370
 4375
 4380
 4385
 4390
 4395
 4400
 4405
 4410
 4415
 4420
 4425
 4430
 4435
 4440
 4445
 4450
 4455
 4460
 4465
 4470
 4475
 4480
 4485
 4490
 4495
 4500
 4505
 4510
 4515
 4520
 4525
 4530
 4535
 4540
 4545
 4550
 4555
 4560
 4565
 4570
 4575
 4580
 4585
 4590
 4595
 4600
 4605
 4610
 4615
 4620
 4625
 4630
 4635
 4640
 4645
 4650
 4655
 4660
 4665
 4670
 4675
 4680
 4685
 4690
 4695
 4700
 4705
 4710
 4715
 4720
 4725
 4730
 4735
 4740
 4745
 4750
 4755
 4760
 4765
 4770
 4775
 4780
 4785
 4790
 4795
 4800
 4805
 4810
 4815
 4820
 4825
 4830
 4835
 4840
 4845
 4850
 4855
 4860
 4865
 4870
 4875
 4880
 4885
 4890
 4895
 4900
 4905
 4910
 4915
 4920
 4925
 4930
 4935
 4940
 4945
 4950
 4955
 4960
 4965
 4970
 4975
 4980
 4985
 4990
 4995
 5000
 5005
 5010
 5015
 5020
 5025
 5030
 5035
 5040
 5045
 5050
 5055
 5060
 5065
 5070
 5075
 5080
 5085
 5090
 5095
 5100
 5105
 5110
 5115
 5120
 5125
 5130
 5135
 5140
 5145
 5150
 5155
 5160
 5165
 5170
 5175
 5180
 5185
 5190
 5195
 5200
 5205
 5210
 5215
 5220
 5225
 5230
 5235
 5240
 5245
 5250
 5255
 5260
 5265
 5270
 5275
 5280
 5285
 5290
 5295
 5300
 5305
 5310
 5315
 5320
 5325
 5330
 5335
 5340
 5345
 5350
 5355
 5360
 5365
 5370
 5375
 5380
 5385
 5390
 5395
 5400
 5405
 5410
 5415
 5420
 5425
 5430
 5435
 5440
 5445
 5450
 5455
 5460
 5465
 5470
 5475
 5480
 5485
 5490
 5495
 5500
 5505
 5510
 5515
 5520
 5525
 5530
 5535
 5540
 5545
 5550
 5555
 5560
 5565
 5570
 5575
 5580
 5585
 5590
 5595
 5600
 5605
 5610
 5615
 5620
 5625
 5630
 5635
 5640
 5645
 5650
 5655
 5660
 5665
 5670
 5675
 5680
 5685
 5690
 5695
 5700
 5705
 5710
 5715
 5720
 5725
 5730
 5735
 5740
 5745
 5750
 5755
 5760
 5765
 5770
 5775
 5780
 5785
 5790
 5795
 5800
 5805
 5810
 5815
 5820
 5825
 5830
 5835
 5840
 5845
 5850
 5855
 5860
 5865
 5870
 5875
 5880
 5885
 5890
 5895
 5900
 5905
 5910
 5915
 5920
 5925
 5930
 5935
 5940
 5945
 5950
 5955
 5960
 5965
 5970
 5975
 5980
 5985
 5990
 5995
 6000
 6005
 6010
 6015
 6020
 6025
 6030
 6035
 6040
 6045
 6050
 6055
 6060
 6065
 6070
 6075
 6080
 6085
 6090
 6095
 6100
 6105
 6110
 6115
 6120
 6125
 6130
 6135
 6140
 6145
 6150
 6155
 6160
 6165
 6170
 6175
 6180
 6185
 6190
 6195
 6200
 6205
 6210
 6215
 6220
 6225
 6230
 6235
 6240
 6245
 6250
 6255
 6260
 6265
 6270
 6275
 6280
 6285
 6290
 6295
 6300
 6305
 6310
 6315
 6320
 6325
 6330
 6335
 6340
 6345
 6350
 6355
 6360
 6365
 6370
 6375
 6380
 6385
 6390
 6395
 6400
 6405
 6410
 6415
 6420
 6425
 6430
 6435
 6440
 6445
 6450
 6455
 6460
 6465
 6470
 6475
 6480
 6485
 6490
 6495
 6500
 6505
 6510
 6515
 6520
 6525
 6530
 6535
 6540
 6545
 6550
 6555
 6560
 6565
 6570
 6575
 6580
 6585
 6590
 6595
 6600
 6605
 6610
 6615
 6620
 6625
 6630
 6635
 6640
 6645
 6650
 6655
 6660
 6665
 6670
 6675
 6680
 6685
 6690
 6695
 6700
 6705
 6710
 6715
 6720
 6725
 6730
 6735
 6740
 6745

terra accumulata erecto, reverterunt. Deinde Myllias Crotoniates ipsis occurrat, ejusq; uxor Timycha Lacedæmonia dimissi ab multitudine, eo quod Timycha ventrem ferens decimum jam mensem habebat, idcircoque gradu tardiori incedebat. Hqs vero vivos captos perlibentes ad Dionysium tyrannum adduxerunt, cum omni commatu ac sollicitudine eos in vita servatos. Ille autem de iis, quæ acciderant, omnibus prolixè intellectis, valdè se etiam tristitia affectum atq; animo dejectum fuisse declarabat. At vos, inquit, à me digno præ reliquis honore affectum iri censete, si mecum regnū administrare volueritis. Myllio vero & Timycha ad omnia, quæ promittebat, assensu, at enim ubi me unū quid docueritis, cum adjecta deductione ac comitatu in vita integri & sine noxa servabimini. Ac Myllio querente, ecquid esset, quod ex se didicisse averet, nempe id, inquit Dionysius, quæ fuerit causa, ob quam amici tui potius mori maluerint, quàm fabas conculcare: tum Myllias ilico, illi quidem, inquit, ne fabas conculcarent, sustinuerunt: ego vero mortē potius elegero, quam hujus tibi causam exponam, quāobrem fabas cōculcare nolumus. Cæterum cum Dionysius perculsus esset, ac jussisset eum per vim à suo cōspectu secedere, nimirum jubebat Ti-

μιχάριος. ἔτα αὐτοῖς ἀπέναντι Μυλλίας Κροτωνιάτης καὶ Τιμίχα Λακεδαιμονία γυνὴ αὐτῆς ἀπολειμμένοι τε παλῆθης, ὅτι ἐγκυρῆσαι Τιμίχα, τὸν δ' ἐκάλον ἦδη μήτηρ ἔχουσα, ἐσχολαίως διὰ τὸ τοῦ ἐξάδελφου. τήτους δ' ἐζωγρήσαντες ἀσμενοὶ πρὸς τὸν Τύραννον ἤγαγον, μὴ πάσης κομιδῆς καὶ ἐπιμελείας διασώσασατες. ὁ δ' ὤριον γαρούτων διαπυθόμενος καὶ σφόδρα ἀδυμήσας ἐνέφαιεν. ἀλλ' ὑμεῖς γὰρ εἰπὲν ἑσθ' ὅσον τῆς ἀξίας τεύξεσθαι παρ' ἐμοῦ τιμῆς, εἰ μοι συμβασιλεύσῃτε. τῆ δὲ Μυλλίου καὶ τῆς Τιμίχας πρὸς πάντα, ἃ ἐπηγάλλετο ἀνανδύων, ἀλλὰ ἐν γὰρ με, ἔφη, διδ' ἀξαστε, μὴ δ' ἐπιβαλλέσθε τροπομυκῆς διασώζει. πύθοντα δ' ἐπὶ Μυλλίᾳ, καὶ τι ποτ' ὅσον, ὁ μαθεῖν προθυμῆται, ἑκείνο εἶπεν ὁ Διονύσιος, τίς ἡ αἰτία δι' ἣν οἱ ἱταῖοι σου ὄνομα θεῖν μάλλον ἤλαστο, ἢ κυάμους παλῆσαι; καὶ ὁ Μυλλίας εὐθὺς, ἀλλ' ἑαῖνοι μὴ εἴπεν ὑπερμείσαι, ἵνα μὴ κυάμους παλῆσωσιν; ὅπου βαθεῖν ἐγὼ δ' ἐαῖρῃμαι, ἵνα ἴετα σοὶ τ' αἰτίαν μὴ ὅξεϊπτο κυάμους μάλλον παλῆσαι, καὶ ἀπαλαίητος δ' ἐστὶ Διονυσίᾳ, καὶ μέλας πᾶσι χαλεπὸς αἶθερ ἀντ' ὅσον βία, βασιλεύς δ' ἐπὶ πᾶσι.

τῇ Τιμύχᾳ προσάφιστος· ἐ-
 νόμει γὰρ ἅτε γυναῖκα τε οὐ-
 σαν καὶ ἱπογον, εἰρήμην δὲ
 τοῦ αἰδρός· ῥαδίως τοῦτο ἐ-
 λαλήσῃ φόβῳ τῆς βασιλῆως· ἡ
 γυναιὶ συμβούζασα ἐπὶ τῆς
 γλώσσης τοὺς ὀδόντας, καὶ
 ὑποκόψασα αὐτὴν προσέπτυ-
 σεν πρὸς Τυράννῳ. ἑμφαίνουσα,
 ὅτι εἰ ἐκ τῆς βασιλῆως τὸ
 θῆλυ αὐτῇ νικῆναι συνεπαγα-
 γένη, τῆς ἡμιθυμῆτος τι ἀ-
 καλῶσαι, τὸ μὲν ὑπηρετῆσσι ἐ-
 ποδῶν ὑπ' αὐτῆς περιέκλυν-
 ται. οὕτως δοξαζάσθαι πρὸς
 τὰς ἔξωτερικὰς φιλίας ἦσαι,
 εἰ καὶ βασιλικαὶ τυγχάνουσιν.
 παρὰ τὴν δὲ πύλιν καὶ τὰ
 περὶ τῆς σιωπῆς· ἢ παρὰ γέ-
 γέλματα, φέροντα εἰς σφροσύ-
 νης ἀσκήσιν. πάντων γὰρ χαλι-
 πτώτατος ἔστιν ἐγκρατεμάτων
 τὸ γλώττης κρατεῖν. τῆς αὐ-
 τῆς δὲ ἀρετῆς ἔστι καὶ τὸ πείσασθαι
 Κροτωνιάτας ἀπείχασθαι τῆς ἀ-
 θύτου ἐνόθης πρὸς τὰς παλ-
 λακίδας σπουδίας. καὶ ἔτι ἡ
 θύα τῆς μουσικῆς ἐπαύροισις,
 δὲ ἥς καὶ τὸ οἰσμημένον μεράκιον
 ἐπὶ τῷ ἔσθλῳ εἰς σφροσύνην
 μίσηται. καὶ ἡ δ' ἐβριεὺς δὲ ἀπα-
 γωστὰ παραινέσις εἰς τὴν αὐτὴν ἀρετὴν
 αἰετῇ. καὶ ταῦτα δὲ παρὰ τὸν Πυθαγόραν

mychæ tormenta inferri. (Exstimabat
 enim eam, utpote foeminam unâque
 gravidam, jamq; viro quasi nudatam
 & orbatam metu tormentorum per-
 facîle hoc elocuturam.) Illa mascula &
 fortis lingua dentibus compressa eâq;
 præscissam Tyranno in os expuit, li-
 quidò declarans, et si ab tormentis,
 quod in se natura foemineum erat, si-
 mul vinci & expugnari cogeretur, ut
 quippiam eorum, quæ silentio premē-
 da minimeq; enuncianda essent, pro-
 ditura seu detectura foret, ad eam rem
 membro, quo hoc effectum datura
 esset, à se sublato, maximè testū fuit.
 Adeò, ut asciscerentur in externorum
 amicitias, et si vel regias, difficiles &
 morosi erant. Hisce etiam similia de si-
 lentio præcepta erant ad temperantiae
 mentisq; moderationis exercitationē
 ducentia. Omnium quippe modera-
 tionum cōtinentiarumq; difficillima
 est, linguam moderari ac domare. E-
 jusdem iridem virtutis est Crotoniaris
 persuadere potuisse, ut ab illegitimo
 thoro, cui sacrificium non præcessisset,
 & notho pellicum concubitu abstine-
 rent. Adhæc correctio, quæ per Musi-
 cam fit, qua etiam adolescentulum oc-
 stro insanientem & amore exstimulatū
 ad animi moderationem traduxit. Item
 adhortatio quæ ab contumelia abdu-
 ceret, ad eandem quoq; virtutem ten-
 debat. Atq; hæc Pythagoras suis ab se

denominatis discipulis tradidit, quorū ipsemet author erat. Siquidem illi hisce corpora adhibebant, perinde ac si in iis constituta & affixa forent, minimeq; sollicita, quum qui sem carne grvida vel carnosa sint. Hoc nāq; inæquabilis vitæ generis argumentū esse autumabant. Sed & eodem modo se quoque habebant, quoad animum, non quidē quum aut hilares essent, aut subtristes, verū æquabiliter, vel in secunda vel adversa fortuna lenibus animis præditi gaudebant. Irās autem, animi dejectiones, turbationesque hac pellebant. Eratque illis in promptu præceptum, quasi nihil humanorum casuum inexpectatum esse oporteat apud eos, qui mente præditi sunt. At expectanda esse omnia, quæ ipsi nō habeant in sua potestate. Quod si autem quandoque contingeret eos iracundia exardescere, vel dolore angi, vel aliud quid huiusmodi perperi, actutum se è medio recipiebant, & quisq; apud se seorsum concoquere, & medicina pellerē affectum conabatur. Feruntur & hæc de Pythagoræis, neminem ex ipsis iracitum unquam vel famulum domesticūve cæcidisse, poenāq; cum hoc promeritus fuisset, affecisse, neq; liberos hominū quæquam admonuisse: sed unumquemq; mentis animiq; restitutionem in integrum expectavisse. Vocabant autem admonitorem, dum

Πυθαγορείοις Πυθαγόρας, ὡς αἰτίος αὐτὸς ἦν. ποροίχον γὰρ οὗτοι τὰ σώματα, ὥσπερ ἐπὶ τῆς αὐτῆς διακρίνεται, ἐμὴ πόνε μεριμνᾷ, ὅτι δὲ πολὺ σαρκαίνουμάλου γὰρ βίου ὄντο ἐν δόγματι. ἀλλὰ ὡσαύτως καὶ καὶ τὴν διανοίαν, οὐχ ὅτι καὶ ἱλαροί, ὅτι δὲ κατηφείς, ἀλλὰ ἐφ' ὁμαλοῦ πορῶς χαίροντες. διεικρούοντο δὲ ὄργας, ἀθυμίας, παροχάς, καὶ ἥπαισις παράγγελλε, ὡς οὐδὲν δεῖται ἀπορροπῶν συμπεριωμάτων ἀπροσδόκητοι εἶναι παρὰ τοῖς νομῶν ἔχουσιν. ἀλλὰ πάντα προσδοκᾷν ὡς μὴ τυγχάνουσιν αὐτοὶ κέραιοι ὄντες. εἰ δὲ ποτὶ αὐτῶν συμπεριβῇ ἢ ὄργη, ἢ λύπη, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐκποδῶν ἀπηλλάττοντο. καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος ἡμέτερος ἐπειράτο καταπίπτειν τι καὶ ἰσχυρῶς τὸ πάθος. λίγεται δὲ καὶ τὰδε περὶ τῆς Πυθαγορείων, ὡς οὕτως οἰκίτην ἐκόλασαν, οὐθεὶς αὐτῶν ἐπὶ ὄργῃς ἐχόμενος, οὐτε τῶν ἐλδοθέων ἐνοθέσσει τινα, ἀλλὰ ἀνέμενεν ἕκαστος τὴν ἑῆς διανοίας ἀποκατάστασιν. ἐκάλουν δὲ τὸν νομοθέτην παρὰ δαρίαν

δαρτᾶν. ἱποιοῦντο γὰρ τὴν ἀνα-
 μνην σιωπῇ χρώμενοι καὶ ἡσυ-
 χία. σπίνθαρος γούν διηγήτο
 πολλὰς περὶ Ἀρχύτου Τα-
 ρανθίου, ὅτι οὗτος χρόνου τινος εἰς
 ἄγρον ἀφικόμενος, καὶ στρατῶς
 πρὸς παρεστρατοῦς, ἦν ἐρε-
 τίστατο ἢ πόλις, εἰς Μεσσηνίους,
 ὡς εἶδε τὸν τετρίπορον καὶ τὸς
 ἄλλους οἰκέτας, οὐκ εὖ τῆς περὶ
 ἡγεμονίας ἐπιμελείας πεποι-
 μένους, ἀλλὰ μεγάλην τι κερ-
 μένους ἀληθείας ὑπεβόλην, ὅρ-
 θεις τε ἡγεμονίᾳ ἔστω, ὡς αὐ-
 τοῖς εἶπεν, ὡς εἶπε, πρὸς τὸς
 οἰκέτας, ὅτι εὐτυχῶς, ὅτι αὐ-
 τοῖς ὄρχεται. εἰ γὰρ μὴ τὸ συμ-
 βεβηκὸς ἦν, οὐκ ἂν ποτε αὐτοῦς
 ἀθώους γινώσκαι πελάσονται ἡμῶ-
 νος. ἔφη δὲ λέγωντες περὶ
 Κλεονίου τοιαῦτα τινα. καὶ γὰρ ἐκεί-
 νος ἀναβάλλεται πάσας νο-
 μιστάς. τε καὶ κολῶντες εἰς τὴν
 τῆς διαβολῆς ὑποκατάστατον.
 αἰκτῶν δὲ καὶ θαυρῶν καὶ πάν-
 των ἧν τοιοῦτων εἰργασίαις
 ἀνδρῶν, οὔτε δὲ κέρδος, οὔτε ἐπι-
 θυμίας, οὔτε ὀρίη, οὔτε φιλονομίας,
 οὔτε ἄλλο ἢ τῶν τοιούτων αἰτίων
 γίνεσθαι διαφορᾶς. ἀλλὰ πάντας τὰς
 Πυθαγορείους ἔστω ἔχειν πρὸς ἀ-
 λήθειαν, ὡς αὐτὸν παρὰ πᾶσι πρὸς
 πάντα ἔχον. καλὸν δὲ καὶ τὸ πάντα

quod dicitur faceret, *παυδαρτᾶν*, hoc
 est, ad captus puerorum monendo se
 quasi denuittere. Faciebāt enim silentio
 & quiete utentes quandam magnani-
 mitatem. Certè Spintharus frequenter
 de Archyta Tarentino cōmemorabat,
 quod cum certo quodā tempore rus
 venisset, recenterq; ab militum copiis,
 quas urbs in Messenios merentes de-
 duxerat, adesset, simulac vidit curatorē
 reliquosq; famulos ac colonos non
 benè curam gessisse agricolationis, sed
 quodam magno excessu supine negli-
 gentiæ fuisse usos, etiam iratus usque-
 adeò succensuit, ut ipse, sicuti apparet,
 ad domesticos diceret, benè & feliciter
 cum iis agi, quòd ipsis iratus esset. Nā
 nisi hoc accidisset, eos nequaquā im-
 punè laturos fuisse, qui tam graviter
 peccavissent. Aiebat etiam de Clinia
 hæc ferè dici. Illum etenim omnes tū
 admonitiones, tū punitiones rejicere
 & comperendinare in integram mētis
 animiq; restitutionem: viros autem ab
 luctibus lachrymisq;, & omnibus si-
 milibus arceri, neq; verò lucrum nec
 desiderium, neq; iram, nec ambitio-
 nem, nec deniq; quicquam aliud taliū
 rerum occasiōē præbere discriminis
 & contentionis: verum omnes Pytha-
 goricos ita erga se mutuo affectos esse,
 uti bon⁹ aliquis honestusq; pater erga
 suos natos affectus esse possit. Pulchra
 aut. & in primis egregia res est, omnia

Pythagoræ quoq; transcribere, & quasi cuncta dixerit, ei accepta ferre, nullâq; propriam privatamq; gloriam ab iis, quæ inveniuntur, nisi admodum raro, sibi vendicare. Sunt enim quidam, et si numero perexigui, quorû monumēta seorsim cognoscuntur. Admirationi autem etiam est exacta illa custodiendâ suâq; asservandi ratio. Nam inter tam multa annorû curricula & ætates, nulli unquam vel quicquam Pythagoricorum Commentariorum factum elaboratumq; apparet ante Philolai ætatem, sed cuius primus in lucem edidit hocce tres vulgo satis iactatos libellulos, quos Dion ille Syracusanus centum fertur minis emisse, idq; ex iussu Platonis, nempe Philolai paupertate, in quâ cum magnâ, tum gravem extremâq; devenisset, intellecta. Quoniam & ipse Dion de cognatione Pythagoræ-
rum erat, eorq; nomine librorum fiebat particeps. De opinione verò vel sententia hæc eos dicere perhibent, væcor-
dis atq; amentis planè esse hominis, & omni & cuiusvis rei opinationi ad-
hærescere, tum verò maxime illi, quæ ab plarisque & vulgo existeret. Paucis quippe adesse & benè suspi-
cari & opinari. Hoc enim apud eos existere perspicuum est, qui rerum prudentia & cognitione præditi sint. Tales aut perpauci hodie reperiuntur. Igitur talem vim ac potentiam nō per-

Πυθαγόρα ἀνατιθέναι τὴν πρὸ
ὑπολαβὴν, καὶ μηδεμίαν περι-
ποιεῖσθαι δόξαν ἰδίῳ ὑπὸ τῆς
ἐπιπομπῆς, εἰ μὴ τοῦ τὸ
πάντων. πάντων γὰρ δὴ τινες ἐ-
στὶν ὀλίγοι, ὧν ἰδίᾳ γινώσκεται
ὑπομνήματα. θαυμάζεται δὲ
καὶ ἡ τῆς φυλακῆς ἀκρίβεια.
ἐν γὰρ ποταμίαις γῆραις ἐστὶ
οὐδαμῶς οὐδὲν φαίνεται τῆς Πυ-
θαγορείων ὑπομνήματων περὶ
τεταχένως ἀπὸ τῆς Φιλολάου
ἡλικίας, ἀλλ' οὐ πρότερος ὅ-
τε καὶ τὰ θρυλλούμενα ταῦτα
ἔτι βιβλία, ἃ λέγεται Δίων
ὁ Συρακούσιος ἐκαστὸν μὲν
ἐκαστὰ Πλάτωνος καλεῖσθαι
τοὺς εἰς αὐτὴν τινα κατέλλω-
ν καὶ ἐκχυρὸν ἀφικνουμένου τῷ Φι-
λολάου. ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς πρὸ
ὑπο' συγγραφῆς τῆς Πυθαγο-
ρείων, καὶ ὅτι τὸ ποταμὸν
τῆς βιβλίων. περὶ δὲ δόξης
τάδε φασὶ λέγειν αὐτοῦ. εἰ
τοῦτου μὲν ἐστὶ, καὶ τῆς αὐτοῦ
ἐκ πάντος δόξη προσέχον, ἐ-
μάλιστα τὸ τῇ παρὰ τῆς πολ-
λῶν γνομῆς. τὸ γὰρ κακῶς
ὑπολαμβάνειν τὴν καὶ δοξάζειν
ὀλίγοις ἐπάρχειν. ὅθεν γὰρ
ὅτι περὶ τοῦ εἰδέναι τὸ πο-
ταμὸν, οὕτοι δὲ εἰσὶν ὀλίγοι.
ὥστε ὅθεν ὅτι οὐκ ἂν διατεί-
νῃ εἰς

ἢ εἰς τοὺς πολλοὺς ἢ τοι-
 αῦτη δύναμις αἰσθητοῦ δ' ἔῃ
 καὶ πάσης ὑπολήψεως τε καὶ
 δόξης καταφροεῖν. συμβῆσται
 γὰρ αἰμαθῆτι καὶ αἰσπαυόρῳτον
 ἔῃ τὸν οὕτω διακείμενον. αἰ-
 παρχαῖον δὲ ἔῃ πρὸς μὴ αἰε.
 πηήμονι μαρθάνειν, ἃ τυγ-
 χάνει ἀγνοῶντι καὶ οὐκ ἐπιστά-
 μῃ. πρὸς δὲ μαρθάνοις πορθ- 10
 ἔχων τῇ τῷ ἐπισταύειν τε καὶ
 διδάξαι δυναμένου ὑπολήψει
 τε καὶ δόξῃ. καθόλου δὲ εἰ-
 πῆν, ἀναρχαῖον εἶναι τοὺς σπ-
 θισμένους ἔῃ ἴων πορσέ. 15
 χων ταῖς ἔῃ πορσούτερον ἴε
 καὶ χαλῶς βεβιωκότων ὑπολή-
 ψεισι τε καὶ δόξαις. ἐν δὲ πρὸς
 ἀνθρωπίνῳ βίῳ πρὸς σύμπα-
 τι εἶναι τινος ἡλικίας ἐνδεδατ- 20
 μίνας. οὕτω γὰρ καὶ λέγειν αὐτὸς
 φασὶν, ἃς οὐκ εἶναι τὴν τυ-
 χόντ' ἔῃ πορὸς ἀλλήλους συμ-
 εῖραι. ἀκροῦσθαι γὰρ αὐτὰς
 ὑπ' ἀλλήλων, εἰς τὴν κα- 25
 λῶς τε καὶ ὁρθῶς ἔχει τὸν
 ἀνθρωπίνον καὶ ἡμετέρας. δ' αὖτοι
 τῆς τῷ παιδὸς ἀγωγῆς κα-
 λῆς τε καὶ σώφρονος γνομῆς,
 καὶ ἀνδραγῆς, πολλὸν εἶναι μέ- 30
 ρος τὸ παραδιδόμενον εἰς τὴν
 τῷ παιδείᾳ ἡλικίαν. ἀπαύτως
 δὲ καὶ τὴν νεανίσκου ἐπιμελεί-

tingere nec pertinere ad pluresque
 homines maximéque vulgus, manife-
 stum est. Porro autem perabsurdum
 esse & amentiae simile, omnem exi-
 stimationem juxta ad opinionem
 spernere & pro nihilo putare. Siqui-
 dem indoctum & incmendabilem es-
 se cum, qui ita affectus sit, planè con-
 sequetur. Necessarium autem esse, in-
 scienti quidem & indocto ea, quae ig-
 noret, nec calleat, discere. Discanti
 verò in primis convenit animum ad-
 jicere ad scientis & docere valentis e-
 xistimationem atque opinionem. Et
 ut semel omnia dicam, per necessarium
 esse eos juvenes, qui servari volunt,
 animum adhibere ad sententias & opi-
 niones tam seniorum, quam eorum,
 qui antè honestè vixerunt. In univer-
 sa verò humana vita esse ætates quas-
 dā divisas. Ita enim & loqui eos aiant,
 quas non sit cujuslibet inter se mu-
 tuo connectere. Expelli namque eas
 ab se mutuo, nisi quis probè ritèque
 hominem ab incunte ætate habeat. Ita-
 que necesse est, ut ex pueri edu-
 catione honesta simul & temperan-
 ti, ac fortitudinis laude conspicua
 existente, non exigua pars sit, quæ
 ad adolescentuli ætatem transmit-
 tatur. Eodem etiam modo ex cu-
 ra, quæ adolescentiæ adhibetur, &
 ex bona atque honesta illius ad for-
 titudinem & temperantiam instituti-

one, haud parva portio virili ætati tribuitur. Siquidem quod vulgo à ple-
risque fieri cernimus, absurdum non
minus, quàm ridiculum est. Nam qui
putant eos, qui adhuc in puerili æ-
tate versantur, instituendos quidem
esse arctissimè, in omni modestia ac
moderatione, utq̃ue ab omnibus odi-
osis & probrosis actionibus, iisq̃ue,
quæ indecori & turpitudinis speciem
habere videntur, abstineant: at juvenes
jam factos suæ libertati arbitrii q̃; esse
relinquendos, ut cum plerisque, quic-
quid volent, faciant, mera mehercule
insania est. In hanc quippe ætatem pe-
nè utraq; peccatorum generat conflu-
ere. Etenim juvenes multa tùm pue-
rilia, tùm etiam virilia cōmittunt. Fu-
gere namq; omne genus studii atque
ordinis, ut simpliciter dicam: contrà ve-
rò ludi puerilis & lasciviæ, procacita-
tisq; speciem, quæ in ea ætate est, expe-
tere, pueritiæ maximè proprium est.
Ex hac igitur in eam, quæ cōsequitur,
ætatem talem animi habitum perveni-
re. Cæterùm vehementes illæ & per-
tinaces cupiditates, similiter & ipsæ ho-
norum cupidines & ambitionum ge-
nera, reliquique pariter impetus atque
affectus, quicumq; ex illo cùm diffi-
li, tùm turbulento genere existunt, ex
ætate virili in juvenilem perveniunt.
Quapropter hæc ætas præ reliquis o-
mnibus maximæ curæ indiget. Cæte-

αι τε καὶ ἀγωγῆς καλῆς ἐστὶν ἀνδρῶ-
ν καὶ σφόδρα μοι μένεις, πολλοὶ
εἶναι μέρας παρὰ τὸ δούπον εἰς τὴν
ἀνδρὸς ἡλικίαν. ἐπεὶ περ εἰς γὰρ
πολλὰς, ἀτοπὸν ἐστὶν ἡλικίαν εἶναι
τὸ συμβαίνει. παῖδας μὲν γὰρ ὄν-
τας οἷον εἶναι ἐν ταῖς ἐν τῇ σφ-
φρονεῖν, καὶ ἀπὲρ χρομὶ παύτων τῶν
φοβίων ἐστὶν ἀφ᾽ ἡλικίας εἶναι ἀ-
πὸ τῶν νεανίσκων δὲ γυναικῶν ἀ-
φ᾽ οἷον παρὰ γὰρ δὴ τοῖς πολλοῖς
ποιοῦν, ὅτι ἀνὴρ βέλονται*. συρρεῖν
δὲ χρὴ εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν ἀμ-
φοτέρω τὰ γὰρ τὰ μέγιστα. ἐ-
στὶν γὰρ παῖδας ἀπὸ πολλὰ καὶ ἀνδρῶ-
ν ὡς τῶν νεανίσκων ἀμφοτέρω. τὸ
μὲν γὰρ φέρειν ἀπὸ τὸ ἄσπερ ἡς
τῇ καὶ ταξίως γένος, ὡς ἀπὸ τῶν εἰ-
πῶν, δὲ οὐκ εἶναι τὸ ἄσπασίαις τῇ
καὶ ἀκολασίας καὶ ὕβριος τῇ παίδι-
κῆς εἶδος, τῇ τῶν παίδων ἡλικίας οἰ-
κονότατον ἐστὶν. ἐκ ταύτης ὡς εἰς τὴν
ἡλικίαν ἡλικίαν ἀφ᾽ οἷον εἶναι τῇ
αὐτῇ διαθήσει. τὸ δὲ τῇ ἐπιθυμῶν
τῇ ἰχυρῶν, ὡς αὐτῶν δὲ ἐστὶν αὐτὸ τῇ
φιλοτιμῶν γένος, ὡς οἷον δὲ καὶ ἀ-
λοιπάς ὁρμὰς τῇ καὶ διαθήσει, ὅσων
πυγχαίσει οὐσαν τοῦ χαλεποῦ
τῇ καὶ θορυβώδους γένους, ἐκ
τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίας εἰς τὴν
τῇ νεανίσκων ἀφ᾽ οἷον εἶναι. διό-
περ πατῶν δειδῶναι ἡλικίαν
ταύτην πᾶσις ἡλικίας. κα-
θόλου

θόλον δὲ εἶπεν, οὐδέποτε τὸν
 αἰθερῶν ἰατίον εἶναι ποιεῖν,
 ὅτι ἂν βούληται, ἀλλ' αἰ-
 τῖνα ὀπισθεύει ὑπάρχον διεί-
 κει ἀρχὴν νόμιμον τε καὶ ὑ- 5
 στήματα, ἥς ὑπὸ κροῦτος ἔσται ἑκα-
 στὸς τῶν πολιτῶν. ταχέως γὰρ
 ἐξέσταθ' τὸ ζῶον ἑαδὴν τε
 καὶ ὀλιγορροθίον, εἰς κακί- 10
 ας τε καὶ φαυλότητα. ἔρωτᾷ
 τε καὶ δὲ ἀπορῶν πολλὰς
 αὐτοὺς ἔφασαν, τινὸς ἔνεκα
 τοὺς παῖδας σωσιδίζομεν
 περισφύρεσθαι τὴν τροφήν τε-
 ταγμένως τε καὶ συμμέτρως, καὶ 15
 τὴν μετὰ τὴν καὶ τὴν συμμέτρως
 ὑποφαίνομεν αὐτοῖς, καλὰ. τὰ
 δὲ τούτων ἐναντία, τὴν τε δ-
 ταξίαν καὶ τὴν ἀσυμμέτρως, αἰ-
 σχροῦ. ὃ καὶ ἔστιν ὅτι οὐόφλυξ 20
 καὶ ἀπληστος ἐν μεγάλῳ οὐσί.
 δεῖ κείνοιο. εἰ γὰρ μηδὲν τού-
 των ἔστι χρήσιμον εἰς τὴν
 τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίαν ἀφικνου-
 μένων ἡμῶν, μάταιον εἶναι 25
 τὸ σωσιδίξεν παῖδας ὄν-
 τας, τῇ τοιαύτῃ τάξει. τὸ
 αὐτὸν δὲ λόγος εἶναι καὶ πε-
 ρὶ τῶν ἄλλων ἐθῶν. οὐκ
 οὐρ ἐπὶ γὰρ τῶν λοιπῶν ζώ- 30
 ων τοῦτο ὁρᾷτο συμβαίνει, δ-
 σα ὑπ' αἰθερῶν παιδεύεσθαι, ἀλλ'
 ἐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ σκύλακα καὶ τὸ

rum ut in brevi summa totum nego-
 tium complectar, dico hominem ne-
 quaquā ita relinquendū esse, ut quod-
 cumq; voluerit, faciat: verū semper
 aliquis principatūs, qui reliquis prae-
 deat, esse debet, & legitimus simul ac
 benè constitutus honestusq; magistra-
 tus, cui civiū unusquisq; dicto erit au-
 diens. Subitò namq; animal relictum
 neglectumq; in malitiam & pravitatē
 delabitur. Quætere frequēter & vche-
 menter ambigere eos dixerunt, ecqua
 de causā pueros statò tempore juxta
 ac moderatè cibum assumere consue-
 faciamus. Atq; ordinem quidem mo-
 derationemq; ipsis declaramus, in bo-
 nis reputanda esse: hisce verò cōtraria,
 nempe nullam ordinis statam obser-
 vationem immoderationemq; in tur-
 pibus malisque habenda. Ejusce rei e-
 videns exemplum est, cū vini gurgēs
 atque is, qui insatiabilis est vorago, in
 magno est probro situs. Si. n. nihil isto-
 rum utile est nobis, postquam ad viri-
 lem ætatem perventum est, absurdum
 ineptumq; fuerit eos, qui adhuc in æ-
 tate pueriliverfantur, ad istiusmodi or-
 dinē consuefacere. Porro eandē quoq;
 esse rationem instituendam de alio ho-
 minū genere atq; ordine. Enimverò &
 hocipsū in reliquis quoq; animalibus
 usu evenire cernimus, quæcūq; ab ho-
 minibus ab teneris annis instituuntur,
 nimirum statim ab initio & catulū &
 puerum

puerum in hisce consuefieri, atque ea discere, quæ eos adultos facere oportebit. Omnino verò dixerūt Pythagoricos eos cohortari, qui se in illorum consortium familiaritatemq; dederēt, ut voluptatem vitarent, quemadmodum etiam alia, quæ cautionem evitacionemq; aliquam requirunt. Nihil enim omnium tam nos fallere, inque peccata præcipitare, quam vitium hoc voluptatis. Summatim, vehementer, ut videtur, contendebant, ut nihil omnino admitterent, quo aliquo modo in voluptatem collinearēt. Turpem namq; noxiumq; ut plurimum, hunc effescopum. Verum maximè quidem ad bonum honestumq; scopum collimantes, eos facere quod facere par est. Secundo verò loco fit respiciendum etiā sit ad id, quod conducibile atque utile est, nimirum ea haud vulgare sanè iudicium exposcere. De cupiditate autē, uti nominatur, talia ferè viros illos disserere dixerunt. Ipsam quidem cupiditatem animi esse quendam impetum subitumq; motum atque appetitionē vel impletionis cuiuspiam, vel exinationis quorundam, quæ sēsui vel affectioni sensibili adsunt. Existere verò etiam contrariorum cupiditatem, vel quod non sentiamus inanitatē & absentiam, quodq; nullorum sensum omnino habeamus. Varium autem esse hoc vitium, penesq; omnium, quæ in

παῖδα ταῦτα συνιδίζεσθαι τε καὶ μαθαίνειν, ἃ διήσφι πράττειν αὐτοὺς τειλωθέντας. καθόλου δὲ τοὺς Πυθαγορείους ἔφασκεν ὡς ἀρετὰ καλεῖσθαι τοῖς ἐν τη γὰρουσί τε καὶ ἀφικνουμένοις εἰς σωλήθειαν, ἐλαβεῖσθαι τὴν ἡδονὴν, ὥσπερ τι καὶ ἄλλο ἡδὺ ἐλαβείας δεικνύον. οὐθὲν γὰρ αὐτῶ σφάλλασεν ἡμᾶς, οἷδ' ἐμβάλλειν εἰς ἀμνησίαν ὡς τὸ τοῦ πάθος. καθόλου δὲ, ὡς εἰοικε, διετρίνοντο μηδὲ ποτε μηδὲν πράττειν ἡδονῆς συζητομένους. καὶ γὰρ ἀχρήματα καὶ βλαβερόν, ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸν, τοῦτο ἐστὶ τὸ σκοπεῖν. ἀλλὰ μάλιστα μὲν πρὸς τὸ καλόν τι εἰς εὐχρηστον βλέποντες, πράττειν δ' αἰὲν ἡ πραχτίον. δευτέρων δὲ πρὸς τὸ συμφέρον τι καὶ ὠφέλιμον, δεῖσθαι ταῦτα χρίστας οὐδ' ἐπυχούσης. περὶ δὲ τῆς ὀνομαζομένης ἐπιθυμίας τοιαῦτα λέγειν ἔφασκεν τοὺς αὐτοὺς δ' ἄρας ἐκείνους. αὐτῶ μὲν τὴν ἐπιθυμίαν ἐμπορᾶν τινα εἶναι ἐψυχῆς, καὶ ὁρμῆς, καὶ ὀρεξῆς, ἥτοι πλεονεξίας τινος, ἢ * παρενστίας τινος, αἰσθησίως ἢ διαβησίως αἰσθητικῆς. ἰσχυρῶς δὲ καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἐπιθυμίαν εἰκασίως τε καὶ ἀπυστίας, εἰ καὶ μὴ αἰσθητικῶς εἶναι. ποικίλον δὲ εἶναι τὸ πάθος τῆς καὶ ἡδονῆς τῆς περὶ ἀνθρώπων

ἀνθρώποι πολυειδέσται. ἔν
 δὲ τὰς πολλὰς τῶν ἀνθρώπι-
 νων ἐπιθυμιῶν ἐπιτητέαις κα-
 τισκιδασμέναις ὑπ' αὐτῶν τῶν
 ἀνθρώπων. διὸ καὶ παλαιοὶ ἐπι-
 μιληταὶ εἰδὼς τὸ πᾶσι τῶ-
 ν, καὶ φυλακῆς τε καὶ σωμασκήαις
 οὐ τῆς τυχερώσεως. τὰ μὲν γὰρ κε-
 νωθέντος τοῦ σώματος τῆς βρο-
 φῆς ἐπιθυμιῶν, φυσικῶν ἔστι. καὶ
 τὸ πᾶσι ἀναπληροθέντος κε-
 ραίσεως ἐπιθυμίαι τῆς προσηκού-
 σης, φυσικῶν καὶ τέτοιοι. τὸ δὲ
 ἐπιθυμίᾳ περιέρχου βροφῆς, ἢ
 περιέρχου τοῦ καὶ βουφειᾶς ἐκείνου
 τοῦ καὶ τροφῆς, ἢ περιέρχου τοῦ καὶ
 πολυέλεως καὶ ποικίλης αἰτίας.
 αἱ ἐπιθυμίαι, τὸν αὐτὸν δὲ λό-
 γον ἔχουσι. καὶ περὶ σκευῶν καὶ πο-
 τῆων, καὶ διακόνων καὶ θρησκευ-
 τῶν τῶν εἰς βροφὴν ἀνηκόντων, κα-
 θόλου δὲ τῶν περὶ ἀνθρώπων πα-
 θῶν, ἡ δὲ τῶν καὶ μάλα πενήτων
 εἶναι, οἷον μηδὲν ἔσθαι, ἀλλὰ
 προαίρεσις εἰς ἀπειρον, διόπερ ἐν-
 θὺς ἐκ νεότητος ἐπιμελησίου εἶναι
 τῶν ἀναφυομένων, ὅπως ἐπιθυμῶσαι-
 σι μὴ, ὥν δὲ, φιλοξενίαι δὲ τῶν μα-
 γάλων τε καὶ περιέρχων ἐπιθυμιῶν
 ἀτάραχοις καὶ καθαροῖς τῶν παύων
 ὁρεῖται ὅντες, καὶ καὶ ἀφροσύνης ἀνα-
 τῆς τῶν ἀξιοκαλοφρονητῶν, καὶ τῶν
 διδασκάλων ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις. μάλα

homine vigent, specie maximè multi-
 plex. Cupiditatum verò humanarum
 multas ab ipsis hominibus acquiri pa-
 rariq; Ideoq; hoc vitium plurima cu-
 ra, itemq; accurata observatione, nec
 levi etiam corporum exercitatione
 indigere. Corpore namq; exinanito ci-
 bum appetere, naturale esse. Rursum
 eo repleto convenientem iustamq; ex
 inanitionem expetere, & hoc itidem
 naturale esse. Verùm appetere aliturā
 cibumve nimis accuratum, aut vestem
 stragulamq; itidem delicatam ac mol-
 lem, vel etiam nimis opertā & su-
 ptuosā, variamq; domū & supel-
 lectilia sibi parare eandē quoq; rationē
 esse. De vasis item & poculis, de mini-
 stris, & famulis, de pecudibus, quę
 in hoc aluntur, ut in cibos veniant: Et
 ut semel dicam, humanas affectiones
 fermè hoc se modo vel maximè habe-
 re, ut ne utiquam in uno eodemq; sta-
 tu permanent & subsistant, sed in in-
 finitum progredi. Quocirca à primis
 statim annis etiam atq; etiam curandū
 esse, ut repullulantibus renascentibusq;
 istis, ea quidem, quorum usus est,
 expetant: stultas verò nimisq; accu-
 ratas cupiditates fugiant, à perturbati-
 one liberi, & ab istiusmodi affectatio-
 nibus puri integriq; existentes: & cō-
 temnentes eos, qui digni sunt ut con-
 temnantur, itemq; cupiditatum quasi
 viaculis obligati sunt. In primis autem

considerandas esse varias illas ac noxias, & operosas eluxuriantesque cupiditates, quæ in illis, qui in imperio versantur, & autoritate dignitatēque non parva præditi sunt, existunt. Nihil .n. tam esse absouū & absurdū, ad quod talium puerorum, virorumque, & mulierum animus non cum quodam impetu feratur. In summa diversissimam esse eorum, quæ instar ciborum effusæ offeruntur, varietatem. Infinitam namque esse fructuum multitudinem & copiam: infinitam item radicum ad usus mortaliū diversitatē. Ad hæc vario & multiplici usu carniū uti, itidem operosum & molestum esse aliquid invenire ex terrestribus & volatilibus, illis animalibus, quæ in aquis moventur, quod gustet. Et varia ac multiplicia horum condimenta compositionesque excogitatas esse, succorumque omnis generis mixtiones. Vnde meritò vaticinum ac multiforme esse, iuxta animi motum, humanum genus. Singula enim eorum, quæ ex cibis assumuntur, propriæ cuiuspiam constitutionis causam existere. At homines, illa quidem confestim permagnæ alterationis causas fieri, simul videre. Vt exempli gratia, vinū largitus assumptū aliquousque quidem potiores paulò hilariores, deinde furiosiores indecentioresque, reddidit. Quæ verò talē vim atque efficacitatē non declarant, ignorare: sed quicquid

λίστα δ' ἔστι κατανόησαι τὰς τῶ μεταίους, καὶ τὰς βλαβεράς, καὶ τὰς περιέργους, καὶ τὰς ὑβριστικὰς τῆς ἐπιθυμίας, περὶ τῆς ἐρ-
 5 ὄχουσίαις ἀναστροφόμενῳ γινόμεναις. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀτοπον ἔστι, ἢ ὅτι τὴν ψυχὴν οὐχ ὁρμῶν τῆς ποιούτων παιδῶν τι ἐκαστῶν, καὶ γυναικῶν. καὶ θόλου
 10 δὲ ποικιλωτάτῳ εἶναι ὃ τῆς προσφερομένης ποικιλίας. ἀπείρατοι μὲν γὰρ τι πλεῖθος εἶναι καρπῶν, ἀπείρατοι δὲ ῥιζῶν, ὅς ἤρῃται τὸ ἀνθρώπου γένος.
 15 εἴ τι δὲ σαρκοφαγία σωτοδοκῇ χρῆσθαι, καὶ ἔργον εἶναι ὑπερ-τινός, οὐ γινώσκται, τῆς χρυσάου, καὶ τῆς σίτης, καὶ τῆς ἐνδύων ζώων. καὶ δὴ σκλασίας σωτοδο-
 20 πᾶς περὶ ταῦτα μεμνησθῆναι ἐχρήμην σωτοίας μίξεσ. ὅθεν ἐκόντως μαλίσκον τι καὶ πολὺ μορφοῦν εἶναι καὶ τὸ ψυχῆς κίνησιν τὰ ἀνθρώπου φύλον. ἔκαστον γὰρ δὲ ἔ-
 25 προσφερομένην ἰδίῃ νουοδραβί-σιν αἰτίαι γίνεσθαι. ἀλλὰ τὴν ἀνθρώπου τὰ μὲν παρὰ χρῆμα μετὰ γάλης ἀλλοιοῦσθαι αἰτία γινώσκται συνδράν, οἷον ἐπὶ οἷον δὲ πλε-
 30 ων προσνεχθεῖς, μέλει μὲν τινος ἡλαρότερον ποιεῖ, ἔπειτα μωρικώ-τερος καὶ ἀσχημονέτερος. τὰ δὲ μήλοι, αὐτῶν ἐνδεχόμενα δυνάμει, ἀ-
 35 γινώσκται,

ἡγοῦν, γίνεσθαι δὲ τῶν τὸ προστι-
 τεχθῆναι αἰτίοι τῆς ἰδίου ἔξω
 θύσεως, διὸ δὴ καὶ μεγαλὴς σοφί-
 ας τὸ κατανοῆσαι τι ἐπισυνῶδον,
 ποίοις τι καὶ πόσοις δεῖ χρῆσθαι
 ὁρῶς ἔροφιν εἶναι δὲ ταύτῃ καὶ
 ἀπὸ ἡμῶν τὸ μὴ ἐξ ἀρχῆς Ἀπολ-
 λωθεῖν τι ἐπαιδωνος, ὅστερον δὲ τῶν
 περὶ τὴν Ἀσκληπιδίαν. περὶ δὲ ἡμ-
 νήσεως τὰ δὲ λίγου αὐτοῦς. 10
 φασιν. καθόλου μὴ οὐλοῖν δεῖ
 φυλάττεσθαι τὸ καλὸν καὶ καρ-
 ποῖν. οὐτε γὰρ ἐφοῖται τὰ κακοφ-
 ρῆ, οὐτε τὴν ἑλπίδα καρπὸς γίνεσθαι
 τίνα χρόνον περὶ τὴν κακοφορίαν, 15
 ὅπως ἔξ ἰσχυρότων τι καὶ τιταλι-
 ομένῳ τῶν σαρμάτων τὰ σπέρ-
 ματα καὶ οἱ καρποὶ γίνονται, δεῖ
 εἶναι τοὺς τιταλίδας καὶ τὰς σαρ-
 μήδας ἐν πύσιν τι καὶ ἐν γυναισίν. 20
 αἱ καὶ καρτερίαι ταῖς προσσηκώ-
 σαις ἔφασιν, ἔροφιν προσφέρονται
 καὶ ἀμειδιούσαι, φιλοπόνηται καὶ
 σάφροσι καὶ καρτερίαι βίαια σέβ-
 λη δὲ καὶ καὶ ἀνδραγαθία βίαια 25
 αὐτὰ εἶναι, ἐν οἷς βέλτερον ὄζειν ἢ ὀ-
 λυμεινόν, εἰ εἶναι καὶ τῶν ἀφρο-
 δισίων χρῆσθαι, δεῖν γὰρ τὸ σαρμάν
 τας ἀγαθῶς, ὥστε καὶ ζῆλον εἶδος τῶν
 εἰσοφῶν εἶναι τὸ κοινὸν σαρμάν. 30
 αἱ δὲ εἰς τὸ ἀφροδισίον, σαρ-
 μήδας εἶναι χρῆσθαι τοῖς ἀφροδισίοις
 ἔσθαι δὲ πότον, εἶναι τήμιν τι καὶ

assumptum est, propriæ ejusplam cō-
servationis causam fieri. Quare etiam
magnæ sapientiæ est cognovisse, atque
intellexisse, qualibus & quantis ad cor-
pus alendum utendum sit. Hoc autem
oraculum esse primò quidem Apolli-
nis, & Pæonis; postea verò A. Esculapii.
De generatione verò hæc eos dicere
prodiderunt. Omnino observari oportere autumabant id, quod *εὐπορία*,
hoc est bonum vocatur. Neq; enim ea,
quæ terra funduntur, bona, neque ani-
malia aliquo tempore, fecunda reddi
ante, quàm tempus sit fructus ferendi,
ut ex validis ac viribus integris perfe-
ctisque corporibus femina & fructus
existant. Itaq; ante omnia necesse est,
ut pueros ac virgines in laboribus &
exercitationibus, item omnibus tole-
rantia ac temperantia generibus con-
gruentibus educant, conveniēs victus
genus adhibentes, & laborum amans
ac temperans simulq; tolerans & con-
tinens vita sit. Multa verò istius gene-
ris in vita humana existere, in quibus
potior est sera tardaque eruditio. Ejus-
generis esse etiam usum rei venereæ.
Puerum igitur ita instrui & educari o-
portere, ut intra annum vicissimam æ-
tatalem congressam, nullo modo
quærat. Quam antea ad eam ætatem,
quæ illi rei matura est, pervenerit, ræ-
de utendum esse. Atque hoc futurum
esse, si bona corporis habitudo, res nūm,

pretiosa, tūm bona esse existimetur. Incontinentiam enim & bonam corporis habitudinem rarissime in eodē versari. Laudibus verō ab ipsis celebrari dixerunt & hocceritus legesque antiquiorum, quæ prius in Græciæ urbibus vigeant, nimirum ne quis cum matribus nec filia nec sorore, neque in templo neque in propatulo confascat rémve habeat. Hoc enim malum & turpe esse, & ut quàm plurima hujus actionis flagitii que, quæ hoc vetet, præpedimēta fiant, utile esse. Existimabant autem illi, ut apparet, viri, istas generationes, quæ præter naturam sunt, itemq; adulterinas & ex incesto flagitio existētes, tolli atq; amputari oportere. Eas verō salvas relinquendas esse, quæ ex temperanti legitimæque liberos procreatione, secundum naturam cum castimonia editæ sunt. ludicabant autem providè magnam ex se nascituræ prolis cpram adhiberi oportere ab iis, qui libris creandis operam darent. Primam igitur maximamque providentiam eam esse, ut ipse ad liberos procreationem accedat, postea quàm temperanter, & sanè salubriterque vixerit, atque etiā mnum vivat, & nec ciborum impletionem saturitatēq; interceptivè utatur, nec tales cibos assumat, à quibus corporis habitudines lædantur, vel deteriores reddantur. Omnia verō etiā minime ebrii illi rei stu-

χαλόν εἶναι νομίζονται ἡ εὐεξία ἀκρασίας γὰρ ἄμα καὶ εὐεξίας οὐ σάφην γίνεσθαι περὶ τὸ αὐτόν. ἵπαισι δ' αὐτοῖς ἔφασκαν, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν πορνοπαρχόντων νομίων ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς πόλεσιν, τὸ μήτε μηδ' αἰσι συγγίνεσθαι, μήτε θυγατρὶ, μήτε ἀδελφῇ, μήτε ἐν ἱερῷ, μήτε ἐν τῷ φανερῷ. κακόν τι γὰρ εἶναι, καὶ σύμφερον τὸ ὡς πλείονα γίνεσθαι καλῶν καὶ τῆς ἐνέργειαι ταύτης. ὑπελάμβανον δ' οἱ ἴσμεν, ἐκείνοι οἱ ἄνδρες πορνοπαρχόντων μὲν δὲ τὰς τι τοῦ φύσιν γυνήσεως, καὶ τὰς μετὰ ὑβρίως γινομένης. καταλιμπάνουσιν δὲ τῶν καὶ φόνου τι καὶ καὶ σφαροσύνης γινόμενων τὰς δὲ τινοποιίας σφαρόναι τι καὶ νομίων γινόμεναι. ἐπελαμβάνουσιν δὲ δὲ πολλὰ πορνοποιίας πορνίδαι τὰς τινοποιοιούσας τῶν ἰσομένων ἐκ γόνου παρ' αὐτὸν μὲν οὐκ εἶναι ἐκ μεγίστης πορνείας, τὸ πορνοποιῶν αὐτὸν πορνοποιῶν τινοποιίας σφαρόναι τι καὶ ὁμοῦ βεβαιώσθαι καὶ ζῆναι, καὶ μήτε πληρώσθαι χρόνους ἑοφῆς πικρίας, μήτε πορνοφορῶν τοιαῦτα, ἀφ' ὧν χίμους αἱ τὸ σωματικὸν ἔχει γίνονται. καὶ τὸ δὲ καὶ τὸ δὲ, ἀλλ' ἴμεν.

εἰς ἀντίστοιχον. ὥστε γὰρ ἐν
 φαίλῃς τε καὶ ἀσυμφωνίᾳ καὶ
 παραχῶδους πράξεως, μυχ-
 θηρὰ γίνεσθαι τὰ ἀντίστοιχα.
 καὶ δόλου δὲ ἀσυνετοῦς. ὥστε
 τοῦ βλαπτικοῦ τινος εἶναι καὶ
 ἀποροπίας, τὸν μέλλοντα
 ζῶσιν, καὶ ἀγεῖν τὰ ἀν-
 τιστοιχίᾳ γίνεσθαι τε καὶ εὐσι-
 μῳ, μήτε μὲν ἀποροπίας ἀν- 10
 τιστοιχίᾳ ἀποροπίας, ὅπως ἔστιν ὡς
 χαλεπὰ καὶ ἡβήσας ἢ
 εἰς τὸ εἶναι; καὶ ζῆν ἀφίξις.
 ἀλλὰ τοὺς μὲν φιλοκυβερνή-
 τας ἀποροπίας ἐπιμελεῖ 15
 ὅτι τῆς σπουδαίας, ὅπως ἔστιν ὡς
 δεῖ, καὶ ὅτι δεῖ, καὶ ὡς δὲ διακρί-
 νων ἀποροπίας γίνεσθαι τὰ σπου-
 δαία. ἀποροπίας δὲ ὅτι τὸς φι-
 λόσοφος. ὁ δὲ ὅτι καὶ τὸς 20
 λοιποὺς ἢ ἐκπονοῦσιν ἀν-
 τιστοιχίᾳ καὶ ἡβήσας ἢ
 ἀποροπίας ἀποροπίας ἀν-
 τιστοιχίᾳ εἶναι γίνεσθαι τὰς ἡβ-
 ῆσας ἀντίστοιχον. τοὺς δὲ ἀνθρώ- 25
 πους ἡβήσας. λόγος ἀποροπίας
 τῶν ἰδίων ἐκπονοῦν, ἀλλ' ἀ-
 νὰ ἡβήσας εἶναι καὶ ὡς ἔστιν
 καὶ ἀποροπίας. ἀνὰ τὰς ἡβ-
 ῆσας, καὶ μὲν ταῦτα εἶναι 30
 ὅτι παιδείαν μὲν ἀποροπίας ὁλοκλη-
 ρῶν. ταῦτα γὰρ εἶναι ὅτι ἡβήσας
 καὶ ἀποροπίας ἀντίστοιχον ὅτι ἀποροπίας

deant. Arbitrabantur enim vitiosum
 semen exsistere ex prava dissónaque &
 turbulenta seu confusa temperatione.
 In summa omnino socordis cuiuspiam
 & inconsiderati esse censebant, qui vi-
 talem foetum procreaturus esset, & ta-
 lem aliquem ad generandum & cum
 muliere in congressum esset adductu-
 rus, qui non diligenter omniq; studi-
 5 expenderet, quo pacto quàm gratiosissi-
 mē eorum, qui nascentur in hanc vi-
 tam, ut in rebus creatis censeantur,
 ingressus futurus sit. Sed enim qui ca-
 nes amant, cum omni studio ac diligē-
 tia curam habent accuratam generati-
 onis ac nutritionis catulorum, ut ex
 quibus oporteat, & quā oportebit, &
 ex illis, qui hoc illōve modo affecti sūt,
 catuli mansueti mitesq; nascantur,
 Eodem modo faciunt & illi, qui aviū
 sunt studiosi. Et perspicuum est reli-
 quos mortales, qui unquam studium
 posuerunt, ut animalia generosa sibi
 compararent, in hoc esse totos, adeo;
 que omnes nervos intendere, ne illa
 sibi frustra & incassum nascantur. Ho-
 mines verò nullā habere eorum, qui
 ex se nascantur, rationem, sed unā pro-
 seminare temerē & fortuito, & quo-
 cunque modo improvidē hanc rem
 agere, deindeque natos foetus educere
 & quàm negligentissimē instituere.
 Hanc enim potentissimam ac manifest-
 10 tissimam causam esse, cur pleriq; ho-

minestam mali & pravi sint. Quippe beluarum ritu & vulgari quodam modo plerisque mortales liberis operam dare. Tales expositiones ac studia apud viros illos cum verbis, tum re quoque ipsa de temperantia exercitabantur, neque qui acceperunt hæc præcepta seu adiunctiones coelitus, quasi quædam Apollinis responsa & oracula ab ipso Pythagora.

CAP. XXXII.

Quæ & qualia de Fortitudine consilia & hortamenta Pythagoras hominibus tradiderit, & quæ de ea exercitationes quæque exercitia opera partim ipse fecerit, partim vero etiam ut discipuli etiam sui & familiares designarent ipsomet effecerit.

CAETERUM de fortitudine multa quidem cum ex iis, quæ jam suis quæque locis dicta sunt, disseruit: tum etiam ad eam pertinent, exempli gratia, admirabilia illa facinora, quæ gessit Timytha, quiq; potius mortem ante oppetere, quam ulla in re vel minimū ex omnibus, quæ ab Pythagora de fabris, aliisque id genus studiis erant definita, præceptum violare voluerit. Quæq; Pythagoras ipsemet generose & insigniter perfecit, peregrè quovis locorum proficiscens solus, tum quosquam & immensos labores exanclarit, quibus & quàm difficultibus periculis & delictis criminibus sese exposuerit. Ad hæc ingentis periculi aleam adiens, partiam quoque deferere, & peregrè vitam transigere instituit, Nimirum ut tyrannide

ἀνθρώπων κακίας τι καὶ φαυλο-
της. βροθυματώδη γὰρ καὶ ἐκαί-
αι τραγῶνιδος ἢ πεποιοίαν πα-
ρά τοῖς πολλοῖς. ποιῶντα ἱερῶν
κατὰ καὶ ὑπὸ τοῦ ματα παρὰ
τοῖς ἀνδράσι ἐκείνοις ὅλα λόγων
ἐῖργον ἡσυχία πρὸς σφοδρῶ-
της, ἀναδύσασθαι ἀνδρῶν αὐτοῖς
τὰ παρηγέλιμα. ὡς ἂν τινὰ
10 πυθόχρηστα λόγια παρ' αὐτῶν Πυ-
θαγόρου.

Κεφ. λβ.

Περὶ ἀνδρείας ὅσα ἐστὶν παραγγέλματα Πυθαγόρας παρίδωντι εἰς ἀνδρείας, ἐπιτάγματα τε ὅσα καὶ ἔργα γινώσκοντες, τὰ μὲν αὐτὸς διδάσκειτο, τὰ δὲ, ἃ τὸς χρωμένους αὐτῶν ἐστὶν ἀναγκαζέμενος.

ΠΕΡὶ δὲ ἀνδρείας ἀπολλύει καὶ
ἀδύναμις, καὶ τὴν ὑπέρβουλον ἀνδρείαν,
20 καὶ πρὸς αὐτῇ ἔχει, οἷον τὰ περὶ
Τιμύχου θαυμαστά ἔργα, καὶ τὰ
κατὰ ἰλουμένω ἀπατάμεν, πρὸς τῇ
ἐπιπεσούσῃ καὶ τῇ ἐνδεδόχῃ τῇ
Πυθαγόρου περὶ κυνέων, καὶ ἀδύ-
25 λων τῶν τοιοῦτων ὑπὸ τοῦ ἀνδρεί-
ων ἰχθύων. ὅσα τε Πυθαγόρας
αὐτὸς ἐπιτάλασεν θηναίων, ὅσα
καὶ μὲν πανταχοῦ μόνος, καὶ πρὸς
πένους & πτωχείας ἀμυχανούς
30 ὁδούς. παρὰ βαλλήματος δὲ καὶ
τὴν παρὰ τὴν ἀπαιτείαν, καὶ ἐ-
πὶ τῇ ἀλλοδαπῇ δειφίβων.
Τυραννίδας δὲ καταλύων καὶ
παλι-

πολιτείας συγχυμένας διατά-
 λων, ἐλευθερίας τε ὑπὸ δουλείας
 ταῖς πόλεσι παρεδιδύς, καὶ ἡπα-
 ρεομίας ἀνέγων ὑβρίν τε κατα-
 λύων, καὶ τὰς ὑβρίδας καὶ τυραννι-
 κὰς κόλῃων, καὶ τοῖς μὲν δίκαιοις
 καὶ ἡμέροις ὑπαῖον ἐκτρέφον, καὶ
 καθήκοντα, τὰς δὲ ἀβρίους ἀνδρα-
 καὶ ὑβρίδας ὑπολαύων τοῦστας
 καὶ μὴ θιμωσκῆναι τούτοις ἀπαγο-
 ρεύων. καὶ τοῖς μὲν συνιστάμενος
 ἡμῶς, τοῖς δὲ παντὶ
 δύναι ἡνικάμηνος. πολλὰ μὲν
 οὖν τούτων ἔχοντι, ἀνὴρ λίγην
 τιμήν, ἔστι πολλὰς αὐτῶν
 κατορθώματα· μέγιστα δὲ πάν-
 των ὅτι τὰ ὑπὸ Φαλαρίδου αὐ-
 τῶν μὲν παρρησίας ἀνυποτάκτου
 ῥηθέντα, καὶ ὑπερβόρειος.
 Ὅτι γὰρ ὑπὸ Φαλαρίδου τὸ αὐ-
 τοῦ τῶν τυράννων κατε-
 χετο, καὶ συνώμειν αὐτῶν σο-
 φὸς ἀνὴρ Ὑπερβόρειος τὸ γέ-
 νος, Ἀβρεῖς τοῦτομα αὐτῶν, τῶ-
 του ἡνικα ἀφικόμενος τοῦ συμ-
 βαλεῖν αὐτῶν λόγους, καὶ ἡρώ-
 πους, ἔστι μάλιστ' ἱερὸς περὶ ἀ-
 γαλμάτων καὶ τῆς ἐσιωπίας
 θεωρίας, καὶ τῆς τῶν θεῶν προ-
 ρησίας, τῶν τε καὶ οὐρανὸν ὄντων,
 καὶ τῶν περὶ τὴν γῆν περισσε-
 φομένων, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τοιαῦτα
 ἐπύθετο, ὃ δὲ Πυθαγόρας, ὅσας ἦν

oppressas respublicas solveret & libe-
 raret, confusas in bonum ordinem re-
 stitueret, libertatemq; ab servitute ex-
 oneratis urbibus traderet, atque omni-
 um iniquitatem & contumeliam dis-
 solveret, adeoque, eos, qui alios injuria
 afficiebant, omniaque quæ Tyrannide
 pressa essent, prohiberet atq; in officio
 contineret. Et iustis quidē ac tranquil-
 lis sese ipse comem & mansuetum du-
 cem præbuit. Duros verò & crudeles
 injuriososq; homines fortunis suis ever-
 tit, iisq; jura reddere interdixit. Et cum
 aliis quidē promptè & alacriter simul
 contendebat: aliis verò quovis robore
 ac facultate sese opponebat. Verum cū
 quis per multa ejusce rei indicia & ar-
 gumenta proferte possit, & quæ fre-
 quenter ab ipso correctæ atq; emēda-
 tæ sunt: omnium tamen maximā illa
 fuerint, quæ cum incredibili penèq; in-
 tolerabili libertate ab eo cum dicta
 tum facta sunt Phalaridi. Etenim cū
 ab Phalaride tyrannorum atrocissimo
 detineretur, & vir sapiens genere Hy-
 perboreus, cui nomē Abaris, cum eo
 in colloquium congressus esset, hujus
 rei causā huc progressus, ut cū eo ser-
 mones, & quidem sacros conferret, et
 de statuis, deq; sanctissimo cultu, ac
 deorum providentiā tam illorum, qui
 cœlo tenentur, quàm qui in terra ver-
 santur, aliæque multa id genus interro-
 gavit. Sed Pythagoras (quali erat inge-
 nio

nio præditus) valdè divinitus, cumq;
 omni veritate ac lepore & gratia respō-
 sum reddidit, ita ut auditores ad se at-
 traheret. Tum Phalaris ira quidem ex-
 arsit adversum Abarim Pythagoram
 laudantem, sed in ipsum Pythagoram
 etiam asper & durus fuit. Imò verò in
 ipsos quoq; deos graves blasphemias
 seu cōvitia homo ille stringere fuit au-
 sus. Abaris verò ad ea gratiam habebat
 Pythagoræ. Post hæc autem ab eo dis-
 scebat, quemadmodū omnia coelitus
 penderent gubernarenturq; idq; cum
 aliis permultis argumentis, tum etiam
 ab efficacitate sacrorum. Et quidē per-
 multum aberat, ut præstigiator seu
 planus haberetur Pythagoras, quum
 hæc juventutem doceret, * * *

* * * * * Ad
 hæc Phalaris quidem sustulerat divina-
 tionem, sed & quæ palàm in sacris faci-
 ebant. Verum Abaris sermonem ab
 hisce ad ea trāstulit, quæ omnibus per-
 spi cuè apparent, & ab iis, quæ pacis tē-
 pore armis non indigent, sive bellis in-
 gentibus, vel morbis insanabilibus, vel
 fructuū corruptionibus, vel pestilenti-
 arum contagiis, aliisq; huiusmodi per-
 difficilibus quibusdam & curationem
 respuentibus malis, auxiliantibus non-
 nullis admirabilibus & divinis benefi-
 ciis, unq̃ persuadere conabatur, divinā
 esse providentiam, quæ spem omnem
 potentiāq; humanam excedat ac su-

ἐν θεοῖς, σφόδρα, καὶ μὴ ἀλυσίας
 πάσης ἀπειρήσῃ, καὶ περὶ τῶν, ὡ-
 σπερ ποταγὰς τὰς ἀκρίβειας.
 τὸ τε ὁ Φάλαρις ἀντιλέχθη μὲν
 ὑποὸ ῥήγας πρὸς τὴν παλαιὰν Πυ-
 θαγόραν Ἀβάρην ἀγρίαν δὲ καὶ
 πρὸς αὐτὴν Πυθαγόραν. ἐτόλμα δὲ
 πρὸς τὰς θεὰς αὐτὰς βλασφημί-
 ας δὲ τὰς ποροφέρειν, καὶ τοιαύτας
 10 οἷας ἀνὴρ ἐκείνος εἶπεν. ὁ δ' Ἀβάρης
 πρὸς ταῦτα ὡμολόγει μὲν χάριν
 Πυθαγόρα, μὴ δὲ τὸ τοιοῦτον εὐαγγελί-
 ον αὐτῷ περὶ τῶν ἐρωσθέντων ἡρώδης
 καὶ οἰκονομεῖσθαι πάντα, ἀπ' ἄλ-
 15 λων τὰ πλεόντων, καὶ ὑπὸ τῆς ἐργεί-
 ας ἰῶν ἡρώδης, πολλὰ εἰδεῖν γόη. αὐ-
 μίζεν Πυθαγόραν τὰ ταῦτα παι-
 δεύσθαι, ὅσας γὰρ αὐτὸν εὐαίμα-
 ζεν * * * * * ὡς ἀνὴρ ἐκείνος ἰσχυρῶς.
 20 πρὸς ταῦτα Φάλαρις, ἀτήρει μὲν
 μαντείαν, ἀτήρει δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἱε-
 ρεῦσι δρώμενα περιφανῶς. ὁ δὲ Ἀ-
 βάρης μετῴχη τὸ λόγον ὑπὸ τῶν
 ἐπὶ τὰ πᾶσι φαινόμενα ἱεργῶς,
 25 καὶ ὑπὸ ἰῶν ἐν ἀμυχάτοις, ἥτοι πε-
 λήμοις ἀπλήτοις, ἢ νόσοις ἀνίατοις
 ἢ καρπῶν θοραῖς, ἢ λοιμῶν φοραῖς
 ἢ ἄλλοις τισι τοῖς τοῖς παγκρά-
 τοις ἀνεκῆστοις παροργισμένοι
 30 διαμερίων τινῶν καὶ θείων ἐργη-
 ῶν, ἐπειρᾶτο συμπεῖθε
 ὡς ὅτι θεία πάντα πᾶσαν ἐλπί-
 δα ἀνθρώπων καὶ δέοντων ἰσχυ-
 αίσματα

αἰρουσα. ὁ δὲ Φάλαρις ἠπαχεύει
 τε καὶ πρὸς ταῦτα ἐπαπειθα-
 σινεύει. αὐτοῖς οὖν ὁ Πυθαγόρας
 ὑποπίπτων μὲν ὅτι Φάλαρις ἀν-
 τὶ πάντες θάνατον, ὁμῶς δὲ ἐν
 δῶς, ὡς οὐκ ἔστι Φαλαρίδι μὀρ-
 σιμος, ὅξουσιν αὖτις ἐπαχέει
 λήγειν. Ἀπεκρίθη πρὸς τὸν Ἀ-
 βαριν ἔφη, ὅτι οὐρανὸν καὶ δια-
 βασίς εἰς τε τὰ αἶερα καὶ τὰ ἐπί-
 γηιν φέρεται ἀέφουκα. καὶ ἐτι-
 ρι τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀπολη-
 θίας πάντων, διεξῆλθε γυμνα-
 ματά τοις πᾶσι, περὶ τε τῆς ἐν
 τῇ ψυχῇ αὐτοῦ οὐσίας διωμάτως
 ἀναμφισβητήτως ἀπέδειξε. καὶ
 προὖν περὶ τῆς καὶ λόγου καὶ τῆ
 τοῦ τελευτῆς ἐργασίας ἐπεξῆλθεν
 ἱκανῶς. καὶ οὕτω μὲν παρρη-
 σίας περὶ τυρανίδος τε, καὶ τῆς
 τὰ τύχην πλεονεκτημάτων πᾶν-
 των ἀδικίας τε καὶ τῆς ἀνθεσπότητος
 πλεονεξίας ὅλης σεριῶς ἀπεδείξα-
 ξεν, ὅτι καὶ ἐνός ὅστις ταῦτα ἄξιμα.
 καὶ δὲ ταῦτα διὰ τὴν ἀρετὴν ἐν
 ποιήσας περὶ τῆς ἀρίστης βίης, καὶ
 πρὸς τὴν ἀκακίαν ἀνιστασθῆναι αὐ-
 τῷ προθύμως ἀνισταί-
 ψι. καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διωμάτων αὐτῆς καὶ τῆς
 παθῶν, ὅπως ἔχει ταῦτα, σαφῶς
 ἵνα ἀπεκάλυψε, καὶ τὸ κάλλιστον
 πάλιν ἐπέδειξε. ὅτι οἱ θεοὶ τῆς
 αἰῶν ἰσὶν ἀνάιτιοι, καὶ ὁτιόσοι καὶ

peret. Phalaris verò etiam impudenter
 ad illa loquebatur. audaciorq; redde-
 batur. Itaq; Pythagoras denuò suspicās
 Phalaridē sibi mortē suēre & machina-
 ri, at tamē conscius esset, se ipsi nō fore
 fatalem, h. e., minimē occidendum ab
 eo, cū authoritate loqui tētabat. Ocu-
 lis. n. conversis ad Abarim ait, transitū
 per aëtem ac terrā ē cœlo fieri solere.
 Atq; etiāmnū de sequela omniū cœlū
 versūs notissimis omnibus cōmemo-
 ravit, deq; potentia, quæ sui juris est in
 animo, sine controversia exposuit. Ac
 pergens de rationis mentisq; perfe-
 cta efficacitate satis superq; exor̃ dis-
 scruiit. Atq; ita cum summa orationis
 libertate de tyrannide, cunctisq; for-
 tunæ partibus superioribus, de injusti-
 tia simul, & de universa hominū avidi-
 tate atque habendi cupiditate firmiter
 liberrimēq; docuit, nempe hæc omnia
 ne tanti quidem esse facienda. Postea
 verò divinam instituit de optimo vitæ
 genere adhortationē, hocq; cum pes-
 simo comparatione quadā promptē
 & alacriter composuit. Item de anima
 eiusq; facultatibus, tum etiam de per-
 turbationibus & vitiis, quemadmodū
 se hæc habeant, apertissimē detexit,
 quodq; omnium est pulcherrimum
 indicavit. Deos nullo modo causas ef-
 se malorum dixit: morbos iidem &
 quæcunque aliæ corporis sunt affecti-
 ones ac mala, intemperantiæ protervi-

tatisq; esse semina, De iis verò, quæ in fabulis malè dicuntur, fabularum scriptores ac poëtas carpsit graviterq; reprehendit, simulq; Phalaridem verbis castigans admonebat. Ac coeli potentiam, qualisnam ea sit & quanta, per ipsius opera declarabat. De supplicio, quod juxta legum tenorem de aliquo, & quidem meritò sumitur, multa argumenta apponebat. Item de hominū cum cæteris animantibus discrimine perspicuè ostendit. Præterea de *ἐνδιδάσκοντος*, hoc est, intus conclusa ratione, simulq; de ea quæ foras profertur & enunciatur, h. e. de oratione, benè, sciēter & peritè differuit. Simili modo de mēte & ab ea descendēte cognitiōe, ut & reliqua multa hisce cōnexa moralia dogmata, pfectè indicavit. De iis, quorū in vita usus est, quæq; utilia & honesta sunt, utilissimè suos instituit, atque adhortationes hisce convenientes consonasq; modestissimè coopravit itēq; prohibitiones & interdicta eorū, quæ faciēda non sunt apposuit. Quodquē maximum est eorum, quæ juxta fatū ac mentem fiunt, tūm eorum, quæ secundum fatum ejusque necessitatem & ipsum ordinem seriemquē causarum discrimen statuit, item de spiritib. & sapientibus geniis multa eaq; sapienter disserta fuerunt, & de animi immortalitate. Verūm de hisce alijs erit dicendi locus. Illa verò, & quidem ma-

δοτα παθῆναι σώματος ἀπολασίας ἔστι πῶς ματα. περὶ τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς λυγρῆς ἐν τοῖς μύθοις δηλώσει. τὸν τοῦ Φάλαρος μὲν ἐλέγχων ἐπαθεῖται. ἔτι τῆς ἐξουσίας δυνάμει, ὅποια τίς ἐστι, ἔτι δὲ ἐργῶν ἐπιδείκνυται. περὶ τῆς τοῦ νόμου καλότητος, ὡς ἐκόντως γίνεται, τιμῆς πολλὰ παραθέτω. περὶ τῆς διαφορᾶς ἀνθρώπων πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα παρίδδει περιφανῶς. περὶ τῆς ἐνδιδάσκοντος λόγου, ἔτι τῆς ἐξουσίας, ἐπιστημονικῶς διεξήλθει. περὶ τῆς τοῦ καὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς κατὰ φύσιν γνώσεως. ἀπὸ τῆς τελείας, ἥδε καὶ τῆς ἄλλας πολλὰ ἐχόμενα πούτων ἐξορύσσει. περὶ τῆς ἐν τῇ βίῳ χρησῶν ἀφιλιμώτατα ἐπαίδεισεν, παρακινῶν τὴν συνένοιαν πούτοις συνήρμωσεν ἐπεισέπειται, ἀπαγορεύσας τὴν ἄνθρωπον καὶ ποιῆσαι, παρίδδει. καὶ τὸ μέγιστον ἡδονῆς καὶ εὐφροσύνης καὶ τοῦ ἐν δυνάμει, τῆς δικαιοσύνης ἐποιήσας, ἔτι καὶ τὰ ἐπιπλεονέκτως, καὶ κατ' εὐφροσύνην, περὶ δυνάμειος τῆς πολλῆς καὶ σοφῆς ἀπλήχθη, καὶ περὶ ψυχῆς ἀθανασίας. ταῦτα μὲν εἰς ἄλλος ἀνείη ἕρπης λόγων. ἐπεὶ ἔτι δὲ

καὶ δὲ καὶ πολλοὺς τοὺς περὶ αὐτοὺς
 αἰσιντο δυνάμει προσήκει. καὶ γὰρ
 ἐν αὐτοῖς μέσσις ἐμβιβαστὶς τοῖς
 δεσποῖς, καθιερῶν τῇ γυνάμει φιλοσο-
 φῶν ἐφαίνετο παλῶν παλαιῶν 5
 τεταγμένων, ὅτι κατεργαστοὺς ἡμῶν
 τοὺς τὴν τύχην, καὶ εἰς τοὺς αὐτοὺς
 τοὺς ἐπὶ αὐτοῖς τὰς ἀνδύνας ὅτι
 οἱ καὶ παρυσία χρᾶν μὲν ἐν δὴ-
 λος ἦν, πάντως αὐτοὺς παλῶν 10
 ἡγετικῶς εἶχε τῶν τομῶν ἐν τῇ
 δεσπῶν, ὡς οὐδὲν ἀξίαν οἰσιν. καὶ
 ἡ τῇ θανάτου προσδοκίαν, ὅτι
 οἱ γὰρ δὲ τὰ ἀνθρώπων, ὡς γὰρ
 τῶν παλῶν, καὶ ἐν τῇ παρὺς 15
 τῇ παρούσῃ τότε προσδοκίαν δὴ-
 λος δὴ πρὸς, ὡς εἰς πρὸς αὐ-
 τοῖς ἦν παρὺς θάνατον. καὶ τούτων
 δὲ εἴτι γυνάμει διεπράξατο,
 ὅτι κατὰ λυσιν ὅτι τυραννίδος ἀπερ- 20
 γασάμει, καὶ καὶ αὐτῶν μὲν τὴν
 ραποὺς μίλλον αἰνέσις συμφο-
 ρὰς ἐπὶ αὐτοῖς αἰνέσις. ἐν
 λαλῶντας δὲ τῇς αἰνέσις τυ-
 ραννίδος Σικελίας. ὅτι δὲ αὐτῶν 25
 ὅτι τὰ καὶ οὐδὲν, τεταγμένων
 μὲν καὶ ἀπὸ τῇ χρᾶν μὲν τῇ
 λαποὺς, τῶν τῇ καὶ λυσιν διασπαι-
 νόντων τῇ Φαλαρίδι γυνάμει ὅτι
 ἀρχῇ, ὅτι προέτινος ὅτι ὁμοσπονδία 30
 ἡροὺ γυνάμει. καὶ σιωπῶν μὲν
 ἀλλήλων οἱ ἀρχόμενοι, οἱ καὶ ὅτι
 ἐν τῇ Πυθαγόρῃ παρὺς διαλῶν

ximè, fortitudinis studiis conveniunt.
 Si enim in mediis versatus malis forti-
 constantiq; animo philosophari visus
 est, & omninò esse promptus qualisq;
 in acie collocatus, toleratq; propul-
 sabat fortunam: item si in illum, qui
 pericula ingerit, autoritate increpan-
 dique fiducia utens conspicuus & ma-
 nifestus erat, planè quæ gravia esse pu-
 tabantur, tanquam quæ nullius essent
 momenti, contempsit & pro nihilo pu-
 tavit. Quin & expectatæ mortis me-
 tus, adcoque quæcūq; humana, omni-
 nò nihili faciebat, nec erat in præsentī
 expectatione tum occupatus. Nimirū
 mortis eum metu & terrore prorsus
 non fuisse consternatum, manifestum
 est. Imò hisce etiamnum generosiùs
 quid designavit, quàm solutionem li-
 berationemque tyrannidis heroicè i-
 psemet patravit, ipsum tyrannum ho-
 minibus dolores insanabiles & infàda
 mala illaturum in officio continens.
 Siciliam autem ab atrocissimâ horren-
 dissimâque tytannide liberavit. Ipsum
 autem illum fuisse qui hæc emendarit
 & correxerit, manifestū & evidens ar-
 gumentum sumitur ab oraculis Apol-
 linis, tum scilicet Phalaridis eam tyran-
 nide liberatum iri clarè quasi signo da-
 to edentibus, quum meliores magisq;
 concordēs facti forent. Ac magistratus
 quales tum quoque erant, præsentē
 Pythagora inter se coivisse, idque pro-

pter res, quas faciebat, expositiones, cum etiam doctrinas. Hujus verò etiam num majus indicium & argumentum ab tempore sumebatur. Quippe illa ipsa die Phalaris Pythagoræ & Abaridi de morte periculum induxit, ipseque ab insidiatoribus obtruncatus fuit. Atque hoc planè quod Epimenidi accidit, eorundem signum esto. Quemadmodum enim Epimenides ille Pythagoræ discipulus, cum ab quibusdam medio tollendus esset, posteaquam furias invocavisset deosq; ultores, effecit, ut omnes, qui sibi insidias tenderent, inter se funditus interempti fuerint: sic nimirum & Pythagoras hominibus oppem auxiliumq; ferens, iuxta Herculis morem ac fortitudinē, cum, qui multas contumelias hominibus inferēbat, errorēq; non leves committebat, in commodum usumq; mortalium punivit, & morte affecit, per ipsa Apollinis oracula, quibus proprio naturæ ductu ab ipso diei natalis vitæq; exordio deditus fuerat, & à quib. simul penderat. Hoc igitur admirabile fortitudinis rectum perfectumq; ejus factū hoc modo memoria dignum reputavimus. Aliud verò ejus argumentum statuamus, salutē legitimæ gloriæ, per quam & ipse solus, quæ sibi videbantur, efficiebat. Quæq; ab recta ratione discebantur, non aut ab voluptate, neq; ab labore, vel alia aliqua affectio-

υφηγός, καὶ παρ' αὐτοῦ, ὡς ἐν τῇ τῆς
 τοῦ δ' ἐστὶ μείζονος τεκμήριον, ὡς δὲ
 & χρόνου. ὅτι γὰρ τῆς αὐτῆς ἡμέ-
 ρας Πυθαγόρας τε καὶ Ἀβάριδι
 5 Φάλαρις ἐπὶ τῇ κίνδυνον περὶ
 θανάτου, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς ὅτι
 βουλεύοντι ἐπὶ παρ' αὐτῶν, καὶ τὸ κατ'
 Εἰπιμενίδου δὲ τῆς αὐτῆς ταύτης
 ἔσαν τεκμήριον. ὡς περὶ γὰρ Εἰπιμενί-
 10 δης ὁ Πυθαγόρου μαθητὴς μέλ-
 λων ὑπὸ τῶν ἀναιριῶν, ἐπει-
 ὅτι τὰς Εἰρινύας ἐπεκαλέσατο. ὅ-
 πως τιμωροὺς θεοὺς, ἐπαίνοισιν
 ἐπιβουλεύοντες πάντας ἀρδύν-
 15 περὶ ἑαυτοῖς ὑποσφαιῖναι, οὕτω
 δύνανται καὶ Πυθαγόρας ἐπαμύνασθαι
 τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τῶν Ἑρκαλέ-
 κεδόνων καὶ ἀνδρείων, ὅτι ἐξυβρίζον-
 ται καὶ πλημμελῶσι εἰς τὸς ἀνθρώ-
 20 πους, ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐβ-
 λασσεν, καὶ θανάτου παρ' αὐτοῦ δίδου-
 σι τῆς χρηστέως τῆς ἀλλοτρίου, εἰς
 ἢ αὐτοφύως συνηρημένος ὑπὸ τῶν
 ὅτι ἀρχῆς γήϊας. τῶν μὲν οὖν τὸ
 25 θάνατος ἐν αὐτῇ τῇ ἐνδείξει κα-
 τ' ὅρισμα ἄχρι πέντε μηνῶν ἢ
 ἑξῶς καὶ. ἄλλο δὲ τεκμήριον αὐτοῦ
 πομπῶν εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς
 ἐνόμου δόξης, δὲ ἢ αὐτὸς τε μέ-
 30 νος τὰ δοκῶντα ἐαυτῷ ἐπραττε. καὶ
 τὰ ὑπὸ τῶν ὁρῶν λόγῳ ὑπαγορεύ-
 ομενα μήτε ὑφ' ἡδονῆς, μήτε ὑπὸ
 φόβου, μήτε ὑπ' ἄλλῃ τινοῦ πα-
 ρού.

θους ἢ κινδύνου μεδίσαιμος
 ἀπ' αὐτοῦ, οἷτι ἱταῖροι αὐτῷ
 πρὸ τῆς ἐκπεσθῆναι οὗ ἀ-
 ριστῶντων. ὑπὸ αὐτοῦ ἡρώτων
 ἀποθανεῖν, ἐν παντοδαταῖς
 τε τύχαις. ὅλταζόμενοι, τὸ
 αὐτὸ ἡδὺ ἀδιάφοροι διαφύ-
 λαττον, ἐν κυρίαις τε συμφο-
 ραῖς ἡρόμενοι, οὐδέποτε ὑπὸ
 αὐτοῦ μετεβέβησαν. ἦν δὲ καὶ
 ἀδιάλειπτος παρ' αὐτοῖς πα-
 ράκλησις, τῷ νόμῳ βοηθεῖν
 αὐτῷ, καὶ ἀνομία πολυμῆιν, καὶ
 πρὸς τὸ ἔργον καὶ ἀπενοθεῖσαι
 τῇ βουλῇ, καὶ συνιδέσθαι α-
 πὸ ἡρωτικῆς σάφροσι καὶ ἀνδρι-
 καῖ βίῃ. ἦν δὲ πᾶσι μέλη παρ'
 αὐτοῖς πρὸς τὰς ψυχῆς πα-
 ραποικητέα, πρὸς τὴν ἐ-
 θυμίας καὶ δημιόους, αὐτὰ βε-
 βησιωτάτα ἐπινεύοντο. καὶ
 πάλιν αὖ, ἵτατα πρὸς τὴν τὰς
 ὀργὰς ἐκ πρὸς τοὺς θυμούς,
 δίναν ἐπικύοντες αὐτὰ καὶ ἀνι-
 ῖντες ἀχρεῖ τοῦ μετρίου συνμῆρα
 πρὸς αἰδέσθαι ἀπειργάζοντο. ἦν
 δὲ καὶ τοῦτο μέγιστον εἰς ἡρωι-
 κῆς ἔργα, τὸ πεποιθεῖν, ὅς
 οὐδὲν δεῖ οὗ ἀνδραγαθῶς
 συμπαινεῖται ἀπρὸς δόξαν, οὐ
 ὅτι ὅτι τοῖς οὖν ἔχουσιν,
 ἀλλὰ πάντα πρὸς δόξαν, ἐν
 καὶ τυγχάνουσιν αὐτοὶ κύριοι ὄντες.

nevitióq; seu periculo, ab illis recede-
 bat. Amici quoq; & familiares ipsius
 autē, quān quidquam eorum, quae ab
 eo definita erant, violarent, mori elige-
 bant, & variis modis fortunisq; explo-
 rati, eundem morem eumq; indiffe-
 rentem servabant, inq; immensis versā-
 pes miseriis, nullo unquam modo ab
 iis vel latum unguem declinaverunt.
 Adhuc sine intermissione alterum al-
 ter adhortabatur, ut legi semper opē
 ferrent, & cum ἀνομία scelerumq; li-
 centia, quae nullis legum repagulis
 reprimatur, fortiter pugnaret, item vo-
 luptatem coercerent & repellerent, se-
 seque ab primis statim ortus annis ad
 temperantem ac virilem vitam con-
 succerent. Præterea carmina quædam
 apud ipsos in usu erant ad animi affe-
 ctiones repellendas facta, & ad animi
 ægritudines morsusq; leniendos, quæ
 quidem ille ad opem facillimè præsta-
 dam excogitaverat. Rursū alia ad iras
 & excandescantias reslinguēdas fecer-
 rat, quibus ea intendentes remittentes-
 que ad moderationem usq; moderata
 ad fortitudinem reddebant. Atq; hoc
 maximum itidem erat ad generosita-
 tis fulcimentum, sibi persuasum habere
 ex humanis casibus nihil apud eos,
 qui mente intelligentiaque præditi sunt,
 inexpectatum improvisumque esse
 oportere, sed expectanda esse omnia,
 quorum ipsi non existant auctores.

Quinimò si quandoque contingari-
 plis vel ira incendi, vel dolore inque-
 rari, vel alia aliqua hisce simili affectio-
 ne concuti, evelligio quam maximè
 procul amoliebatur. Et unusquisq; ad
 se reversus concoquere conabatur, &
 viriliter vitium in medicina tollere. Erat
 verò etiam generale hoc ipsis dogma;
 labori hō parcere in disciplinis studiis-
 q; discendis, & omnibus à natura indi-
 cte intemperantiæ & plura habendi cu-
 pidinis probationes seu indices diver-
 sissimi maximèq; varii. Putationes se-
 ctionesq; ferro atq; igni, sine ulla recu-
 satione perfectæ, & nec laboribus, neq;
 ulli tolerantia, parcentes. Partim nāq;
 abstinentia omnium animantium vita
 præditarum, adhæc ciborum quorum-
 dam egregiè exercebatur. partim verò
 taciturnitas, quæ *ἐχιδνὸς* dicitur, at-
 q; omne silentium, ut lingua contine-
 retur, simul meditatum, eorum forti-
 tudinem in multos annos exercitabat.
 Itē continēs minimèq; interpretata in-
 quisitio juxta ac apprehensio eorum
 præceptorum, quæ contemplamur,
 suntq; captu longè difficillima ibi vi-
 gebant. Atq; hæc de causa, omnia à vi-
 tio abstinentia, ac ciborum parcitas so-
 miniq; moderatio ac brevitās, itē glo-
 riæ divitiarumque ac rerum similium
 prudētia & studium, ut res inutilis ne-
 gligebatur. Atq; hæc omnia ipsis simul
 tendebant ad laudem fortitudinis. Ab

οὐ μὴν, ἀλλ' εἴποτε συμβαί-
 η αὐτοῖς ἡ ὀργή, ἡ λύπη, ἡ
 ἀλλό. τι ἤβ' τοιούτων, ἐκπο-
 δῶν ἀπηλλάσσεται. καὶ παρ'
 5 ἑαυτὸν ἑκαστος γυμνῖος ἐ-
 πειράτο καταπίπτειν τε καὶ ἰ-
 αφεῖν τὸ πᾶσι δὲ ἀνδρῶν.
 ἢ δὲ γυμνὸν αὐτῷ καὶ τὸ πᾶ-
 ρι τὰ μαθήματα καὶ ἐπιτη-
 10 δεύματα ἐκίποισιν, καὶ αἱ δ'
 ἐμφοῦτον πᾶσι ἀκρωσίας τε καὶ
 παλοροξίας βάσανοι ποικιλιώτα-
 ται τε, κολῶσης καὶ ἀνακοπῆς
 πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντοκουμένη
 15 ἀπαραιτήτως. καὶ οὕτε πᾶσι
 νων, οὕτε καρτερίας οὐδεμι-
 ας φειδύμεται. τῶτο μὲν γὰρ
 ποτὴ ἐμψύχων ἀπάντων, καὶ
 ἐκβόσσει βροχάτων τινῶν ἀ-
 20 σπῆτο γυμναίως. τῶτο δὲ ἐχί-
 μνὸς τε καὶ σαρτελῆς σιω-
 πῇ, πρὸς τὸ γλώσσης κερῖν
 σιωποῦσα, ἐπὶ ἐπὶ πολλὰ
 τὴν ἀνδρείαν αὐτῷ ἐγυμνάζει.
 25 ἥτε σῦντορος καὶ ἀδιάπτωτος
 εἶναι τὰ δυσληπτότατα ἤβ'
 θωρημάτων ὅξιστασι τε καὶ
 ἀνέληψι. ὅτε ταῦτα δὲ ἀ-
 σκῆ καὶ ὀλιγοσιτία, καὶ ὀλιγο-
 30 σπῆ, δόξης τε καὶ πλούτου
 καὶ ἤβ' ὁμοῖον ἀριπτοῦ αὐτοῦ
 φρόνσις. καὶ ταῦτα πάνθ' αἰς ἀν-
 δρείαν αὐτοῖς συνίστην. αἰσ-
 τῶν

των δὲ καὶ διακρίων, καὶ
πάντων τῶν τοιούτων εἰρ-
γάζαι τοὺς ἀνδρας ἐκέλευε
φασί. ἀπείχοντο δὲ ἵππων
καὶ ἰατρικῶν καὶ πάσης
τῆς τοιαύτης ἀνελυθέρου θω-
πείας, ὡς ἀνδρῶν καὶ τε-
κνῶνς αὐτοῦ τῆς δὲ αὐτῆς
ιδέας τῶν ἡθῶν διατίον, καὶ
ὅτι τὰ κυριώτατα καὶ σω-
επιτιμώτατα τῶν ἐν αὐτῇ δο-
γματικῶν, ἀπὸ ῥήματα ἐν ἑαυ-
τοῖς διαφύλαττον ἅπαντες ἀ-
εὶ, καὶ ἀπεβούς ἐχμουθί-
ας πρὸς τοὺς ἔξω τελευτῶν, ἵς
ἀνέμορα δὲ ἀνθρώπους ἀγρά-
φως ἐν ποταμῶν τοῖς ὅδε δαί-
χουσι, ἀπὸ μυστήρων θαν-
ῶν μεταβαλεῖν δὲ ὄντας, διό-
τι περὶ οὐδὲν ὁμοφρονέουσιν τῶν τιθε-
λόντων ἀξίων. μέχρι πολλοῦ
διασπόμενα τὰ μαθητὰ ὄντες
εἰ, ἀπὸς δὲ τοῖς μόνον ἐ-
γνώριζετο. ἐπὶ δὲ τῶν θυ-
ραίων, καὶ, ὡς ἐπὶ τῶν βί-
βλων, εἰ καὶ ποτε τύχοι,
ὅδε συμβόλων ἀλλήλοις οἱ
ἄνδρες ἠνέσταντο, ὡς ἔχοντες
ὅστις τῶν, ὡς περιφέρεται
τὰ θρυλλομένα, οἷον, αὐτοῖς
μαχαίρη μὴ σπάδι, καὶ τὰ
τοιαῦτα σύμβολα ἀπὸ μὲν
τῶν θρασέων γεγῶσιν ὑποθή-

luctu verò in decessu cuiusque, ac la-
chrymis, cūctisq; similib; illos viros ar-
ceri perhibet. Obsecrationibus & sup-
plicationibus omnib; istiusmodi illi-
berali adulatione ut virum parū decē-
te, adhuc servili & abjecta abstinebant.
Eiusdem generis formazq; morum &
hoc statuendum est, quod quæ præci-
pua in primis, & continentissima do-
ctrinarum in ea secta sunt firmamenta,
inter se arcana omnes semper servabāt
cum exacta ἐχμουθία seu loquendi
erga externos cosq; quia ipsorū vitæ
instituto alieni essent, continentia, quæ
enunciari fas non est, sine ullo scripto
posteris successoribusque in memoria
conservantes, quæ simul cum deorum
mysteria tradebant. Quamobrem ni-
hil eorum, quæ alicuius momenti esset
egrediebatur. Iam quæ longo tempo-
ris spatio tum docebantur, tum discē-
do percipiebantur, intra privatos tantū
parietes cognoscebantur. Cum exter-
nis verò, & ut sic dicam, prophanis, si
quandoq; usus ferret congregiendum
esse, nequaquam sua sacra enunciabāt,
sed per symbola & arcanas tesseras ob-
scure latenterq; sibi mutuo sensa mē-
tis velut ænigmatibus significabant.
Quorum nunc vestigium est, quod u-
num ex iis est, quæ vulgo jactata circū-
feruntur: *Ignem gladio ne fodire*. Et id gen-
alia symbola, quæ juxta simplicem nu-
damq; expositionem anilibus cōmē-
tis

tis & fabulis similia esse videntur. At explicata admirabilem quādam & incredibilē utilitatem fructumq; percipientibus præbēt. Omnium verò maximum ad fortitudinem præceptum est, præcipuum scopum proposuisse, quasiq; album, in quod jacularentur, ut ab prima infantia cōpressum quasi in vinculis animum, inde ab tantis planè carceribus vinculisq; afferrent & liberaret. Quo sine nihil omnino quis sani aut veri didicerit, neque etiam per spexerit, quo sensu id, quod morbidum est, operetur. Mens enim, secundum eos, cuncta videt & cuncta audit. Cætera verò muta & cæca sunt. Secundò cum quid tandem ab eo perperatum esset, studio supra modum invigilabant, & variis modis idoneis reditis per mathematicas cerimonias tū utilitatem afferentes, tū etiam divinas illis instillare, itemq; participes eos reddere studebāt, ut nec is, qui corporib. emigraret, metu percelleretur, neque ad corporum expertia translatu, præ lucidissimo eorum fulgore oculos averteret, deniq; perpeffionū ac malorum, quæ animam corpori affigunt, & quasi impagibus infibulant, nullam curam haberet, & nihil eafaceret. In summa ad omnia invictū & indomitū reddunt, quæ ortus & generationis habent authoritatē, & ad mala sustinēda sensim deducunt. In hisce. q. omnibus

καις νομει. διαπύουσόμενα δὲ
 θαυμάσιον ἴσα καὶ σιμὴν ὀφέ-
 λειαν παρέχεται τοῖς μελαβύ-
 σι. μίγιστο δὲ πάντων πρὸς ἀν-
 δρείαν παράγγιλλαι ὅτι, τὸ
 σκοπεῖν ἐπὶ θείῳ καὶ κυριώτατον
 ῥύσασθαι ἐκ ἐνδοθεν ἡμῶν το-
 σούτων ἐργῶν καὶ συνδέσεων καὶ
 κατεχόμενων ἐκ βροτῶν τοῦν, ἃ
 10 χωρὶς ἡμῶν οὐδὲν ἄν τις οὐδὲ
 ἀληθὲς τὸ παράπαν ἐκμάθοι,
 οὐδ' ἂν κατίδοι, δι' ἧς τὸ τοσού-
 τῳ ἐργῶν αἰσθήσις. τοῦτο γὰρ καὶ
 αὐτοὺς παύσθ' ὁρᾷ καὶ πάντ' ἀ-
 15 καθεῖναι, ἃ ἄλλα δὲ καὶ κατὰ καὶ
 τυρά. δεύτερον δὲ τὸ ἰσχυρῶ-
 δαίνει διακαταρθεῖν τὸ λοιπὸν
 αὐτῶν καὶ πεικίλως ἐπιτηδε-
 υνόντων ὅτι καὶ μαθηματικῶν
 20 ὅργιστο μὲν τὸ ἐπιτάδει καὶ ὀπ-
 σιφόρων τὸ καὶ θείων ἐντιθέ-
 ναι καὶ μεταδίδοναι, ὥς μήτε ἢ
 στομάτων ἀφιστάμενον ἀποδείλα-
 αῖν, μήτε πρὸς τὰ ἀσώματα
 23 προσεγγίζοντες ὑπὸ τὸ λαμπρο-
 πάτης αὐτῶν μαρμαρυγῆς ἀπο-
 τριφέντες τὰ ὄμματα, μήτε προσ-
 κλούντων πρὸ σώματι καὶ ψυχῇ
 παθημάτων, καὶ προσπεριου-
 30 ταν ἐπιστρέφοντες. ὅπως δὲ ἀδ-
 μασον ὅτι πρὸς πάντα ἡμῶν
 οὐργὰ καὶ καταγωγὴ παθήμα-
 τα. ἢ γὰρ ὅτι τούτων παύται
 γυμ-

γυμνασία καὶ ἀνοδος τῆς τελειότητος ἀνδρείας ὡς ἐπιτήδευσες. ποσά τα καὶ περὶ τῆς ἀνδρείας ἡμῖν τεκμήρια πείδω περὶ Πυθαγόρου τε καὶ ὅττι Πυθαγορείαν ἀνδρεῖαν.

Κεφ. λγ.

Περὶ φιλίας εἶα τι ἢ καὶ ὅσα παρὰ Πυθαγῶρα αὐτῇ, καὶ ὅπως εἰς πάντας αὐτὴν διέτεινεν, πόσα τε αὐτῇ εἶδα κηδεύοντο, καὶ τίνα ἔργα ἐμφανῶς τοῖς ἐπιπαύμασι οἱ Πυθαγόρειοι διέπραττον.

Φιλίαν δὲ διαφανέστατα πάντας τῶν περὶ ἀπαντας Πυθαγόρας παρέδωκε. θεῶν μὲν ἱερῶς ἀνθρώπους δὲ εὐσεβείας καὶ ἐπιστημονικῆς ἀρετῆς. δογματῶν δὲ περὶ ἀληθείας, καὶ καθεύκως ψυχῆς περὶ σῶμα, λογισκοῦ τε περὶ τὰ τοῦ ἀλόγου εἶδη, διὰ φιλοσοφίας καὶ τῆς κατ' αὐτὴν θεωρίας, ἀνθρώπων δὲ περὶ ἀλλήλους. πολιτῶν μὲν διὰ νομιμότητος ὅτι νόμος, ἐπεὶ τερροφῶν δὲ ὅτι φυσιολογίας ὁρμή. ἀνδρὸς δὲ περὶ γυναικῶν, ἢ τέκνων ἢ ἀδελφῶν, καὶ οἰκείους διὰ κοινότητος ἀδιδασκοφῶν. συλλήβδων δὲ πάντων περὶ ἀπαντας, ὅτι προσέτι ὅτι ἀλόγων ζώων τινὰ διὰ δικαιοσύνης καὶ φυσικῆς ἐπιπλοκῆς καὶ κοινότητος

exercebantur, & ut sibi ad perfectissimam fortitudinem aditum pararent, in illis studium & operam ponebant. Atq; hæc tanta de fortitudine tūm Pythagoræ, tūm reliquorum Pythagoricorum indicia & argumenta nobis posita sunt.

CAP. XXXIII.

De amicitia tūm qualis ea fuerit, tūm etiam quæta apud Pythagoram habita sit, & quæmodo eam ad omnes extendit, quomodo, ejus constitutoris species, & cujusmodi opera studij ipsorum convenientia Pythagoræ persequeris.

Iam amicitiam Pythagoras omnium erga universos morales apertissime tradidit. Deorum quidem erga homines amor studio religionis ac pietatis, itemq; cultus qui scientiam continet, declaratur. Discipulorum verò inter se mutuo atque omnino animi cum corpore, atq; id quod ratione præditum est, ad eas species, quæ ratione carent, per philosophiam ejusque contemplationem conciliabat, hominum inter se mutuo, civium quidem per sanam juris & legum observationem, externorum verò & alienigenarum per rectam naturæ disquisitionem. viri in uxorem vel liberos vel fratres, ac domesticos per communionem minimè perverſa tortuosamq; conſtrungebat. Et summarim omnium erga omnes, adhæc verò quædam animalia ex illo genere, quæ ratione destituta sunt, per justitiam & naturalem affinitatem com-

munitionemq; moderabatur. Quin & corporis alioqui caduci & mortalis in seipsum consensum conspiciamus, pacem simul & coagmentationē, naturę facultatibus ea omnia, quę sibi cōtra-
 5 raria sunt, expellentibus, per sanitatem & victus rationem sobrietatemq; ad imitationem status temporis felicioris, qui est in mundi elementis. In hisce omnibus (præsertim cum unum idemq; sit per comprehensionē amicitię nomen) sine ulla cōtroversia certissimēque inventor juxta ac legislator erat Pythagoras. Adeoq; admirabilem iis, qui ea utebantur, amicitiam tradidit, ut pleriq; etiamnum de iis, qui sibi
 10 plis amicē & benevolē cupiunt, *de numero sunt Pythagoricorum.* Oportet autē ut de hisce Pythagorę disciplinā adjiciamus, & adhortationes, quibus apud familiares & discipulos suos utebatur. Illi igitur viri ex vera amicitia certamina & contentiones exigere & expugnare admonebantur. Et quidem maxime ex omni amicitia, si fieri possit,
 15 sin verò minus, saltem ex patria amicitia, prorsumq; ex ea, quę consistit inter ævo seniores exigemus. Similiter verò etiam ex ea, quam habemus cum iis, qui nos beneficiis affecterunt. Nam vel acrius contendere cum talibus vel
 20 certare, cum nos ira vel alius aliquis infirmusmodi affectus corripuerit, pestis est, non salus amicitia, quę existit. Di-

ππος. σώματος δὲ καθ' ἑαυτὸ
 25 θητικῆς ἢ ἐκκαλεμένων αὐτῆς
 ἱναρτίων διωάμεων εἰρηδωσὴ ἢ
 καὶ συμβιβασμὸν, δι' ὕψους καὶ
 30 τῆς εἰς αὐτὸν διαίτης καὶ σωφρο-
 σμῆς καὶ μίμνησιν τῆς ἐν ταῖς κο-
 σμικοῖς σοιχείοις εὐετηρίας. ἐν ταῖς
 35 σιδηύουσιν, ἐνδὲς καὶ τῇ αὐτῇ καὶ σὺλ-
 λαμν τῇ τῆς φιλίας ὁδῷ, ὅτι
 40 τος, εὐρήσῃς καὶ τομοθέτης ὁμολο-
 γουμένης Πυθαγόρας ἐξήρτο. καὶ
 45 αὐτῷ θαυμάσιον φιλίαν παρὰ τῶν
 κατὰ χρομίοις, ὥς ἐστι καὶ τῶν
 50 τῶν πολλοῦς λέγειν ἐπὶ τῆς πο-
 55 δότερον ἐπὶ τοῦτον ἑαυτοῖς, ὅτι τῇ
 Πυθαγορείων εἰσι. δεῖ δὲ καὶ
 60 ἐπὶ ταύτων ἢ Πυθαγόρου πα-
 δειῖν παρὰ τῶν, ἐπὶ τῇ παρὰ τῶν
 65 γέλμας, οἷς ἐχρητο πρὸς τοὺς αὐ-
 70 τοῦ γινώσκοντες. παρὰ τῶν οὐκ
 οὐκ οἱ ἀνδρες οὗτοι ἐκ φιλίας ἀ-
 75 ληθῆς ἐκκαλεῖν ἀγῶνι ἐπὶ τῇ
 80 λοικῇ. μάστιγα μὲν ἐκ πα-
 85 σης, εἰ διωμάτων, εἰ δὲ μὴ
 90 ἐκ τῆς παρὰ τῶν, καὶ κα-
 95 θόλοι ἐκ τῆς πρὸς τοὺς ποιο-
 100 βύτους. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ
 105 τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. τὸ
 110 γὰρ δεχθῆναι τὴν ἐκ φιλο-
 115 ονικῆς πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἐμ-
 120 πιστοῦσας ὀργῆς, ἢ ἄλλου τι-
 125 ῶς τοιοῦτου πάθους οἱ σπ-
 130 τέριοι δι' ἐπαρχίας φιλίας ἐφα-

πάν δὲ διὴν αἷς ἰλαχίστας ἀμυ-
 χὰς τε καὶ ἰλαχούσας ἐν ταῖς φιλίαις
 ἐγγίσι, ἵαν ἐπισκῶνται, εἶπεν δὲ
 περὶ τὴν ὀργῆς. ἀμφοτέρω μοι
 μᾶλλον, μέντοι ὁ νεωτέρος τε καὶ
 ὁ ἡμετέρων τάξιον ἔχων ἡνδ-
 ποτε, τὰς ἐπαγορεύσας τὴν νε-
 οτερίαν, αἷς δὲ παλαιότερας
 ἐκείνου ἐκείνοι, καὶ παλαιότερας ἐκ-
 φημίας τε καὶ εὐλαβείας ὄντο
 διὴν ἡμετέροις ὡς δὲ τῶν παρ-
 ούτων τοῖς νεωτέροις. καὶ πα-
 λὺ ἐμφανέστερον ἐν τοῖς νεωτέροις
 τὸ κατεμνησκόν τε καὶ οἰκάλον.
 οὐτα γὰρ εὐχόμενα τε γίνεσθαι καὶ
 αἰσέλιμον τὴν νεωτερίαν, ἐκ φι-
 λίας κατέπλετο δὲ καὶ τῶν πρὸς
 μέντοι παλαιότερας, μέντοι παλαι-
 οτέρων. οὐ γὰρ ἐπὶ παλαιότερον δι-
 ούμεναι τὴν ὑπάρχουσαν φιλί-
 αν, ὅταν ἀπὸς ἐμπέση τὸ ψύ-
 δον εἰς τὰ τῶν παλαιότερων
 φίλων ἢ τῶν. φιλίαν μὴ ἀπο-
 γινώσκον ἀτυχίας ἔσσεσθαι, ἢ ἀλ-
 λης τινὸς ἀδυναμίας τῶν εἰς τὴν
 βίον ἐμπιπύουσιν, ἀλλὰ μό-
 νον εἶναι δόκιμον ἀπογινώσκον
 φίλου τε καὶ φιλίας, ἢ γινώσκον
 εἶναι κακίας μεγάλου τε καὶ
 ἐπαυρόμενον. ἐχθρὸν ἐκείνου μὴ
 κατέπλετο ἀρετῆς παρὰ τοῦ
 κατελείου παρὰ τοῦ ἀρετέμενον δὲ
 μέντοι ἡμετέροις, ἐν τῶν δὲ

xerunt autem in amicitis, quam mi-
 nima tubera & exulcerationes esse
 debere, & si existat subito coorta, tunc
 fugiendam vincendāq; esse iram. Am-
 bo quidem & maximè tamen, qui an-
 nis junior est, & qui dictorum ordinē
 aliquem qualem qualem habet, judi-
 cabant correctiones juxta ac admoni-
 tiones, quas illi παλαιότερας, hoc est,
 puerorū institutiones vocabant, cum
 multa laude linguāq; favore ac cauti-
 one pietatēq; junioribus, idēque ab se-
 nioribus fieri oportere. Atque in eis,
 qui monita edunt, multum apparere
 salutarem & amicam correptionem.
 Ita enim cōmonitionem honestam si-
 mul & utilem fore, si ex amicitia nec
 ludos agentes, nec seria tractantes fidē
 non exterminemus. Siquidem facile
 non esse, ut sana & integra sit, quæ ex-
 sistit, amicitia, si quādo semel in illorū,
 qui se amicos esse perhibēt, mores, mē-
 daciū inciderit. Amicitia non esse vel
 adversæ fortunæ, vel alterius alicujus
 impotētis, reīve, quæ prestari nequeat,
 & in hanc vitam ferè soleat incidere,
 causa repudiandam: sed eam solā pro-
 bandam esse reprobationē tam amici,
 quāam amicitia, quæ evenit propter
 magnū aliquod, & quod correctionē
 aliquā requirit, malum, voluntariam
 quidē inimicitia nequaquā curari, nisi
 in iis, qui perfectē & consumatē mali
 sūt. * * * in cōcertado, nisi ejus, quo

cum contendimus, mores in deterius fuerint prolapsi, atq; animi existat alienatio. Pugnandū autē esse nō verbis, sed re ipsa a q; actione, idq; legitimū & pium esse bellum. Ceterū ut homo cū homine quasi belligeretur, nullā quidem esse causā in vim potentiāq; discriminis ac contentionis, hoc principium sollicitē, quā maximē fieri poterit cavendum esse. In amicitia, quę vera futura sit, quā plurima dixerūt esse oportere, quę definita ac solennia summōq; iure determinata sunt. Hęc autem probē, nec temerē esse iudicata: & quidem in unamquamq; consuetudinem amicitiam sepositam esse oportere, ut nulla consuetudo negligēter ac temerē inecatur, sed cum pudore ac veracundia, item cum severitate & recto ordine, neq; ullus affectus temerē, pravē vitiosēq; exciteretur, qualis est cupiditas vel ira. Eadem quoq; contra reliquas & quę supersunt, affectiones dispositionesq; ratio est. Quinimō facile quis colligat, ipsum quoq; non oſcitātē alienas amicitias declinare, sed valde etiam diligenter eas amputare & cavere, dēq; eo ipso ad multas usque ætates amicitia inter se mutuo nequam perfunctoriē, sed severiter observavisse. Idq; liquidum esse ex iis, quę Aristoxenus in libro de Pythagoricę vitę instituto ipsemet se exaudisse ait; cū Dionysius Sicilię tyrānus regno

πολεμειν αν μη μεταπιση το ηθος
 τα διαφερομενου, η προσγινηαι
 ευγνωμοσυνη. πολεμειν δε μη
 λογω αλλα τοις εργοις. νόμους
 δε εἴη η υσιον ε πόλεμος. η
 ως ανθρωπος ανθρωπω πολεμι-
 σται, αιτιον μη ε ποσης γινεσθαι εις
 δυναμιν διαφορας, ευλαβησθαι
 ταυτην την αρχην, ως οδον η μα-
 λιστα, εν τη μελλουση αλαστη-
 σθαι φιλια, ως πλειστα διενεφασ-
 και εἴη τα ωρεσμενα η νενομισ-
 μενα. καλως δε ταυτα εἴη περε-
 μεια η μη ειη, ε δητα ε εις εθος
 εἴη κασο κατεχωρισμενλω εἴη εἴη,
 επως μητε ομιλια μηδεια ολι-
 γωρος η η ειη γινεσθαι αλλα
 μη αιδους τε η σιωπας η ταξι-
 ως ορθης. μητε παθος εγερηαι
 μηδεν ειη, η φαύλως η ηλερτα-
 μενως, οδον επιθυμια η οργη. ο αυ-
 τος τε λογος η η η λεγομενων
 παθων η η διαθεσεων. αλλα μη
 τεκμηραια αν τις η περι τα μη
 παρέργωγς αν τας αλλοφίας εκ-
 κλησθαι φιλιας, αλλα η πανν αυτη
 δαίως περιελαμψον αυτας η
 φυλαττεισθαι, η περι ταδε μεχει-
 πολλων ημων το φιλιον ωρδς
 αλλήλους ανηδ οιοσ διαβηρηκται.
 ειη αν Α ελεος εἴη εἴη περι Πυ-
 θαγορεικου βίω αυτος διακηκοίται
 η η, Διονυσίω τα Σικελίας τυραν-
 του

οὐ δὲ ἐκπεσὼν τῆς μοναρχίας
 ὑπομείβεται ἐν Κορίνθῳ ἰδιδυμένῳ
 οὐ φησὶ γὰρ ἔτι οὐδ' Αἰεὶ δὲ τοιοῦτον
 οὐ δὲ δὲ βασιλέων καὶ πρῶτον τὸν ἴσον
 οὐ εἰργάζετο τὴν ἀνδρῶν ἐκείνων, ὡς ἐν
 οὐ δὲ γὰρ μάλα καὶ οὐδ' αὖτε δὲ λόγος καὶ
 οὐ περὶ θωπείας καὶ δὲ τοιοῦτος καὶ λήσαντες
 οὐ καὶ πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις. Διοτὸς οὖν
 οὐ ἐκπεσὼν δὲ τυραννίδος, ἀφ' ἧς
 οὐ μένος, εἰς Κορίνθου πελάγους ἤμιν
 οὐ δὲ αὖτε περὶ τῆς Φιντίας καὶ
 οὐ Δάμωνα καὶ Πυθαγόρας. ἦν δὲ
 οὐ ταῦτα περὶ τῆς βασιλείας ἡρώων
 οὐ εἰς τὸν ἴσον δὲ τῶν πρῶτον δὲ τῶν ἰσών
 οὐ ὡς τοιοῦτος ἐστὶν ἦν. πρῶτος ἔφη περὶ
 οὐ αὖτ' διαβιβάζων, οἱ πολλοὶ καὶ ἐν
 οὐ πρῶτον καὶ μεταστῆναι Πυθαγόρας, δὲ
 οὐ αὐτοῦ καὶ δὲ ἀμυνόμενοι ἐν
 οὐ λαζάρους ἀποκαλέσας αὐτοὺς, καὶ
 οὐ λόγους δὲ ἐκκοπὴν αὐτῶν, ἦν δὲ
 οὐ σμικρότης αὐτῶν, καὶ προσποίητος
 οὐ πρῶτος, καὶ ἡ πᾶσι καὶ εἰς τῶν πρῶτον
 οὐ οὐ καὶ φορὰν ἀξιοχρεῶν. ἀπὸ λα-
 οὐ γόνων δὲ οὐκ ὄντων, καὶ γινομένων φε-
 οὐ λονεκίας στυγερῶν ἐπὶ τοῦ
 οὐ περὶ Φιντίας, ἐκαστοῦ τῶν τῶν καὶ
 οὐ γόνων αὐτῶν ἐπὶ πᾶσι, δὲ τοιοῦτος γὰρ
 οὐ γόνων καὶ τῶν πρῶτον καὶ οὐκ ὄντων αὐτῶν
 οὐ τῶν πρῶτον καὶ οὐκ ὄντων αὐτῶν
 οὐ ἴσων ἐκείνων, καὶ δὲ αὐτῶν καὶ οὐκ ὄντων
 οὐ βασιλέων ἀποκαλέσας. ἦν δὲ Φιντίας
 οὐ θαυμάσιον τὸν λόγον. ὡς δὲ αὐτὸς
 οὐ διαρρήδην αἰπὸν, δὲ οὐκ ἔτι αὐτῶν

elapsus, Corinthi literas doceret. Ita
 enim inquit Aristoxenus. Ab iusti-
 bus & lachrymis talibusq; omnibu vi-
 ros illos arceri, quam maxime a-
 quam est. Eadem verò etiam ratio
 est de adulatione, rogatione, & sup-
 plicatione; atq; id genus omnibus aliis.
 Dionysius igitur cum regno expulsus
 Corinthum pervenisset; frequenter no-
 bis de Phintia & Damone Pythagoræ
 commemorabat. Erant autem hæc de va-
 dimonio, & promissione mortis facta.
 Modus autem fideiussionis ferè talis erat.
 Quosdam ex iis, inquit, qui familiariter
 cum ipso congregabantur, & crebrò Py-
 thagoræ mentionem faciebant, caræ-
 pones & irridentes, eosque vanos &
 inflatos appellantes, acque addentes i-
 psum gravitatem fidemque simulatam,
 adiòque rigorem affectuam ut vanum
 penitus exstirpatum iri, si quis in cala-
 mitatem gravem acque opprindigam in-
 cideret. Contradictionibus verò nonnullis
 & aliorum contentione, ita ut acies in fa-
 miliæres Phintia ipsamque Phintiam in-
 strueretur, & contra quidam ex ejus
 accusatoribus didisset, ipsam cum certis
 quibusdam palàm ipsi insidiatum fuisse,
 hocque eosdem ab illis ipsis, qui præ-
 sentes adessent, comprobati, acque in-
 dignationem admodum probabiliter ex-
 fissere. Verùm Phintias sermonem ad-
 mirari. Quum autem ille palàm &
 apertè didisset; hæc diligenter esse in-

νει ὧγα αἰσὺς explorata, eumq̄ in moti
 oportere, Phiniam subdidisse, si ita ei
 visum decrevissentque esset, ut hac sic fieret
 scilicet, inquit ille, rogo & oro, ut quod
 diei reliquum esset, cum meorum, cum
 5 Damonis commendandorum, atque arbi-
 tandorum causa, mihi concedatur. At-
 que hoc cum impetravisset. Convi-
 bant enim hi viri, resque suas omnes
 inter se communes habebant. At cum
 Phinias Damonem longius aetate praevectus
 esset, pleraque rei familiaris onera in se
 receperat, itaque rogavit ut harum or-
 dinandarum causa, Damonem vado dato
 dimitteretur. Tum Dionysius admiratus
 percontatusque est, an quis se moris pro
 illo praeiudicatus esset vadem, & quis ille
 esset. Cum vero Phinias iussisset, ut
 accersiretur Damon, atque illo quae acci-
 disset, ostendisset, sitis sese, ac va-
 dimonium promisit, & quidem suis ibi
 donec redisset Phinias. Itaque ipse se ob-
 ea confestim obstupescere sumpsit. Et
 cum actores qui a principio, ut hoc ad pro-
 varent, introduxerant, Damonem ut videre,
 quasi in crimine relinquentem, & iannis sal-
 sistunt excipere, eorum cum compensationis
 vice darii fuisse dicere. Quum vero jam sol-
 occasum posset, advenit Phinias occiden-
 dus. Quo nomine omnes vehementer obstu-
 pefacti iudicem ac decepi fuerunt. Ipse igitur
 Tyrannus complexus oscularusq̄ viros ob-
 mixte rogare cepit, ut se ferre in societate a-
 micitiae reciperet & ascriberet. Verum illi

ταῦτα διεβόω, καὶ δὲ αὐτὸ ὑπο-
 θήκεον, εἰπαὶ τὸ Φινίαν, ὅτι αὐ-
 τὸς αὐτοῦ δίδωμι ταῦτα ὑπὸ ἑαυ-
 τῷ ἑξῆς, καὶ αὐτὸς δόθῃαι τὸ λοι-
 πόν τῷ νύκτε, ὅπως οἰκονομησῇαι
 5 τὰ τε καθ' αὐτὸν, καὶ τὰ κατὰ τὸ Δα-
 μωνα. σιωπῶν γὰρ οἱ ἀνδρες οὐταί
 καὶ ἐκαστὸν ἀπάντων. Προσβύ-
 τερος δ' αὖν ὁ Φιντίας, τὰ πολλὰ
 10 τῷ περὶ οἰκονομίας ἦν ὡς αὐτὸς ἀ-
 νελυφός. ἠξίωσεν ἔν ἐπὶ ταῦτα
 φεθῆναι, ἐγρηγῆναι καὶ ἀσπασθῆναι
 δάμωνα, ἑρμῶν. ὁ Διονύσιος θαν-
 μάσας τε καὶ ἐρωτήσας εἰ ἔστιν ὁ
 15 ἀνελυφός ἄτος, ὡς τις ὑπομινεῖ
 θανάτῳ ὑπὸ τῷ ἐγρηγῆναι. φησὶ αἰσῶς
 δὲ τὸ Φινίῳ μεταστῆναι τὸν ὑπὸ
 τὸ δάμωνα καὶ διακούσασθαι τὰ
 20 συμβαίνοντα, φάσκον ἐγρηγῆναι
 ὅτι τε, καὶ μὴν αὐτὸν, ἔως ἐν ἰκ-
 νήθῃ ὁ Φιντίας. αὐτὸς μὲν ἐπὶ
 ἰνίκῃς ἐν θύῃς ἐκπαυγῆναι ἔφη. ἐκεί-
 νος δ' ἔστις ἐξ ἀρχῆς ἀσπασθῆναι
 25 τὸ δάμωνα, τὸ δάμωνα χλευ-
 ζον, ὡς ἐγὼ καὶ αλεγεινὸς οὖμαι, καὶ
 σὺ πῶς ἔλαφον αἰνιδέσθαι λέ-
 γεις. ὅστις δ' ἐν ἡδὴ τῷ ἡλίῳ περὶ
 ὑπὸ μαρ, ἤκειν τὸν Φινίαν ὑποθα-
 30 νῆναι, ἐπ' ὅτι πάντας ἐκπαυγῆναι
 τὰ τε καὶ δολοθῆναι. αὐτὸς δ' αὖν
 ἔφη, περιβαλὼν τίς καὶ φιλήσας
 τὴν αἰδέσας, ἀξιώσας ἔλτεον αὐτὸν
 ὡς τὸ φίλον παραδέχεσθαι. τὴν δ'

ἢ μηδὲν ῥόπῳ, καίτοι λιπα-
 ροῦντος αὐτοῦ, συγκαταθεί-
 νται εἰς τὸ τοιοῦτον. Καὶ ταῦτα
 μὲν ὁ Ἀριστόξενος, ὡς παρ'
 αὐτοῦ Διονυσίου πυθαγόρειος φη-
 σί. λέγεται δὲ ὡς καὶ ἀγνο-
 οῦντες ἀλλήλους οἱ Πυθαγό-
 ρεοὶ ἐπειρῶντο φιλικὰ ἔργα
 διαπραττεῖν, ὑπὸ ἧς εἰς
 ὅσον μηδέποτε ἀφηγμένων, ἡ-
 γήκα τελέθειον τι λαβεῖν, τῷ
 μετόχῳ ἧς αὐτῆς λόγων,
 ὡς τ' ἐκ ἧς τοιοῦτον ἔργον μηδ'
 ἐκείνῳ τὸν λόγον ἀπίσταται. ὡς
 ἀρα οἱ σπουδαῖοι ἄνδρες, καὶ
 σωφροσύνης καὶ * οἰκοῦντες,
 φίλοι εἰσι ἀλλήλους ὥσπερ ἡ
 γνώριμοι τε καὶ ἀποστήθουσι γιν-
 ῶσθαι. κατὰ χθῆναι γούν φα-
 σὶ ἧς Πυθαγορείων τῶν μα-
 θητῶν, καὶ * ἐφ' ἧς οὐδὲν βα-
 δίζοντα εἰς τὸ πᾶνδοχεῖον.
 ὑπὸ κέπου δὲ καὶ ἄλλης πᾶν-
 τοδότης αἰτίας, εἰς νόσον μα-
 θητῶν καὶ βαρύναν ἐμπιστῆν, ὡς
 τ' ἐπιλείπειν αὐτὸν τὰ ἐπιήδεια. καὶ
 μὴ τὰς πᾶνδοχίας, εἴτε οὐκ ἔστιν
 ἀνθρώπων, εἴτε καὶ ὑποδοχῆς πᾶν-
 τα ἀπαρχεῖσθαι, μήτε ὑπεργίας
 πινὸς φεισάμενοι μήτε δαπάνης
 ἐπιμέλειαν. ἐπειδὴ δὲ ἀρετῆς
 ἦν ἡ νόσος, τὸ μὲν ὑποδοχῆς
 σκεπὴ * ἐλδορῶν γράψαι τι σὺν

nullo modo, nisi ipso admodum obestante
 obsecranteq; in hoc illi assensu sunt, nec tale
 in hominem beneficium conserere voluerunt.
 Atque hæc Aristoxenus, quasi ex ipso
 Dionysio audita commemorat. Ait
 verò Pythagoricos ignorantes sibi mu-
 tuo etiam conatos officia amicitiae ex-
 hibere, idq; ab his etiam tentatum, qui
 nequaquam sub aspectum venissent;
 quum signum aliquod volent capere,
 ut eorundem sermonum participes
 sint, ita ut istiusmodi operibus ne illi
 quidem sermonem suspectum habes-
 ant, nec illi fidem derogent. Usque a-
 deo ut illi, qui viri boni sunt, quam lo-
 gissimè terrarum habitantes inter se a-
 micitiæ leges observent antè, quam
 ullam inter se notitiam parant, &
 alter alterum mutua consalutatione
 cōpellant. Itaq; quendam ex Pytha-
 goricis aiunt, cum longam eamq; di-
 urnam viam pedibus confecisset, indi-
 versorium publicum fuisse delatum.
 at præ lassitudine & alia non simplici
 causa, cum in longum gravemq; mor-
 bum incidisset, ita ut cum vitæ neces-
 saria destituerent. Verum caupo vel
 commiseratione tactus ergo hominem,
 vel etiam commendatione omnia,
 quæ necessaria forent, suppeditabat,
 nulli nec officio, nec ullis sumptibus
 parcens. Quum autem violentior esset
 morbus atque is prævaleret, tamquàm
 morti vicinus esset, scripsisse cum sym-
 bolum

bolum quodpiam in tabula, atq; hoc
 misisse ad cauponem, ut eum vicissim
 beneficio afficeret, tabula propter vi-
 am publicam projecta, diligenter con-
 sidera, inquit, ecquis ex pertranseunti-
 bus, symbolum leſtitururus sit. Nam
 hunc ei perſoluturū eſſe, aiebat, quid,
 quid erga ſe ſumptuū feciſſet, ac pro
 ſe gratiam repenſurum. Caupo poſt-
 quā exſpiraviſſet eum ſepeliit, ejuſq;
 10 cadaver ultimo honore affecit, nul-
 lam quidem ſpem habēs, ſe ſumptus,
 quos fecerat, recepturum eſſe, neque
 ſe ullo ab quopiam eorum, qui ta-
 bulam leſturi eſſent, beneficio ac
 remuneratione iri affectum. Ni-
 hilominus tamen morientis iuſſi-
 bus mortuus & perterritus, tabu-
 lam paſſim in medium expone-
 re conabatur. Longo verò tempore
 poſt quidam Pythagoricorum iſthac
 traſiens tabula adſtitit, & ,quis fuiſ-
 ſet, qui ſymbolum poſuerat, in-
 tellexit, reque omni exquiſite co-
 gnita, cauponi multo amplius pec-
 unie, quā inſuſſiſſet, perſolvit.
 Sanè Cliniam Tarentinum ajunt,
 quā audiret, quemadmodum Pro-
 pius ille Cyrenæus Pythagoricorum
 ſermonum æmulator & ſtudioſus,
 de omnibus fortune ſuis periclitare-
 tur, pecuniis ſatis amplis collectis Cy-
 renē verſus navigaviſſe, hancq; profo-
 dionem ſuſcepſiſſe, ut ſes Prodigia,

βολοι ἐν ἀθήναις, & ἐπιτεφύλαξ ἀ-
 πὼς ἀντιπάδοις ἐκρινώας ἢ δέλ-
 τον παρὰ ἢ ὁδὸν, ὅπως ποιεῖ δὲ
 τις τὴν παρόντων ἀναλωρίων τὸ σύμ-
 5 βολον. τότε γὰρ ἔφη αὐτῷ ὁπο-
 δώσῃ τὰ ἀναλώματα, ἀπὲρ
 εἰς αὐτὸν ἐποίησται, & χά-
 ρει ἐκτίσῃ ἑαυτῷ. τὸν
 δὲ παυδοχία μὴ τὴν τελευτήν
 10 θάψαι τὴν καὶ ἐπιμελεσθῆναι τῷ
 σώματος αἰτῷ. μὴ μὲν τοιγα, ἐλ-
 πίδαξ ἔχον τὴν κομίσασθαι τὰ
 διαπνήματα, μὴ τι γὰρ ἔσθῃς
 εὐπαθεῖν πρὸς τινὸς τὴν ἀναγι-
 15 μούτων τὴν δέλτον. ὅμως μὲν
 τοι διαπειράσθαι ἐκπιπληγμέ-
 νον τὰς ὑπολῆς, ἐκτιθέσθαι τὴν
 ἐκαστὴ εἰς τὸ μῖσρον τὸν πῶ-
 νακα. χρόνῳ δὲ πολλῷ ὕψι-
 20 ροι τῷ Πυθαγορείῳ τινὰ πα-
 ρόντα ἐπισηῆται τὴν ἐμεθεῖν
 τῶν θήτων τὸ σύμβολον, ὅ-
 τε καὶ τὴν τὸ συμβαῖν, καὶ πῶς
 παυδοχὰ πολλὰ πλεον ἄργυ-
 25 ροι ἐκτίσται τῷ διδασκάλῳ
 μίαν. κλεψία γὰρ μὲν τὸν
 Ταρσικῆρον φασὶ πυθόμενον, οἷς
 Πρωτος ὁ Κυρηναῖος τῷ Πυ-
 θαγορείῳ λόγον ζηλοῦντος ὡς
 30 πινδυμῶνι πᾶσι πᾶσι τῆς
 οὐσίας, συλλεξάμενον χρήμα-
 τα, πλεῖστα ἐπὶ Κυρήνης καὶ
 ἐπαγορεύσασθαι τὰ τῷ Πρω-
 του

ρου πράγματα, μὴ μόνον τῷ
 μειῶσαι τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν ὀ-
 λιωθήσασθαι, ἀλλὰ μήδε τὸν
 δεῖν τῷ πλοῦ κίνδυνον περι-
 εῖναι. τὸν αὐτὸν δὲ ῥόπον
 ἔθισσε ἡ Ποσειδωνιάτις ἀκοῇ
 μόνον ἰσορροῦντα, ὅτι Θυμαρίδης
 εἶπεν Πάριος ἦν Πυθαγορείων,
 ἡνίκα συνίπτεον εἰς ὑπορίας ἄν-
 τὸν καταστῆναι ἐκ πολλῆς περι-
 ουσίας, πλεῖσται φασὶν εἰς τὴν
 Παρόν, ἀργύριον συχρὸν συλλε-
 ξάμενον καὶ ἀνακτῆσθαι αὐτῷ
 τὰ ὑπάρχοντα. καλὰ μὲν οὖν καὶ
 ταῦτα τῆς φιλίας τοῦ κέρους. πο-
 λὺ δὲ πύτων θαυμασιώτερα
 ἦν τὰ περὶ τῆς κοινωνίας τῶν
 θείων ἀγαθῶν, ἃ τὰ περὶ τῆς
 τοῦ ὁμοιοῦς, ἃ τὰ περὶ τῆς θεί-
 ας ψυχῆς παρ' αὐτοῖς ἀφορεθέν-
 τα. παρήγγελλον γὰρ θάμα ἀλ-
 λήλοις μὴ διασπᾶν τὴν ἑαυτοῖς
 δεδωκεν, ἀκούειν εἰς ἀποκρησίστην,
 ἃ τὰ περὶ τῆς θείων ἐκείνων, καὶ τὴν
 τῶν τοῦ κοινωνίας, καὶ τῆς θείας
 ψυχῆς ἀπέβλεπεν αὐτοῖς ἢ πα-
 ρὰ τῇ φιλίας συνεδρῶν ἐργασίᾳ καὶ
 λόγων τελευτῇ ἐκ ἀνέχουσιν εὐρίν
 ἄλλο βέλτιον, ἔτι ἐν λόγοις λεγέ-
 μενοι, ἔτι ἐν ἐπὶ πηδύμασι παρὰ
 τόμνοι. οἱ μὲν δὲ ὅτι καὶ πάντα τὰ
 φιλίας ἀγαθὰ ἐν αὐτῷ περι-
 ἔχεται, διόπερ καὶ ἡμῖς ὡς

minutas in meliorem statū accōditi-
 onē restitueret, non modò re suā fa-
 miliari quā imminuturus esset, contē-
 tā, verūm etiā navigationis ne quidem
 discrimen & periculum subterfugit.
 Ad eundem modum etiam Thesiorē
 Possidoniataejunt, cum solum ex ru-
 more intelligeret Thymaridem Pari-
 um de secula esse Pythagorazōrū, cum
 in eam calamitatem devenisset, ut for-
 tunis omnibus, iisque haud sanè me-
 diocribus, sed peramplis esset eversus,
 navigationē instituisse in Parū insulā,
 collectaq; affatim pecunia ei fortunas,
 quæ prius fuerant, recuperavisse. Pul-
 chra igitur & eximia hæc quoque sunt
 amicitiaē indicia. Multò autem hisce
 ea admirabiliora erant, quæ de com-
 munionē sanctorum bonorum, quæ-
 que item de mentis conjunctione at-
 que animo divino apud ipsos definita
 determinataque erant. Admonebant
 enim sese mutuo, ne deum, qui in i-
 psis esset, discerperent. Itaque in divi-
 nam quandam commisionem atque
 unionem cum Deo, & mētis animæ-
 que divinæ communionem, apud i-
 psos universum animicitiaē studium
 tum re, tum verbis respiciebant. Eo
 autem nemo aliud quid melius vel
 verbis vel libris prolatum, nec studiis
 etiam factum invenire poterit. Omnia
 autem amicitiaē bona in eo contineri
 existimo, quapropter & nos in hoc ve-

Iuri capite omnes meliores Pythagorice amicitie conditiones complexi, plura de ea dicere super sedemus.

CAP. XXXIII.

Sparsum quadam commemorantur, quæ tum dixit, tum fecerit ipse Pythagoras, vel posteri, qui eius Philosophiam exceperunt, quæ scilicet dicta non sunt suo loco, cum ordinariè ejus virtutes exponeremus.

QUandoquidem hoc modo exordire, sed generatim exposuimus de Pythagora & Pythagoricis, Pythagoræorumque institutis, agendum deinceps etiam sparsum expositiones dici solitas in medium afferamus, quæ omnes sub ordinem jam prædictum non cadunt. Fertur igitur præceptum ab ipsis fuisse omnibus, ut lingua patria uteretur, quotquot ex Græcis hominibus ad hanc communionem accessissent. Non enim probabant peregrinis linguis quenquam & moribus uti. Accedebant verò etiam ad sanctam Pythagoricam homines externi, Messenii scilicet & Lucani, Picetini & Romani. Accessit & Metrodorus Thyrsi filius, qui Epicharmi fuit pater, ejusque doctrinæ pleraque ad artem medicam transtulit, patris orationes interpretas. Ad fratrem ait, Epicharmum, & ante hunc Pythagoram dialectorum seu idiomatum Græcanicorum omnium optimam Doricam accipere. Quem admodum & Musices concentum. Et quidem Ionicam Aeolicamque lin-

πὲρ ἐν κεφαλῇ τοῦ τῶν τὰ πάντων περιλαμβάνει τῆς Πυθαγορείης φιλικῆς κοινωνίας παύσασθαι τὴν πλείω περὶ αὐτῆς λέγειν.

Κεφ. λδ.

Σποράδιον τινὲς ἀφ' ἑαυτῶν πρὸς ὧν εἰπεῖν ἔπρεξε Πυθαγορεὺς αὐτοὺς, ἡ οἱ ἀλγεῖν ἔχοντες αὐτῶν τῆς φιλοσοφίας ὑπερβαίνειν οὐκ ἐπὶ τὰς τιταγμῶν καὶ ἀρετῶν αὐτῶν τὴν διδασκίαν.

EΠΙΔΕΧΤΗ ΓΗΝ ΤΕΙΣ ΑΙΜΕΝΟΣ ΟΥΙΩ ΔΙΗΛΘΟΜΕΝ ΠΕΡΙ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΤΗΣ ΤΗΣ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ, ΞΙΘΗ ΤΟ ΜΥΤΗΤΟ ΚΥ ΤΑΙΣ ΑΠΟΡΑΔΕΙΣ ΕΠΗΓΗ-
 15 ΣΤΕΣ ΕΩΘΥΙΑΙ ΛΕΓΟΝΤΕΣ ΠΟΠΣΩΜΕ-
 ΘΑ, ΘΟΥ ΟΥΧ ΞΠΟΠΙΠΟΥΣΙΝ ΞΠΟ-
 ΤΕ ΠΡΟΣΕΡΗΜΕΙΛΥ ΤΑΞΙΝ. ΛΕΓΟΝΤΕΣ
 ΤΟΙΝΥΝ ΩΣ ΦΩΝΗ ΧΡΗΘΑΙ ΤΗ ΠΑ-
 ΤΡΙΑ ΕΚΑΣΤΟΙΣ ΠΑΡΗΓΓΕΛΛΟΝ, ΘΟΥ
 20 ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΑΙΩΝ ΠΡΟΣΗΛΘΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗ
 ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΑΥΤΗΝ. ΤΟ ΖΔ ΞΕΝΙΖΕΝ
 ΟΥΚ ΕΙΔΟΚΙΜΑΖΟΝ. ΠΡΟΣΗΛΘΟΝ ΔΕ ΚΥ
 ΞΕΝΟΙ ΤΗ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩ ΑΙΡΙΣΕΙ ΚΑΙ
 ΜΕΙΣΑΝΙΩΝ Ε ΛΕΩΝΑΓΩΝ ΚΥ ΠΟΛΥ-
 25 ΤΙΩΝ ΚΥ ΡΩΜΑΙΩΝ. ΚΥ ΜΕΤΡΟΔΩΡΟΣ
 ΤΟ ΘΥΡΣΟΥ ΤΗ ΠΑΤΡΙΩΣ ΕΠΙΧΑΡ-
 ΜΟΥ, ΚΥ ΤΗΣ ΕΚΙΝΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
 ΤΑ ΠΛΕΙΟΝΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΑΞΙΚΗΝ ΜΕ-
 ΤΗΓΧΑΣ, ΞΕΠΟΥΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΤΗ
 30 ΠΑΤΡΙΩΣ ΛΟΓΟΥΣ. ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΔΕΛ-
 ΦΟΝ ΦΗΣΙ, ΤΟΝ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ, ΚΥ ΠΡΟΣ
 ΤΟΥΤΟ ΤΗ ΠΥΘΑΓΟΡΑΙΩ ΤΗΣ ΔΙΑΛΕΚ-
 ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΩ ΛΑΜΒΑΝΕΙΝ ΤΗ ΔΩΡΙΚΗ
 ΚΑΘΑΠΕΡ ΚΥ ΤΗΝ ΕΡΜΟΝΙΑΝ ΤΗ ΜΕΣΙ-
 ΚΗΣ ΚΥ ΤΗΝ ΜΕΝ ΙΑΔΑ ΚΥ ΤΗΝ ΑΙΟ-
 ΛΙΔΑ

λίδα μεταχρησθῆναι τῆς ὀλιγώ-
 ματος προσφῶδιας, Ἀττίδα δὲ
 καίλορῆστορον μεταχρησθῆναι τῇ
 χρώματι. τὴν δὲ Δωρίον
 διάλεκτον ἐναρμόνιον εἶναι συν-
 ἰστηῖν ἐκ τῶν φωνήεντων γραμ-
 μάτων. τῇ δὲ Δωρικῇ δια-
 λέκτῳ μετὰ τὴν ἀρχαί-
 τητα καὶ τὸν μῦθον. Νηρέα γὰρ
 γῆμαι Δωρίδα τὴν Ωκεανοῦ. το-
 πούτῳ δὲ μυθιεύσθαι γινώσκται
 τὰς πενήκοντα θυγατέρας,
 ὧν εἶναι καὶ τὴν Ἀχιλλέως μη-
 τέρα. λέγειν δὲ τινὰς φησὶ Δω-
 καλίωτος τῇ Προμηθεΐως, καὶ
 Πύρρῃς τῆς Ἐπιμηθεΐως γινώ-
 σθαι δῶρον, τὰ δὲ Ἑλλῆνας, τὰ
 δὲ Αἰόλον. ἐν δὲ τοῖς Βαβυ-
 λωνίων ἀκούειν ἱεροῖς, Ἑλλῆνας
 γεγονέναι Διός. τῇ δὲ δῶρον καὶ
 Ξεῖνον, καὶ Αἰόλον, αἰεὶ φησὶ
 σὶν ἀκολουθεῖσθαι καὶ αὐτὸν εἰς
 ῥόδον. ὁποτέρως μὲν οὖν ἔχει
 περὶ τῶν ἀρχαίων ἐκ συμαρῆς.
 διέχεται ἱερῆς, τοῖς νεώτεροις
 καίμαθιν ὁμολογούμενον δὲ δι-
 ἐκαστάς τῶν ἰσχυρῶν συνάγει
 τὸ περισβύδην εἶναι τῶν διαλέκ-
 των τὴν Δωρίαν. καὶ δὲ ταύτην
 γινώσκει τὴν Αἰολίδα, λαμβάνει
 ὑπὸ Αἰόλου τοῦτομα. ἔτι δὲ
 τὴν Ἰάδα γινώσκου ὑπὸ Ἰῶνος
 τῆς Πυρρῆς. Τετάρτη δὲ τῇ Ἀττι-

guas participes esse coloris prosodiae
 seu accentus. Atticam verò colorum
 nimis luxuriose & abundanter fuisse
 studiosam. Doricam autem dialectum
 numerosam ac probè constitutam,
 apteque ex vocalibus literis esse con-
 nexam. Huic linguæ ipsam antiquitatē
 ac fabulam testimonium perhibere.
 Siquidem Nerea Doridem Oceani
 filiam in uxorem duxisse. Huic autem
 fabulæ tradunt natas fuisse illas quin-
 quaginta filias, è quarū numero fuerit
 & Thetis Achillis mater. Quosdam
 verò ait perhibere, linguam tum Græ-
 canicam, tum etiam Acolicam Deu-
 calionis, qui filius erat Promethei, &
 Pyrrhæ, quæ Epimethei filia, donum
 esse & munus. In Babyloniorum autē
 sacris audire se Hellenem Iove natam
 fuisse. hujus deinde donum existisse
 & Xuthum & Aëolum, quorum du-
 ctu atque imperio ipse in Rhodum
 usque insulam quoque secutus sit.
 Cæterum utro modo se res habeat de
 antiquis illis, haud ita facile fuerit,
 quod verum est, percipere, & iuveni-
 bus perdiscere. In confesso autem est
 ex utraque tam sacra scilicet, quam
 prophana historia astrui, linguam Do-
 ricam reliquarum omnium longè esse
 antiquissimam. Post hanc Aëolicam,
 quæ ab Aëolo nomen sortita est. Ter-
 tiam verò esse Ionicam, quæ ab Ione
 Xuthi filio existit. Quartam esse Atti-

cam, cui hoc fuerit impositum nomē
 ab Creusa Erechthei filia. sic autē vo-
 citatam tribus seculis post eos, qui
 prius apud Thracas vixerunt, & Eri-
 thyæ raptum, uti pleræque historiarū
 declarant. Orpheum item, qui omnium
 poetarum antiquissimus fuit, Dorica
 usum dialecto. In medicina eos maxi-
 mē ajunt recipere speciem illam, quæ
 est de victus ratione ac modo, inque
 eo hoc agere, ut sint quàm exactissimi
 expertissimi que, & conari primum
 quidem, ut perdiscant signa tempera-
 mēti, tam cibi quàm potus, itēq; qui-
 etis. Deinde de ipsa cōditione & quasi
 constructione eorum rerum, quæ assu-
 muntur, penē primos conatos fuisse
 & commentari aliquid & definire. Py-
 thagoræi etiam præcæteris, qui ante
 eos fuerunt, maximē adhibent cata-
 plasmata & emollientia remedia, me-
 dicamenta verò seu potiones minus
 probant: illis verò ipsis maximē utun-
 tur in h ulceribus seu suppuratiōibus.
 In incisionibus autem & usionibus
 omnium minimē adhibent & admit-
 tunt. Utuntur verò etiam carminibus
 ad nonnullas infirmitates atque inva-
 letudines pellēdas. Eos verò fugere &
 evitare dicuntur, qui disciplinas cau-
 ponantur, animosque ceu diversorii
 januas aperientes quibusvis, qui acce-
 dunt, hominibus. Quod si autem ne
 sic quidem invenerint, quibus juven-

δα τειθειμένω ὑπὸ Κρείουσας τῆς Ε΄
 ριχθίως, κληθεῖσας δὲ Ξισίλῃ χυταῖς
 ὅστρον τὸ ὑπότερον καὶ Θράκας καὶ τὴν
 Εὐρυθῆας ἀρπαγὴν, αἷς οἱ πλείους
 τῶν ἰσορριῶν ὑποφαίνουσι. κεχρησθῆναι δὲ
 τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ καὶ τὸν Ὀρφεὶον
 ἀριστὺν τερον ὄντα τὸν αἰὶν. [Τῆς
 δὲ ἰατρικῆς μάλιστα φασὶν αὐτοὺς
 ὑποδέχεσθαι τὸ διαίτητικὸν ἱεῖδος,
 καὶ εἶναι ἀκριβεστάτους ἐν τούτῳ, καὶ
 σπειράσθαι ἀπὸ τοῦ μὴ καὶ μεταβα-
 ρεῖν σημεῖα συμμικτρίας ποτῆς τε
 καὶ σιτῆς καὶ διαπαισῶντος. Ἐπει-
 τα περὶ αὐτῆς τῆς κατασκευῆς
 τῆς ἀποφερομένην χεῖρ ἐκ ἀπὸ τοῦ
 τοῦς ἐπιχειρήσας τε ἀρραγμαῖων
 εἶναι ἐξιορίζεσθαι, ἀΐσασθαι δὲ ἐκ
 ἰαπλασματικῶν ἐπιπλοῶν τοὺς Πυ-
 θαγορείους τῶν ἐμπροσθεν. τὰ δὲ πε-
 ρὶ τῆς φαρμακείας ἥτις ἐστιν δοκιμά-
 ζειν, αὐτῶν δὲ τέτων πρὸς τὰς ἰλ-
 κούσας μάλιστα χρησθῆναι. τὰ δὲ πε-
 ρὶ τῶν ὁμοῦ καὶ κρύου ἡκιστα πάν-
 ῶν ὑποδέχεσθαι. χρησθῆναι δὲ ἐκ τῶν
 ἐκ τῶν αἰσῶν πρὸς ἑνὶ τῶν ἀρρώση-
 μάτων.] παρατηρήσας δὲ λέγον-
 ται τοὺς τὰ μαθήματα κατη-
 λεύοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ὡς πα-
 δοχείου θύρας ἀνοίγουσας πα-
 τὶ τὰ προσίοντα τῶν ἀνθρώπων. αἱ
 δὲ μὴ δεῦτως ὡπταὶ εὐριπῶσι,
 αὐτὰς ἐπιχομένους εἰς τὰς ἀν-
 λεις καὶ συλλήβδῳ ἐργολαβῶντας
 τὰ γυμ-

τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς νείους, καὶ
 μὲν τῶν ἀτιμῶν παρὰ τοῖς
 αὐτῶν δὲ συνεπιτρέψαι
 πολλοὺ τῶν λεγόμενων, ὅπως οἱ
 μὲν καθαράς παρὰ δόμοις σα-
 φῶς αὐτῶν μεταλαμβάνουσιν·
 οἱ δὲ ὡς περὶ Ὀμήρου φησὶ καὶ
 Τάνταλον λυπῶνται παρόντων
 αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν ἀκουσμάτων·
 μὲν δὲ ὑπολαύοντας· λέγει δ' 10
 αὐτοὺς οἶμαι καὶ περὶ τῆς μι-
 αροῦ διδάσκειν τοὺς παροῦν-
 τας, οὓς καὶ χεῖρους τῶν ἐρμω-
 γλῶφον, καὶ ἐπὶ διαφρίων, τεχνι-
 τῶν ὑποφαίνουσι· τοῦ μὲν γὰρ 15
 ἐκδομένου τιμὴς Ἑρμῆν ζητεῖν
 εἰς τὴν δ' ἔδωκεν τῆς μορφῆς
 ζῦλον ὑπὸ τῆς αἰτίας· οὓς δὲ παροι-
 χεῖρας ἐκ παλαιᾶς φύσεως ἐρ-
 γάζεσθαι τὴν ἀρετῆς ἐπιτήδε- 20
 σιν· παροῦσιν δὲ δεῖν μάλλον
 λίσσασθαι φιλοσοφίας, ἢ γονέων καὶ
 γωργίας· τοὺς μὲν γὰρ γονέας καὶ
 τοὺς γωργηδὲς αἰτίαις εἶναι τὴν ἡ-
 μάς· τὴν δὲ φιλοσόφους καὶ παλαι- 25
 δολογίας εἶναι τὴν, καὶ φρονεῖν καὶ ὁρ-
 θὴν οἰκονομίας εὐρύτητας· ἔτι δὲ λέ-
 γει ἔτι συγγραφεὺς ἔτιως ἡγεῖται, ὡς
 παλαιῶν τοῖς ἐπιτυχέσι, καὶ ἀδελφοῖς
 εἶναι τὰ νοήματα, ἀλλ' αὐτὸ δὲ τὸ 30
 πρῶτον διδάσκει λέγειαι Πυθαγό-
 ρας τῆς αὐτῆς προσφορῆς, ὅπως
 ἀκρασίας ἀπάσης καθαρεύουσιν,

tur, eos in urbes effusos, & ut summa-
 tim dicam, & ipsa involant in gymna-
 sia, atque iis operam suam locant, ju-
 venesq; ad se pelliciunt, & mercedem
 colligunt inestimabilem. Ipsum verò
 simul multa ex iis, quæ dicuntur, oc-
 cultare, ut qui purè instituti sunt,
 illorum palam participes evadât. Alii,
 ut inquit Homerus de Tantalò, con-
 tristantur, dum præsentibus in me-
 diis lectionibus ac auditionibus, nec
 re ulla fruuntur. Suspicio autem eos
 etiam dicere de iis, qui propter pretiũ
 illos, qui accedunt, docent, quos etiam
 peiores statuariis & artificibus curulib.
 declarant: Etenim cum quis Mercuriũ
 vult fingere, vt cum alicubi statuat, is
 quatrit in formæ constitutionem lig-
 num accommodũ. alios verò ex qua-
 vis natura promptè studium virtutis
 operari. Philosophiæ verò maiorem
 curam adhibendâ esse ajunt, quàm pa-
 rentum atq; agriculturæ. Siquidem pa-
 rentes & agricolas autores esse quod
 vivamus: homines verò Philosophos
 ac magistros ut & benè vivamus & re-
 cta vitæ administratione inventa sapi-
 amus. Ita aut sua instituebat, ut nec di-
 cere, nec conscribere vellet, ne, quæ sen-
 tiret, quibusvis obviis innotescerent.
 Verũ hoc ipsum Pythagoras disci-
 pulos suos primũ docuisse dicitur,
 ut ab omni intemperantiâ se purgan-
 tes sermones cum gaudio animiq;ue

lætitia, silentiōve, quos audituri essent, conservent. Itaque qui primus indig-
nis enuntiavisset aptæ itemq; inēptæ conjunctionis naturam, ut orationum fierent participes, ita ajunt ab ædibus arceri & prohiberi solitos fuisse, ut non ex communi solū convictu usūque domestico exterminati sint: sed ipsius etiam sepulchrum fuisse structum paratumque veluti hominis qui ex communi hominum vita ac familiaritate decessisset, iamque alius quodam modo factus esset. Alii divinum illis numen etiam iratum esse asseverant, qui Pythagoræ mysteria enuntiavissent. Eum enim penitus interiisse & mari absorptum fuisse, qui impiè egisset, hoc est, qui indicavisset contuberniū, quod illi ab viginti quos habebat, angulis *εκαταγώνη σύστασις* vocabant. Hoc verò habebat duodecim sedilia, unumque erat ex quinque dictis firmis ac stabilibus figuris, quæ in sphaeram globumque producerentur. Nonnulli verò illi homini, qui de rationis experte forma, simulque de inepta conjunctione enuntiavisset, hoc usu venire dixerunt. Cæterum universa Pythagoræ institutio, vivendi regula seu ratio agendi peculiarem habebat morem, eratque sacramentis ceu tessera quibusdam involuta, similis ænigmatibus quibusdam & griphis apophthegmatum, quæ ab magnis & fortibus ho-

ἐχρημοσύνη φυλάττωσιν, ὥς ἂν ἀποράσσοντα λόγους. τὸν γὰρ πρῶτον ἐκφάναντα τῇ τῆς συμμετρίας καὶ ἀσυμμετρίας φύσει ὅτις ἀταξίους μετέχευε τῷ λόγῳ, οὕτω φασὶν ὑποσημαθῆναι, ὥς μὴ μόνον ἐκ τῆς κοινῆς συνουσίας καὶ διαίτης ἐξελεσθῆναι, ἀλλὰ καὶ τάφοι αὐτοῦ κατασπασθῆναι, ὥς δῆτα ὑποχρουμένου ἐκ τοῦ μὴ ἀνθρώπων βίου, τοῦ ποτε ἑτέρου χρουμένου. οἱ δὲ φασὶ καὶ τὸ δαιμόνιον νευσῆσθαι τοῖς ἐξώφορε τοῦ Πυθαγόρου ποιοστανέοις. φθάρηται γὰρ ἀσβεβήσαντα ἐν θαλάσσῃ τὸν δηλωσαντα τῇ τοῦ ἑκαταγώνου σύστασι. τοῦτο δ' ἦν δωδεκάεδρον ἐν τῷ πᾶσι λεγόμενων σπειῶν χημάτων, εἰς σφαλερὰν ἐκτείνεσθαι. ἔμοι δὲ τὸν ποτε τῆς ἀλόγου καὶ τῆς ἀσυμμετρίας ἐξεπόντα, τοῦτο παθεῖν ἔλεξαν. ἰδιοφροπὸς τε μὴ καὶ συμβολικὴ ἦν ἡ σύμπτωσις Πυθαγόρου. αἰνιγμασί τι καὶ γρίφοις * ἐγχετὶ ἀποσημαμάτων ἰοικύα, διὰ τὸ ἀρχαῖον τὸ χερσικτελε καθὰ.

καθάπερ καὶ τὰ θεία τῶν
 ὄντι καὶ πυθόχρηστα λόγια,
 δυσπαρεκκοιούθητά πως καὶ
 δυσπερίηδута φαίνεται τοῖς ἐν
 παρίργου χρησιμευζομένοις. πο-
 σαῦτα ἂν τις καὶ ὑπὸ τῶν
 ἀποράδων λεγόμενοι τεκμή-
 ρια ἂν παραθεοῖτο περὶ Πυ-
 θαγόρου εἶ καὶ τῶν Πυθα-
 γορείων.

Κεφ. λε.

Τίς ἐπιστάτης ἔστι Πυθαγορείων τῶν
 γένων, καὶ ποῦ ὄντι Πυθαγόρου καὶ
 διὰ τίνας αἰτίας ἐπέδωκε αὐτοῖς αἱ
 Τυραννικαὶ καὶ ἀλυτῆροι αἰτίαι.

15

Ἦσαν δὲ τινες οἱ προσεπο-
 λέμουσι πῶς ἀνδράσι τέτοισι
 καὶ ἐπανίστηται αὐτοῖς. ὅτι μὲν ἔν
 ἀπόντος Πυθαγόρου ἐγένετο ἡ ἐ-
 πιβλή, πάντες συνομολογοῦσι. 20
 διαφέρουσι δὲ περὶ τῆς τότε ὑπο-
 δημίας. οἱ μὲν πρὸς Φερικυδῶν
 τὸν Σύριον, οἱ δὲ εἰς Μεταπόντιον
 λεγόντες ὑποδεδυκῆναι τὸν Πυ-
 θάγορα. αἱ δὲ αἰτίαι τῆς ἐπιβουλῆς 25
 πλείονες λέγονται, μία μὲν ὑπὸ
 τῶν Κυλωνίων λεγόμενῳ ἀνδρῶν,
 τοιαύτῃ λεγόμενῃ. Κόλων ἀνὴρ
 Κροτωνιάτης γένει μὲν καὶ δόξῃ καὶ
 πλείῃ περὶ τῶν ἀπολιτῶν, 30
 ἄλλως δὲ χαλεπὸς καὶ βίαιος ὁ
 Θορυβάδης καὶ τῶν τῶν τοῦ τοῦ
 πᾶσαν προθυμίαν παραχόμε-
 νος πρὸς τὸ κοινῶν τῶν Πυ-

minibus producta essent, quod chara-
 ctere & forma orationis prisca uteren-
 tur, quemadmodum & ea, quae verè
 divina sunt, & ab Deo edita oracula
 videntur inimitabilia, quaeque nemo
 sequi & interpretari possit iis, qui qua-
 si aliud agendo & obiter responsa pe-
 tunt. Atque haec talia & tanta quis
 etiam ab iis, quae sparsim ab eo dicta
 fuerunt indicia, cum de Pythagora,
 tum etiam de Pythagoreis apposuerit.

C A P. X X X V.

Quomodo in Pythagoras fuerit insurrexum atq;
 ubi fuerit Pythagoras, & propter quas causas
 Tyrannici & exitiales sceleris homines ipsi
 sint impositi.

ERant autem nonnulli qui cum hisce
 viris belligerabant, atq; in eos gra-
 vissimè concitata seditione insurrexo-
 runt. At enim Pythagora absente insi-
 dias structas fuisse uno omnes ore fa-
 tentur. Verùm de peregrinatione, quae
 tum accidit, discrepant. Alii quidem
 Pythagoram ad Pherecydem Syrium,
 alii verò in Metapontium profectum
 fuisse distant. Causae verò insidiarum
 plures commemorantur. una ab viris,
 qui Cylonii vocantur talis refertur.
 Cylō vir erat Crotoniata, genere qui
 dem & dignitate divitiisq; inter omnes
 cives primas tenens: sed cetera asperis
 praeditus moribus, violentus & sediti-
 osus, adeoq; tyrannicus, qui omnem
 alacritatem animique propensionem
 ac diligentiam adhibebat, ut cum Py-
 thago-

gororum vitæ institutis communio-
nem haberet. Cumque ipsa Pytha-
goram jam senem accessisset, ob caus-
sas modo dictas repulsam tulit. Eo
verò facto acce & magnum bellum
suscepit & ipse Cylo, & ejus amici ac
familiares, contra ipsum Pythagoram
simul & amicos. Atque adeo gravis &
vehemens, adeoque intemperans &
immoderata exarsit tum ipsius Cylo-
nis, tum eorum, qui cum ipso quasi in
acie constituti ordinatique erant, con-
certatio æmulationque, ut ad ultimos
usque Pythagoræ ea continuata sit.
Pythagoras igitur ob hanc causam in
Metapontium profectus est, ibique
mortē cum vitæ commutasse dicitur.
Cylonii verò jam dicti cum Pythago-
ræis continenter diffidere, omnemq;
malevolentiam atque odium osten-
dere pergebant. Sed interea Pythago-
ræorum probitas & integritas, itemq;
urbium ipsarum voluntas, ut ab istis
Respublicas administrari vellēt, ali-
quantisper præpollebant. Ad extremū
verò res eousque processit, & usque a-
deo illis viris est insidiatus, ut in Myl-
lonis ædibus Crotone congregatis Py-
thagoræis, & de rebus hostilibus con-
sultantibus domo succensa viros ex-
ussērint, exceptis duobus Archippo
scilicet & Lyside. Qui cum maximè a-
dulta essent ætate, & maximis corporis
viribus, foris concissi & obtruncati

θαλασσίαι βίαι, καὶ προσελθὼν πρὸς
αὐτὸν. ὃ Πυθαγόρας ἤδη πρὸς βύ-
τλῳ ὄντα ἀποδοκιμάζει διὰ τὰς
προσρημένους αἰτίας. γηρομένου
5 δὲ τοῦτου πόλις ἰσχυρὸν ἦρατο,
καὶ αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ τι τὰ Κύ-
λωνος πρὸς αὐτόν τι τῶν Πυθαγό-
ρας καὶ τῶν ἐταίρων, καὶ οὕτω σφο-
δρὰ τι ἐγένετο. ἔπειτα τοῦτο ἡ φιλο-
10 τιμία αὐτοῦ τι τῷ Κύλῳ καὶ Κύλωνος,
καὶ τῷ μετ' ἐκείνων τεταγμένῳ, ὥστε
διατεῖναι μέχρι τῆς τελευτῆς Πυ-
θαγορείων. Ὁ μὲν ἐν Πυθαγόρῃ
διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἀπῆλθεν
15 εἰς τὸ Μεταπόντιον, καὶ ἐκείνῳ
καὶ σφίσι τὸν βίον. οἱ δὲ Κυ-
λώνιοι λεγόμενοι διετέλουν πρὸς
Πυθαγορείους σπασιάζοντες, καὶ
παῖσαι ἐνδοκινύμενοι δυσμένειαι.
20 ἀλλ' ὁμως ἐπεκράτει μέχρι τῆς
νῦν ἡ τῶν Πυθαγορείων καλοκα-
ραδία, καὶ ἡ τῶν πόλεων αὐτῶν
βουλησις, ὥστε ὑπὲρ ἐκείνων οἰκο-
νομεῖσθαι βύλιθαι περὶ τὰς πο-
25 λιτίαις. τέλος δὲ εἰς τοσοῦτον
ἐπιβέβλυσεν τοῖς ἀνδράσι, ὥστε ἐν
τῇ Μόλλωνος οἰκίᾳ ἐν Κρότωνι συν-
εδράσαντων Πυθαγορείων, καὶ βεβλῶ-
μένων περὶ πολιτικῶν πραγμάτων
30 ὡν, ὑφ' Ἀγασίης ὃ οἰκίαν κατέκαυ-
σαι τὰς ἀνδρας, πολλὴν δυοῖν, Ἀρ-
χίππου καὶ Ἐλυσίδος. οἱ τοὶ τελευ-
τάτοι οὗτοι καὶ εὐφροσύταιοι δὲ ἐξε-
σπασίαντο

παίσατο ἔξω πῦρ. ἡγουμένου δὲ
 τούτου, & λόγον οὐδὲνα ποιη-
 σάμενοι τῶν πολλῶν αἰε' τῇ
 συμβάντοι πάθους, ἐπαύσατο
 τῆς ἐπιμελείας οἱ Πυθαγο-
 ρεῖοι. σωίβη δὲ τῷτο δι' ἀμ-
 φοτέραις τὰς αἰτίας, διὰ τε τὴν
 ἐλιγυρίαν τῶν πολέμων. τὲ τοιούτου
 γὰρ καὶ πλεονέκτη ἡγομένη παθούσης,
 ἡδεῖα δὲ πρὸς ῥοφὴν ἐποίεισάν τοι, ὅθεν
 τε ἡ ἀπάλας τῆς ἡγεμονικῆς αἰτίας
 ἀνδρῶν, τῇ δὲ δὴ οὐ τῶν περιουσιῶν.
 ἴων, ἀμφοτέρων Ταραντίνων ὄντων,
 ὁ μὲν Ἀρχάγος ἀνιχνεύσας εἰς
 Τάραντα, ὁ δὲ Λύσις μισήσας τὸ
 λιγυρίας ἀπεῖρεν εἰς τὴν Ἑλλάδα,
 καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ διέτριβεν τῇ Πελοπον-
 νησίᾳ. Ἐπειτα εἰς Θήβας με-
 τὰίσατο ἀπὸ τῆς τινος ἡγουμένης,
 ἐπεὶ ἐγένετο Ἐπαμεινώνδας ἀπο-
 κτείνης, & παῖδες τῆς Λύσιος ἐκάλιστον,
 ὅθεν καὶ τὸν βίον κατέστρεψεν. οἱ δὲ
 λοιποὶ τῆς Πυθαγορείου ἀπέστησαν
 ἐν τῇ παλαιοῖ, πλεονέκτη Ἀρχύτῃ τῇ Τα-
 ραντίνῃ. ἀθροισθέντες δὲ εἰς τὸ Πήλη-
 ον, ἐκεῖ δ' ἔτριβον μετ' ἀλλήλων.
 προοίσιος δὲ τῇ χρόνῳ, καὶ τῇ πολυδί-
 μάτῳ ἐπὶ τὸ χεῖρον προβαίνον-
 των, ἦσαν δὲ οἱ ἀντιδιδόντες
 τε Φάιντων καὶ Ἐχέκρατος καὶ Πό-
 λυμναστος καὶ Διοκλῆς Φλια-
 σιοί, Ἐπὶ φίλῳ δὲ Χαλκιδεύς,
 τῶν δ' ὅπου Θράκη, Χαλκιδέων,

perierunt. Quod cum factum esset, &
 pleriq; de ea clade, quæ accidisset, nec
 rationem habuissent ullam, nec illi
 prospexissent, Pythagorei sese à cura
 reigrendæ abdicaverunt. Contigit
 aut hoc propter utraq; causas, tum
 propter hostium contemptum. nam
 cum tale tantumq; scelus designatum
 atque edita clades esset, sulq; deq; ha-
 buerunt, neque in authores animad-
 verterunt : tum etiam propter præstā-
 tissimorum virorum internicionem.
 Ex illis verò duobus, qui conservati e-
 rāt, cum uterq; natione Tarentinus es-
 set, Archippus quidem Tarentum se-
 cessit, Lysis verò concepto in contem-
 ptionem & despicientiam odio in
 Græciam discessit, atque in Achala Pe-
 loponnesiaca commoratus est. Deinde
 propter singulare aliquod studiū The-
 bas demigravit, cuius Epaminondas
 auditor fiebat, & Lysis patrem voca-
 vit, ubi etiam diem suum obiit. Reli-
 qui verò Pythagorei Italia excefferūt,
 præter Archyram Tarentinum. Rhegiū
 autem congregati, ibiq; collegio fa-
 cto simul inter se versati sunt. Quum
 autem temporis progressu ac pederē-
 tim publicæ res, earumq; administrati-
 ones in deterius procederent, Pham-
 & Echecrates, itemq; Polymnastus &
 Diocles ambo Phliasii, adhuc Xeno-
 philus Chalcidensis, ab Chalcide urbe
 Thraciæ oriundus, omnium cum vir-

tutum, tum literarum homines longè studiosissimi optimique erant. Igitur mores & disciplinas, quæ fuerant ab initio, observarunt. Verùm deficiente illa secta, veluti in genere omninoque evanuerunt. Atque hæc sunt quæ cōmemorat Aristoxenus. Nicomachus autem cætera cum iis consentit. Cæterum insidias hæc circiter Pythagoræ peregrinationem accidisse memorat. Nam ad Pherecydem Syrium præceptorem suum in Delon insulam profectus est, ipsum curaturus à morbo, qui vulgò phthiriasis, &, ut sic dicam, pedicularis appellatur, in quem incidit, ut jam morti vicinus esset, vel si extinctus foret, funeraturus. Itaq; qui ab illis rejecti publicaq; infamia notati erant, tunc in eos irruerunt, atq; omnes prorsus, qui ubiq; essent incendio absumpserunt, nec non ipsi ab hominibus impudicis Græcisq; Italiotis dictis, quòd Italiam incolerent, ob hanc rem lapidibus obruti & insepulti abjecti fuerunt. Tunc igitur contingebat, ut cum scientibus scientia una deficeret, posteaquam illa ut res arcana non enunciata, nec docta in ipsorum pectoribus, eousque conservata esset. Quæ autem sola intellectu difficilia, & apud externos aperta atque explicata essent, ea paucis admodum exceptis commemorari contigit, quæ nonnulli in aliis nationibus tum versati, seu re-

ἐφύλαξαν μὲν οὖν τὰ ἔξ ἀρχῆς ἦδη καὶ τὰ μαθήματα. καίτοι ἐκλειπούσης τῆς αἰρέσεως, ὡς ἐργαῖος ἠφανίσθησαν. ταῦτα μὲν οὖν Ἀριστόξενος διηγείται. Νικόμαχος δὲ τὰ μὲν ἄλλα σωματολογεῖ τοῖσι. παρὰ δὲ τὴν ὑποδημίαν τοῦ Πυθαγόρου φησι γαργεῖναι τὴν βλαβουλήν 10 ταῦτάων. ὧς γὰρ Φερικύδην τὸν Σύριον διδάσκαλον αὐτοῦ γηρόμενον, εἰς Δῆλον ἐπορεύθη νοσοκομήσων * ὑπὸ αὐτὸν περιπετὴ γηρόμενον, τῷ 15 ἰστρομένῳ τῆς φθειριάσεως παράδει καὶ κηδεύσων. τότε δὲ οὐκ οἱ ὑπογινώσκοντες ἀπ' αὐτοῦ καὶ σπλιτάμενοι ἐπέθεντο αὐτοῖς, καὶ πάντας 20 παταγῇ ἐπέκρουσαν, αὐτοὶ τε ὑπὸ τῷ Ἰταλιωτῶν κατελεύσθαι ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐξεπρίφθησαν ἄταφοι. τότε δὲ οὐκ σωμαπικτὴ συνέβαινε τὴν ἐπιστήμην τοῖς ἐπισαμένιοις. ἅτι δὲ ἀρρητον ἐπ' αὐτῷ ἐν τοῖς γή- 25 δασι δαφυλαχθεῖσαν μέχερτόβη. τότε δυσύνητα μόνα ἐδιάπλυκτα παρὰ τοῖς ἔξω διαμνημονεύεσθαι συνέβη, πλὴν ὀλίγων πάντων, ὅσα τινὲς ἐν ἄλλο- 30 δημίαις τότε τυχόντις διήσωναι ζώοντες, ἅττα πάντων ἀμυδρά.

ἡμετέροις ἐ δυνάμεσσι. καὶ οὗτοι
 γὰρ μοι παλαιότεροι, καὶ ἐπὶ τῷ συμ-
 βᾶντι οὐ μετρίως ἀδυναμήσαντες,
 διησάρησαν μὲν ἄλλος ἄλλα-
 χῇ. καὶ οὐκέτι κοινωνεῖν ἀν- 5
 θρώπων τῇ λόγῳ τὸ πα-
 ράπαν ὀπείκονον. μοιγίζοντες
 δ' ἐν ταῖς ἐρημίαις, ὅπου αὖ
 τύχη καὶ κατάκλεισι τὰ πολ-
 λα τὴν αὐτὸς ἑαυτῷ ἕκαστος 10
 συνουσίαν ἀντι παρὶτὸς ἡμέ-
 ριζον. διδύλαβούμηναι δὲ μὴ
 παρτελιῶς ὅλῃ ἀνθρώπων τὸ
 φιλοσοφίας ὄνομα, καὶ θεοῖς αὐ-
 τοῖς ὅλῃ τῷ ἀπὸ χυθάνωνται, 15
 διολίσσαντες ἀρδῶν τὸ πλεονέ-
 κτον αὐτῶν δῶρον, ὑπομνήματα
 τινὰ κεφαλαιώδη καὶ σύμβολα
 συνταξάμενοι, τὰ τε τῶν περὶ
 βυτίων συγγραμματα, καὶ ὧν 20
 διημέμεντο, συναλίσσαντες κα-
 τέλιπον ἕκαστος οὗ ἐνύγχα-
 ρον. τελευτῶν ἐπισημάναντες ἡ-
 οῖς, ἢ θυγατέρας, ἢ γυναῖκες
 μηδενὶ διδόμεναι τῶν ἐκτὸς 25
 τὰς οἰκίας. αἱ δὲ μέλει παμ-
 πλου χρόνου τῷ διετήρησαι,
 ἐκ ἀξιοδοχῆς τὴν αὐτὴν ταύ-
 τελεν ἐνέσθην ἐπισέλλουσαι πρὸς ἐπι-
 λογοῖς. ἐπεὶ δὲ καὶ Ἀπολλωνίου περὶ 30
 τῶν αὐτῶν, ἐς δὲ ὅπου διαφω-
 ρεῖ, πολλά δὲ καὶ προσέβησι
 τῶν μὴ εἰρημίνων περὶ τοῦ-

liquias quasdam & scintillas, quæ val-
 de essent obscuræ & captu difficiles
 conservarunt. Etenim hi soli derelicti,
 & ob rem, quæ acciderat, non medio-
 criter animis consternati, singuli hâc
 atque illâc fuerunt dissipati, & cum
 nullo mortalium prorsus vel verbo
 communicare sustinuerunt. Soli autē
 illi, qui in locis solitariis agerent, ubi
 cumq; copia daretur, & ut plurimum
 conclusi suum quisque convictum
 semper libenterq; accipiebant. Diligē-
 ter verò caverentes, ne Philosophiæ no-
 men ex hominibus evanesceret, prorsusq;
 occideret, ipsiq; idcō diis invisī
 fierent, tanto ipsorum dono ac munc-
 re funditus disperdito, monumenta
 quædam brevia, quasi parvis capitibus
 comprehensa ac symbola composue-
 rant, & scripta ac lucubrationes anti-
 quorum, eaq; quorum memoriā ha-
 bebant, ceu in unum fascem collecta,
 singuli quo in loco versabantur, reli-
 querūt. Ad ultimum filiis, aut filiabus,
 aut uxoribus jurejurando obstrictis
 imperaverunt, ne cuiquam eorum,
 qui essent extra ipsorum familiam, illa
 vel darent vel communicarent. Illæ
 autem multo temporis spacio hoc ob-
 servarunt, per successionem hoc idem
 præceptum ad posteros transmittētes.
 Verū cum & Apollonius de hisce ipsis
 alicubi diversū sentiat, multa verò etiā
 addat eorum, quæ hisce dicta non fue-

nunt, agendum huius quoque narrati-
onem de insidiis in Pythagoreos stru-
ctis adjiciamus. Ait igitur illos statim
a pueris invidiam aliorum secutam fu-
isse. Siquidem homines, quoad quidē
omnibus qui cum accederent, differe-
bat, Pythagoram in deliciis pretioque
habebant. Postquam verò cum solis
discipulis consuetudinem habere coe-
pit, evuluit de eo existimatio, & autho-
ritas imminuta fuit. Patiebantur quidē
ejus, qui extrinsecus adveniret, illum
studiosum esse, at qui illi plus, quam
indigenis videbantur deferre, graviter
indignabantur, & contra se suspicabā-
tur statui agiq; comitia. Deinde etiam
cum juvenes essent ex numero illorū,
qui in magistratu & dignitatibus ver-
santur, itemq; qui fortunæ splendore
in reliquis mortalibus eminent, eveni-
ebat etate antecedente eos non modo
in propriis ædibus primas tenere, verū
etiam cōmuniter urbem administrare.
Sanè posteaquam magnam societate
coiissent, superarunt numerum omni-
nò trecentorum, sed exigua erat urbis
pars, nec iisdem moribus nec studiis
administrata. Imò verò quam diu lo-
cū, qui contigit, habuit, & Pythagoras
illic versaretur, constitutio post urbis
constructionem inveterata, permansit
miserrimè afflicta, & quærens ecquo
modo posset invenire occasione mu-
tationis. Postquam autem Sybarim

τους, φερί δὲ καὶ τὴν πόλιν ὡς ἐν-
δύμεθα διήγησιν περὶ τῆς εἰς
τὰς Πυθαγορείους ἐπιβουλῆς. λέ-
γει τοίνυν ὡς ἐκείνοις παρακολά-
5 θει μὲν αὐτοὺς ἐκ παίδων ὁ Φιδί-
τος ὡς φησὶ ἄλλων. αἱ δὲ ἀνθρώ-
ποι, μέλει μὲν δολέχασθαι αὐτοῖς
τοῖς περὶ αὐτοὺς, Πυθαγόρας δὲ ἴσως
εἶχε. ἐπεὶ δὲ μόνους ἐτύχανε τοῖς
10 μαθηταῖς, ἡλατῆντο. καὶ τὰ μὲν ἐξ-
ωθεν ἡκούεις συνηχῶναι ἡστῆσθαι,
τοῖς δὲ ἐν χειρὶ αἰσιν παύσει φέρεται
δοκῆσαι ἢ χυθῆναι, καὶ αὐτῶν ὁ
πλάμβανον γίνεσθαι τὴν συμμό-
15 δον. ἔπειτα καὶ τῶν νεανίσκων ὅλην
ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀξιώμασι, ἐκ ταῖς
οὐσίαις προχέοντων, συμβάντων
προαγορεύσας ἡλικίας μὴ μόνον
αὐτοὺς ἐν τοῖς ἰδίοις οἴκοις περ-
20 τεῖν, ἀλλὰ κοινῇ τὴν πόλιν
οἰκοδομεῖν. μεγάλῳ μὲν ἐπι-
ρείᾳ συνεληχόσθαι, ἥσασιν ὑπὸ
ἐπακοσίους, μικρὸν δὲ μέρος ὃ
πόλει οὗσι τῆς οἰκ. ἐν τοῖς
25 αὐτοῖς ἦθυσιν, αἱ δὲ ἐπιπιδού-
μασιν ἐκείνοις πολιτευομένης.
οὐ μὲν, ἀλλὰ μέλει μὲν οὖν ἢ
ὑπάρχουσαν χώραν ἐκείνην, καὶ
Πυθαγόρας ἐπεδήμει, δύνανται
30 ἢ μὲν τὸν συνωρισμὸν καχρο-
νομένην κατέστας δυσπρεπεῶς
μὴν, καὶ ζητοῦσα κερὶ αὐτῶν
μεταβολῆς. ἐπεὶ δὲ Σύβαριν ἐ-
χειρῶ-

χερσίσαντο, καὶ αἰὲς ἀπὸ τῆς
 ἑδορίσθησαν διωκόμενοι καὶ
 λακταροχθῆται καὶ ἐπιθυμῶντες
 πολλῶν, ἔξερράγη τὸ σιωπῆμα-
 ρον μῖσος, καὶ δῖος ἄνθρωπος τὸ
 πάθος. ἡ γὰρ μετὰ τὴν δια-
 φθορὰν, οἱ τὰς συγγενείας παῖ-
 ρειοτάτοις γυῖατα καὶ δεσπο-
 τῆς τῶν Πυθαγορείων, αἰτίαν δ'
 ἦν. τὰ μὲν πολλὰ αὐτοὺς ἐλύπη-
 τῶν παρὰ τὸ μῖσος, ὥστε καὶ τοὺς
 τυχεύοντας ἐφ' ὅσον ἰδίᾳ μὲν εἶχε
 περὶ τοὺς ἀλλοὺς ἐν δὲ τοῖς μα-
 γίστοις, καὶ δ' αὐτὸν μόνον ἐνόμι-
 ζον (εἶ) τὴν αἰτιμίαν. ἐπὶ μὲν γὰρ
 τῇ μηδένᾳ τῇ Πυθαγορείᾳ ὄνο-
 μαζεν Πυθαγόραν, ἀλλὰ ζῶν-
 τῃ μὲν, ὅποτε βέβαιοντο διδά-
 σκα, καλεῖν αὐτὴν Διόν. ἐπεὶ δὲ ἐ-
 τελευτήσας, ἐκείνους τὴν ἀνδρα. κα-
 θάρπετο ὁ μῦθος ὑποφαίνεται Ἐ-
 μαῖον ἵαφ' ὁ δ' υἱὸς αὐτοῦ μαμμή-
 ρον,

Τὸν μὲν ἐγὼν δ' ἔειπε καὶ ἐπα-
 ρέοντι ὀνόμαζεν
 Αἰ δ' ἔομαι. περὶ γὰρ ἐφίλει
 καὶ κάδο τοῦ λῆου.

Ὁ μορφοποιὸς δὲ μὴδ' ἐκ τῆς κλίσης
 ἀνταμείνους ὕστερον, ἢ τὴν ἡλίον ἀνέ-
 χου, μὴδ' ἀκλῆτοις ἔχοντες τοῦ
 σημείου φασίν, ἀλλὰ τὸν μὲν πα-

urbem in dirionem suam redegressent,
 atque ille abiit, constitueruntq; regionē
 bello captam subactamq; in colonias
 non esse pro plerorumq; libitu descri-
 bendam, mox odium silentio reatum
 erupit, & multitudo cum ipsis dissi-
 dere coepit. Huius autem discriminis ac
 dissensionis, duces, imò verò authores
 exstiterunt illi, qui cognatione & san-
 guine Pythagoreos proximè attige-
 runt. Multa quidem eos, quæ fiebant,
 in maiorem coniciebant, quemad-
 modum & quovis ex plebe quatenus
 scilicet sigillatim quisq; erga ceteros
 affectus erat: sed in primis pessimè ha-
 bebat dedecus & ignominia, qua illū
 solū ducebant notari. Nā in more ha-
 bebāt Pythagorei, ut nemo ex ipsis Py-
 thagoram nominaret: sed cū illum
 essent designaturi, adhuc viventē qui-
 dem, cum divinum vocabant: at post-
 quam ē vita excessit, illum virum dice-
 bant. perinde ac Homerus Eumæum
 Ulyssis mentionē facientem declarat:

*Hunc hospes veneror, atque hanc vel
 nomine solo*

*Exprimens absentem veneror. Nam
 cbarus ego illi*

*Es cura fueram pra cunctis & peram-
 matus.*

Simili verò modo neque electo sur-
 gendum esse posteaquam sol oriatur,
 neque annulum habentem Dei signū
 gestandum esse: sed observandum qui-

dem esse solem, ut orientem adoraret: animalium autem ne induerent, diligenter caventes ne eum afferrent, quum funus effertur, vel ad aliquem locum ferrent, qui immundus esset. Similiter ne quid facerent temerè, quodq; non antè meditati essent, nihilq; quod inconsideratè commissum cogерetur facti rationem reddere: sed mane quidè expromerent, & quasi quid faciendum esset ad manus ponerent: sub noctem autem cum memoria recolerèt, quid turpe honestumve designavissent, & simul dum hoc expenderent, memoriam ab ipsis exerceri. Simili modo si quis eorum, qui illius convictus participes sunt, occurrere vel se in locum quempiam conferre jussisset, in illo ut permaneret, donec nocte dicq; redisset. Hac in re Pythagoricis sese assuefacientibus præsens fuit ejus quoq; memoria, quod erat dictum, *nihil temerè dicere*. Omnino verò ut ad mortem usq; aliquid esset præceptum, postremo tempore adhortabatur, *superiori ne conviciator*, sed quemadmodum in educationibus auguramur benè precando *

Hæc quidem communiter omnes, uti antè dixi, adeò contristabant, quoad homines inter ipsos privatos simul secū institutos siverunt. In eo verò quod præcipiunt, solis Pythagoreis dextram injiciendam, nulli autè ex domesticis

εμπρὲν, ὅπως ἀσιόντα προσσύνωνται, τὸν δὲ μὴ περιετίθειδ' φυλαττομένους, μὴ προσπύγκωσιν ὡρὸς ἐκφορὰν, ἢ τινα τόποι οὐ καθάροι. ὁμοίως δὲ μὴδ' ἀπ' προσβούλουτον, μηδ' ἀνυπώθωνον μηδὲν ποιεῖν, ἀλλὰ περὶ μὲν πορχειρίζου τι περὶ κίον, εἰς δὲ τ' ἅν' ἅπαντα ἀναλογίζεσθαι. 10 διδιδάσκουσιν ἅμα τὴν σκοπεῖν καὶ τὴν μνήμην γυμναζομένης. παραπλησίως δ' εἰ τις τῶν κοινωνοῦντων τῆς διατριβῆς ἀπαντῆσαι κελεύσῃ εἰς τινα τόπον, ἐν ἐκείνῳ περιμένειν, ὥς ἔλθοι δὲ ἡμέρας καὶ νύκτας παύλῃ. ἐν τούτῳ τῶν Πυθαγορείων συνιθιζόντων μνησθαι τὸ ῥηθὲν, καὶ μηδὲν εἰκὴ λέγειν. 20 ὅλως δ' ἄχει τῆς τελειότητος εἶναι τι ποροστιαγμένον, καὶ τὸ ὅσατοι καιρὸν περὶ γαλλεῖ, μὴ βλασφημεῖν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν ταῖς ἀγῶναῖς οἰωνίζεσθαι καὶ τῆς ευφροσύνης, ἢν περ ἐποιοῦντο * διωδομένους τὴν ἀνδρίαν. τὰ μὲν τοιαῦτα καθάπερ ποροῖπον, ἐπὶ τοσοῦτον ἐλόπει κοπιῶς ἀπαντας, ἐφ' ὅσον ἔωσαν ἰδιαζόντας ἐν αὐτοῖς τὰς συμπεπαιδευμένους. ἐπὶ δὲ τῶν μόνον τοῖς Πυθαγορείοις τὸ διεξιέναι μεβάλλειν, ἐτέρῳ δὲ μηδὲν τῶν οἰκείων, πλὴν τῶν

ὅς τινες, καὶ πρὸς τὰς ὑσίας ἀλ-
 λήλων μὴ παρέχειν κοινὰς, πρὸς
 ἐκείνους δὲ ὁμιλοῦσιν, χα-
 λιστάτεροι ἔφερον οἱ συγγενεῖς. ἀρ-
 χόντων δὲ τῶν τῆς διαστάσεως 5
 ἐτοίμων, οἱ λοιποὶ προσέπιπτον
 εἰς τὴν χάριν, καὶ λεγόντων ὅτι αὐ-
 τῶν τῶν χρόνων ἰσότητος καὶ δι-
 οδώρου καὶ Θιάγους ἰσότητος τῶν και-
 ρῶν κοινῶν τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς ἐκ- 10
 κλησίας, καὶ διδόναι τὰς ἐνδύνας
 τὰς ἀρχοντας ἐν τοῖς ἐκ παλαιῶν
 λαχοῦσιν. ἐναντιούμενων δὲ τῶν
 Πυθαγορείων Ἀλκιμάχου καὶ
 Δειμάχου καὶ Μίτωνος καὶ 15
 Δημοκλήδους, καὶ διαλύοντων τὴν
 παλαιὰν πολιτείαν μὴ κατα-
 λύνειν, ἐκράτησαν. οἱ τὴν πλῆ-
 θυν συνηγοροῦντες, καὶ δὲ ταῦ-
 τα συνόντων τῶν πολλῶν δι- 20
 ελομένοις τὰς δημογραφίας κα-
 τηγορούντων αὐτῶν ἐκ τῶν ῥη-
 τῶν Κύκλων καὶ Νίνων. ἦν δὲ
 ὁ μὲν ἐκ τῶν ἐνδύων, ὁ δὲ
 ἐκ τῶν δημοτικῶν. τοιούτων 25
 δὲ λόγων μακροτέρων δὲ πα-
 ρὰ τῷ Κύκλῳ ῥηθέντων, ἐ-
 πήγαν. ἕτεροι ὅμως προσποιούμε-
 ναι μὴ ὁμιλεῖναι τὰ τῶν
 Πυθαγορείων ἀπόρρητα, περι- 30
 παλαίει δὲ καὶ γραφῶς ὅτι
 ὦν μάλιστα αὐτοὺς ἠέλει δια-
 βάλλειν ἐδὲ τὰ γραμματεῖ β-

alii quam parentibus: item in eo, for-
 tunas inter se mutuo communes ha-
 bendas esse: sed erga eos, qui domesti-
 ci sūt, prorsus ab alienatis: illi qui cogna-
 ti erant, gravius ferebant. Illis verò dis-
 ceptionem & dissidium incipienti-
 bus reliqui promptè paratèque ad ini-
 micitiā accedebant & quasi allabeban-
 tur. Ac dicentibus ab temporibus us-
 que Hippasī & Diodori, itidemq; The-
 agis pro salute Reip. se communionē
 habere tam magistratus quàm publici
 conventus, & dare magistratus in iis,
 qui ab Repub. sortitò aliquid accepe-
 runt, iustas poenas. Sed cùm Alcima-
 chus & Dimachus, Meto, & Democle-
 des Pythagorei sese illis opponerent,
 ac prohiberent, ne patria Respublica
 ejusq; administratio dissolveretur, ple-
 bi multitudinēq; patrocinantes supe-
 riores obrinuerunt. Postea verò cùm
 plerique ex vulgo intellexissent tur-
 batas divinasque esse conciones publi-
 cas, accusationem in ipsos instituerunt
 ex oratoribus Cylo & Ninone. Erat
 autem ille quidem ab divitibus pro-
 gnatus, hic verò ex hominib. plebeis.
 Talib. autem sermonibus paullo longio-
 ribus ab Cylone prolatis plusculum
 irritabat. Alter subdens quidem Py-
 thagoreorum arcana planè neglecta
 jacuisse, sed involuta usus forma scri-
 psit rationes, è quibus eos maxime ef-
 fect traducturus, traditòque scribæ li-
 bello

bello, iussit eum legere. Erat autem huic titulus & inscriptio: *Sermo sacer*. Forma verò & adumbratio eorum, quæ scripta erant, huiusmodi ferè fuit: amicos instar divini numinis colendos honorandosque esse, reliquos autem mortales pecudum ritu subjugari. Hanc ipsam sententiam pro Pythagora recordatos in carmine discipulos dicere.

Diis similes atque aequales ducere amicos.

At reliquos nullòque loco numeròque putabat.

Homerum in suo poëmate maxime pastorem populorum laudibus celebrare. Tacite namque indicavisse beluas esse reliquos mortales, quæ paucorum imperio subditæ bellum cum coelibus gerunt, tanquam authoribus ac magistris factis fortis. *

Admonentem

fatiùs esse dicere, se uno die taurum esse, quam per omne ævum bovem. Aliorum consuetudines & leges laudabat. Item jubebat, ut quæ semel cognovissent, iis uterentur. Philosophi aut ipsorum contra plerosque conjunctionem esse declarabat. Nullo modo etiam ferendam esse vocem admonerat eorum, qui simul consultant, verum etiam atque etiam esse cogitandum, quare in universum in consili-

βλίου ἐκέλευεν διαγινώσκου. ἢ δ' αὐτῶν ἐπαγγελῆ μὲν, λόγος ἱερός. ὃ δ' ἐν τύποις τοιούτοις ἔγχεσθαι μέλει, τοὺς φίλους, ὡς περ τοὺς θεοὺς σέβειν, τοὺς δ' ἄλλους ὡς περ τὰ θηρία χειροῦναι. τῇ αὐτῇ ταύτῃ γνώμῃ ἔσθ' Πυθαγόρου μεμνημένους ἐν μέτρῳ, τοὺς μαθητὰς λέγειν

10 Τὺς μὲν ἱταίρους ἡγείσθαι μακάρεσι θεοῖσι.

Τοὺς δ' ἄλλους ἐγγεῖν ἔτ' ἐν λόγῳ, ἔτ' ἐν ἀρεθμῷ.

15 Τὸν Ὀμηρον μάλιστα ἐπαινεῖν, ἐν οἷς εἴρηκε, ποιμένα λαῶν. ἐμφανίσκειν γὰρ βοσκήματα τοὺς ἄλλους ὄφθας, ὀλιγαρχεῖν ὄντα τοῖς ἀγαθοῖς πολεμεῖν, ὡς ἀρχηγὸς τοῖς γενομένοις κλή-

20 ρου, καὶ τῷ κραδίς ἀναίτης λαχόντας ἐπὶ τὰς ἐπιμελείας τυραννίδος ὀρίζεσθαι. παρακαλεῖντα κρεῖττον εἶναι φάσκειν ἡμέρας μίαν ἡμέραν ταῦτον, ἢ πάν-

25 τα τὰ αἰῶνα βῆναι. ἐπαινεῖν τὰ τῶν ἄλλων νόμιμα. κελεύειν δὲ χρῆσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν ἐγνωμένοις καθάπαξ. ἢ φιλοσοφίαι αὐτῶν συνομο-

30 παρῆλθαι μὴ δ' ἔφησθαι ἀνέχου συμβαλλόντων, ἀλλ' ἐνθυμέσθαι διότι τὸ παράπαν ἐδ' αὐτῶν σωπῆθαι οἷς.

εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὰς χιλίους ἄ-
 πειστον ἐκείνοι κυρώσας τὸ συμβου-
 λήν. ὥστε τοῖς καὶ τὸ ἐκείνων δυνά-
 μιν πεπολυμένοις ἤν' ἄλλων ἀ-
 κούειν οὐ προσήκει ἰδὼν αὐτοὺς λέ-
 γειν, ἀλλὰ τὴν δεξιὰν τὴν ἀπ' 5
 αὐτῶν λαοδιδασκαλίας μὲν ἡ πο-
 λυμία ἐκείνοις ἔχειν, ὅταν τὰς
 γνώμας χειροποιῶσιν, ἢ τὴν ψῆφον
 λαβώσιν, αἰχρὸν ἔῃ νομίζοντας 10
 τοὺς ξιάκοντα μυριάδων περὶ τὸ
 Τεβάντα ποταμὸν περιγυρομέ-
 νας ὑπὸ τῷ χηλοσὺ μέρους ἐκείνων,
 ἐπὶ αὐτῇ τῇ σβάλει φανήται καὶ ἀσα-
 σιασμένους. τὸ δ' ὅλον ἔτι τῇ δ/α- 15
 βολῇ τῆς ἀκρότης ἐξηγρίωσεν,
 ὥστε μοι ὁλίγας ἡμέρας μεσσηάθυ-
 ῶνται αὐτὶ ἐν οἰκίᾳ παρὰ τὸ Πυθί-
 ον, ἀθρόοι συνοδευόμενός οἱον· τὸ ἡ-
 σαι τὸ ἐπίθισιν ἐπ' αὐτοὺς ποσῆσα- 20
 ῶν. οἱ δὲ προαιδόμενοι, οἱ μὲν, εἰς
 παυδοχέων ἔφυγον. Δημοκρίτης δὲ
 καὶ τὸ ἐφύβων εἰς Πλασίαις ἀπεχώ-
 ρησεν. οἱ δὲ καὶ ἀλύσαντες ἰδὲ τούτους
 ἐχρῶντο ψηφίσμασιν ἐν οἷς αἰτια- 25
 σάμενοι τὸν Δημοκρίτην συνιστά-
 ναι τὰς νεώτερας ἐπὶ τυραννίδι, ξία
 τεύλαβη ἐκέρυξεν δ' ὅσους, ἰδὼν τις
 αὐτὸν ἀνέλη. Ἐ γυρομένης μετὰ χυ-
 κροῦσας αὐτὸς τὸν δ' ὕμνον ὑπὸ 30
 Θεάγους ἐκείνου ἡ ξία τεύλαβη πε-
 ρὶ τὸ πόντος ἐμέρισεν. πολλῶν δὲ
 κρυφῶν καὶ τὸ σόλων, καὶ τὸ χόρως ὄν-

um non cōiissent, num illi persuasisset,
 ut mille suffragiis ratum habuerint
 consilium. Illis itaque juxta ipsorum
 potestatem prohibitis, non convenit,
 ut alios audiant eos dicere : sed dextrā
 quæ ab ipsis rejecta & reprobrata esset,
 ipsis haberi hostilem, cum sententias
 rogaverint, vel decretum acceperint,
 turpe esse existimantes, tricies centena
 milia, quæ circa Tetraëta fluvium reli-
 qua manserāt, ab millesima parte illo-
 rum in ipsa urbe visa esse seditionibus
 oppressa, victa, atq; superata. Omnino
 autē auditores ea calumnia usq; adeo
 offendit & exasperavit, ut post dies
 pauculos scholæ ac Musis consecrata
 loca, ipsis sacrificantibus in domo ad
 Pythii Apollinis, confertim accurren-
 tes, potentes fuerint in illos violentis
 manibus invadere. Verum illi re prius
 cognita, hi quidem in publicum di-
 versorium profugerunt : Democedes
 vero cum adolescentibus Platæas se-
 cessit. Illi autem legibus dissolutis, de-
 cretis utebantur, in quibus cum De-
 mocedem accusassent, quod juniores
 ad Reipub. administrationem com-
 mendavisset per præconem setria talē-
 ta daturus edixerunt ; si quis ipsum è
 medio tolleret. Et pugna facta, ipsoq;
 beneficio Theagis periculum superan-
 te tria illi talēta ex ærario urbis assigna-
 runt. Multis autem malis & incōmo-
 dis in civitate illa regioneque exortis

fugitivis in iudiciū rejeētis & stitis, ad-
hac tribus civitatibus, Tarentinis scili-
cet. Metapontinis & Cauloniatis cura
tradita & commissa, visum est interfe-
ctoribus, qui in sententiam latam pec-
cuniam acceperant, in Crotoniatarum
monumentis scriptum esse, ejus rei
autores in exilium esse fugandos. lu-
dicio autem insuper eiecerunt omnes,
quotquot ex iis apprehenderunt, qui
istarum legum decreta indignè fere-
bant. Ac simul in exilium relega-
vit eam familiam, quæ diceret liberos
nullo modo ab parentibus esse avel-
lendos, atque æs alienum novis tabu-
lis præciderunt, terramq; penitus va-
statam everterunt & incultam reddi-
derunt. Cum autem multorum an-
norum curriculo in alio discriminē
periculōq; Timarchus cum suis mor-
tem oppetissent, Litago etiam, qui
summus erat dux & signifer eorum,
qui seditiones & tumultus concitave-
rant mortuo, quadam ducti miseri-
cordia ac poenitentia, eos quoq;, qui
reliqui manserant, in patriam reduce-
re voluerunt. Accersentes verò lega-
tosex Achaia per illos dimissi fuerunt
versus eos, qui exacti in exilium ie-
rant, atque in templo Delphis multi-
plex jusjurandum suspenderunt. Erant
autem Pythagoricorum virorū quo-
que numero circiter sexaginta, qui re-
versi sunt absque illis, qui ætate & an-

των, εἰς κρίσιν παραβλήντων τῶν
φυγάδων, ἐξ ἑσὶ πόλεσι τῆς βῆτι-
στῆς παραδοθείσης Ταραντί-
νοις, Μεταποντίνοις, Καυλωνιά-
ταις, ἰδοῦσι τοὺς πεφθεῖσιν βῆτι τὴν
γνώμην ἀργύροιον λαβοῦσιν, ὡς
ἐν τοῖς τῶν Κροτωνιατῶν ὑπομνή-
ματι ἀνάγραπται φέρεται τοὺς
αὐτοὺς. προσεξέβαλον δὲ τῇ κρί-
10 σι κρατήσαντες ἅπαντας, τοὺς
τοὺς καθεστῶσι συχεράνορας. καὶ
συνιφυγάδοντες τὴν γαίαν, οὐ
φάσκοντα δεινὸν εἶδὲ τῶν παίδων
ὑπὸ τῶν γονέων διασπᾶν, ἐν ταῖς
15 χρίαισιν ἀπέκταν, ἐν τῇ γῇ ἀνάδα-
σον ἐποίησαν. ἐπιγυμνέων δὲ
πολλῶν ἐν τῷ, καὶ τῶν περὶ τὸ Δεῖ-
ταρχον ὡς ἐτέρω κινδυνώοντες τελευτή-
σάντων, ὑποθανόντος καὶ Λιτά-
20 γου, ὅσπερ ἦν ἡγεμονικώτατος
τῶν στασιασάντων, ἐλθὼς τις καὶ
μετάνοια ἐνέπυσεν, καὶ τοὺς πα-
ραληπτομένους ἀντὶ τῆς ἀβουλήτης
παις κατέστη. μεταπεισθέντες
25 οἱ δὲ προσβούτας ἔξ Αἰχαι-
ας δὲ ἐκείνων πρὸς τοὺς ἐπ-
ειπινώκτας δηλύθησαν, καὶ
τοὺς ὄρκους ἐκ Δελφῶν ἀπέ-
θηκαν. ἦσαν δὲ τῶν Πυθαγορε-
30 ων καὶ περὶ ἑξήκοντα τὸν ἀν-
ειδυμόν, οἱ κατελθόντες ἀπὸ
τῶν προσβυτίων, ἐν οἷς ἐκ
τῆς ἰατρικῆς τινὲς κατενέχθη-
τες.

τε, ἐν δὲ αἰτίῃ τῆς ἀβρίως οὐκ ὄντας
 θεραπεύοντες ἡγομένους κατέστη-
 σαι τὴν ἐπιμέλειαν μεθ' ὅδε. συνίβη
 δὲ ἐν τῇ σωφροσύνῃ διαφερόντως.
 ὡς δὲ πρὸς πολλοὺς ἐδόκει μὴ ἵστας
 καὶ τὸ καιρὸν, ἐν ᾧ λεγομένων περὶ
 τῆς παρανομίας, ἐκ τῆς ἐξουσίας
 ἐπὶ Νίνωτος, ἡρώδης φασὶν ταύτην
 τὴν πόλιν καὶ τὴν ἐμβαλόντων τῇ
 θηρίων καὶ χόρων, ἐκβοηθήσας
 ἐμὴν ἀλλήλων κινδυνεύσας
 ὑποθανεῖν. τὸ δὲ πόλιν ἔταξεν εἰς τὴν
 ναυίον μεσπασεῖν, ὥστε χωρὶς τῆς
 ἐπαιτίας ἐποιεῖτο, ὥστε τὸ ἀνδρῶν ὡς
 πολλοὺς μᾶλλον, ταῖς γυναῖκασι καὶ
 χαρισμένῃ ἴστας τὴν ἐρίαν, καὶ τὸ
 μεσπασεῖν τὴν δημοσίαν ἐποιεῖτο θυ-
 σίαν, καθ' αὐτὴν ἐκείνην ἐβρίοντο
 ἰδρυσάμενοι τὰς θιάς ἐτίμων. ὡς
 μὲν ἐν τῇ κατὰ Πυθαγόρειον
 ἡγομένην ἐπιτίσας, ἔσονται ἐι-
 ρμῶδες.

Κεφ. λς.

Περὶ τῆς ἀφ' ἧς ὁ Πυθαγόρας, καὶ ἀφ' ἧς τινες
 τὰς αἰτίας αὐτῆς, ἐκ τῆς ἀνδρῶν τὰ οἰκία, ἐκ τῆς
 γυναικῶν τὴν παρανομίαν παρ' αὐτῇ τῇ
 φιλοσοφίᾳ.

Ἐκδοχὸς δὲ περὶ πάντων ὁ-
 μολογείται Πυθαγόρειον γιν-
 νεῖται, Ἀριστοῦ Δαμοφώντος Κρο-
 τωνιάτης. κατ' αὐτὸν Πυθαγόραν
 τοῖς χρόνοις ἡγούμενος ἐπὶ τὰ ἡρώδης
 ἔγχετο περὶ Πλάτωνος. καὶ ἐμ-
 νοῖ τὸν ἡρώδης, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀνδρῶν

nis graves erant, inter quos quidam ad
 artem medicā sese contulerunt solāq;
 victus ratione agros curātes jam dictæ
 methodi præfecti cōstituti sunt. Conti-
 git aut̃ eos quoq; qui sanitati restituti
 erant, supra modum plātorumq; ser-
 monibus concelebrari, idq; eo tēpore,
 quo dicebatur in eos, qui leges violāt:
 hæc non sunt in Ninque. Ajunt hanc
 urbem exsistere, quo tempore bellus
 eam regionem hostiliter invaserunt,
 homines sibi mutuò auxiliis latis cum
 non parvo, quod aggressi erant, peri-
 culo, vitam amisisse. Urbem verò adeò
 in contrariū degeneravisse, ut sine lau-
 dibus effecerint, ut potius suspiciōē
 de viris illis cōceperint, fore gratum &
 acceptum Musis festū, quum in publi-
 co Musarum auditorio publicū sacrifi-
 cium facerent, & juxta eos ipsos deas
 prius collocatas honorarent. Quā igi-
 turrabie & petulantia in Pythagoreos
 invaserint, hæc nobis dicta sunt.

CAP. XXXVI.

De successione Pythagoræ, & per quos illi mors illa-
 ta sit. Item nomina virorum juxta ac mulierum,
 qui ab eo Philosophiam acceperunt.

A Pud omnes in confesso est suc-
 cessorem Pythagoræ fuisse Ari-
 stzeum Damophonis, filium Croto-
 niatem, qui circa ipsius Pythagoræ tē-
 pora vixit septem ætatibus vel xlii
 annis proximè ætatem Platonis. Nec
 modò ejus schola dign⁹ est reputatus;
 verum etiam nutritadis educandisq;

E c 2

pueris & nuptiis Theanos, ac propter
eximiam rationem & eminentiam i-
psius dogmata superavit. Ipsum nam-
que Pythagoram interpretatus esse
fertur quadraginta omnino annos u-
no minus, cum vixisset annos circiter
centum. Aristæo verò utpote annis
gravissimo scholam tradidit, post quē,
Mnemarch. Pythagoricus illi præfuit.
Mnemarchum porro ejus administra-
tionem Bulagoræ tradidisse, cujus tē-
pore Crotoniatarum urbem diripi
contigit. Nam post hunc Tydam Cro-
toniatem reversum ex peregrinatio-
ne, quam ante bellum obortum insti-
tuit, successorem fuisse. Enimverò
propter patriæ calamitatem defecit
cum vita. Itaque peregrē agebat, ut præ
dolore vitam cum morte commuta-
ret. Reliquis verò senio jam multis
modis honoratioribus mos erat, è
corpore veluti è vinculis & carcere,
discedere. Igitur tempore aliquantò
post ex Lucanis tulerunt eum quorū-
dam hospitum beneficio servatum,
ut scholæ præset, ad quem pervene-
rit Diodorus Aspendius, qui receptus
fuit propter raritatem & penuriam vi-
rorum, qui erant in eo coetu ac cohō-
te. Apud Heracleam Cliniam habuit
& Philolaum. Apud Metapontios 30
Theoridem & Eurytum. Tarēti Ar-
chytam. Ex discipulis & auditoribus
externis fuit & Epicharmus. nō aut ex-

σοφίας καὶ τῆ θειανῆς ἰάμευ κατηξή-
ωθη. διὰ τι ἔχαιρεται, ως περι-
εργημένοι τ' δ' ογμάτων. αὐτὸν μὲν
καὶ Πυθαγόρα ἀφηγέσασθαι λέγε-
ται ἐνδὲ δέοντος, ἐπὶ τιστὰ ἀκού-
τα τὰ πάντα βιώσαντα ἐπὶ ἐργ-
ῶν ἑκατόν. παρὰ δὲ ἄλλοις
ταῖς τῆς σχολῆς περιεβύταται ὄν-
τι, μὴ δὲ ἡγήσασθαι Μιτῆ μὲν καὶ
10 Πυθαγόρα. τῶν δὲ Βυλαγόρα
παρὰ δὲ ἄλλοις, ἐφ' ᾧ διαρπαδῆται
συμβῆναι καὶ Κρόνῳ τὰ πόλιν. μὴ δὲ
καὶ Τυδαίαν καὶ Κρόνῳ τὰ πόλιν διὰ δα-
χον ἡγέσθαι ἐπανελθόντες ἐπὶ τῆς ἀπο-
15 δημίας, ἢ ἐπὶ τοῖς ἀποδῶν τῶν πο-
λίμευ. διὰ μὲν τοὺς τῆς συμφορῆς τῆς
πατρίδος ἐκλιπείν τὸν βίον ἐπα-
δήμονα ἡγέσθαι τῶν, αἷς ὑπὸ λυ-
πῆς πορεύονται τὸν βίον. τοὺς δὲ
20 ἄλλοις ἐξ ἑστέρας ἡμετέρας ἐφοδῶν
ἡγομένοις, ὡς περ ἐκ δ' οὐ μὲν τῆς
σώματος ἀπαλλάττειν. χρό-
νῳ μὲντοι γὰρ ἑστέρας ἀρίστους ἐκ τῆς
ἀδελφείας συνδύναντες δὲ τῶν ἐξ ἑ-
25 νῶν ἀφηγέσασθαι τῆς σχολῆς πορὸς ὅν
ἀφικέσθαι Διόδωροι τὸν Ἀσπενδίου,
ὅν παρὰ δὲ ἄλλοις δὲ τῆς αὐτῆς
τῆς ἐν τῇ συστήματι ἀνδρῶν. πορὸς
μὲν Ἡρόκλητον, Κλεσίαν, καὶ Φιλό-
30 λαον. Μιτῆ πορὸς δὲ Θεωρίδην,
Εὐρύτην. ἐν τῇ αὐτῇ δὲ Ἀρχύτην.
τῆς δὲ ἐξ ὧν ἀκροῦνται ἡγέσθαι καὶ
Ἐπίχαρμον. ἀλλ' οὐκ ἐκ τῆς
συστήμας.

συστήματος τ' αὐτῶν. ἀφικόμενος
 δὲ εἰς Συρακῆσας, διὰ τ' Ἰέρωνος
 τυραννίδος, πρὸς μὲν φανερώς φιλοσο-
 φῆναι λυσιτελεῖν. εἰς μὲν δ' ἐκε-
 ναι τὰς διακονίας τῶν αὐτῶν κτλ.
 παιδείας πρὸς αὐτὸν τὰ Πυ-
 θαγόρη δόξα. τ' δὲ συμπάντων
 Πυθαγορείων, τὸς μὲν ἀγνοῶντας τὸ
 πρὸς αὐτὸν μὲν τινὰς πολλὰς εἰδος
 γαρονίαι. τ' δὲ γνωρίζουσιν ἐστὶ
 πᾶσι τὰ ὀνόματα. ΚΡΟΤΩΝΙ-
 ΑΙ, Ἰπποκράτης, Δύμας, Αἰγών,
 Αἰμῶν, Σίλιος, Κλεισθένης, Αἰ-
 λας, Εὔπιδος, Φυκιάδης, Εὔκ-
 φαίος, Τίμαιος, Βύθιος, Εὔρατος, 15
 Ἰππαρίδος, Ρ' ὁδὸς, Βρύαι, ΕΥ-
 ανδρῶν, Μιλτιάδης, Αἰμίλιος,
 Αἰγίος, Λότρεον, Αἰγύλιος, Οἰ-
 νάριος, Ἰπποκράτης, Κλεισθένης, Αἰ-
 κμῶν, Δαμοκλῆς, Μίλων, Μέ- 20
 νων. ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΝΟΙ, Βρον-
 τίνος, Παρμίσκος, Αἰρεσίδης, Λέ-
 ων, Δαμαρμένος, Αἰνίας, Χίλας,
 Μελισσίας, Αἰρεσίδης, Λαφάων,
 ΕΥανδρῶν, Αἰσίδαμος, Ξενοκί- 25
 δης, ΕΥρίφηνος, Αἰρεσίδης, Αἰ-
 γίσταρχος, Αἰλίας, Ξενοφάνης,
 Θρασύκλεις, Αἰρῶν, Εὔφρων, Εἰ-
 ρίσκος, Μεγίστας, Αἰσίδαμος,
 Θρασύκλεις, ΕΥφῆμος, Προκλῆς, 30
 Αἰμίλιος, Λακρόν, Δαμοκλῆς,
 Πύρρων, Ρ' ἡξίβιος, Αἰλώπιος,
 Αἰσύλιος, Δακρύδης, Αἰλίσκος, Αἰ-

virorum congregatione. Quum au-
 tem hic Syraculas pervenisset, per Hi-
 eronis tyrannidem, palam omnino
 a sapientiae studio abstinuit. Nu-
 meris autem astrinxit illas virorum
 sententias cum secreto iusu Pythago-
 ra dogmata in lucem dans. Omni-
 am autem Pythagoreorum in uni-
 versum verisimile est multos igno-
 tos & obscuros fuisse. Nomina ve-
 ro eorum, qui noti fuerunt, hæc
 sunt. ΚΡΟΤΩΝΙΑΤΑΙ. Hip-
 postatus, Dymas, AEgon, AEmon,
 Silius, Cleosthenes, Agelas, Epi-
 sylus, Phyciadus, Ecphantus, Ti-
 mæus, Buthius, Eratus, Itanzus,
 Rhodippus, Bryas, EUandrus, Mil-
 lias, Antimedon, Agcas, Leo-
 phron, Agylas, Onatus, Hippo-
 sthenes, Cleophron, Alomxon, Da-
 mocles, Milon, Menon. ΜΕΤΑ-
 ΠΟΝΤΙΝΙ. Brontinus, Parmiscus,
 Arestadas, Leo, Damarmenos, AE-
 neas, Chilas, Melisius, Aristas,
 Laphaon, EUandrus, Agcfida-
 mus, Xenocides, EUriphemus, A-
 ristomenes, Agcfarchus, Alcias,
 Xenophantes, Thraseos, Arytus,
 Epiphron, Eiriscus, Megisteas,
 Leocydes, Thrasymedes, EUphe-
 mus, Proclus, Antimenes, La-
 critus, Damotages, Pyrrhon,
 Rhexibius, Alopecus, Akyllus,
 Dacydas, Aliochus, Lacrates,

Glucinus, Acragantinus Empedocles, Eleates Parmenides. TARENTINI. Philolaus, Arytus, Archytas, Theodorus, Aristippus, Lycon, Estizus, Polemarchus, Astecas & Nias, Cleon, Eurymedon, Arceas, Clinagoras, Archippus, Zopyrus, Euthynus, Dicxarchus, Philonides, Phrontidas, Lysis, Lyfibus, Dinocrates, Echecrates, Paction, Acusiladas, Iccus, Pisierates, Clearatus, Leonteus, Phrinychus, Smicheas, Aristoclides, Clinias, Abroteles, Piserrydus, Brias, Eoandrus, Archemachus, Mimnomachus, Achmonidas, Sicas, Caraphantidas. SYBARITAE. Metopus, Hippasus, Proxenus, Euanor, Deanax, Menestius, Diocles, Empedus, Timasius, Polemazus, Euzus, Tyrsenus. CARTHAGINENSES. Miltiades, Anthen, Odius, Leocritus. PARI. AEstius, Phznecles, Dexitheus, Alcimachus, Dinarchus, Meton, Timaeus, Timesianax, Amocrus, Eumaridas. LOCRENSIS, Gypsius, Xenon, Philodamus, Euctes, Adicus, Sthenonidas, Sosistratus, Euthynus, Zalcucus, Timares. POSIDONI. Athamas, Simus, Proxenus,

Φιλόδαμος, ΕΥτίης, Α΄δικος, Σθενονίδας, Σωσίστρατος, ΕΥθύνης, Ζαλεύκος, Τιμάρης. ΠΡΟΣΒΙΔΟΝΙΔΑΙ. Α΄θαμης, Σίμος, Πρόξενος,

Κρότης, Γλυκίτης, Α΄κραγαντίης, Εμπιδουκλής, Ε΄λσιάνης Παριωνίδης. ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΙ. Φιλόδαμος, Α΄ρυτος, Α΄ρχύτας, Θεόδωρος, Α΄ρίστιππος, Λύκων, Ε΄στιας, Πολέμαρχος, Α΄στίας, Κασίας, Κλέων, ΕΥρυμέδων, Α΄ρκίας, Κλεσαγόρας, Α΄ρχίππος, Ζόπυρος, ΕΥθύνης, Δικαίαρχος, Φιλωνίδης, Φροντίδας, Λύσις, Λυσίβιος, Δεσποκράτης, Ε΄χρακράτης, Πακτίων, Α΄κυσιαδάς, Γ΄κος, Πεισικρατής, Κλεαράτος, Λικτεύς, Φρίνυχος, Σμηχίας, Α΄εισουλίδας, Κλειάς, Α΄βροτίλης, Πιστέρυδος, Βρίας, ΕΥανδρος, Α΄ρχίμαχος, Μιμνόμενος, Α΄χμονίδας, Σίκας, Καροφαντίδας. ΣΥΒΑΡΕΙΤΑΙ. Μέτωπος, Γ΄παστος, Πρόξενος, ΕΥάνωρ, Δεάναξ, Μενέσιος, Διοκλής, Εμπιδος Τιμαΐσιος, Πολεμαΐος, ΕΥας, Τυρσός. ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΟΙ. Μιχιάδης, Α΄νθλιω, Ο΄δίας, Λεοκρίτος. ΠΑΡΙΟΙ. Α΄ήτιος, Φαργελλής, Δεξίππος, Α΄λκίμαχος, Δεσπαρχος, Μέτων, Τιμαΐος, Τιμοσιάνης, Α΄μοιρος, ΕΥμαρίδης. ΛΟΚΡΟΙ. ΓΥ΄πιος, Ξύων,

Κρά-

Κράνιος, Μύες, Βαθύλαος, Φαίδων. ΛΕΥΚΑΝΟΙ. Οΰκελος, ἡ Οΰκυλος ἀδελφοί, Οΰρίσανδρος, Κέραμβος, Δαρδανεύς, Μαλίτας. Αἰγείοι. Ἰππομέδων, Τιμοθένης, 5 ΕΥΐλθων, Θρασύδαμος, Κρίων, Πολύκτωρ. ΛΑΚΩΝΕΣ. Ἀντοχαρίδας, Κλεάνωρ, ΕΥρυκράτος, Τιβερβόρεος Ἀβάρης. ΡΗΓΙΝΟΙ. Ἀριστείδης, Δημοθένης, Ἀεῖς. 10 κράτης, Φύτιος, Ἐλικίων, Μνησίβηλος, Ἰππαρχίδης, Ἀθυσίων, ΕΥΐθυκλῆς, Οΰφιμος, Κόλαξ Σελινύτιος. ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΙ. Λεπτίτης, Φιντίας, Δάμων. ΣΑΜΙΟΙ. Μελισσός, Λάκων, Ἀρχίππος, 15 Γλώριππος, Ἐλωρεῖ, Ἰππων. ΚΑΥΔΩΝΙΑΤΑΙ. Καλλίβρολος, Δίκων, Νάσας, Δρύμων, Ξέντας. ΦΑΛΙΑΣΙΟΙ. Διοκλῆς, Ἐρχαράτης, Πολύμνιος, Φάνων. ΣΙΚΥΩΝΙΟΙ. Πολιάδης, Δήμων, Σωσράτιος, Ξωθένης. ΚΥΡΗΝΑΓΟΙ. Πρώρος, Μελανίππος, Ἀρισάγγελος, Θεόδωρος. 20 ΚΥΖΙΚΗΝΟΙ. Πυθόδωρος, Ἰπποθένης, Βύθιος, Ξερόφιλος. ΚΑΤΑΝΑΓΟΙ. Χαρώνιδας, Λυσιαδῆς, Κορίνθιος, Χρύσιππος, Τυρρηνός, Ναυσίθεος Ἀθηναῖος, Νέοκλειος Πόντικος, Λύραμιος. οἱ πάντες 30 σιν. Πυθαγορίδες διγυναῖες ἐπιφανέσονται. Τιμύχα, γυνὴ ΕΥΐμυλλία τῷ Κροτωνιάτῃ. Φίλ

Cranius, Myes, Bathylaus, Phædo. LUCANI. Ocellus, & Ocyclus fratres, Oresandrus, Cerambus, Dardaneus, Malias. AEGEI. Hippomedon, Timosthenes, Euclithon, Thrasydamus, Crito, Polyctor. LACONES. Antocharidas, Cleonor, Eurycratus, Abaris Hyperboreus. RHEGINENSES. Aristides, Demosthenes, Aristocrates, Phytius, Helicaon, Mnesibulus, Hipparchides, Athosion, Euthycles, Opsimus, Colas Selinuntius. SIRACUSANI. Leptines, Phintias, Damon. SAMII. Melissus, Lacon, Archippus, Glorippus, Heloris, Hippon. CAVLONITENSES. Callibrotus, Dicon, Nastas, Drymon, Xentas. PHLIASII. Diocles, Echecrates, Polymnastus, Phanton. SICYONII. Poliades, Demon, Sostriatus, Sosthenes. CYRENÆI. Prorus, Melanippus, Aristangelus, Theodorus. CYZICENI. Pythodorus, Hipposthenes, Butherus, Xenophilus. CATANA EI. Charondas, Lysides Corinthius, Chrysippus Tyrrhenus, Naustheus Atheniensis, Neocritus Ponticus, Lyramnus. Omnes ducenti XIX. Foeminae verò Pythagoricæ, quæ illustrissimæ fuerunt, sunt, Tymicha uxor Myllii Crotoniatæ, Phil-

tes si-

tes filia Leophronos Crotoniatæ, Byn-
daci soror, Occélo, & Eccelo Lu-
canæ, Chilonis filia, Chilonis scili-
cet Lacedæmonii. Theano uxor Bron-
tini Metapontini. Mya uxor Milo-
nis Crotoniatæ. Lathenia Arca-
dissa. Abrotelis Tarentini filia. Eche-
cratia Phliasia. Tyrſenes Sybaritis.
Pisirronde Tarentina. Tyrſenes Sy-
baritis. Nisteadī filia seu uxor Sala-
cena. Bio Argiva. Babelyma Ar-
giva, Clezchma soror A Utocharidæ
Lacedæmonii * omnes numero
xvii.

της θυγάτηρ, Θυόφριος τὸ Κροτωνιάτῃ Εὐωδαίῃ ἀδελφῇ, Οκκέ-
λῳ & Ἐκκέλῳ τῶ Λάκωναν. Χη-
λωνίς θυγάτηρ Χείλωνος τὸ Λα-
κεδαίμονίῳ. Θιανῶ γυνὴ τῷ Με-
ταποντίνῳ Βροντίνῳ. Μυὰ γυνὴ
Μίλωνος τὸ Κροτωνιάτῃ. Λαθί-
νεια Ἀρτιάδισσα *. Ἀβροτέλους
θυγάτηρ τὴ Ταραντίνῃ. Ἐχεκρά-
τεια Φλιάσια. Τυρσηνὴς Συβαρι-
τὶς. Πισιρρόνδῃ Ταραντίτις. * Νισ-
τάδῃ Σαλακίῃ. Βιὼ Ἀργεία. Βα-
βέλυμα Ἀργεία, Κλαιχμα ἀ-
δελφὴ ΑΤ' το χαρίδα τὸ Λάκωνος.
* αἰπῶσται ιζ.

*Finis libri primi de secta Pythagoræ
vixit, seu vita Pythagoræ.*

*Τίλος ὁ πρῶτος λόγος
Πυθαγορείων αἰτίσεων,*

Ι Α Μ Β Λ Ι Χ Ο Υ Ι Α Μ Β Λ Ι Χ Η Ι
Χ Α Λ Κ Ι Δ Ε ' Ω Σ C H A L C I D E N S I S

τῆς κοίτης Συρίας

ex Syria cœle

Πυθαγορείων ὑπομνημάτων ἀντι-
κείμενα τῶν προτερητικῶν
λόγων ἐς φιλοσοφίαν,

*Pythagoricorum Commentariorum, quic om-
plectuntur orationes adhortatorias
ad Philosophiam,*

ΑΟΥΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

L I B E R S E C U N D U S .

Κεφ. α.

C A P . I .

ΕΠΙ μὲν Πυθα-
γόρου καὶ τῆ κατ'
αὐτὸν βίου, τῆς το
Πυθαγορικῶν ἀν-
δρῶν τὰ σύμμι- 5
ξα ἐν τοῖς περὶ τέτων εἰρήκαμεν.
ἀρχώμεθα δὲ τὸ λοιπὸν αὐτῆς
τῆς αἰρέσεως, ὑπὸ τῆς κοινῆς
εἰς πᾶσαι παιδείας, μάθησιν, καὶ
ἀριστην παρασκευῆς, ἥ τις ἐστὶ 10
μέρος ὑπολαβεῖσα περὶ ἐν τι τῷ
πᾶσι παρασκευάζει τὸ ἀνδρα-
γῶν βελτιώσας, ἀλλ', ὡς ἀπλῶς
εἰπὼν, τὰς ἐν αὐτῇ προμυθίας
προβέπει εἰς πάντα μὲν τὰ μα- 15
θήματα, πᾶσας δὲ τὰς βελτιώ-
μας πᾶσας δὲ τὰς ἐν τῇ βίῳ
καλὰς καὶ ὑγιναίας πράξεις, πᾶ-
σας δὲ παιδείας, καὶ ὡς ἔπος εἰ-
πεῖν, πᾶντα ὅσα μὲν ἐχρεῖται καλῶς 20
εἶπε ὅτι ἀνδρὶ τῷ προβέπῃ οἶον
το ὅτι ὁρμῆσαι ἐπὶ τὰ καλὰ καὶ
ὑγιναία ἐπιτηδεύματα, ἔτε οἷον
εὐθὺς ἐπὶ τὸ ἀκρότατον καὶ τελει-

Ε PYTHAGORA, ejus-
que simul & Pythago-
ricorum virorum vita,
quæ requiri & necessa-
ria esse videbantur, su-
periori libro pertexuimus. Iam autem
quod reliquum est de ipsius secta in-
cipiamus, idq; ab communi in omnē
institutionem, disciplinam ac virtutē
præparatione, quæ minimè particula-
tim accepta ad unum aliquod omniū
seu universi hominem præparat atq;
idoneum reddit: sed, ut quàm simpli-
cissimè dicā, quicquid in illo est pru-
dentia convertit & dirigit ad omnes
disciplinas, scientias, omnesq; egregias
ac generosas vitæ actiones, institutio-
nēq;, atq; ut uno verbo dicam, ad om-
nia, quæcumque honesti aliquam
participationem habent. Neque enim
fieri potest, ut sine præmissis adhorta-
tionib. quisquā se ad honesta & nobi-
lia ulla studia conferre queat, vel quisq;
rectā aliquem benè instructum reddat
ad summū ac perfectissimum bonum

A A

capeffendum, nisi prius hortationibus animi constitutio ab aliquo fuerit impressa. Cæterum ut animus paulatim ab parvis exorsus ad maiora progressus facit, itémq; per omnia bona & virtutes transit, & tandem bona perfectissima reperit: eodem modo & viâ quadam certâ adhortationem procedere convenit, ab communibus præceptis initio sumpto. Nam sese simpliciter ad philosophiæ studium cum impetu quodam conferre, imò, ut paucis dicam, ad ipsum sapientiæ studium agi fertiq; quocunq; tandem ductu, id nimirum in nullius ex omnibus scētis potestate situm est, quæ quidem eximia & selecta est: sed communiter ac generatim omnibus, quæ laudantur, quæq; de humanis studiis primas sibi partes vendicant, communi quodam & hortationibus peculiari modo cōpetit.

CAP. I I.

POST hæc autem media quadam methodo, atq; haud ominò vulgari utendum erit, nec rursus tali, quæ palàm sit Pythagorica, imò ne commutata quidem prorsus ita, ut ab utrisque quicquam adhuc retineat. In hac verò etiam communes totius philosophiæ adhortationes constitumus, ita ut eas ab voluntate Pythagorica separatas proponamus, atque ea

ὁρατὸν ἀγαθὸν προδύσειν
 ζεῖν τινὰ, ὡρὶν ἐμποιεῖται ὑπὸ
 * τῆς κατασκευῆς τῆς ψυχῆς
 δὲ τῆς προφορῆς. ἀλλ' ὡς περ
 ἡ ψυχὴ κατὰ βραχὺ ὁρᾷ τινι
 ἐπὶ τὰ μείζονα ὑπὸ τῆς ἐ-
 λατρίων, διὰ πάντων τὴ δι-
 ξεισι τῆς καλῶν, καὶ ἐπὶ τῶ
 τέλει τὰ τελειότατα ἀγαθὰ ὡ-
 10 ρίσκει. οὕτω καὶ προφορῆς δι-
 ὁδὸς πορεύεται ἀρχομένῳ ὑπὸ
 τῆς κοινῶν. εἰς γὰρ φιλοσοφίαν
 ἀπλῶς παρορμηθεῖται, καὶ πρὸς
 αὐτὸ τὸ φιλοσοφεῖν συλλήβδην
 15 καθ' ἣν τιν' οὖν ἀγωγὴν, μη-
 διμῶς τῆς αἰρέσεως ἀντιπρὸς
 προκρινομένης, ἀλλὰ κοινῶς καὶ
 γένος ἀπασῶν ἐπανουμένων, καὶ
 παρὰ τὰ ἀνθρώπινα ἐπιτηδεύμα-
 20 τα περισβόλομένων κατὰ τι-
 να κοινὴν καὶ προξενιστικὴν ἔ-
 πον.

Κεφ. β.

ΜΕΤὰ δὲ ταῦτα μίση τινα
 25 μεθόδῳ χρησέσθαι, ὅτι πα-
 τάπασι δηλώδει, ἐδὲ μὴν ἀντιπρὸς
 Πυθαγορικῇ, ἀλλ' ὡς ἀπὸ πηλλυ-
 μίης ὀλοχέρως ἐκατέρου τῶ ἔ-
 που τούτου. ἐν δὲ ταύτῃ κοι-
 30 νῶς τε πάσης φιλοσοφίας τάξι-
 μῳ παρερμήσει, ὥς ἐκείνῳ
 ἀπὸ τῆς Πυθαγορικῆς βελήμα-
 106, καὶ

τῷ, καὶ τὰ γὰρ τούτων συμ-
 μίξωμεν ἐγκαιρότατα. Ἐπὶ τὰς
 τῶν ἀνδρῶν τούτων κυριωτά-
 ται δόξαι, εἰς αἷς προξέπειν
 τῶν Πυθαγορικῶν ἀνδρῶν κα-
 τὰ τὰ γὰρ τούτων ἔσοποι τῶν λό-
 γων. ἀφ' οὗ δὴ λαμβάνεται,
 αἷς τὸ εἶδος, ὑπὸ μὲν τῶν ἐξ-
 ωτερικῶν ἐννοιῶν ὑπογεσόμε-
 θα. μεταγεσόμεθα δὲ καὶ 10
 εἰς ἐνδοσόμεθα ταῖς κατὰ τὴν
 αἴρεσιν τεχνολογουμέναις ὑπο-
 δέξειςιν, οἷον διὰ τίνος γα-
 φύρας ἢ κλμακος κατὰ τὴν
 εἰς ὕψος ἀνιόντας. ἐπὶ δὲ τῶν 15
 τέλει τὰ ἴδια προξέπειν καὶ
 Πυθαγορικῆς αἰρέσεως συμ-
 πτόμεναι, ἀλλήτρια καὶ ὑπό-
 ρητα ἔσοποι τινὰ πρὸς τὰς
 ἄλλας ἀγωγὰς ὑπάρχοντα. ἀρ- 20
 ξάμεθα δὲ τὸ λοιπὸν ὑπὸ τῷ
 ὡς πρὸς ἡμᾶς πρώτων. ἔστι
 δὴ τὰ ἐναργῆ ταῦτα καὶ φαι-
 νόμενα πᾶσι, καὶ μηδέπω προ-
 εληφότα τῷ οἰσίνῃ τῷ ἀρετῇ. καὶ 25
 δὲ ταῖς κοιναῖς ἐννοιῇς. περὶ αὐτῶν
 ἀντιγείροισι καὶ ἡμῶν τῷ προθυμίαν,
 καὶ τινὰς γνωρίμους τοῖς πολλοῖς
 γνώμους ἀπεικαζομένους πρὸς τὰ
 ἐναργῆ δείγματα τῶν ὀφειλόντων. ἔχουσιν δὲ 30
 αὐταὶ ὁδὸν. ψυχὰς ὡς ἡμᾶς
 τῇ ταύτης ἀρετῇ, ῥατίον εὖ ζῆν
 αἷς ὁφθαλμοῖς ὁρῶντας τῇ τοῦ

huic voluntati quàm opportunissimè
 commisceamus, virorumque horum
 maximè proprias sententias, ad quas
 Pythagoricorum hominum nobilif-
 simi hoc loquēdi modo adhortari cō-
 sueverunt. Ab quo clam, ut æquitas
 postulat, & quidem ab externis notiti-
 is recedemus. Aggrediemur autē ne-
 gotium, idq; nobis familiare reddem⁹
 demonstrationibus, quæ in hac scēta
 usitatæ & usu receptæ sunt, veluti per
 pontem quendam seu gradum ab in-
 fimo ad sublime ascendentes. Ad finē
 verò proprias & familiares admoniti-
 ones Pythagoricæ scētæ simul adjun-
 gemus, quæ quodam modo cum reli-
 quis vivendi regulis collatæ alienæ at-
 q; arcana, vel ita abdita sunt, ut dici
 non debeant. Exordiamur autem de-
 inceps, ab iis primū, quæ ad nos per-
 venerunt. Sunt autem hæc conspicua,
 & omnibus in oculos influentia, & ne-
 quaquam istiusmodi, quæ antè cepe-
 rint virtutis substantiam sed juxta cō-
 munes notiones nostram ad illam ex-
 citent animi alacritatem, idq; juxta
 sententias quasdam ac leges plerisque
 notas, quæ quasi similitudine expri-
 munt ac deducunt ad rerum, quæ sūt,
 conspicuas demonstrationes. Ipsæ ve-
 rò ad hunc se modum habent. Qui-
 cunque vivimus, animi vi ac potentiā
 nos benè vivere dicendum est, uti qui-
 cumque oculis videmus, horum be-

neficio virtutēq; benē videamus. Ne-
 q; existimandum est vel rubigine au-
 rum, vel vitio virtutē affici turpariq;.
 Quisq; autem sese ad virtutem, tanquā
 ad sacrosanctum delubrum conferat,
 ne ad ullam ignobilem ac servilem a-
 nimi ignominiam, quoad vitæ com-
 munionem ac patientiam, expositi si-
 mus. Virtuti ceu continēti ac sapientiā
 præditæ uxori fidendum & fortiter in-
 nitendum est. Fortunæ verò ceu insta-
 bili ac vagæ meretrici fidendum. Præ-
 stabilis est virtuti suscipere cum
 paupertate, quā divitias cum violē-
 tia: Item parcēdere cum sanitate, quā
 helluonū more vorare cum morbo.
 Nam ciborum abundantia humano
 corpori sanē quā pestifera est. Con-
 servatur autē, cum hic animus honestē
 constitutus affectusque est. Ae valdē
 periculosum est malo potentiam tra-
 dere, nec minus, quā si vesano & fu-
 rioso gladium dones. Sicuti suppuratē
 alicui conducibilis est uri, quā ita
 manere: sic flagitioso mori quā vive-
 re satius est. Fruendum est, quantum
 ejus fieri potest, instar ambrosiæ &
 nectaris, philosophiæ præceptionibus.
 Sincera namque est, quæ ab illis proce-
 dit, voluptas, & divinum quasi numē,
 quod & magnanimitatē efficere po-
 test, & si non æternos, attamen rerum
 æternarum scientes & peritos. Quod
 si ex eo melior sensuum vis exoritur,

των ἀρετῇ καλῶς ὁρᾶν. οὐτε
 χρυσοῦ νομιστὸν ἰδὼν, οὔτε ἀρε-
 τῆς αἰσχρῶς ἀπλῆσαι, καθάπερ
 εἰς αὐτὸν τίμνος τὴν ἀρετὴν,
 5 ὁρμητὸν, ὅπως πρὸς μηδεμίαν
 ἀγῆνῃ. ψυχῆς ὑβρίν αἰεὶν ἔκ-
 δοτοι περὶ κοινωνίας βίου καὶ πα-
 ρεμοιῆς. ἀρετῇ μὲν θαρσύνουσιν
 αἰς σωφρονισμῶν γαμετῇ. τύχη δὲ αἰς
 10 ἀσάτω πωλεσιῶν ἐταίρα. κρείτ-
 τος μὲν ποσὶας ἀρετῇ ὑπολη-
 πτῶν, ἢ πλοῦτος μὲν βίαι, ὁ-
 ληροσιτίας μὲν ὑγείας, ἢ πο-
 λυφαγίας καὶ νόσου. βλαβερὰ
 15 μάλιστα τροφῆς καὶ ἀφθορίας
 καὶ σώματι. κτήσιαις δὲ ταύ-
 τῃσι ψυχὴν ἀσχεκμίνῃ καλῶς,
 καὶ ἱπποφαλῆς, καὶ ὁμοίῃς μα-
 τομίνῃ δοῦναι μάχαιρας, καὶ
 20 μοχθηρὰ δυνάμει. καθάπερ
 τῶ ἐμπύῳ βέλτερος τὸ καί-
 νειαι τῆ διακίνειν, καὶ τῶ
 μοχθηρῶ τὸ τιθῆναι τῆ
 ζῆν. τῷ καὶ φιλοσοφίας δε-
 25 ωρημάτων ὑπολαυσίον ἐφ' ὅ-
 σον οἶον, καθάπερ αὐβροσί-
 αι καὶ νέκταρ. ἀκέραιον
 τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἰδύει
 καὶ τὸ θαῖον τὸ μεγάλῳ ψυ-
 30 χῶν δύναται τε ποιεῖν, καὶ
 εἰ καὶ αἰδίους αἰδίου τε ἐ-
 πηήμονας. εἰ ὅκτὸν ἢ εὐκλει-
 σία μάλλον, αὐτοῦ δὲ καὶ ἢ φρό-
 νησις.

νησις. ὅτι γὰρ τῇ ἐν ἡμῖν ἀνα-
 τικῶν τοῦ, οἶονει τις ἐπι-
 νοησία. δι' ἣν μὲν γὰρ ἐν οἷς πα-
 ροῖται οὐ παρὰ τὸ ἀνθρώπου,
 δι' ἣν δὲ ἐν οἷς ἀνθρώπου
 οὐ παρὰ τὸ ἀνθρώπου, καὶ τὸν
 διὸν σιθόμεθα κατὰ φόβον,
 εἰ τὸν ἐν ἡμῖν τοῦ παρὰ τὸ
 ἀνθρώπου ἀνάσσει κακίας, ὡ-
 σπερ τινος κηλίδος καθαρὸν 10
 κοσμητικὸν ἱερὸν μὲν ἀναθήμα-
 σι, τὴν δὲ ψυχὴν καθήμα-
 σιν. ὡς ἀπὸ τῆς μεγάλων μω-
 ρητικῶν τὰ μικρὰ παρὰ τὸν,
 καὶ ἀπὸ φιλοσοφίας παιδείας 15
 αὐ. ὁ μὲν τῆς γῆς καρπὸς
 δι' ἐπαιτή, καὶ ἐκαστον δὲ
 ὡς μύρον ὁ φιλοσοφίας ἀ-
 ποδίδεται. καθάπερ χώρας
 μάλιστα ἐπιμελητικὸν πρὸ τῆς 20
 ἀρίστη; ἐπιτυχόντι, καὶ ψυχῆς,
 ὅπως τῆς φύσεως ἀξίον ἐπὶ γ-
 κηται τὸν καρπὸν. τοιαῦτα ἄν
 τις ἔσθ' ὅτι ἐπαργὴν γινώμ-
 κα ὁμοιωμένα παρὰ τὴν 25
 νος, κοινῶς ἄν εἰς φιλοσοφί-
 ας ἀποβίβειν.

Κεφ. γ.

Εἴ δὲ καὶ ἄλλος τύπος
 γνώμας χρώματος καὶ ἄν-
 τός. οὐκ ἔστι δὲ ὅτι παρὰ τὸν

prudentia magis studio comparanda.
 Est enim ejus, quæ in nobis est, activæ
 mentis quidam veluti bonus sensuum
 habitus, per quem quidem fit, ut in
 quibus perpetimur, nequaquā in sen-
 su fallamur. per quem verò falsis rati-
 onibus non decipimur, in iis, quæ a-
 gimus, & Deum timemus juxta mo-
 dum, ac si mentem, quæ in nobis est,
 præparauerimus, omnis mali vitiiq̃ue,
 veluti labis cujusdam & maculæ puræ,
 ceu templum donariis pensilibus ex-
 ornādum, animus verò disciplinis de-
 corādus est. Quēadmodū antè magna
 mysteria seu arcana parva tradēda sunt,
 ita etiam ante philosophiæ traditionē,
 tenera et pueris conveniens institutio
 præmittenda. Fructus quidem terræ
 anni spatio: at philosophiæ fruct⁹ quo-
 vis anni tempore seu parte effusi red-
 duntur. Uti regionis seu fundi maxi-
 mē gerenda cura est ei, qui cum opti-
 mum reddere studet, ita quoq; animi
 sollicitè habenda ratio est, ut fructum
 natura condignum proferat. Tales se-
 tentiosas similitudines ab rebus perspi-
 cuis aliquis sumens publicèque pro-
 ponens, iis haud incommodè ad phi-
 losophiam homines adhortabitur.

CAP. III.

EST & alia quædam forma, quæ
 ipsa quoq; sententiis usurpat. Ora-
 tio autem numeris astricta ac nume-

rosa similitudines per parabolas collationeſq; opponens, nequaquam germana est illorum virorum: quam nimirum habemus & traditione accepimus cū in aliis, tū in aureis carminibus, quorum pauca quædam, veluti exempligratia, proponenda sunt. Quæ hujusmodi sunt:

Haec agito ac meditare, isthuc & amare labora.

Namq, bac virtutis die in vestigia ponens.

Per hæc enim ad omnes bonas literas & disciplinas studiâque adhortatur & putat neque laboribus parcendum esse, neque curam ullam intermittendâ, quin excitet in amorem & desiderium honesti, hæcque omnia adducit ad studium virtutis, non quidē ejus, quæ simpliciter ubique obvia & exposita est, sed quæ nos ab naturâ humanâ omnino abstrahit. Circumducit autem ad divinam naturâ & divinæ virtutis cognitionem possessionemque. Imò verò per hæc & ad sapientiam contemplativam adhortatur.

Hac animo praecepta fidei

Si fors mandaris, dūs qui immortalibus ordo,

Noveris, & nostrum genus, & genus aetheris alti, 25

Quo sese tenent nexu, & quâ lege ligentur.

Nec te quantum homini fas est cognosse latebit.

Vnam, sum varias rerum peruadere formas,

Naturam, retinet faciem qua sunt et eandem.

Et sperare uideas te, quod sperabile non est.

Hiscē enim nullum est aliud admirabilius iis, qui bene nati sunt, ut se cum

λῆς ἀντιπαρεστικῆς τὰς ὁμοιω-
σας ἑμμετρίας ἐν ἑαυτοῖς, γνή-
σιος τῶν ἀνδρῶν τούτων, οἱ ἔ-
χουσιν παρρησιαστικὰς ἐν ἄλλοις
τὴ καὶ ἐν τοῖς χρυσοῖς ἔτισι,
ὡς ὀλίγα εἶτα δείγματα πα-
ραδεικτικὰ τὰ παλαιὰ.

Ταῦτα ποιεῖται οὐκ ἀμιλίτα τῷ Χρῆ-
στῳ.

10 Tātā mī dānā dātāyā dātāyā dātāyā.

δεῖ γὰρ τῷ τωῶν εἰς πάντα τὰ κα-
 λὰ μεθ' ἡμῶν τι καὶ ἐπιπιδεῖν μω-
 ρα ποροῖται, μήτε πῶντοι φεί-
 διαι οὐκ ἔστιν, μήτε μελέτων
 ὑφίσταται μηδ' ἐμίας εἰς ἐξοῖα τι καὶ
 ποροῦμαι τῷ καλῷ ἐν ἡμῖν,
 καὶ πάντα ταῦτα ἀναγὰν εἰς τὸ ἀ-
 ρετὸν ἐπιήδωσι, καὶ ἀπλῶς ὁ τη-
 χέσης, ἀλλ' ἥ τις ἡμᾶς ἀφίστησι
 μὴν τὸ ἀνθρωπίνης φύσεως. ἐπὶ δὲ
 τὸ θεῖον ὅτι, καὶ τὸ γινώσκειν τὸ θεῖον
 ἀρετῆς, καὶ τὸ εἶπεν αὐτὸν ἀνταγῶν.
 ἀλλὰ μὴ εἰς τὴν θεωρητικὴν
 σοφίαν δεῖ τῷ τωῶν παρακαλεῖ

τάταση ή κρυψήρας

[illegible]

30 τέτοιαι γὰρ ἔστιν ἄλλα θαυμασι-
ώτερα τοῖς ὑποφυσίοσιν ἐν τῷ πα-
ρορμῷ

форма-

ῥομιᾷδὲ γήναίως εἰς τὴν θεω-
 ρητικὴν φιλοσοφίαν. ἡ μὲν γὰρ γνῶ-
 σις τῶν θεῶν ἀρετὴ τε εἰς καὶ
 σοφία καὶ εὐδαιμονία θελεία,
 ποιεῖτε ἡμᾶς τοῖς θεοῖς ὁμοίους. 5
 ἡ δὲ τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιστήμη
 τὰς τε ἀνθρωπίνους ἀρετὰς πα-
 ρέχει, ἔ τῶν ἡμετέρων πραγ-
 μάτων ἱμπείρους ποιεῖ, τὰ τε
 ὑπὸ τούτων ὠφέλιμα καὶ βλα- 10
 βερὰ διακρίνει, καὶ τὰ μὲν φυ-
 λαττεῖται, τὰ δὲ περιποιεῖ. καὶ
 ὅλως τὴν σύστασιν, ἥτις ἐστὶ τῆ
 ἀνθρωπίνης ζωῆς, λόγῳ τε καὶ
 ἔργῳ καταμανθάνει. τὸ δὲ θαν- 15
 μασιώτερον ἐκείνο διδάσκεται
 ὑπὸ τοιαύτης εἰδήσεως, κατὰ
 τὴν διήρχεται αὐτόπως καὶ ἀκω-
 λύτως ἕκαστα, τῶν ἐν ἡμῖν, ὅ-
 σα ἐστὶ τῆς κρείττονος μοίρας, καὶ 20
 κατὰ τὴν κρατεῖται καὶ κωλύε-
 ται, ὥστε καὶ δύνασθαι ῥαδίως
 ἔξαισι, καὶ τῶν δεισμῶν ὑπο-
 λυεῖσθαι. ἡ δὲ καὶ ταύτῃ γνῶ-
 μη εἰς φιλολογίαν ποιεῖται τὴν 25
 παρακλήσιν, ἔ παῖσαι τὴν πι-
 ρὴν τοῦ εὐεργετοῦ θεωρίαν. ἡ γὰρ τῆς
 τοῦ φύσις αἰεὶ ἐστὶν ὁμοία κατὰ
 τὴν αὐτὴν περιφορὰν, ἀσπύτως
 περιέχουσα, ἢ ἢαν τις καταμά- 30
 θῃ, οὐτ' αὖ ἀπροσδόκητα πό-
 τε προσδοκῆσθαι, οὐτ' αὖ ἀγνο-
 ῆσθαι εἰτε τῶν κατ' ἀνάγκην αὐ-

alacritate generosè ad philosophiam
 contemplandam conferant. Dei enim
 cognitio virtus est iuxta ac sapientia,
 itemque perfecta & consummata be-
 atitas, & quæ nos Deo similes reddat.
 Humanarum verò rerum sciëntia cum
 humanas virtutes præbet, tum re-
 rum ad nos pertinentium peritos
 efficit, adhæc quæ in iis utilia &
 noxia sunt discriminat, atque illa 10
 quidem conservat, hæc verò acqui-
 rit & comparat. Atque omnino
 constitutionem conspirationemque,
 quæ est vitæ humanæ, tam re quam
 verbis perdiscit. Quod verò admi-
 rabilius est, ab tali cognitione di-
 scitur, quatenus sine dolore atque
 ullo impedimento, singula, quæ
 in nobis sunt, & quidem quæcū-
 que melioris fortis & conditionis
 prætereunt, & quatenus tenentur
 prohibenturque, ut faciliè exire ne-
 queant & à vinculis liberari. Sen-
 tentia verò quæ hanc sequitur ad-
 hortationem facit ad inquisitionem
 naturæ, atque omnem coelestium
 rerum contemplationem. Hujus-
 enim natura sui semper similis est,
 eodem modo juxta eandem révo-
 lutionem circumciens, quam quis-
 quis didicerit probèque cognove-
 rit, nunquam inexpectata expec-
 taverit, nec ignoraverit, si quid si-
 bi ex necessitate foret eventurum,

Porro

Portò sententiæ , quæ in hisce existunt , ab vita , quæ in nobis libera sui que juris est , admonitionem formant. veluti,

nosce mortales sibi fontem esse arummarum,

Et cuncta ex ipsis quæ sunt incommoda nasci.

Ab miseri.

Homines enim principia actionum sunt , & per se propriam potestatem habet vel bona eligendi, vel etiam mala fugiendi. Quisquis hac potentiâ non utitur, rebus, quæ ab natura affatim datæ sunt, indignus est. Nihil igitur aliud dicit, quàm quod nos dæmonem seu genium eligimus , & nos ipsi nobis loco fortunæ ac dæmonis sumus , nôsque ipsos felices et beatos reddimus. Qui ad id solum quod bonum est, et ad boni honorem per se virtutem ostens-
20 tant. Hisce similia sunt et hæc:

qui nec bona tam presentia cernunt,

Et qua conflantur pauci mala, solvere norunt.

Nam quòd ea, quæ honesta et bona sunt , in propinquo sint , et cum anima nostra nata , eoque omnium maxime nobis sint propria, mirifice ad adhortationes stimulos addunt. Et cæcitas surditasque, et sensus defectu tenebris implicari , et hoc mirum in modum ad vitam sanctè traducendam adhortatur , perinde ac si sola mens omnia et cernat et auditu percipiat. Liberatio autem

τῶν πολλόντων συμβαίνων. αἱ δὲ ἐπὶ τοῦτοις γινώμει, ὑπὸ τῷ ὁροαιρητικῆς ἐν ἡμῖν ζωῆς ποιοῦνται τὴν παρὰ κλησιν. οἶον,

5 Γινώσκ' ἀνδράες ἀιδάρετα πέναν· Ἰ-
χούτας

Τλήμοις.

αἱ γὰρ ἀρχαὶ τῶν πράξεων εἰσὶν οἱ ἄνθρωποι, καὶ δύναμιν ἔχουσι ἐξ αὐτῶν οἰκείαι, εἰς αἵρεσιν τῶν ἀγαθῶν, καὶ φυγὴν τῶν κακῶν. ὁ μὴ χράμενος ταύτῃ τῇ δυνάμει τὸ δίδνται ἐκ φύσεως αὐτῶν πλεονεκτημάτων, ἐστὶν ἀνάξιος. ἐδὲν ἐν ἄλλο λέγει, ἡ τῆς τοῦ ἐμῆς τὸ δαίμονα αἰρέμεθα, καὶ ὅτι αὐτοὶ ἐαυτοῖς ἔσμεν ἐν τύχῃς ταῖς καὶ δαίμονος, ὅτι ἐν δαίμονας αὐτοὶ ἐαυτοῖς παρὰ σκεδάζομεν. ὁ ὁρὸς μένει τὸ καλὸν καὶ τὴν τέτρε τιμὴν δὲ ἐαυτὸν ἀρετὴν ἐπιδίδουσι. παραπλήσια δὲ τέτων καὶ τὰ τοιαῦτα ἐστὶν,

Οἷ' ἀφ' αὐτῶν πύλας οἶμαι ἐκ ἐνερῶν
Ὅτι κλύουσιν, λύουσιν καὶ πᾶσι τοῖς συ-
τασι.

Τὸ γὰρ ἕγγυς ἐστὶ τ' ἀγαθὰ ἐ συμπερικέαι ἡμῶν τὴν ψυχὴν, πάντων δὲ ὑπάρχειν οἰκείοτατα ἡμῖν, θαυμασῶς ἐστὶν ὁρῶντι πῶς καὶ τὸ μήτε ὁρᾶν, μήτε ἀκρίβειαν, ὑπὸ τῆς αἰσθητικῆς ἐπισκοπεῖσθαι, δαίμονίως εἰς τὴν ζωὴν παρὰ καλεῖ, ὡς τῆ τοῦ μόνου καὶ ὁρῶντος πάντα καὶ ἀκούοντος. ἡ δὲ ἀπαλλαγὴ
τῶν

τῶ κακῶν, ἢ ὁλίγοι καὶ θοῶσι,
 • πορξίπει εἰς τὴν λύσιν τὴν ὅπο
 πὲ σάματ^Θ, καὶ τὴν ζῶν, τὴν
 καὶ ἰαυτὴν τῆς ψυχῆς, ἢ τῆς
 μίλιτ^ω θανάτ^ω πορσαγορεύο^ς
 μιν. καὶ ἄλλος δ' ὅτι πορξίπι-
 λος ἔσποος ἐφοξῆς ὅπο. τῆς δὲ
 βολῆς τῶ κακῶν. οὐ γὰρ ἀνεκόν.
 ὅτι,

κυλῶντος τοικύοτα, 10

ἄλλοι ἐπ' ἄλλα φερίδ^ς ἀπέρου πέραι^ς
 ἔκονται,
 τὸ γὰρ βίωον καὶ ἀλόνισον καὶ ἐκὴ φε-
 ρόμενον, καὶ ἀλλοῖς ἀλλοῖον, καὶ μα-
 λιστα ὅ ἀπέραιον ἢ κακία παρί^ς 15
 σπεν, ἀ δὲ διαφερὸν ὡς φερίδ^ς, ἢ
 δὲ μὴ ταῦτα γράμην ὅτι τοιαύτη,
 Δοξὴ γὰρ ἐνταυτοῖς ἐπὶ βλάπτοντα λίλα-
 20
 σύμφυτ^Θ, ἢ ἢ δὲ περὶ γέν, ἐκόντα 3

φύγον.

Εἴνταυθα καὶ τὸ διττόν δ' ἀνθρο-
 πίνης φύσεως ἐπέδραξεν, τὸ πορ-
 ρασιφυκός ἡμῖν ὅπο τ' ἡλίσεως
 ἀλαόξιον ζῶον, ὅπερ δὲ μὲν πολυ- 25
 κίφαλον θηρίον, οἱ δὲ θνητόν τι
 ζῶνς εἶδος, ἄλλω δὲ φύσιν γα-
 νίσταργον καλῶσιν. εἴνταυθα δὲ ἐπὶ
 σύμφυτον ἐπαρόμεται, ἐκ ὧς ἡ-
 σία ταξιν ἐχέται ἡμῶν πορξ^ς 30
 κυριώτατον ζῶον. ἄλλως σέμο-
 παδόν, σωμακολεθῆσαι τῇ πορρε-
 βυ. ἐρεζῶν. ταῦτε δὲ οὐκ ὡς
 παγγέλλει φεῖγαν. ἀντὶ δὲ ταύ-
 τος ἀνταλλάττειται τὴν ἀνδρῶν

ab malis, quàm pauci pervident, ad a-
 nimam ab corpore separationem, & ad
 vitam, quæ per se animæ est, quàm me-
 ditationem quandam mortis appella-
 mus, hortatur. Deinde alius est etiam
 modus hortandi à calumnia malorum.
 Non enim, quod dicitur, ferendum est:

Qui parvis similis gyris hinc inde feruntur.

Inq. alia ex aliis per mille incommoda tendunt.

Violentum quippe illud & citra ratio-
 nem ac temerè præcipitē ferri, & mali-
 tia alium variūmque & præcipuè infi-
 nitum cōstituit, quæ omnia in primis
 maximèque fugienda sunt. Quæ verò
 dehinc sequitur sententia talis est,

*Infesta quippe homini comes est fuga abdita quadā
 Perniciolis: eoq. haud irritanda, nec ultra*

Arcessenda tibi est: cōsum fuge, cōgέγ, uertis.

Hic etiam utramq; hominis naturam
 ostendit. & id, quod nobis ab ipso or-
 tu & natalibus agnatum est, alienum
 animal, quod nonnulli quidem bellu-
 am multorum capitum, alii verò mor-
 talem aliquam vitæ speciem, alii autē
 naturam genitricem, vel authorcem re-
 rum vocant. Cæterū hic item etiā
 innatam & simul cum homine natam
 nominarunt, non quasi æqualem or-
 dinem habentem ad vitam nostram
 maximè principem, quæ comes simul
 sequatur vitam antiquiorem. Hanc i-
 gitur fugiendā esse adhortatur. Hujus
 autem loco quasi quadam permuta-
 tione recipiendam esse eam, quæ sine

repugnantia; & ut sic dicam, contrarietate uniformem aliquem modum actionum & imaginum, quæ mentis & intelligentiæ sint participes, habet, qui modus pro eo, qui dolore afficere & lædere solet, honestam & bonam formam habet. Proq; eo quod ad interitum vergat, salutaris principium præbet. Et sanè, quæ annexam secundamque subsistentiam simul consecrariam tanquam extra alienationem præterit.

Quæ verò ante opus ipsum & à se & in se omnia habet, vitam perfectissimam assumpsit. Hæc itaque illam sæper quidem tanquam ad compendiū contrahere æquum est, at hanc ut plurimum producere. Atque hoc pacto talis adhortatio ad vitam, quæ cum mente instituitur, expeditissima existit. Ad divinam certè, quæ perfectissima est, & post optimam deorum simul comitantem constitutionem tales sententiæ adhortantur:

Aut plerisq; Pater mortales eripe uoxis

Aut quo quisq; deos genij sub numine vivas.

Tu tamen o confide alto genus aspera ductum.

In hisce versibus una omninò continetur, eaque optima ad divinam felicitatem adhortatio, quæ cum precibus & invocationibus deorum, maximèque Iovis ipsorum regis, permixta est. Altera autem dati simulque ab ipsis diis nobis quasi sortitò collati genij, manifestaria ostensio est, & per eundem ad i-

αντιώσεως ἐροειδῇ νοερῶν ἐνερ-
γείας, ἢ τις ἀντὶ μὲν τῆ βλάβης
ἀγαθοειδῆς ὄξυν. ἀντὶ δὲ τῆ ῥέπαι
εἰς ὅληθρον, σωτηρίας ἀρχὴν πα-
ρίχει. καὶ τὴν μὲν ἐπεισιώδῃ καὶ
διδύμῳ συνιπομένῳ, ὑπὸ κα-
σπῃ, αἰς ἀλλοτρίας ἐκτὸς μεθίστη-
σι. τὴν δὲ πρωτογῆ, καὶ ἀφ' ἐαυτῆς
καὶ ἐξ ἐαυτῇ πᾶντα ἐχούσας, τελε-
ωτάτῳ ζῶνι προσείληφθαι. διὰ
παντὸς ἐν ταῦτα ἐκείνῳ μὲν
ὡς ἐστὶ βραχυτάτα, συγγέλλειν
ἀξιον, ταύτῳ δὲ προάγειν ὡς
ἐπὶ πλείστον. καὶ οὕτως εἰς τὴν κα-
τὰ ζῶν, ἢ πιαύτῃ προσκοπῇ
γίνονται ἀνωσιματάτη. πρὸς γὰρ
μὴν τὴν θείαν τελεότητα τὴν με-
θυσθῶν συνιπομένῳ ἀρίστῳ κα-
τάστασιν, αἱ τοιαῦται γινώμμαι
παρακαλεῖσι,

Ζεῦ πάτερ, πολλοὶ τὶ φωνῇ πάντας
ἄστρας,

Ἡ πᾶσι δέξαις οἷον τῷ δαίμονι χερσίν.

Ἀλλὰ σὺ θάρσιν ἐπὶ θάσιν γίνεις ἐν βρο-
ταῖσι.

Εἰ δ' ἴετοίς μία μὲν ἀρίστη παρα-
κλῆσις, εἰς τὴν θείαν εὐδαιμονίαν,
ἡ μεμνημένη ταῖς εὐχαῖς καὶ ἀνα-
κλήσοι ἡδὲ θῶν, καὶ μάλιστα τῆ
βασιλείας αὐτῆς Διός. Διότις δὲ
ἡ τῆ δοθέντος καὶ συγκαλεσθῆναι, ὅς
ἡμῖν ὑπὸ ἡδὲ θῶν δαίμονος δεῖ-
ξις ἐμφανής, καὶ δι' αὐτῆς πᾶν
πρὸς

ὁρὸς τῆς θεοῦ ἀναγωγῇ, ὡς δὲ ἔ
 ἄλλως τις δυνάμει ὁρὸς τὸ θεο-
 ὅτατον αὐτῷ κ' κυριώτατον τ' οὐσί-
 ας ἀναδραμεῖν, εἰ μὴ τῆς θεοῦ τῶ
 δαίμονι ἡγαυόνι χρήσασθαι, οὐ δ' εἰ
 πάντα τὸν ἔρας ἢ τῶν θεῶν γνη-
 σίως ἀποκαθαίρειν. ἀφ' ἧ δὲ πρῶ-
 τη μὲν ἔσαι κακῶν παῖλα τ' συμ-
 πικνύοντα ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἡμετέρας,
 ἔπειτα γινώσκεις ἡμῶν ἀληθινῇ πα-
 ρεῖσαι τῆς δαιμονίας. Ὁ μακαρία
 ζῶης, ὅση τις ὅστις κ' ὅποια. μὴ ἥς
 αἰνόντες τὸ ἀρχηγόν θεῶν γένος
 τῶν ἀνθρώπων κατὰ νόμους, κ' εἰς
 αὐτὸ ἐνδρυδέντες τέλος ἔχομεν
 τῶν προθέμων. ἀπὸ τῶν θεῶν μα-
 καρία δὲ τυβίον. ὅτι τέλει τοίνυν
 ὁρὸς τῆς μεταστοιχείας ψυχῆς προ-
 ξίται κ' τ' ζῶν αὐτῶν. τὴν δὲ καθ'-
 ἑαυτῶν, καθ' ἣν ἀπ' ἡλλακται τὸ σῶ-
 ματος, κ' τῶν σωματικῶν συμπεριλαμβαν-
 φύσεων. λέγει δὲ οὕτως.

Ἡ' ἰσχυρὸν μὲν εἶναι καὶ πρὸς ἀντί-
 ἡδ' ἀπολείψας σῶμα εἰς αἰθέρ' ἐλευθέρου
 ἔλθῃ.

Ἐνταῦθα αἰθέριος θῶς ἡμῶν, σὺν ἑν
 θεῷ.

Τὸ μὲν εἶναι τῇ ἀνωτάτῳ τάξει τ'
 ἀριστον εἶναι ἡγαυόντα προσήκουστος τ'
 ψυχῆς ἀπραιφνείας, τ' ὁμοιότητάς δι-
 ασωῶζει ὁρὸς τῆς θεῆς, εἰς ἣν κ' ἀ-
 ποξίται πρῶτως. τὸ δ' ἀπὸ γλι-
 πεῖν τὸ σῶμα ὁ μεταστῆναι εἰς τ'
 αἰθέρα μεταλλάττειν, κ' τ' ἀνθρώ-

plos diuos reductio. Alioquin enim
 nemo ad divinissimam & propriissi-
 mam ejus substantiam recurrere pote-
 rit, nisi tali quodam genio seu dūce u-
 fatur, neq; etiam germanè omninoq;
 expurgare eos sine hujus adminicu-
 lo, qui deorum sincerè amantes sunt.
 Ab quo prima planè malorum, quæ
 nobiscum nata sunt ab primis ortus
 annis, quies erit. Deinde nobis aderit
 vera notitia felicitis & beatæ vitæ, quā-
 ta quanta etiam illa fuerit & qualis.
 Cum hæc ascendentes princeps & di-
 vinum genus hominum contempla-
 bimur, & in hoc firmati propositæ ab
 diis beatissimæ vitæ finem habebimus.
 Postremò ad transitum animi & ejus
 vitam adhortatur. Atq; ipsum etiam
 animū per se, quatenus scilicet ab cor-
 pore secessionē fecit, & unā cum cor-
 pore naturæ adhuc connexæ sunt. Ait
 autem hoc modo;

Origines, ætherum sit mens auriga tænarum.

As si corpori retro te carceris antro

Exaptum liber cænarum accipere æther.

Iam nunc poteris mortalem iure vocare.

Nunc eris meritisq; inter consedere diros.

In supremo itaque ordine mentem o-
 ptimam ducem præfectam esse sine-
 ritati, similitudinē conservat cum diis,
 ad quam etiam priore loco adhorta-
 tur. Corpus autem reliquissæ & hinc
 transivissæ, nihil aliud est, quàm in cœ-
 lum discedere & migrare, atq; huma-

nam naturam cum deorum puritate
 permutare, & pro vita mortali immor-
 talem eligere, atque ut in eandem na-
 turam transficamur, etiam post divinā
 periodum, quā habebamus jam prius;
 quā in hanc humanam formam ve-
 nimus, præstat. Ordo igitur talium ad-
 hortationum apparuit in omnia gene-
 ra bonorum, & ad omnes foras ra-
 tionēque vitæ melioris nos adhorta-
 tur. Quod si autem oporteat, quoad
 reliqua etiam ad internas & scientiæ
 substantiam habentes admonitiones
 fese, idq; vi quadam cōferre, animū-
 que appellere, primas illas antè in ma-
 nus sumemus, quæcumq; posteaquā
 doctrinam exhibuere præcipuarum
 primarūq; substantiarum, simul &
 adhortantur ad theologiam, hoc est,
 divinorū disquisitionem, & intelligen-
 tem ipsorum tum inventionem tum
 doctrinam, atque ad antiquissimam
 hortantur sapientiam. Archytas igitur
 in libro de sapientiā statim in initio
 hortatur: *Sanè tantum præcellis in omni-
 bus humanis corporibus sapientia, quantū
 visus ab corporis sensibus, mens ab animæ
 et sol ab sideribus discrepat. Etenim visus
 reliquorum sensuum longissime projicitur,
 forasque diversissima est. Ac mens qua-
 si suprema dignitatis est, quod ratione et
 intelligentia utatur, quibus id, quod decet,
 perficit, et oculus ac potentia rerum longè
 preciosissimarum existit. Quippe oculus*

πίνω φέσιν εἰς τὴν τῆς θεῶν
 καθαρότητα, καὶ ἀντι-θεῖντα βίη
 ἀθάνατον ζωὴν προαιρεῖσθαι, εἰς
 τὴν αὐτὴν οὐσίαν τι ὑποκαθίστασθαι
 5 παρέχει, καὶ μὴ θεὸν περιέδωκεν,
 ἥτις ἐν εἰχμῇ καὶ περὶ τὸν, ἐν τῷ
 ἐλθεῖν εἰς ἀνθρώπινον εἶδος, πείσθη-
 ναι ἄρα καὶ ἡ τῶν τοιούτων παρακλή-
 σων μέθοδος εἰς ὅλα τα ἔργα τῆς
 10 ἀγαθῶν, καὶ πρὸς πάντα τὰ εἶδη
 τῆς βελτίονος ζωῆς ἡμᾶς προφέ-
 ρουσα. Εἰ δὲ δεῖ λοιπὸν καὶ ἐπὶ
 τὰς ἐσωτερικὰς τι ἐπιστημονικὰς
 προφορὰς ὁμιᾶσαι, προχειρισθ-
 15 ῖνθα πρῶτας ἐκείνας, ὅσαι καὶ τῇ
 διδαχῇ παρέχει τῇ κυριατῆ-
 τωι ἐπὶ πρῶτοι οὐσίῳ, ὁμοῦ καὶ
 προφῆταισιν ἐπὶ τῇ θεολογικῇ καὶ
 τοιαύτῃ αὐτῇ ἀνείρεσιν τι καὶ κα-
 20 θεῖον, καὶ πρὸς τὴν περιεβυτάτην
 σοφίαν παρακαλῶσιν. Ἀρχύτας
 πίνω ἐν τῇ περὶ σοφίας εὐθύς.
 ἀρχόμενος προφέρει. ἔγωγε ποῦ-
 25 τον διαφέρει σοφία ἐν πᾶσι τοῖς
 ἀνθρώποις σώματι, ὅσοι ἔφες
 μὴ αἰδασίων σώματος, τόος δὲ
 ψυχᾶς, ἄλιος δὲ ἀσρων. ὅφεις
 ἐπεὶ τὸ ἐπαβολέεσθαι καὶ πολλὰ
 δεῖν ἅτα τῆς ἄλλων αἰδασίων ἐ-
 30 σσι, καὶ τόος ὑπατος λόγῳ καὶ
 διαφορὰ τὸ δεῖν ἐπικρατεῖν, καὶ
 ὅφεις καὶ δυνάμεις τῆς τιμωτά-
 των ὑπάρχει. ἄλιος γὰρ καὶ ὁφ-
 θαλμῶς

„Θαλιδὸς ἔστι καὶ ψυχὰ τῆς φύ-
 „σεως ἔχοντα. ὁρᾷ. καὶ τὸ δ' αὖ-
 „τοῦ σώματος καὶ θινῶτα, καὶ νοῦ-
 „ται βίωθ' ὄντα, καὶ θινῶτα
 „βίωται καὶ αἰσθάνεται, καὶ ζωο-
 „ῦται τὸ μετ' αἰσθάνεται, πάντ' ἐπι-
 „σημονικῶς. ἐνταῦθα ἔστι φύσιν
 „καὶ ἐνέργειαν σοφίας ἐπιδείνου-
 „σι, καὶ ἀπὸ τῶ χρησιμωτάτων ἔ-
 „σθαι ἔστι, καὶ ἡγεμονικωτάτων, 10
 „ποιοῦται ἡ προφορὰ ἐπὶ τὸν
 „νοῦν ἐκ τῆς θεωρίας. καὶ ἄλλο δὲ
 „θαυμασιώτατον εἰς προφορὰν ἀ-
 „γαθὸν παρέχεται. ἀπὸ τῶ γινω-
 „ρίμων ποιεῖται ἢ ἐπὶ οὐκ οὐκ δι' 15
 „ἀναλογίας ἐναργῆς. τὸ δὲ ὅψιν
 „ἔστι ὁξυτάτων τῶ αἰσθάνεται καὶ
 „ἀκριβοστάτων ἐπιμαχάτων, πᾶ-
 „σι φανερόν. καὶ τὸ τὸν ἡλίου τῶ
 „ἄστρων ἰσχυρῶς, οὐδὲνα ἀλλοθι. 20
 „καὶ τὸ ἡ νοῦν τῆς ψυχῆς ἔστι ἔξ-
 „αίρετα ἐν ταῖς κοιναῖς ἐνοσίαις
 „προειληφάμεν. ἀπὸ δὲ πάντων
 „τὸ διαφέρειν παραδηλοῦ τῆς σο-
 „φίας πρὸς ἀπαντὰ τὰ ἀνθρώπινα 25
 „πράγματα γινώσκων καὶ ἐπιστη-
 „μονικῶς, ὥς ὁμοῦ ἔστι τὸ
 „ἀληθὲς καὶ ὑψηλὸν τῶ ἀκούσι
 „τὸ κρυπτόμενον ἐν ἀφανί. πρὸς
 „πάντοις τοῖνυν καὶ ἀπὸ τῶ διαφορῶν 30
 „ἐκείνου ἢ ἐκείνου τῆς σοφίας,
 „καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν προφορὰ ἀνα-
 „διδάσκειται. τὸ μὲν γὰρ ἐστὶ ἡ ὁ-

quasi sol est et anima eorum, quæ naturam
 habent. Eo namq; omnia cum videtur cum
 nascuntur, percipiunturq; mente, quæ co-
 gerunt radices, jamq; nascuntur autem
 gentium, et cum sensu valde scienter ac
 peritè instar ignis excipiantur. Hic naturā
 & efficacitatem sapientiæ ostendunt,
 ab eoque illam admonitionem ad mē-
 tem ac meditationem longè quoque
 utilissimam & maximè rationālē, quā
 scilicet gubernemus efficit. Atq; aliud
 admirabile bonum est, cuiusmodi præ-
 statur ad adhortationem. Per manife-
 stam enim & expressam proportionē
 ab rebus notis monitionem recorda-
 tionemque facit. Siquidem visum sen-
 sum omnium acutissimum, exactis-
 simumque & longè pretiosissimum
 esse, nullis non perspicuū est. Et solem
 reliquorum syderum eminentissimū
 esse, nemo ignorat. Ac mentem esse,
 quæ animum primum movere incipi-
 at, in communibus sententiis, antè &
 adduximus, & exposuimus. Ab hisce
 verò aliquis perspicillè scienterque &
 intelligentè demonstrat sapientiæ ad
 omnes res humanas discernen, ita ut,
 quod verum est, compendiosè nullō-
 que opere disci comprehendiq; queat
 ab iis, qui audiunt, quod in obscuro
 testum & occultatum est. Ad hæc igi-
 tur, & ab differentiis cuiusque cum
 sapientiæ cognitio, cum ad illā adhor-
 tatio perdocetur. Etenim si visus par-

• tim quam longissimè diffunditur, par-
 tim etiam reliquorum sensuum ma-
 ximè multiformis est, & sapientia eo-
 dem modo ac ratione, quæ longissimè
 remota, tanquam præsentia intelligit,
 & considerat, atq; omnium in se rerū,
 quæ sunt, species complectitur. Partim
 ut si mens quasi principatū teneat,
 ratione & intelligentia quod rectum
 & rationi consentaneum est perficiēs,
 atque oculus & potentia existens lon-
 gè pretiosissimorum, nempe sapientia
 consimiliter dignitate omnino præ-
 cellit orationem intelligentiāque &
 eam mentem, quæ hisce simpliciorib⁹
 illisque adventitiis cogitationibus, quæ
 sunt, intuetur, & quæ bona sunt pro-
 prio Marte & suopte motu judicat, &
 in se tūm perficit, tūm eorum, quæ sen-
 su & mente concipiuntur, oculus &
 rerū divinissimarum perfectissima-
 rumque et virtutum potentia existit.
 Partim verò fuerit sol, reapse oculus
 existens et anima eorum, quæ naturā
 habent. Enimverò solis virtute cuncta
 videntur, et nascuntur, et sata radices
 agere sentimus. Quin et ea quæ jam
 nata sunt, ejus beneficio simul aluntur
 et incrementū sortiuntur, et quasi fla-
 bro ignes, ita cum sensu excitantur.
 Unde etiam evidenter patet sapientiā
 esse instar oculi ac vitæ in rebus, quæ
 cogitatione ac mente percipiuntur,
 cunctisque mente præditis id dare, ut

τις ιαβολιστάτα καὶ πολυ-
 ειδεστάτα ἢ ἄλλων αἰσθα-
 σίων ὅτι, καὶ ἡ σοφία κα-
 τὰ τὰ αὐτὰ πορρωτάτω ἀ-
 φησιπτότα, ὡς παρόντα νοεῖ,
 καὶ πάντων ἢ ὄντων τὰ
 εἶδη περιέλαβεν ἐν ἑαυτῇ.
 τοῦτο δὲ εἰ τοῦς ὑπατος λό-
 γου καὶ διανοίας τὸ εἶον ἐ-
 πιράντων, καὶ ὅτις καὶ δὲ
 ταμὺς ἢ τιμωτάτων ὑπάρ-
 χων, πάντως τοῦ καὶ ἡ σο-
 φία ὡσαύτως ἐσφρίχει λό-
 γον καὶ διανοίαν, καὶ τῶν ἀ-
 πλουσιεργῶν τούτων ἐπιβλητι-
 καὶς νοήσιν τὰ διὰ θεωρεῖ,
 τὰ τε ἀγαθὰ κρίνει ἀφ' ἑαυ-
 τῆς, καὶ ἐπιτελεῖ ἐν ἑαυτῇ,
 ἢ τὴν νοητῇ ὅτις ἐστὶ καὶ
 δύναμις τῶν θεωρούντων καὶ
 τελειοτάτων ἐνεργειῶν ὑπάρ-
 χει. τοῦτο δ' ἂν εἴη ὁ ἥλι-
 ος. ὁφθαλμὸς ἐντὶ καὶ ψυχῇ
 τῶν φύσιν ἔχοντων. Ὁραταὶ
 τὸ ὃ δὲ αὐτῷ πάντα, καὶ
 γηγᾶται καὶ νοήτω τὰ ριζώ-
 θέντα. καὶ γηγαθέντα δὲ ἔτι-
 φεται καὶ ἀείχεται τε καὶ ζω-
 πυρῆται μετ' αἰσθάσεως. δὴ,
 λον σου καὶ ὑπὸ τούτων γί-
 νεται, αἱ ὁφθαλμὸς ὅτις, ὡς
 ζῶν τῶν νοερῶν ἡ σοφία, καὶ
 τὸ δρᾶσθαι τοῖς νοουμένοις πα-
 ρέχει

ῥέχει πᾶσι, καὶ τὸ εἶναι τοῖς ὅσι, δι-
 κην ῥέχει τὴν πᾶσι ἀρχὴν γί-
 νεται ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὁμοῦτως
 ὁ πρῶτος καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ὁ καὶ
 ἐν ἡμῶν αὐτῶν. τὴν δὲ τοιαύτην
 τε καὶ τοσαύτην αἰτίαν καὶ το-
 σαύτα ἀθανάτου παρέρχεται, τις ἂν
 ἂν καὶ μεγάλης ἀποδοῖς μεταθέ-
 σιαι ἀποδοῦνός, βουλόμενος ὁ
 ἀρίστης εὐδαιμονίας μεταλαμβά-
 νειν; ἢ μὲν ἐν ὑπὸ τοῦ τιμίου
 εἶναι τὴν σοφίαν ἀποδοῦναι εἰς ἀπο-
 δοκὴν ἑορδὸς ὅτι τοιαύτη. ἢ
 δὲ ὑπὸ τῶν ὄντων ἀνθρώπων ὑπο-
 μνησκουσα τῆς ἐπὶ τὰ ὤντα
 ἀποδοκῆς, διὰ τῶν ἐξ ἑξῆς ἐπιδείκ-
 νουσι τῶν λεγόμενων. Ἀθρο-
 νος πάντων ζῶν ἐπὶ παλῶν
 γέγονε σοφώτατος. θεωρήσαντες γὰρ
 δύνατός ὅτι τὰ ὄντα, καὶ ἐπι-
 σάμεν καὶ φρόνασιν λαβεῖν ὅτι
 ἀπάντων. παρ' ὁ καὶ ἐν ἡμεῖς
 καὶ ἐπιστημῶν τοῦ θεοῦ αὐτῶν ἰδ-
 οῦν πᾶσι λόγῳ σύστημα. ἐν ᾧ
 τὰ δὲ ὅσα πάντα τοῦ ὄντος
 ἐνδεῖσαι, καὶ τὰ συμπέσαι τε
 ὅτι ὁνομαζόντων καὶ ῥημάτων. τοῖς
 μὲν γὰρ φθόγγοις τὰς φωνὰς τό-
 πος ἀφ' ἑαυτοῦ ἀρυγῆ καὶ εἶμα
 καὶ ῥήεις. ὡς περ δὲ τῶν φθόγων, δι-
 οῦν τὰ ὀνόματά τε καὶ ῥήματά ση-
 μαίνει, γέγονε ἀνθρώπος ὁρῶ-
 νος οὐκ ἔτι καὶ τῶν τοιούτων

videantur, ceteris jam existentibus
 itidem, ut sint, omnique publicæ in-
 stitutionis ducem atque authorem
 in mundo esse, et primi in nobis ipsis
 quoque ortus et ordinis eodem pa-
 tro. Iam autem qui talium tantorum-
 que bonorum author est, adhuc tam
 insignia mortalibus commoda sub-
 ministrat, quis non magnopere, qua-
 si stupore abreptus extra se rapiatur,
 ut quàm promptissimè optime bea-
 titudinis ac felicitatis particeps esse
 queat? Aggressio igitur, quod sapiëntia
 sit valdè pretiosa, ad adhortationem
 progrediens, ferè istiuscemodi est. Cæ-
 terum ab homine, qui jam est, adhor-
 tationem ad eadem in memoriã sug-
 gerens per sequentia, quæ hoc modo
 dicta sunt, ostendit. *Homo omnium ani-*
mantium creatus est longè sapientissimus.
 Namque ea præditus est sapientiã ac vi,
 ut aspicere valeat cum quæ sunt, cum et-
 iam scientiam prudentiamque ex omnibus
 haurire. Præter quàm quod etiam inscul-
 ptis et insigni rit ei aliquod nomen per ra-
 tionem, universi quasi globus, hoc est,
 Deus universi, in quo species omnes ac for-
 mæ eius, qui in eo est, tribus a est, simulq;
 omnia nomina et verba. Etenim sonori-
 busq; enunciationi locus sortisim, hoc est,
 gusturi attributus est, orig. ac naribus.
 Ut autem vocum, per quas nomina &
 verba significantur, homo factus est in-
 strumentum: ita etiam cogitationum
 consilio-

cōsiliorūmq; in propriis loculis sedes
est. Opus sapientiz hoc mihi quando-
q; esse videtur, quod & existit & cō-
positus sit homo, acceperitq; instru-
menta & facultatem loquendi apud i-
psam Deum. Hæc ab natura hominis
ad exhortationem accessio est. Si enim
sapientissimus est, & mente, quæ sunt,
videre poterit, nimirum vitæ ei con-
templativa & Thēologica erit affectā-
da. Et si cā facultate potentiāque præ-
ditus est, ut omnium sciētiam prudē-
tiamq; percipere ab naturā valeat, ni-
mirū scientia demonstrativa ei maxi-
mè amplectēda est, & contemptū eū
maximè ei convenientem virtutem
ducere debbit. Quia Deus illi indis-
dit ac imprestit fundamentum quasi
princeps omnis sermonis, in quo etiā
omnes rerum species, quæ sunt, & si-
gnificationes existunt nominum ju-
xtā ac verborum. Quocirca ipsum om-
nem Logicam, id est, rationalē phi-
losophiam amplecti decet. Quando-
quidē hōmo non modo factus est, ut
cōjiciat, vel designet, verūm etiā ut res
cogitatione & cōsilio percipiat, intēr-
que omnes res, quæ sunt, spectator eu-
ratorque existit. Atq; ad hanc rem ei
organā tributa sunt, & ab Deo faculta-
tes, quibus hoc possit, accepit. Rursum
propter hæc circa omne, quod existit,
quatenus quidem existit, ipsum sapi-
entiam, speculativam expetere, & prin-

ἐν τοῖς ἰόντοις ὁπλίζομαι.
ἔργον σοφίας τὸ τοῦ δοκεῖ μοι ἦ-
μεν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ γένοι-
ται σωτὴς ὁ ἀνθρώπος καὶ ὅρ-
γανόν τε ὁ δυνάμεις εἰληφὲς παρὰ
τοῦ Θεοῦ. αὐτῇ ἡ ἐφοδος ἐπὶ τῇ
προσοπῇ ἀπὸ τῆς φύσεως τῆς
ἀνθρώπου· εἰ γὰρ σοφώτατός
ἐστι, καὶ θεωρῇ τὰ ὅληα δυνάμεις,
10 τῆς θεωρητικῆς αὐτὸν καὶ διο-
λογικῆς δεῖν ἀντιποιεῖσθαι, καὶ
ἐπεὶ ἐπιστήμῳ καὶ φρόνησιν λα-
βεῖν ἀπάντων δύνανται, εἰ καὶ
τῆς φύσεως, τὴν ἀποδεικτικὴν ἐ-
πιστήμῳ, αὐτὸς δεῖ μεταδιώκειν,
15 καὶ πλεονεκτεῖν φρόνησιν ἀρετῆς, ὡς
μάλιστα αὐτῷ ὑπάρχει. διό-
τι καὶ μὴν ἀντιπρῶτον ἐν αὐ-
τῷ τὸ θεῖον τὸ τῆς πατρὸς λό-
γου σύστημα. ἐν ᾧ ὁ καὶ εἰδὼς
20 πάντα τὸ ὅλον, καὶ αἱ ἀμεσότητες
ὑπάρχουσι τῶν ὀνομάτων τοῦ
καὶ ῥημάτων. διὸ τὸ τοῦ λογισ-
τικῆς αὐτῇ φιλοσοφίας πάσης ἀν-
25 τιλαμβάνεται προσήκει. ἐπει-
δὴ καὶ τὸ σημαντικὸν μόνον γέ-
νοιτο ὁ ἀνθρώπος, ἀλλὰ καὶ
τὸ νοματικὸν τὸ ἐν τοῖς οὖσι θεω-
ρὸς ὑπάρχει. καὶ πρὸς τὸ τοῦ γίγνω-
30 σθαι ὅρα καὶ δυνάμεις εἰληφὲς
παρὰ τοῦ Θεοῦ. διὸ ταῦτα δεῖ πά-
λη πρὸς τὸν Θεόν, ἡ δὲ θεωρη-
τικῆς σοφίας ἐφίνα αὐτὸς χρῆται
ταῖς

cipia atque illa iudiciaria omnis cognitionis & scientiæ scienter peritæque, idque in omnibus, quæ sunt, rerum generibus perdiscere oportet. Atq; ipsam mentē per se purissimamq; rationem considerare æquū est. Ante oīa quoq; decet nos promptē & alacriter perdocere, quæ ab ipsa mente principia oriantur, & ad pulchritudinem honestatemq; vitæ humanæ dirigantur, & quæcunq; in universum de virtutibus colligimus, quæque etiam de disciplinis, aliisve nonnullis artibus vel studiis discimus. Atque ita ab natura hominis initio factō ad universā philosophiam admonitio facta fuerit. Porro autem facit & alium accessum cūmq; miscellaneum, adhortantem ad eadem, hoc modo: *Femo factus est & in hoc constitutus, ut universa natura rationem atque opus sapientiæ consideret, itēque rerum omnium, quæ sunt, prudentiam videat.* Quod autem in hisce miscellaneum esse dicimus, illud est: propria enim & suapte natura communē commiscuit, quasi hæc ita se habeant, ut sit quædam inter se mutuō cognatio & consonantia. Si enim sermo hominis quandoq; in sermone est contemplativus naturæ sermonis, & sapientia hominis splendet & speculatur rerum, quæ sunt, prudentiam, simul quidem ejus generis existens, ut sit confessā, ac demonstratā est ab ea, quæ

orationem & naturam universi mente
præditam partita est. Simul autem &
adhortatio perfectior existit. Neque
enim aliam vitam degemus secundū
naturam, quā omnes supra modum
expetimus, nisi juxta divinam simul &
humanam rationem vivamus. Neque
etiam per aliam unquā beati fitemus,
nisi sapientiæ studio comparaverimus,
& rerum omnium, quæ sunt, sapienti-
am prudentiāq; penitus inspexeri-
mus. In hisce igitur talis quædam co-
gitetur commistio. Siquidem per hoc
impetum aliquem. tum ad activam,
tum etiam ad speculativam philoso-
phiam facere conatur. Nam aliquam
sibi comparasse prudentiam, hoc verò
opus est efficientis cujusdam activæ,
quæ virtutis, cujus finem non ita sim-
pliciter consideramus, sed per efficaces
actiones arripimus. Porro contempla-
ri, mentis est, quæ vim habet contem-
plantæ, efficacitas & effectus. Ad u-
trumq; igitur adhortatio decenter fa-
cta est. Quia igitur potius quod com-
mune est, adeoque quod pertendit ad
omnia, sapientiæ bonum apparet, etiā
exhortatio ad hoc perfectior existit,
talibus verbis. *Sapientia non versatur
circa aliquod, quod definitum est in rebus,
quæ sunt, sed simpliciter se extendit ad o-
mnia quæ sunt. Neque ipsa prima, perinde
ac si ipsa esset principium, inquirenda est,
sed rerum omnium, quæ in uni versa sunt*

του ἐπὶ τῆς τοῦ ὅλου νοερᾶς φύσε-
ως. ὁμοῦ δὲ καὶ ἡ προῤοπὴ τελειώ-
της γίγνεται. αὐτὸ δὲ ἄλλω διε-
βιωσόμεθα καὶ φύσιν, οὐ πάν-
τες διαφερόντως ἐφίμεθα, ἐάν
μὴ καὶ λόγον ζώωμε τον-θεῖται καὶ
τὸν ἀνθρώπου. αὐτὸ δὲ ἄλλῃ καὶ
οὐ διαμετρήσουσι, ἐάν μὴ ἐπιστά-
μεθα διὰ φιλοσοφίας καὶ θεωρήτου-
10. καὶ τὴν τῶν ὄντων φρόνησιν. ἄλ-
λη τούτων ἐν τοῖς τοῖς νοεῖσιν αὐ-
τοῦ σύμμετροις. Ἐν παντὶ γὰρ παρορ-
μαῖν ἐπιχειρεῖς τε τὴν θεωρητι-
κὴν καὶ θεωρητικὴν φιλοσοφίαν. Τὸ
15. μὲν γὰρ κληρονομεῖται φρόνησιν, σοφί-
ᾳ καὶ σφόνδρος ὅτι ἐστὶ θεωρητικὴ ἀρε-
τῆς ἔργον, ἥτις τέλος οὐ τὸ κα-
τιδίῳ ἀπλῶς οὕτως, ἀλλὰ τὸ
προσλαβεῖν αὐτὸ διὰ τῆς ἐν-
20. γειῶν. τὸ γὰρ καὶ θεωρητικὴν τὴν θεω-
ρητικὴν καὶ ἐνέργειαν ὑπὲρ ἑαυ-
τοῦ ἀμφοτέρω τούτων ἡ προῤοπὴ δε-
δωκυς γίγνεται. Ἐπὶ τοῖς μάλ-
λον τοῖς κινῶν καὶ διατεταμένοι ἐπὶ πάν-
25. τα τῆς σοφίας ἀγαθὸν διαφαί-
νεται, καὶ ἡ προῤοπὴ τελειώτης
σφόνδρος αὐτὸ γίνεται διὰ τῆς τοῖ-
ούτων. ἡ σοφία οὐ περὶ τι ἀ-
φωρασμένοι ἐν τι καὶ ἰόντων, α
30. ἀλλ' ἀπλῶς περὶ πάντων τὰ
ἰόντων καὶ δὲ μὴ ἀφ' ὧν αὐ-
τὰν τὰς ἀρχὰς αὐτὰς ἀνδρ-
ρίσται, ἀλλὰ τὰς κοινὰς τῆς ἰόν-
των

11 τῶν ἀπάντων ἀρχὰς ἔγω γδ' ἵχει
 12 σοφίας περὶ πάντων τῶν ὄντων, ὧν
 13 καὶ ὅλου παῖσι συμβεβηκυῖα συγι-
 14 ὄντι καὶ θεωρεῖν ἵαται σοφίας οὐκ ἴσιν. καὶ
 15 διὰ τὴν σοφίαν τῶν ὄντων ἀπάντων
 16 τῶν ἀρχὰς ἀνδρίσασθαι. πάλιν γδ'
 17 ἐλατῶσα ἐκ ἀφωρίζει περὶ ἱμερόν
 18 φέρονται αὐτῶν, ἀλλὰ κοινῇ δὴ
 19 κεν φησὶν ἐπὶ πάντων τῶν ὄντων. τὰς
 20 ἱεραρχὰς τὰς κοινὰς τῶν ὄντων φη-
 21 σὶν αὐτῶν ἐπιποκοπῶν, καὶ καὶ γὰρ ἡ
 22 τὰ θεωρεῖν, καὶ καὶ αὐτὴν ἀπὸ
 23 ἐπιβολῆς, ὡς περὶ ἡ ὅλης τοῦ ὅρου
 24 τῶν ἐπιβάλλει, τὰς τὴν καὶ ὅλου
 25 γὰρ πάντων φησὶ αὐτὰν περὶ
 26 καὶ περὶ τῶν θεωρεῖν καὶ δι-
 27 λόγους, καὶ ὅλου δὲ καὶ αὐτῶν
 28 τὰ ἔχοντες ἡμῶν, αὐτὴ δὲ τῶν ὄντων
 29 πάντων τὰς ἀρχὰς ἀνδρίσασθαι
 30 ἐπεὶ τῶν οὐκ ἴσιν αὐτῶν ἀρχῶν
 31 δαυμάτω λόγον διδόναι. Εἰς
 32 καλὸν ἀρετὴ συμβαίνει ἡ ἐφοδος τῆς
 33 προφάνειας. Εἰ γδ' ἡ ποιότης σο-
 34 φίας οὐτὶ καθολικὴ ἴσιν, οὐτὶ ἡ
 35 ληϊστέρας, ὅτι κοινὴ ἴσιν, ὅτι αὐ-
 36 ταρπνεύρας, ὅτι ἀγαθὸν ἐς ἴσιν,
 37 ἡ καλλίστη δὲ καὶ ὅλου λογισμῶ λα-
 38 βῶν, ταύτης ἐφίεσθαι χρὴ τὰς συμ-
 39 βολομένους καὶ αὐτὸν καὶ τὴν ὁ-
 40 δαμῶν. Ἐν τῇ τῇ τοῦ
 41 περὶ αὐτὸ τὸ ἀπρόταστον ἀνεσις
 42 ἡ ἀπὸ πλῆθους ἀδύνατος.

natura, communia principia indaganda
 sunt. Tantundem enim habet sapientia in
 omnibus, quæ sunt, quæ in universum,
 quæ accidunt, videre & contemplari, sa-
 5 pientia proprium est. Ideoque sapientia ve-
 rum omnium principia invenit. Rursum
 quippe hîc nō secernit ex aliqua parte
 ejus vltm & efficaciam: sed in summa
 penetrare ait ad omnia, quæ sunt, &
 cōmunia omnia principia universorū
 ait sapientiam considerare, eaque per
 genera inspicere, & juxta simplicissi-
 mas notiones, quemadmodum visus
 rebus, quæ videri possunt, adjicit, aitq;
 ipsam complecti omnium in univer-
 sū sermones, atq; insuper animi ocu-
 lis inspicere, & cum animo comple-
 cti. Solam autem etiam scientiam esse,
 si fundamentum statueris, nempe rerū
 omnium, quæ sunt, principia invenien-
 tem, quæ de propriis sui principiis ra-
 tionem reddere possit. In bonum igi-
 tur contingit, si accedat adhortatio.
 Nam si tali sapientia nihil, vel univer-
 salius vel perfectius communiūve, vel
 magis sufficiens, vel quod honesti sp̃s
 ciosiore formam vel pulchritudinē
 habeat, ratione percipi poterit, hanc
 experere oportebit eos, qui juxta rati-
 onem & mentem felicitatē apprehen-
 dendam esse consulunt. Sub finem i-
 gitur ad hoc, quod maximè extremū
 est, hoc pacto hortatio progreditur.

QUicunque igitur resolvere & di-
judicare omnia genera, cāque re-
ducere sub unum idēq; principium,
& rursum simul ea componere & suis
numeris conjungere poterit, hic mihi
videtur cum sapientissimus, tum etiā
omniū esse veracissimus. Adhuc pul-
chram speculam nactus esse, ē qua De-
um contemplari possit, atque omnia,
quæ sūt in naturę cognitione ordinē-
q; ab illo separata, & militarem hanc
viam ingressus, mente cogitationēq;
quasi rectā viā aggressus & continenti
cursu ad finē usq; perrexissē principis
extremitatibus quibusq; conjunctis,
hocque certō sibi cognitum habens,
Deum esse principium, medium &
finem eorum omnium, qui secundum
justitiam ac rectam rationē vitam suā
absolvunt. Manifestē etiam in hisce in-
seruit Theologicę divinęq; admoniti-
onis finem, dum nō vult insisti multis
initis cunctisq; generibus ejus, quod
est. Sed magna ab hmi contentionē hoc
operam dandam, ut cuncta sub unum
idēq; principium reducantur. Ve-
rūm is qui separat ab uno, juxta con-
stitutum numerum, ea quæ in propin-
quo sunt unitatis numero, atq; ita se-
per, quæ remotis absint, quæque dif-
fident longius, considerans, donec ad
conjuncta, & ē multis composita cō-
numerarit multitudinem, & ad utrūq;

Οστις ἀναλύσας τοὺς ἐστὶ
πάντα τὰ γένη ὑπὸ μίαν
καὶ τὰν μίαν ἀρχὴν καὶ πάλιν συνα-
5. θέσει καὶ συναριθμήσας, οὗ-
τος δοκῶμι καὶ σοφώτατος ἦναι καὶ
παναληθέςτατος. ἐτι δὲ καὶ καλῶς
σκοπιὰν εὐσεβεῖναι, ἀφ' ἧς δυνά-
της ἐκτείναντο τὸν θεὸν κατοική-
10. ῶντες, καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ οὐσύνῃ.
χρῆς καὶ τάξις τὰ ἐκείνου κα-
τασκευασμένα, ἐ ταύτης ἀρ-
μολογίας οὐδὲν ἀπεριεσμένον,
τῇ ἰσχύϊ καὶ τοῖς οὐρανοῖς ὁρμηθῆναι
15. καὶ τελοδρομήσας τὰς ἀρχὰς τοῦ
κόσμου συνάψαι καὶ ἐκτείναν-
τα, ὅτι ὁ θεὸς ἀρχαί τε καὶ τέλος
καὶ μέσος ἐστὶ πάντων τῶν καὶ δὲ
καὶ ἐν τῇ ὁρμῇ λέγοντες περι-
20. ρομένον. σαφῶς δὲ καὶ ἐν τούτοις
τὸ τίλην ἐπίδεικται τῆς διαλογι-
κῆς προφορῆς μὴ ἐπαρξάμενον
ἐπὶ τῶ πολλῶν ἀρχῶν. Ἐπειδὴ
τῶντος γένους, ἀναλύσας δὲ προ-
25. θυμύμενος ὑπὸ μίαν τὴν καὶ τὴν
αὐτὴν ἀρχὴν τὰ πάντα. ὅθεν δὲ
ὁ μὲν διακρίων καὶ ἀριθμῶν ἐ-
ρεσμένον τὰ πλεονέκτα τὰ ἐλάττω, καὶ
ἕτως ἀπὸ τῶ ἀπρόσμενον ἀπὸς ἀ-
30. μυνα καὶ δις ἑκάστην ὁδοποιοῦν,
ἵνας αὖ ἐπὶ τὰ σύνθετα, καὶ ἐκ πολλ-
λῶν συνιστημένα συναριθμήσας
τὸ πλῆθος, ἐπ' αὐτῶν ἕτω πορί-
ων

10

fic progrediens sufficiens erat sua reducere ab multitudine ad unum: & rursum ab uno deducere ad multa. Quia autem maximè veritatis ac sapiètię cupiditate ducimur, adhortabatur ad istiusmodi scientiam hujus unius cum, qui est contemplativus, quod finis est omnis contemplationis, etsi hujus adhuc magis proprium bonum induxit, ut veluti ab specula inde Deum perspicere possimus, atque omnia, quę in ordine & cognatione Dei habentur. Si enim omnis veritatis felicitatisq; , atq; adeo substantię & causę & principiorum Deus summus est pater, nimirũ diligentia adhibenda est, ut in eo maxime illam nobis sapientiam compartemus, per quam quis ipsum purum intuentis oculis intuetur, cujusq; beneficio laetum & spaciosum ad ipsũ callẽ inveniet, & sine principiis connectet. Perfectissima quippe talis est vita ac felicitas, quę non distincte expressęque extrema quęq; ab primis discernit: sed quę in unum utraq; hæc simul complectens, principia cum fine mediõq; pariter continet. Hęc enim sunt divina illa causa, cui illis, qui futuri sunt beati, etiam atq; etiam adherescendũ est. Ita igitur aduentionis progressa per omnia, quę sũt in nostra potestate, quęq; item nature insunt, et, ut uno verbo dicam, quę per omnia, quę existunt, in summa quasi capita collegit omnes

νομῶν, ἀλλ' οὐκ ἐνθὺς ἐνδυναμο
 νῶμεν διὰ τὰ παρόντα ἀγαθὰ,
 ἡμῶς ὡς ἐλπίσιν ὡς ἐλπίσιν δὲ
 ἐνθὺς ἢ μόνον ἡμῶν, χρῶμεθα δὲ
 αὐτοῖς μὲν. ἐνθὺς γὰρ ἀλλὰ ἐνθὺς πα
 ροῖ διὰ τὴν ἀπῆλπτον ὡς ἐλπίσιν, ἀπῆλπτον
 χρῆσθαι αὐτῶν. Εἰ δὲ τις αὐτῶν παρῶ
 ντων, καὶ αὐτὸν ἐλέγουμεν ἀγαθὰ, καὶ
 ἡμῶς ἐνθὺς χρῶμεθα δὲ αὐτοῖς μὲν, ἐκ
 αὐτῶν ἐνδυναμοῦμεν διὰ τὴν ἐνθὺς τῶν
 ἀγαθῶν ἐλπίσιν. δεῖ ἄρα μὴ μόνον
 ἐνθὺς εἶναι τὰ τοιαῦτα ἀγαθὰ, ἀλλὰ
 μέλλουσα ἐνθὺς εἶναι, ἀλλὰ
 καὶ χρῆσθαι αὐτοῖς, ἥτις οὐδὲν ὁ
 φιλος τὴν ἐλπίσιν γίνεσθαι. ἀλλ' οὐ
 δὲ τὴν χρῆσθαι μόνον ὡς ἐλπίσιν, ἀλλὰ
 καὶ ἐνθὺς εἶναι, τὴν ὁρθῶς χρῶ
 σθαι παρῶν γὰρ ἐνθὺς εἶναι, ἐνθὺς
 χρῶσθαι μὲν ὁρθῶς ὅπως ἐν πράχ
 μῳ, ἢ ἐνθὺς εἶναι. Τὸ μὲν γὰρ καὶ ἐνθὺς, τὸ
 δὲ ἐνθὺς καὶ ἐνθὺς, ἐνθὺς ἀγαθόν. ἀλλὰ
 μὴ ἐνθὺς τῇ χρῆσθαι τῇ ἐργασίᾳ
 πάσῃ τῇ περὶ ὅτι ἐνθὺς τὰ ἀπεργα
 ζόμενοι ὁρθῶς χρῶσθαι, ἐνθὺς ἐνθὺς
 παρέχεται. καὶ περὶ τὴν χρῆσθαι οὐ
 ἐνθὺς ἐλέγουμεν τὸ πρῶτον τὰ ἀγαθὰ
 πλὴν τῇ ἐνθὺς καὶ καὶ ἄλλως,
 τὸ ὁρθῶς παρῶν χρῶσθαι τοῖς τοι
 αῖς ἐνθὺς ἐνθὺς ἐνθὺς καὶ κα
 τορθεῖσα ἐνθὺς τὴν πρῶτην. ἐνθὺς μόνον
 ἐνθὺς ἐνθὺς, ἀλλὰ καὶ ἐνθὺς
 ἐνθὺς ἐνθὺς παρῶν τοῖς
 ἀνθρώποις, ἐνθὺς παρῶν

felices beatique sumus: propter bona
quæ ad sunt, si nobis nihil profuerint.
Nihil profuit autem, si nobis tantum-
modo adsint, nullum verò nobis usui
præstent. Neque enim eorum quicquid,
quæ in possessione præstò sunt, vel hi-
dum prodest, nisi ejus usus appareat. Si
quis igitur divitias, quæque nunc bona
diximus, sibi acquisierit, iis autem non
utatur, cum nequaquam propter illo-
rum banotum partem possessionem,
felicem beatumque reddant. Itaque ei,
qui beatus esse velit, talia bona non pa-
tanda solum sunt, verum et iis utendum
erit, si nullus eorum putandus est usus,
quæ cõparaveris. Quinimò non modò,
ut iis utamur, satis est, sed insuper, ut
et benè utamur, necesse erit. Alterum
enim majus peccatum est, si quis non
benè utatur re aliqua, quàm si omni-
nò omittat. Illud quippe malum est,
hoc verò nullo modo, nec bonum nec
malum. At enim in usu atque omni la-
bore, qui circa quævis, quæ confici-
tur, versatur, ut quis eo rectè utatur,
scientia præstat. Quinimò in usu rerum,
quas primum diximus, honestarum,
divitiarumque, et sanitatis ac pulchritu-
dinis, ut omnibus illis rectè probeque
utatur, scientia præsidet actionesque
gubernet. Scientia igitur non modò,
ut omnia benè sint, verum etiam ut ho-
nè feliciterque, peragantur, hominibus
præbet, idque in omni rerum acquisiti-
one

one, et quam institueris, actione, nihilque rerum aliarum fructus utilitate existit, prudentia sapientiāq; remota. Nam quæ est utilitas multa potius habenti, et multa agentium illi, qui mentes caret, quam pauca possidenti? Nonne ille per omnem modum, qui minus facit, minus peccat? Et qui minus peccat, minus etiā male et infelicitate agit, item qui minus infelicitate agit, minus quoque miser fuerit. Ergo necessariō hūc concedendum, cum etiam, qui quidem ea bona, de quibus dictū est, habeat, sine mente ac sensu plura mala facturum esse, et rursus qui contraria habet, eundem quoque minora mala facturum, itaq; ut in summam restringamus hanc rem, necessariō sequitur, omnia, quæ prius bona esse diximus, nec videretur de hoc ipsis institutus esse sermo, quod ea ipsa per se bona esse videantur, sed ut apparet, ita serres habet. Si inscitia illis tanquam præses imperet, maiora esse contrariorum mala, quanto sunt efficaciora ad operam navandum et obsequendum malo, quod ducis instat præsidet. Sed si prudentia et sapientia imperent ac præsideant, nihil minus illa maiora bona etiam per se dabunt. Sin autem neutra illarum adsit, ne tam illi quidem bona illa facienda esse. Sola igitur sapientia in bonis reputanda erit, inscitia autem in malis. Quare cum omnes felices et beati esse

τε ἐπράξει, καὶ οὐδὲν ὀφείλος ἔχει
ἄλλω κλημάτων ἀνδρὶ φρονη-
σιν, τί καὶ σοφίας. τί καὶ ὀφείλος
καὶ ἡδονῆς πολλὰ, καὶ πολλὰ
3 ἐπράττει, τοῦ μὴ ἔχειν, καὶ ἄλ-
λοι ἢ ὀλίγα; οὐχ ὁ μὴ ἐλάττω
ἐπράττων, ἐλάττω ἔχοντων
ἐστι; ἐλάττω δὲ ἔχοντων
ἦτορ ἀνὴρ κακῶς ἐπράττει, ἦτ.
10 τοῦ δὲ κακῶς ἐπράττων, ἀ-
δύνατος ἀνὴρ ἦτορ εἶναι. οὐ γὰρ
ἀναγκαῖον τοῦτο, ὅτι ὁ
μὴ τὰ εἰρημίας ἀγαθὰ κο-
τήμενος ἀνδρὶ τοῦ, πλείονα κα-
15 καὶ ἐπράξει. οὐδὲ τὰ ἐναντία
ἔχει, τὰ κατὰ ἐλάττω. ἐν
παλαιῇ ἀρετῇ καὶ διανοίᾳ πάν-
τα, ἀπὸ τῶν πρώτων ἐφαμεν ἀ-
γαθὰ εἶναι, οὐ περὶ τοῦτου
20 αὐτοῖς ὁ λόγος εἶναι, ὅπως αὐ-
τὰ καὶ κατὰ αὐτὰ ἀφικνῶνται ἀ-
γαθὰ εἶναι. ἀλλ' ὡς ἴσμεν,
ἀνδρὶ ἔχειν ἢ μὴ αὐτῶν ἢ
γίνεται ἀμαθία, μᾶλλον κα-
25 καὶ εἶναι τῶν ἐναντίων, ὅσον δυ-
νατότερος ἐπιπράττει τὰ ἡγου-
μένη κακῶς ὄντι. ἐὰν δὲ φρο-
νησις καὶ σοφία, μᾶλλον ἀγα-
θὰ κατὰ δὲ κατὰ αὐτὰ, οὐ-
30 δύνανται αὐτῶν, οὐδὲν δὲ ἀξία
εἶναι. μόνη τοίνυν ἡ μὴ σοφία ἀ-
γαθὸν δύνανται. ἡ δὲ ἀμαθία κακὸν ἐ-
ποιεῖν τοῖσι μετὰ μαθητοῖς μὴ εἶναι

ποθυμέμην πάντας, ἰφάνημι
 δὲ ποιεῖται γινόμενοι ἐκ τῆ χρηστέ-
 τι τοῖς ἀράγμασι, καὶ ὁρθῶς χρη-
 στέτην δὲ ὁρθότητι ἐκ εὐτυχίας, ἐ-
 πιστήμη ὅτι ἡ ἀρετή χύεται. δεῖ δὲ ἡ,
 ὡς εἰπεν, ἐκ παλῶς ἔρπον παλῶς
 αἰδρα παρασκευάσασθαι, ὅπως ὡς
 σοφώτατος ἔσαι. μόνον γὰρ τὰ τοῦ
 ὄντων εὐδαίμονα καὶ εὐτυχεῖν ποιεῖ
 τὸν ἀνθρώπον. ἀναγκαῖον οὖν φι-
 λοσοφεῖν τοῖς βουλευμένοις εὐ-
 πράττειν. ἡ δὲ φιλοσοφία ὁρεξίς
 ὅτι καὶ κλησὶς ἐπιστήμης, ἐχὴν τις
 κλητικὴ μόνον ὅτι τῆ δόκουτων
 ἀγαθῶν, ἐπὶ ἡ τις ποικιλικὴ αὐτῆς,
 χρηστικὴ δὲ ἐκ παλαιῶν δὲ ἐπὶ ἐπι-
 στήμης, ἐν ᾗ συμπέπληται ἀμαρ-
 τῶν ποιεῖν, καὶ τὸ ποιεῖσθαι, καὶ αὐτῶν
 τῶν, ὅτι ἀναιδέως.

Κεφ. 6.

ΕΓὼν αἱ μὲν ἀλλὰ παλαιά
 ἐπιστήμη ἀπολύτως τινὲς
 εἶσι, καὶ παρασκευασταὶ τῆς ἀγα-
 θῶν, μόνη δὲ ἡ τελεία δικαιοσύνη
 καὶ φρόνησις ἡ καὶ ἀξία χρῆσις
 ποιεῖται ἐκαστῶ, καὶ ἀναφέρειται τῷ
 τῷ πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, ἀπὸ τῆς
 εἰς, ἥς δὲ ἀνιποιεῖσθαι. καὶ γὰρ τὸ δι-
 ωρεῖν καὶ κρίνειν εἰς τὴν εἰρήνην, καὶ τὰς
 ἀρχὰς εἰρεῖν ὁρθῶς χρῆσις τῆς ἀ-
 γαθῶν, ἥς τυχόντες καλῶς ἀνὴρ ἐ-
 πίλοιπον εἶον διὰ τὴν εὐδοκίαν. τοιαύ-
 τη ἴς ὅτι ἡ ἐκ τῆς διακρίσεως πο-

desideremus, tales esse ex legitimo re-
 ctōq; rerum usu videmur. Quod au-
 tem rectum est in usu, felicemque re-
 rum successum scientia præbet. Et os-
 portet, uti videtur, quemvis quovis
 modo ita instruisse, ut quàm sapi-
 entissimus evadat. Hoc enim solum
 ex rebus existētibus felicem beatum-
 que reddet hominem. Itaq; scientiæ
 studendum est iis, qui secundo rerum
 successu frui volent. Studium autem
 Philosophiæ est appetitus & acquisitio
 scientiæ, non illa, quæ solum acquirit
 & comparat, quæ videntur, bona, nec
 quæ illa efficit, illis autem non utatur.
 Itaque tali opus est scientia, in qua si-
 mul concurrerunt & facere & fieri,
 atq; eo uti, quodcunq; ipsa effecerit.

CAP. V.

Sigitur reliquæ quidem omnes sci-
 entia sunt quasi venationes quædā
 & præparationes bonorum: sola autē
 perfecta iustitia & prudentia efficiant
 unicuique usum pro dignitate, perfe-
 runtque cum ad mentem ducem, ni-
 mirum hæc fuerit quàm maximè ex-
 petenda. Siquidem contemplatio sui
 etiam iudicium habet, simulque recti
 usus bonorum principia, quem si fue-
 rimus assecuti, probè honesteque reli-
 quam vitam nostram transegerimus.
 Talis quædam est, quæ ex divisione est
 adhortatoria accessio. Alia verò, quo-

ad hæc , alis est divisio. Est in nobis a-
nimus , simulque est corpus. At-
que ille quidem gubernat , hoc verò
gubernatur. Atque ille quidem utitur,
hoc verò istiusmodi est, veluti quo u-
tatur. Itē ille divinus & bonus, nobisq;
maximè proprius est , hoc aut cætero
qui decenter conjunctum causâ offi-
cii cuiusdam & usus, annexum habēs,
qui ad communem vitam mortaliū
facit. Potior itaque principis, qui præ-
est, habenda ratio est, quàm eius, quod
regitur , itēmque potius curandum,
quod divinius & nobis magis propri-
um est, quàm quod inferius est, atque
ope indigens alienâ. Hæc verò similia
sunt. Talis divisio est , ut trifariam res
nostræ omnes divisæ sint, in animum,
& corpus & fortunas, quæ sunt corpo-
ris. Horum quædam prima sunt, quæ-
dam secunda , alia tertia. Et quidem
eius, qui præest, officium est, necessariò
ad ea, quæ sunt animi , collineare, reli-
qua autem facere propter animum.
Corporis quippe habenda cura est,
eius transferentes curam ad animi ob-
sequium. Et pecuniæ corporis causâ
comparandæ sunt, cuncta verò animi
causâ, animiq; facultatum imperium
habentium constituenda. Iam si hæc
ita se habent, nullo modo officium
faciunt, quod facere tenentur illi, qui-
cunque circa pecunias & rem familia-
rem studium quidem omne & diligē-

ἐπιμελήσασθαι. ἄλλη δὲ ἐστὶ πα-
ρὰ ταῖς τοιαύταις διαίρεσις, ὡς ἐ-
στὶ μὴ ψυχῇ, ἐστὶ δὲ τὸ σῶμα ἐν ἡ-
μῖν. ὃ τὸ μὴ ἄρχει, τὸ δὲ ἀρχαίαι.
5 ὃ τὸ μὴ χρῆται, τὸ δ' ἐστὶ τοῦτο, οἷον ὃ χρῆται. καὶ τὸ μὴ θνή-
σκον καὶ ἀναθνήσκον οἰκειότατον ἡ-
μῖν. τὸ δὲ, ἄλλως συνηρημέ-
νῃ ὑπομνήσας τινὲς ἕνεκα καὶ
10 χρείας ἐχόμενον τῆς εἰς τὸ κοινὸν
βίον τὸν ἀνθρώπου. δεῖ τοίνυν
τῷ ἀρχόντι μαῖλλον, ἀλλὰ μὴ τῷ
ἀρχομένῳ καὶ τῷ θειοτέρῳ καὶ οἰκειο-
τέρῳ ἡμῖν. ἀλλὰ καὶ τῷ κατὰ δειξι-
15 ρου ἐπιμελεῖσθαι. Ταύτη δὲ ἐστὶ πα-
ραπλήσια τοιαύτῃ διαίρεσις, ὡς
εἰρήνη τὰ ἡμέτερα πάντα διήρκα-
ται, εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ σῶμα, καὶ τὰ
τῷ σώματι. τοῦτον δὲ τὰ μὴ ἐ-
20 στῶντα, τὰ δὲ, δεύτερα, τὰ δὲ
εἴτα. καὶ προηγουμένου μὴ δεῖ
σοχαΐσθαι τὸ τὴν ψυχῆς, τὰ δ' ἄλ-
λα τὴν ψυχῆς ἕνεκα πράττειν. καὶ
γὰρ τῷ σώματι ἐπιμελεῖσθαι χρὴ
25 ἀναφέροντας αὐτῷ τὴν ἐπιμέλειαν
ὅτι τὴν ψυχῆς ὑπηρέσιον. ὃ τὰ
χρήματα κτεῖσθαι δεῖ ὅτι τὸ σῶ-
μα, πάντα δὲ τῆς ψυχῆς ἕνεκα
δρατέσθαι, καὶ τῇ τῆς ψυχῆς ἀρ-
30 χουσὴν δυνάμειον. Εἰ δὲ τὸ το-
ούτως ἔχει, οὐδὲν τῇ δειξι-
των πράττουσιν, ὅσοι περὶ
χρημάτων μὴ τὴν σῶσαι πον-
εῖν

δυνάμει, δικαιοσύνης δὲ ἀμελῶ-
σι, δι' ἣν ἐπισημαίνεται ὁρθῶς χρῆσθαι
τοῖς χρήμασι, καὶ τὸ μὲν ζῆν καὶ ὑ-
αίνειν φροντίζουσι τοῖς σώματι, τὸ
δὲ ὁρθῶς χρῆσθαι τῇ ζῳῇ καὶ τῇ ὑ-
γίαι ἀμελῶσι, καὶ τὸ μὲν ἄλλης παι-
δείας ἐπιμελοῦνται, δι' ἣν οὐ-
δὲν πρὸς ὁμοιοτητα φιλοσοφίας κη-
σαῖται δύναται. τὴν δὲ τῆς
ὁμοιοτήτος ἀρχὴν ἐπισημαίνου πα-
ροῶσιν, ἥτις διὰ φιλοσοφίας
μόνης κάλλιστα παραγίγνεται. καὶ
ταῖς μὲν πράξεσιν ἐπιχειροῦσι,
τὸ δὲ πῶς δεῖ πράττειν ἔχουσι τὴν
ἐργασίαν, οὐτε ἴσασιν, οὐτε λογίζονται.
ἀπ' ἄλλης δὲ ἀρχῆς δια-
ρῶσιν τὰ τοιαῦτα, χωρὶς δὲ πηδῶν
ἐξ ἧς αὐτοὶ ἔχουσιν τὸ ἑαυτῶν, ἀπὸ τῆς
αὐτῶν. αὐτὸς μὲν ἔστι ἔχουσι ἐπὶ ἡ-
μῶν ἢ ψυχῇ. τὸ δὲ αὐτῶν ἐπὶ τῷ
σώματι, καὶ τὰ τῶ σώματος. ἀδ' ἐπὶ
τῷ αὐτῷ, τὰ χρήματα ἐπὶ, δεῖ τὸ
σώματος ἐπὶ καὶ ὡς μὲν. καὶ ἐπιση-
μαίνου τοῖσι τοῖς ἐπὶ τῶ σώματος ἐπὶ-
σι τοῖσι τοῖς πράγμασι. ὁ μὲν οὖν
τὰ τοῦ σώματος γνώσκων τὰ
αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχ ἑαυτὸν ἐγνωσκων.
ὅθεν οἱ ἰατροὶ οὐχ ἑαυτοὺς γνώ-
σκουσι, καθ' ὅσον ἰατροὶ, οὐδὲ οἱ
παιδοφίλοι, καὶ ὅσοι δὲ παρὰ τὸ
τίσιν ἑαυτῶν τὰ περὶ τὸ σῶ-
μα γινώσκουσιν, οἷς τὰ τοῦ σώ-
ματος γινώσκουσιν, ὡς οἱ γωγγοὶ, καὶ οἱ ἄλλοι

tiam ponunt, justitiam verò negligūt,
cujus beneficio, quis rectus pecuniarū
usus sit. scimus: & quoad vitam ejusq;
sanitatem anxie quidem corpori pro-
spiciunt: cæterum ut rectè hac vita sa-
nitatèque fruantur, hoc verò negligūt.
Et reliquarum quidem disciplinarum
accuratè curam gerunt, quibus nullo
modo concordem amicitiam compa-
rare queunt: At scientiam consensus
& concordie ducem despiciunt, quæ
solo sapientiæ studio præclarissimè
comparatur. Et actiones quidem ag-
grediuntur, sed quo pacto operum u-
numquodq; sit administrandum, nec
sciunt nec expendunt. Ab alio autem
principio talia dispendunt, nimirum u-
nusquisque sua, quæ habet, seorsum in
sua possessione respicit. Unusquisq;
igitur ipse est anima nostra. Quod ve-
rò ipsius est, corpus censetur, & quæ
sunt corporis: quæ autem sunt ejus, hæc sunt
pecuniæ, aliarumq; rerum usus, quas
corporis causa comparamus. Tres
igitur sunt scientiæ, in hisce tribus reb;
sitæ. Ergò quicumque, quæ sui ipsius
corporis sunt, novit, haud statim seipse
novit. Unde medici, quatenus quidē
eam artem profitentur, haud seipsos
norunt, neque pædotoribz, magistri ab
pueris exercendis sic didici, & quicumq;
adhuc iis remotius, quæ ipsorum sunt,
quæque corporalia norunt, quibus
corpus curatur, ut agricolæ cæteri que

opifices, permultum sanè abest, ut se-
 ipsi cognoscant. Neq; enim tales, quæ
 suæ sūt, norunt. Illorum autem causa
 hæ ipsæ artes videntur esse viles & ab-
 jectæ, quæ manuum opificio peragun-
 tur. Mentis autem sola prudentia, ani-
 mi cognitio est, cæque sola verè nostra
 virtus existit, quæ animum efficit me-
 liorem. Itaque hæc eos maximè appe-
 tere decet, qui convenienter naturæ
 suæ vitam suam exornare, scq; bonos
 & honestos mortales reddere volūt,
 & revera sui ipsius curam gerere dele-
 gerunt. Ejusdem verò sententiæ &
 hæc fuerint, rerum, quæ à nobis acqui-
 runtur, & in nostra possessione sunt,
 post deos, res omnium divinissima
 maximèque propinqua est, animus.
 Quæ verò nostra sunt, duplicia sunt o-
 mnium omnibus. Nonnulla præstan-
 tiora ac meliora, quæ quasi imperium
 exercent: alia minora & pejora, quæ
 serva sūt. Iam quæ dominium exercet,
 pluris facienda sunt illis, quæ serviunt.
 Hoc modo igitur animus post deos
 cæteris rebus omnibus pluris fuerit
 estimandus. Honorat autem illam ma-
 gni que facit, non qui deteriore effi-
 cit ex meliore, nec qui eam malis cõ-
 plet, & quorum possit poenitudine du-
 ci, nec qui labores fugit laudatos, &
 merus dolorisq; & tristitias, (Talis e-
 nim eam ignobilem nulliusque pretii
 reddit,) neq; ille, qui præ virtute formā

δημηργοί. πολλὰ δὲ διέουσιν αὐ-
 τὰς γνώσκουσιν. ἐδὲ γὰρ τὰ αὐτῶν ἔ-
 τοι γνώσκουσιν. διὰ ταῦτα δὲ καὶ
 βάνουσι αὐταὶ αἰτέχνηαι δοκεῖσιν
 5 ἔξ. μόνη δὲ σωφροσύνη ἐστὶν ἡ τῆς
 ψυχῆς γνώσις, καὶ τῆς ὀντικῆς με-
 ταρρετικῆς μόνης ἐκείνης ὑπάρχει, ἡ τις
 ἢ ψυχὴν βελτίονα ἀπεργάζεται.
 ταῦτα ἄρα μάλιστα ἀντιποιοῦσθαι
 10 ἀξιοῦν τὰς βελομένης ὁμολογεῖ-
 νας τῇ αὐτῇ ὑσίου διακοσμεῖν ἢ
 αὐτῇ βίον, καὶ αὐτὰς ἀπεργάζε-
 σθαι καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς, καὶ
 τῆς ὀντικῆς αὐτῇ ἐπιμελεῖσθαι σω-
 15 φροσύνης. τῆς δὲ αὐτῆς ἔχεται
 γνώμης ἐ ταῦτα, ὡς τῇ ἡμι-
 τέραν κλημάτων καὶ θούς ψυ-
 χῇ συνότατος οἰκεότατος τε ὅστις
 τὰ δὲ ἡμετέρας διττὰ πάλιν ὅστις
 20 πᾶσι, τὰ μὲν κρείττω καὶ ἀμείνω
 διαπόζοντα, τὰ δὲ ἡττω καὶ χεί-
 ρον, δοῦλα. τὰ διαπόζοντα οὖν
 προτιμητέα τῇ δουλοσύνη.
 ἔτι οὖν ἢ ψυχὴν καὶ θούς
 25 τῇ ἄλλων προτιμητέον πάντων.
 τιμῇ δὲ αὐτῇ οὐχ ὁ χείρονα ἐκ
 βελτίονος ἀπεργάζεσθαι, οὐδ'
 ὁ κακῶν καὶ μεθαιμείας ἐμπληρῆς
 ὡς, ἐδ' ὁ φάσκει τὰς ἐπαινεμέ-
 30 νους πόνους ἐ φόβους καὶ ἀληθόνας
 καὶ λύπας. ἀτιμω γὰρ αὐτὴν ἀ-
 περγάζεται ὁ ποιῶν. οὐδ' ὁ
 πρὸ ἀρετῆς προτιμῶν ἄλλος
 ἢ

ἢ χρέματα. ἧς γὰρ χειρόνων ἔστω
τὴν κρείττονα ψυχὴν καταδειξέ-
ραι ὑποφαίνει. μία τοίνυν ἔσται τι-
μὴ τῆς ψυχῆς, καὶ τὸ ὁμοῖσθαι τοῖς
ἔσιν ἀρίστοις παραδείγμασι, καὶ τὸ
ὅτις ἀμείνοσιν ἐπιθεῖται χείρονα,
ὅσα γινώσθαι βελτίω δύναιται. Ἐπὶ
φύγειν μὲν τὸ κακὸν ἵχνησθαι δὲ
καὶ ἔλθῃν τὸ πᾶσι δόξαι, καὶ ἔλθῃ.
ταὐτὸ κοινῇ ξυνοικεῖν τὸν ἐπίλοι-
πον βίον, τὸ δὲ εὐδὲν ἄλλο ἔσθαι,
ἢ δέοντως φιλοσοφεῖν. ὥστε ὅς ἄ-
πατος ἔξοπου φιλοσοφητέον τοῖς
βυλομένοις εὐδοκμεῖν. τελείως δ'
ἀν καὶ οὕτως ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐκδιαι-
ρέσθαι ἐπὶ λθύνειν, ἥτις ἡ ψυ-
χὴ ἐν ἡμῶν εἰδὴ καὶ ὥκειται, ὃ μὲν,
ὃ λογισμὸς ἐστὶν τὸ δὲ, ὃ θυμὸς με-
θα. εἴτοις δὲ, ὃ ἐπιθυμοῦμεν,
πυρρῶν δ' ἔκαστοι αὐτῶν κινήσεις
ἔχον. τὸ μὲν οὖν αὐτῶν ἐν ἀρ-
γίᾳ διάζον, καὶ τῶν ἐν αὐ-
τῷ κινήσεων ἡσυχίαν ἄζον ἀ-
δυνατὸς ἀνάγκη γίνεσθαι. τὸ
δὲ ἐν γυμνασίοις ἐρρωμένους
τοῖς διὰ φυλακίον, ὅπως ἂν ἔχω-
σι τὰς κινήσεις. πρὸς ἀλλήλους
συμμέτρους. διαφερόντως δὲ
δὴ τὸ κυριώτατον τῆς ψυχῆς
εἶδος, ὅπερ δαίμονα ὁ θεὸς ἐ-
κάζει δέδεικε, καὶ ὑπερ ὅπου
γῆς, αἶρει πρὸς τὴν ἐν οὐρα-
νῷ ξυγγαμίαν, ὡς ὄντας φυ-

pecuniā seu majoris aestimat: (animam
namque, quæ longè præstantior est, ita
deterioribus inferiorem esse declarat,)
verùm unus erit honor animi optimis
quibusq; exemplis similem reddi, utq;
quæ deteriora sunt, sequantur melio-
ra, quæ quidem meliora fieri queunt.
Iam mala fugere & scrutari ac eligere
id, quod omnium optimum est, & cū
quis elegerit, reliquum vitæ commu-
niter cohabitare, hoc demum nihil est
aliud, quàm decenter & honestè sapi-
ētiae studio vacare. Quare illis, qui vo-
lunt benè audire, modis omnib. phi-
losophandum est. Perfectè autem sic
quoq; ad idem ex divisione veniam.
Tres animæ species trifariam domici-
lium in nobis sortitæ sunt, alia, qua ra-
tiocinamur, alia, qua irascimur, tertia,
qua desideramus. Cæterum illarum
formarum unaquæq; suas motiones
habet. Etenim ex iis illa in otio versas-
tur, quæq; ex motibus, qui in ipso sūt,
quietem agit, necesse est omnium esse
infirmisimam. Sed quæ exercitiis agi-
tatur, omnium existit robustissima.
Quare diligenter curandum est, ut ha-
beant motiones inter se mutuò mo-
deratas bonæque proportionē distin-
ctas. Quæ autem maximè propria est
animæ forma seu species, quam uni-
cuiq; Deus seu genium deūmq; indi-
dit, quàmque ab terra capit, & ad co-
gnationem, quæ in cœlo est, attollit,

nos inquam, qui instar plantæ sumus
sele è terra fundentis, haud tamen ter-
restris, sed coelestis, hoc scilicet maxi-
mè exercendum est. Ille namq;, qui om-
nem diligentiam ac studium adhi-
buit, ut cupiditati vel contentioni froe-
nos laxaret, atq; hæc cum vehementia
obeat, quātum quidē ab homine mor-
tali fieri potest, ejus ne exiguum quidē
sunt intermissuri, utpote qui ausus sit
& incrementum sortitus tali. Porro
qui cupidè sese in disciplinas tradide-
rit, nihilque aliud in studio posuerit,
quām quo modo animum veritatis
studio sapientiāq; imbuat, tum maxi-
mè in iis, quæ sua sunt, sit exercitatus, ei
nimirum necessariò omninò immor-
talia & divina sapienda sunt, si quidem
veritatem attingat. Quatenus autem
cōcessum est humanæ naturæ immor-
talitatis esse participem, catenus nulla
huius pars ullo modo relinquēda est.
præsertim verò ei, qui etiam divinum
numen semper colit, habetque probè
& ornatè divinum genium sibi coha-
bitantem, hic insigniter felix beatūsque
erit. Cujusque verò ministerium cuique;
unum est, nempe unicuique sua ali-
mēta ac motus tribuere. Divino verò,
quod in nobis est, numini cognatæ
sunt motiones universi deliberationes
& circumlationes.

τὸν οὐκ ἔγγιστον, ἀλλ' οὐρανί-
ον, τοῦτο δὲ μάλιστα ἀσκητήσι-
ος μὴ γὰρ περὶ τῆς ἐπιθυμίας,
ἢ περὶ φιλοφεικίας ἰαρουδακό-
τι, καὶ ταῦτα σφοδρὰ δὲ πο-
νοῦντας, μάλιστα δυνάτον γί-
νεται θνητῶν, τοῦτου μὲν δὲ συμ-
κρὸν ἑλλείπειν, ἅτε τὸ τοιοῦ-
τον πῆξαι. τὰ δὲ περὶ φιλο-
μαθίας καὶ περὶ τὰς τῆς ἀ-
ληθείας φρονήσεως ἰαρουδακό-
τι καὶ ταῦτα μάλιστα ὅτ' αὐ-
τοῦ γυμνασμίῳ, φρονεῖν μὴ
ἀθάνατα ἐστὶν, ἀντὶ τῆς ἀ-
ληθείας ἐφάπτεται, πάντα ἀ-
νάγκη πρὸς. καὶ ὅσον δ' αὐ-
μιταχεῖν ἀνιθροπίνην φύσιν ἀ-
θανασίας ἐνδέχεται, τοῦτου
μὲν μέρος ὑπολιπεῖν. ἅτε
δὲ καὶ αἱ ἀνιθροπύοντα τὸ
θεῖον ἔχοντα τε αὐτὸν εὖ καὶ
κακοσύνῃ τὸν δαίμονα ζυγ-
οῖον ἑαυτῶν διαφερόντως ὑδαί-
μονα εἶναι. ἀντιπρὸς δὲ πρὸς
παντὸς μία, τὰς οἰκίας ἐκ-
σω φορὰ καὶ κινήσεως ὑποδιδό-
ναι. τὰ δὲ ἐν ἡμῖν θεῶν ζυγ-
οῖον εἰσι κινήσεως αἱ τοῦ παν-
τὸς διανοήσεως καὶ περιφορῆς.

ΤΑΥΤΑΙΣ δὲ ἐν ζωνιζόμενοις,
 ἔκαστος διὰ τὰς περὶ τὴν γένεσιν
 ἐν τῇ κεφαλῇ διασφαρμέναις ἡμῶν
 περιόδους ἔξορθεῖν διὰ τὸ κα- 5
 ταμαρτάειν τὰς τοῦ πατρὸς
 ἀρμοίαις καὶ περιφοράς. τὰ
 κατανοοῦμένω δὲ τὸ κατὰ νοῦν, ἔξ-
 ομοιωσάτω καὶ τὴν ἀρχαίαν φύ-
 σιν, ὁμοιωσάντα δὲ τέλει 10
 καὶ τοῦ προτιθέντος ἀνθρώ-
 ποις ἕκαστον ἀνδρὶς βίην, πρὸς
 τὸν παρόντα καὶ τὴν ἐπεία χρό-
 νον. οὐ γὰρ δὴ λυσιστελεῖ τὸ πα-
 τοδαπὸν θνητόν, ὥσπερ τὸ ἐπι- 15
 θυμῶν εὐωχεῖντας ποιεῖν ἰχυ-
 ρόν, οὐδὲ τὸν λείοντα οἶον τὸ θυ-
 μόν, καὶ τὰ περὶ τὸ λείοντα βίβειν
 ἀξίον, καὶ ἰχυρὰ ποιεῖν ἐν ἡ-
 μῖν. τοῖς δὲ ἀνθρώποις, ὥσπερ 20
 τὸ λόγον, λιμοκλονεῖν καὶ ποιεῖν ἀ-
 θωγῇ, οἷς ἐλκεῖται, ὅπῃ ἂν ἐκεί-
 νων ὁπότερον ἄγῃ, καὶ μηδὲν ἕτερον
 ἐτέρῳ συμβίβειν, μηδὲ φίλον ποι-
 εῖν· ἀλλὰ πολλὸν μᾶλλον ὅτι 25
 ἐν ἡμῖν θεῖον ἀνθρώπων τὰ πο-
 λυκεφάλου θρέμματός ἐστιν
 τῇ ποικίλει, ὅπως ἂν τὰ μὲν
 ἡμεῖς ὅτι ἐπιθυμῶν εἶδῃ βί-
 βειν καὶ τιθαστεύῃ. τὰ δὲ ἄγρια 30
 ὑποκαλύψαι φύσιν, σύμμετρον
 ποικιλάμεινον τοῦ θυμοῦ φύ-
 σιν, ἐκ κοινῇ πάντων κηδόμενος

IA M verò cum hæc unumquodque
 consequatur, necessariò oportet no-
 stras illas periodos, quæ versantur circa
 vitæ ortum, id quæ in capite corruptas
 corrigere, ut perdiscamus universi cō-
 centus & revolutiones. Quisquis au-
 tem hoc cum animo suo diligenter
 expendit, poterit illud iuxta veterem
 & antiquam naturam similitudine ex-
 primere. Quod postquam assimilaris
 & exprefferit vitæ optimæ hominibus
 ab diis immortalibus propositæ, tam
 in præsens quàm futurum tempus, si-
 nem honoremq; habebit. Neq; enim
 expedit, ut cupiditatem, quæ variæ be-
 stiarum instar est, in delitiis versantes robo-
 remus, nec iram, quæ instar leonis est,
 leonismq; catulorum, æquum est alere,
 eosq; robustos in nobis efficere. In ho-
 minibus autem rationem quasi fame
 enecare ac imbecillam reddere, ut qua
 cunq; cupiditas iræve ducat, trahatur,
 ac neutra cum altera consuetudinem
 ineat amicamve reddat: sed multò ma-
 gis divinus in nobis homo efficiendus
 est, ut pecude multicipe continentior
 potentiorque existat, ut illæ cupidi-
 tatum species, quæ mansuetæ mitæq;
 sunt, alantur mansuetioresque reddā-
 tur. Contrà quæ agrestes & feroces
 sunt, crescere & majores fieri prohibe-
 antur, socia facta iræ natura, & cōmu-
 niter omnium curam suscipiens, illa
 inter

inter se mutuò amica & sibi ipsi reddidit. Sicquæ illa nutriet. Et talis quidẽ in omnibus erit optimus. Ille verò, qui hisce contrarius est, nihil sani habet. Et sanè quod honestum est, in hoc liquidò apparet. Divinæ enim parti, quæ natura belluina sunt, subiciuntur, & quod turpe, suo contrario, hoc est, bono, itidem subest. Nam sub effero & agresti, quod mansuetum & placidum est, quasi in servitutem redigitur, quòdque optimum est, sub eo, quod est nequissimum, sic quod in homine divinisimum est, sub maximè impio impurissimòque servile redditur, inque suo ipsius animo delinquit. Cæterum ut quis idèò petulanter nequitèrque agat, jam pridem vituperatur culpaturque eo, quod vis cupiditatis laxetur quasiq; effrenis redatur ad majorem, quàm par est, libertatem. Quin & procacitas morositasque vitio dantur, quum animus incòcinnus augeatur & contendat. Luxuries in remissione animi vituperatur, quando in eo timiditatem indit. Adu-
latio & illiberalitas obturbant. Istud quod in animo gravi ira infectum est, turbulentæ belluæ subdit, & pecuniæ causa ejusque inexplibilis voraginis lacerisum consuefacit, ut ab teneris annis loco leonis simia fiat. Ac reliqua quæ hoc existunt mala, nota sunt, quæcumque eam speciem, quæ in no-

φίλα σοιστάμυνος ἀλλήλοισι τῇ
 καὶ ἑαυτῇ. οὕτως αὐτὰ θρέψει.
 καὶ ὁ μὲν τοιοῦτος καὶ πάντα
 ἔσται ἀριστος. ὁ δὲ ἑαυτίος οὐ-
 5 δὲν ἰγνίς ἔχει. καὶ τὸ μὲν κα-
 λὸν ἐν τῇ τοιοῦτῳ διαφαίνε-
 ται. ὑπὸ γὰρ τῇ θείῳ τὰ θη-
 ριάδῃ τῆς φύσεως ὑποτάττε-
 ται. τὸ δ' αἰχρὸν ἐν τῇ ἑαυ-
 10 τῇ. ὑπὸ γὰρ τῇ ἀγρίᾳ τὸ ἡμι-
 ρον δουλοῦται, ἐπὶ τὸ βέλτιστον
 ὑπὸ τῇ μοχθηροτάτῳ, καὶ τὸ
 ἑαυτῇ θεϊότατον ὑπὸ τῇ ἀ-
 θιωτάτῳ καὶ μαρτυράτῳ δου-
 15 λούται, καὶ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ψυχῇ
 πλημμυλεῖ. καὶ μὴν τό γε ἀπο-
 λαβαίνειν ὅσα τὰ τοιαῦτα πά-
 λαι φέρεται, ὅτι ἀνίσταται ἐν τῇ
 τοιοῦτῳ τὸ ἐπιθυμητικὸν εἰς ἐ-
 20 λούθριας ὡς τὴν διόντος.
 καὶ ἡ ἀνθάδεκα δὲ καὶ δυσκο-
 λία φέρεται, ὅταν ὁ θυμὸς ἀνάρ-
 μοςτος αὐξήται καὶ σπληνιηται. ἔν-
 φη δὲ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀνίσταται φέρεται,
 ὅταν ἐν αὐτῇ δειλίας ἐμποιῇ. κα-
 25 λακία δὲ καὶ ἀνελεύθρια παρρησι-
 αλῇ. ταύτης τὸ θυμοειδὲς ὑπὸ
 τῇ ὀχλῶδει θηρίῳ ποιεῖ, ἐν ἑκῇ
 χρημάτων, καὶ ἐν ἐκείνῳ ἐπληθύνει
 παροπληκίζομενον, ἐθίζει ἐν
 30 ἰσῶν ἀντιλίοντος ἐπὶ θηκῶν γίγ-
 νειος. καὶ τ' ἄλλα δὲ ὑπὸ τούτου
 δῆλα ἐστὶ δεινὰ, ὅσα τὸ βέλτιστον
 ἐν ἡμῶν

ἐν ἡμῖν εἶδος ἀδυνάεις ἀπεργάζε-
 ται. μόνως ποίνω εὐδαιμονήσο-
 μαι ὑπὸ τῷ θεῷ καὶ φρονίμου
 ἀρχόμενοι. οὕτω γὰρ εἰς διώκα-
 μιν πάντες ὁμοιοὶ ἐσόμεθα καὶ
 φίλοι τῷ αὐτῷ κυβερνώμενοι.
 δηλοῖ δὲ ὁ νόμος, ὅτι τὸ ποι-
 οῦτον βούλεται πᾶσι τοῖς ἐν
 τῇ πόλει ξύμμαχος εἶναι, καὶ ἡ
 τοῦ πατρίδων ἀρχή, τὸ μὴ ἀ-
 νελεῖν ἐξέου (ἔξ), ὥστε εἰ ἐν αὐ-
 τοῖς, ὡσπερ ἐν πόλει πολιτεί-
 ας καταστάμεν φύλακα ὁμοίων
 καὶ ἀρχοντα ἐν αὐτοῖς, καὶ τότε δὴ
 ἐλευθεροὶ ἀφίεμεν. οὐκοῦν ὅρα
 15 τοῦ ἔχειν πάντα τὰ αὐτὰ εἰς
 τὸ τοῦ ξυμμεταβιβάσθαι, πρῶ-
 τον μὲν μαθήματα τιμῆς, ἀπο-
 αὐτίκω αὐτῷ τῇ ψυχῇ ἀπεργάζε-
 ται. τὰ δὲ ἄλλα ἀτιμάζων ἐπὶ τῷ
 20 τῷ σώματι ἐξῆν καὶ ῥοφῆν, ἕχ ὁ-
 πως τῇ θηριώδει καὶ ἀλόγῳ ἡδονῇ
 ἐπιβέβηκεν ἐνταῦθα τετραμμένον
 ζῆσθαι, ἀλλ' ἐδὲ πρὸς ὑγίαν βλά-
 πων, ἐδὲ τῷ πρὸς βούλῃ, ὅπως 1-25
 χυρὸς ἢ ὑγὴς ἢ χαλδὸς ἔσται, εἰ μὴ
 καὶ σωφροσύνη μελέη ἀπ' αὐτοῦ,
 ἀλλ' αἰετὶ ἐν τῷ σώματι ἀρμονίαν,
 τὴν ἡ ψυχὴ ἔτι καὶ συμφωνίας ἀρ-
 μοσιόμενος φανεῖται, εἰ μὴ περὶ μέλ-
 30 λη τῇ ἀληθείᾳ μεσικὸς (ἔξ). ἕκῃ
 καὶ ἐν τῇ χρημάτων κλήσει συντα-
 ξῇ, ἕχ εἰς ἀπειρον αὐξήσθαι ἀπέ-

bis optima est, imbecillā efficiunt. So-
 lum igitur felices statuemus qui ab
 divina & prudente parte reguntur ei-
 parēt. Sic enim pro virili parte omnes
 erimus æquales & amici, dum ab eo-
 dem gubernabimur. Declaraverit autē
 & hoc lex, quod tale quid velit, dum o-
 mnibus, qui in civitate versantur, pre-
 sidio est, itēque puerorum magistra-
 tus, ne illiberales simus, donec in ipsis,
 quemadmodum in civitate, reipubli-
 cæ statum constituamus custodem ac
 magistratum in animo similem, tūm-
 q; liberum dimittimus. Proinde qui
 mente præditus est, omnibus negotiis
 suis huc relatis vivet, primū quidem
 disciplinas in honore habens, quæ ani-
 mum ipsorum talem reddunt. Reli-
 qua verò negligens nullōq; in hono-
 re habens, quæ pertinet ad corporis ha-
 bitudinem & alimoniam, nō quidem
 ut belluinæ & rationi vacanti volup-
 tate se mancipet, hūcq; conversus vivat:
 sed ne quidem ad sanitatem respiciēs,
 neq; hoc sollicitē agēs, ut robustus aut
 sanus, aut pulcher existat, nisi etiam
 ab illis temperans moderatūsq; evasu-
 rus sit: verū semper corporis concē-
 tum causā animi cōsensu compo-
 nere videbitur, si quidem reapse musi-
 cus futurus esse videatur. Nō igitur in
 pecuniarum acquisitione congestio-
 nem etiā in immensum augebit, im-
 mētia & non finienda habens mala

& miseras: sed ad eam, quæ in se est, vitæ administrationem respiciens, diligētēq; cavens, ne quid de re sua familiariter pervertat, quæ ibi multa & copiosa, vel parva & exigua est. Sic providi gubernās additione & sūptu rerū, quatenus ejus fieri pōtēst. Imò verò dū huc respicit, tantūm voluntariē percipiet honorum, quos arbitretur eā meliorem reddituros. Illos verò honores publicē privātūmq; fugiet, quos existimarit soluturos illū, qui adest, habitū ac valetudinem. Et manifestū est, eum reliqua omnia conaturū hoc uno solo cōmutare, ut sibi prudentiā comparet, & omnia facturum, ut inserviat mētis & intelligentiæ acquisitioni. Hoc verò nihil est aliud, quā philosophari, id est, sapientiæ studio intentum esse. Itaq; iis, qui benē & feliciter vitam suam instituere volent, juxta hanc divisionē maximē omnium philosophandum erit. Ad hunc ipsū finem tendit & hic apparatus & accessio. Natura omnis veluti rationis particeps nihil omnino temerē efficit. Verūm omnia alicujus rei gratia, ac potius hoc ei curæ fuit, ut quæ temerē sūt, alicujus rei gratia extēminaret, perindē atq; artes. Quia hę naturæ quoq; quasi imitāmēta quædā erant. Cū autē homo natura cōpositus sit ex animo & corpore, atq; anim⁹ corpore præstātior sit, sēpēq; id, quod deterius est, observetur colaturq; causā

φατα κακὰ ἔχον, ἀλλὰ προσβλήτων πρὸς τὴν ἐν αὐτοῖς πολιτείαν, καὶ φυλάττειν μὴ τι παρακινήσῃ αὐτῇ, ἣν ἐκεῖ ὄρεται πᾶθος οὐσίας, ἢ δι' ὀλιγόπνητα, οὕτω κυβερνῶν προωθῶν καὶ ἀναλαβῶν τῆς οὐσίας, καὶ ὁσον ἀν' οἶός τε. ἀλλὰ μὴ καὶ τιμᾶς τε εἰς ταυτὸν ὑπερβλήπων, ἣν μὲν μετέχει ἐκὼν, ἃς ἀν' οἴεται ἀμείνω αὐτὴν ποιεῖν. τὰς δὲ φιέεται ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, ἃς ἀν' ἡγήται λύσῃ, ἢ ἐπαρχήσας ἔξω. καὶ εὐδελον ὅτι τῶν πάντων τὰ ἄλλα ἀντιπάλανσι τὰς ἐπιχειρήσεις ἐνδὲς τέττα μόνον τῇ φρόνησιν κήσαντας, καὶ πάντα παραέχει δουλεύον τῇ τῇ τοῦ κήσας. τῆ το δ' ἐοῦδ' ἐν ἄλλο ὅρῳ, ἢ τὸ φιλοσοφεῖν. ὥστε καὶ κατὰ ταῦτα ἡ διαίρεσις πάντων μάλιστα φιλοσοφῆσαι πρὸς βυλομένοις εὐπράττειν. εἰς ταῦτα δὲ φέρει τέλος καὶ ἡ ποιά δ' ἐξ ὁδοῦ. πάντα φύσις ὅσπερ ἔχουσα λόγον ἐθὲν μὲν εἰκὴ ποιεῖ. ἐν καὶ δὲ τινὸς παράστα, καὶ μάλλον τῇ ἐν κατὰ τινὸς τὸ εἰκὴ ὁρίσασθαι πεφρόνηται, ἢ περ αἰτέχωναι, ὅτι καὶ φύσεως αἱ τέχναι ἡσασμυμένα. τὰ δ' ἀνθρώπου συνωστῶτος φύσις ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος βελτίονος δὲ ἔσσης ἡ ψυχῆς τῇ σώματος, ὅς ἐστι βελτίονος ἐν κατὰ ὅπῃ

ὁπηρετοῦμένη τῇ χειρόνοσ, καὶ
τὸ σῶμα δ' ψυχῆς ἐνεκα ἔχ.
τῆς ψυχῆς δ' ἐπὶ τὸ μὴ ἦν ἔ-
χον λόγον, τὸ δ' οὐκ ἔχον. ὁ-
πιρ ἐ χειροί. ὥστε τὸ ἀλο-
γον ἐνεκα τῇ λόγον ἔχοντι.
ἐν δ' ἐπὶ λόγον ἔχοντι ὁ νοῦς.
ὥστε τῇ τοῦ ἐνεκα πάντα ἔχ.
ἀναγκάζει ἢ ἀποδείξει. τῇ δ'
αἰ τοῦ αἰ νοῦς ἐνέργεια, ὁ
ράσας οὐσα νοητῶν, ὡς τῇ ὁ-
ρατικοῦ ἐνέργεια ὁρᾷ τὰ ὁ-
ρατά. νοήσας οὖν καὶ τοῦ πάν-
τα αἰρετά, τοῦς δὲ τὸ βέλ-
τιστον ἔχ. καὶ ψυχὴν μόνον. 15
τῇ δὲ βελτίστου τὰ ἄλλα σω-
ίστηκα χάριν. πάλιν δὲ ἔχ.
διανοήσας ἐλευθεροῦ μὲν ἦσαν,
ὅσα δὲ αὐτὰς αἰρεταί, δέ-
λαις δὲ τοικῆσαι αἰ δ' ἀλ- 20
λαι τὴν γνώσιν ἀπερίδουσα.
πρεῖτον δὲ πασχαλῶ τὸ δὲ
αὐτὸ, τῇ δ' ἄλλο. ὅτι καὶ
τὸ ἐλευθερον, τῇ μὴ ποιούτω.
χρωμένω δὲ ἔχ. πράξειων τῇ 25
δυστοία, καὶ αὐτὸς ὑπαβάλλ-
λη τὸ συμφέρον, ἐπὶ ταύτῃ
ἡγῆται, ἀλλ' ἐπιταί γὰ ταύ-
ταις καὶ τοῦ διακονήσοντος σώ-
ματος, ἐπὶ ἀναπίμπλαται γὰ 30
ἐπὶ τῆς τύχης, ὡς ὧν ἀποδίδω-
σι τὰς πράξεις, ὧν ὁ νοῦς κύρι-
ος, καὶ διὰ σώματος αἰ πολλοί,

præstantioris, nimirum corpus animi
causâ existit. Porro animi aliqua pars
est, quæ rationem habet: alia verò ea
destituitur, quæ quidem deterior est.
Itaque quod ratione caret causâ ejus,
quod ratione præditū est, existit. Cæ-
terum mens in eo est, qui habet ratio-
nem. Quare mentis gratia demonstra-
tio omnia esse cogit. Rursum mentis
cogitationes efficaces sunt, visiones ex-
istentes rerum, quæ mente & intelligē-
tia percipiuntur. Quemadmodum ef-
ficacitas oculi vim cernendi habentis
est, videre ea, quæ visu comprehendun-
tur. Intelligentiæ igitur mentisque o-
mnia expetenda sunt: mens verò solū
eorum, quæ in animo versantur, opti-
ma est. Iam ejus, quod optimum est,
gratia, reliqua constant. Rursum ex co-
gitationib. illæ planè liberæ erant, quæ
per se eliguntur, ancillis verò similes sūt
reliquæ, quæ cognitioni incumbunt.
Satiùs autem & melius ubiq; est, quod
per se expetitur, quàm quod propter
aliud. Nam & id quod liberum est, nō
est istius liberū. Iam illi, qui utitur mē-
te sensūq; actionum, et si ipse, quod u-
tile est, subiciat, mentisq; sententia im-
peret ac præcedat: ipsas tamen actio-
nes sequitur, corpore etiam ministeriū
suppeditante, & quidem fortuna quo-
que repletur. Pro quibus actiones red-
dit, quorum mens domina est. Pleraq;
etiam corporis ministerio conficiuntur.

Itaque cogitationum animi illæ, quæ expetibiles solum propter ipsam rerū nudam contemplationem pretiosiores præstantioresq; sunt illis, quæ ad alia utilia sunt. Per se autem in pretio habendæ sunt commentationes, inq; iis expetibilis animi sapientia. Propter actiones verò illæ, quæ circa prudentiam versantur. Itaq; honestum juxta ac pretiosum est in sapientiæ contemplationibus versari, non illis, quæ falsim sunt obvia. Non n. simpliciter omnis cōprehensio res est pretiosa & honorabilis: sed illa talis est, quæ principis sapientis est. atq; illa, quæ ejus administrationis, quæ est in universo, & sapientiæ ipsius cohabitatrix, propriæq; subjiatur. Etenim homo communi sensu & mente privatus plantis, iisq; quæ è terra funduntur, similis existit. Sola autem mente spoliatus obbrutescit & in belluam mutatur. Is verò qui affectu irrationali privatus est, at in mente manet, ut illius sit particeps, Deo assimilatur. Itaque pro virili enitendū est, ut illæ affectiones, quæ ratione destitutæ sunt, aboleantur: & puris mentis actionibus cum in seipsum, rùm etiam in ipsum Deum respicientibus utendum, curandūque, ut mentis revolutionibus vivamus, omni attentionis oculo amoréque ad hoc applicato. Si quidem Deus ejusque totum numen causā actionum contemplandum non

ὥς τῆς ὁρανοήσεως, αἱ δὲ αὐτὰ τὸ ψυχὸν τὸ θεωρεῖν αἰρεται, τιμωτέραν καὶ κρείττους τῆς πρὸς ἄλλα χρῆσιμον. δι' αὐτὰς δὲ ἵμοι αἱ θεωρίαι, καὶ αἰρετὴ ἐν ταύταις τῆς οὐδ' ἡ σοφία, ὅρα δὲ πράξεις αἱ καὶ φρόνησις. ὥς ὅρα θὸν καὶ τίμοι ἐν ταῖς καὶ σοφίᾳ θεωρίαις, δὲ οὐ δὲ τοῦ πάλιν ταῖς τυχεύσαις. οὐ γὰρ πάντα ἀπλῶς κατὰ ληψίς τίμοι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀρχοῦ σοφοῦ οὐτοῦ, ἐκ τῆς ἐν τῇ πᾶσι ἀρχῆς αὐτῇ καὶ σοφίας σύνοικος, καὶ οὐκ αἰῶς ἐν ὑποχείοιτο. αἰσθάνομαι μὲν οὖν καὶ τοῦ ἀφανισθῆναι ὁ ἀνθρώπος, φυτὴ γῆναι παρὰ ἀνθρώποις. τοῦ δὲ μότου ἀφρημίτος ἐκθρημιοῦται. ἀλογίας δὲ ἀφανισθῆναι, μένων δ' ἐν τῇ τῇ, ἐκθρημιοῦται θεῷ. καταμνηστὴν οὖν εἰς δύναμις τῆς ἀλογίας τὰ πάλιν. ταῖς δὲ τοῦ τοῦ καταλαῖς ἐπεργασίας, καὶ εἰς ἑαυτὸν καὶ τὸ θεῖον ἀφορώσαις χρῆσιον, καὶ ταῖς διεξόδοις τοῦ τοῦ ζῆναι μελετητὴν, πᾶσι τὸ τῆς ποροσοχῆς ὅμμα καὶ τὸν ἕρποντα πρὸς τοῦτο συνάψαιτα. οὐ γὰρ δὴ τὰ περὶ θεῖον καὶ τὰ θεῖα θεωρητέον τῆς πράξεων ἔκστα.

οὐ γὰρ φασὶ θεμιτὸν εἶναι χραί-
 ιεν τὴν θείαν τοῦ θεοῦ καὶ α-
 δουλοῦμενον τῷ τοῦ χρησίου
 ἀνθρώποις ἀναγκαίῳ. οὐδ' ὅ-
 λως τὸν τοῦν ἀσπασίον δὲ
 τὰς χρείας εἰκὸς πορὸς ταύ-
 τας. μόνος δὲ πασῶν τῶν ἁλ-
 λων, αἷς ἔχουμεν ἐπὶ τυχῆς δυ-
 νάμεων. ἐμπάλιν δὲ καὶ τὰς
 πράξεις, καὶ πάντα ἄλλα πορὸς 10
 τοῦν, καὶ τὸν θεὸν σωτακτί-
 ον, ὃ ὑπὸ τούτου καὶ εἶναι κα-
 τὰ μέρος καθηκόντων, τὸ ἀ-
 λόγισον ἀναμετρήσιον. δίκαια τε
 γὰρ ὃ κατ' ἀξίαν ἢ κρίσις, καὶ 15
 μόνη πασῶν ἰκαρὴ τὴν ἀληθι-
 νὴν ἀνθρώποις εὐδαιμονίαν
 παρασκευάζειν. ὃ γὰρ τῶν ἁλ-
 λων διαφέρειμεν ζώων, ἐν
 μόνῳ δὲ τούτῳ τῷ βίῳ δια- 20
 λείπει, ὃ οὐκ ἦν τι τυχόν, ὃ
 οὐ μὴ ἄλλῳ ἔχον ἀξίαν. λόγου
 μὲν γὰρ ὃ φρονήσεως μικρὰ τι-
 να καὶ ἐν ἐκείνοις αἰσχύματα,
 σοφίας δὲ θεωρητικῆς ταῦτα μὲν 25
 παρτελῶς ἀμοιρα. μόνους δὲ
 μέτεσι θεοῖς, αἷς αἰσθησέτης καὶ
 ὁρμαῖς πολλῶν, ἥδη ζώων τῆς
 ἀκρεβείας καὶ τῆς ἰσχύος λείπε-
 ται ἀνθρώπος, καὶ μόνος τοῦτο 30
 ὄντος ἀγαθὸν ἀναφαίριτον.
 ὃ δὲ περιέχει, συγχεροῦσι τῷ
 τοῦ ἀγαθοῦ ἵστοιαν. Οἱ δὲ

est. Non enim fas esse ajunt divini nu-
 minis cōtemplationem polluere illū,
 qui in servitutē est redactus, ejus, quod
 hominibus utile est ac salutare neces-
 sitate. Neque mens omnino propter
 necessitates amplectenda & amāda est.
 sed par est, ut ad eas illā amplectamur.
 Ipsa verò mens sola est omniū relīqua-
 rū facultatū, quas in animo habemus.
 Rurīum aēiones quoque & reliqua
 omnia ad mentem ipsūmq; Deum re-
 ferenda sunt, atque ab hoc, usq;, quæ
 particulatim hæc pertingunt, quod ra-
 tione destitutū est, metiendum. Iu-
 stum enim dignūmq; judiciū est, & so-
 lum omnium par est & sufficiens, ut
 hominibus veram germanāmq; felici-
 tatem paret. Quo namq; ab reliquis a-
 nimantibus differimus, id in sola hac
 vita exsplendescit atque interlucet, cui
 non erat aliquid vulgare & pāsīm ob-
 vium, neq; magna præditum dignita-
 te. Rationis quippe ac prudentiæ par-
 vi quidam & in illis ceu flammæ im-
 petus: at speculativæ sapiētīæ hæc pror-
 sus expertia sunt. Soli autem dii sunt
 participes, quemadmodum sensus ju-
 ctæ ac appetitiones, quibus ad agendū
 impellimur, adhuc vires multo exaltio-
 res sunt in plurib. animantibus, quàm
 in homine. Atque hoc solum bonum
 quod revera tale est, eripi nullo modo
 potest. Qui verò cōtinet præbetq; non
 reclamantibus honesti notitiam, nec

quaquam sanè quibusvis è vulgo se
subjicit in hoc vitæ genere, quod cum
honesto conjunctum est: sed ab illis,
qui fortunæ subjecti sunt, omnium se
maximè in libertatem asseruit. Qua-
propter etiam fiduciam sumere ex to-
to animo licet ei, qui in hoc vitæ gene-
re sit perseveraturus. Quid enim ei ab
ullo mortaliū poterit adimi, qui jam
pridem se procul removerit, & quasi
peregrinum reddiderit ab eo, quod si-
bi eripi de facili potest. Qui autem re-
vera seipsum habet, & in iis, quæ sua
sunt, vivit, adhuc iis, quæ sua ipsius sūt,
alitur, vitamque beatam vivit, eamq;
immensam, quo solo modo Deo cō-
junctus est. Igitur hæ nobis sint ad sapi-
entiam perfectissimam Pythagoricæ
adhortationes.

CAP. VII.

POSTquam autem nos homines dis-
serimus, verum minimè iis, qui di-
vinam vitæ particulam habent expe-
ditam & promptam, necesse est, ut isti-
usmodi admonitionibus, adhortatio-
nes ad civilem & activam vitam admi-
sceamus. Sic igitur dicimus. Quæ no-
bis ad vitā traducendam subjecta sūt,
veluti corpus, atque ea, quæ ad corpus
spectant, ceu instrumenta quædā sub-
jiciuntur. Horum autem usus valde
periculosus est, & alterutrum majus
redditur iis præsertim, qui illis non u-

μῶς μὲν τοῖς τυχεροῖς ὑποτάτ-
τοντες ἑαυτὸν καὶ τὸν βίον
τῇ σαρκαίᾳ. ὑποδίδει τὴν ὑποχείρι-
ον τῇ τύχῃ, μάλιστα δὲ πάν-
των ἑαυτὸν ἐλευθερώσαντος. διὸ
καὶ τὸ θαρρεῖν δεῖ ὅπως τὸ γυνώμε-
ον τέτρω διαειτλῆντα ἐνιστῇ τῷ
βίῳ. τινὲς γὰρ τὴν αὐτὴν ἀφαιρῶν-
ται τὸν πᾶσαν τὴν ἀφαιρεθῆναι οἷον
10 τὴν ἑαυτὸν ἀλλοτριώσαντα. ἐχρήσ-
θαι δὲ τὸν ὄντως ἑαυτὸν καὶ ζῶντα ἐν
τοῖς ἑαυτοῦ, καὶ ἐπιφύκτον ὅτι τὸ
αὐτῷ, καὶ τῆς ἀμετρήτου, ὅς σων-
ῇ πᾶσι θεῶν ἐυζωίας. τοιαῦτά μὲν
15 οὖν ἡμῖν ἐκτελεῖν αἰσχροῦς τὴν τελει-
οτάτην σοφίαν Πυθαγορικὰν καὶ πα-
ρακλήσεως.

Κεφ. Ζ.

ΕΠὶ δὲ ἀνδρες ποιεῖτε μεγαλο-
20 μύθῳ, ἀλλ' οὐχὶ τοῖς τὴν διεί-
αν μοῖραν τῆς ζωῆς περὶ χειρὸν
ἔχουσιν, δεῖ συμμυγνῆναι ταῖς
τοιαύταις παρακλήσεσιν ταῖς
περὶ τὸν πολιτικὸν βίον καὶ
25 περὶ τὸν πολεμικὸν ποροφικόν. ὥς δὲ οὖν
λέγομεν. τὰ ὑποκείμενα περὶ τὸ
βίον ἡμῖν, οἷον σῶμα καὶ περὶ τὸ
σῶμα, καθάπερ ὄργανά τινά ἐ-
πὶ δέχεται. τούτων δ' ἐπικίν-
30 δυνος ἐστὶν ἡ χρεία, καὶ πλεί-
ον θάτερον ἀπεργάζεται τοῖς
μὴ δέοντως αὐτοῖς χρημένοις.

δι

δι' τοίνυν ὀρέγεσθαι τῆς ἐπι-
 στήμης, κτᾶσθαι τὴν αὐτὴν, καὶ
 χρῆσθαι αὐτῇ ποροσηκόντως, δι'
 ἧς πάντα εὖ κησόμεθα. Φιλο-
 σοφητίον δὲ αὖ ἡμῖν, εἰ μίλλο- 5
 μιν ὀρθῶς πολιτεύεσθαι, καὶ
 τὸν ἑαυτοῦ βίον διάξειν ὠφελί-
 μως. Ἔτι τοίνυν, ἄλλαι μὲν
 εἰσιν, αἱ ποιοῦσαι ἕκαστον τῶν
 ἐν τῷ βίῳ κλεινοκτημάτων, ἐ- 10
 πστήμῃ. ἄλλαι δὲ αἱ χρώμεναι
 ταύταις, καὶ ἄλλαι μὲν αἱ ὑπη-
 ρέουσιν, ἑτέρας δὲ ἐπιτάττουσιν.
 ἐν αἷς ἔστιν, ὡς ἀνὴγαμον καὶ ἰεραὶς
 ὑπαρχέουσιν, τὸ κυρίως ὀρθοῦν. 15
 Εἰ τοίνυν μὲν ἡ τῷ κρίνειν ἔχου-
 σα τὸ ὀρθοῦν, καὶ ἡ τῷ λόγῳ χρω-
 μένῃ, καὶ ἡ τὸ ὅλον ἀγαθὸν δια-
 ρῶσα, ἡ τις ἔστι φιλοσοφία, χρῆ-
 σθαι πᾶσι καὶ ἐπιτάττειν καὶ φύ- 20
 σιν διτάλας, φιλοσοφίον ἐκ παν-
 τὸς ἔδοξε, ὡς μόνος τὸ φιλοσο-
 φίας τὸ ὀρθὸν κρίσιν, καὶ τὸ ἀνα-
 μάρτησιν ἐπιτακτικὴν φρόνησιν ἐν
 ἑαυτῇ περιέχουσαν. Ἔτι τοίνυν 25
 ἐπειταδυνατὰ καὶ ὠφελίμα πάν-
 τες αἰρόμεθα, παραδεικνύον, ὡς
 τὸ φιλοσοφεῖν ἀμφοτέρω ταῦτα
 ὑπάρχει, καὶ ὅτι τὸ χαλεπότερον τὸ
 κησόμεν ὑποδείξεται ἔχει τὴν με- 30
 γέθυον ὠφελείαν, τὰ δὲ πάντα
 τὰς ἡδίων πονεῖμεν. ὅτι μὲν ἐν ταῖς
 ἀρετῇ δὲ δικαίῳ καὶ τῷ συμφερόντι,

tuntur convenienter, & ut par est. Sci-
 entia igitur ante alia expetenda est, eaq;
 acquirenda, tūm illa decenter utendū,
 ut per illam omnia probè acquiramur.
 Quare si ritè respublica nobis admī-
 nistranda, adeoque vita cujusq; nostrū
 utiliter traducenda erit, sapientiæ stu-
 dio incumbendum est. Adhæc verò a-
 liæ scientiæ sunt, quæ efficiunt, ut unū-
 quodq; quod in vita necessarium est,
 meliore sit conditione. Aliæ verò, quæ
 iis utuntur: rursum aliæ, quæ subservi-
 unt: et aliæ, quæ præscribunt ac jubēt.
 In quibus est tanquā præcipuis & præ-
 stantioribus ducibus, quod propriè ho-
 nestum vocatur. Quid si igitur quæ so-
 la rectam rationem habet judicandi, &
 sola ratione utitur, quæq; universum
 bonum discriminat, quæ Philosophia
 est, uti omnibus & jubere secundum
 naturam potest, omnibus modis phi-
 losophandum est. Quippe sola Philo-
 sophia rectum, judicium & prudentiā
 intelligentiāque præcipiendi in se o-
 mnis experte criminis complectitur.
 Iam verò insuper, quoniam omnes, quæ
 potētia sunt juxta ac utilia, appetamus,
 ostendendum est sapientiæ studium u-
 trumque complecti, atq; acquirendi
 difficultatem habere inferiorem ma-
 gnitudine utilitatis. Omnes enim lu-
 bentius suscipimus & administramus,
 quæ præstatu faciliora sunt. Enim verò
 nos de iis, quæ iusta & cōducibilia sūt:
 adhuc

adhæc verò etiam de natura reliquaq;
 veritate proprio Marte scientias perci-
 pere posse demonstratu facile est. Nam
 semper priora posterioribus, & natura
 meliora deteriorib. cognobiliora sunt.
 Rerum enim definitarum & constitu-
 tarum statatq; vices habentium scien-
 tia potior est. Quemadmodū probus
 & moderati ingenii homo pravo ho-
 mine melior est. Illa namque eandem
 inter se habere differentiam necesse
 est. Potiusq; priora posterioribus effi-
 cientes causæ sint. Siquidē illis è me-
 dio sublatis, etiam ea, quæ ex illis sub-
 stantiam habent, tollūtur. Longa qui-
 dem numeris, lata verò longis, so-
 lida latis, deniq; elementa syllabis, uti
 nominantur. Itaque si quidem corpo-
 re animus præstantior est, (quippe na-
 tura ille corpore ad imperandum ac-
 commodatior est) circa corpus verò
 existunt artes & animi prudentiæ spe-
 cies, cum medendi ars, tum & exercē-
 di. Has. n. nos scientias constituimus,
 * & nonnullos eas habere dicimus: nè-
 pe manifestum est, animi quoque vir-
 tutumque animi esse aliquam curam
 atq; artem. Et in nostra potestate sitū
 est, eam percipere. Si quidem etiā cum
 majori ignorantia et ea capere possu-
 mus, quæ difficiliora sunt. Similiter et
 ea, quæ sunt de natura. Multò. n. prius
 necessarium est, causarum elemento-
 rumq; esse prudentiam, quàm eorum,

ἔτι δὲ περὶ φύσεώς τε ἐστὶ ἀλ-
 λης ἀληθείας, ἐπιστήμης διωκα-
 τὸν λαβεῖν ἐσμὲν, ῥαδιον ἐπιθεῖν.
 Ζητεῖται γὰρ γνωριμώτερα τὰ ὑπο-
 5 τρεα τῶ ὑστέρων, ἢ τὰ βελτίω τῶ
 φύσιν τῶ χειρόνων. τῶ γὰρ ὁρίσ-
 μένων καὶ τεταγμένων ἐπιστήμη
 μάλλον, ὥστε ἀνθρώπος ἐπι-
 εικῆς ἀνθρώπου φαύλης. τὴν αὖ-
 10 τὴν γὰρ ἔχειν ἀναγκαῖον αὐτὰ ὑπο-
 ἄλληλα διαφθεράν. αἰτίας τε
 μάλλον τὰ ὑποτέτερα τῶ ὑστέρων.
 ἐκείνων γὰρ ἀναιρεμένων ἀναιρέι-
 ται τὰ τὴν ἑστίαν ὅς ἐκείνων
 15 ἔχουσα. μήκη μὲν ἀριθμῶν, ἐπί-
 πεδα δὲ μετῶν. τριὰς δὲ ἐπιπί-
 δων, σοιχεῖα δὲ τῶ ὀνομαζομέ-
 νων συλλαβῶν. ὥστε ἑπὶ ψυχῇ
 μὲν σώματος ἀμενον ἀρχαίωτε-
 20 ρον γὰρ τὴν φύσιν ἔστι περὶ δὲ τὸ
 σῶμα τέχναι καὶ φρονήσεις εἰσιν,
 λαβρική τε καὶ γυμνασική. ταύτας
 γὰρ ἡμεῖς ἐπιστήμας τίθμεν, καὶ
 κενήσας τῶν αὐτὰς φαινόντων,
 25 δῆλον, ὅτι καὶ περὶ ψυχῆς καὶ
 τὰς ψυχικὰς ἀρετὰς ἔστι τις ἐπι-
 μάθεια καὶ τέχνη. καὶ διωματοίλα-
 βεῖν αὐτὴν ἐσμὲν, ἑπὶ γὰρ καὶ τῶ
 μὲν ἀγνοίας πλείονος καὶ γνῶναι
 30 χαλιπωτέρον. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν
 περὶ φύσεως. πολλὸ γὰρ ὑποτέ-
 ρον ἀναγκαῖον τῶν αἰτίων καὶ
 τῶν σοιχείων εἶναι φρόνησιν, ἢ τῶν
 ὑστέρων

ὑστερον. ἐ γὰρ ταῦτα ἤδη ἀπερρον,
 ἐπὶ ἐκ τούτων τὰ παλαιὰ πείρου-
 κων, ἀλλ' ὅτι ἐκείνων καὶ δι' ἐκείνων
 τ' ἄλλα γίνονται, καὶ σωρίζεται φαν-
 ρῶς, εἴτε γὰρ πῦρ, εἴτ' ἀήρ, εἴτ' ἀεὶ.
 5 θύμης, εἴτε ἄλλαι τινες φύσεις αἰ-
 τίας, καὶ παρῶται τ' ἄλλων, ἀδυνά-
 τος τ' ἄλλων τι γινώσκων ἐκείναις
 ἀγνοῦνται. πῶς γὰρ αἱ τινες ἢ λῶρος
 ἢ ὀρίζοι συλλαβὰς ἀνοῶν, ἢ ταύ-
 10 τας ἐκείναις μὴ δὲν ἤδη σοιχείων
 εἰδῶς; ὅτι μὴ ἐν τ' ἀληθείας καὶ τ'
 παρὶ ψυχῇ ἀρετὴ ὅτι ἐκείναις, καὶ
 διότι δ' ἡμεῖς οἱ λαοὶ ἀνθρώπων ἐσμέν,
 ταῦτα ἡμεῖς εἰρηδω παρὶ αὐτῶν. ὅτι
 15 δὲ μέγιστον ὅτι τ' ἀγαθῶν, καὶ πᾶσι
 τῶν ἀφελιμῶτατον ἤδη ἄλλων,
 ἐκ ἤδη δὲ δὴλοι. πάντες γὰρ
 ὁμολογῶμεν, ὅτι διὰ μὴ τὸν
 παρὸν αἰὶνῶτα ἀρχῶν, καὶ τὸν
 20 τὴν φύσιν καὶ τινος. τὸν δὲ ἡμέ-
 ρων ἀρχῶν, ἐκείνους ἐπὶ μόνον.
 οὗτος δὲ φρόνησις τις καὶ λῶρος
 ὑπὸ φρονήσεως ὅτι. ὅτι δὲ τις
 ἡμεῖς κατὰ, ἢ τις ἕρος ἀρετῶν
 25 ἐστὶν ἤδη ἀγαθῶν, πολλὴν δ'
 φρόνημος. ὅσα γὰρ αἱ οὗτος ἐ-
 λοιτο κατὰ τὴν ἐκείναις αἰ-
 ρουμένης, ταῦτα ἐπὶ ἀγαθῶν.
 καὶ κατὰ δὲ τὰ ἡμεῖς τοῦ
 30 τῶν. ἐπὶ δὲ πάντες ἀφελι-
 τῶν κατὰ τὰ κατὰ τὰς δι-
 κείας ὅτι. ὅτι μὴ γὰρ δικαίως

quæ posteriora sunt. Nam hæc non ab
 extremis, neq; ex hisce prima orta sūt:
 sed ex illis et p̄ter illa reliqua fiunt, et
 cōsistunt manifestè. Etenim sive ignis,
 sive aër, sive numerus, sive alia quædā
 naturæ causæ sunt, & primæ reliquo-
 rū, fieri non potest, ut aliorum, quicquā
 illas ignorantes cognoscant. Quo. n.
 pacto quis vel orationem aliquam co-
 gnoverit, qui syllabas ignoret, aut quo
 pacto hæc tenere poterit, qui literas
 nullas novit? Ergo quod sciētia aliqua
 sit veritatis virtutisque animi, & quod
 in nobis situm sit eas capere, hæc de iis
 nobis dicta sūnt. Quod autem hoc
 maximum sit bonorum omnium, &
 reliquorum omnium utilisimum, ex
 hisce manifestum redditur. Omnes. n.
 cōfitemur optimum quemq; & na-
 tura potentissimum imperare oportere.
 Legem autem magistratum & do-
 minum esse solum. Hæc porro quædā
 prudentia est, & sermo ab prudentia
 existit. Est autem illa nobis instar re-
 gulæ cuiuspiam, quæ bonorum exa-
 ctior est definitio, eo excepto, qui præ-
 dictus est prudentia cōsultusq; dicitur.
 Nam quæcumq; hic acceperit, attripiēs
 juxta scientiā, ea bona & honesta sūnt:
 mala verò, quæ hisce contraria sūnt,
 hoc est, quæ citra scientiam accipiuntur.
 Quandoquidem omnes maxime,
 quæ eum propriis cuiusq; naturis cō-
 veniunt, experunt. Etenim iustus iustè

vivere expetit: sic qui fortitudine præditus est, quæ ad fortitudinem faciunt, amat: & temperans, ut continenter temperanterq; vitam instituat. Nempe simili ratione manifestum est, omnium quoq; maximè prudentem expetitum esse, ut prudens sit & sapiens. Hoc enim opus huius potentia est: unde manifestum est, iuxta rationem maximè propriam, prudentiam bonorum omnium rem optimam esse. Philosophia autem fugienda non est, si quidē illa est, quemadmodum opinamur, sapientia possessio simul & usus. Sapientiam autem maximorum bonorū non decet pecuniarum causa navigare ad columnas Herculis, & frequenter pericula adire: verū ad comparandam prudentiam nullos labores suscipere, nec sumptus ullos facere velle, in primis turpe est. Sanè ita vivere, omnino servile fuerit: non autem si quis rectè vitam instituere expetat, sequiq; plerūque opiniones velit. *

& pecunias quidem quærat: at rerum honestarum nullam in universum curam habeat. Ac de utilitate quidem reiq; magnitudine satis superq; demonstratū esse existimo. Quod autem præ omnibus reliquis bonis huiusce acquisitio longè facillima sit, ex hisce facilè constare alicui poterit. Quæ enim futura est merces hominum iis, qui philosophia operam

ζῆν, ὁ δίκαιος. τὸ δὲ κατὰ τὴν ἀνδρείαν, ὁ τὴν ἀνδρείαν ἔχων, ὁ δὲ σώφρων τὸ σωφροῦν. ὁμοίως δὴλον, ὅτι καὶ τὸ φρόνῃν ὁ φρόνιμος αἰσθάνεται πάντων μάλιστα. τὴν γὰρ ἔργον πάντας τῆς διωκτικῆς, ὥστε φανερὸν, ὅτι κατὰ τὴν κυριωτάτῃν κρείττιστον ἐστὶ τῆς ἀγαθῶν ἢ φρόνησις. οὐ δὲ δεικνύειν φιλοσοφίαν, εἴπερ ὅστις ἢ μὴ φιλοσοφίαν, κατὰ πᾶν οἰόμεθα, κτλ. σις τὴν καὶ χρησὶς σοφίας. ἢ δὲ σοφία τῆς μεγίστης ἀγαθῶν ἐστὶ δὲ δεικνύειν χρημάτων ἔντα πλεονεξία. Ἡρακλέους σήλας, καὶ πολλὰς κινδυνεύειν, ὅσα δὲ φρόνησιν μηδὲν ποιεῖν μηδὲ δυνάμει. ἢ μὴ ἀνδραποδῶδες γὰρ τὴν ζῆν, ἀλλὰ μὴ, τὸ ζῆν ἐν γλήχῃ, καὶ ταῖς τῆς πολλῶν αὐτὸν ἀκολουθεῖν δόξαις, * ἀλλὰ μὴ τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦντας αὐτὴν καὶ τὰ μὴ χρήματα ζητεῖν, τῆς δὲ καλῶν κινδυνεύειν ὁμιλίας ποιεῖται τὸ παρὰ πάντας. Ἐπεὶ μὴ φιλείας καὶ μεγέθους παρὰ γὰρ τοῦ ἐκείνου ἀποδοτέον καὶ νομίζω. διότι δὲ πολλὰ ἴσῃ τῆς ἄλλων ἀγαθῶν ἢ κτλ. αὐτῶν, ἐκ τῆς δὲ παιδείας τις αἴτιον γὰρ τὴν μὴ ἀνθρώπων γινόμενοι τοῖς φιλο-

φιλοσοφοῦσι, δι' ὃν σωτόνως
 οὕτως ἂν διαποιήσων, πολλοὶ γὰρ
 πορευόμενοι εἰς τὰς ἄλλας τέ-
 χναι, ὅμως ἔξ ὀλίγου χρόνου θέ-
 σίας παρεληλυθῆναι ταῖς ἀρε- 5
 βίαις, σημαῖον μοι δοκεῖ τῆς περὶ
 τὴν φιλοσοφίας ἐξήρατος. ἔτι δὲ
 τὸ πάντας φιλοχωρεῖν ἐπ' αὐτῇ,
 εἰ βούλει, χαλεπὸν ἐφειμένους
 ἢ ἄλλων ἀπάντων οὐ μικρὸν 10
 τιμήματα, ὅτι μὴ ἡδονῆς ἢ προσ-
 ἑδρία γίνεται. ποιεῖν γὰρ οὐδὲς ἐ-
 θέλει πολλὸν χρόνον. πρὸς δὲ τέ-
 τοις ἢ χρῆσις πλεῖστον διαφέρει
 πάντων. οὐδὲ γὰρ δέονται πρὸς 15
 τὴν ἐργασίαν, ὁρῶντες ὅτι ἵστανται.
 ἀλλ' ὅπη τις ἂν θῇ τὸ οἰκουμένης
 τὴν διάνοιαν ὁμοίως παύει χάριν
 ὡς περὶ παρούσης ἀπείσεται τῆς ἀ-
 ληθείας. οὐκοῦν λαποδίδεται καὶ 20
 ὅτι διωκτὸν, καὶ διότι μέγιστον ἢ
 ἀγαθὸν καὶ κίνησθαι ῥάδιον ἢ
 φιλοσοφία. ὥς πάντων ἡγε-
 κει πορθύμως αὐτῆς ἀντιλαμ-
 βάσθαι ἄξιον. ἴδοι δ' ἂν τις 25
 τὸ αὐτὸ γνωριμώτερον. ἀπὸ
 τούτων τὸ φρονεῖν καὶ τὸ γινώ-
 σκειν ἔστι αἰρετὸν κατ' αὐτὸ
 τοῖς ἀνθρώποις. οὐδὲ γὰρ ζῆν
 διωκτὸν ὡς ἀνθρώποις ἀνδρῶν 30
 τούτων χρήσιμον τε εἰς τὸν βί-
 ον ὑπάρχει. ἔστι γὰρ ἡμῖν ἀσάθην
 παραγίνεται, ὅτι μὴ λογιζομένη

navant, ob quam adeò contentè quis
 labores sumit, multumq; remissos ad
 alias artes: ex parvo tamèn temporis
 spacio currentes pervenisse ad omni-
 um exactissimas consummationes, id
 mihi signum esse videtur facilitatis ex-
 peditæ ad sapientiã ipsam percipiendã.
 Adhęc verò cùm omnes libenter circa
 eã, tanquam in loco versentur, eiq; o-
 peram & studium navare non renuant,
 aliis rebus omnibus relictis, hoc nimi-
 rum non parvum argumentum est, ei
 cum jucunditate primum locum exsi-
 stere. Etenim nemo cupit diu multũ-
 q; labores exantlare. Præterea usus hu-
 jus plurimum ab ceteris omnibus dif-
 fert. Neq; enim indigent ad opus per-
 ficiendũ instrumentis nec locis: sed ubi-
 cunq; locorum totius mudi aliquis
 mentem defixerit, undiq; similiter tā-
 quam præsentem tangit apprehendit-
 que veritatem. Itaq; ostensum est tum
 possibile esse, tum quia bonorum ma-
 ximum est, facillè cõparari posse philo-
 sophiam. Quare omniũ causã dignũ
 est, ut eam promptè & alacriter amba-
 bus, quod dicitur, manibus suscipia-
 mus. Hoc ipsum quis planius familia-
 riusq; intellexerit. Ab hisce & sapien-
 tia & scientia per se expetenda est ho-
 minib. Neq; enim vivere possibile est,
 quasi hominibus sine hisce ad vitam
 transigendam utile sit. Nam nihil no-
 bis boni contingit, quod non perficia-

tur iis, qui cum mente aliquid reputa-
runt, juxtaq; prudentiam operati sunt.
Enimverò feliciter & beatè vivere vel
in valetudine & salute situm est, vel in
possessione virtutis vel deniq; in pru-
dentia, juxta hæc omnia philosophan-
dum est. Hæc enim per philosophiæ
studium nobis maximè et syncerè cō-
tingunt. Iam verò illarum rerum, quæ
in nobis sunt, alia est animus, alia cor-
pus. Atq; ille quidem imperium ha-
bet, in hoc verò imperiū habetur. Atq;
ille utitur, hoc verò tanquam instru-
mētum subjicitur. Semper igitur hoc
ad eum, qui imperium habet, quique
utitur quasi acie constructa comparet
ejus ul^o, cui imperatur, & quod instru-
mentum est. Animi quidem ratio est;
quæ secundum naturam imperium
administrat, & de nobis judicat. Cor-
pus verò animum rationemq; sequi-
tur, soletq; imperio subditum esse.
Omnia autem probè disposita & affe-
cta sunt juxta propriam virtutem. Si-
quidem hanc cōsecutum esse, bonum
honestumq; est. Enimverò quum præ-
cipua quæque, maximèq; propria ac
pretiosissima virtutem habeant, tūta
ejus sunt generis, ut benè disposita at-
que affecta censeantur. Melioris igitur
natura melior est secundum naturam
virtus. Melius autem censendum est,
quod secundum naturam magis im-
peritat, & instar principis ducit, ut ho-

κοις καὶ καὶ φρόνησιν ἐνεργή-
σαι τελευτᾷ. καὶ μὴν εἴ-
τε τὸ ζῆν εὐδαιμόνας ἐν τῷ
χαίρειν ὅστις, εἴτε ἐν τῷ τὴν
ἀρετὴν ἔχειν, εἴτε ἐν τῇ προ-
ήνυ. κατὰ ταῦτα πάντα φι-
λοσοφῆσιν. ταῦτα γὰρ μάλι-
στα καὶ εὐλειτουργῶς ὁ καὶ τῷ φι-
λοσοφῆν ἡμῖν παραγίγνεται.
10 Ἐστὶ τοίνυν τὸ μὲν ὅστις ψυ-
χὰ ἥσ' ἐν ἡμῖν, τὸ δὲ σῶ-
μα. καὶ τὸ μὲν ἄρχει, τὸ δὲ
ἄρχεται. καὶ τὸ μὲν χεῖται,
τὸ δὲ ὑπόκειται ὡς ὄργανον.
15 αἰ τοίνυν πρὸς τὸ ἄρχεσθαι καὶ
τὸ χρῶμασθαι συντάττεται ἡ
τοῦ ἀρχομένου καὶ τῆς ἀρ-
χάνου χρεία. τῆς δὲ ψυχῆς
τὸ μὲν λέγειν ὅστις, ὅπερ
20 κατὰ φύσιν ἄρχει καὶ κρίνει πε-
ρὶ ἡμῶν. τὸ δὲ ἐπιταί τε καὶ
πέφυκεν ἄρχεσθαι. πάντ' δ' ἐπὶ
ὁρίζεται κατὰ τὴν αἰσίων ἀ-
ρετὴν. τὸ γὰρ τυγχάνειν ταύ-
25 τος, ἀγαθόν ὅστις. καὶ μὴν
ὅταν γὰρ ἔχη τὰ μάλιστα καὶ
κρυψέτατα καὶ τιμωτάτα καὶ
ἀρετὴν, τὸ τε εὖ ὁρίζεται.
πρὸς βέλτερον δὲ ἀγαθὸν φύσιν βελ-
30 τίον ἐστὶν ἡ καὶ φύσιν ἀρετῆς.
βέλτερον δὲ τὸ καὶ φύσιν ἀρ-
χεῖν καὶ μᾶλλον ἡ γαμο-
νικόν, ὡς ἀνδραγαθὸς πρὸς
τὰ

καὶ ἄλλα ζῶν. οὐκοῦν ψυχὰς μὲν
σωμάτων βέλτερον ἀρχαίωται· ὅτι
ψυχῆς δὲ τ' ἀρχαίωται· ἔστι δὲ διάνοι-
α. ὅτι ὅτι τοιοῦτον ὁ καλεῖται καὶ κα-
λεῖται. ἔστι δὲ τ' ἡ καὶ δὲ τ' ἐν φησὶ παρὰ τ-
ῆς, ἡ τις παρὰ τ' ἐν ἐστὶ ἀρετῆς. οὗτω
τῇ μέρους ἀναγκαῖον ἐστὶ πᾶσι
ἀρετῶν ἀπὸ τῆς ἀπλῶς τὴν πᾶσι καὶ ἡ-
μῖν. ἔστι δὲ τ' ἀνὰ τὸ οἶμαι θείη τις,
ὡς ἡτοι μέρον, ἡ μάλιστα ἡμῶς
ἐσμὲν τὸ μέρον τῆς. ἔστι τοίνυν
ὅταν ὁ πῶς ἐστὶν ἐργον· ἐκείνου
καὶ κατὰ συμβεβηκός, ἀλλὰ κα-
τὰ ὡς ἀναγκαῖον, καλλίστη
ὑποταγῇ, τότε καὶ τὸ ἀγαθόν
ἐστὶ λεγέον. ταύτη ἡ ἀρετὴν θη-
τίον ἐστὶ κυριώτατον, καὶ τ' ἡ
ἐκείνου αὐτὸ τῆς πῶς ἐστὶν ἀ-
πὸ τῆς ἀρετῆς. τοῦ μὲν οὖν σὺν
θείου καὶ μετὰ τὸν, πλείους καὶ
διαφοροὶ ἐργαίαι. τοῦ δὲ τ' ὅτι
σὺν ἀπὸ τοῦ, καὶ μὴ πῶς τὴν οὐσίαν
ἐργον, μίαν ἀναγκαῖον εἶναι τ' ἡ
καὶ τ' αὐτὸ κυριώτως ἀρετῆς. Εἰ μὲν
οὖν ἀπὸ τοῦ τῆς ζῶν ἐστὶν ὁ ἀν-
θρώπος, καὶ κατὰ λόγον καὶ
εἶναι αὐτῶν ἡ οὐσία, οὐ κατὰ
λόγον ἐστὶν αὐτῶν ἐργον, ἡ μόνον ἡ ἀπὸ
βίαιαν ἀλλ' ἀρετῆς, καὶ τὸ πῶς τ' ἡ
ὅτι αὐτὸ ἀπὸ τοῦ εἶναι. εἰ δὲ ἐστὶν ἐκ πλείον-
των διωκόμεναι ἐκ πῶς, δὴλον
ἐστὶν, ὡς ἀπὸ τῆς πῶς πῶς ἐστὶν
τῆς ἀρετῆς, αὐτὸ τοῦ τῶν τῶν βέλτερον

mo collatus cum ceteris animalibus.
Proinde corpore quidem animus lon-
gè præstantior est, (congruentior quip-
pe imperio est) animo verò melius est
id, quod rationem habet & mentem.
Tale enim est quod jubet juxta ac pro-
hibet. Atque oportere aliquid facere,
aut non oportere, quæ ipsa virtus est.
Hujusce partis necessariam esse simpli-
citer & omnibus & nobis maximè e-
ligendam. Siquidem hoc, ut existimo,
constituerit aliquis, quasi vel solum,
vel maximè nos simus ea ipsa pars.
Adhæc quum quodcumq; opus existi-
terit non per accidens: sed per se dictū,
optimè perfectum fuerit, tum & ipsū
honestum esse dicendū est. Eodē mo-
do virtus supremo loco constituenda
est, juxta quam unusquisque hoc ipsū
solitus est conficere. Compositi igitur
& dispersi plures diversæque existunt
actiones & efficacitates. Ejus autem,
quod natura simplex est, neque substā-
tiam ad aliquid habet, unam esse pro-
priè per se virtutē necesse est. Etenim si
homo est animal quoddam simplex,
atq; ejus substantia in hoc ordinata est,
ut secundum rationem moveat, non
aliud ipsius opus est, quàm sola exactis-
sima veritas, ac veritatē dicere, vel eam
asserere de rebus, quæ existunt. Quod
si aut ex pluribus facultatibus ingen-
datum est, manifestū est id, à quo plura
perficiuntur, illorum semper optimū

opus esse: sicuti exempli gratia ejus, qui
 medicinā proficitur, sanitas, & guber-
 natoris salus & conservatio. Nihil autē
 habemus dicere melius, opus mentis,
 quā nostri, qui mentis beneficio utitur,
 animi. Veritas igitur præcipuū omni-
 um opus est in parte, quæ est animi.
 Hæc autem pars agit simpliciter secū-
 dum scientiam. Magis verò juxta eam,
 quæ magis est scientia. Eodem modo
 se habet cōtemplatio, princeps omniū
 finis. Quum enim duorum existentii-
 um alterum propter alterum eligendū
 fuerit, id quod illorum melius fuerit,
 magis etiam eligendum, eo quod etiā
 alterum eligēdum sit. Veluti exempli
 gratia, voluptas quidem rerum, quæ
 jucundæ sunt, sanitas autem rerum sa-
 lubritum. Hæc enim horum dicuntur
 instrumenta efficientia. Quare nihil est
 magis eligendum sapientia, quæ in a-
 nimo est, quam dicimus esse potentiā
 earum rerum, quæ in nobis sunt prin-
 cipalissimæ, quā habet cum habi-
 tu dijudicare. Nam pars cognobilis &
 separatim & conjunctim omni anima
 præstantior est. Hujus autem scientia
 virtus est. Non igitur ejus opus est nul-
 la illarum virtutum, quæ particulatim
 dicuntur. Omnium quippe est præsta-
 tior. Finis verò qui constituitur, sem-
 per est melior ea, quæ efficit, scientia.
 Neque verò universa animi virtus sic
 opus est, neq; felicitas. Si enim causā

ἔργον ἔστιν, οὐκ ἰατρικὸς ὑγιαίνει,
 & κυβερνήτου σωτηρία. βέλτι-
 ον δὲ οὐδὲν ἔχοντες λέγειν ἔρ-
 γον τῆς θρασύτητας, ἢ τὴ δια-
 5 ιουμένηου τῆς ψυχῆς ἡμέρῃ.
 ἀλήθεια ἀρα τὸ κυριώτατον
 ἔργον ἐστὶ τοῦ μορίου τοῦ τῆς
 ψυχῆς. τοῦτο δὲ θρά καὶ ἐ-
 πιστήμην ἀπλοῶς. μᾶλλον δὲ
 10 κατὰ τὴν μᾶλλον ἐπιστήμην.
 ταύτῃ δ' ἐστὶ θεωρία τὸ κυ-
 ριώτατον τέλος. ὅταν γὰρ δι-
 οὐ ὅταν θάτερον δια-
 15 τερὸν αἰρετῇ ἢ, βέλτιον ἐπὶ τοῦ-
 το καὶ μᾶλλον αἰρετῇ, διότι
 αἰρετὸν ἐστὶ καὶ θάτερον. οἷον ἡ
 δονὴ μὲν ἔξ' ἡδύων, ὑγεία δὲ
 ἔξ' ὑγιεινῶν. ταῦτα γὰρ ποιο-
 ῦνται λίγαται τούτων. οὐκ
 20 οὐν τῆς φρονήσεως, ἢ φαμέν
 δύναμιν ἐστὶ. τὴ κυριώτατου τ
 ἐν ἡμῖν, οὐκ ἐστὶν αἰρετώτερον
 ὡς ἔχεις ὥστε ἔχειν κρήνην.
 τὸ γὰρ γνωστὸν μέρος καὶ γε-
 25 ρὺς καὶ συγκαίμενον, βέλτιον ἐστὶ
 πάσης τῆς ψυχῆς. ταῦτα δὲ ἐπιστή-
 μη, ἀρετή. καὶ ἀρα ἐστὶν ἔργον αὐ-
 τὸ οὐδὲν αὐτῶν κατὰ μέρος λε-
 γομένων ἀρετῶν. πασῶν γὰρ ἐστὶ
 30 βελτίον. τὸ δὲ ποιούμενον τέλος
 αὐτὸ κρείττον ἐστὶ τῶ ποιούσης ἐπιστή-
 μης. οὐδὲ μὴν ἀπαντα τῆς ψυχῆς ἀ-
 ρητὰ, οἷον τὰς ἔργον, οὐδ' ἡ τοῦ δαιμονίου.

• Εἰ γὰρ ἐστὶ ποικίλη, ἑτέρα ἑτέρῳ
 ἔστι, ὥσπερ οἰκοδομὴ καὶ οἰκία, καὶ
 ἡ οὐκ ἐστὶ μέρος τῆς οἰκίας. ἡ μὲν γὰρ
 φρονήσις, μόριον τῆς ἀρετῆς ἐστὶ καὶ τῆς
 εὐδαιμονίας. ἡ γὰρ ἐκ τῆς αὐτῆς, ἡ αὐ- 5
 τῆς φαινομένη ἐστὶ καὶ εὐδαιμονία. ἐκ
 τῆς καὶ κατὰ τὸ λόγον τῆς αὐτῆς αὐτῶν
 εἶναι τῆς ἐπιστήμης ποικίλης. βέλτιον
 γὰρ δὲ τὸ τέλος εἶναι τῇ γυγνούμενῃ.
 ὥδ' ἐν δὲ βέλτιον εἶναι φρονήσεως, 10
 πολλὴν εἰς τὴν εὐρημένον. τῶν δὲ ἐ-
 δὲ ἑτέρων αὐτῆς ἐστὶν ἔργον. θεωρη-
 κήσῃ γὰρ φαινομένη εἶναι ταύτην τῆς
 ἐπιστήμης ἐπὶ τῆς αὐτῆς αὐτῶν ποί-
 σιν εἶναι τὸ τέλος. τὸ φρονεῖν γὰρ, καὶ 15
 τὸ θεωρεῖν ἔργον τῆς ἀρετῆς ἐστὶ. καὶ τὸ
 πάντων ἐστὶν αἰρεσιώτατον τοῖς ἀν-
 θρώποις. ὥσπερ οἰκία καὶ τὸ τοῖς οὐ-
 μασι δόξαν, ὃ καὶ ἐλοῖτο τις ἀνέχων,
 εἰ καὶ μή τι μέλλον γίγνηται δι' αὐτὸ 20
 παρ' αὐτῆς τῆς δόξης ἐξ ἑστέρας. ἐστὶ δὲ δόξαν
 ἀπαπῶν μὲν δι' ἐαυτὸν καὶ ὡς μὲν
 γυρεῖ τὸν, ἐστὶ πάντες τὸ φρονεῖν, καὶ
 τὸ γινώσκον. ἐκ αἰῶνος ἀπαπῶν. ἐστὶ
 εἰς τὴν ἀπαπῶν, τὸ δὲ εἰς διὰ τὸ συμβε- 25
 βυλῆναι ἑτέρων αὐτῆς τι, ὃ ἅλως ἐστὶ
 μέλλον. ὅς τις βυλῆσθαι, καὶ μέλλον
 ὑπάρχει τῷ ὅ. ὅσον εἰ τυχεῖται τις
 αἰρεσιμὸς τὸ περιπατεῖν, ἐστὶ εἰς γ-
 νου. εἰ δὲ μέλλον αὐτῆς ὑμῶν, ὃ 30
 ἔρχεται. καὶ διὰ τὸ παραγίγνηται,
 μέλλον αἰρεσιμὸς τὸν, καὶ ἐλοῖτο
 γνους θάψας. εἰ τοῦτω ἐστὶν ἀλη-

efficiens est, alia aliorum erit effectrix.
 Quemadmodum ædificandi ars domus
 erit, quæ ipsa non est pars domus. Sanè
 prudentia tam virtutis, quàm felicitatis
 pars est. Enimverò vel ex hac illave fe-
 licitatem esse dicimus. Itaque & juxta
 hanc legem fieri non potest, ut scien-
 tia sit effectrix. Melior enim est finis il-
 la re, quæ efficitur. Nihil autem pru-
 dentia melius est, præterquam si quis
 eorum, quæ dicta sunt, existimet quid
 melius: at horum nihil aliud illius est
 opus. Itaque speculativam quandam
 hanc esse scientiam dicendum est: quā
 doquidem fieri nequit, ut rei effectio
 finis sit. Proinde sapere & contemplari
 virtutis est opus. Hocque hominibus
 omnium maximè eligendum est. Sic-
 uti arbitror & oculis cernere, aliquis,
 ut habeat, elegerit, & si nihil futurum
 esset propter hoc aliud præter ipsū vi-
 sum. Adhæc si quis amet visum per se,
 satis hoc testatur, omnes prudentiam
 ac scientiam extremè amare & dilige-
 re. Adhæc si quis diligit aliquid prop-
 terea, quòd aliud quid ei acciderit, ma-
 nifestum est cum magis expetiturum,
 cui hoc ipsum magis adest. Ut exem-
 pli gratia, si quis expetat, ut possit am-
 bulare, quia hoc salutare & salubre est.
 30 Magis autem ei salubre fuerit currere:
 & si fieri potest ut hoc adsit, potiùs hoc
 ipsum eliget, etsi eligeret, quòd minus
 novisset. Si igitur vera & germana o-
 pinio

pinio prudentiæ similis est, si quidem eligendum est verè hanc opinari, id-
 que in tantum, quantum propter
 veritatem similis est prudentiæ, si ma-
 jor fuerit prudentia, magis illa eligen-
 da expetendaque erit, quàm verè o-
 pinari. At enim quod sensu vivit, ab
 eo, quod non vivit, discernitur, sen-
 súsque præsentia ac potentia vita defi-
 nita est, quo dempto non meretur
 dici vita, quia exempta vita est ei pro-
 pter sensum, quem jam pridem ami-
 sit. Porro autem vis et potentia sen-
 sus vel visus differt, eo quod manife-
 stissima sit. Ideoque etiam maximè il-
 lum eligimus expetimusque. Iam om-
 nis sensus potentia est, quæ corpore
 cognoscitur. Quemadmodum audi-
 tus strepitum sensu percipit per aures.
 Itaque si vivere quidem eligendum est
 propter sensum, sensus autem est co-
 gnitio quedam, & quia ea cognosce-
 re possumus animum, idèò eligimus.
 Iam pridem verò diximus, quemad-
 modum duarum rerum semper ma-
 gis eligendum est, cui idem magis ad-
 est. Sensuum certe necesse est, visum
 ante omnia eligendum expetendum-
 que esse juxta ac pretiosum. Visu verò
 reliquisque omnibus sensibus, & qui-
 dem vna ipsa magis expetenda pruden-
 tia est, veritate magis propria. Itaque
 mortales omnes prudentiam potissi-
 mè prosequuntur. Etenim vitam aman-

θῆς δόξα φρονήσι ὁμοίον, εἰπερ
 αἰρετὶ τὸ δοξάζειν ἀληθῶς ταύ-
 τῳ, ὃ καὶ τὸ αὐτὸ καὶ ὅσον
 ὁμοίον τῇ φρονήσει διὰ τὴν ἀλή-
 5 θειαν, εἰ μᾶλλον τοῦτο τὸ φρο-
 νεῖν ὑπάρχει μᾶλλον αἰρετὶ τὸ
 φρονεῖν ἔσαι ἢ δοξάζειν ἀληθῶς.
 ἀλλὰ μὴ τόγῃ ζῆν περ αἰσθητικῶς
 διακρίνεται τοῦ μὴ ζῆν. ὃ τὰ ἴσῃς
 10 παρουσία καὶ διαύγει τὸ ζῆν δι-
 ώριται. ὃ ταύτης ὁμοειδέως, ἐκ
 ἑστὶν ἄξιον ζῆν, ὡς ἀναίρεμεν τοῦ
 ζῆν αἰσθητικῶς ἢ αἰσθητικῶς. ὃ δ' αἰ-
 σθητικῶς ἢ τὸ φρονεῖν διαφέρει εἶνα.
 15 μὴ τὸ φαίνεται αἰσθητικῶς. καὶ διὰ τῆ-
 το καὶ μάλιστα αἰροῦμεθα αὐτὸ. αἰ-
 σθητικῶς δὲ πᾶσα δύναμις ἐστὶ γινώ-
 σκειν διὰ σώματος, ὡς περ ἡ ἀ-
 κροῖ τοῦ ψόφου αἰσθητικῶς διὰ τῆ
 20 ὥτων. οὐκοῦν εἰ τὸ ζῆν μὴ ἐστὶν αἰ-
 ρετὶ διὰ τῆ αἰσθητικῶς. ἢ δὲ αἰσθητικῶς
 ἰσῶς τις, καὶ διὰ τὸ ἰσῶς εἶναι αὐ-
 τῇ δύναμις τῆ ψυχῆς, αἰροῦμεθα.
 πάλαι δὲ εἰπομεν, ὡς περ δύοιν
 25 αἰσθητικῶς αἰρετὶ, ὃ μᾶλλον ὑ-
 πάρχει ταύτῃ. ὃ μὴ αἰσθητικῶς
 τὴν ὅλῃ ἀνάγκη μάλιστα αἰρετῆν
 εἶναι καὶ τιμίας. ταύτης δὲ καὶ ὃ
 ἄλλων ἀπασῶν αἰρετικῶν καὶ τῆ
 30 ζῆν ἐστὶν ἡ φρονήσις ἀναίρετα ὃ
 ἀληθεύει. ὡς περ αἰσθητικῶς ἀνδρα-
 ποῖ τὸ φρονεῖν μάλιστα διαίκα-
 σται. τὸ γὰρ ζῆν ἀγαπῶντες, τὸ

φρο-

φρονεῖν ἐν τῷ γνωρίζειν ἀγαπᾶσι.
 δι' ἐδὲν γὰρ ἑτερον αὐτὸ τιμῶσιν,
 ἢ διὰ τῆς αἰσθησιν, καὶ μάλιστα
 διὰ τῆς ὁψιν. ταῦτα γὰρ τὴν δὲ
 ναμὺν ὑπερεκλλόνως φαίνονται
 φιλομεῖτες. αὐτὰ γὰρ τοῦς τὰς
 ἀλλὰς αἰσθήσεως, ὡς περ ὁμοίη-
 μη τις ἀπεχρῶς ὅσον.

Κεφ. η.

ΟΤ' ἄλλοι δ' ἴτι καὶ 10
 ὑπὸ τῆς κοινῆς ἐνοίας
 ὑπομνήσας τὸ ἀποκείμενον,
 ὑπὸ τῆς ἐναργῶς παῖσι φα-
 νομένων. παρὰ δὲ οὐκ ἐπὶ
 τὸ γὰρ ἀποδιδόναι, ὡς οὐδεὶς 15
 ἀνέλοιτο ζῆν, ἔχον τὴν
 μεγίστην ἀπ' ἀνθρώπων οὐ-
 σίαν καὶ δύναμιν, ὅστις
 πῶς μὲν τοι τὰ φρονεῖν καὶ
 μακρόθυμον. οὐδ' εἰ μέλλοι 20
 τοὺς νεανικωτάτας ἡδονὰς ζῶ-
 εν χαίρων, ὡς περ ἔνιοι τῆς
 ἀφροσύνης διαγρυσιν.
 οὐκοῦν ἀφροσύνην, ὡς ἔοικε,
 μάλιστα πάντες φεβγούσιν. ἐν 25
 αὐτοῖς δὲ φρόνησις ἀφροσύνη.
 τῆς δὲ ἐναγνίας ἐκείτην,
 τὸ μὲν φάκτιον ὅσον, τὸ
 δὲ αἰρετόν. ὡς περ οὐκ τὸ
 κάμειν φάκτιον, οὕτως

tes sapere & cognoscere vel scire in pri-
 mis avent. Siquidem propter nullam
 aliam causam hoc colunt & in pretio
 habent, quam propter sensum & præ-
 cipue propter visum. Hanc enim vim
 supra modum videntur amare & dile-
 ctione prosequi. Ipsa namque ad alios
 sensus revera tanquam scientia quædā
 est.

CAP. VIII.

A D hæc verò non fuerit inconve-
 niens neque absonum, ab com-
 munibus notionibus, quod proposi-
 tum est, in memoriā reducere, itémq;
 ab illis, quæ manifestò cunctis apparēt.
 Nulli autem hoc in primis manifestū
 conspicuumq; non est, mortalium ne-
 minem vitam electurum, omniū vel
 maximas ab hominibus habentē for-
 tunas potentiāq;, qui mente captus,
 hoc est, sapientia privatus sit & furore
 percitus. Imò ne quidē, etsi cum gau-
 dio in voluptatibus maximè juvenili-
 bus victurus foret, quemadmodum
 nonnulli ex delirantibus & mente ca-
 ptis vitam traducunt. Itaq; mentis a-
 lienationem & insipientiam omnes, ut
 videtur, maximè fugiunt. Prudentia
 verò res contraria est insipientiæ. Vrrū
 que verò contrariorum alterum quidē
 fugiendum, alterum autem eligendum
 est. Quemadmodum igitur ægrotare
 & morbidum esse fugiendum est: ita

GG

sanum esse & bene valere, nobis eligē-
 dum. Itaque prudentia, uti videtur, iu-
 xta hanc quoque rationem, omnium
 maximè videtur expetenda. Neq; ali-
 ud quicquam eorum, quæ simul acci-
 dunt, uti communes notitiæ testantur,
 expetendū. Et si enim quis oīa quoq;
 haberet, sed putrefactione corruptus
 foret & morbidus, talis vita viro pru-
 denti nequaquam eligenda esset. Nam
 ne reliquorum quidem bonorum u-
 tilitas ulla est, quā ut omnes sapiant,
 quatenus cōmuni sensu præditi sunt,
 ac rem hanc gustare queunt, nihil reli-
 qua esse arbitrantur. Eām q; ob causā
 neque ebrius, neque puer quisquam,
 nec vel unus aliquis nostrū sustinu-
 erit ad finem usque vitam. Idē quoque
 somnus quidem jucundis-
 simus, sed expetendus non est, et si sub-
 diderimus dormienti omnes volupta-
 tes præfetes, quod imaginationes, quæ
 quidem in somno accidunt, falsæ, at
 quæ vigilantibus accidunt, veræ sint.
 In nullo enim ab aliis differt somnus
 & vigilia, præter quā in eo, quod a-
 nimus vigilantis, ut plurimū quidē
 verum dicit, at illius, qui dormit, sem-
 per frustratur & à vero aberrat. Nam
 insomniorum imagines etiam omni-
 nō falsæ sunt. Ac plerisque mortem
 fugere, hoc ipsum argumentum est, a-
 nimus cupidum esse discendi. Fugit
 enim ille animus, qui non cognoscit

αἰρετὸν ἡμῖν τὸ ἐμμεναι. φρόνησις
 οὐκ, ὡς ἔοικε, ἐκ κατὰ τῆς τοῦ
 λόγου φαίνεται τὸ πάντων αἰ-
 ρετώτατον. οὐδ' ἑτερόν τι ἤν
 5 συμφορούντων, ὡς μῦροῦσιν
 αἱ κοιναὶ ἵναιαι. εἰ γὰρ ἐπαρ-
 τα τις ἔχοι, διαφθάρμενος δὲ
 εἴη καὶ νοσῶν, πρὶ φρονεῖν
 οὐχ αἰρετός ὁ βίος. οὐδ' ἐν γὰρ
 10 ὄφελος οὐδ' ἤν ἄλλων ἀγα-
 θὰν, ὥς πάντες κατ' ὅσον
 αἰσθάνονται τῷ φρονεῖν, καὶ γινώ-
 σκται δύνανται τοῦτο τῷ φρο-
 νήματος, οὐδ' οἶονται τ' ἄλ-
 15 λὰ εἶναι. ἐπεὶ ταύτῃ τῇ
 αἰτίᾳ οὐτ' ἂν μεθίων, οὐ-
 τε σωθίον, οὐδ' ἂν εἴς ἡμῶν
 ὑπομένειν εἶναι δεῖ τῶν
 βίον. διὰ δὲ τῆς τοῦ ἐκ
 20 θεοῦ, ἥδιστον μὲν, οὐχ αἰρε-
 τὸ δὲ, καὶ ὑποθώμενα σω-
 σαι πρὶ καθεύδοντι παρῶσαι
 τὰς ἡδονὰς, δὲ ὅτι τὰ μὲν κατ'
 ὑπὸν φαίλασμα καὶ ψάδῃ. τὰ δὲ
 25 ἐγρηγορόσιν, ἀληθῆ. διαφέρει γὰρ
 οὐδ' ἐν τ' ἄλλων τὸ καθεύδειν, καὶ
 τὸ ἐγρηγορεῖν, πλὴν πρὶ τ'
 ψυχῇ, τὸς μὲν πολλὰς αἰσθάνου-
 σιν, καθεύδοντος δὲ αἰὲν ἀψύχου.
 30 τὸ γὰρ τ' ἐνυπνίων εἶδωλον ὅς τις καὶ
 ψεύδους ἀπαρ. καὶ τὸ φεῖγαι δὲ τ'
 θάνατον ὥς πολλὰς αἰσθάνουσι τ' φι-
 λομαθίας τ' ψυχῆς. φεύγει γὰρ ἡ μὲν
 γινώ-

γηώσκει τὸ σκοτῶδες, καὶ τὸ
 μὴ δῆλον, φύσιν διώκει τὸ φα-
 νερὸν ἐν τῷ γινώσκειν. διὸ καὶ μά-
 λιστα τοὺς αἰτίους ἡμῖν τῷ τὸν
 ἥλιον ἰδεῖν καὶ τὸ φῶς, αὐτοὺς
 φαμὲν δεῖν τιμᾶν ὑπερβαλλόν-
 τως, καὶ σέβειν πατέρας καὶ
 μητέρας, ὡς μεγίστων ἀγαθῶν αἰ-
 τίων. αἱτίοι δὲ εἰσιν, ὡς ἔοικε,
 τῷ φρονῆσαι τι καὶ ἰδεῖν. διὰ 10
 ταυτὸ δὲ τῶτο ἐχάρουμεν ποῖς
 συνήθεσι, καὶ πράγμασι καὶ
 ἀνθρώποις. καὶ φίλους τού-
 τους καλοῦμεν τοὺς γνωρί-
 μους. δηλοῖ οὖν ταῦτα σα- 15
 φῶς, ὅτι τὸ γινώσκειν, καὶ φα-
 νερὸν, καὶ τὸ δῆλον ἀγαπήθῃ
 ἔστιν. εἰ δὲ τὸ γινώσκειν καὶ τὸ
 σαφές, δῆλον ὅτι καὶ τὸ γι-
 νώσκειν ἀναγκαῖον καὶ τὸ φρο- 20
 νεῖν ὁμοίως. περὶ δὲ τού-
 τοις ὥσπερ ὅτι τῆς οὐσίας
 οὐχ ἡ ἀλήθεια ἔστιν ἵνα τὴν ζῆν,
 καὶ τὴν ζῆν ἐνδαιμόνως τοῖς ἀν-
 θρώποις, οὕτω καὶ περὶ φρο- 25
 νήσεως, οἱ τῆς αὐτῆς οἰμαιδε-
 ῖν ὅμοια περὶ τὴν ζῆν μόνον, καὶ
 περὶ τὴν ζῆν καλῶς. τοῖς μὲν
 οὖν πολλοῖς πολλὰ συγγνώ-
 μῃ τοῦτο πράττειν. ἔχονται 30
 μὲν γὰρ ὁδοιποροῦν, ἀγαπῶ-
 σι δὲ, καὶ μόνον δύνωνται
 ζῆν. ὅς τις δὲ οἴεται μὴ

illud tenebrosū, & quod manifestū
 & conspicuū non est, natura insectatur
 quod conspicuum & apertum quod-
 que cognobile est. Quapropter etiam
 maxime illos, qui nobis causa sunt, ut
 solem lucemque hanc aspiciamus, su-
 pra omnem modum atque insigniter
 honorandos esse dicimus, ac pie patrē
 matrēque colendos esse, tanquam
 maximorum bonorum authores.

Sunt autem authores, uti apparet, ut
 & mente aliqua simul & visu præditi
 simus. Ob hanc eandem causam gau-
 demus familiaribus tum rebus, tum
 etiam hominibus, & amicos eos voca-
 mus, qui noti & familiares sunt. De-
 clarēt igitur hæc palam, quod quæ co-
 gnita & aperta, itemque manifesta ap-
 parent, chara & dilecta sunt. Iam si id,
 quod cognobile & manifestum, charū
 est, nimirum & cognoscere & sapere
 juxta necessarium est. Ad hæc quemad-
 modum in facultatibus ac re familiari
 non eadem est acquirendi ratio, ut vita
 ducatur, & beatè mortalibus traducatur:
 ita quoque de prudentia sentiendum
 est, nos non eadem indigere censeo &
 ad vivendum solum, & ad bene hone-
 stèque vivendum, Vulgo quidem ho-
 minum multa ad hoc agendum venia
 conceditur. In votis enim habent frui
 felicitate, amant verò, etsi solum quæat
 vivere. Quisquis autem existimat ridi-
 culum esse non omnem modum ad res.

parandas sustinere, hoc nimirū oportet etiamnum ridiculum esse, non quēvis velle laborem sustinere, atque omne studium ac diligentiam adhibere, ut hanc sibi prudentiam compareret, quæ veritatem cognitura est. Cognoverit autem aliquis hoc & ab hisce, si consideraverit in claro loco quasi splendidis oculis vitam humanam. Inveniet enim, quæ hominibus magna esse videntur, ea omnia meram esse adumbrationem. Unde etiam probè dicitur, hominem nihil esse, itēmq; nihil esse stabile & firmum in rebus humanis. Nam robur & proceritas ac pulchritudo risus sunt, ac nullius planè momentis res, & pulchritudo talis esse videtur, quod nullò modo stabilis sit. Et enī si quis potuit cernere, quemadmodū Lynceū potuisse ferūt, qui per parietes & arbores videbat videns extrinsecus modi malis cōpositus sit. Honores aut̃ & gloriæ, ut quæ homines reliquis rebus magis persequantur, sunt inenarrabilis stoliditatis & absurditatis. Illi. n. qui videt aliquid ex rebus, quæ sub oculos non cadunt, stultum & fatuum est circa ea occupatum esse, & studiū atq; operam aliquam collocare. Quid autem in rebus humanis diuturnum est, aut multi temporis? At enim nostra, uti reor, imbecillitas vitæq; brevitas annæ videtur esse aliquid, quod multum dici possit. Si igitur ea intue-

σάφ' ἡ ἐξέτασις ὑπομένει, αὐτὸ δ' εἰς καταγέλαστον ὑπομένειν. ἢ δὴ τὸ μὴ σάφ' ἅπαντα πόνον, καὶ σάφ' ἅπαντα δουλοπρίαν, ὅπως κ' ἴσῃ ταύτῃ. τὴν τῆς φρόνησος, ἢ τις γινώσκειται τὴν ἀλήθειαν. γινώσκ' ἂν τις αὐτὸ καὶ ἀπὸ τῶτων, εἰ θεωρήσειεν ὑπὲρ αὐτῆς τὸν ἀνθρώπου βίον. εὐρίσκ' γὰρ τὰ δοκούντα εἶναι μεγάλα τοῖς ἀνθρώποις, σάφ' ἅπαντα ὄντα σκιᾶ ἀγεῖν. ὅθεν καὶ λέγεται κατὰ λαῶν, τὸ μηδὲν εἶναι τὸν ἀνθρώπου, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι βίβαιοι τῶν ἀνθρώπων. ἰσχύς τε γὰρ καὶ μέγας καὶ κάλλος ὅς, καὶ ἄλλος τὸ παρὰ τὸ μηδὲν ἀπερίεχτος δοκεῖ εἶναι τοῖς. εἰ γὰρ τις εἰδέναι βλεπέη, καὶ ἀπὸ τῶν λυγρὰ φασί, ὅς ὁ καὶ τῶν πόλεων ἰσχύς καὶ δόξα ὅς, ὅς οἶον σιωπῆς κακῶν. τιμὰ δ' ἐκ δόξας τὰ κληῦντα μάλλον τῶν λοιπῶν ἀδινγήτου φλυαρίαι. τὰ γὰρ καὶ δοκῶντι τῶν αἰδίων τι ἡλίθιον περὶ ταῦτα σκεπάζειν. τι δ' ἴσῃ μακρόν, ἢ τι πολυχρόνιον τῶν ἀνθρώπων; ἀλλὰ δὴ τὴν ἡμετέραν ἀδινείαν οἶμαι καὶ βίου βραχύτητα, καὶ τοῦτο φαίνεται πολλοῖς τι; εἰς οὗτο εἰς ταῦτα βλέποντες οἴοιτο εὐδαί.

δαίμων εἶναι καὶ μακάριον, οἷς
 φρωτὴν εὐθὺς φέρει σωίσαιμιν,
 καὶ θάπερ φασὶν οἱ τὰς τιλιδας
 λέγοντες, ὡς περ ἂν ἐπὶ τιμωρίᾳ
 παίσις. τοῦτο γὰρ θεῖον οἱ ἀρχαῖοι
 τιροὶ λέγουσι, τὸ φάναι διδόναι τὴν
 ψυχὴν τιμωρίαν, καὶ ζῆν ἡμᾶς ἐπὶ
 κολούσῃ μαγάλῃ τινῶν ἀμάρτη-
 μάτων. πάντων γὰρ ἡ σύλζεξις τοῦ
 ἰσότητος τοῦτο τὸ σῶμα τὸ ψυ-
 χῆς. ὡς περ γὰρ τὴς ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ
 φασὶ βασιλεύειν πολλὰς τὴς
 ἀλίσκοιμιν, προσδισμύοντες καὶ
 ἀντικρὺ πῆς ζῶσι νεκρὸς ἀντιπρο-
 σάψας, ἔκαστοι πρὸς ἑκάστον μέρος
 προσαρμόττοιται· ἕκαστος ἔσθαι ἢ
 ψυχὴν ἀχαιῶν καὶ προσκολλη-
 ῶν πᾶσι τοῖς αἰσθητικοῖς τῷ σώ-
 ματι μέλει. ἔστιν ἐν θεῖον ἢ μα-
 κάριον ὑπάρχει τοῖς ἀνθρώποις,
 πολλὴν ἐκείνου γὰρ μόνον ἀξίον αὐτοῦ.
 δῆς, ὅσον ἔστιν ἐν ἡμῖν νοῦ καὶ φρο-
 νήσεως. τὸτο γὰρ ὑβριστεῖν εἶναι
 τῷ ἡμετέρῳ ἀθάνατον, καὶ μόνον
 θεῖον, ἔσθαι τὸ τῆς τοιαύτης
 τῆς δυνάμεως δυνάμει κοινων-
 ναι, καὶ περ ὧν ὁ βίος ἀβλ-
 ος φέρει καὶ χαλεπὸς, ὅμως οὐ-
 πως ὠκυρόμνηται χαλκίως,
 ὥστε δοκεῖν πρὸς τὰ ἄλλα θε-
 ῶν εἶναι τὸν ἀνθρώπον. ὁ
 νοῦς γὰρ ἡμῶν, ὁ θεός. εἰ-
 το Ἐρμώτιμος, εἰ τοῦ Ἀναξά-

quis arbitretur felix & beatus esse, qui-
 bus primum natura statim constituitur,
 quemadmodum ajunt illi, qui festa so-
 lenia & sacrificia indicunt, omnes quasi
 in poena versamur. Hoc namq; divinū
 veteriores dicunt, dum ajunt, animū
 poenam & supplicium pendere, nōq;
 in punitione magnorum quorundam
 peccatorū vivere. Omnino enim con-
 junctio animi cum corpore tali cuiuspiā
 similis est. Nam quemadmodum ajunt
 eos, qui in Tyrrenia seu Thuscia ha-
 bitant, identidē torquere, quos capti-
 vos habent, prædones vel piratas alli-
 gantes ex adverso viventibus mortu-
 os, ita ut oribus ora responderent, &
 corporis quoque parte cuiq; parti ac-
 commodata: ita anima omnibus sen-
 sibilibus corporis partibus & membris
 diffusa & quasi agglutiuata esse vide-
 tur. Nihil igitur divinum aut beatum
 hominibus exsistit, præterquàm hoc
 solum, quod studio dignum est, quan-
 tum quidem in nobis mentis est ac
 prudentiæ. Hoc enim solum videtur
 eorum, quæ nostra sunt, esse immor-
 tale, solūmq; divinum, nimirum quia
 hujus facultatis potest esse particeps.
 Quamvis autem in quibusdā vita hu-
 mana natura est miserabilis & difficilis,
 ita tamen gratiosè atque eleganter di-
 spensata est, ut homo cætera Deus esse
 videatur. Quippe mens nostra Deus
 est, sive Hemotimus hoc dixerit, sive

Anaxagoras. Et quia mortale & perituum hoc seculū partem Dei alicujus habet. Vel igitur philosophandū nobis est, vel valedicentibus huic vitæ hinc discendendum, quæadmodum reliqua quidem omnia videntur magnæ esse nugæ ac deliramenta: sic si quis accessus illos vel impetus, qui ab communibus intelligentiis & notionibus proficiscuntur, in unam summam veluti que capita contraxerit, decenter venerit ad eam adhortationem, oportere philosophari contemplativè, & vivere vitam quàm maximè secundum scientiam & mentem. Cæterum initiū summentes paulò alius ab naturæ voluntate, ad eandem exhortationem hoc modo procedimus.

CAP. I X.

Illorum quæ fiunt, alia quidem ab quodam ingenio atq; arte fiunt, veluti domus & navis. Utriusque enim causa est ars quædam & ingenium. Alia verò fiunt nulla quidem arte, sed per naturam. Animalium quippe, ac rerum, quæ è terra fundūtur, causa est natura, ac secundum naturam talia omnia fiunt. Quinimò nonnullæ res etiā fiunt fortuitu, nimirum illæ, quæ nec per artem, nec per naturam, nec ex necessitate existunt. Horum pleraque fortuitu existere dicimus. Illorum itaque quæ ab fortuna existūt, nihil hu-

γόμεναι εἶπε τὸτο. καὶ ὅτι ὁ θεὸς τὸς αἰὼν μέγας ἔχει θεὸς τῆς. ἡ φιλοσοφίῃ ἐν ἡ χαίρειν εἰς ποῦσι τῶ ζῆν, ἀπίστον ἐντεῦθεν, ὡς τὰ ἄλλα γὰ πάντα φλυαρία τις εἶοικε εἶναι πολλὰ καὶ λῆρος. οὕτως αἱ τις τὰς ἀπὸ τοῦ ἐννοίων ἐφόδους συζηταλγαῖωσάτο δύναντος εἰς ὁροτροπὴν τοῦ θεῖν φιλοσοφεῖν θεωρητικῶς, καὶ ζῆν, ὅτι μάλα τὸν κατ' ἐπιστήμην, καὶ τὸ τοῦ τοῦ βίον. ἀνωθεν δὲ ἀρχὴ μὲν ἀπὸ τοῦ τῆς φύσεως βυ-
15 **ἡμέτερος**, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁροτροπὴν ὁροχωροῦμεν οὕτως.

Κιθ. θ.

Τὸν γινόμενον τὰ μὴ ἀπὸ τῆς νοῦς διανοίας καὶ τέχνης γίνεσθαι, οἷον οἰκία καὶ πλοῖον. ἀμφοτέρων γὰρ τέτων αἰτία τέχνη τις ἐστὶ καὶ διάνοια. τὰ δὲ διὰ τέχνης μὲν ὁδομαῖας, ἀλλὰ διὰ φύσει. ζῶντι γὰρ ἐ φύσιν αἰτία φύσις. καὶ καὶ φύσει γὰρ εἶναι πάντα τοιαῦτα. ἀλλὰ μὴν ἐ διὰ τύχην εἶναι γίνεσθαι τὰ παραγμάτων, ὅσα μὴ τε διὰ τέχνην, μὴ τε διὰ φύσιν, μὴ τε ἐξ ἀνάγκης γίνεσθαι, τὰ πολλὰ τέτων διὰ τύχην γίνεσθαι φαίνονται. καὶ μὴ οὖν ἀπὸ τῆς τύχης γινόμενον, οὐδὲν εἶναι

ἔνεκα τῆς γίγνεται, οὐδ' ἔστι τι
 τέλος αὐτοῖς. τοῖς δὲ ὑπὸ τῆς
 χηρῆς γιγνομένοις, ἔνεστι καὶ τὸ τέλος
 καὶ ἔνεκα. αἰεὶ γὰρ τὴν τέχνην ἔχων
 ἀποδίδωσθαι τοὺς λόγους, δι' οὗ ἔβλεψα,
 καὶ ἔνεκα. καὶ τὸτο, ὅτι βέλτιον
 ἔστι, ἢ τὸ διὰ τὰ το γιγνόμενον. λέ-
 γω δ' ὅσον καὶ αὐτὴν ἡ τέχνη
 ἀπέφυκεν αἰτία, καὶ μὴ κατὰ συμβεβη-
 κός. ὑγείας μὲν γὰρ ἰατρικὴν μάλ-
 λον, ἢ ῥύσιν κυρίως ἀνθυμῶν. οἰ-
 κοδομητικὴν δὲ οἰκίας, ἀλλ' οὐ τῇ
 καὶ ἀβάλλειν. πάντες ἄρα ἔνεκα τῆς
 γίγνεται τὸ καὶ τέχνην, καὶ τὸτο
 τέλος αὐτῆς τὸ βέλτιστον. τὸ μὲν
 τοὶ διὰ τὴν τέχνην, οὐ γίνεται ἔνεκα
 τοῦ συμβαίνει μὲν γὰρ αἶν καὶ ὑπὸ
 τύχης τὴν ἀγαθόν, καὶ μὴν ἀλλὰ
 καὶ τῇ τὴν τέχνην, καὶ καὶ ὅσον
 ὑπὸ τῆς καὶ ἀγαθόν, ἀόριστον δ'
 αἰεὶ τὸ γιγνόμενον ἐστὶ καὶ αὐτὴν.
 ἀλλὰ μὴν τὸ κατὰ φύσιν ἔνεκα
 τοῦ γίγνεται, καὶ βελτίονος ἔνεκα
 αἰεὶ συνίσταται, ἢ καὶ ἅπαντες τὸ
 διὰ τέχνης. μιμῆται γὰρ οὐ τὴν
 τέχνην ἢ φύσιν, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν
 φύσιν, καὶ ἔστι ἐπὶ τῇ βοήθειᾳ, ὅ-
 τὰ παραληφόμενα τῆς φύ-
 σεως ἀναπληροῦν. τὰ μὲν γὰρ
 ἔνεκα αὐτὴν δύνασθαι δι' αὐ-
 τῆς ἢ φύσιν ὑπὸ τῆς, ὅ-
 κηδὲ αἰεὶ δέχεται. τὰ δὲ μό-
 λης καὶ παρὰ τὴν ἀδυνατίαν οὐκ

jus causa fit; necq; ipsis aliquis est finis.
 Illis verò, quæ ab arte existunt, inest
 etiam finis & causa, quare. Semper. n.
 artem habens, tibi rationem reddet,
 propter quam scripsi, & quæ sit causa.
 Atque hoc quod etiâ melius est, quàm
 quod per hoc factum est. Dico autem,
 quantum per se ars solet esse causa, &
 non fieri per accidens. Sanitatis enim
 causam artem medicam potius, quàm
 morbi propriè statuerimus. Sic & ar-
 chitecturam domus esse causam, non
 autem destructionis. Omne igitur ali-
 cuius rei causa fit, quod ex arte fit, atq;
 is finis ejus optimus est. Cæterū quod
 fortuitu fit, non fit alicujus rei causa.
 Etenim ab fortuna etiâ facile aliquid
 bonum contigerit, attamen non nisi
 secundum fortunam, & quatenus ab
 fortuna non est bonum, sed indefinitū
 semper est, quod fit secundum fortunā.
 Sed enim quod secundum naturam fit,
 alicujus rei causa fit, & melioris causa
 semper constituitur, quàm id scilicet,
 quod per artem fit. Siquidem non na-
 tura artem, sed ars naturam imitatur,
 estq; in auxiliando etiam situm, atq;
 ea, quæ a natura relinquuntur, supplere.
 Quædam enim illi naturæ similia sūt,
 dum possunt per se, quemadmodum
 natura potest perficere, nec ullo modo
 aliqua ope & subsidio indigent. Quæ-
 dam verò ægrè & vix fiunt, alia etiam
 omninò nihil valent præstare veluti

continuò

cōtinuò, & circa nativitates. Sanè quædam semina in qualemcumque incidunt terram, sine ulla custodia nascuntur. Rursus alia maximè agricolarum arte indigent. Ad eundem modum & ex animalibus quædam per se proprioque Marte naturam omnem accipiunt. At homo multis indiget ad salutem artibus, cum in prima ætate, tum rursus in posteriore nutritione. Si igitur ars naturam imitatur, ab hac secuta est etiam artes, universam generationem alicujus rei causa existere. Quicquid enim rectè fit, non malè statuerimus alicujus causa esse. Itaque illud quidem quod benè fit, illud etiam rectè existens fit. Existit autem illud, quod natum est. Quicquid autem fit secundum naturam probè fit. Etenim quod præter naturam fit, malum est, & nativitas secundum naturam alicujus causa fit. Et hoc aliquis deprehendat in singulis humani corporis membris. Veluti si palpebram consideres, intelliges non frustra, sed subsidii oculorum gratia factam esse, ut quietem aliquam præbeat, & in oculos procidentia impediatur. Itaque idem est, cum cujus causa aliquid factum est, & cujus causa aliquid factum esse oportet. Veluti si navem oportet fieri vectationis per mare causa, cujus gratia etiam facta est. Atqui animalium, quæ secundum naturam existunt, vel omnia in universum, vel optima

αὐτὰ καὶ περὶ τὰς γενέσεις. ἵνα μὲν δὴ ὡς τὰ σπέρματα εἰς ὁποῖαν ἐμπέσῃ γῆν, ἀνδρὺς φυλακῆς γηραιῶσιν. ἵνα δὲ προσδοκῇται τὸ γαερ-
 5 γικῆς τέχνης. παρὰ πλῆθος δὲ καὶ τῶν ζώων, τὰ μὲν δι' αὐτῶν ἀπα-
 σαι ὑπολαμβάνεται τὸ φύσιν. αἰθερ-
 10 πος δὲ πολλῶν δειλὰ τεχνῶν πρὸς σωτηρίαν, καὶ τὴν πρώτην γενέ-
 σιν, καὶ πάλιν καὶ τὸ ὕψιστον ἔορθον. εἰ ποῖον ἡ γῆ τεχνῶνται τὸ φύσιν, αἰ-
 πὸς ταύτης ἐκολυβήκει καὶ ταῖς τέ-
 χναις, τὸ δὲ γένεσιν ἀπασαν ἐνεκά
 15 τε γίνεσθαι. τὸ γὰρ ὁρθῶς γινώσκον, ἀπασαν ἐνεκά τε γίνεσθαι εἰλημὴν αἶν.
 ἐκὼν τὸ γὰρ καλῶς, ὁρθῶς καὶ τὸ μὲν γινώσκον γίνεσθαι. γέροντες δὲ ἰδὼν
 20 γαρονός. τὸ γὰρ μὴ καὶ φύσιν ἀπαν, καλῶς, εἰ περὶ δὲ παρὰ φύσιν φαν-
 λος, καὶ τὸ καὶ φύσιν γένεσις, ἐνεκά τε γίνεσθαι. καὶ τὸ ἰδὼν οἱ αἶν καὶ
 ἐφ' ἐκείνης τὴν ἡμῶν μερῶν οἶον εἰ πα-
 25 ταιοῖς τὸ βλίσφαρον, ἴδοις αἶν ὡς ἐμάϊδον, ἀλλὰ βοηθείας χάριν τὸ μὴ
 μάϊον γέροντες, ὅπως αἰδῶνται πᾶσι
 30 παρὰ γῆ καὶ κωλύει δὲ προσπίπτοντα πρὸς τὸ ὕψος. ἐκὼν ταυτὸν ὅτι, εἴτε ἐνεκά γένεσιν, καὶ εἴτε ἐνεκά δὲ ἰε-
 ροντα. οἶον εἰ πολλοὶν ἐνεκά τὴν καλὰ
 θάλατταν κομίδης εἶδει γίνεσθαι, διὰ
 τὸ τοῦ γένεσις. καὶ μὴ τὰ ἰεζῶνα τὸ
 φύσιν γαργημῶν εἶδη, ἥτοι πᾶντα
 τὰ παρὰ πᾶσι, ἢ τὰ βέλτεστα καὶ

πληθύν. ἀπορῶν δὲ τῶν ἰατρῶν δοσε
 κοινῶς καὶ τὴν γυμναστικὴν,
 αἱ ἀλλοτρίαι χεῖρες ὁμολογῶσιν, ὅτι
 δὲ τὰς μέλλουσας ἀγαθὰς ἰατρὰς
 ἔσονται, καὶ γυμναστὰς περὶ φύσεως
 ἐμπείρους ἔσονται. ἔτι καὶ τὰς ἀγαθὰς
 νομοθίτας ἐμπείρους ἔσονται δὲ τὴν
 φύσιν, καὶ πολλοὶ μάλιστα ἐκείνων.
 οἱ μὲν γὰρ τὴν σώματος ἀρετὴν δι-
 σκιδιμωρῶσι ἑαυτοὺς, οἱ δὲ περὶ τὰς
 τῆς ψυχῆς ἀρετὰς ὄντες, ὧς περὶ
 πόλεως ἐνδεκμονίαι καὶ καταστά-
 μιναι ἐπὶ τῇ προαποσειούμιναι,
 πολλοὶ δὲ μάλιστα προσδεδόται φι-
 λανθρωπίας καθάπερ καὶ ἐν ταῖς
 ἀλλοτρίαις τέχαις ταῖς διμωρῶ-
 καίς ὡς τὴν φύσιν ἐθρῖσαι τα-
 βιλτικὰ τῶν ἀγαθῶν, οἷον ἐν
 τεκτονικῇ ἡ δόξα καὶ κατὰ καὶ
 τῶν ὁδῶν τὰ μὲν ὕδατι καὶ φωνῇ
 καὶ ταῖς αὐγαῖς τῶν ἀστέρων λα-
 φιδέειν, περὶ δὲ ἀρθοίς τῶν
 κατὰ τὴν αἰσθησιν ἰκανῶς ἐνθῶ
 καὶ λαοὶ βασιλεύουσι. ὁμοίως
 δὲ καὶ τὸ πολιτικὸν ἔχει τι-
 τὰς δυνάμεις δὲ τῶν τῆς φύσεως
 ἀρετῶν καὶ τῆς ἀληθείας, περὶ
 αὐτῶν καὶ τὴν δόξαν, καὶ τὴν
 καλὴν καὶ τὴν οὐκ ἀρετὴν. ἀπορ-
 γῶν ἐκ τῶν ἀγαθῶν τῶν τε
 ἀρετῶν ἀνθρώπων, ὡς τὸ ἰδίον
 πᾶσι μὲν δὲ καὶ πᾶσι φύσιν
 καὶ πόλιν.

Quemadmodum enim omnes, qui
 cumq; egregii & insignes sunt medici,
 itemq; gymnastici plerique (sic ab ex-
 ercendo dicti) penè confitentur, oport-
 ere omnes eos, qui boni futuri sunt
 medici, itemq; gymnastas naturæ pe-
 ritos esse: ad eundem modum & bo-
 nos legillatores naturæ peritos & ex-
 pertos esse oportet, & multo magis il-
 lorum. Medici enim & gymnastæ vir-
 tutis corporis solum sunt quasi publi-
 ci artifices. Legillatores verò circa ani-
 mi virtutes versantes, & de urbis feli-
 citate & infelicitate se aliquid in medi-
 um prolaturus dicunt, multo qui-
 dem magis philosophia indigēt. Nam
 sicuti in reliquis artibus vulgaris & o-
 pificiis ab natura optima instrumenta
 inventa sunt, veluti in arte fabrilis a mus-
 sis, regula, torus. Atque illa quidem
 aqua & lux, ac splendoribus radio-
 rum acceptis, juxta quæ iudicia feren-
 tes ad sensum, satis superq; rectè po-
 liteq; ea exploramus. Eodem modo
 etiam cum, qui in Repub. vivit, ab ip-
 sa natura ac veritate terminos, & quasi
 præscripta quadam habere debet, jux-
 ta quæ, quid iustum, quid honestum,
 denique & quid expediens ac utile sit,
 iudicabit. Quemadmodum enim illic
 hæc ipsa instrumenta omnibus, ut ex-
 cellentiissima præferuntur, ita legum o-
 ptima illa est, quæ maxime secundum
 naturam posita est. Hoc autem fieri ab

illo nullo modo potest, qui philosophiz studio imbutus non sit, vel qui veritatem non cognorit. Acaliarum quidem artium cum instrumenta, tum exactissimas ratiocinationes non ab illis primis acceperas penè sciunt: sed ab secundis tertiisque & remotissimis, & sermones rationeive ex peritia accipiunt. Soli autem reliquorum philosopho ab ipsis æctis ac veris imitatio existit. Ipsorum enim, minimè autem imitationum spectator est. Quemadmodum igitur hic faber ædiumque opifex bonus nequaquam est, qui planè regula non utitur, neque aliis ullis id genus instrumentis, reliquis autem edificiis illa ipsa admovet: eodem modo forsitan, cæsi quis vel leges fert civitatibus, vel author est, ut actiones administrentur, respiciens atque imitans alias actiones, vel humanas Respub. Lacodæmoniorum, vel Cretensium, vel aliarum similitum, nec bonus nec diligens legislator censendus est. Probabile enim non est, ejus, quod bonum & honestum non est, si quis imitatione exprimere velit, bonum honestumque existens, & quod natura nec divinum nec stabile est, itidem expressum per imitationem immortale & stabile form. sed omnium artificum solius philosophi duxerit, & leges, firmas & actiones rectas ac honestas. Solus quippe ad naturam & divinum

μη φιλοσοφῆσαι δύναιται ποιῆ-
 εἶν, μηδ' ἐγχαίρειν τὴν ἀλή-
 θειαν. καὶ τῶν μὴ ἄλλων τεχνῶν
 τὰ τι ὄργανα, καὶ τὰς λογισμὰς,
 τὰς ἀκριβεστάτας, οὐκ ἀπ' αὐ-
 τοῦ τῶν πρώτων λαβόντες ἡρδὸς
 ἴσασιν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν δεύτερων
 καὶ τρίτων καὶ πολλοῦν, τοὺς τε
 λόγους καὶ ἐκπεφαισ λαμβάνου-
 10 σι. τῶν δὲ φιλοσόφων μὲν τῶν
 ἄλλων ἀπ' αὐτῶν ἀκριβοῦς ἡ
 μέμνησις ὅτι. αὐτῶν γὰρ ἐστὶν ἀπα-
 τὴς, ἀλλ' οὐ μνημάτων. ὅσ-
 περ οὖν οὐδ' οἰκοδομοὺς ἀγαθὰς
 15 ἐστὶν οὗτος, ὃς τις παύσει μὴ καὶ
 χρῆται, μηδ' ἐκ τῶν ἄλλων μνη-
 δειν τῶν ποιῶντων ὀργάνων, ἐνέ-
 ροις δὲ οἰκοδομήμασι παραβάλλ-
 λων, ὁμοίως ἴσως καὶ ἐντις ἡ νό-
 20 μουσι τίθεται πρόβλεψις, ἢ πράτ-
 τεσθαι πράξεις ἀποβλέπων καὶ με-
 μνημένος πρὸς ἑτέρας πράξεις,
 ἢ πολιτείας ἀνδραγαθίας λακο-
 δημονίας ἢ Κρητῶν, ἢ τῶν ἄλ-
 25 λων ποιῶντων, οὐκ ἀγαθὸς νομο-
 θέτης οὐδ' ἀπομνηστικός. οὐ γὰρ ἐνδε-
 χεται μὴ καλοῦ μνήμης καλὸς
 εἶναι, μηδ' ἐλάττω καὶ βλάπῃ ἐκείνου
 ἀγαθῶτος καὶ βλάπῃ ἀλλοῦ μᾶλλον
 30 ὄντι λόγου. τὸ δὲ μνησθῆναι τὸ φιλο-
 σοφῆν, ὃ ὅμοιόν ἐστι καὶ τῶν ἄλλων
 ἔστιν ἡδὴ ἀγαθὸν καὶ καλόν. μέ-
 νον γὰρ πρὸς τὴν αὐτὴν ἐλπί-
 πον

πὺν ζῆ, καὶ πρὸς τὸ θεῖον. καὶ
καθ' ἅπ' αἱ ἐκκυβερνήτης τῆς ἀ-
γαθῆς ὁρᾷ ἀιδίῳ καὶ μονίμῳ ἀ-
ναψάμῳ τῷ βίου τὰς ἀρχὰς,
ὁρᾷ ἔ ζῆ καθ' ἑαυτὸν. ἐστὶ μὲν 5
ἐν θεωρητικῇ ἡδὲ ἡ ἐπιστήμῃ.
παρέχει δ' αὐτὸν τὸ δημιουργεῖν
κατ' αὐτὴν ἀπαλῶ. ὥσπερ γὰρ
ἡ ὁψὲς θεωρητικὴ ἔ δημιουργοῦς
ὑδωρ ἐστὶ. μόνον γὰρ αὐτὸ ἔρπον 10
ἐπὶ τὸ κρῖν καὶ δηλοῦν ἵκασσι τὸ
ὁρᾷ, ἡ μὲν δὲ παρέχει τὸ πρᾶτ-
τεσσι τὸ αὐτὸν, ἔ βονθεῖ πρὸς
τὰς πράξεις ἡ μὲν τὰ μέγιστα. χι-
δὸν γὰρ ἀκίνητοι παρὰ τοῦ ἀν' ἡμῶν, 15
ἐκρηκθῆναι αὐτὸν ὡς δὴ λανθάνει, ἔ δ'
ἐπιστήμης θεωρητικῆς ἕως, μυρία
πράττομεν καὶ αὐτὸν, δαίμων ἡμῶν
καὶ μὴ λαμβάνομεν γὰρ δὲ φύγο-
μεν τὸ πρᾶττων καὶ ὅλως πρᾶτ. 20
ταὶ τὰ ἀγαθὰ δὲ αὐτὸν ἐλόμεθα.

numen respiciens vivit, & instat boni
gubernatoris, qui ex æternis & fixis sed
stabilibus rebus vitæ initia suscepit;
impetu cōfertur, & per se vivit. Hæc
ipsa igitur scientia contemplativa est:
præbet vero nobis procreatio per se
omnia. Quemadmodum enim visus
effector & autor nullius est, solūti
quippe ejus officium est judicare, &
eorum unumquodque, quæ videntur,
denotare, præstat autem nobis hoc
commodi, ut illius subsidio aliquid a-
gere valeamus, & ad actiones in primis
nobis suppetias præbet: penè namque
ut trūci omnino immobiles essemus,
videndi facultate privati: ita manife-
stum est, cū scientia sit contempla-
tiva, nos illius subsidio nihilominus
infinita agere, atque illas quidem res
accipimus, alias fugimus, & in univer-
sum illius adminiculo, quæ bona &
honestæ sunt, omnia acquirimus.

Κεφ. ια.

Ὅτι τοῖσι τοῖς ἐλόμενοις τὸ
καὶ αὐτὸν βίου, καὶ τὸ ζῆν ἡδὲως
μελέτῃ ἐπ' ἀρχῇ δὴ λανθάνει 25
ἐν τοῦτον. φαίνεται αὐτῶν λείπει
τὸ ζῆν, τὸ μὲν καὶ δὲ νῆμα, τὸ δὲ
καὶ ἐν ἑαυτῷ, ὁρᾷ γὰρ εἶναι φα-
μέν ὅσα τῆς καὶ τὸ ζῶν ὁψὲν καὶ δυ-
νατὸν πρᾶττειν ἰδὲν, καὶ μόνον αὐτῷ, 30
ζῶν, καὶ τὰ χρώματα τῇ δυνάμει
καὶ προσβάλλονται τῇ ἐλπίδι ἀμοίως

CAP. XI.

Quod igitur vitæ genus cum men-
te ac judicio diligentibus ipsa
quoque vita jucundissime transigitur;
hinc manifestum fuerit. Vita bifari-
am dici videtur, vel potentia, vel actu.
Omnia enim illa videntia esse dicimus
animalia, quæcumque visum habent,
& nata sunt, ut possint videre, etsi oc-
culi & retrusa existant, utunturque
potentia, & oculos adijciunt, Eodem
modo,

modo de eo, quod dicimur scire & nosse judicandum est. uti & speculari unum quidem esse dicimus: unum verò habere vim & potentiam & scientiam. Si igitur sensu discernimus, utrum quis vivens an mortuus sit: sensus autem bifariam accipitur, propriè quidem, ut quis sensu utatur, aliter autem & impropriè, posse uti, eo quod dicimus & sensu præditum esse eum, qui dormit, addentes, ita videri: nimirum manifestum est sequi, vitam bifariam dici. Namque eum, qui vigilat, dicendum est verè & propriè vivere. Eum verò qui dormit, eo quod possit in hunc motum transire, quo dicimus aliqueum & vigilem esse, & res sentire. Propterea & in hoc respicimus. Cum igitur dictum fuerit idem, unū quodque duorum existētium, alterutrum autem fuerit dictum, vel activè vel passivè, huic magis reddemus id existere, quod dictum est. Veluti exempli gratia, eum qui utitur re aliqua magis eo, qui scientiam habet, scire. Videre autem eum magis, qui adjicit obtutum ad rem aliquam, eo, qui possit adire. Non enim solum, cum magis dicimus, hoc proferimus juxta excellentiam, quorum unus fuerit sermo. Sed & juxta id quod prius fit, aliud autem, quod est posterius. Veluti sanitate salubriū magis bonum esse dicimus, & quod per se natura expectandū

δὲ τὸ ἐπίστασθαι, καὶ τὸ γινώσκειν, ἢ μὴ τὸ χρῆσθαι καὶ διακρίνειν λήθμεν. ἢ δὲ τὸ ἐκλήπθαι τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐπιστήμην ἔχειν. εἰ τοῦτο καὶ μὴ αἰσθάνεσθαι τὸ ζῆν διακρίνομεν, καὶ ἵδμεν ζῆν, ἵδμεν αἰσθάνεσθαι διττῶν, κυρίως μὴ τῷ χρῆσθαι, ἢ αἰσθῆσαι, ἀλλὰ οὐδὲ τῷ δύνασθαι, διότι περ φαίνεται αἰσθάνεσθαι καὶ τὸ καθεύδοντα, λήθοντες, ὡς εἶποι, δὴ ληόντι καὶ τῷ ζῆναι. ληόντι δὲ διακρίνομεν. ἢ μὴ γινώσκοντα φαίνομεν ζῆν ἀληθῶς καὶ κυρίως. ἢ δὲ καθεύδοντα ὅτι ἵδμεν δύνασθαι μεταβάλλειν εἰς ταύτην ἢ κίνησιν, καὶ δὲ ἢ λήθοντες ἐμπροσθεν καὶ τῷ πρῶτῳ αἰσθάνεσθαι ἵππος, διὰ τοῦτο καὶ εἰς τοῦτο βλέποντες. ὅταν οὖν λέγῃ καὶ ταῦτον ἐκείνοιο δυοῖν ὅτι, ἢ δὲ διακρίνομεν λήθοντες, καὶ οὐκ αἰσθάνεσθαι, τοῦτο μάλλον ὑποδοσόμενοι ὑπάρχειν τῷ λήθοντι, οἷον ἐπίστανται μὴ μάλλον ἢ χρῆσθαι, ἢ τῷ ἐπιστήμῳ ἔχοντος. ὅταν δὲ τῷ προσβάλλοντι ἢ ὅταν, τῷ διακρίνομεν προσβάλλοντι, καὶ αἰσθάνεσθαι τῷ μάλλον λήθοντι καὶ ὑπεροχῇ, ὅταν αἰσθάνεσθαι λόγος, ἀλλὰ ἐκαστὸν ὑποκρίνομεν εἶναι, τὸ δὲ ἔσπερον, οἷον ὅτι εἶναι τῷ ὑπὸ γῶν μάλλον. ἀγαθὸν εἶναι φαίμεν, καὶ τὸ κατὰ αὐτὸ τῷ ὅτι εἶναι αἰρε-

αἰρετὸς τῶ ποιεῖν. καὶ ὅτι τὸν λό-
γον ὁρῶμεν, ὡς οὐχὶ ἐστὶ καὶ ηγο-
ρευμένος, ἀμφοῖν ὅτι ἀγαθὸν ἐ-
κείνον ἐπὶ τῶ ἡμῶν φιλίμων καὶ
τῶ ἀρετῆς. καὶ ζῆν ἀεὶ μάλλον
φαιδὸν τῶ ἐγρηγοροῦντα τῶ καθεύ-
δοντος, καὶ τὸν διενεργουῦντα τῶ
ψυχῇ τῶ μόνον ἐχούτος. ὅθεν καὶ
ἐκείνον καὶ τῶτον ζῆν φαίμεν, ὅτι
ποιοῦτος ὅστις, οἷος ἐκείνος. ἀ-
10 γχει ἢ ποιεῖν. οὐκοῦν τό γε καὶ ἡ-
δὺς παρὶ τῶτο ἐστίν, ὅταν εἰ μὴ
ἐνδὸς ἢ δύνάμεις ὅστις, τῶτο αὐτὸ
πράττει τις, εἰ δὲ πλείονων τῶ α-
ριθμὸν, ὃ αὖν τέτων τὸ βέλτι-
15 σον, οἷον αὐλοῖς, ἢ τοι μόνον ὁ-
τω αὐλῇ χρῆται τις, ἢ μάλι-
στα. ἴσως καὶ ἐπὶ τέτῳ καὶ ἡμῶν
ἄλλων. ἐκοῦν μάλλον χρῆσθαι τῶ
ὁρθῶς χρώμενοι φατέον. τὸ καὶ 20
ἐφ' ὃ, καὶ ὡς πεφικεν ὑπάρχειν
τῶ χρωμένῳ καλῶς καὶ ἀκριβῶς.
ὅστις δὲ καὶ ψυχῆς ἡτοι μόνον, ἢ
μάλιστα πάντων ἡμῶν ἔργων τὸ ὁρα-
25 νοεῖσθαι τὸ καὶ συλλογίζεσθαι. ἀπλῆν
ἀεὶ ἡδὴ τῶτο, καὶ παρὶ συλλογί-
ζεσθαι πᾶσι, ὅτι ζῆν μάλλον ὁ ὁρα-
νοῦμενος ὁρθῶς, καὶ μάλιστα πάν-
των ὁ μάλιστα ἀναθεύων. ἔπος
δὲ ὅστις ὁ φρονῶν καὶ θεωρῶν καὶ 30
ἀκριβεστάτῳ ἐπιστήμῳ. καὶ τὸ γε
τελείως ζῆν, τότε ἐ τέλει ὅπο-
δοῖον, τοῖς φρονούσι καὶ τοῖς φρο-

est, melius esse eo, quod factum est. At-
qui sermonem videmus nequaquam
utrumq; damnatum esse, quia utrumq;
bonum est & in iis, quæ utilia sunt, &
iis, quæ sunt virtutis. Itaq; potius dicē-
dum est illū vivere, qui vigilat aut ex-
perrectus est præ eo, qui dormit, cum-
q; qui animo aliquid tanquam instru-
mento agit, vivere præ illo, qui solum
habet animum. Nam propter illum &
hunc vivere dicimus, quoniā talis est,
qualis ille, qui vel patitur, vel operatur.
Igitur hoc est quavis re uti, quū, si qui-
dem unius facultas est, hoc ipsum ali-
quis faciat. Sin autem pluriū numero
potestas erit, quodcumq; horum fue-
rit optimū, veluti tibiis, vel solum cum
tibia cecinerit, utatur quis vel maximè.
Aequali enim modo, ut hac in re, ita se
etiam habet in aliis. Proinde ille magis
uti dicēdus est, qui ritè & probè utitur.

*

Porro autem & a-
nimi est vel solum, vel omnium maxi-
mè primarium opus, & cum mēte ali-
quid revolvere & colligere. Simplex i-
gitur jam hoc & cuivis facile est cum
ratione colligere, magis vivere eū, qui
rectè & cum mēte expendit, & omniū
maximè ille, qui antè alios vera pro-
30 fert. Hic verò est, qui mente præditus
sapit, & videt juxta exactissimam sciē-
tiam. Et quidē perfectè vivere tunc &
hæc tribuendū est, qui sapiunt, & pru-

dentes sunt. Quod si autem vivere, omni animanti quidem idem est, quod manifestum est esse. quia et si fuerit maximè & propriissimè omnium ille, qui mente præditus & prudens est, & tunc maximè tēporis omnis cū egerit & cōtēpletur, quod ex rebus, quæ sunt, cognobile fuerit. Ceterum perfecta efficacia & quæ non impeditur, habet in se gaudium, ita ut contemplativa efficacia totius jucundissima sit. Igitur aliud adhuc est cum voluptate bibere, & jucundè bibere. Nihil enim prohibet non sitientem aliquem, neq; quali gaudet potu, si afferatur, cum gaudio bibere, nō sedentē ad bibendū, sed ut contingat eū videre simul aut videri. Proinde hunc quidem voluptatē capere, & cum voluptate bibere dicemus: sed nō in eo quod bibat, neq; quod jucundè bibat. Itaq; sic & incessum & cōfessum, & disciplinam ac motum omnem etiam dicemus jucundum aut acerbum, non quibus cōtingit nos, si adsint, tristitia affici, vel gaudere: sed quorū præsentia omnes & dolemus, tristamurq;, & gaudemus. Igitur vitam quoq; iuxta jucundam dicemus, cuius præsentia iis, qui habent, jucunda est, & vivere jucundè existit, nō omnes, qui vivūt, gaudēt, sed illi, quibus ipsa vita jucūda est, & vivere jucūdū existit, & gaudēt voluptate, quæ ab vita existit. Virā igitur potius tribuimus vigilanti, quàm dor-

νίμοις. εἰ δὲ τὸ ζῆν, ἔστι τῆς ζωῆς καὶ ταυτὶ παρὶ, ὅπερ εἶπ' ὁ ἥλων, ὅτι καὶ εἰν μάλιστα καὶ κυριώτατα πάντων ὁ φρόνιμος, ἐν τότε μάλιστα τῶν χρόνων παῖδες, ὅταν ἐνεργῇ καὶ τυγχαίῃ θναυρῶν, τὸ μάλιστα ἥν' ὄντων γράμειον, ἀλλὰ μὴν ἡγετολαία ἐνέργεια καὶ ἀκώλυτος ἐν ταυτῇ ἔχει τὸ χαίρειν, ὥστε αἱ εἰν ἡ θναυρῆ καὶ ἐνέργεια πάσης ἡδίστης. εἰ τὸν πῶν ἑτέρων ἔστι τὸ ἡδόμενον πᾶν, καὶ τὸ ἡδέως πίνειν. οὐδ' ἐν γὰρ κωλύει μὴ διψῶντα τινὰ, καὶ δ' οἶον χαίρειν ὁ μᾶστι φροσφορόμιον πίνοντα χαίρειν. μὴ τῆς πίνεω ἀλλὰ τῆς συμβαίνειν ἄμα θναυρῆν ἢ θναυρεῖσθαι καθήμιον οὐκ οὖν τῶν ἡδιδάται μὴν ἐν ἡδόμενοι πίνειν φήσομεν, ἀλλ' οὐ τὸ πίνειν, οἷον ἡδέως πίνειν. οἷον οὖν οὕτω καὶ βιάδισιν, καὶ πειθῆδρα, ἐν μάθῃσιν καὶ πᾶσαι κινήσιν καὶ ἐροῦμεν ἡδέϊα ἢ λυπηράν οὐχ ὅταν συμβαίνει λυπηρὰ παρ' αὐτῶν ἡμᾶς ἢ χαίρειν, ἀλλ' ὅταν τῇ παρουσίᾳ ἐν λυποῦμεθα πάντες ἐν χαίρομεν. καὶ ζῶν οὖν ἡδέϊα ὁ μῆρις ἐρεῖται, ἥς ἡ παρουσία τοῖς ἔχουσιν ἡδέϊα, καὶ ζῆν ἡδέως, οὐ πάντας, ὅσοις ζῶσι συμβαίνει χαίρειν, ἀλλ' οἷον αὐτὸ τὸ ζῆν ἡδὺ, καὶ χαίρουσι τὰ τὸ ζῶν ἡδὺς ἡδὺς ἡν. καὶ εἰ τὸ ζῆν ἀποδίδομεν τῇ μὲν ἐργα-

ἡρότι μάλλον, ἢ τῷ καθεύδοντι,
σπορονοῦν, δὲ, ἢ τῷ ἀφροῖ μάλ-
λον. ἢ δὲ ὑπὸ ζῆτις ἡδονῇ, ἢ ὑπὸ
τῷ χρίστω, ἡγομένη, θαυμνῶ
τῷ ψυχῆς. τὸ τοῦ γὰρ ὅτι τὸ ζῆτις ἀλ-
θῆς. Εἰ πῶς ἐπὶ πολλὰ ψυχῆς
εἰσι χρίστω, ἀλλὰ κυριωτάτη γὰρ
πασῶν ἡ τῷ φρονεῖν ὅτι μάλιστα.
δὴλον τοῦτο ὅτι καὶ τῷ ἡγομένη
ὑπὸ τῷ φρονεῖν καὶ θεωρεῖν ἡδονῇ, ἢ
μόνῳ ἢ μάλιστα ἀναγκαῖον ὑπὸ τῷ
ζῆτις εἶναι. τὸ ζῆτις ἀρα ἡδῶς ἐπὶ τὸ
χαίρειν. ὡς ἀληθῶς, ἢτοι μέντοι, ἢ
μάλιστα ἐπὶ ἀρχαιοῖς φιλοσόφοις.
ἡ δὲ τῷ ἀληθῶς ἀτῶν νοήσων ἐνέρι
καὶ ὑπὸ τῷ μάλιστα ὄντων πλημεῖν,
καὶ ἐξῆς αὐτῷ μοιμῶς ἢ ἐπὶ ὁμο-
νῳ τελειότητι, αὐτῷ πᾶσι ὅτι καὶ
πρὸς ὑποσύνῳ ἀντιστοιχῶν.
ὡς καὶ δὲ ὑπὸ τὸ χαίρειν τὰς ἀ-
ληθείας καὶ ἀγαθὰς ἡδονὰς φιλοσο-
φῶντες ὅτι τοῖς νῦν ἔχουσιν.

Κριφ. 16.

Εἰ δὲ δεῖ μὴ μόνον ὑπὸ τῷ μέρῳ
τῷ τοῦ συλλογίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ
ὑπὸ τῷ ὅλῳ ἐδαιμονίας, ἀντι-
τὸ αὐτὸ κατὰ σκοπὸν, λέγωμεν
διαρρήδην, ὅτι δὴ ὡς ἔχει πρὸς
ἐδαιμονίας τοῦ φιλοσοφῆν, ὅτι ἐπὶ
πρὸς τὸ σωθεῖσθαι ἢ μὴ ἢ φαῖλον εἶ-
ναι ὑπὸ δὲ κατὰ τὰς ἀλ-
πρὸς τὸ τοῦ, τὰ δὲ ὅτι τῷ τοῦ πᾶσι
αἰρεῖσθαι ὅτι καὶ μὴ ὡς ἀναγκαῖα

miēti, & potius ei, qui mēte prāditus
est, quān quica caret, & amēs est. Vo-
luptatē autem vitę, quę ab usu existit,
dicim⁹ esse animi. Hoc quippe est verē
vivere. Quod si igitur etiam multi sūt
animi usus, saltē omnīū maximē pro-
pri⁹ ille est, qui est sapiēdi. Quare mani-
festum est, voluptatem, quā existit ab
sapiendo & contemplando, vel solam,
vel maximē necessariū esse ab vita pro-
ficisci. Quocirca iucundē vivere, & re-
vera gaudere, vel solis, vel philosophis
maximē existit. Nam verissimarū co-
gitationum efficacia & ab iis, quā ma-
ximē sunt, completā, & semper stabili-
ter tolerās inditam perfectionem, ea
omnium est etiam ad animi oblectati-
onem expeditissima. Proinde propter
hoc ipsum, quod veris & honestis vo-
luptatibus gaudeamus, iis, qui mēte
prāditī sunt, philosophandum est.

CAP. XII.

QVod si autem hoc non modò à
partibus colligendum est, verūm
etiam ab tota felicitate, à primis initiis
hoc ipsum cōfectum reddidisse palam
dicamus, quod quemadmodū se ha-
bet ad felicitatem philosophari, ita
quoq; ut nobis bonum aut malum ac-
cidat, id ipsum animari. Omnia enim
partim quidem ad hoc, alia verò pro-
pter hoc omnibus eligenda & suscipi-
enda sunt. Atq; illa quidem, ut quā in

rebus necessaria sunt, alia verò iucunda, propter quæ beati sumus. Proinde felicitatem statuimus vel prudentiam esse, ac sapientiam aliquam, vel virtutem, vel maximè ut valeant & gaudeant omnia hæc. Itaque siue prudentia est, manifestum solis philosophis existere, ut feliciter & beatè vivant, siue animus sit virtus, vel benè gaudere. Et si hoc pacto, vel solis, vel maximè omnium. Virtus enim in primis præcipuè est illarum rerum, quæ in nobis sunt, omniumq; iucundissima res est, quasi unum ad unum, prudentia. Eodem modo & hîc cum similia quis dixerit esse felicitatem, definiendum est quid sit prudentia, ita ut omnibus iis, qui possunt, philosophandum fuerit. Vel enim hoc est perfectè & honestè vitæ instituire, vel quod maximè omnium quasi unum dicendo, animis causam præbet. Verum hîc quidem, quia fortasse genus nostrum est præter naturā, difficile est discere & considerare, ac vix quis intellexerit per bonam indolem, & vitam, quæ præter naturam est. Quod si verò rursus poterimus servari, unde venimus, manifestum est iucundius nos & facilius omnes hoc facturos. Enimverò nunc deserti à bonis vivimus, ea, quæ necessaria sunt, administrâtes. Et omnium maximè, qui in primis esse videntur plerisque beati. Quod si autem viam cœlestem am-

τῆς πραγμάτων, τὸ δὲ ἡδέα, δι' ὧν εὐδαιμονεῖμεν. οὐκ ἔστιν τὴν εὐδαιμονίαν τιθέμεθα, ἢ τοὺς φρόνησιν εἶναι, καὶ τίνα σοφίαν, ἢ τὴν ἀρετὴν, ἢ τὸ μάλιστα χαίρειν πάντα ταῦτα. οὐκ οὖν εἴτε φρόνησις ἔστι, φανερόν ἐστι μόνις ἂν ὑπάρχει τοῖς φιλοσόφοις τὸ ζῆν εὐδαιμόνως, εἴτε ἀρετὴ ψυχῇ, ἢ τὸ χαίρειν. πάντες οὖν ἢ μόνις, ἢ μάλιστα πάντων. ἀρετὴ γάρ ἐστι τὸ κυριώτατον τῆς ἐν ἡμῖν, ἡδιστόν τε πάντων ἐστίν, ὡς ἐν ᾧ ἔστι, ἢ φρόνησις. ὁμοίως δὲ πάντα ὅσα πάντα ταῦτα φησὶ τις εἶναι εὐδαιμονίαν, ὁριεῖται ἐπὶ τὸ φρονεῖν, ὥστε φιλοσοφητέον ἀντὶ τῆς πάντων διωκαμένης. ἢ γὰρ τοὺς τ' ἐπὶ τὸ τελείως εὐζῆν, ἢ μάλιστα πάντων, ὡς ἐν εἰπεῖν αὐτοῖς. 20 τοῖς ταῖς ψυχαῖς. ἀλλ' ἐπαυθῆναι μὲν δεῖ τὸ παρὰ φύσιν ἴσως εἶναι τὸ γένος ἡμῶν, χαλεπὸν τὸ μανθάνειν καὶ εκπέειν ἐστίν, καὶ μόλις αἰσθάνονται διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν παρὰ φύσιν ζώην. εἰ δὲ ποτε διωκθῶμεν σωθῆναι πάλιν, ὅθεν ἐκλήλυθαμεν, δὴλον ὡς ἡδιστόν καὶ ῥᾶστον αὐτὸ ποιήσομεν πάντες. νῦν μὲν γὰρ ἀφοιμένοι τῆς ἀγαθῆς 30 διατελούμεν παρὰ τὴν φύσιν τὰ ἀναγκαῖα. καὶ μάλιστα πάντων, οἱ μάλιστα μακάριοι δοκεῖν εἶναι τοῖς πολλοῖς, εἰ δὲ τὴν ἐξ ἀγαθίας οὐδὲ λαβόμεθα,

βοάμεθα, καὶ περὶ τὸ σύννομον ἀ-
 γροῖ τ' Ἰωὴν τ' ἐαυτ' ἀπερεάσωμεν,
 τότε φιλοσοφήσωμεν Ἰωὴντες ἀλη-
 θῶς καὶ θεώμενοι θεωρίας ἀμνησ-
 νες τὸ πᾶλλος, ἀπενίζοντες τῇ ψυ-
 χῇ πρὸς τ' ἀλήθειαν ἀεραρότως, καὶ
 θεώμενοι τὴν τῇ θεῶν ἀρχὴν εὐ-
 φραϊνόμενοι καὶ χαίροντες σιω-
 χῶς ὑπὸ τῆ θεωρεῖν, ἡδόμενοι.
 χωρὶς πάσης λύσεως. οὕτως οὖν
 ἐπρόβητες εἰς πᾶσαν εὐδαιμονίαν εὐ-
 ρίσκομεν ἡμῖν συμβαλλόμενοι τὸ
 φιλοσοφεῖν, διότι περ ὡς ἀνίλαμ-
 βάμεθα, ἀξίον ὡς ἀπουδαιότα-
 του, καὶ μάλιστα ἡμῖν προσή-
 κωντος.

Κεφ. ιγ.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ὑπὸ τ' περὶ φιλοσο-
 φίας ἐννοιῶν ποιήσασθαι τινα
 ἐπὶ τῆς παρὰ κλησιν, ἰδοὶ δὲ ἡ δ-
 πὸ τέκτων ἐπέλθωμεν ἔτῳσι. κιν-
 δυεύουσιν ὅσοι τυγχάνωσιν ὁρ-
 θῶς ἀπ' ὁρμῆς φιλοσοφίας λελη-
 θέναι τὰς ἄλλας, ὅτι οὐδὲν ἄλλο
 αἰὶοι ἐπιτηδύουσιν, ἢ ὑποθησκύν τε
 καὶ τεθνάναι. Ὁ μάλιστα ἐκόντως. Ἀ-
 ληθεῖ δὲ τὰς πολλὰς, ἥ τε θανάτω-
 σι, ὅτι ἂν ἀξίον εἴη θανάτου, καὶ οἷου
 θανάτου οἷος ἀληθῶς φιλοσοφοῖ.
 θάνατος μὲν οὖν ἐστὶν ἐκ ἄλλο-
 τι, ἢ ἢ τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῆ
 σώματος ἀπαλλαγῇ. καὶ ἐστὶ

plexati fuerimus, & circa astrum fami-
 liare nostram ipsorum vitam applice-
 mus, tum Philosophemur, revera vi-
 ventes, & considerantes speculationis
 immensæ pulchritudinem. animo in-
 tentè intuentes, idque congruenter ad
 ipsam veritatem, & conspicientes deo-
 rum magistratum, animo exsistentes
 hilari gaudentesq; continenter ab spe-
 culando, delectantes absque omni ra-
 bie. Ita igitur progredientes in omnē
 felicitatem, reperimus nobis conduci-
 bile esse philosophari. Quamobrem
 hoc sapientiæ studium est dignum, ut
 apprehendatur tanquā optimū & no-
 bis maxime cōveniens ac congruum.

CAP. XIII.

Qvod si autem & hīc ab commu-
 nibus notionibus aliqua facien-
 da est de Philosophia adhortatio, age-
 dum & hinc negotium sic aggredia-
 mur. Quicumque sapientiæ studium
 ritè legitimoq; attigerunt & gustarunt,
 ii reliquos mortales casare voluisse vi-
 dentur, se nulli alii rei æquè studere, ni-
 hilque commentari, quàm tum mori,
 tum etiam mortuum esse. Atque hoc
 omnino iure meritoque. quippe illos
 maximam partē fugit, anne verò mo-
 rituri, & an morte, & cuiusmodi mor-
 te digni sint, qui verè germaneque
 Philosophi sunt. Mors igitur non est
 aliud, quàm animi à corpore liberatio.

Atq; id mortuum esse significat, corpus quidem ab animo seorsum liberatum per se existere. Seorsum item animum per se ipsum existere, cum ab corpore liberatus est. Itaque cum hoc eo se modo habeat, merito sanè viri Philosophi munus non est, hasce voluptates, uti vocantur, sectatum esse, cuiusmodi sunt voluptates tum cibi, tum potus, neque etiam rerum venerearum. Imò verò ne reliquas quidem corporis curas cultusque, ceu sunt vestium excellentium, calceorumq; parationes talis Philosophus pretiosas reputaturus est, atque reliqua corporis ornamenta nullo honore habebit. Despicit autem illa & nullo loco habere, quatenus non magna necessitate illis utendi urgetur. Huius studium non omnino circa corpus versari, sed quatenus ejus fieri potest, illo abscedere, & ad animi curam conversum esse videtur. Itaque in talibus liquidò apparet, Philosophum præ cæteris mortalibus maximè omnium animum ab corporis consortio separare. Ideoque plurisque hominibus videtur, eum, cui talium rerum nihil jucundum existit, nec illis rebus fruitur, non reputandū esse dignum, ut dici possit vivere, sed non procul abesse, quin eo tendat, ut mortuus sit, qui voluptates suisque deque habeat, quæ quidem corpori præsidio sunt. Atqui vero ipsi studio, quo pri-

τὸ το εὖ τοι θανάται χωρὶς μὲν ὑπὸ
 τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγῇ αὐτὸ καὶ
 αὐτὸ τὸ σῶμα γιγνέσθαι, χωρὶς δὲ
 τὴν ψυχὴν τῷ σώματι ἀπαλα-
 γῆσαι αὐτὴν καθ' αὐτὴν εἶναι. τῷ
 5 τῷ δ' ἐν ἑταῷς ἔχοντες, ἐκόντως δὲ
 ἐκ ἐπιφλοσώφου ἀνδρὸς ἰσχυρῶς
 κίναται περὶ τὰς ἡδονὰς κελευμένας
 τὰς τοιαύτας δέ, οἷον σίται τὴν πο-
 10 τῆς, ἡδὲ πὰς τῆς ἀφροδισίων, ἀλλ'
 ἡδὲ τὰς ἄλλας τὰς περὶ τὸ σῶ-
 μα στεραπνείας ἐν ἡμῶς ἡγήσασθαι ὁ
 τοῦτο, οἷον ἰμαίαν διαφερόντων
 κίησας καὶ ὑποδμημάτων, καὶ τὰς ἄλ-
 15 λας καλλωπισμὸς τὰς περὶ τὸ
 σῶμα ὑγιᾶ. ἀτιμάζει δὲ παθόν-
 τος μὴ πολλὰ ἀνάγκη μείχεσθαι
 αὐτό. ὅλως δοκεῖ ἡ τέτατος πραγ-
 20 μαίῃα, ἡ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλ-
 λὰ παθόντων δυνάμει, ἀφίς εἶναι αὐ-
 τόν, πρὸς δὲ τὴν ψυχὴν τιθεσθαι.
 καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις ἐν δὲ ἡλός ἐστι ὁ
 φιλόσοφος, ἀπολύει ὅτι μάλιστα
 τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς τοῦ σώματος
 25 κοινωνίας διαφερόντως τῆς ἄλ-
 λων καὶ δοκεῖ γέ πῃ διὰ τῶν τοιούτων
 πολλοῖς ἀνθρώποις εἶναι μὴ ἐν ἡδὲ
 τῆς τοιούτων μὴδὲ μείχεσθαι αὐτῆς
 ἐκ ἀξίον εἶναι ζῆν, ἀλλ' ἐγγύς τι
 30 τείνειν τοῦ τεθνάναι, ὁ μὴ ἐν
 φροντίζων τῆς ἡδονῶν, ἀλλ' διὰ
 τοῦ σώματος εἶσθαι καὶ μὲν πε-
 ρὶ τῆ αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως
 κίησιν

κήσιν ἐμπόδιον τὸ σῶμα, ἐάν τις
 αὐτὸ ἐν τῇ ζήσῃ κοινῶνδν συμπα-
 ραλαβάνῃ. οὐκ τὸ τοιόνδε λέγω.
 ἐκ ἔχει ἀληθείας ἵνα ὅπως ἐκ καὶ α.
 καὶ τοῖς ἀνθρώποις. τὰ γὰρ τοιαῦτα. 5
 ἵαοι ποιεῖται αὐτὸ ἡμῶν θυγατέρις,
 ὅτι ἐκείνη κινεῖται ἀκριβὲς ἐν τῇ, ὅτι
 ὁρᾷ μιν. καὶ τοι εἰ αὐταὶ τῷ περὶ τὸ
 σῶμα αἰσθησάντων καὶ ἀκριβὲς εἰσι,
 καὶ ἐστὶ σαρξίς, καὶ οὐ αἵμα. 10
 πᾶσα γὰρ σὰρξ ἐστὶν φανερὰ ὅτι
 εἰσιν. ἐκ τῆς ἡ ψυχῆς δὲ ἀληθείας
 ἀποβύχεται, ὅταν μὴ τῷ σῶμα ὁ
 ἐκ χειρὸς τι σκοπεῖν, δὴλον γὰρ ὅτι
 τότε ὅρα παρὰ αὐτὴν ὅτι αὐτῆς, πᾶν. 15
 ἵαοι πᾶν τῷ λογίῳ, ὅτι πᾶν
 ἀλλοθὶ καὶ ἀδελφὸν αὐτῇ γίνεσθαι ἵ
 τῷ ὄντι. λογίῳ δὲ γὰρ πᾶν ποῖ
 καὶ ἄλλοις, ὅταν αὐτῇ τῷ τῷ
 καὶ παρὰ αὐτῇ καὶ ἀδελφὸν, καὶ. 20
 τὸ ὅπως, καὶ τὸ ἀληθινόν, καὶ
 τὸ ὅτι, ἀλλ' ὅτι καὶ ἄλλοις αὐ-
 τὴν καὶ αὐτὴν γίνεσθαι, ἐκείνη
 χαίρειν τὸ σῶμα. καὶ καὶ ὅσον
 δύνηται καὶ κοινῶνδν αὐτῇ. 25
 καὶ δὲ ἀπὸ αὐτῆς ὁρᾷ καὶ τῷ ὄν-
 τῳ. οὐκ οὐ καὶ ἐκ αὐτῆς ἡ
 τῇ φιλοσόφου ψυχῇ, καὶ ἄλλοις α.
 τι καὶ τὸ σῶμα, καὶ φεύγει αὐ-
 τῷ. ζήσῃ δὲ αὐτὴ καὶ αὐτὴν. 30
 γίνεσθαι. καὶ ἄλλοις δὲ ἵαοι τῷ
 δὴλον αὐτὸ τῆς ἡσυχίας δὲ
 ρίας. τὸ γὰρ δὴ καὶ αὐτὸ καὶ κα-

dentiam sapientiamq; comparatus.
 corp^o impedimēto est, si quis ejus mi-
 nisterium confortiūq; in illius investi-
 gatione vnā assumerit. veluti exempli
 loco tale quid dico. Visus & auditus
 non habent aliquam in hominibus
 veritatem. Etenim Poeta nobis quo-
 que talia ferē semper vulgant, nos nec
 audire quicquā exactē, nec videre. At
 enim si ipsi corporis scūs exacti mani-
 festiq; non sunt, multo quidem minus.
 quoque alii certi exactiq; erunt. Om-
 nes enim hisce deteriores sunt. Itaque
 si animus frustratus spe potiundae veri-
 tatis, quando vnā-cum corpore cona-
 tus fuerit aliquid considerare, omnino
 manifestum est tum ab eo animū de-
 cipi. Omnino in collectione, si quidē
 alibi, ipsi animo manifestum redditur,
 aliquid eorum, quae sunt. Cum ratio-
 ne autem tunc optimē colligit, quum
 horum illum nullo modo nec auditus
 nec visus, nec dolor, nec vlla volūptas
 tristitia afficiat turbetq;, sed ipsa quam
 maximē per se existat, corpus valere
 jubet, nec cum illo, quatenus potest,
 villam communionem habet, neq; at-
 tingens id quod verē est, expetit. Itaq;
 & hic Philosophi animus in primis ne-
 gligit, & non ita magni facit corpus, &
 ab eo refugit. At quærit ipse ab corpo-
 re esse separatus. Hoc autem maximē
 conspicuum erit ab formarum com-
 teplatione. Ipsum enim iustum & pul-
 chrum

chrum, itemque honestum, atque omnia, quibus ceu sigillis confirmamus id, quod est, nunquam quisquam oculis vidit, neq; alio aliquo corporis sensu illa attigit. Verum quicumque nostrum maximè exactissimeque prae-
 paratus fuerit, unumquodque illorum cum animo expendere, quo de scopus est & propositum, hic proximè ad cognitionem vnus cuiusq; accesserit. Ille igitur omnium purissimè hoc fecerit, quicumque ipsa mentis cogitatione quodque accedat, neq; visum ad-
 movens, quū aliquid cum animo rumminamus, neque ullum alium sensum cum ipsa ratione attrahens: sed ipsa utens animi cogitatione per se genuina & sincera ipsum vnumquodq;, quod per se sincerum exsistit, venari & assequi conatur, quā maximè tum ab oculis, quos quis habet, & ab auribus, & ab universo, ut semel paucis dicam, corpore liber factus, quasi turbante, do
 non sinēte, ut animus tum veritatem, tum etiam prudentiam sibi paret, cum fuerit in communionē receptus. Hic enim est, si quisquā alius, qui id, quod verè est, consequetur. Ex his omnibus igitur necessarium est, talem aliquam opinionem veris & germanis Philosophis constare oportere, ut & sibi mu-
 tuo talia ferè loquantur, planè videtur necessarioq; sequitur tanquam viam esse, quæ nos vna cum ratione in con-

λὸν ἐλάσθον, καὶ πάντα, οἷς ἐπι-
 σφραγίζομεθα τὸ ὁρίσιν, ἐδὲ πᾶ-
 ποίε τις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδεν, ἐδὲ
 ἄλλη τι νη αἰσθήσει τ' δια τὴ σῶμα-
 τος ἐφ' ἡμῶ ἀντὶ. ἀλλ' ἐς ἂν μά-
 λιστα ἡμῶ καὶ ἀπερίβεστα παρα-
 σκευάζηται αὐτὸ ἕκαστον διανοη-
 θῆναι, περὶ ᾧ σκοπὸς ἔσται ἀνέ-
 γνῶσθαι τοῖς τῶν ὧν αἰσθάνεται, ἐκ
 10 ἐκείνων ἂν ᾗ το ποιήσας καθαρώτα-
 τα, ὅς τις ὅτι μάλιστα αὐτῇ τῇ δι-
 ανοίᾳ τοῖς ἐφ' ἑκαστον, μήτε ἢ ὅ-
 παρκαθιθέμενος ἐν τῇ διανοεῖσθαι,
 μήτε ἄλλῃ αἰσθήσει ἐπιλέγων μετὰ
 15 δέξιαν μὴ τῇ λογισμῷ, ἀλλ' αὐτῇ
 καὶ αὐτὴν ἐπιχειρεῖ τῇ διανοίᾳ
 χρώμενος αὐτὸ καὶ αὐτὸ ἐπι-
 χειρὴς ἕκαστον ἐπιχειροῦν θηρεῖν
 τῶ ὄντων ἀπαλλαγὴς ὅτι μάλι-
 20 στα ὁφθαλμῶν τε καὶ ὠτων, καὶ ὡς
 ἔπος εἰπείν, ξύμπαντος τοῦ σώ-
 ματος, ὡς παρὰ τὸν ὅς καὶ οὐκ ἐόν-
 τος ἢ ψυχὴν κτήσασθαι ἀλήθειαν
 ἂν τε καὶ φρόνησιν, ὅταν κοινωνῇ.
 25 ἔτος γὰρ ἔσιν, ἑπὶ τις ἄλλος,
 ὁ τὸ ἐξοικεῖν τοῦ ὄντος. ἀνάγκη
 δὴ οὖν ἐν πάντων τούτων πα-
 ρίσταται δόξαν τοίαν δέ τινα
 τοῖς γνησίοις φιλοσόφοις, ὥς
 30 καὶ περὶ ἀλλήλους τοιαῦτα
 λέγειν, ὅτι κινδυνεύει τι, ὥς
 περ ἄρα πᾶς ἐκφέρειν ἡμᾶς με-
 τα' τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει,
 ὅτι

ὅτι ἕως ἀν τὸ σῶμα ἔχωμεν, καὶ
 συμπεφυμένῃ ἡμῶν ἡ ψυχὴ μὲν
 τῷ ποιούτῳ κακοῦ, οὐ μήποτε κη-
 σώμεθα ἱκανῶς ὅς ἐπιθυμοῦμεν.
 φαιέν δὲ τῷ ἔῳ τὸ ἀληθές. μου-
 ρίας μὲν γὰρ ἡμῶν ἀχολίας παρήχει
 τὸ σῶμα διὰ τὴν ἀναγκαίαν βου-
 φήν. ἔτι δὲ ἀν τινες νόσοι προσ-
 πέτωσιν, ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν
 τῷ ὄντος θέραν. ἐράων τε καὶ ἐπι- 10
 θυμῶν, ἔ φόβων, καὶ εἰδῶλων
 παύσεσθαι πάντων, ἔ φλυαρίας ἐμπέ-
 πλησιν ἡμᾶς. ὥστε τὸ λογισμὸν
 ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι, ὑπ' αὐτῆς εἰδὲ
 φρονήσας ἡμῶν ἐγγίγνεται οὐδέ πο- 15
 τε οὐδὲν. καὶ γὰρ πολέμους καὶ εἰ-
 ρῆς, ἔ μάχας, οὐδὲν ἄλλο πα-
 ρέχει, ἢ τὸ σῶμα καὶ αἱ τούτου ἐπι-
 θυμίαι. διὰ γὰρ τὴν τῶν χρησίωνων
 κλῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι γίγνον- 20
 ται. τὰ δὲ χρήματα ἀναγκαζό-
 μεθα κίσθαι διὰ τὸ σῶμα, δευ-
 οντες τῇ τούτῃ θεραπείᾳ, καὶ ἐκ
 τούτῃ ἀχολίας ἀρμεν φιλοσοφίας
 πέρα διὰ πάντα ταῦτα. τὸ δὲ ἔ- 25
 χαστον πάντων, ὅτι ἰδὼν τις ἡμῶν
 καὶ χολήν γίγνεται ἀπ' αὐτῆς, καὶ β-
 πώμεθα πρὸς τὸ σκοπεῖν τι, ἐν
 ταῖς ζητήσεσιν αὐτῶν παρὰ τοῦ πα-
 ραπίπτειν θόρυβον παρέχει καὶ τα- 30
 ραχὴν, καὶ ἐκπλήττει, ὥστε μὴ δύ-
 νασθαι ὑπὲρ αὐτῆς καθορᾶν τ' ἀ-
 ληθές, ἀλλὰ πρὸς ὅντι ἡμῶν δέ.

sideratione eo deducat, ut quoad cor-
 pus, habeamus, & animus noster cum
 tanto malo commixtus sit, nos nequa-
 quā satis superque, quod expetimus,
 consecuturos. Hoc autem verum esse
 dicimus. Corpus enim propter neces-
 saria alimenta nobis infinita obstacula
 & negotia exhibet. Adhæc verò si
 morbi aliqui nos adorianur, illi no-
 stram rei, quæ est, indaginem impedi-
 unt. quippe complet nos simul amo-
 ribus & cupiditatibus, timoribus &
 rerum simulachris multifariis, multi-
 q; nugis in nobis stultè ebullientibus,
 ut id, quod dicitur, quān verè sanè di-
 catur, per illud fieri, ut omninò nihil
 sapientiæ nobis contingat. Nihil enim
 aliud bella, dissensiones & pugnas præ-
 bet, quān corpus, & hujus cupidita-
 tes. Siquidem bella omnia in hoc ex-
 sistunt, ut, quæ utilia sunt, parentur. uti-
 lia autem pecuniasque corporis gratia
 acquirere cogimur, hujus ministerio
 famulantes, atq; hinc propter hæc om-
 nia sapientiæ studio ne in ea proficia-
 mus, impedimēta objiciuntur. Quod
 verò postremum omnium est, ut si
 quid nobis etiam orti ab illo existat, &
 convertamur ad aliquid contemplā-
 dum, in ipsis rursus disquisitionibus
 ubique nos adoriens tumultum exhi-
 bet & turbam, atque ira animum per-
 cellit, ut præ illo non possit, quod ve-
 rùm est, prospicere: sed revera à nobis

ostensum est, ut si unquā quicquam germanè pureq; scituri simus, corpori valedicendum, eoq; excedendum est, atque ipso animo res ipsæ inspiciendæ & considerandæ. Et tum, ut videtur, nobis quod expectimus simul, cuiusq; nos dicimus amatores esse, prudentia obveniet, sed quum mortui erimus, ut ratio indicat, viventibus autem nullo modo obtinget. Nam si fieri non potest, ut unā cum corpore quicquam purè cognoscamus, ex duobus alterutrum evenire necesse est, vel nullo pacto sciētiam comparare possumus, vel eam jam mortui cōparabimus. Tum enim ipse animus per se erit ab corpore segregatus, non aut prius. Et in quo revera vivimus, ut apparet, proximi erimus sciētis & cognitioni, si minimū omnīū cum corpore cōmerciū, neq; etiā quicquam cū illo cōmune habuerimus, nisi cū extrema necessitas urgeat, neq; hujus natura & ingenio repleamur, sed ab eo repurgemur, donec Deus ipse nos dissolverit. Atq; ita puri ab amētia corporis liberati, vti par est, cū talibus & erimus, & cognoscemus proprio nostro Marte quicquid sincerū est & integrum. Hoc aut forsan est, quod verum est. Impuro. n. rem purā attingere nullo modo fas fuerit. Purgatio autem in eo consistit, quod jam pridem in hac eadem oratione dicitur, separare quā maximè animum ab

δεσπαι, ὅτι εἰ μέλλομεν ποτὶ κα-
θαρώς τι εἶσθαι, ἀπαλλακίῃν
αὐτῷ, καὶ αὐτῇ τῇ ψυχῇ διατίον
αὐτῷ τὰ σφάλματα. καὶ τότε, ὡς
ἔοικεν, ἡμῖν εἶσαι, οὐ βλαπτοῦμεν
τὸ καὶ φαμέν ἐρασάμεν (εἶ), φρόνη-
σις. ἐπειδὴν τελευτήσωμεν, ὡς
ὁ λόγος σημαίνει, ζῶσι δὲ οὐ.
εἰ γὰρ μὴ οἶόν τε μὴ τὸ σῶμα
10 τοῦ μηδὲν καθαρώς γινώσκαι, δι-
οῖν τὰ ἕτερα, ἢ οὐδαμῶς ἔστι
κῆρσθαι τὸ εἶδέναι, ἢ τελευ-
τήσασιν. τότε γὰρ αὐτὴ καθ' αὐ-
τὴν εἶσαι ἢ ψυχὴ χωρὶς τοῦ σώμα-
15 τοῦ, φρόντερον δὲ οὐ. καὶ ἐν οἷον
ζῶμεν ὅλως, ὡς ἔοικεν, ἐγγυλάτω
ἐσόμεθα τὸ εἶδέναι, εἰδὲν ὅτι μάλι-
στα μηδὲν ὁμιλοῦμεν τῷ σώματι.
μηδὲ κοινοῦμεν, ὅτι μὴ πᾶσα ἀ-
20 νάγκη, μηδὲ ἀναγκυπλάμιστα τῆς
τῆς φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύομεν
ἀπ' αὐτῶ, ἕως ἀνὸ Θεοῦ αὐτὸς ὑπο-
λύσῃ ἡμᾶς. καὶ οὕτω μὲν καθαροὶ
ἀπαλλακτῆρες οἶν τὸ σῶμα τοῦ
25 ἀφροσύνης, ὡς τὸ εἶδος, μὴ ποιῶν
τὸ ἐσόμεθα ὅτι γνωσόμεθα δι' ἡμῶν
αὐτῶ πᾶν τὸ εἰλικρινές. τὸ τοῦ δὲ εἰ-
σίνους τὸ ἀληθές. μὴ καθαροὶ γὰρ
καθαροὶ ἐφ' ἀπ' ἐσθ', μὴ οὐ διαμίσθον.
30 ἢ καθαρὸς δὲ τούτω συμβαίνει,
ὑπὲρ πᾶσαι ἐν τῷ λόγῳ λέ-
γεται, τῷ χωρίζῃν ὅτι καθ' αὐ-
τὴν ὑπο τοῦ σώματος τὸ
ψυχῇ

ψυχὴν, ἐξείδωμαι αὐτὴν καθ' αὐ-
 τὴν [παυλαχόθιν ἐκ τῆ σάμα-
 τος συναγείρωταί τε καὶ ἀθροί-
 ζιαι, καὶ οἰκίῃν καὶ τὸ δυνάτον.
 ἐν τῇ νῦν παρόντι, καὶ ἐν τῇ 5
 ἔπειτα μόνη κατ' αὐτὴν] ἐκ-
 λυομένην, ὥσπερ ἐκ δισμῶν ἐκ
 τῆ σώματος. τοῦτο δὲ θάνατος
 ὀνομάζεται, λύσις ἐχειρισμὸς
 ψυχῆς ἀπὸ σώματος. λύνει δὲ 10
 αὐτὴν, ὡς φαίνεται προδυμν-
 ται αὐτῇ μάλιστα καὶ μόνη οἱ φι-
 λοσοφοῦντες ὀρθῶς, καὶ τὸ με-
 λέτημα αὐτὸ τοῦτο ὅτι τῇ φι-
 λосоφῶν λύσις καὶ χειρισμὸς ψυ- 15
 χῆς ἀπὸ σώματος. ὥς τὸ μέ-
 γιστον ἡμῖν ἀγαθὸν ἢ φιλοσοφία
 παρίσχει, τὴν ἀπαλλαγὴν,
 τῇ ἐν τῇ ψυχῇ καὶ θρηνησὶ δισ-
 μῶν, περιπαροῦσας αὐτὴν δια- 20
 φερόντως. ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ ὀνο-
 μαζομένη ἀνδρεία τοῖς οὕτως
 διακειμένοις μάλιστα προσήκει,
 καὶ ἡ σωφροσύνη, ἥν καὶ οἱ πολ-
 λοι ὀνομάζουσι σωφροσύνην, 25
 τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ
 ἐπιπλεῖν, ἀλλ' ὀλιγωρεῖν ἵε-
 χεν καὶ κοσμίως, τοῦτοίς μό-
 νοις προσήκει, τοῖς μάλιστα
 τοῦ σώματος ὀλιγωροῦσί τε 30
 καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ ζῶσιν. οἱ
 γὰρ εἰδότες ἐπιπλεῖν τὴν γὰρ
 τῇ ἄλλων ἀνδρείαν τε καὶ σω-

corpore, eumque consuefacere, ut per
 se sit ab corpore remotus, undique
 conquirat colligere aliquid & accer-
 vare extra corpus, & pro ratione viriū
 habitare, nimirum nunc presenti &
 futuro tempore, ut ipse solus per se ex
 corpore, tanquam ex vinculis solutus
 sit. Hoc autem mors nominatur, solutio
 scilicet & separatio animi à corpore.
 Iam verò ipsum solvere, ut dicimus,
 semper maximè ac soli præ aliis con-
 tendunt, qui rectè sapientiæ studio in-
 cumbunt. Estque hæc ipsa philosopho-
 rum meditatio, ipsa solutio ac separa-
 tio animi à corpore. Itaque cum philo-
 sophia maximum nobis bonum præ-
 beat, liberationem scilicet eorum vin-
 culorum, quæ in animo atque ortu cu-
 jusque nostrum existunt, maximè &
 ante omnia illi studendum erit, eaque
 non mediocri sanè studio paranda. At
 qui illa virtus, quæ fortitudo nomina-
 tur, talibus, qui ita affecti sunt, ante om-
 nia convenit. Temperantia autem,
 quam plerique etiam nominant ani-
 mi moderationem ac temperantiam,
 qua cupiditatibus non frangimur, vel
 torpidi reddimur, ut iis capiamur, sed
 ut eas contemnamus, nosque mode-
 ratè geramus, illis solis convenit, qui
 maximè corpus contemnunt, simul &
 in sapientiæ studio vitam transigunt. Quod
 si enim voles cum animo revolvere,
 tam aliorum fortitudinem, quam te.

perantiam, tibi absurda esse videbitur. Etenim non refugit, mortem ab aliis omnibus existimari esse ex omnium maximis malis. Itaque metu plurimum malorum sustinent, qui ex illis fortes sunt. mortem, quodcumque sustinent. Pertimescendo igitur ac metu omnes fortes sunt, præter philosophos. Atqui præter rationem & absurdum est aliquem metu ac timiditate fortem esse. Quid autem qui ex illis moderati sunt, nonne idem planè illis usu venit, ut quadam intemperantia temperantes existant? Atqui hoc fieri nullo modo posse dicimus. Verùm nihilo secius illis contingit affectio quædam illi similis, circa hanc stultam & amentem temperantiam. Nam extimescentes ne aliis voluptatibus priventur, illasque expetentes ab aliis abstinent, ab nonnullis victi. Atqui intemperantiam vocant, ab voluptatibus ita gubernari, ut illis pareas. Cæterum accidit illis ab voluptatibus victis, ut in cæteris voluptatibus vincendis superiores obtineant. Hoc verò simile est, quod nunc dicebatur, illos aliquo modo per intemperantiam animi affectutos esse temperationem ac modestiam. Nequaquam igitur hæc recta est ad virtutem mutatio, voluptates voluptatibus, & dolores doloribus, ac metum metu commutari, & maiora minoribus instar nummorum. Sed vel ille

φροσύνῃ, δ' ὅξει σοὶ ἔῃ ἀποπρῶς. οἷα καὶ δ' ἡππου, ὅτι τὸν θάνατον ἡγουῦνται πάντες οἱ ἄλλοι τῶν μεγάλων κακῶν ἔῃ. οὐκ οὖν φόβῳ μελλόντων ὑπομένουσιν αὐτῶν οἱ ἀνδρείοι τὸν θάνατον, ὅτι αὐτοὶ ὑπομένουσι καὶ δεδιέναι ἄρα καὶ δέοι ἀνδρείοι εἶσι πάντες, πολλοὶ οἱ φιλόσοφοι. καὶ τοὶ ἀλογοὶ τε δεικνύουσιν, καὶ δειλὰ ἀνδρείων εἶναι. τί δέ οἱ κόσμοι αὐτῶν, εἰ αὐτῶν τῷ οὐρανῷ θάσσιν ἀκολασία τῇ σώφρονι ἐστίναι, καὶ τοὶ φαυλὸν γὰρ ποῦν ἀδύνατοι εἶναι. ἀλλ' ὁμῶς αὐτοῖς συμβαίνει καὶ τὸ ὁμοιοῦν [εἶναι] παῖδες τὸ περὶ ταύτῃ τὴν εὐχὴν σωφροσύνης. φοβούμενοι γὰρ ἑτέρον ἢ δονῶν σερνηθῆναι, καὶ ὁπτιζομυῶντες ἐκείνων, ἄλλων ἀπέχονται ὑπὲρ ἄλλων κρατούμενοι. καὶ τοὶ καλοῦσι γὰρ ἀκολασίαν τὸ ὑπὲρ ἡδονῶν ἀρχαῖς, ἀλλ' ὁμῶς συμβαίνει αὐτοῖς κρατούμενοις ὑπὲρ ἡδονῶν κρατεῖν ἡδ' ἄλλων ἡδονῶν. τὸ τοῦ δ' ὁμοιοῦν ἐστίν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἔστιν, ἔστιν τινὰ δὲ ἀκολασίαν αὐτοῖς σισυφρονεῖσθαι. οὐ τοῦτω αὐτῶν ἐστὶν ἡ ὁρὴ πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγῇ, ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς, καὶ λύπης πρὸς λύπης, καὶ φόβον πρὸς φόβον καταλλάττεσθαι, καὶ μετίζω πρὸς ἐλάττω, ὥστερ νομισματα. ἀλλ' ἢ ἐκείνο μόνον

ἡ δὲ μὲν μαθὼν ὁρθοῖ, ἀντὶ δὲ πάν-
 τα ταῦτα καὶ ἀλλὰ τίς ἐστι, φρόνησις,
 καὶ ταῦτα μὲν πάντα, καὶ μὴ τὰς αὐ-
 τήν αἰεὶ καὶ πῶς πρᾶτ' αὐτὴν καὶ ὄν-
 τιν, ἢ καὶ ἀνδρία καὶ σωφροσύνη καὶ δι-
 καιοσύνη, καὶ ξυλλήθεω ἀληθείας
 ἀρετὴ καὶ φρονήσεως [καὶ προσγί-
 γνουμένων ἐξ ἀπογνομένων καὶ ἡ-
 δονῶν καὶ φόβων, καὶ τ' ἄλλων πάν-
 των τῶν τοιούτων. χαριζόμενα δὲ ἰο
 φρονήσεως] καὶ ἀλλὰ τίς ἐστὶν ἀντὶ
 ἀλλήλων, σκιαγραφία τίς ἐστὶν ἡ
 τοιαύτη ἀρετὴ καὶ τῶν ὄντων ἀνδραπο-
 δώδης τίς, ἐξ ὧν ἐγίγιντο, ἐξ ὧν ἀληθείας
 ἔχει. τὸ δὲ ἀληθὲς τῶν ὄντων ἐστὶ καὶ 15
 θάρσις τίς τῶν τοιούτων πάντων, καὶ ἡ
 σωφροσύνη καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀν-
 δρία, καὶ αὐτὴ ἡ φρόνησις μὴ καθα-
 ρμός τις ἢ; καὶ κινδυνώσιν, καὶ οἱ αἰ-
 τελεῖας ἡμῖν ἔτοι καὶ ἐστῆσαν, 20
 ἐφαυλοί τινες εἶναι. ἀλλὰ τῶν ὄντων
 πάλαι αἰνίτ' ἐστὶ, ὅτι ὅς ἐστιν αὐτῶν ἡ-
 γος ἡ ἀτέλειος εἰς ἀδὲς ἀφίκηται, ἐν
 βορβόρῳ κείσθαι. ὁ δὲ καθαθα-
 ρμός τις καὶ τελεστικός ἐκείνος ἀφί- 25
 κέμενος καὶ θεῶν οἰκῆσθ'. εἴτι γὰρ δὴ
 φασὶν οἱ περὶ τὰς τελεῖας,
 γάρηκοφοροὶ μὲν πολλοὶ, βακ-
 χοὶ δὲ γὰρ παῖροι.
 οὗτοι δ' εἰσι, καὶ τὴν ἐμὴν δόξαν, 30
 οὐκ ἄλλοι, ἢ εἰ φιλοσοφη-
 κότες [ὁρθῶς]. Εἰ τὸν αὐτὸν
 καὶ ἀρετὴν τελεῖαν, καὶ κάθαρ-

nummus solum rectus existit, ob quē
 omnia hæc commutari oporteat, nē-
 pè sapientia & prudentia. Et hoc ipso
 quidem nummo omnia, et cum hoc
 tum emptum venditum, revera fuerit
 & fortitudo & temperantia & iustitia,
 utque semel omnia dicam, cum vera
 prudentia virtus. Et præsentibus ab-
 sentibusque voluptatibus, timoribus,
 cæterisque omnibus id genus. Segre-
 gata verò ab animi sapientia, & altera
 pro alteris commutata, talis nimirum
 virtus est adumbratio quædam, & re
 ipsa cum servilis, tum etiā nihil habet
 nec sani nec veri. Quod autem re ipsa ve-
 rum est, talium omnium est purgatio
 quædam, & temperantia, iustitiaque,
 & fortitudo, ipsaque sapientia anne-
 est purgatio quædam? Et quid consti-
 tuerunt hæc nobis sacra hæcque ceri-
 monias, non videntur esse nulli. Sed
 verè iam pridem subindicare & laten-
 ter innuere, eum, qui non initiatus &
 sacris non repurgatus ad inferos per-
 venerit, in coeno cubiturum. Qui autem
 tem repurgatus & sacris initiatus fue-
 rit, cum illuc accesserit, eum cum diis
 habitaturum. Nam, ut ajunt, quoad
 sacrificia peragenda,

*Mulsi Thyrsiferi sunt, pauci ac cate-
 ra Bacchi.*

Hl verò, mea quidem sententia, haud
 sunt alii, quàm qui probè sunt philo-
 sophati. Quod si igitur & perfectam

perantiam, tibi absurda esse videbitur. Etenim non te fugit, mortem ab aliis omnibus existimari esse ex omnium maximis malis. Itaque metu plurimum malorum sustinent, qui ex illis fortes sunt. mortem, quandocumque sustinent. Pertimescendo igitur ac metu omnes fortes sunt, præter philosophos. Atqui præter rationem & absurdum est aliquem metu ac timiditate fortem esse. Quid autem qui ex illis moderati sunt, nonne idem planè illis usu venit, ut quadam intemperantia temperantes existant? Atqui hoc fieri nullo modo posse dicimus. Verùm nihilo secius illis contingit affectio quædam illi similis, circa hanc stultam & amentem temperantiam. Nam extimescentes ne aliis voluptatibus priventur, illasque expetentes ab aliis abstinent, ab nonnullis victi. Atqui intemperantiam vocant, ab voluptatibus ita gubernari, ut illis pareas. Cæterum accidit illis ab voluptatibus victis, ut in cæteris voluptatibus vincendis superiores obtineant. Hoc verò simile est, quod nunc dicebatur, illos aliquo modo per intemperantiam animi affectos esse temperationem ac modestiam. Nequaquam igitur hæc recta est ad virtutem mutatio, voluptates voluptatibus, & dolores doloribus, ac metum metu commutari, & maiora minoribus instar nummorum. Sed vel ille

προσύνλω, δ' ὅξει σοι εἴ ἀποπρὸς οὐδὲν γὰρ δὴπου, ὅτι τὸν θάνατον ἡγουῦνται πάντες οἱ ἄλλοι τῆς ἄλῳν κακῶν εἴ. οὐκ οὖν φόβῳ μεζύων ὑπομένουσιν αὐτῷ οἱ ἀνδρεῖοι τὸν θάνατον, ὅταν ὑπομένωσι. πρὸς δὲ δειδέναι ἄρα καὶ δέοι ἀνδρεῖοι εἶσι πάντες, πολλοὶ οἱ φιλόσοφοι. καὶ τοὶ ἀλογόνοι τε δέει τινὰ καὶ δειλία ἀνδρεῖον εἶναι. τι δὲ οἱ κόσμοι αὐτῷ, ἢ αὐτῷ τῷ πρὸς θάσιν ἀκολασία τῇ σωφρονεῖ εἶναι, καὶ τοὶ φαυλὲς [γέπου] ἀδυνατοὶ εἶναι. ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβαίνει τούτῳ ὅμοιοι [εἶναι] παθὼς τὸ περὶ ταύτῃ τὴν εὐήθειαν σωφροσύνη. φοβούμενοι γὰρ ἐτέρων ἡδονῶν στερηθῆναι, καὶ ὁπλίζουσι καὶ ἐκείνων, ἄλλων ἀπέρχονται ὅπως ἄλλων κρατούμενοι. καὶ τοὶ καλοῦσι γὰρ ἀκολασίας τὸ ὑπὸ ἡμῶν ἡδονῶν ἀρχαῖς, ἀλλ' ὅμως συμβαίνει αὐτοῖς κρατούμενοις ὅπως ἡδονῶν κρατεῖν ἡμῶν ἄλλων ἡδονῶν. τὰτο δ' ὅμοιοι εἰσιν, ὅτι οὐδὲν εἴλεγε, ζῆπον τινὰ δι' ἀκολασίας αὐτοῖς σισυφρενίσταται. οὐ τοῦτω αὐτῷ εἰσιν ἡ ὁρθὴ πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγῇ, ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς, καὶ λύπας πρὸς λύπας, καὶ φόβον πρὸς φόβον καταλλάττειν, καὶ μέλι πρὸς ἐλάττω, ὥστερ νομίσματα. ἀλλ' ἢ ἐκεῖνο μόνον.

καὶ νόμισμα ὀρθόν, ἀνὶ ᾧ δὲ πάν-
 τα αὐτὰ καὶ ἀλλὰ τίς τις, φρόνησις,
 καὶ ταῦτα μὲν πάντα, καὶ καὶ ταῦτα ὡ-
 νύμεινα, καὶ πιπρασκόμενα τῶν ὄν-
 τιν, καὶ ἀνδρία καὶ σωφροσύνη καὶ δι-
 καιοσύνη, καὶ ξυλλήβδην ἀληθείας
 ἀρετὴ καὶ φρονήσεως [καὶ προσω-
 γνομένων καὶ ὑπογνομένων καὶ ἡ-
 δονῶν καὶ φόβων, καὶ τῶν ἄλλων πάν-
 των τῶν τοιούτων. χαιρεζόμενα δὲ ἰο-
 φρονήσεως] καὶ ἀλλὰ τίς τις ἀντὶ
 ἀλλήλων, σκιαγραφία τίς ἔστιν ἡ
 τοιαύτη ἀρετὴ καὶ τῶν ὄντων ἀνδραπο-
 δωδης, καὶ ἐδὲν ὕλης, ἐδὲ ἀληθείας
 ἔχει. τὸ δὲ ἀληθὲς τῶν ὄντων ἔστι καὶ
 θάρσις τίς τῶν τοιούτων πάντων, καὶ ἡ
 σωφροσύνη καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀν-
 δρία, καὶ αὐτὴν φρόνησις καὶ καθαρ-
 μός τις ἡ; καὶ κινδυνύουσι, καὶ οἱ ἴσας
 τελείας ἡμῖν ἔτοι καὶ ἀσπασίας, 20
 ἐφαῶλοι γινεσθῆναι. ἀλλὰ τῶν ὄντων
 πάλαι αἰνίττης, ὅτι ὅς ἀνὰ αἰνί-
 γος ἡ ἀτέλειος εἰς ἀδὲ ἀφίκηται, ἐν
 βορβόρῳ κείσθαι. ὃ δὲ καὶ καθαρμοί-
 νος τὴν καὶ τελεσμένους ἐκείνους ἀφί-
 κόμενος καὶ θεῶν οἰκῆσθαι. εἰσι γὰρ δὴ
 φασὶν οἱ περὶ τὰς τελείας,
 νάρθηκοφόροι μὲν πολλοί, βακ-
 χοὶ δὲ γὰρ παῖρες.
 οὗτοι δ' εἰσι, καὶ τὴν ἐμὴν δόξαν, 30
 οὐκ ἄλλοι, ἢ εἰ πεφιλοσοφη-
 κότες [ὀρθῶς]. Εἰ τοίνυν
 καὶ ἀρετὴν τελείαν, καὶ καθάρ-

nummus solum rectus existit, ob quē
 omnia hæc commutari oporteat, nē-
 pè sapientia & prudentia. Et hoc ipso
 quidem nummo omnia, et cum hoc
 tum empta tum vendita, revera fuerit
 & fortitudo & temperantia & iustitia,
 utque semel omnia dicam, cum vera
 prudentia virtus. Et presentibus ab-
 sentibusque voluptatibus, timoribus,
 cæterisque omnibus id genus. Segre-
 gata verò ab animi sapientia, & altera
 pro alteris commutata, talis nimirum
 virtus est adumbratio quædam, & re
 ipsa cum servilis, tum etiā nihil habet
 nec sani nec veri. Quod aut̃ reip̃a ve-
 rum est, talium omnium est purgatio
 quædam, & temperantia, iustitiaque,
 & fortitudo, ipsaque sapientia anne-
 est purgatio quædam? Et quid consti-
 tuerunt hæc nobis sacra hæcque ceri-
 monias, non videntur esse nulli. Sed
 verè iam pridem subindicare & laten-
 ter innuere, eum, qui non initiatus &
 sacris non repurgatus ad inferos per-
 venerit, in coeno cubiturum. Qui au-
 tem repurgatus & sacris initiatus fue-
 rit, cum illuc accesserit, cum cum diis
 habitaturum. Nam, ut ajunt, quoad
 sacrificia peragenda,

*Multi Thyrsiferi sunt, pauci ac cate-
 ri Bacchi.*

Hiverò, mea quidem sententia, haud
 sunt alii, quàm qui probè sunt philo-
 sophati. Quod si igitur & perfectam

virtutem & animi purgationem sola Philosophia præbere solet, eam solam apprehendendam retinendamq; esse æquum est. Nam in deorum contubernium alii, qui philosophatus non sit, quique omnino purus non abierit, non est fas pervenire, quàm discendi cupido. Verùm horum causa, qui ritè sapientiz studiosi sunt, ab omnibus corporis cupiditatibus abstinent, ac temperantes sunt, nec se iis tradunt, neque etiam metuentes rei familiaris detrimentũ & paupertatem, quemadmodum pleriq; avariet pecuniarum studiosi, neq; rursus ignominiam & nominis obscuritatem ignobilem formidantes, quemadmodum illi, qui magistratum expetunt simulq; honores, deinde iis abstinent. Itaque hisce quidem omnibus illi, quibus de animo suo aliqua modo cura est, neque corpora fingentes vivunt, valedicentes non eadem via ingrediuntur cum illis, tanquam qui ignorent, quam eant. Ipsi autem ducentes non oportere, quæ contraria sunt Philosophiæ, ejusque solutioni ac purgationi facere, hac via pergunt, illam sequentes, quacumque ea deducit & præit. Norunt enim discendi cupidi, Philosophiã assumpto ipsorum animo planè in corpore vincit, agglutinato coactòq; per corpus, veluti per vinculum res ipsas considerare. Verùm non ipsum animum

σιν τῆς ψυχῆς φιλοσοφία μὴ παρέχειν πέφυκε, μόνως αὐτῆς ἀνιλεσθῆναι ἀξίον. Εἰς γὰρ διὼν γένος μὴ φιλοσοφῆσαι, καὶ σωτηρίᾳ καθαρῶ ἀπόνει οὐ θέμις ἀφικνεῖσθαι ἄλλω, ἢ τῷ φιλομαθεῖ. ἀλλὰ τούτων ἕνεκα οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι ἀπέχονται ἧς καὶ τὸ σῶμα ἐπιδου-
 10 μῶν ἀπασῶν, καὶ καρτεροῦσι καὶ οὐ παραδιδόσιν αὐταῖς ἐαυτοὺς οὐχὶ οἰκοφθορίαν τι καὶ πονήριον φοβούμενοι, ὥστε οἱ πολλοὶ καὶ φιλοχρήματοι, εὐδὲ
 15 αὐτὶ αἰτιμίαι τι ἐξ ἀδοξίας μοχθηρίας διειδίτες, ὥστε οἱ φιλαρχοὶ καὶ οἱ φιλότιμοι, ἐπειδὴ ἀπέχονται ἑωυτῶν. τοι γάρ τοι τέτοις μὴ ἀπασιν ἐκείνοι, οἷς τι μέλει τ
 20 ἑαυτῶν ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ σῶματα πλάττοσιν ζῶσι χαίρειν ἐπιπόητες, οὐ καὶ τὰ αὐτὰ σπορεύοντα αὐτοῖς, ὥς οὐκ εἰδότες ὅπῃ ἔρχονται. αὐτοὶ δὲ ἡγούμενοι οὐ δεῖν ἐπαιρία τῇ φι-
 25 λοσοφίᾳ πράττειν, καὶ ἢ ἐκείνης λυσιτελεῖν καὶ καθαρῶς ταύτην ἔπεισθαι, ἐκείνη ἐπιδύμενοι ἢ ἐκείνην ὑψηλοῖαι. γινώσκουσιν γὰρ οἱ φιλομαθεῖς, ὅτι παραλαβόντα αὐτῶν ψυχὴν ἢ φι-
 30 λοσοφία ἀεὶ χεῖρας διαδεμένην ἐν τῷ σῶματι ἐπὶ προσκολλημένην, διακαζομένην δὲ, ὥστε διὰ ἐπὶ μὲν διὰ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα. ἀλλὰ

ἀλλὰ μὴ αὐτὴν δι' αὐτῆς, ὥς ἐν
 παύσει αἰμαθία κυληδουμένῳ,
 καὶ τοῦ εἰργμοῦ τὴν δευτέρα κα-
 λισθῆναι, ὅτι δι' ἐπιθυμίας ὄρεται,
 ὥς ἂν μάλιστ' αὐτοὺς ὁ δεδιμένος
 ξυλλήπτωρ εἴη τοῦ διδόντος. ὅπερ
 οὐκ ἴστω, γινώσκουσιν οἱ φιλο-
 μαθῆς, ὅτι οὕτω παραλαβῆσα
 ἡ φιλοσοφία ἔχουσα αὐτῇ τὴν
 ψυχὴν ἥρῃα παραμυθῆται καὶ
 λίσσεται ἐλκεῖν ἐνδεκνυμένη, ὅτι
 ἀπάτης [μὲν] μετὴ ἡ διὰ τῆς οὐ-
 μάτων σκοπῆς ἀπάτης δὲ ἡ διὰ τῆς
 ὄντων καὶ τῆς ἄλλων αἰδέσεως.
 ποιήουσα δὲ ἐκ τούτων μὲν ἀνά-
 χωρεῖν, ὅσον μὲν ἀνάγκη αὐτοῖς
 χρῆσθαι, αὐτὴν δὲ εἰς αὐτὴν ξυλ-
 λέγεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι παρα-
 κελουμένη. πρὸς δὲ μὲν
 ἄλλω, ἀλλ' ἢ [αὐτὴν] αὐτῇ, ὅτι
 ἀννοήσῃ αὐτῇ καὶ αὐτὴν, αὐτὸ
 καὶ αὐτὸ τῆς ὅλων. ὅτι δι' αὐτὴν
 ἄλλων σκοπεῖν ἄλλοις ὄν, ἄλλο
 μὲν ἡ γινώσκουσα ἀληθείας. ὅτι τὸ μὲν
 ποιοῦτον αἰδῆτόν τε καὶ ὁρᾶν, ὃ
 δὲ αὐτῇ ὁρᾶν, ὅντων τε καὶ ἀειδέ-
 σθαι τὴν οὐκ ἔχουσαν αἰδέσθαι τὴν
 ἐναλίσκουσθαι ἡ τοῦ ἀληθοῦς φιλο-
 σόφου ψυχῇ, οὕτως ἀπείχεται
 τῆς ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμι-
 ῶν καὶ λυπῶν [καὶ φόβων]
 καὶ ὅσον δύναιται, λογιζο-
 μένη, ὅτι ἐπειδὴν τις σφόδρα

per se, atq; in omni imperitia voluta-
 tum, & vinculi gravitatem intuitum,
 quia per cupiditatem est, ut ipse ani-
 mus quàm maximè vincus, ad ligan-
 dum auxiliarius sit. Quod igitur dico,
 discendi cupidi norunt, philosophiam
 animum ipsorum ita affectum ubi as-
 sumserit, sensim consolari & solvere
 conari, ut quæ ostendat consideratio-
 nem oculorum plenam esse impostu-
 ræ. Itemq; eam, quæ per res quæ sunt,
 reliquosque sensus exercetur, similiter
 fallacem esse. Studentem autem ab
 hisce quidem recedere, quatenus illis
 uti necesse non est: præcipientemq;,
 ut ipse in seipsū colligatur coacerve-
 turq;. Iam autem nulli alii philoso-
 phia fidem adhibere suadet, quàm sibi
 ipsi, quandoquidem ipsa per se intel-
 lectura est illud ipsum simpliciter ex
 illis, quæ in rebus existunt. Quod-
 cumque verò per alia, interea dum in
 aliis est, consideret, nihil aliud censere
 esse verum. Sed quod sensu visuq;ue
 percipitur, tale esse. At quod per ip-
 sam videt, & intelligentia comprehen-
 ditur, & subiectum visui non est. Huic
 igitur solutioni animus ejus, qui verè
 philosophus est, existimans se non o-
 portare contrarium opponere: ita ab
 voluptatibus & cupiditatibus, ab do-
 loribus & timoribus abstinet, quan-
 tum quidem potest, colligens cum ra-
 tione & iudicio, ut quum quis vehem-
 enter

menter fuerit gavisus, vel dolore me-
tūve affectus, vel expetierit, nullum
tantum perpeſſus eſt malum ab his,
quantum quis exiſtimaverit, ut ſi ex-
empli gratia, vel morbo laboraverit,
vel ſumptu ſet impēdia fecerit per cu-
piditates: ſed quod malorum omni-
um maximum & extremum eſt, hoc
perpetitur, nec illud animadvertit, cu-
jus viſ hominis animum cogi ſimul, &
gaudio vehementer efferri, vel dolore
affici turbarique: itidemque exiſtima-
re, quatenus hoc maximè perpetiatur,
hoc tum maniſteſtiſſimum, tum veriſ-
ſimum eſſe, cum nullo modo ita ſe res
habeat. Hæc autem maximè talia ſunt,
quæ ſub aſpectum cadunt. In hac ipſa
igitur perpeſſione & caſu, animus in
primis ab corpore vincitur. Quia vna-
quæque voluptas ac dolor, quaſi cla-
vum habens affigit ipſum animum
ceu clavo quopiam corpori, ſibulaq;
annectit, facitque corpoream corpo-
riſque adeo ſimilem, ut illi videatur
hæc vera eſſe, quæcumque corpus et-
iam dictaverit. Ex eo en. quod ſimul
cum corpore opinatur, iſdemq; gau-
deat, cogitur, ut arbitror, animus eo-
rundem cum corpore morum fieri, &
eodem paſci alimento, ita ut Pluro-
nem etiam purè adire nequeat: ſed
ſemper corpore plenus exeat, ut citò
rurſum in aliud corpus incidat, & qua-
ſi ſatus innafcatur, & ex hiſce experts ſit

ἡδῆ, ἢ λυπηθῇ, ἢ φοβηθῇ, ἢ ἐ-
πιθυμήσῃ, οὐδ' ἐν τοσοῦτον κακῶν
ἐπαθεῖν ἀπ' αὐτοῦ, ὥς ἂν τις οἰ-
κηθῇ, εἶον ἢ γαστήρας, ἢ τι ἀνα-
λώσας ὀξὺ τὰς ἐπιθυμίας, ἀλλ'
ὁ πάντων μέγιστον τι κακὸν καὶ
ἐσχάτον ἐστὶ, τὸτο πάσχει καὶ
συλλογίζεται αὐτό, ὅτι δὴ ψυ-
χὴ πάντος ἀνθρώπου ἀναγ-
10 καίεται ἅμα τὴ ψῆναι σφόδρα
ἢ λυπηθῆναι καὶ τοῦτο καὶ ἡ-
γεῖσθαι περὶ ὃ αἰ μάλιστα τῶ-
το πάσχει, ἥτο ἐνεργεiatόν τε
εἶναι ἐ ἀληθείαςτον, οὐχ οὐ-
15 τως ἔχει. ταῦτα δὲ μάλιστα ὁ-
ρατά. οὐκοῦν ἐν τούτῳ τῷ πᾶ-
θει μάλιστα καὶ ἀδεῖται [τ] ψυ-
χὴ ὑπὸ σώματος. [ὅτι] ἐκός τε
ἡδονῆ καὶ λύπῃ, ὥσπερ ἦλον ἐ-
20 χροῦσα προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς
τὸ σῶμα, καὶ προσηρονᾷ, καὶ
ποιεῖ σωματοειδῆ δοξάζουσαν
ταῦτα ἀληθῆ εἶναι, ἅπερ αὖ
καὶ τὸ σῶμα φη. ἐκ γὰρ τῆ ἐ-
25 μοδοξεῖν τῷ σώματι, καὶ τοῖς αὐ-
τοῖς χαίρειν, ἀναγκάζεται οἶμαι.
ὁμόφοπος ἐστὶ καὶ ὁμόφορος γίγνε-
σθαι, καὶ οἷα μηδ' ἐπ' οἷε εἰς ἄδυνα-
θαρῶς ἀφικέσθαι. ἀλλ' αἰεὶ ἀνά-
30 πλαι ἰσώματος ἔχεται, ὥς τ' ἀχνύ-
πάλιν πῖπεν εἰς ἄλλο σῶμα. ὥ-
σπερ ἀπειρομένη μὴ ἐμφύεσθαι,
καὶ ἐκ τούτων ἄμοιρος εἶναι τῆς

τῷ θεῷ τι καὶ κατὰ τοῦ καὶ μο-
 τοειδούς σπουδασίας. τούτων ὅ-
 νων ἕνεκα οἱ δικαίως φιλομαθεῖς
 πόσμοι εἰσι καὶ ἀνδρείοι. οὐχ ὅτι οἱ
 πολλοὶ ἕνεκα φασίν. ἀλλ' οὕτως
 λογίσαντι ἐν ψυχῇ ἀνδρὸς φιλο-
 σόφου. καὶ οὐκ ἂν οἴησθαι τὴν μὲν φι-
 λοσοφίαν χρῆσθαι αὐτὴν λυσιπ-
 ούσης δὲ ἐκείνης αὐτὴν παραδοιδέ-
 σθαι ταῖς ἡδοαῖς καὶ λύπαις, εἰς τὴν 10
 πάλιν αὐτὴν καταδεδῆναι, καὶ ἀπὸ τοῦ
 ἔργου παύσασθαι Πηνελόπης τιμὴν
 ἐναδίῳ εἰς δὲ μεταχειρίζομένης,
 ἀλλὰ γαλάνῳ τούτων παρα-
 σκευάζουσα, ἐπομένῃ τῇ λογισ- 15
 μῇ. καὶ εἰς ἐκ τούτων οἶσα τὰ ἀλη-
 θείας, καὶ τὸ θεῖον, καὶ τὸ ἀδόξαστον
 θεωμένη, καὶ ὑπὲρ ἐκείνου βεβουμένη
 ζῆν τε οἶσται, οὕτως δὲ ἔως ἂν ζῇ.
 καὶ ἐπειδὴν τελευτήσῃ εἰς τὸ ζυγ- 20
 γανῆς, καὶ εἰς τὸ τοιοῦτον ἀφικομένη
 ἀπηλλαγθῇ τῆς ἀνδροπίνων
 κακῶν. ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης ἐφό-
 δου φαίνεται ἡμῖν φιλοσοφία δι-
 παλλογὴν τῇ ἀνδροπίνων διεισ- 25
 μῇ παρέρχουσα, καὶ λύσιν τῶν γλυσ-
 τῶν, καὶ περιεργασίαν ὅτι τὸ ὄν, καὶ
 ἵνα οἶσται ὅτι ὅπως ἀληθείας, καὶ κατὰ
 σιν ἰατρικῶν ψυχῶν. εἰ δὲ ἐν ταύτῃ μὲν
 λιστα ἔστιν ἡ ὄντως εὐδαιμονία αὐ- 30
 τῶν παρὰ αὐτὴν, ἐπεὶ ἐν ταύτῃ
 βουλομένη μακάριοι εἶναι. ἀλλὰ
 μὴ καὶ τὸ δὲ δεικνύσθαι αἰετῶν.

cum divinæ illius & puræ, tum unifor-
 mis commercii & conjunctionis. Ho-
 rum igitur causa qui iuste tenentur
 discendi amore, temperantes simul &
 fortes sunt, non autem illarum rerum
 amore tenentur, quarum illos teneri
 plerique perhibent. Verum ita ratioci-
 naretur philosophi hominis animus,
 neque arbitraretur philosophiam se-
 ipsa solvere oportere. Ipsa quoque soluta eam
 tradere oportere voluptatibus, ac do-
 loribus se rursus obvincere, atque opus
 inefficax & irritum facere, Penelope
 quandam telam contrario modo manu
 tractans: sed horum tranquillitate curans
 ipsam rationis ductum sequens, semperque
 in hoc existens, hocque operam dans, ut
 quod verum est & divinum maximeque, ab
 opinione remotum contempletur, ab
 quo alta putat se ita & vivere oportere,
 quandiu vivat. Et ubi mortem obierit,
 se, ubi venerit in cognatum & talem
 locum ac contubernium, liberatum
 iri humanis malis. Ex tali autem ac-
 cessione seu argumentis philosophia
 nobis præbere videtur ab vinculis hu-
 manis liberationem, & nativitatæ so-
 lutionem, itemque circumductionem
 ad id, quod est, & cognitionem veræ
 germanæque veritatis, animarumque
 purificationem. Quod si autem in hoc
 maxime sita est vera felicitas, ei studē-
 dum est, si quidem verè beati esse vo-
 lumus. Quinetiam hoc quoque di-

num est, ut expendatur, nimirum si a-
nimus immortalis est, cum curam ali-
quam requirere, non hujus modò
temporis, in quo vivere dicimus, ve-
rùm etiam universi gratia. Et periculũ
in præsentia etiam videretur gravissi-
mum esse, si quis cum ejusque curam
neglexerit. Etenim si mors talis foret,
ut hominem ab omnibus liberaret, lu-
cri vice malis hominibus reputandum
foret mori, nimirum & à corpore si-
mul, & cum animo ab ipsorum pra-
vitate liberari. Nunc aurem posteaquã
anima immortalis esse videtur, nullũ
omninò aliud malorum ei fuerit effu-
gium nec salus, quàm ut evadat simul
quàm optima ac prudētissima. Ani-
ma enim nihil aliud habens, quàm in-
stitutionem educationemque, inferos
adit. Quæ ipsa etiam plurimũ dictũ
tur prodesse, vel lædere eum, qui mor-
tem obierit statim in initio profectio-
nis illuc institutæ. Præstantior quippe
anima cum diis habitat, & circum cir-
ca coelum profectionem suscipit, me-
lioremque finem assequitur. Quæ au-
tem injusta opera contigit, impioque
opere atq; impietate oppleta fuit, vbi
ad loca judicii subterranea venerit, æ-
quam justamq; poenam consequitur.
Quorum causa omnia facienda sunt,
ut interea, dum vivimus, virtutis pru-
dentięque participes simus. Præmium
enim pulchrum est, & spes magna. Quo-

δοτι ἐπερ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος [δὲν],
δαμιλείας [δὲν] δέεται. οὐχ ὡς
τὸ χρόνου τούτου [μέρον], ἐν ᾧ
καλοῦμεν τὸ ζῆν, ἀλλ' ὡς τὸ
5 παρὸς. καὶ ὁ κίνδυνος νῦν δὲ ἐ-
δόξεον αὖν [μαλιστα] δευδὲς εἶναι,
εἰ τις αὐτῆς ἀμελήσῃ. εἰ μὲν γὰρ
ἦν ὁ θάνατος τὸ παρὸς ἀπαλα-
λαγὴν, ἔρμαιον αὖν ἦν τοῖς κακοῖς
10 ὑποθανοῦσι, τὸ τε σώματι
ἀμα ἀπηλλάχθαι, ἐκ τῆς αὐ-
τοῦ κακίας καὶ τῆς ψυχῆς. νῦν
δὲ ἐπειδὴ ἀθάνατος φαίνεται τοῦ-
σα, οὐδεμίαν αὖν εἶναι αὐτῇ ἄλλην ἀ-
15 ποφυγὴν κακῶν οὐδ' ἐσώτηρίαν πλὴν
τὴν ὡς βελτίστερον τὸ καὶ φρονιμωτά-
τως ἡγεῖσθαι. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἔχου-
σα εἰς ἀδουὴν ἡ ψυχὴ ἔρχεται, πλὴν
τῆς σωδείας τὴν καὶ σοφίαν.
20 ἃ δὲ καὶ λέγεται μέγιστα αἰφί-
λεῖν ἢ βλάπτειν τὸν τελευτή-
σαντα, οὐδὲν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκ-
είσεως πορείας. Ἡ μὲν γὰρ αἰμεί-
ρων ψυχὴ καὶ θῶρον οἰκεῖ, καὶ
25 περιπορεύεται κατὰ οὐρανὸν βελ-
τιόνος ἵε λήξεως τυχεράτης. ἡ δὲ ἀ-
δίκων ἔργων ἀφαιμένη ἐκ ἀποσιμ-
γίας πληθεύουσα, καὶ ἀσθενείας εἰς τὰ
ὑπογῆα δικαιοσύνην ἐλθούσα, δι-
30 κες δὲ προσσηκῶς μεταλλάττει.
ὧν δὲ ἕνεκα χρὴ πάντας ποιεῖν, ὥστε
ἀρετὴν καὶ φρονήσας ἐν τῇ βίῳ με-
ταχειν. καλὸν γὰρ τὸ ἀθλοῦν, ἐκ ἡλ-
πίος

πρὸς μεγάλα. καὶ τοῦτων δὴ ἔτι καὶ
 θαρρύνειν χρὴ περὶ τῇ ἑαυτοῦ ψυ-
 χῇ ἀνδρα, ὅς τις ἐν τῇ βίῳ τὰς
 μὴ ἀλλὰς ἡδονὰς τὰς περὶ τὸ
 σῶμα, καὶ τὸν κόσμον εἶσιν χαί- 5
 ρειν, ὡς ἀλλοτρίους τε ὄντας, καὶ
 πλείον θάτερον ἡγεσάμενος ἀπερ-
 γάζεσθαι. τὰς δὲ περὶ τὸ μετὰ θάνατον
 ἰσχυροῦσθαι τε καὶ κοσμήσας ἢ ψυ-
 χὴν οὐκ ἀλλοτρίω, ἀλλὰ τῇ ἑαυ- 10
 τῆς κόσμῳ, σωφροσύνη τε καὶ δι-
 καιοσύνη, καὶ ἀνδρεία, καὶ ἐλευθερία
 ἐλευθερία, οὕτως περιμένει τὴν εἰς
 αἰῶνος πορείαν, ὡς πορροσόμηνος
 ὅταν ἡ ἐμψύχου καλεῖ. τούτων 15
 δὴ οὖν οὕτως ἐχόντων, οὐ χρη-
 μάτων δεῖ ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως
 ἔσται ὡς πλείον, οὐδὲ δόξης καὶ τι-
 μῆς, ἀλλὰ φρονήσεως καὶ ἐλευθερί-
 ας, καὶ τῆς ψυχῆς, ὅπως ὡς βελτί- 20
 στήσειται. οὐ γὰρ δεῖ τὰ πλείον αἰτία
 περὶ ἐλαχίστου ποιεῖσθαι. τὰ δὲ
 φαιλότερα περὶ πλείονος. οὐτε
 σωματικῶν ἐν ἐπιμελείᾳ, εἰς χρη-
 μάτων δὲ σφόδρως, εἰδὲ οὕτως 25
 σφόδρα, ὡς καὶ ψυχῆς, ὅπως ὡς ἀ-
 ριστεῖται. οὐ γὰρ ἐκ χρημάτων ἀρίστη
 γίνεσθαι, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς χρημάτων, καὶ
 καὶ ἀλλὰ ἀγαθὰ τῆς ἀνθρώπου
 ψυχῆς, ἐῖς ἰδίαν καὶ δημοσίαν. ἐν τού- 30
 τῳ διατοκῶν δὲ ἀληθὺς, ὅτι οὐκ
 ἔσται ἀνδρὶ ἀγαθῷ κακὸν εἶδεν ἔτε
 ζῶντι, ἔτε ἡλικιωμένῳ, καὶ ἀμείβει

tum gratia hominem decet forti ani-
 mo audere, ut animi sui curam susci-
 piat, quicumque in hac vita reliquis
 quidem voluptatibus corporis mun-
 dique valedixit, tanquam alienis, & al-
 terutrum altius eucere studeat plu-
 risque efficere. Illis vero, quæ circa di-
 scendum versantur, plusculum & stu-
 duit, & postquam animum exorna-
 vit non alieno, sed suo proprio ornatu
 temperantia scilicet & iustitia, itemque
 fortitudine, libertate & veritate, ita ex-
 spectat iter versus inferos, tanquam
 profecturus cum vocat fatum. Itaque
 cum hæc ita se habeant, pecuniarum
 cura habenda non est, quemadmodum
 erit, ut plurimum, neque gloriæ & ho-
 noris: sed prudentiæ & veritatis animi,
 que, ut is quam optimus existat. Non
 enim ea minimi facere addeceat, quæ
 maximo digna sunt: quæ verò deterri-
 ora sunt, contra pluris æstimare. Itaque
 pec corporum prius curam par est ha-
 bere, neque pecuniarum, saltem non
 ita vehementer illorum curam habe-
 re convenit, quam animi, ut is quam
 optimus existat. Neque enim ex pe-
 cuniis virtus, sed ex virtute pecuniæ
 gignitur, aliæque bona mortalibus om-
 nia, cum publicè, tum privatim con-
 tingunt. Hoc unum igitur verum co-
 gitandum est, non eventurum viro bo-
 no ullum malum tam viventis, quam
 mortuo. Neque negliguntur huius vi-

rires ab diis immortalibus. Itaque ad ipsum omnia bona suspensa & conversa sunt, quæ ad felicitatem ferunt, & qui cum hoc quàm propinquissimè coit, hic quàm felicissimè vitam suam traduxerit. Talia ferè & ab hisce isthæc hortationis ad sapientis studiū argumenta sunt.

CAP. XIII I.

OPortet autem etiam à vita eorum virorum, qui principes, & quasi capita fuerunt in Philosophia, exorfos deinceps præceptis Pythagoreorum adhortationem instituire. Tales enim ab primis annis, primum quidem omnium neque viam, quæ in forum ducit, neque locum, ubi iudicium exercetur, vel buleuterium ac curia, aliudve publicum urbis concilium & confessus sit, norunt. At leges & decreta iudiciorū, seu verbis pronunciata seu scripto comprehensa nec inspiciunt, nec audiunt. Studia verò & contentiones sodalitatum populi ad magistratus invadendos, item conventus, convivias, commestationes quæ una cum tibi-
cinis & lascivis foeminis ne per somnium quidem facere aggrediuntur. Porro bene ne an malè quid in urbe se habuerit, vel etiam malum aliquod ab maioribus tam viris, quàm foeminis profectum sit, hoc magis eos fugit, quàm quot sint aque, ut vulgo dicitur,

ὑπὸ θιόν τε τούτων πράγματι.
ὥς εἰς αὐτὸν διανηρίηται πάντα
τὰ ἀγαθὰ, τὰ εἰς εὐδαιμονίαν φέ-
ροισι, καὶ τὸ πῦρ ἐγγύτιστα παρὰ
σκαυόμενος, οὗτος ἂν μέγιστα μα-
καριώτατα διαζήσται. ταῦτα ἔ-
σονται ἐμὶ ὑπὸ τούτων ὅτι ἢ εἰς
φιλοσοφίας προφορὰν ἔφουδοι.

Κεφ. ιδ'.

ΔΕΙ' δὲ ἐκ τῶν βίου τῆς κο-
ρυφαίων ἐν φιλοσοφίᾳ ἀνδρῶν
ἱπομένως τὰς Πυθαγόρου ὑ-
ποθήκας ποιεῖσθαι ἢ προ-
φορὰν. οἱ γὰρ ποιοῦται πρὸς
15 τῶν, πρῶτον μὲν εἰς ἀγορὰν
οὐκ ἴσται τὴν ὁδὸν, οὐδὲ ὅπου
δικαστήριον ἢ βουλευτήριον, ἢ
τὸ κοινὸν ἄλλο τῆς πόλεως
συνέδριον. νόμους δὲ ἐκ τῆς
20 σμῆνης λεγόμενα, ἢ γεγραμμέ-
να, οἷον ὁρᾷσιν, οὐτὲ ἀκούου-
σι. πρὸς δὲ ἐταιρειῶν ἐπ'
ἀρχῆς, καὶ συνέδοι, καὶ δέκ-
τα, ἐκ τῶν ἀδελφῶν καὶ μοι,
25 οὐδὲ ὅταν πράττειν προαίρεται
αὐτοῖς. Εἴ' δὲ ἢ κακῶς
ἢ ἐτέρως τι γίγνεται ἐν πόλει,
ἢ τι τῶ κακῶν ὅτι ἐκ πρὸς
γόναν γερονδῶν, ἢ πρὸς ἀνδρῶν
30 ἢ γυναικῶν πολλοὺς αὐτῶν λέ-
λθον, ἢ οἱ τῆς ἀποδείξεως λεγόμε-

νοι χόος. Ε ταῦτα πάντα οὐδ' ὅτι οὐκ οἶδεν, οἶδεν. οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ἀπέχεται τῷ εὐδοκίμῳ χάρις, ἀλλὰ πρὸ ὅτι τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κί- 5 ται αὐτῷ καὶ ἐπαίρηται. ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγήσαται ὅτι σμικρὰ, καὶ οὐδὲν ἀτιμάσσει, παρὰ γὰρ φέρεται, κατὰ Πίνδαρον, τὰ τε γὰρ ὑπὲρ 10 νερθε καὶ τὰ ἐπίπυδα, γλωσσῶσα οὐρανῷ τε καὶ ἄστρον μῦσα, καὶ πᾶσι πάντα φύσιν ἐράσσωμένη τῷ ὄντων ἑκάστου ὅλου. εἰς τι τῷ ἐγγυὲς οὐδὲν ἴαυ. 15 τὴν συγκατεῖσα. ὥστερ δὲ καὶ θαλῇ ἀστρονομίῳτα καὶ ἀναβλήποντα, πᾶσι εἰς φέρεται ὅτι τὰς ἐμμελὲς καὶ χάριστα διεκπαίης ὑποσκαῖναι λέγεται. ὡς 20 τὰ μὲν ἐν οὐρανῷ προθυμοῖτο εἶδεναι, τὰ δὲ ἐπὶ τῷ αὐτῷ καὶ ὡς ἀπὸ πόδας, λαοδαίνοι αὐτόν, ταυτὸν δὲ ἀρκεῖ σκῶμα ἐπὶ πάντας, ὅσοι ἐν φιλοσοφίᾳ 25 διαγρῶσι. πρὸ γὰρ ὅτι τὸν ποι- οῦτον, ὁ μὲν παλαιοὶ καὶ ὁ γαίτων λέλθον, οὐ μόνον ὅτι πρᾶττον, ἀλλ' ὀλίγον καὶ εἰ ἀνθρώπος ὅστις, ἡ τι ἄλλο θρέμ- 30 μα. τὸ δὲ πρὸ ὅτι ἀνθρώπος, καὶ ἡ τῇ τῷ αὐτῷ φύσιν προσήκει δὲ φέρον τῷ ἄλλων, ἡ ποιεῖν ἡ πα-

maris χόος vel fluctus. Atque hæc omnia etiā nescire sese, nescit. Neq; .n. hisce rebus idē abstinet, ut vulgo sibi bonum nomen paret atque laudetur; sed verē ejus corpus solum in civitate populōque versatur atque agit: at mens & animus hæc omnia parui ducens, ac, veluti nulla omnino sint, æstimans, per omnes mundi partes, juxta Pindarum, volirat, & quæ subter terram, quæque supra sunt, dimetiens, coelōsq; supernē & astra contemplans, atq; universam sigillatim rerum naturam scrutabunda perlustrās: ad ea autem quæ propē sunt, nulla ratione se ipsam demittens & accommodans. Quemadmodum etiā Thaletem syderibus intentum, oculoq; coelum versus tollentem, in puteum prolapsū, Thrax scita adeoq; gratioῖa ac lepida quædam ancilla conviciata perhibetur, eum, quæ in coelo essent, cupidē scire appetere, quæ verō proxima & ante se, quasiq; ad pedes essent, ea ignorare. Idem dicteriu sufficit, quod in omnes, qui ætatem in Philosophiæ studio terunt, stringatur. Revera enim talem hominē laret, non modō quid agat ejus proximus & vicinus: verum etiā parum abest, quin ignoret, homo nescit, an verō aliud aliquod brutū pecus. Quid autem homo sit, & quid tali naturæ congruar, cæteris maximē præstans, vel ad faciendum, vel perpe-

riendum & indagat, & studiosè adeo-
 que operosè perscrutatur. Quinimò
 talis aliquis, si sigillatim publicè priva-
 timque cum hominibus agens cogat-
 tur in iudicio, vel etiam alibi, de rebus
 quæ ante pedes sunt, quæque in oculo-
 5 incurrunt, differere, risum præbet
 non modò Thracibus ancillis: verùm
 etiã reliquæ turbæ præ imperitia tum
 in puteos, tum in nullam non apori-
 am dubitationemque incidens, ac gra-
 vis impudentia quædam suspicionem
 præbet stoliditatis & amentię. Enim-
 verò & in conviciis confectandis ipse
 nihil habet, quo quenquam laceret.
 Quippe nesciens nullum ullius malū,
 eò quòd in ea re exercitatus non sit,
 quare animi ambiguus ridiculus vide-
 tur. Quin & in laudibus & magnificis
 elogiis, quibus alii homines extollun-
 tur, non fictè simulatèque, sed verè ri-
 dens, palam deprehensus nugator esse
 videtur. Cùm enim tyrannus vel rex
 laudatur, unum aliquem ex pastori-
 bus, veluti subulcum, oviumve pasto-
 rem, vel aliquem bubulcum se audire
 censet, qui foelix fortunatusque præ-
 dicetur, quòd permultum lactis mul-
 geat. Cæterùm existimat eos difficulte
 morosusque & insidiosus cùm pa-
 scere, tum etiam mulgere, quàm pa-
 storculi & pascant & mulgeant illa a-
 nimalia. Rusticum verò crassumque
 & imperitum hominem præ occupa-

χην, ζητεί τὸ καὶ πρᾶγ-
 ματ' ἔχει διαρρήσιμος. καὶ
 γάρτοι ἰδίᾳ τι συγγράμματος ὁ
 τοιοῦτος ἕκαστος, καὶ δημοσίᾳ,
 5 ὅταν ἐν διακρίσει, ἢ πρὸς ἄλλο-
 δι ἀναγκαστῶς παρῇ περὶ πόδας,
 καὶ τὴν ὀφθαλμοῦ διαλέγεσθαι,
 γέλωντα παρέχει οὐ μόνον Θρατ-
 ταις, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ὄχλῳ,
 10 εἰς φρίκτά τι ἐκ παῖδας ἀπο-
 ρίαι ἐμπιπίων ὑπὸ ἀπειρίας. καὶ
 ἢ ἀχρημοσύνη δεινὴ δόξαν ἀβελ-
 τηρίας παρεχομένη. ἐν τι γὰρ
 ταῖς λοιδορίαις, ἰδίᾳ ἔχει οὐ-
 15 δὲν οὐδὲν ἄλλοις λοιδορεῖν, ἀτ' οὐκ
 εἰδὼς πακὸν οὐδ' ἐν οὐδενός, ὅτι
 τοῦ μὴ ἐμμελεῖσθαι. ὅπως
 ῥῶν οὖν γελοῖον φαίνεται.
 ἐν τι τοῖς ἐπαινοῖς, καὶ ταῖς
 20 τῶν ἄλλων μεγαλαυχίαις, οὐ
 προσποιήτως, ἀλλὰ τῶν ὄντων
 γελῶν, ἰδιόκληρος γεγόμενος λα-
 βώδης δοκεῖ εἶναι. Τύραννος τι
 γὰρ ἢ βασιλεὺς ἐγκωμιάζοντα
 25 νῦν, ἢ τὰ τῶν νομίων, οἷον τῶν
 συμβῶν ἢ ποιμένων, ἢ τινὰ
 βουκόλον ἡγεῖται ἀκούειν ὡς
 διαμνησκόμενον πολλοῦ βδελ-
 λοντα γάλα. δυσκολώτερον δ' ἐ-
 30 σκίσαντων ζώων καὶ ἐπιβουλό-
 τερον ποιμαίνειν τι, καὶ βδελ-
 λειν νομίζει αὐτούς. ἀγροῖ-
 κος δὲ καὶ ἐπαίδωτος ὑπὸ ἀχρη-
 λίας

λίας, οὐδ' ἔτι ἦσαν τῶν νομί-
 ων τὸν τοιοῦτον ἀναγκαῖον γί-
 γναι, σπαδὸν ἐν ὄρει τὸ τε-
 χνὸν περιβεβλημένον. γῆς
 δὲ, ὅταν μέγα πλῆθος, ἢ
 ἔτι πλείω ἀκούσῃ, ὥς τις ἀ-
 ρα κειμηλίος, θαυμαστὰ πλῆ-
 θει κέκταται, πᾶν συμπέ-
 δοκεῖ ἀκοῦεν εἰς ἅπασαν ἐ-
 ωθὺς τὸν γῆν βλέπειν. τὰ 10
 δὲ δὴ γίνῃ ὑμνούντων, ὡς
 ἡμῶδες τις ἐπ' αὐτὰς ἀπαυ-
 λουσίως ἔχων ὑποβλεῖναι, παν-
 γάσῃσι ἀνθρῶπιν καὶ ἐπὶ μικρὸν
 ὁρώστων ἡγᾶται τὸν ἔπαινον, 15
 ὑπὸ ἀπαιδυσίας οὐ δυνάμε-
 νων εἰς τὸ πᾶν αἰετὶ βλέπειν, οὐ-
 δὲ λογίζεσθαι ὅτι πᾶσι καὶ
 ποροῦσιν μυριάδες ἐκάστῃ γᾶ-
 γόασιν ἀναρίθμητοι, ἐν αἷς 20
 πλούσιοι καὶ πτωχοὶ καὶ βασι-
 λεῖς, καὶ δούλοι, βαρβαροὶ καὶ
 καὶ Ἕλληες πολλὰς μυρί-
 οι γάσῃσι ὁρώουσιν. ἀλλ' ἐπὶ
 πάντεσσι καὶ εἰκοσι καταλόγῳ πορ- 25
 γόνων στυγερῶν, καὶ ἀνα-
 φιδόντων εἰς Ἡρακλῆα τὸν Ἀμ-
 φικρύωνος, ἄτοπα αὐτῶν ἐξ-
 φαίνεται τῆς μικρολογίας. ὅτι
 δὲ ἀπ' Ἀμφικρύωνος εἰς τὸ ἄνω 30
 πέντε καὶ εἰκοσὶ τοιοῦτος ἦν
 οἷα συνίβαιναι αὐτῶν τὴν γῆν, καὶ ὁ
 σπινθηρὸς ἀπ' αὐτῶν γαλᾶ, οὐ

tionē & rerum suarum attentione
 non minus illis pastoribus, talem esse
 necesse est moenibus cinctum, sicuti
 illi in montibus loculamento caulaq;
 cinguntur. Cum verò audierit aliquē
 esse, qui terræ decem milia iugerum,
 vel amplius etiam possideat, eoq;
 copia admirabilia habeat, valde exigua
 sese audire putat, universum terrarum
 orbem intueri solitus. Illorum verò,
 qui laudando celebrant familiarum
 splendorem, perinde ac si generosus &
 nobilis ille sit, qui septem avos, eosq;
 omnes re lauta ostendere queat, om-
 ninò laudem reputat eorum, qui he-
 beti & tenero visu præditi sunt, præ
 imperitia non valentium in universi-
 tatem semper remanentem respicere,
 nec colligere unicuique multa milia
 avorum maiorumque, & quæ nume-
 rari quidem nequeant, fuisse, in qui-
 bus tum divites, tum pauperes, reges
 & servi, barbari & Græci non raro infi-
 niti nulli non fuerint. Verùm quod
 quinque & viginti maiores enumeret,
 qui gloriantur & genus referant ad
 Herculem illum Amphitryonis fili-
 um, ei prorsus ridicula nimisque re-
 nuis commemoratio illa videtur.

Quod autem ab Amphitryone jam
 inde capite vicessimus quintus talis fu-
 erit, quemadmodum ei hæc fortuna
 contigit, sitq; etiam vel quinquagesi-
 mus ab illo, hoc nimirum ridet, ut
 qui

qui cum iudicio rationis rem & expendere, & animi mēte capti ac insensati molliciem dispellere nequeant. In hisce autem omnibus talis ab vulgo hominū deridetur, partim quod fastu & superbia laborare videatur : partim verò quod quę ante pedes & manifesta sunt, ignoret simul, & in nullis nō ambigat. Cæterum cum ipse aliquem sursum, & ad res cœlestes traxerit, & quis voluerit ex hisce rebus excedere, in quīs ego te aliquo modo injuria affecero, aut tu me, ad considerationem tūm iustitiæ tūm iniustitiæ, & quid quodque eorum quorum sit, & quid ab aliis rebus omnibus, vel ab se mutuo differant, vel ex eo, num rex, qui permultum auri possidet, felix & beatus sit: vel de regno, summamque de humana felicitate & miseria contemplationem ingredi cupit, quales nam illæ sint, & quo pacto hominis nature conveniar, illam quidem sibi comparare, hanc verò cane pejus & angue refugisse, de hisce, inquā, omnibus quū necessariò cogetur rationem reddere, illum parvi animi hominem, acrem ac iudicia frequētantem, rursus sanè rationem similem & equivalentem reddit. Nam ab excelso loco suspensus vertigine afficitur, & sublimis sursum contuens præ desuetudine, & graviter angens animique pendens & perplexus, adhæc barbarica sonās risum non

δυναμένων λογίζεσθαι τῇ καὶ
χαυνότητι ἀνοήτου ψυχῆς ἀεὶ
παλλάττειν. ἐν ᾧ πασι δὴ τούτοις ὁ τοιοῦτος ὑπὸ ᾧ πολλῶν καταγέλασται, τὰ μὲν ἰσχυρῶς ἔχων ὡς δοκεῖ. τὰ δ' ἐν ποσὶν ἀγνοῶν τι καὶ ἰκάνους ὑπερῶν. ὅταν δὲ γὰρ τίνα αὐτὸς ἰλκυσθῇ αἶαν, καὶ ἰδελήσῃ τις αὐτοῦ ἐκβῆναι, ἐν τῷ τι ἐγὼ σε ἀδικῶ, ἢ σὺ ἐμὲ, εἰς σκέψιν αὐτῆς δικαιοσύνης τι καὶ ἀδικίας τί τε ἰκάντερον αὐτῶν, καὶ τὴν ᾧ πάντων ἢ ἀλλήλων διαφέρειτον, ἢ ἐν τῷ εἰ βασιλεὺς εὐδαίμων κεκτημένος πολλὸν χρυσίον, ἢ βασιλείας πίνει καὶ ἀνδραπήνης ὅλως εὐδαιμονίας καὶ ἀφελότατος ἐπίσκειν, ποῖω τι τῆς ἰσῆς, καὶ τίνα ἔρπον ἀνθρώπου φύσιν προσέκει τὸ μὲν κήσασθαι αἰτῇ, τὸ δ' ὑπεφυγεῖν περὶ πάντων τούτων. ὅταν οὖν δέῃ λόγον δίδοιαι τῷ συμπερὶν ἐκείνῳ τὴν ψυχὴν, καὶ δειμὸν καὶ δικαιοκλὸν πάλιν αὐτὰ ἀντίστροφῳ ἀποδίδωσιν. ἰλιγγῶν τι γὰρ ἀφ' ὑψηλῶν προμαθῆς, καὶ βλέπων μετώρος ἀνωθεν ὑπὸ ἀνηθείας, ἀδημονῶν καὶ ὑπερῶν, ἐβαρβαρίζων ἰλλῶν

τα θράττιαις μὴ οὐ παρίχθαι,
 οὐδ' ἄλλω ἀπαυδῶντι οὐδὲν
 ἢ. οὐ γὰρ αἰδῶνται τοῖς
 δὲ ἐναντίοις ἢ ὡς ἀδελφεὰ.
 δαίς ἑαυτοὺς παῖσι. οὗτος δ'
 δὴ ἐκατέρου φόβος. τῆς ζα-
 ῖης, ὁ μὴ τῷ ὄντι ἐν ἰλδ-
 θιρῇ τε καὶ χολῇ τιθεα-
 μένου, ὅτι δὴ φιλόσοφον κα-
 λῶς, ὃ ἀναρίστητον ἐνθεῖτο
 δοκῶν, καὶ οὐδὲν ἔξ, δ-
 ταν εἰς δουλικὰ ἐμπύση δια-
 κονήματα. οἷον εἰρηματῶδε-
 μου μὴ ἐπιστάμενος συγκατα-
 σπιδαι, μηδὲ ἔχον προΐσται
 ἢ θῶπας λόγους. ὁ δ' αὖ
 τὰ μὴ τοιαῦτα πάντα δου-
 ναμίῳ τορῶς τε καὶ ὄξυ δι-
 ακορεῖν, ἀναβάλλεται δὲ οὐκ
 ἐπιστάμενος ὅτι διεξῆλθε. 20
 θέρους, οὐδὲ γ' ἀρμονίαν λό-
 γων λαβόντος ὁρθῶς ὑμῆ-
 σαι. θιᾶν τε καὶ ἀνδρῶν
 ὑδαμίῳ βίον ἀλκῆ. οἴ-
 μαι δὲ ὡς εἰσιδόντο οἱ δ'
 ἀνθρώποι τοῦτοῖς πλείονα ἐν
 εὐρίῃ καὶ κακῇ ἐλάττω καὶ
 αὐτῶς ἵσταται. τὰ μὲν οὖν
 κακὰ οὐτ' ὑπολίσθαι δυνα-
 τόν. ὑπεραντίον γὰρ τὸ τῷ ἀ- 30
 γαθῷ αἰεὶ ἔξ ἀνάγκη. οὐτ'
 ἐν θιῶς αὐτὰ ἰδρῦσθαι. τὴν
 δὲ θιῶν φύσιν ἐτόρσε τὴν

quidem Thracibus ancillis, neque alii
 cuiquam imperito præbet, (non enim
 illorū sensu tanguntur, vel intelligen-
 tia præditi sunt) sed illis omnibus, qui
 præditi sunt intelligentia, & longè ali-
 ter quàm mancipia educati sunt. At-
 que hic utriusque vitæ modus & con-
 ditio est. Alter quidem hominis reve-
 ra & in libertate & otio educati, quent
 Philosophum vocas. Cui vitio ver-
 tendum non est, ut videatur fatuus &
 nullius pretii esse, cū casu ad servilia
 ministeria obeunda delatus fuerit. ut
 exempli gratia, qui stragulum in unam
 farcinam colligare nesciat, neque op-
 sonium condimento iucundum gra-
 tumque reddere, vel assentatorias ora-
 tiones conficere possit. Alter verò
 modus hominis est, qui istiusmodi
 quidem omnia exactè celeriterq; con-
 fecta dare possit: sed dextrè, ut liberū
 hominem decet, amicitia ignorat, ne-
 que etiam orationum concentu ac-
 cepto, ritè veram tum deorum, tum
 hominum beatorum vitam cantu ce-
 lebrare didicit. Existimo igitur, si hisce
 homines dicto audientes forent, pa-
 cem & maiorem, & minora ipsis ma-
 la fore. Itaque fieri nullo modo potest
 ut mala prorsum pereant & amputen-
 tur. Etenim viro bono semper aliquid
 contrarium esse necesse est. Neque ta-
 men in diis ea statuere convenit. Ve-
 rum naturam morti obnoxiam, arque

hunc locum necessario circumveniunt. Quamobrem etiam anniti oportet, ut hinc quam citissime illuc confugiamus. Fuga autem in eo sita est, ut pro virili nostra parte Deo similes fiamus; Similitudo autem illa est, ut cum prudentia iusti simul & sancti existamus. Sed enim istud haud ita facile est persuasum, non illorum causa, ac plerique ajunt, malum esse fugiendum, ac virtutem sequendam: horum gratia hoc quidem amplectendum, illud verò fugiendum esse, ne quo modo malus, sed ut bonus & honestus esse videaris: sanè namque ea sunt, ut mihi videtur, vetularum, quod dicitur, deliramenta ac nugæ. Quod autem verum est, ad hunc modum dicimus. Deus nullo omnino modo iniustus, sed, ut sic dicam, quam iustissimus est: nec quidquam ei similis est, quam ut quisque nostrum sit quam iustissimus. De hoc verè dicendo, viri acies & gravitas, itemq; vilitas, &, ut sic dicam, nullitas ac imbellia seu mollicies concipiuntur. Etenim hujus cognitio sapientia est & vera virtus: Ignorantia verò inscitia & manifesta pravitas. Reliquæ verò, quæ & potentia, & sapientia videntur, in civilibus quidem facultatibus existentes odiosæ & molestæ, in artibus verò sordidæ & illiberales sunt. Injusta igitur facienti ac irreligiosa & impia loquenti, vel facienti,

τόπον περιπολεῖ ἔξ ἀνάγκης. εὖ δὲ περιῶμαι χρὴ ἐνδεῖν. δεῖ καὶ τοὺς φύγειν ὅτι τάχιστα. φυγὴ δὲ οὐσίωσις διὰ κατὰ
 5 τὸ δυνατὸν ὁμολώσας δὲ δικαιοσύνην καὶ ἀρετὴν μὴ προήστωσθαι ἡμιότι. ἀλλὰ καὶ οὐ πάντες τὸν ῥάδιον ποιῶσι, ὡς ἀρετὴ οὐχ ὡς ἐκείνη. αἱ πολλοὶ φασὶ δεινὸν ἀνὰρτῶν εὖ φύγειν, ἀρετὴν δὲ δεικνύναι. οὗτοι γὰρ χαλεπὸν τὸ μὲν ἐπιτηδεύειν, τὸ δὲ οὐ, ἢ αὖθις μὴ κακὸς, καὶ ἵνα αὐτοὺς ἡσυχίαν δοκῇ εἶναι. πάντες μὲν
 15 γὰρ ἔσονται, ὁ λεγόμενος γράων ὁ δὲ ἄλλος, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. τὸ δὲ ἀληθὲς, ὡς οὐ λέγομεν. θεὸς οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀδικός, ἀλλ', ὅς οἱ οἶοι τε, δικαίος ὁ βέλτερος. καὶ οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὁ μισθότερος οὐδὲν, ἢ ὅς αὖτ' ἡμεῖς, αὐτὸς ἡγήσεται ὅτι δικαίωτατος. περὶ τούτου δὲ ἡ αἰὶς ἀληθὲς δεινότης ἀνδρὸς, καὶ ἡ οὐδενεία τὴν αὐτῶν.
 25 παρὰ φύσιν. ἡ μὲν γὰρ τούτου γυναικίς σοφία ἐστὶν ἀρετὴ ἀληθινή. ἡ δὲ ἀγνοία, ἀμαθία καὶ κακία ἐκάρη. αἱ δὲ ἄλλαι δεινότητις τὴν δοκοῦσαν, καὶ σοφίαν, ἐν μὲν
 30 πολιτικαῖς δυναστείαις γιγνόμεναι φορτικαί. ἐν δὲ τέχναις, βάναισοι. περὶ οὗτοι ἀδικοῦσι καὶ ἀδίκως λέγουσι ἢ πράττειν
 μα

μακρὰ ἀρεὶς ἔχει, τὸ μὴ
 συγχωρεῖν δεινὸν ὑπὸ πανηρι-
 γίας εἶναι. ἀγάλλονται γὰρ
 τὰ οἰκδοῦν καὶ οἰσονται ἀκού-
 εν, ὅτι οὐ λῆροι εἰσι γῆς ὅ-
 ἅλλως ἀχθῇ, ἀλλὰ ἄνδρες,
 οἷους δεῖ ἐν πόλει τοὺς σω-
 θησομένους. λεπτέον οὖν τ'
 ἀληθές, ὅτι ποσούτω μᾶλ-
 λον εἰσὶν οἷοι οὐκ οἰόνται, ὅ-
 τι οὐχὶ οἰσονται. ἀγνοοῦσι γὰρ
 ζημίαν ἀδικίας, ὃ δὲ ἥμι-
 σα ἀγνοεῖν. οὐ γὰρ ὅστις ἦν
 δοκοῦσι πλεονάζει καὶ θάνα-
 τοι, ὡς ἐνίοτε πάχυνται οὐ-
 δὲ ἀδικούντες, ἀλλ' ἦν ἀ-
 δύνατοι ἐκφυγεῖν. παραδειγ-
 μάτων γὰρ ἐν τῷ ὅτι ἐσώ-
 των, τὰ μὲν θείου εὐδαι-
 μονιστάτου, τὰ δὲ ἀθέτου
 ἀθλιωτάτου, οὐχ ὁρᾶντες
 ὅτι οὕτως ἔχει ὑπὸ ἡλι-
 θιότητος καὶ τῆς ἐχάτης
 ἀνοίας λανθάνουσι. τὰ μὲν
 ὁμοιοῦμενοι διὰ τὰς ἀδίκους
 πράξεις, τὰ δὲ ἀνομοιοῦ-
 μνοι. οὐ γὰρ τήνουσι δί-
 κην ζῶντες τὸν εἰκότα βί-
 ον ὃ ὁμοιοῦνται, εἰδὲν δὲ ἴ-
 πωμεν ὅτι ἂν μὴ ἀπαλλα-
 γῶσι τῆς δεινότητος καὶ
 τελευτήσασθαι αὐτοὺς, ἐκ-
 εἶναι μὲν ὃ καὶ κακόν

longè satiùs, adeoque tutissimum fue-
 rit nihil tribuere locūve dare suæ ver-
 futiæ, ut ab improbitate victus audias.
 Exsultant enim probro, seque audire
 existimant, non se fatuos & insulos,
 omnino esse, telluris alioqui pondera:
 sed istiusmodi homines, quales esse in
 civitate oportet, qui Rempublicam
 sunt conservaturi. Verum igitur dicē-
 dum est, eos tanto magis esse illibera-
 les, quales se non esse arbitrantur, eò
 quod non putent se tales esse. Igno-
 rant enim iniustitiæ damnum, quod
 minimè ignorare oportet. Nam dam-
 num non est, quod existimant, verbe-
 ribus contundi, ac morte denique af-
 fici, quæ non raro perpetiuntur illi,
 qui nulla in re quæquam læserunt,
 sed quod fieri non potest, ut effugiāt.
 Etenim cū in rerum universitate
 constituta sint exempla, alterum qui-
 dem divinum, quod omnium beatif-
 simum est, alterum verò Dei omnino
 expers & prophanum, quod miserrimi-
 mum, non animadvertentes ita se rem
 habere, præ stultitia extremaque amē-
 tia eos fugit, se ei propter injustas acti-
 ones similes esse, illi verò, cui similes
 esse volunt, dissimiles. Cuius quidem
 rei gratia poenas luunt, vitam ducentes
 similem planè ei, cui se similitudine
 conformant. Quod si autem dicamus,
 eos, nisi ab illa versutia desistant, vita
 defunctos, locum illum, qui malorum

expers purisque est, non accepturos, & malos hic semper habituros similitudinem vitæ trāfactæ, dum cum malis vivēt, ea, inquam, si dicamus, omnino ut molesti & malitiosi dicent se deliramenta quædam & ab omni mente aliena audituros. Et sanè dum fastu supra modum turgidi se vehementer sapere autumant, unum quid profectò ipsis usū venit, ut si privatim rationem eorum, quæ vituperant, & reddere, & accipere oporteat, velintq; masculè ac fortiter multo temporis spacio disputandi impetum sustinere, neq; timidè & ignavè sese fugæ mandare: tum etiam absurdè desinētes ipsimet sibi non placent, & sua propria dicta improbabunt, ac Rhetorica illa seu differendi ars aliquomodo elanguescit & exstinguitur, ut nihil à pueris differre videatur. Iam si hæc ita se habent, & vitæ tum diuinior, tum beator videtur hominum illorum, qui in Philosophia ætatem agunt: nihil sanè aliud faciendum est, quàm Philosophiæ studium generosè amplecti.

C A P. X V.

Post hæc tali quadam affectione tãquam effigie naturam nostram ad umbrabimus & exprimemus, tum de ratione bonæ institutionis, tum de ruditate & imperitia. Homines nãq; in- tuere tanquam in substantaneo domi-

καθαρὸς τόπος οὐ δέξεται. ἰσ-
θαδὲ δὲ τὴν αὐτοῖς ὁμιλίαντα δὲ
διαγωγῆς αἰετίζουσι κακοὶ κακοὶς
ἐμυόντες. ταῦτα δὲ καὶ παλαιά πα-
5 σιν, ὡς δεινοὶ καὶ παροῦργοι ἀνο-
ήτων τινῶν ἀκούσονται. καὶ μάλα
δὲ ὑπερήκοοι φρονούντες ἐν μέν-
τοι τι αὐτοῖς συμβέβηκεν, ὅ-
τι αἰετὶς λόγος δέη δούται
τὴ καὶ δέξασθαι, περὶ ὧν ἡ-
γούσι καὶ ἐπιλήσασθαι ἀνδραγα-
10 σολὺν χρόνον ὑπομέναι, καὶ
μὴ ἀνδρῶς φεύγειν, τὸ τι
αἰτόπως τελευτήσῃ οὐκ ἀ-
ρίσκουσιν αὐτοὶ αὐτοῖς, περὶ
ὧν λόγουσι, καὶ ἡ ῥητορικὴ ἐν-
15 εἰνησὼς ὑπομένεται, ὥστε
παλαιὰ μηδὲν δοκεῖν διαφέρειν.
Εἰ δὲ ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ
ὁ βίος θυέστερος τι εἶναι καὶ ὑ-
δαμονέστερος φαίνεται ἢ ὁ
20 φιλοσοφία δ' ἐργάζων, οὐδὲν ἄλ-
λο χρὴ πράττειν, ἢ φιλοσοφίας
ἀντιλαμβάνεσθαι ὑψηλῶς.

Κεφ. 16.

Mετά ταῦτα δὲ ἀπεικάζω
δεῖ τινούτων παλαιὰ τὴν
ἡμετέραν φύσιν παλαιότητας τι
ἀνέλεγε ἀπὸ τοῦ βίου. ἴσα γὰρ ἀν-
θρώπους οἰκτὴν καὶ ταχέως οἰκτὴν

οὐ σπυλαιώδεις ἀναπνεύματα μιν ἔχουσιν
 πρὸς τὸ φῶς ἢ ἔσθθαι ἐχούσιν
 μικρὰν σαρὰ πᾶσι τὸ σπύλαιον.
 ἐν ταύτῃ οὖν σπυλαίων ὄντας ἐν δεισ-
 μοῖς, καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς ἀγκύνας
 ὥστε μίανεν τὴν αὐτοῦς εἰς τὴν τὸ
 σπυλαίον μόνον ὁρᾶν, καὶ κληθὲν τὰς
 κεφαλὰς ὑπὸ τῆ δεισμῆς ἀδυνα-
 τως περιάγειν. φῶς δὲ αὐτοῖς πυ-
 ρρὸς αἰσθάνει καὶ ἀόρατον καί οὐκ
 ὄψανται αὐτῷ. μεταξὺ δὲ τῆ πυ-
 ρρῆς, καὶ τοῦ δεισμοῦ, ἐπάνου· ὁ δὲ ὅν
 σαρὰ ἦν ἰδὲ τειχίον ὡς οὐρανόθεν
 ὄν, ὡς περ τοῖς θυμαστοποιοῖς
 σαρὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀρούρεται τὰ
 παραφράγματα, ὑπὸ ὧν τὰ θύ-
 ματὰ δεικνύσθαι. ἐπὶ τοῖς πυρρῶν πα-
 ρὰ τῆς τειχίον, φέρονται αἱ
 θύρας οὐκ οὐκ τὴν σαρὰ τὰ
 ὑπὸ τῆς τειχίον, καὶ ἀνδρα-
 γίας, ὅς ἄλλα ζῶα λίθινά τε καὶ ξύ-
 λινά, ὅς σαρὰ τὰ ἐργατμῖνα. οὐκ
 εἰς τὸς μὴ φθιγμένους, τὸς δὲ
 σιγῶντας ἢ παραφρόντας. ἢ δὲ
 ἄποποι εἰκόνα ταύτῃ ὅς τὸς δεισ-
 μώτας ἀνθρώπους ἔχουσιν ὁμοίους ἑμῶν.
 ἵδὲ γὰρ τοῖς τῶν σαρὰ μὴ ἐκ τῆς
 τῆ καὶ ἀλλήλων οἷον ἀν τὴν σαρὰ
 καὶ ἄλλο, πλὴν τὰς σαρὰς ὑπὸ
 τῆς πυρρῆς, εἰς τὸ καὶ ἀντιπρὸς αὐτῆς
 τῆ σπυλαίου σαρὰ πᾶσι τοῖς. ὅ-
 δὲ ἄλλο. σαρὰ γὰρ ὅς ἀνθρώπους
 γὰ τὰς κεφαλὰς ἔχουσιν ἢ σαρὰ

cilio speluncæ habente speciem, quæ
 longum introitum habeat, patentem
 lumen versus per universum specus.
 In eo ab prima pueritia homines in
 vinculis detineri cruribus & cervicibus
 reuinctos. Ita ut illi maneat tales, quo
 prorsum, quæque ante pedes sunt so-
 lum prospiciant, capita autem propter
 vinculum, quo astricti sunt, circum-
 gere & flectere nullo modo queant.

Lux aut, quæ ignis supra caput & pro-
 cul lucens atq; ardens ipsis facit, post
 tergum ipsorum est. Porro inter ignem
 illum & vinctos supernè via est, ad quam
 vide parietem constructum, quemadmodum
 admirabilium prodigiorum authori-
 bus ante oculos hominum septa ac ta-
 bulata obijciuntur, in quibus sua admi-
 randa populo proponunt spectanda.
 Præterea vide ad hunc parietem homi-
 nes variâ vasa ferentes eminentia supra
 hunc parietem, ad hæc statuas homi-
 num aliaq; animalia tam lapidea, quàm
 lignea & variis modis fabrefacta, quæ-
 admodum verisimile est hosce qui-
 dem, qui ea proferunt, palam eloqui,
 alios verò silentio premere. Absurdam
 verò hanc imaginem, ac vinctos illos
 absurdos finge nobis similes esse. Nam
 illos primum quidem de seipsis, & de
 se mutuo puta aliud aliquid vidisse,
 quàm umbras, quæ ab igne ipsis adver-
 so speluncæ accidunt. Nihil aliud. Quo-
 modo enim si coacti fuerunt in vitâ

capita tenere immobilia? Quid autem eorum, quæ circumferuntur, nonne omnia eodem se modo habent? Si igitur colloqui inter se mutuò & sermōe uti possent, an non putas eos, quæ præsentia esse videmus, nominibus exprimere? omninò necesse est. At enim quid si ex adversa parte carcerem echo & percussus sonus compleret, quum præteritum aliquis locutus foret, putásne aliud aliquid eos existimare, quàm umbram pertransientem esse, quæ loquatur? Nihil aliud. Planè igitur istiusmodi nihil aliud existimarent verum esse, quàm rerum præparatarum umbras. Ita omninò seres habet. Considera igitur quopactò isti ab illis vinculis solvantur, & quonam remedio ab illa infania curentur, anne naturalia illis contingant. Quod si quisquam solutus ac liberatus ab illis vinculis etiam eogatur confestim surgere ac cervicem circumagere atque incedere, tum etiam lucem versus oculos obtutúmque attollere, ea, inquam, omnia si sibi facienda essent, dolore afficeretur, & propter splendores illa intueri non valeret, quorum tum umbras videbat: quidnam ipsum dicturum autumas, si quis ei dicat, ipsum tunc meras nugas vidisse? Nunc autem

μήνοι εἶναι ὅξ' βίου; τί δὲ τὸ παραφερομένων οὐ ταυτὸς τῷ το; εἰ οὖν ὁξ' ἀλλάσθαι οἰοί τ' εἶναι πρὸς ἀλλήλους, οὐ ταυ-
5 τα ἡγῆ ἂν τὰ παρόντα αὐτὸς νομίζειν ὀνομάζειν ἄτερ ὁρώ-
μεν; ἀνάγκη. τί δ' εἰ καὶ ἡσυχὰς τὸ δεισμονήειν ἐκ τῆς κατ' ἀντικρὺ ἔχει, ὅποτε τις ὅψ' πα-
10 ρεόντων φθιγγαίῳ. οἰοῖται ἄλλο τι αὐτοὺς ἡγεῖσθαι τὸ φθιγγόμενον, ἢ τὸ παρῆλθαι σκιάν; οὐδὲν ἄλλο. πάντας δὲ ὅς οἱ τοιοῦτοι οὐκ ἂν ἄλλό τι νομίζουσιν τὸ ἀληθές, ἢ τὰς
15 ὅψ' ἐκώσας σκιάς. πολλὰ ἀνάγκη σκόπει οὖν αὐτῶν λύσιν· τί καὶ ἴασιν ὅψ' τι δεισμονήει καὶ τῆς ἀφροσύνης, οἷα τι αὖ
20 εἶναι εἰ φύσιν τοιούτων ζυμβαίνει αὐτοῖς. ὅποτε τις λυθείη καὶ ἀναγκάζοιτο, ὅξ' αἰφνης ἀνίστα-
σθαι καὶ περιάγειν τὸν αὐχίνα καὶ βαδίζειν, καὶ πρὸς
25 τὸ φῶς ἀναβλέπειν. πάντα δὲ ταῦτα ποιῶν ἀλλοίῃ καὶ ὅξ' τὰς μετ' ἑαυτὸν ἀδυνατοῖ καθεσθῆναι ἐκείνῃ, ἣν τότε τὰς σκιάς ἰώσθαι. τί ἂν οἷα αὐτὸν εἰπῇν.
30 εἰ τις αὐτῶν λέγοι, ὅτι τότε μὲν ἰώρα φλυαρίας. αὖν δὲ μάλλον τὸ εἰ γινώσκειν τὸ ὄντος, καὶ πρὸς μᾶλλον ὄντα τρέφειν ὁρθῶς

τις βλῆτοι. καὶ δὴ ἐκαστον ἑαυτοῦ
παρεβλῶν δεικνύς αὐτῷ, ἀναγκα-
στοί εἰσιν ὑποκρίνεσθαι, ὅτι ἐς τὴν ἐκ-
οίει αὐτὸ ὑποκρίναι. ἢ ἂν ἐκρίνῃται
τότε ὁρῶμεθα ἀληθείαν, ἢ τὰ νῦν
δεικνύμενα; πάντως δὴ σου ἐκείν-
ων εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκα-
στοί αὐτῷ βλῆπεν, ἀλλ' εἰν τὰ ἂν τὰ
ὁμολογῶν, καὶ φύγειν ὑποκρίνεται
πρὸς ἐκείνα, ἀδυνατοὶ καθορᾶν,
καὶ νομίζειν ταῦτα τῷ ὄντι σαφῆς
εἶναι δεικνύμενων. εἰ δὲ ἐκρίνῃται
κοίτης αὐτῷ βία, ὅρα χαλῆας ἀνα-
βάσας, καὶ ἀνάγκη εἶναι ἀνίη, πρὶν
ὅτι ἐλκυσθῇ εἰς τὸ τῆς ἡλίου φῶς, ἀρα
ἐκ τῶν ὁδῶν αὐτῶν εἰς τὸν ἀγανακ-
τεῖν ἐλκόμενον, καὶ περὶ τὴν φῶς τὸ
φῶς ἔλθοι, αὐτῷ εἰς τὸν ὁρῶντα ὁ-
μολογῶν, ὅρα ἂν οὐδὲν αὐτῷ δύνασθαι
τὸν ληρωμένων ἀληθῶν. ὥστε ὅτι
αἰφνης αὐτοῖς προσβάλλονται
συμπληρώσεις δὲ οἱ μὲν δέοι ἂν εἰ
μέλλοι τὰ ἀνω ὁρᾶν, καὶ πρῶτον
μὲν τὰς σκιὰς αὐτῶν ῥᾶτα καθορᾶν,
καὶ μετὰ τὰ τοιαῦτα τοῖς ὁρᾶν τὰ
ἀνθρώπων, καὶ τὰ ἄλλων ἰδῶν.
ὑπερον δὲ αὐτὰ, ἐκ δὲ τούτων τὰ
ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ αὐτὸν αὐτὸν οὐ-
ρανὸν οὐκ ἔστιν ἂν ῥᾶτα δεύεσθαι,
προσβλέπων τὸ ἑαυτοῦ ὡς εἶναι τὸ
καὶ σελήνης φῶς, ἢ μετὰ ἡ-
μέρας τὸν ἥλιον τε καὶ τὸ τῆς ἡλίου
τελευταῖον δὴ οἱ μὲν τὸν ἥλιον

rius existunt. Adhæc si unumquémq;
præteritum ei ostenderis, isque co-
gat interrogans respondere ea ita se ha-
bere: an non existimas cum ante
simul & judicare ea, quæ tum videbā-
tur veriora esse, quàm quæ nunc of-
tenduntur? Ita sanè. Igitur si etiam cum
cogat lumen ipsum intueri, & præ
dolore oculorum, quo afficitur, & fu-
gere ab illis aversum oculis ad ea, quæ
videre possunt, eaque ducere re ipsa
manifestiora iis, quæ ostenduntur.
Quod si hinc aliquis ipsum vi per as-
censum asperum & præruptum traher-
et, nec remitteret prius, quàm in lu-
men solis extraxisset, an non hoc ip-
sum malè habiturum, isque idè gra-
viter indignaturus esset, se ita rapi? Et
cum ad lumen pervenerit, tum oculos
ejus splendore repletos habentem, o-
mninò nihil eorum, quæ nunc vera
dicuntur, videre posse? Itaque confes-
sim, meo quidem iudicio, opus fuerit,
ut illis consuetudines objiciantur, si
superna inspecturi sint. Et primum
quidem umbras facilius intueatur: de-
inde in undis cum hominum, tum re-
liquarum rerum simulachra. Posterius
verò ipsa, atque ex iis, quæ in cœlo sunt,
ipsumque etiam cœlum noctu facilius
& ipsius lune lumen, quàm si interdiu
& solem & solis lumen intueretur. Ad
ultimum autem judico ipsum solem,
qualis

capita tenere immobilia? Quid autem eorum, quæ circumferuntur, nonne omnia eodem se modo habent? Si igitur colloqui inter se mutuò & sermōe uti possent, an non putas eos, quæ præsentia esse videmus, nominibus exprimere? omninò necesse est. At enim quid si ex adversa parte carcerem echo & percussus sonus compleret, quum præteritum aliquis locutus foret, putâsne aliud aliquid eos existimare, quàm umbram pertransientem esse, quæ loquatur? Nihil aliud. Planè igitur istiusmodi nihil aliud existimarent verum esse, quàm rerum præparatarum umbras. Ita omninò scres habet. Considera igitur quopactò isti ab illis vinculis solvantur, & quonam remedio ab illa infania curentur, anne naturalia illis contingant. Quod si quisquam solutus ac liberatus ab illis vinculis etiam cogatur confestim surgere ac cervicem circumagere atque incedere, tum etiam lucem versus oculos obtutumq; attollere, ea, inquam, omnia si sibi facienda essent, dolore afficeretur, & propter splendores illa intueri non valeret, quorum tum umbras videbat: quidnam ipsum dicturum autumas, si quis ei dicat, ipsum tunc meras nugas vidisse? Nunc autem 30 ipsis rebus, quæ verè sunt, cum paullò & propinquiorem esse, & rectius videre, cum ad ea sit conversus, quæ ve-

μένοι εἶναι δεῖ βίου; τί δὲ τὸ παραφρομένων οὐ ταυτὰ τῆτο; εἰ οὖν δεξιόγλωτται οἰοίται εἶναι πρὸς ἀλλήλους, οὐ ταυτα ἢ ἢ ἂν τὰ παρόντα αὐτὲς νομίζειν ὀνομάζειν ἄπειρ ὀρώμεν; ἀνάγκη. τί δ' εἰ καὶ ἡσυχὰ τὸ δισμωτήριον ἐκ τῆς κατ' ἀντικρὺ ἔχει, ὅποτε τις τῶν πα-
 10 ρόντων φθιγγαίῳ. οἷον ἂν ἄλλο τι αὐτοὺς ἠγνῶσθαι τὸ φθιγγόμενον, ἢ τὸ παροῦσαι σκιάν; οὐδὲν ἄλλο. πάντα πᾶσι δὲ οἷον οἱ τοιοῦτοι οὐκ ἂν ἄλλό τι νομίζουσιν τὸ ἀληθές, ἢ τὰς
 15 τῶν ἐκώσων σκιὰς. πολλὰ ἀνάγκη. σκόπει οὖν αὐτῶν λύσιν τί καὶ ἴασιν τῶν τε δισμῶν καὶ τῆς ἀφροσύνης, οἷα τις ἂν
 20 εἴη εἰ φύσιν τοιαύτην συμβαίνει αὐτοῖς. ὅποτε τις λυθεῖν καὶ ἀναγκάζοιτο, δεξιόγλωτται ἀνίσταται τε καὶ περιάγει τὸν αὐχένα καὶ βαδίζειν, καὶ πρὸς
 25 τὸ φῶς ἀναβλέπειν. πάντα δὲ ταῦτα ποιῶν ἀλγοίῃ καὶ δεξιόγλωτται μῆρ μῆρυγας ἀδυνατοῖ καθερᾶν ἐκείνη, ὡς τότε τὰς σκιὰς ἰώσθαι. τί ἂν οἷον αὐτὸν εἶπῃν.
 30 εἰ τις αὐτῶν λέγοι, ὅτι τότε μὲν ἰώρα φλυαρίαι. εὖν δὲ μάλλον τὴν εἰρηνηστικὴν ὁρῶν, καὶ πρὸς μάλλον ὄντα τριψαμμένους ὀρβό-
 71εα

τερα βλέπει. καὶ δὲ ἐκαστον ἡδὲ
 παρὲντων δεικνύς αὐτῷ, ἀνακλι-
 ζοι ἐρεῖ ὑποκρίνεις, δ, τι εἶςιν, καὶ
 οἷα αὐτὸ ὑποκρίνεις ἢ ἀνὲρ ἡγίως ἰδὼ
 τότε ὁρῶμενα ἀληθῆς, ἢ τὰ νῦν
 δεικνύμενα; πάντως δὲ σου. ἐκείν
 καὶ εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ πῶς ἀνακλι-
 ζοι αὐτὸ βλέπει, ἀλλ' εἰν τὸ ἀντὰ
 θυμῷ, καὶ φύγεν ὑποκρίνεις
 πρὸς ἐκείν, ἀδύναται καθορᾶν,
 καὶ τομίζεν ταῦτα πρὸς ὅτι σαφῆς.
 ἐρεῖ δεικνύμενων. εἰ δὲ ἡγίως ἰδὼ
 κοίτης αὐτῷ βία, ὅρα ἑαχίας ἢ ἀνα-
 βάσας, καὶ ἀνάγκης ἐκείν ἀνίη, πρὶν
 ὅτι ἐκλείψιν. εἰς τὸ πῶς ἡλίου πῶς, ἀρα
 ἐκείν δὲ ὡς εἶδαι τε ἀντὶ καὶ ἀγανακ-
 τῆν ἐκκόμενον, καὶ περὶ τὸ πρὸς τὸ
 πῶς ἔλθοι, αὐτῷ ἀντὶ ἑρῶν τὰ θυ-
 μῷ μετὰ, ὅρα ἀντὶ ἀντὶ ὡς
 τὸ νῦν λεγόμενων ἀληθῶν. ὡς εἶς
 αἰφνης αὐτοῖς ποροβέλλοντες
 συνηθίας δὲ οἱ μὲν εἶσι ἀντὶ
 μέλλοι τὰ ἀντὶ πρὸς, καὶ πορῶν
 μέντας σκιάς ἀντὶ ῥᾶς καθορᾶν,
 καὶ μὲν τὰ ἐν τοῖς ὕδασι τὰ ἡ
 ἀντὶ ῥᾶς, καὶ τὰ ἄλλων εἶδω ῥα.
 ὕπερον δὲ αὐτὰ, ἐκ δὲ τούτων τὰ
 ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ αὐτὸν ἀντὶ τὸν οὐ-
 ρανὸν ὡς πρὸς ἀντὶ ῥᾶς διέσταιτο,
 ποροβλέπων τὸ ἡδὲ ἄς ῥᾶς τὸ
 καὶ ὡς πρὸς πῶς, ἢ μετὰ ἡ-
 μέρας τὸν ἡλίου τε καὶ τὸ πῶς ἡλίου.
 τελευταῖον δὲ οἱ μὲν τὸν ἡλίου

rius existunt. Adhæc si unumquémq;
 præteritum ei ostenderis, isque co-
 gat interrogans respondere ea ita se ha-
 bere: an non existimas eum amfigere
 simul & judicare ea, quæ tum vidē-
 tur veriora esse, quàm quæ nunc of-
 tenduntur? Ita san. Igitur si etiam cum
 cogat lumen ipsum intueri, & præ
 dolore oculorum, quo afficitur, & fu-
 gere ab illis aversum oculis ad ea, quæ
 videre possunt, eaquæ ducere re ipsa
 manifestiora iis, quæ ostenduntur.
 Quod si hinc aliquis ipsum vi per as-
 censum asperum & præruptum traher-
 et, nec remitteret prius, quàm in lu-
 men solis extraxisset, an non hoc ip-
 sum malè habiturum, isque idè gra-
 viter indignaturus esset, se ita rapi? Et
 cum ad lumen pervenerit, tum oculos
 ejus splendore repletos habentem, o-
 mninò nihil eorum, quæ nunc vera
 dicuntur, videre posse? Itaque confes-
 tim, meo quidem judicio, opus fuerit,
 ut illis consuetudines objiciantur, si
 superna inspecturi sint. Et primum
 quidem umbras facilius intueatur: de-
 inde in undis cum hominum, tum re-
 liquarum rerum simulachra. Posterius
 verò ipsa, atq; ex iis, quæ in cœlo sunt,
 ipsumque etiam cœlum noctu facilius
 contemplantur, aspiciens & syderum
 & ipsius lunæ lumen, quàm si interdum
 & solem & solis lumen intueretur. Ad
 ultimum autem judico ipsum solem,
 qualis

qualis est, per se non in aquis, neque aliena sede ejus, quæ apparebunt, imagines intueri & suspicere posse, sed per se in sua, qualis est, regione. Et post hæc de eo collegerit, ipsum solem talem esse, qui & horas seu tempora anni & annos præbeat, quique omnia, quæ in loco aspectabili sunt, moderetur & gubernet, atq; illorum omnium, quæ ipsi videbant, aliquo modo autor sit. Certum quippe & conspicuū est, cum post illa tandem ad hæc venturum. Quid si ergo ipse memoria recolat primam habitationem, eamque, quæ ibi est, sapientiam, itémque eos, qui ibi tum simul erant vinciti, an non existimas cum scie quidem beatum reputare ob mutationem loci, illos verò miseraturum? Ita profectò censeo. Honores autem & laudes, si quæ ipsis mutuantur exhibebantur, & virtutum præmia illi, qui acutissimè cerneret, transiuntia, simulque in memoriam maximè reduceret, quæcumq; illis & priora & posteriora, quæque item progredi solcant, atq; ex hisce potentissimè ceu varicinio colligeret, quæ ventura esset, putâne eum summè ea expetiturum. felicisq; judicaturum eos, qui apud ipsos in honore habentur potentiâq; præditi sunt? An ut sibi usu veniat illud Homericum,

*Agricola ut maluit alicui servire per agros,
Ab quo vel tenui fante mercedo beati,*

οὐκ ἐν ὕδατι, οὐδ' ἐν ἄλλῳ
ῥία ἰδρα φασιδσματα αὐτῷ,
ἀλλ' αὐτὸν καθ' αὐτὸν ἐν τῇ
αὐτῇ χώρᾳ δύναντ' ἐν καὶθεῖν.
5 καὶ διασώδαι ὅσος ἔστι καὶ με-
ταῦτ' ἐν ἡδὴ συλλογίζοιτο περὶ
αὐτῷ, ὅτι οὗτος ἔστιν ὁ τὰς τε ὥ-
ρας παρέχων καὶ ἐνιαυτοῦς, καὶ πάντα
τα ἐπιτρέπῳν τὰ ἐν τῇ οὐραμί-
10 νω τόπῳ. καὶ ἐκείνων ἀσφύς ἐ-
ἄρον, ῥόπον τινα πάντων αἰτι-
ος. δῆλον γὰρ, ὅτι ἐπὶ ταῦτα ἀν-
μεί ἐκείνα ἔλθοι. τί οὖν αἰναμι-
μιποκόμενον αὐτὸν τῆς φράσης
15 οἰκίστως, καὶ τῆς ἐκείνῃ σοφίας, καὶ
τῇ τότε ξυμδιαμονῇ, οὐκ ἀν-
ολεῖ αὐτὸν μὲν εὐδαμονίζεν τῆς
μεταβολῆς, τοὺς δ' ἐλευθεῖ; καὶ
μάλα. τιμὰ δὲ καὶ ἔπαινοι, εἰ
20 τῆς ἥσας αὐτοῖς τότε παρ' ἀλ-
λήλων, καὶ γίγνεται ὁξύτατα κα-
θορών τι τὰ φαρμόντα καὶ νοημο-
νύοντι μέλιστα ἔσα τὸ σφότε-
ρα αὐτῶν καὶ ἔστερα εἰσάδει, καὶ
25 ὅμα πορεύεται. Ἐκ τούτων δὲ
διωπατάτα, αὐτοματὶ διαμένω ἰδ-
μέλλον, ἡζῶν δοκεῖς ἀναιδὲς ἐπιθυ-
μησιᾶς αὐτῇ ἔχεν, Ἐκ τούτων τὰς
παρ' ἐκείνοις τιμωμένους, καὶ ἐν-
διωσασύοντας; ἢ τὸ πᾶ Οὐμέρου
30 ἀνπειοιθῆναι, καὶ σφόδρα ἐνέλει
ἐπιδουρῶν ἰόντα θητάλμιν ἀλ-
λῳ ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, καὶ ὅτι-
οὐν

οὐδ' ἂν πεπονθέναι μάλλον, ἢ
 εἰς αὐτὴν τι δοξάζειν, καὶ ἐκείνῳ
 ζῆν. οὕτως ἐγὼ γὰρ οἶμαι, πᾶν
 μάλλον πεπονθέναι αἰ δέξα-
 σθαι, ἢ ζῆν. ἐκείνῳ. καὶ τόδε
 δὴ ἐνᾶνσον, εἰ πάλιν ὁ ποιῶντος
 καὶ αὐτὸς εἰς τὸν αὐτὸν θῶρον
 καθίξοιτο, ἄρ' οὐ σκότους ἀ-
 νάπλεως, χάριν τοῦς ὀφθαλμοῦς
 ἐξαίφνης ἦκον ἐν τῷ ἡλίῳ; 10
 μάλα γε. τὰς δὲ δὴ σκιάς ἐκ-
 εἶνας πάλιν εἰ θεοὶ αὐτὸν γνω-
 ματεύοντα, διαμπαλῶσαι τοῖς
 αἰὲς δισμῶταις ἐκείνοις, ἐν ᾧ
 ἀμβλυώτῃσι πρὶν κατασπῆναι 15
 τὰ ὄμματα, οὗτος δὲ ὁ
 χρόνος μὴ πᾶν ὀλίγος εἴη τῷ
 συνηθείαι, ἄρ' οὐ γέλωτ' ἂν
 παρήχοι; καὶ λέγοιτο ἂν πε-
 ρὶ αὐτοῦ, ὡς ἀναβάς ἄνω δι- 20
 ὀφθαλμίνους ἦκοι τὰ ὄμματα,
 καὶ ὅτι οὐκ ἀξιοὶ οὐδὲ πειράσθαι
 αὐτὸν εἶναι, καὶ τὸν ὅτι χειροῦντα
 λύειν τί ἐ ἀνάγειν, εἴπως ἐν ταῖς
 χρυσίδιαισι λαβεῖν, ἐ δὲ ποικίλων 25
 νύμφαι; δὲ ποικίλναι ἂν σφόδρα
 γε. ταύτῃ τῷ τῷ ἡλίου πρὸς
 ἀπὸ τοῦ ἀπ᾽ αὐτοῦ ὅτι αἰνῶντος ἡλίου
 λεγομένοις. καὶ μὴν δι' ἡλίου φαι-
 νομένῃ τῷ ἡλίῳ, τῇ τῷ δισμῶταις 30
 οἰκῆσθαι ἀφομοιωθῆναι. τὸ δὲ τῷ πυ-
 ρὸς ἐν αὐτῇ φῶς, τῇ τῷ ἡλίῳ δυνά-
 μει, καὶ δὲ αὐτὸ ἀνάβασιν, καὶ θῆναι

& quidvis potius perpeti, quam illa o-
 pinari, eoque modo vivere. Sic & ego
 quidvis potius suscepturū arbitror, ut
 perpetiatur, quam illo modo vitā ducere.
 Cæterum & hoc expēde, si talis rur-
 sum in idem antrum descenderit, ac
 confederit in eodem loco ac sede, in
 qua antè, an non repente ex sole veni-
 ens, oculos tenebris repletos habitu-
 rus est per omnem modum. Sin autē
 umbras illas cum discernentem con-
 tendere oporteat cum illis, qui semper
 victi sunt, idque eo tempore, quo o-
 culi cæcutiunt, antè quàm illi compo-
 siti, & acie sint præditi: an nō hocce tē-
 pus, si admodum exiguum fuerit, &
 minus quàm consuetudo ferat, risum
 concitabit, deq; eo dicatur, ipsū oculis
 corruptum, posteaquam ad superos a-
 scendit, venire, & non esse operæ preti-
 um, neq; id operam dandam ullo mo-
 do, ut ab inferis quis conetur ad supe-
 ros ascendere, cumque qui victum
 aliquem solvere, & sursum adducere
 annitatur, si quidem prehendi pote-
 rint in actu, confestim occidere. Om-
 ninò profectò occidendus ille sit. Hæc
 igitur imago universa abhibenda est,
 quàm sincerè vereq; iis, quæ dicta sunt.
 Sedem quidē & fundamentum, quod
 per visum conspicuum est, carceris ha-
 bitationi si compararis. Ignis verò,
 quod in ea est, lumen solis potentie,
 ascensum item ad superna, & specta-

μας ἐντιθέσθαι, οἷον τυφλοὺς ὁφθαλμοῖς ὁψιν ἐντιθέσθαι. ὁ δὲ γὰρ τὸν λόγος σημαίνει ταύτην τὴν ἐνοῦσαν ἐκείνην δύναμιν ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ τὸ ὄργανον ὁ καὶ αὐτὸς θάνατος ἔχαστος, οἷον εἰς μέγα μὴ διωπατὸν ἢ ἄλλως, ἢ ζῶν ὅλον τὰ σώματα ἐστὶν ὅσον πρὸς τὸ φανερόν ἐκ τῆ σκοτεινότητος, οὕτως ζῶν ὅλη τῇ ψυχῇ ἐκ τῆ γυνομένης περιεπεριεργίας. 10 εἶναι, ὡς αἰεὶς τὸ δὲ, ὅτι τῷ ὄντι ὁ φανερὰν διωπατὴν γίνεσθαι ἀναγκάστως δεωμένην. τὴν δ' εἶναι φανερὰν τ' ἀγαθόν. τοῦτου τοίνυν ἀντιτέχνη ἀντὶ τῆ περιεργίας. τίνα 15 ἔσοποι; ὡς ῥᾶ τ' ἐκ ἀνυσίμου τατα μετασφραφίσσεται, οὐ τῇ ἐμπούσῃ ἀντὶ τὸ ὄν, ἀλλ' ὡς ἔχοντι μὲν αὐτὸ, οὐκ ὁρθῶς δὲ τετραμύνω, οὐδὲ βλέποντι. 20 τι, οἱ εἶδει τοῦτο διαμνησκόμεσθαι. αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ παλούμεναι ψυχῆς, κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῷ τῷ σώματι. τὰ δὲ, ἵνα οὐκ ἐνέσται πρὸς 25 ἴσον, ὅσον ἐμπούσῃ εἶδει τι καὶ ἀσκήσουσιν. ἢ δὲ τῷ φρονήσῃ, πρὸς μᾶλλον θεοῖς ἢ ἰνδὸς τῇ χάριτι. ὡς εἰκοιεν ἔσθαι, ὅτι μὲν δύναμιν οὐ δὲ πῶς ἀπὸ ἄλλων. ἵνα δὲ τῷ περὶ 30 ἐργασίας, χρησίμῃν τε καὶ ἀφελίμῃν καὶ ἀχρηστῶν αὐτὴ καὶ ἐλαττωρὶν γινώσκει. ἢ ἂν πῶς ἐννοήσας τὸ λεγόμεν.

tia non insit, quemadmodum si cæcis oculis visum imponerent. Præsens vero oratio hanc cujusque animo inefficacem vim potentiamq; significat, & instrumentum, quo quisque addiscit, veluti si oculus non valeret aliter, nisi cum universo corpore sese ex loco obscuro ad id, quod clarum lucidumque est, vertere: ita cum universa anima ab ipsa generatione vel potius ortu circumagendum esse, donec ad id, quod est, atque ad eius, quod est illustrissimum valeat contemplans tolerare. Hoc autem bonum honestumque esse dicimus. Hoc igitur illius ars fuerit animi circumactionis. Quonammodo? ut quam facillimè simul expeditissimeq; convertatur, non ut illi visum indas, sed ut illo prædito, nec interim rectè converso neque cernenti, quæ decebat videre, omnibus rationibus ac modis contendet. Reliquæ igitur, quæ animi vocantur virtutes, propè accedere videntur ad corporis virtutes. Nam cum revera prius non insint in animo, potest à consuetudine & exercitatione comparantur & induntur. Illa autem virtus, quæ prudentia vel sapientia dicitur, præ omnibus maximè, uti videtur, divina est, quod vim quidem nunquā amittit. Ab ipsa verò circumductione utile & conducibile, rursusque inutile & noxium exsistit. An nondum expendisti animulam eorum, qui dicun-

tur quidem mali, sed tamen sapientū,
quā ea acriter videat, quāque acu-
tē perspiciat omnia, ad quę fuerit con-
versa, tanquam quę malo hebetique
visu nullo modo prędita : sed malitię
servire coacta sit, ut quāto cernat a-
cutius, tantō plura mala faciat? Quod
si ab pueritia statim illud detali natura
ac ingenio radicatus recisum fuerit, &
circumcidantur etiā illa, quę nativi-
tatis sunt cognata cū laminas plum-
beas, quę commensationibus, & id ge-
nus aliis voluptatibus ac edacitatibus
deliciisquę si agnatę fuerint, ad infer-
na animi obtutum convertunt & de-
primunt. Iam si ab illis recedens ani-
mus convertatur ad ea, quę vera sunt,
& hæc ipsa animula eorundem homi-
num illa acutissimē intuebitur & dis-
tinguet, quemadmodū & illa, ad quę
nunc conversa est. Nunc igitur, quan-
do huc venimus, qualenam etiā sit
philosophię opus & quā efficax res,
apparet, quantoque in pretio haben-
da sit, hinc omninō perspicuum exsi-
stet. Nam avellere ortum & generatio-
nē ab animo, & perpurpare eam vim,
quę in illo potest ratiocinari, philoso-
phię maximē cōpetit. Hic igitur vitę
modus optimus est, ut iustitiā & uni-
versam virtutem exerceamus, & mori-
endo, hoc est, mortē meditando vi-
vamus. Hunc ergo modū sequemur,
si felicitatem verē cōsequi cupiamus.

των μὴ πεινρῶν, σοφῶν δὲ αἰ-
δελῶν μὴ βλάπτει τὸ ψυχάριον
καὶ ὁρῶνς διορᾷ πάντα, ἐφ' ᾧ τή-
ξασται, αἰς οὐ φαίλιν ἔχον ἢ
5 ὁψιν, κακία δὲ ἡπαγκασμένον ὑ-
πηρετεῖν, ὥς ὅσα ἂν ὀχύτερον
βλήπῃ, τοσούτω πλείω κακὰ
ἐξελζόμενος, τῶτο μὲν περὶ τῆς
ἑαυτοῦ φύσεως, εἰ δὲ παιδὸς
10 οὐδὲς κοπιόμενος περιεκόπη τὰς
ἐν ἡμέτερος ζυγανίας, ὡς περ μω-
λυβδίδας, αἱ δὲ ἰδιωταῖς τε καὶ ὁ
πεινῶν ἡδοναῖς τε καὶ λιχνίας
προσφύεις γιγόμεναι, περὶ τὰ
15 κατὰ τρέφουσι τὴν τῆς ψυχῆς ὁ-
ψιν. αἱ εἰς ἀπαλλαγὴν περιετρί-
βητο εἰς ἀληθῆ, καὶ ἐκείνα ἂν τὸ
αὐτὸ τῶτο ἦν αὐτῶν ἀνθρώπων
ὀχύτερα ἰάσθαι, ὡς περ καὶ ἐφ' ᾧ
20 οὐκ ἐξασθῆναι. Νῦν οὖν δὴ ὁ πό-
τε ἡπαυδα γιγόμεναι, καὶ τὸ
τῆς φιλοσοφίας ἔργον, ὁποῖον
ἔστι, φαίνεσθαι, καὶ αἰς ὅτι τί-
μοι, αὐτὸθεν ὅτι καὶ ἀδελον.
25 τὸ γὰρ περιελαβεῖν ἢ γένεσιν ὁπό-
τε ψυχῆς, καὶ ἐκκαθαίρειν ἐλο-
γίζεσθαι δυναμῆν αὐτῆς ἐνέρ-
γειαι, μάλιστα αὐτῇ προσήκει.
οὗτος οὖν ἀριστος ἔσθλος τῇ βίῃ
30 ἢ δικαιοσύνην καὶ ἢ ἔλιν ἀρετῇ
ἀκούοντας, ἢ ζῆν τιθναῖται. τῶ-
τα οὖν ἐπὶ μῦθα, εἰ βροτοί μῦθα
ὄντας εὐδαίμονας.

Κεφ. ιζ.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ὑποὶ τῶν παλαιῶν
λόγων, καὶ τῶν μύθων τῶν ἱερῶν
τῶν τε ἄλλων καὶ τῶν Πυθαγορεί-
ων ὑπομνήσας τοὺς ἀκούοντας, ὅ-
τι τὴν αὐτὴν παρὰ κλητὴν, ἀρ-
χωμένη καὶ τοῦτου ἐν τεύθει. ὁρθῶς
λέγονται οἱ μὲν τοὺς δεόμενοι, εὐ-
δαίμονες εἶναι, καὶ ὡς τῶν ἀποράν-
τους ἐχόντων τὰς ἐπιθυμίας, δι-
ὅς οὐ βίος. οὐ γάρ τοι θαυμάζοιμι
αὖν, εἰ Εὐριπίδης ἀληθὴ ἐν τοῖς
δὲ λόγοις, λέγων,

Τίς δ' αἶναι ἐν τῷ ζῆν ῥῆϊσι κενεῖσθαι,
τὸ κενεῖσθαι δ' ἴδω;

Καὶ ἡμεῖς τῶν ὄντων τιθῶμεν.
καὶ τὸ μὲν σῶμα ἔστι ἡμεῶν
σῆμα. τῆς δὲ ψυχῆς τῆτο, ἐν
ᾧ αἱ ἐπιθυμίας εἰσὶ, πυχάζ-
ναι ὅν οἶον ἀναπείθεσθαι καὶ
μεταπίπτειν ἀνω καὶ κάτω.
καὶ τῆτο ἄρα τίς μυθολο-
γῶν κομψὸς ἀνὴρ Ἰσως Σικε-
λικὸς τις ἢ Ἰταλικὸς πα-
ράγων τῶν ὀνόματι, διὅτι τὸ
πυθαῖον τε καὶ περσιπὸν, ὀνόμα-
σι πύθοι τοὺς δὲ ἀνοήτους, ἀ-
μύητους. τῶν δὲ ἀνοήτων τῆτο τῆ
ψυχῆς, οὗ αἱ ἐπιθυμίας εἰσὶ,
τὸ ἀκόλαστον αὐτῶν, καὶ οὐ συγ-
-

Quod si autem & ab priscis tum
sermonibus, tum etiam fabulis
sacris cum aliorum, tum etiam Pytha-
goricorum auditores commonefaci-
endi & hortandi sunt ad eandem præ-
ceptiones, & hanc rem inde occipia-
mus. Rectè dicuntur, qui nullius indi-
gent, felices & beati esse, & illorum,
qui cupiditates habent inexplebiles,
gravem esse vitam. Neq; enim admi-
rer profecto, si illis versibus Euripides
vera esse ait, inquit,

*Quis novit, utrum vivere, mori sit: mori
Rursus, ingredi vitam?*

Et nos revera mortui sumus. Ac cor-
pus quidem nostrum sepulchrum est.
Atque illa animi pars, in qua cupidita-
tes sunt, eodem planè modo se habet,
ac persuaderi simul, & recidere sursum
& deorsum. Atq; hoc vir quidam cō-
modus & scitus, Siculus fortasse aut
Italicus, ex illo hominum genere, qui
fabulas concinnant, hanc animi partē
adducens, ad nomen propter suasionē
& credulitatem (quod πυθαῖον & περ-
σιπὸν Græcè dicitur) vocavit πύθοι,
id est, dolium, quod persuasioni facile
aures præbent: insensatos verò, (ἀνοή-
τους) vocavit ἀμύητους, id est, à sacris
alienos & non initiatos. Horum verò
profanorum partem illam animi, in
qua sunt cupiditates, quæq; intemper-
ans & incontinens est, & minimè so-

lida, assimilabat propter inexplēbile & insatiabilem cupiditatē dolio pertuso. Contrarium autē hic plētiq; mortalib⁹ ostendit, ut eorum, qui apud inferos sunt, id, quod non videtur, dicens, hi profani homines sint miserrimi, atque aquam ferant pertuso in dolio, vel alio istiusmodi pertuso cribro. Enimverò cribrum, inquit quemadmodum dicebat is, qui ad me dicere solebat, animum esse. Animum autem insensatorum cribro assimilabat, quasi perforatum, utpote qui propter incredulitatem & oblivionem continere non valeat. Hec omnino quidem alicui penē absurda sunt: interim quod volo tibi ostendere, demonstrant evidentissimē, quemadmodum transferendum sit vitę institutum, quod inexplēbiliter & intemperanter se habet, in rationē vitę, quę moderata & decens, pręsentib⁹que semper satis superque contenta est, & persuadendum est beatiore esse temperantes intemperantibus. Agendum igitur & aliam dicam imaginem ex eodem, quo superior fuit prompta imago, gymnasio. Nam expende, num idem de utriusque vita, sobrii scilicet alicujus hominis, & intemperantis nepotis sentias, veluti exempli gratia, si duobus viris singulis multa essent dolia, & alteri quidem integre ac incolumia ac plena essent, hoc vino, aliud melle, illud lacte, aliąque

νόν, ὡς τρισημίονες εἰν παύθου, ὅτι τὴν διαποικίλειαν ἀπεικασας. τοῦναντίον δὲ οὗτος τείσ πολλοῖς ἀνθρώποις ἐνδείκνυται, ὡς ἡδ' ἐν αἵδου τὸ αἰδέας δὲ λήγων, οὗτοι ἀθλίως τάλαι εἰσὶν οἱ ἀμύητοι, καὶ φορεῖν εἰς τὸ τρισημίον παύθου ὕδωρ, ἐτέρω τοιούτῳ τρισημίον κοσκίνῳ. τὸ δὲ κοσκίνον ἀπὸ λίγαι, ὡς ἐστὶν ὁ ποταμὸς ἐν τῇ λίγαι τὴν ψυχὴν εἶναι. τὴν δὲ ψυχὴν κοσκίνῳ ἀπεικασα τὴν ἡμῶν ἀνοήτων, ὡς τρισημίον, αἱ τοῦ οὐ δυναμένῳ εἶναι δι' ἀπειρίας τὴν καὶ λήθην. ταῦτα ἐπικαὶς μὲν ὅστιν ὑποτὶ ἀτοπα. δηλοῖ μὲν, ὃ ἐγὼ βούλομαι σοι ἐνδείξασθαι, ὡς καὶ μετὰ θείῳ 20 διαποικίλει ἀπλοῦς ἐ ἀπολάττωσιν ἔχοντος βίου ἐπὶ τὸν κοσμίως, ἐ τοῖς αἰσιν παροῦσιν ἱκανῶς, καὶ ἔξαρκοῦντας ἔχοντα βίον, καὶ πείθειν εἰδαιμόνους εἶναι τοὺς 25 κοσμίους ἡδ' ἀπολάττωσι: φέρεται οὖν καὶ ἄλλω εἰκόνα ἔκπεσεν τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου τῇ τὴν σπουδαίαν εἰ τοιοῦτον δὲ δοκεῖ περὶ τῷ βίῳ ἐκείνῳ τῷ τισι φροῖος καὶ τῷ ἀπολάττωσιν. οἶον ἐν δυνάμει ἀνδρῶν ἐκαστῶν παύθου πολλοὶ εἰν. καὶ τῇ μὲν ἐτέρῳ ὕδατος ἐ πληρεῖς, ὁ μὲν οἶνον, ὁ δὲ μέλιος, ὁ δὲ γάλακτος, καὶ ἄλλοι

λοι πολλοὶ πολλῶν. νάματα δὲ
 πᾶντα καὶ χαλεπὰ ἐλάσου τοῦ-
 των εἶν, καὶ μὴ πολλῶν πό-
 νων καὶ χαλεπῶν ἐμπορεῖσθαι.
 ὁ μὲν οὖν ἕτερος πολλοῖς αἰ-
 νος μὴ πότε ἐποχέυοι, μηδὲ
 τί φοροῖται, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ
 των ἰσχυρίας ἔχει. τὰ δ' ἐτί-
 ρω τὰ μὲν νάματα ὥσπερ καὶ
 ἐκείνῳ, δυνατὰ μὲν πορίζε-
 σθαι εἶν. χαλεπὰ δὲ, τὰ δ'
 ἀγροῖα τεθνηκυῖνα καὶ σαθρὰ,
 ἀναγκάζοιτο δὲ αὐτὸ καὶ νύκτα
 καὶ ἡμέραν περιπαλῆσαι αὐτὰ,
 καὶ τὰς ἐχάτας λυποῖτο λύ-
 πας. ἀρα τοιοῦτου ὄντος τῆ
 βίου, οὐκ ἔστι εὐδαιμονίσι-
 ρος ὁ τοῦ κοσμοῦ, καὶ τοῦ ἀ-
 κολάσου. Ὁ μὲν γὰρ τὰς ὡς
 πολλοῖς ἐπὶ ῥῆσιν ἔχει τὸ εὐδαι-
 μόν, ἐν ᾧ πολλὰ ἀνάγκη καὶ
 τὸ ἀπὸν εἶναι, καὶ μεγάλ' ἀτ-
 λὰ τὰ θήματα εἶναι ταῖς ἐμ-
 ποραῖς. ἔπερ οὐδὲν ἄλλο ὅστις,
 καὶ χρεῶν τοῦ βίου διαζῆν.
 ὁ δὲ πεπονημένος εἰς τὰς οἰ-
 κίας ἀγαθῶν αὐτάρκειας αὐτὸ
 διαμένει πάντα τὸ χρόνον.
 τοιαύτη τις ὅστις καὶ ἂν χαλεπῶ-
 πησ παρακλήσις ἐστὶ τῇ τῆς
 αἰσθ' ἐπαρτήσιν.

multa multis aliis liquidis humoribus.
 Cuiusque autem ex hisce dolii rari &
 difficiles inventu sint liquidi humores
 multisque & magnis laboribus com-
 parabiles. Ceterum virorum alter post-
 quam illa implevit, nequaquam super
 infundat, nec illorum ullam amplius
 curam, sed illorum quidē causa quie-
 tem agat. Alteri verò illi humores, ut
 & ipsi quidem parabiles esse poterunt,
 sed tamen difficiles, quòd vasa perfo-
 rata & putrefacta sint, semperque tam
 noctu, quam interdiu dolia ipsa im-
 plere cogatur, vel extremis doloribus
 ac malis discrucietur. Itaque cum ta-
 lis utriusque vita sit, an non felicior be-
 atiorque vita ejus fuerit, qui modera-
 tus & temperans est eo, qui immoder-
 atus est juxta ac incontinens? Etenim
 cui quàm plurimum influit, habet id,
 quod beatum est, in quo in primis ne-
 cesse est, vitam etiam esse minimè vita-
 lem, & perquam magna foramina ef-
 fluxionibus patere. quod nihil aliud
 est, quàm vitam aliquam Charadrii,
 hoc est, voraginis cujuspiam ducere,
 quæ nunquam expletur, quantumvis
 multum influat. At ille semel reple-
 tus propriis bonis semper permanet
 per omnem vitam sua sorte conten-
 tus. Talis est etiam hæc maioribus cō-
 veniens addecentisque ad virtutis stu-
 dium adhortatio.

HUic autem cognata est & alia accessio, quæ juxta rectâ rationem ab iis, quæ manifestè in corpore apparent, ad ea, quæ sunt animi tum bona tum mala, transit, & ab malis quidem separat, & ab iis, quæ turpia sunt, abducit & quasi alienat nostram electionem ac voluntatem. Adhæc omni studio ac conatu hortatur, ut quæ honesta sunt amplectamur, nostrumque animum & cogitationem quocumque modo ad studia honestatis convertamus familiarémque reddamus. ut si, exempli gratia, corporis affectiones perpulsionescunque fugiendæ sunt, ut & morbi: multo nimium prius utique, quæ animi sunt affectiones, fugiendæ erunt. Injustitia animi morbus existens res est, quæ haberi videri nequit. Et si corpus iuxta sua proportionem constans perfruatur nostra animi perfectione, quum illud, quo vivimus, vitiosè se habeat securumque dissideat, rectè institui vita nullo modo potest. Transcimus autem etiam ad altera eodem modo. Quemadmodum enim corpora nostra ordine ornataque prædita, hoc est, officium suum facientia, optimè sese habent, contra autem disturbata & officio non fungentia pessimè affecta sunt: ita animus quoque turbatus & officio non fungens malè habebit: contra preclarè constitutus erit, cum

ΤΑΥΤΗ Δ' ἔστι συγγενὲς ἐπὶ ἀλλήλοισιν, ἡ καὶ ἀναλογίαν ὑπὸ τῆ ἐν τῷ σώματι φαινομένην ἐναργῶν, ἐπὶ ταῖς ψυχῇς μεταβαίνουσα κατὰ τὸ καὶ ἀγαθόν, καὶ τῇ μὲν κακῶν χωρίζουσα καὶ πρὸς τὰ αἰχρὰ ἀλλοθεύουσα καὶ προαίρεισιν ἡμῶν. τῇ δ' ἀγαθῶν ἀντιλαμβάνουσα πάντῃ. δίδει παρακελευμένη, καὶ πρὸς τὰ κατὰ οἰκειοῦσα ἡμῶν τὴν διάνοιαν ἐξ ἅπαντος βίου, οἷον εἰ τὰ παθὴν τὰ σώματος φθνήσκει καὶ τὰ νοσήματα, πολλὰ δὲ πρὸς τούτοις τὰ τῆς ψυχῆς. ἡ ἀδικία ὅσος οὔσα τῆς ψυχῆς ἀφ' ἑαυτῆς ἔστι καὶ ἐξ ἑαυτῆς. καὶ εἰ γὰρ 20 τὸ σῶμα συμμίστρως διακείμενον ὑπὸ λαοσιν ἡμῶν τὴν τελειότητα τῆς ψυχῆς, ὅταν ἐκείνο, ὃ ζῶμεν, πλημμελεῖς ἔχη, καὶ τασιάζῃ πρὸς ἑαυτό, οὐκ ἐνεσθ' ὁρᾷ 25 θῶς διαβιβῆναι. μετρίωμεν δὲ ἐπὶ θάτερον καὶ τὸ αὐτὸ βόπον. ὥσπερ γὰρ τάξις καὶ κόσμος τὰ ἡμέτερα σώματα τυχεῖα, χρυσὸν αἰεὶ, ἀταξίας δὲ μοχθηρὰ, ὅταν καὶ ἡ ψυχὴ ἀταξίας μὲν τυχεύουσα 30 ἔσται πονηρὰ. χρυσὴ δὲ ἡ τάξις καὶ κόσμος τινὲς ἐπιλαβοῦσα. ἐπὶ μὲν οὖν καὶ σώματι ὁνομαζέται τὸ ἐκ

ἐκ τῆς ταξίως τε καὶ τῷ κόσμῳ
 γιγνόμενῳ, ὑγεία, ἰσχύς. ἐπὶ
 δὲ αὐτῶν ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνο-
 μένῳ ἐκ τῆς ταξίως, καὶ τῷ κόσ-
 μῳ νομικόν το καὶ νόμος ὀνομαζέ-
 ται. ὡς περὶ γὰρ ὅτι ταῖς τῷ σώμα-
 τος ταξίωσι τὸ ὑγιανόν λαμβάνο-
 μεν, ὅς οὖν ἐν αὐτῷ ὑγεία γίνεται
 καὶ ἀλλήλαρετὴ τῷ σώματι, οὕτως
 ὅτι ταῖς τῆς ψυχῆς κοσμήσεσιν
 ὁ νόμος λέγεται, ὅθεν καὶ νόμιμοι
 γίνονται καὶ κόσμοι. ταῦτα δ' ἐ-
 στί δικαιοσύνη τὴ καὶ σωφροσύνη.
 οὐκοῦν ἐκείνοι, οἷς τι μίλει τὸ
 αὐτῷ ψυχῆς, πρὸς ταῦτα βλί-
 ποντες, καὶ τοὺς λόγους προσοί-
 σουσι ταῖς ψυχαῖς, οὓς αὖ λέγουσι
 καὶ τὰς πράξεις ἀπασας, καὶ δέον
 εἶναι τι διδῶσι, δάσουσι, καὶ εἶναι τι
 ἀφαιρῶνται, ἀφαιρῶνται. πρὸς
 τὴν τοιαύτην νοῦν ἔχοντες, ὅπως αὖ
 αὐτῷ δικαιοσύνη μὲν ἐν ταῖς ψυ-
 χαῖς γίγνεται, ἀδικία δὲ ἀπαλ-
 λατίζεται, καὶ ἡ ἀλλήλαρετὴ ἐγί-
 γνηται. κακία δὲ ἀπέρη. τὸ γὰρ ὅφει-
 λος σώματι γὰρ κάμνοντι, ἐμοχ-
 θερῶς διακείμενῳ, ἢ σιτία πολλὰ
 διδόναι, καὶ τὰ ἥδιστα τὴ πόσιν, ἢ ἄλ-
 λου ὅτι ἐν, ὃ καὶ ὀνήσει αὐτός. ἐπὶ ὅτι
 πλείον ἢ τὴν αἰσίου καὶ ἀγαθὴν δίκαι-
 ον λόγον, καὶ ἐλαττόν ὅτι ταῦτα. οὐ
 γὰρ οἶμαι λυσιτελεῖν καὶ μοχθηρί-
 ας σώματος ζῆν ἀνθρώποι. ἀναγ-

ordinis & officii est alicujus particeps.
 Itaque cum in corpore tale aliquid ac-
 cidit, ex ordine & ornatu legitimaque
 ejus functione nomen existit, dicitur.
 que sanitas & robur. Rursum cum in
 animo aliquid existit, ex ordine orna-
 tuque nomen impositum est, legale &
 lex: Quemadmodum enim in ordina-
 tis illis functionibus corporis id, quod
 salubre est, attribuiamus, ex quo in ipso
 corpore sanitas existit, atque alia cor-
 poris virtus: sic in animi ornamentis
 lex dicitur, unde etiam legitimi fiunt
 & ornati. Hæc autem sūt iustitia simul
 & temperantia. Illi igitur, qui curam
 habent aliquam animi sui ad hæc re-
 spicientes, etiam animis quascumque
 dicunt orationes omnesque actiones
 afferent, & si aliquid dederint munus,
 illud dabunt, & si aliquid auferunt, ab-
 laturi sunt. Ad hoc semper animum
 intentum habentes, ut illorum iustitia
 quidē in animis hæreat: iniustitia ve-
 rò recedat, aliaque virtus subeat. Ma-
 litia autem & vitium eant in malā rem:
 Quid enim proderit corpori egro pra-
 veque affecto vel cibos multos dare,
 & jucundissimos vel potus, vel alia,
 quæcumque eos non juvent? Quan-
 doque maius vel contra minus, juxta
 æquam rationem ea sunt. Existimo
 namque homini non expedire, ut vi-
 vat corpore pravis humoribus infe-
 cto. Nam ita necesse est etiam pravè

vivere. Enimverò medici ut plurimū cupiditates repleti, veluti qui fame premuntur, ut quantum volunt, ciborum capiant, vel qui sitiunt, itidem ad saturitatem bibant, modo quidem sani fuerint, sin autem ægri fuerint, ut uno verbo dicamus, nullo modo quātum aveant, impleri sinunt. Itidem in rebus animi se res habet, quamdiu illius constitutio prava adeoque insulsa atq; intemperans, injusta & impia est, animus ab cupiditatibus arcendus nec iis permittendus erit, sed ea facienda sunt, quibus ille melior reddatur, nihil enim ipso præstabilius est animo. Itaque arcere est ab iis, quæ desideres punire, poena affici. Atqui animo satius est nulla poena affici, quemadmodum plerique autumant, & temperantem moderatumq; esse multis modis melius est eo, qui nullo ornatu nulloque ordine præditus est. Quare omnino ante cōtrarios habitus iustitia & temperantia exercenda est. Atq; illud quidem nobis ita se habeat.

C A P. XIX.

POterit verò etiā aliquis sigillatim ab illis bonis, quæ animi propria sunt, ad suum propositum facientia in super narrationem instituire, ostendēs id, quod in ipsis bonis perfectum & felicitatis proprium est. Quanto enim anima corpore præstantior est, tanto

καὶ γὰρ οὕτως καὶ ζῆν μοχθηρῶς, οὐκ οὖν καὶ τὰς ἐπιθυμίας ἀπαμπλαῖναι, οἷον ἀνὴντα φαγεῖν, ὅσον βρούλεται, ἢ διψῶντα ποιεῖν. ὑμῖν οὖν καὶ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις ἀπολλοῦνται οἱ ἰσχυροὶ ὡς καὶ πολλοὶ, κάμνοντες δὲ, ὡς ἵππος ἐκπνέει, οὐδέποτε ἐμῶν ἐμπλαῖναι, ὡς ἐπαθυμεῖ. ἀλλὰ μὴ καὶ περὶ ψυχῆν ὁ αὐτὸς ἔρως. ὥς 10 μὲν ἂν ποιηρὰ ἢ ἀνόητός τις οὕτως ἐκλόσας καὶ ἀδίκως καὶ ἀνόσιος, εἰργεν αὐτὴν δεῖ τῇ ἐπαθυμῶν καὶ μὴ ἐπιβῆπειν, ἀλλ' αὐτὰ ποιεῖν, ἃ ἂν ποιεῶν βελτίων ἴσται. οὐ γὰρ 15 σπουδαίῃ ἀμεινον τῇ ψυχῇ. οὐκ οὖν τὸ εἰργεν εἰς ἂν ἀφ' ὧν ἐπαθυμῶν κολλᾷ τὸ κολλᾷσθαι. καὶ ἀρα τῇ ψυχῇ ἀμεινόν ἐστιν ἢ ἀκολασία, ὥσπερ οἱ πολλοὶ οἰο- 20 ται καὶ τὸν κόσμον εἶναι, καὶ καταγμένον πορεύει τῇ ἀκοσμήτῃ τῇ ἀτάκῃ, ὡς ὅτε ἀπαλὸς ἔρως τὴν διαχριστύνῃ καὶ σωφροσύνῃ ἀσκητίῳ παρὰ τὴν ἀντίω ἐξίστην. καὶ 25 τῆτο μὲν ἡμῖν οὕτως ἐχέτω.

Κεφ. 19.

Δύναται δ' ἂν τις καὶ κατ' ἰδίαν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἀναστάσεως ἐκζητᾷ τὴν ἀποκαταστάσιν, δεκνύων ἑαυτὴν τὸ τέλος, καὶ κύριον ὑπαικούσας. ὅσῳ γὰρ ἡ ψυχὴ τῇ σώματι πορεύεται, ποσούτω 30 μάλ-

μαλλον κ̃ τὰ ἀγαθὰ αὐτῷ ἱερ̃ί-
χει. κ̃ τὰ μὲν τῷ σώματι ἔσται ἰσ-
καλοφρόνῃτα, τὰ δὲ τῆς ψυχῆς
τίμια κ̃ σεμνὰ. κ̃ τὸ ἀγαθὸν οὐ
οὐ τὸ αὐτό ἐστιν, ὅπερ τὸ ἰδίον. Ἐτὲ
ἀγαθοῦ ἔνεκα παρὰ τὸν ἰδίον,
οὐ τὸ ἀγαθὸν ἔνεκα τῷ ἰδίῳ. ἡ-
δὺ δὲ ἔστι τὸ πρὸς, οὐ παρὰ τὸν ἰδίον
ἡδὺ μὲν. ἀγαθὸν δὲ, οὐ παρὰ τὸν
τις, ἀγαθοὶ ἴσμεν. ἀλλὰ μὲν
ἀγαθοὶ τε ἴσμεν κ̃ ἡμεῖς Ἐτὰ
ἀλλὰ πάντα, ὅσα ἀγαθὰ ἔστιν
ἀρετῆς τινος παρὰ τὸν ἰδίον. ἀλ-
λὰ μὲν δὲ ἡ ἀρετὴ ἰδίον ἐκείνου
κ̃ σκεύους καὶ σώματος καὶ
ψυχῆς αὐτοῦ κ̃ ζώου παντός, ἡ
τῆς εἰκῆς κ̃ κάλλους παρὰ τὸν
ἰδίον, ἀλλὰ τὰξαι κ̃ ὁρδο-
πῃ, κ̃ τέχῃ, ἡ τις ἐκείνου
παρὰ τὸν ἰδίον αὐτοῦ. τὰξαι δὲ
τιταγμένοι τι ἔστιν κακοσμημένοι
ἐστιν, ἡ ἀρετὴ ἐκείνου, ὡς φαί-
νεται τις σωφρόνως λογιζομένου.
ἐν ἐκείνῳ γὰρ ὁ ἐκείνου οἰκείος
ἀγαθὸν παρὰ τὸν ἰδίον ἐκείνου
ὄντων. ὅθεν δὲ ἔστιν ψυχὴ κόσ-
μον ἔχουσα τὸν αὐτοῦ, αἰνί-
σται τῆς ἀκοσμήτου. ἀλλὰ μὲν
ἡ κόσμος ἔχουσα, κοσμία. ἡ
δὲ κοσμία σώφρων. ἡ δὲ σώφρων
ψυχὴ ἀγαθὴ. λέγω δὲ οὕτως ἵνα
ἡ σώφρων ἀγαθὴ ἐστίν, ἡ τοῦ
κατατὰ τῇ σώφρονι πεποι-

etiam magis animi bona corporis pre-
cellunt. Et corporis quidem facile, ut
vilia, comtemni poterunt: animi verò
pretiosa & veneranda erunt. Bonum
igitur & honestum cum eo, quod ju-
cundū est, non est idē. Ac boni causa,
quæ jucunda sunt, nō bona voluptatis
causā facienda. Illud autem jucundū
est, quo præsente voluptate afficimur:
bonū verò id est, cujus præsencia boni
sumus. Enim verò boni sumus & nos
reliquaq; omnia, quæcumq; bona sūt
taliam fiunt, virtute aliqua præsente. Ce-
terum virtus cujusque rei, & corporis
atque animi, itemq; cujusvis animan-
tis non temerè ac fortuito, pulcherri-
meq; adeſt; sed ordine & recto modo
atque arte, quæ singulis ex ipsis rebus
tribuitur. virtus igitur cujusque res est
ordine constituta atq; ornamentum,
uti aliquis prudēter ac moderatè rem
reputans dixerit. In unoquoque enim
is, qui cujusq; proprius est unūquod-
que earum rerum, quæ sūt, bonum
exhibet. Unde & animus suum ipsius
ornamentum habens, præstantior est
eo, qui ornatu caret. Quinimò ille, qui
mundum habet, ornatus composi-
tusque est. Et qui talis, temperans &
modestus est. Moderatus ergo animus
bonus est. Itaque confidenter pronun-
cio, si animus moderatus bonus est,
necessariò sequi eum, qui contrario
modo affectus est cum moderato cō-

positoq; malum esse. Illum autem esse istum, qui fatuus, imprudens simul & intemperans est, admodū necesse est. Enimverò homo temperans ac prudens tam erga deos, quàm homines, ea faciet, quæ decent. Non enim sapiens fuerit, qui officiū suum non facit; sed faciet, quæ & iusta sunt, & diis, quæ sancta. Illū verò, qui iusta & sancta facit, iustū sanctūq; esse necesse est. Et quidē juxta necesse est quoq; fortem esse. Non. n. prudentis & mēte præditi hominis est, ea, quæ non decēt, non persequi nec fugere: sed res & homines, itē voluptates ac dolores fugere & persequi, ac tolerātem perdurare ubicūq; oportet. Itaq; ante omnia necessarium est eū, qui mēte præditus est, uti exposuimus, iustum, fortē & primum perfectē bonum virum esse. Bonum autē in eo veritatur, ut quis benē simul & honestē, quæcumque suscepturus est, faciat. Et quicumque benē facit, beatum juxta ac felicem esse. Malum autem, atque cum, qui prave agit, miserum esse. Hic verò fuerit ille, qui contrario modo affectus est cum mente ac ratione prædito homine, vocaturq; intemperans. Iam si ea vera sunt, ut aliquis volet, uti videtur, felix & beatus esse, ei persequenda est mentis sobrietas & prudentia, atque in ea se exercere debbit: intemperantiam verò fugiet quisq; nostrum, quantum quidem pedibus va-

5 *ἤν κακὴ ὄντι. ἐν δὲ αὐτῇ, ἡ ἀφρονίᾳ τῇ ἀπόλαυσι, πολλὰ ἀναγκῇ. καὶ μὴ ὅλα σώφρων τὰ προσήκοντα πράττειν ἀνδρῶν. οὐ γὰρ ἀνσφρονοὶ τὰ μὴ προσήκοντα πράττειν, δίκαια ἀνδρῶν, περὶ δὲ θιῶς ὅσια. καὶ δὲ τὰ δίκαια καὶ ὅσια πράττειν, ἀνάγκη δίκαιον καὶ ὅσιον εἶναι. καὶ μὴ δὲ ἀνδρείον γὰρ ἀνάγκη. οὐ γὰρ δὲ σώφρων ἀνδρὸς ὄντι, οὔτε δικάειν, οὔτε φεύγειν ἀμὴ προσήκει, ἀλλὰ δὲ καὶ πράγματι καὶ ἀνθρώπων, εἰ ἡδονὰς, εἰ λύπας φεύγειν καὶ δικάειν, καὶ ὑπομένοντα καρτερεῖν ὅπου δεῖ. ὥστε πολλὰ ἀνάγκη τὴν σώφρονα ἀσπερ διήλθουμιν, δίκαιοι ὄντα εἰ ἀνδρείον καὶ ὅσιον, 10 ἀγαθὸν ἀνδρῶν εἶναι τελείως. τὸ δὲ ἀγαθὸν οὔτε καλῶς πράττειν ἀνδρῶν τὸν δὲ εὖ πράττειν, μακάριόν τε καὶ εὐδαίμονα εἶναι. τὸν δὲ ποικρὸν καὶ 15 κακῶς πράττοντα, ἀθλίον. οὔτε δὲ ἀνδρῶν ὁ ἐναγίως ἔχει πρὸ σώφρονος ὁ ἀπόλαυσι. εἰ δὲ ὅτι ταῦτα ἀλλήλων τὸν βουλόμενον, ὡς εἴπωμεν, εὖ διακρίνειν εἶναι, σώφρονα μὴ διακρίνειν καὶ ἀσχημένον. ἀπολαύσιαν δὲ φλυσίαν, ὡς ἔχει ποικρὸν ἕκαστος ἡμῶν, καὶ 30 παρὰ*

παρασκευάσειον μάλις μιν μη
 δῆδαι τῷ κολαζέσθαι. ἐὰν
 δὲ διηθῇ αὐτὸς ἢ ἄλλος τις
 τῶν οἰκίων ἢ ιδιώτων, ἢ πό-
 λης βηθεσίου δίκην κὶ κολα-
 ζέειν, εἰ κέλλει εὐδαίμων εἶναι.
 οὗτος ἔμοιγε δακί ὁ σκοπὸς
 εἶναι πρὸς ὃν βλέποντα διζῆν,
 κὶ πάντα εἰς τοῦτο τὰ αὐτῷ
 σιωπεύοντα κ' τῆς πόλεως, 10
 ὅπως δικαιοσύνη παρήσται, κὶ
 σωφροσύνη τῷ μακαρίῳ μέλ-
 λουσι ἔσεσθαι. οὕτω πράττειν,
 οὐκ ἐπιθυμίας ἑῶντα ἀκολά-
 σους εἶναι, κὶ ταῦτα ἐπιχει- 15
 ροῦντα πληροῦν ὧν ἔστιν καλὸν
 λησὶ βίον ζῶντα. οὕτε γὰρ
 ἂν ἄλλω ἀνθρώπῳ προσφι-
 λὸς εἴη ὁ ὄριος, οὔτε διὰ
 κοινωνίαν γὰρ ἀδύνατος. ὅτω γὰρ 20
 μὴ ἐν κοινωνίᾳ, φιλίᾳ οὐκ
 ἂν εἴη. φασὶ δὲ οἱ σοφοὶ
 οὐρανὸν κὶ γῆν κὶ θεοὺς κὶ
 ἀνθρώπους τὴν κοινωνίαν συμ-
 ἔχειν, κὶ φιλίαν καὶ κοσμὸν 25
 πάντα καὶ σωφροσύνην καὶ δι-
 καιότητα, καὶ τὸ ὅλον τῆτο ὅλῳ
 ταῦτα κόσμον καλοῦσιν, οὐκ ἀ-
 κοσμίαν, οὐδὲ ἀκολασίαν. τὸ δὲ
 μὴ προσέχοντα τοῦτοις λέλθον, 30
 ὅτι ἡ ἰσότης ἡ γαμψή κὶ ἐν
 θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις μέγα
 δύναται. ὅλῳ πλεονεξίαν αἰοῦνται.

leat, atq; hoc operanda quàm maxi-
 mè, ne quo modo corripì pœnaq̃ue
 affici cogatur. Quod si autem neces-
 sitas exigat, ut ipse, vel ex domesticis
 quispiam àlius, vel ex privatis aut civi-
 tas castigaretur, imponenda pœna erit,
 & supplicium exigendum, modo felix
 & beatus futurus sit. Hic mihi quidem
 scopus esse videtur, ad quem in vita
 respiciendum sit, suaq̃ue omnia eò di-
 rigenda in urbe, ut justitia adsit, & tē-
 perantia ei, qui beatus futurus est, ita
 ei agendum esse, non ut permittat, quo
 cupiditates intemperantes sint. Atque
 hæc dum conatur & in manus sumit,
 ut compleat inefficax malum, latro-
 num ritu vitam transigit. Neque enim
 cuiquam homini talis aliquis charus
 amatusq̃ue erit, neque ipsi Deo. Quia
 cōmunicare nullo modo potest. Nam
 cuicumque nulla est communicatio,
 cum illo nec amicitia esse potest. At sa-
 pientes dicunt cœlum & terram, deos
 atque homines communicationem
 continere ac complecti, & amicitiam
 mundiciemq̃ue vel venustatem, tem-
 perantiam & justitiam, idq̃ue totum
 idcō mundum vocant, non confusam
 & indigestam rerum congeriem neq;
 intemperantiam. Ille verò, qui ad hæc
 animum non advertit, ignorat æquali-
 tatem Geometricam tam in diis, quàm
 hominibus plurimum posse. Arbitra-
 tur propter aviditatem, & multa habē-

di studium illam exercendā esse: geometriā quippe negligunt. Itaque in genere vita beata ita se habet, eamque sequitur, ut quis mori potius eligat, quibus non est honestè vivendi potestas, quàm liberos reliquosque posteros in infamiam deicere, & parentes omnesque majores dedecore afficere. Ei enim, qui suos dedecore afficit, vita vitalis esse non debet, ac tali nec hominum quisquam nec deorum amicus exsistit neque in terra nec subter terram mortuo. Oportet igitur unumquemque, si quid aliud etiam exerceat, hoc cum virtute exercere, scientem si ea absit, omnes possessiones & studia turpia ac mala esse. Neque enim divitiarum formam possidenti cum ignavia conferunt. Talis quippe alii, non sibi ipsi dives evadit, nec corporis pulchritudo ac robur, ignavo ac malo cum adsunt, quasiq; cohabitant, decora esse videntur, sed indecora, quæque reddunt ea habentem magis illustrem, timiditatemque palam ostentant, atque omnis scientia ab iustitia aliisque virtutibus segregata non sapiëntia, sed neutiquam laudabilis solertia esse videtur. Quorum causa primū & ultimum semperque omni studio atque alacritate, quàm maximè eniti oportet, ut quis virtutis gloria major: qui præcesserunt, superet & à tergo relinquat. Quod si hoc non possit, saltem hoc opera detur, ut suas virtutes

δεῖν ἀσπεῖν. γινώσκοντας γὰρ διὰ
 λούσι. τὸ μὲν οὖν ὅλον τῆς εὐδαι-
 μωνος ζωῆς περὶ οὕτως ἔχει. καὶ
 πῶς δὲ αὐτὸ τὸ καλῶς αἰρεῖσθαι
 5 μάλλον τελείων, οἷς ἐστὶν ὁξυσία
 ζῆν μὴ καλῶς, περὶ παῖδας τε
 καὶ ἐκείνην εἰς ὀνείδην καλεῖσθαι,
 καὶ περὶ τὰς πατέρας τε ἐπὶ τῶν
 τὸ σφῶν γένος αἰχλύναι, τὰ γὰρ
 10 τοὺς αὐτῶν αἰχμάλων ἰαβίωντων ἐστὶ,
 καὶ τὰ τοιούτω οὐτὶς ἀνθρώπων
 οὐτὶ θεῶν φίλος ὑπάρχει, οὐτὶ ἐν
 πῇ γῆς, οὐτὶ ὑπὸ γῆν τελείῃ ἡσυχίᾳ
 γρῆ οὐκ ὡς αἰὶν ἄνδρα, εἰάν τις καὶ
 15 ἄλλο ἀσκήσῃ, μὴ ἀρετῆ ἀσχεῖν, εἰδόν-
 τα ὅτι τοῦτου λειπόμεθα ἀπαν-
 τῶν καὶ κήρυγμα καὶ ἐπιτηδεύματα
 αἰχλὺ καὶ κακὰ. οὐτε γὰρ πλούτος
 20 κάλλος φέρει τῶν κακῶν μὴ
 ἀνδρίας. ἄλλω γὰρ ὁ τοιοῦτος πλε-
 τεῖ καὶ ἐχθρὸς ἐαυτῷ. οὐτε σώματος
 κάλλος καὶ ἰσχυρὸς δειλὸς καὶ κακῶς
 ξυνοικεῖν ἢ περὶ ποταμὸν φαίνεται,
 25 ἀλλ' ἀπρηπὴ καὶ ἐπιφανέστερον
 ποιεῖ τὴν χεῖρα, καὶ ἐμφαίνει τὴν δει-
 λότητα, πᾶσι γὰρ ἐκ τῆς ἡμῶν χειρὸς με-
 ν δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀλλοτρίας ἀρετῆς,
 πανουργία ἢ σοφία φαίνεται. ὡς ἔ-
 ρετα σφῶν καὶ ὑστέρων καὶ ὀξυ-
 30 πάλως, πᾶσι πάντως προδυμ-
 ναι πειρᾶσθαι δεῖν ἔχειν, ὅπως μάλι-
 σκ μὲν ὑπερβαλεῖται ἵς τὰς πλεον-
 εῖαν προγόνους ὑπερβαλεῖται. εἰ δὲ μὴ, ὅ-
 πως

πως ἴσται αὐτὸ κατασχέσει τὴν
 αὐτοῦ καλοκαγαθίαν· ἢ οὐκ ἔτι
 ἐν τούτοις νίκη τιμὴν φέρει.
 ἢ δὲ ἥτις, ἐὰν ἡτῶται τις,
 αἰσχύνεται. μέγιστα δ' αὖ νική- 5
 σθε τις ἐν τούτοις, εἰ παρὰ
 σκεδάζαιτο τῇ τῆς πορογόνου
 δόξῃ μὴ καὶ ἀχρήσασθαι, μὴ δ'
 ἀναλῶσαι αὐτὴν μάτῳ καλῶς
 εὐδῶς, ὅτι ἀνδρὶ οἰομένῳ τὶ εἶναι, 10
 οὐκ ἔστιν αἰσχρὸν, ἢ παρέρχεται
 ἑαυτοῦ τιμώμενος μὴ δι' ἑαυτὸν,
 ἀλλὰ διὰ δόξαν πορογόνων. εἴ
 μὲν γὰρ ἡμεῖς γονέων ἐκγόνοις
 καλῶς θυσιαυρὸς καὶ μεγαλο- 15
 προπῆς, χρῆσθαι δὲ καὶ χρημά-
 των καὶ τιμῆς θυσιαυρῶν, καὶ
 μὴ τοῖς ἐκγόνοις παραδιδόναι
 αἰσχρὸν καὶ ἀνάνδρον. ὅπου δὲ
 αὐτῷ κτημάτων τί καὶ εὐδὲξ- 20
 ῶν. ἀφ' ἑαυτοῦ γὰρ ἄρχεσθαι δεῖ
 πάντων τῆς ἀγαθῶν καὶ τῆς
 εἰς εὐκλείαν καὶ εὐδαιμονίαν
 φερόντων. πάλαι γὰρ δὴ τὸ μη-
 δὲν ἄγαν λεγόμενον, καλῶς 25
 δοκεῖ λέγεσθαι. πῶς γὰρ ὄντι εὖ
 λέγεται. ὅτε γὰρ ἀνδρὶ εἰς
 ἑαυτὸν ἀνῆρτηται πάντα τὰ
 ὅτις εὐδαιμονίας φέρουσι ἢ ἐγγύς
 τῆς καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις 30
 αἰωρεῖται, ὅς ᾧν ἢ εὖ, ἢ κα-
 κῶς πράξαντων πλανᾶσθαι ἡγά-
 κασαι, καὶ τὰ ἐκείνη, τούτῳ ἀρε-

probitatēque cum virtutibus æqua-
 lem constituat, quas ab maioribus ac-
 cipit. Nam in illis victoria honorem
 affert. At si quis ita vincatur, ut aliquis
 nobis sit superior, hoc verò pudorem
 & dedecus generat. Maximè autem
 superaverit quis in hisce, si ita vitam
 suam instituerit, ut majorum gloria
 non abutatur, neque insumat frustra-
 q; eroget, probè sciens, viro se aliquid
 esse existimanti nihil turpius esse, quàm
 seipsum non per se, suarumque virtu-
 tum respectu, sed propter majorum
 gloriam honorandum præbere. Ho-
 norez namq; parentum ex se natis ne-
 potibus præclarus est magnificusque
 thesaurus, uti verò cum pecuniarum,
 tum honorū thesauro, & non tradere
 etiam posteris, turpe parumque virile
 atq; effœminatum est. Laboratautem
 propriarum possessionum atque opti-
 mæ famæ defectu. A se enim incipere
 debent bona omnia, eaq; quæferunt
 ad honestam nominis existimationem
 simul & felicitatem. Enimverò jam
 olim diverbiū illud. *Nihil nimis*, pro-
 bè dictum videtur. Revera enim benè
 dicitur. Nam quicumque mortalium
 ita se comperavit, ut ab ipso pendeant
 omnia, quæ ipsi ad beatitudinem con-
 ferunt, vel ad hoc proximè accedant,
 nec ab aliis hominibus pendeat, qui si
 vel benè vel malè agat, extrare coactus
 fuerit. Atq; illius res hoc nomine op-
 time

timè in vita constitutæ sunt. Hiciple fuerit, qui animo temperans, atq; hic qui fortis, adeoque prudens est. Hic, si contingant pecuniæ & opes ac liberi, atq; illa etiã pereant, proverbio maxime fidem habebit. Nam quia sibi ipsi fidit, nunquam vel nimis gaudere vel dolere videbitur. Tales autem nos & viros bones esse cupimus, nec indignantes nimium, nec metu perterritos, si in præsentia vel vita decedere, vel aliud quid, quod in rebus humanis usuvenire solet, perpeti oporteat. Nam hanc sententiã firmiter retinere oportet, bonum quidẽ virtutem, quod temperans ac iustus sit, felicem beatumq; esse, sive is magnus ac robustus, sive parvus atque imbecillus, sive dives, sive etiam pauper sit. Sin autem Cinyra ac Mida divitiis magis abundet, sit vero injustus, ille & miser est & moeste misereque vitam transigit. &

Hand equidem illum unquam, vel mente animos, recorder,

Névo le commeroq, virum nullo tempore ducam:
inquit poëta, siquidem rectè ait, qui nō omnia, quæ bona dicuntur, cum iustitia administret ac sibi paret. Ac talis hosticus existens propè stare & cominus confingere desideraverit. Injustus verò non audeat videre eadem / angustiam, nec currendo devicerit Threiciam boream, neque quicquam ex illis, quæ bona dicuntur, ei unquam obve-

σα παρισταύασθαι ζῆν, οὗτος ὅστις ὁ σώφρων, καὶ οὗτος ὁ ἀνδρῆος καὶ φρένιμος. οὗτος γὰρ γυνομένῳ χρηματῶν, καὶ παύσθων, καὶ διαφθεαρμένῳ μάλα πιστεύεται τῇ σωρονομίᾳ. οὔτε γὰρ χαίρει οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται ὅτι τὸ ἀντὶ ἀποποιεῖσθαι. τοιοῦτους δὲ ἡμεῖς ἀξιοῦμεν καὶ τοὺς ἀγαθούς εἶναι, οὔτε ἀγανακτοῦντας οὔτε φοβουμένους ἄγαν, εἰ δὲ τέλος τῶν ἐν τῷ παρόντι, ἢ ἀλλότι πάρα ἔν τ' ἀνδροσπίνων. διατεταμένως γὰρ δὴ δεῖ ταῦτα εἶχεν ἢ δεῖξαι, ὡς ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ σώφρων ἀν καὶ δίκαιος, εὐδαίμων ὅστις καὶ μακάριος. εἴ τι τιμῆς καὶ ἰσχυρὸς, εἴ τι μικρὸς καὶ ἀδυνῆς, καὶ εἴ τι πλούσιος καὶ μὴ. εἴ τι δὲ ἄρα πλεονεχία καὶ μή. εἴ τι δὲ ἄδικος, ἀθλιὸς τι ὅστις καὶ ἀνιστορῆς ζῆν. καὶ,

Οὐτ' ἂν μυσαίμεν,

25 φησὶν ὁ ποιητής, ἐπεὶ ὁρθῶς λέγει, οὔτ' ἂν λόγῳ ἀπὸ τοῦ καίμεν, ὅς μὴ πάντῃς τὰ λεγόμενα καλὰ καὶ δίκαια σὺν τῇ σωφροσύνῃ καὶ ἐπιεικειᾷ. καὶ δὴ νῦν τοιοῦτος ἀνὴρ ἐργασίῳ ἢ γούρῳ ἰσάμενος, ἀδικος δὲ ὢν, μή τι πολλὰ ὅραν φόνον αἰσχεῖσθαι, μή τι νικῶ θέαν ὀρθῶς ἐορτάζειν. μή τι ἄλλο ἂν φ' μηδὲν τ' ἀγορεύων ἀτα-

ῶν

θῶν γήνοιτο ποτὶ τὰ γ' ὑπὸ τ'
 πολλῶν λεγόμενα ἀγαθὰ οὐκ ὅρ-
 θῶς λέγεται. λέγεται γ' ὡς ἄριστον
 μὴ ἐμμένειν, δι' ὑπερὸν δὲ πάλλος,
 ἔτιον δὲ πολλῶς. μυρία δὲ ἀλλὰ 5
 ἀγαθὰ λέγεται, καὶ γ' ὅξυ ὁρᾷ καὶ ἀ-
 κύνει, καὶ σπῆλαι ὅσα ἔχεται τ' αἰδιῶ-
 στων φύσει αὐτῶς ἔχειν. ἴτι δὲ καὶ γ' ὁ
 ποιεῖν τυραννίαν, ὅτι αὐτὸν παύσει.
 καὶ γ' ὁ δὴ τέλος ἀπάσης μακαρίθη. 10
 τὸ δὲ, τὸ πάντα ταῦτα κεκλήμα-
 τον, ἀθανάσιον, ἔτι γηρόμενον, ὅτι ἀχ-
 ρα. ὁ δὲ ἐμὲς λόγος, ἵα δὲ λέγει, ὡς
 ταῦτα ὅτι ἐξ ὑμῶν ἀδικαίους μὴ
 ἐπὶ οἷον ἀνδράσιν ἄριστα κλήματα. 15
 ἀδικαίους δὲ πάλιν ἐξ ὑμῶν ἀρ-
 ξαμένους ὑπὸ τ' ὑμῶν. ὁ δὲ καὶ τὸ
 ὁρᾷ καὶ ἀκύνει, καὶ τὸ αἰδιῶσται,
 καὶ γ' παράπαν ἔτι, μέγιστον μὴ κα-
 πὸν τ' ἐξ ὑμῶν χροῖον ἀθανάσιον. 20
 ὅτι, καὶ κεκλήματον πάντων ἵα λεγό-
 μενα ἀγαθὰ, πλὴν δικαιοσύνης. ὁ
 ἀρετῆ ἀπάσης. ἔλαττον δὲ ἀνὸς ὁλί-
 γιστον ὁ τοιοῦτος χροῖος ἐπὶ ζῶν. λέ-
 γω γ' ὁ σαφὲς τὰ μὴ κακὰ λε- 25
 γόμενα ἀγαθὰ τοῖς ἀδικαίοις, ὅτι, ποῖς
 ὁ δὲ δικαίους κακὰ. τὰ δ' ἀθανάτοις
 μὴ ἀθανάτοις ὅτι, αἰσθάνεται. ποῖς δὲ κα-
 κὸς κακὰ. καὶ μὴ ἀπὸς ζῶν. ὁ δὲ
 βρεσιπῶς, ὅτι ἀνὰ πᾶσι σιγῶς ἔτι. 30
 ὁ δὲ σιγῶς, καὶ κακῶς. ὅτι καὶ ἀπὸ αἰ-
 ῶν, καὶ ἐξ ὑμῶν ἀπὸς ἰσχυρῶς. τὸ γ' ὁ
 αἰετὶ ἡδονῆς καὶ ἄριστον ὑπὸ θού-

nict. Quæ enim vulgò bona appellan-
 tur, non rectè talia dicuntur. Etenim di-
 citur optimū esse rectè valere, secundo
 deinde loco, pulchritudo, tertio divi-
 tiæ. infinita verò alia bona dicuntur.
 Etenim acutè cernere & audire, atque
 omnib⁹ sensibus ita affectū esse, ut iis
 cōmodè dextreque utamur, in ordine
 bonorū censentur. Ad hæc verò etiam
 efficere, ut quis tyrannidē exerceat, &
 quod voler, faciat. Et finē omnis beati-
 tudinis esse perhibēt, ut qui omnia hæc
 habeat, eū quàm citissimè immortalē
 existere. Mea verò oratio hæc ait, illa
 omnia iustis quidem ac piis viris, opti-
 mas esse possessiones: iniustis aut̃ o-
 mnes esse pessimas, initio sūpto ab ipsa
 sanitate. Enim verò cernere atq; audire
 sensuq; aliquid percipere, & in univer-
 sum vivere, maximū quidem malū est,
 toto tempore immortalē esse, ac pos-
 sidere omnia, quæ dicuntur, bona, exce-
 pta iustitia omniq; virtute. Minus ve-
 rò fuerit, si talis quàm minimo tēpore
 supervivat. Manifesto. n. dico, ea, quæ
 mala dicuntur, iniustis bona esse, iustis
 verò mala. Bona verò, bonis viris verè
 bona esse, at malis cōtrà mala. Atq; ille,
 qui iniuste vivit & cōtumeliosè, neces-
 sariò etiam turpiter vivit. Quod si autē
 turpiter, ergò etiam malè. Itaque etiā
 injucundè vivit, & parum sibi utiliter.
 Eandem enim ipsum jucundissimam
 optimamque ab diis vitam dici ajētes,

verissimè dicimus. Si igitur bona cum vita, quæ secundum virtutem traducitur, maximè cohercent, tumq; revera bona sunt, & gaudere soli philosophiæ studio conjunctum quadrat, omnium causa oportet hanc vitam eligere eos, qui verè cupiant felices esse & beati. Quocirca existimo non esse inconcinnum nec inconveniens, hîc etiam exhortationem jam admotam adhibere per certas præceptiones explicationi ejus, quopactò vita sit instituenda, & maximè quæ interpretatio indicet hoc, non avulsas esse orationis partes ab ea, quæ tendit ad sapientiæ studium. Continentia enim & contigua sunt omnia inter se mutuo. Iuxta hanc igitur methodum ab pretiosissimis præstantissimisque initium sumimus, primum quemadmodum Deus sit colendus. Ipse verò cultus numinis non est evēturus, nisi eo, qui colit, numini, quod colit, simili reddito.

C A P. X X.

CAeterum hanc similitudinem & paritatem laud alia æquè ullares præbet, quàm Philosophia. In hoc maximi sanè faciendum sit ab mentiendo esse alienum. Ut enim quis se esse profiteatur veracem, tum in deos juxta divinam veritatem, tum in homines juxta humanā, præit nobis omnia tum divina tum humana bona.

βίον λέγειν φάσκοντες, ἀληθίστατα ἱροῦμεν. εἰ τοίνυν καὶ τὰ ἀγαθὰ τῶ κατ' ἀρετὴν βίου μάλιστα σωήρηται, ἐ τότε ὅστις ἀγαθὰ ὄντως, καὶ τῶ χαίρειν, τῶ φιλοσοφεῖν μήτε συνάπτεται, πᾶσι γὰρ ἵνα καὶ χρὴ εἶπαι τὸ βίον προαιρεῖσθαι τὰς βουλομένους ὄντως εὐδαιμονεῖν. οἱ μὲν τοίνυν οὐκ ἀνάγκη 10 μόνον εἶναι ἡ ταῦτα καὶ τὸ δὲ τὸ ὑποθέκῃν ὑποφωτῇ ἢ ἡδὴ πως σιωπῇ γίγνεται εἰς τὴν ὑφήγησιν, τὸ πᾶσι εἰς βίον. ἐ μάλιστα ἐμφαίνουσιν ταῦτα, ὡς οὐκ ἀπίστευται τὰ τῶ λό- 15 γου τῆς καὶ φιλοσοφίας μέρη. συνελθὼν δ' ὅστις πάντα πρὸς ἀλλήλα. καὶ δὴ ταῦτ' αὖ οὐτ' ἢ μέθοδος ὑποθέσσει τιμωτάτων ἀρχόμενα πρὸς τὸν, ὡς δεῖ προσέβηαι ἀπεῖναι. αὐτὸ 20 τὸ δὲ οὐκ εἰς παρεγνώριστο, εἰ μή τις ἀφορμώσῃ τῶ προσεπομένω τὸ προσεπῶν.

Κεφ. x.

TH'ν δὲ ὁμοιωτικὰ πρὸς τὴν κατὰ 25 ἄλλην τινος, ἢ φιλοσοφίαν ἀπαρτίζον. ἀλλὰ μήτε καὶ πρὸς αὐτὴν δεῖ περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι. τὸ γὰρ ἀληθεύειν ἐ πρὸς θεοὺς καὶ τὴν θείαν ἀληθεύειν, καὶ 30 πρὸς ἀνθρώπους κατὰ τὴν ἀνθρώπινον, ἡγεῖται ἡμῖν πρὸς τῶν θείων καὶ ἀνθρώπων ἀγαθῶν.

θῶν. τοιαύτης δὲ οὐσης ἡ ἀληθεί-
 ας μένεις, ὅθεν φιλοσοφίας αἵτι-
 παρὰ γίνεσθαι. μὲντοι γὰρ φιλοσοφία μῆ-
 νος εἶσι τῇ ἀληθείας οἱ φιλόσοφοι.
 ἔτι τοίνυν τῇ νόμῳ τὴν δυνάμει
 ἐκείνου ἐπὶ σάφει προσήκει, καὶ ὡς
 χρηστὸν αὐτοῖς ὅτι. ταῦτα δὲ οἱ
 ἔπειτα μαθεῖν, τὸ ἀρετὴν ὑπόδει-
 ξαι καὶ τὴν δυνάμει, καὶ τὴν χρῆσιν τῇ
 νόμῳ ἀναφέροντες. ἡ δὲ τῆς ἀρετῆς 10
 ἐπιτομή δόσις ὅθεν φιλοσοφίας πα-
 ραγίγνεται. ὡς καὶ πρὸς ταύτην ἡ
 γνῶσις ὅτι φιλοσοφία. ἔτι τοίνυν
 εἰδέναι δὲ ἑκάστης πρὸς ἀνθρώπου
 ὁμολογεῖται. τὸ τοιοῦτον δὲ οὐκ ἔστι τις δια- 15
 γνῶσις, μὴ τὸν τῶν προσήκοντος
 ὑπολογισμὸν ἐπὶ πασῶν τῶν ἀρε-
 τῶν ἐπινοούμενον τὴν ἀξιολογίαν
 ἀταξίαν. εἰδέναι ὅθεν ἐκείνου τῇ ἀνθρώ-
 πῳ, ὃ δυνάμει διακρίνεται. ἡ δὲ 20
 ἡ καὶ τὰς φύσεις ἐκείνων, καὶ τὰς τῆς
 ψυχῆς δυνάμεις, καὶ τὰς καὶ πᾶσι
 ταῦτα συναρμολογίας λόγῳ
 ἀλλὰ μὴ ἡτῶν γε εἰδέναι χωρὶς φι-
 λοσοφίας παραγίγνεται. καὶ τῶν 25
 τῶν οὐκ ἐν ἡμέτερον χρῆσιμος ἀνὴρ. ὃ
 δὲ καὶ τοὺς θνητῶν ἀνθρώπων
 παταγῶν ἵζεσθαι ὃ τῆς ἀνθρώπου
 παραγίγνεται νόμος, καὶ ἡ βλα-
 βειότατα τῇ θνητῶν χερσὶν 30
 εἶναι, χερσὶν τὸ ἐπὶ τοῖς κα-
 δούτοις δὲ προδομένως, καὶ
 ἵζεσθαι αὐτοὺς ὑπομένειν,

Cum autem veritas talis sit, ea tantū-
 modo philosophiæ præsidio nobis cō-
 tingit. Soli quippe Philosophi veritatis
 cupidissimi spectatores sunt. Proinde
 vim cuiusque legis, & quemadmodū
 iis utendum sit, quemq; scire oportet.
 Hæc autem perdisci non possunt, nisi
 ab iis, qui virtutem calleant, ad quam-
 tum vim, tum usum legū referimos.
 Porro virtutis studium & exercitatio
 sapientiæ studio comparatur. Itaque &
 ad hanc ipsam Philosophia dux est.
 Adhæc sciendum est, quo pacto cum
 hominibus congediendum ac viven-
 dum sit. Hoc autem nemo recte teneat,
 qui non diligenter in omnibus actio-
 nibus, ejus attingens enumerationem,
 defensionemq; cum dignitatem, tum
 etiam confusionem consideraverit.
 Qui enim ac possit omnium hominū
 mores singulorumque naturas, atque
 animi potentias ac rationes, secundum
 hæc omnia conjunctas judicio discer-
 nere. Atqui horum quidem nullum,
 absque sapientiæ studio asciscitur cō-
 paraturque. Atque horum causa utri-
 que utilis fuerit Philosophia. Quod si
 vero etiam homines instar belluarum
 immanes, fortitudinis lex quasi terra-
 mine vincere, atque expugnare præci-
 pit & admonet, itemq; feras maximè
 noxias mansuefacere & subigere, tum
 ad pericula promptè animoseque ade-
 unda, eosq; ad sustinendū assuefacere,

videamus etiā ecquē nos scientia aut
vis ad ea aptos & idoneos reddat. Cer-
tē nullam aliam, ut ego q̄ idem judi-
co, reperiemus, quā solam Philoso-
phiā. Ea enim meditatur, atq; omnes
nervos in hoc intendit, ut tolerans
sit ac mortē contemnat, item per om-
nem vitam temperantiam exerceat, &
ad labores generosē horratue, volap-
tates verō prorsus negligit. Hæc igitur
sola manibus extensis apprehendenda
est iis, qui omnium divinorum huma-
norumque bonorum participes esse
volūt. Nam ut simpliciter loquamur,
quodcumque quis volet actione ipsa
effectum dare ad præstantissi- num fi-
nem, vel ad sapientiam, vel fortitudinē,
vel facundiam, vel ad virtutem sive
universam, seu aliquam illius partem,
ex hisce facile esse efficiere, ad primum
quidem enasci oportet. Atque hoc
quidem fortunæ datum, partim colla-
tum esse jam ipsi homini, partim verō
ejus esse generis, ut homo bonorum
honestorumque cupidus fiat, ad hæc
laboris amans, & maturissime quasi que
summo diluculo discens, & multum
temporis cum illis conversans. Quod
si autem hisce aliquid absit, fieri non
potest, ut vel unum qd extremum fi-
nem effectum reddatur. Qui verō hæc
omnia habet, ei hoc, quicquid etiam
aliquis ex hominibus exerceat, incre-
dibile sit. Iam si hoc in aliis sciētis re-

ιδωμεν ὅτι πρὸς ταῦτα τίς ἡμῶς
δύναται ἢ δύναμις παρασπέν-
ζει δ᾽ ἀπαιτεῖται, οὐδὲ μὲν αὖ ἀλ-
λῶ, αἷς ἐγώ μαι, ἢ μήν φιλοσο-
φία. αὕτη γὰρ ἀξιομαχίαν καρτερῶν
καὶ τὸν θάνατον καὶ ἀφρονεῖν ἐγ-
γράτειν τε δ᾽ ἀπαιτεῖται δι' ὅλην
τὴν βίον. καὶ πρὸς μὲν τοῦς πόντους
ἐγκαλεῖ ἡγοράων, ὅτι δὲ ἡδονῶν
10 ὑπερὸν ἀσπασάται. μήν; ἀρε-
τῶν ἀντιλαμβάνεται, καὶ τοῦς
βουλευόμενους ὅτι δῶν καὶ ἀνδρα-
γῶν αἰγῶν πᾶν μὲν ἀλ-
λῶν. αἷς γὰρ ἀπαιτεῖται, ὅτι αὖ
15 τῆς ἐδ᾽ ἐλπίδος ἀσπασάται εἰς τέλος
τὸ βέλτερον, αἷς τε σοφίας, αἷν-
τε ἀδελφίας, αἷν τε ἐγὼ λαογῶν, αἷν
τῆς ἀρετῆς ἢ τῆς συνέπειας, ἢ μί-
πρὸς τίς αὐτῆς, καὶ ὅτι δὲ οὐκ αὖ
20 κατεργασάται, φύσει μὲν πρῶ-
τον δῶν. καὶ τῶν μὲν τῆς τῆς ἀρε-
τῆς ἀσπασάται, τὰ δὲ ἐπὶ αὐτῆς ἡδονῆς
ἀνδραγῶν, τὰ δὲ εἰς αἷν βίον
μὴ τὴν γίνεσθαι ὅτι καλῶν καὶ
25 γὰρ αὖν, φιλόπονον τε καὶ πρῶ-
μῶν μὲν θάνατον καὶ φιλόν
χρόνον αἷν τοῦς σπουδαίαν ἀρετῶν.
αἷς δὲ ἐπὶ ἀπαιτεῖται πᾶν, καὶ ἐπὶ αὖ
τῆς ἐδ᾽ ἐλπίδος ἀσπασάται τὸ ἀπαιτεῖται
30 ἐργασάται. ἔχοντος δὲ ἀπαιτεῖται
αἷς ἀντιβλήσας γίνεσθαι τῶν ὅτι
αἷς ἀρετῆς τῆς ἀνδραγῶν. αἷς δὲ
ἐπὶ ὅτι ἀλλῶν ἐπαιτεῖται ὅτι
τῶν,

ἔτι, ὡς ὅταν δὴ πλείον ἐπὶ τῆς ἡγε-
 μονικῆς ἀφαιρῶν τὰ τεχνῶν φι-
 λωσοφίαι, ὡς ὅτις τε δὲ ὅτι πάντας
 ὑφίσταται ἡγεμονίας, καὶ χρόνον πο-
 λὺν καταναλίσκεν εἰς τὴν μάθησιν, 5
 προθυμίαν τεινισφίρει δὲ μάλιστα;
 ὡς δὲ τοῦτο πρὸς ὅτις βί-
 ληται, δὲ ὅτις παρὰ τοῖς ἀνθρώ-
 ποις λαβεῖν, καὶ τοῦτο φανερῶς,
 ὡς ὅτις ἡ, καὶ τὸ καθεῖναι τὴν ἀρετάν 10
 ὡς ὅτις ἐπὶ χρηστικῶν ὁμοιωθῶ, ἀ-
 εἰ, ὅτις καὶ ἄλλοις ἀλλοις. συγχρο-
 νῶν μὲν γὰρ ἔχουσιν τοῦτο, ὅτις ὡς
 καὶ ἀρετῶν καὶ τῶν καλῶν εἰς
 τέλος λαμβάνει, βίβαιοι δὲ ὅτις 15
 καὶ τὸ πλείον ὅτις τὰ δὲ. ὅτις πρὸς
 ταῖς τῆς ἀντιδοτικῶν, καὶ ὅτις ὅτις
 ὅτις ἀνθρώπων ὅτις πρὸς τῆς, δὲ ὅτις
 τὰ μὲν οὐκ ἀφῆρυσται, οὐδ' ὅτις
 γὰρ μνηστούς, τὰ δὲ καὶ τῶν ὅτις 20
 μνηστούς, ὅτις τὸ δὲ καὶ οὐκ ὅτις
 ὅτις τοῖς ἀνθρώποις ὅτις ἄλλοι τινες
 τιμῶν, καὶ τοῖς ὅτις τῶν καλῶν τινος ὅτις
 γὰρ ὅτις, καὶ ὅτις ὅτις δὲ ὅτις ὅτις
 νάτης ὅτις, ὅτις καὶ σμικρὸν ἐκ πολλῶν 25
 καὶ ἐπαχθῆναι, ἐπαινῆται καὶ ἀπο-
 ῖναι ὅτις γὰρ ὅτις. ὅτις δὲ καὶ οὐκ
 ἀνθρώπων ὅτις, ὅτις ἀρετῶν τοῦτο
 ἀνθρώπων ὅτις, ὅτις φανερῶς, ὅτις
 ὅτις καὶ ὅτις ὅτις ὅτις ὅτις 30
 ἀπ᾽ αὐτῆς, καὶ ὅτις ὅτις, ταῦτα
 καὶ ὅτις ὅτις ὅτις ὅτις ὅτις
 ἀνθρώπων ὅτις ὅτις ὅτις ὅτις ὅτις

tum est, quāto magis in omnium at-
 tiū principe Philosophia labores om-
 nes generosē sustinendi sunt, & ad eam
 perdiscendam multum temporis im-
 pendendum, & alacritas maxima affe-
 rendae est? Adhuc unde quis volet glo-
 riam apud homines sibi comparare, &
 talis videri, qualis sit, ab prima statim
 iuventa occipiendum est, eoquē æqua-
 liter semper utendum, neque alibi ali-
 ter. Unumquodque enim horum
 quasi eodē tempore & confestim ac-
 ceptum, acceptoque simul increment-
 to firmam tandem solidamque glori-
 am & honorem capit, idcirco quod
 sine ulla dubitatione jam creditur, ac
 hominum invidia non laborat, prop-
 ter quam partim quidem non sumūt
 incrementum, neque quod probabile
 & rationi consonum est, significant:
 partim verò planē reprehensi præter-
 fās & æquum mentiuntur. Non enim
 iucundum est hominibus alium ali-
 quem colere. Ipsi quippe aliqua se re-
 privari ducunt. Ab ipsa verò necessita-
 te subacti, & paulatim jam ab longo
 tempore adducti, laudatores idque et-
 iam inviri nihilo secius evadunt. Ad-
 huc verò etiam non dubitant, sive talis
 est homo, qualis apparet, sive insidiis
 petit, venaturq; gloriam per impostu-
 ram, & iis, quæ agit, itidē gloriam cap-
 tat in hominū animos irrepens. In illo
 autem, quem jam antē dixi, modo, &

in quo virtus fuerit exercita, de ea fidē bonamque existimationem ac gloriā facit. Siquidem homines vehementer & pro virili capti neq; invidia possunt uti, neque etiam num se posse decipi arbitrantur. Adhæc verò & tempus cuiq; actioni ac rei cum multum diutissimeq; adsit, quod exercitū est communit. Exiguum autem temporis spacium hoc effectum reddere nequit, atque artem quidem audiens aliquis oratione propositam, si eam didicerit, brevi temporis spacio non fuerit præceptore suo inferior. Virtus autem ea fuerit, quæ ex multis operibus constituitur. Fieri autem non potest, ut qui eam tardè occiperit, exiguo temporis intervallo, ad finem exitumque deducat: Sed unā cum ipsa virtute educari atque augescere oportet, ut arceatur quidē ab malis cum sermonibus, tum etiam moribus, in his autem versetur, eaque diligenter & cum maxima cura multo longoque tempore efficiat. Illico verò talis ferè gloriæ ac famæ noxia ac detrimētum adest. Eos enim, qui de improvviso breviq; tempore vel divites, vel sapientes, vel boni, vel denique fortes facti sunt, homines nō libenter recipiunt. Quod si hæc vera proferimus, & non possit aliter similitudo morum atque illud stabile & a lapsu alienum comparari, quā solo sapientiæ studio, atque id ex hisce cō-

φ ἰγὰρ σπουδαίον ἀποδείξει τι καὶ ἀρετὴ παρὶν ἐμποιοῖ στερρὰ αὐτῆς καὶ εὐκλείας. ἐαλωκότις γὰρ ἦδη κατὰ τὸ ἰχυρὸν οἱ ἀνθρώποι, οὔτε περ θρόνον ἔτι δύνανται χερσὶν, οὔτε ἀπατάσθαι ἐτι οἰοῦνται. ἔτι δὲ καὶ ὁ χρένος σμικρὸν μὲν ἐκαστὸν ἔργον καὶ σφραγιστὸν πολλοῦ καὶ διὰ μακροῦ χρόνου τὸ ἀσχοῦμεν. ὁ δὲ ὀλίγος χρόνος οὐ δύνανται τέτο ἀπεργάζεσθαι καὶ τέχνη μὲν αἱ τὰς κατὰ λόγους πυθόμενος, καὶ μαθὼν οὐ χεῖρον τῷ διδασκοντι ἀνὴρ γένοιτο ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. ἀρετὴ δὲ ἢ τις ἐξ ἔργων πολλῶν συνίσταται. ταῦτ' ἴστω δὲ οὐχ ὀφείον τι ὅψι ἀρξάμενος, οὔτε ὀλιγοχρόνως ἐπὶ τέλους ἀγαγεῖν, ἀλλὰ συνῆρα φησὶν τι αὐτῆς δεῖ εὐσυνεθῆναι, ὥς μὲν εἰρημονίων κακῶν εἰς λόγον καὶ ἡθῶν τὰς δ' ὀλίγους δι' ὅλην καὶ ἀπεργάζομενος αὐτὸν πολλὰ χρόνον καὶ ἐπιμύλεια, ἅμα δὲ τις καὶ τῇ ἐξ ὀλίγου χρόνου εὐδοξία προσγίγνηται βλάβη τοιαύτη, ὅτις γὰρ ἐξ ἀπαιτίας καὶ ἐξ ὀλίγου χρόνου ἢ πλεονεξίας, ἢ σοφείας, ἢ ἀγαθότητος, ἢ ἀνδρείας, ἢ χρημοσύνης ἐκ δαπνέεσθαι ἢ δόξας οἱ ἀνθρώποι, εἰ δὲ ταῦτα ἀληθῆ λόγονται, καὶ ὅχι οἷον τι ἄλλως τῆς ἀρετῆς καὶ ἡθῶν, καὶ τὸ βέλαιον καὶ

ὅτι καὶ ἀμείβαντο περιγίγνεται
 ἢ διὰ μόνης φιλοσοφίας, καὶ τὸ
 σαφὲς γέγονεν ἐκ τούτων, ὡς εἰ βου-
 λοίμην τι λέγειν· ἀγαθοὶ γινώσκονται,
 εὐλαίαις τὲ καὶ εὐδαιμονίαις ὄντως·
 μὴ ἀλλ' εἶναι, ἢ ἄλλο τι παραίτερον
 ἡμῖν, ἢ φιλοσοφίας. ἔτι τοιούτων καὶ
 ἡδὲ ἡ παραίτεσις ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῆς
 λαοφιλίας, ὅταν τις ὀρεχθῇ εἰς τὸ
 τὸ κατεργασάμενος, ἔχει αὐτὸ εἰς
 τέλος ἐάν τις εὐγνωστίαν, ἐάν τις σο-
 φίαν, ἐάν τις ἰσχύος, τὸτο εἰς ἀγαθὸν
 καὶ νόμιμον καὶ ἀκαχῆσθαι δεῖ, εἰ δὲ
 εἰς ἀδικίαν καὶ ἀνομιαν χρήσεται·
 τὰ ὅτι ἀρχοῖσι ἀγαθὸν, πάντων κα-
 κίων ἐστὶ τὸ τοιούτων καὶ ἀπειθεῖν
 πρὸς τὸν αὐτὸν ὃ ἡ παρῆναι, καὶ ὡς περ
 αἰσθάνεαι τελείως ὁ τούτων ἡγεμονί-
 γησθαι, εἰς τὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς κατα-
 χροάμενος, ἔτι πάντων παύκατος·
 ἡ γὰρ εἰς τὰ πονηρὰ χροάμενος.
 ὅτι αὐτὸ ἀρετὴ ὀρεγόμενος ὃ σωμα-
 τική, σκεπτικὸν εἶναι ἐκ τίνος ἀν-
 λείψαι ἢ ἔρως ἀριστος εἶναι τοιούτος δ' ἀν-
 εἶναι ὁ παῖσις ὡφέλιμος δ' ἐν, εἰ μὲν
 τις χρήσιμος διδόντες εὐαρίστησεν τοῖς
 πᾶσι, ἀνακαθίσταται κακὸς εἶ-
 ναι. πάντων αὐτὸ συλλίσσεται χρήσι-
 μα, ἔπειτα ἐκ αὐτοῦ ἄρθονα σωμα-
 τικά, ὡς μὴ ἐπιλείπειν διδόντα
 καὶ δαυόμενον. εἴτα αὐτὴ αὐτοῖς
 διδόντα καὶ ἀποτογῆναι μὴ
 εἶναι σωματικὴν οὐδ' ἀπομαρτυρίαν.

spicuum & manifestum existit, ut si
 plenè perfectèque boni esse velimus,
 ac gloriæ felicitatisque verè esse parti-
 cipes, non aliud nobis omninò agen-
 dum, quàm Philosophiæ incumben-
 dum. Quinimò & hæc admonitio ad
 eundem tendit finem, ut cum quis re
 aliquam, quam summi opere expectavit,
 postea cōfecerit, in eundem planè finē
 respiciet cum eo, qui vel eloquentia,
 vel sapientia vel fortitudine præditus
 erit, ut ea perfrui valeat ad ea, quæ ho-
 nestæ & cū lege conjuncta sunt. Quod
 si autē usus fuerit aliquis bono, quod
 jam acquisitum est ad ea, quæ iniusta
 & illegitima sunt, illud nimirum om-
 nium pessimū dicendum est, ac præ-
 stabilius esse longè, ut ab homine ab-
 sit, quàm ei adsit. Et quemadmodū qui
 horū quid habet, perfectè bonus red-
 ditur, dum his ad honestatem utitur: ita
 rursum pessimus evadit, qui illis ad ne-
 quitiam abutitur. Rursum qui univer-
 sas virtutes expectit, ei expendendum,
 quam ratione vel actione fuerit op-
 timus. Talis fuerit, qui quum pluri-
 mis utilis existit, si quidem aliquis pec-
 uniis datis benignitatem exerceat in
 proximos, cogetur esse malus. Rur-
 sum pecunias colligēs, deinde istas non
 ita copiosas colligat, ut non remaneat
 ei, & qui dona cōfert, & dona accipit.
 Deinde hæc rursum secunda pravitas
 & malitia adest post pecuniarum col-
 lectionem,

lectionem, si ex divite fiat pauper, & ex eo, qui aliquid possedit, fiat & evadat nihil habens. Quo pacto igitur aliquis qui in sua possessione pecunias nō habeat, sed alio aliquo modo in homines beneficia conferat, atque ea faciat non cum pravitate, sed cum virtute: Adhæc quopacto is, qui donat, habeat dationem talem, ut nunquā deficiat. Hæc igitur res ita se habebit, si legibus juxta ac justitia adjuvetur. Hoc enim urbes atq; homines, ut simul habitent & inter se cocant, efficit. Rursum igitur ex hisce quoq; eadem contingunt. Nam si rectum rerum omnium, quæ in vita eveniunt, usum ac mentis distributionem, quam legem vocamus, Philosophia germanè tradit, nihil eis aliud, qui perfectissimæ vitæ participes esse volunt, faciendum est, quàm verè philosophari. Atqui tēperantissimos esse oportet omnes, idq; eximie. Talis autem in primis erit iste, qui pecuniis imperare novit, quibus omnes corrumpatur, quiq; vitæ parcens non est, sed in regulis justitiæ studium ac diligentiam posuit, adhæc virtutem persequitur. Ad hæc enim duo plerique mortales intemperantes & incontinentes sunt. Ob hanc autem causam ea ipsis accidunt, quod vitæ studiosi & cupidi sunt. Quandoquidē in hoc vel vita est, vel anima. Huic igitur parant eamq; expetunt propter vitæ amorē

ἐὰν ἐκ πλεονείας ἀνέγκηται, καὶ ἐκ
 πικρῆς μὲν μηδὲν ἔχων. πῶς ἂν οὐ
 δὴ τις μὴ χρημάτων τέμνων, ἀλλὰ
 ἄλλω δὴ τῇ ῥοπῇ εὐποιστῆδες
 5 ἂν εἴη ἀνθρώπων, καὶ ταῦτα μὴ σὺν
 κακίᾳ, ἀλλὰ σὺν ἀρετῇ, καὶ προσέ-
 τι δωρέμενος, πῶς ἂν ἔχοι τὸ δόσιν
 ἀνέκλειπτον. ὧς οὖν ἔσται τῆτο, εἰ
 τοῖς νόμοις τε καὶ τῇ δικαίᾳ ἐπι-
 10 κροίῃ. τὸ τοῦ τὰς τε ἀδελφῶν καὶ τοῦ
 ἀνθρώπων τὸ συνοικίζεν καὶ τὸ
 σμύχεν εἶναι. πάλιν καὶ ἐκ τῶν
 τῶν ταῦτα συμβαίνει. εἰ γὰρ τὴν
 ὀρθὴν χρῆσιν πάντων τῶν ἐν τῇ βίῳ
 15 πραγμάτων καὶ τῶν ἐξ ἡμετέρου,
 ἢ καλοῦμεν νόμον, φιλοσοφία πα-
 ραδίδωσι ἡσυχίας, αἰδὲν ἄλλο δὲ
 φράττειν, ἢ φιλοσοφεῖν ἀληθινῶς
 τῆς βυλομένης τῆς τελειότητος ζώ-
 20 ῃς μέλαμβάνειν. καὶ μὴν εἰς κα-
 τίαν ἰδὲν γὰρ δεῖ εἶναι πάντα ἀνδρῶν
 διαφορόντως. τοιοῦτος δ' αὖ μά-
 λιστα εἰ τις τῇ χρημάτων περισ-
 σσει εἴη, πρὸς ᾧ πάντες διαφ-
 25 θείρονται, καὶ τῆς ψυχῆς ἀφει-
 δῆς ἐπὶ τοῖς δικάσις ἰαποδου-
 καῖς, καὶ τὴν ἀρετὴν μεταδιω-
 κών. πῶς ταῦτα γὰρ δύο οἰκνῶν
 σοὶ ἀκράτεις εἰσὶ. διὰ τοιοῦτον δὲ
 30 ἵ ταῦτα πάσχει, φιλοψυχῶς
 μὴ, ὅτι τῆτοῦ ζωῆς ὅτιν ἡ ψυχὴ
 ταύτης οὖν φείδουσαι καὶ φο-
 βήσιν αὐτὴν ὅτι φιλήν τ' ζωῆς
 καὶ

καὶ τυχάνουσιν, ἢ σιωπῶσιν. φι-
 λοχρηματοῦσι δὲ οἷον δεινὰ καὶ
 περ φοβοῖ αὐτοὺς. τὸ δ' ἔστι ταῦ-
 ται· αἱ νόσοι, τὸ γῆρας, αἱ ἔξαπ-
 ναῖσι ζημίαι, οὗ τὰς ἐκ τῶν νό-
 μων λέγω ζημίας. ταύτας μὲν γὰρ
 καὶ εὐλαβηθῆναι ἔστι καὶ φυλάξαι
 αὐτάς, ἀλλὰ τὰς ποικύτας πυρ-
 κείας, θανάτους οἰκιστῶν, τέτρα-
 πόδων, ἄλλας αὖ συμφοράς· αἱ 10
 περιεσφίγγονται, αἱ μὲν τοῖς σώμα-
 σιν, αἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς, αἱ δὲ
 τοῖς χρήμασι. τούτων δὲ οὐκ ἔ-
 νικα πάντων ὅπως ἐς ταῦτα ἔ-
 χουσι χρῆσθαι τοῖς χρήμασι, παρ' 15
 αὐτῶν δὲ πλείονος ὀρέγεται. καὶ ἄλλ'
 αἰτία δὲ ἔστιν, ἥ περ οὐχ ἥσυχον, ἢ
 τὰ ποροειρημένα ἔξορμα τοὺς ἀν-
 θρώπους ἐπὶ τὸν χρηματισμὸν,
 αἱ πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμίαι, καὶ 20
 οἱ ἕπλοι, καὶ αἱ δυναστεῖαι, δι'
 αὐτὰ τὰ χρήματα περὶ πολλοῦ
 ποιοῦνται, ὅτι συμβάλλεται ἐκ
 τῶν σπουδῶν. ὅς τις δὲ ἔστιν ἀνὴρ
 ἀληθὲς ἀγαθός, ἕτος ἐκ ἀλλοφροσύ- 25
 νης περισκινῶν τὸ δόξαν θηρά-
 λαι, ἀλλὰ τῇ αὐτῇ ἀρετῇ, διό περ ἐκ
 τῆς φιλοσοφίας εἰς αὐτὸν ἀντρίπεται
 ποιεῖ, τῶν ἀγαθῶν παρ' αὐτῷ
 δὲ ἐκ τῆς χρείας ἐπίσηπτον, ἐπὶ αὐτῷ 30
 χρησιμώτατα πασάν πρὸς τὴν
 δαίμονα βίον. καὶ περὶ φιλοψυχίας
 δὲ ὥσθ' ἐν τῇ πενθειᾷ, ὅτι οἱ μὲν οὐ

ac consuetudinem, cum qua aluntur.
 Studiosi & amantes pecuniarum sunt
 horū causa, quæ eos terrefaciant. Quæ
 vero ista? Morbi, senectus, damna su-
 bitaria. non tamē illa intelligo damna,
 quæ ex legibus contingunt: (ea enim
 & caveri & devitari possunt) sed talia
 incendia & quasi rogos, mortes servo-
 rum, obitus quadrupedum, item quæ
 alias calamitates, quibus cincti sumus,
 aliæ quidem corpora, aliæ verò ani-
 mos, aliæ denique pecunias circum-
 stant. Horum igitur omnium causa,
 ut ad hæc consequenda possint uti pec-
 uniis, nullus non mortalium divitias
 summopere appetit. Sunt item & alia
 nonnulla, quæ non minùs, quàm quæ
 prædicta sunt, homines ad pecuniarū
 desiderium ac studiū impellunt, nem-
 pe honorum inter se mutuo studia, æ-
 mulationes ac potentie, quarum causæ
 si pecuniæ plurimi fiunt, quod ad ea
 comparanda cōferant. Quicumque au-
 tem verè bonus est, hic alieno or-
 natu, quem sibi circumposuit, gloriā
 minimè venatur, sed sua ipsius virtute
 eam acquirit. Quamobrem si in phi-
 losophia nulli non bono efficit, ut in
 seipsum omnia conferat, & quasi ap-
 plicet, affectibus verò & externo usui
 præfiget, ut eos reprimat: utique ad
 vitam beatam omnium utilissima fue-
 rit. Et de amore vitæ sic aliquis persua-
 sus fuerit, ut si quidem * * ab

alio moriatur. Ut reliquo vitæ tempore senii sit expertus, & immortalis, cili-
gnosendum utique erit, in primis quæ
venia debetur, qui animo parcat. post-
quam autem adest vitæ, quæ iam producta
& prolongata est, senium, tum hoc mor-
talibus deterius est, cum non adsit im-
mortalitas. Iamque inscitia quoque
magna est, & consuetudo mala tum
sermonum, tum cupiditatum, cum cum
aliquo dedecore & infamia compara-
re: sed loco illius immortalis non fi-
eri, relinqui loco mortalitatis, quæ in
nobis est, æternam semperque viventem
largitatem & munificentiam. Si igitur
sola philosophia mortis curam con-
temptumque ingenerat, ad immortale
& semper existentem vitam addu-
cit, & sermones semper manentes per-
docet, eosque, ut homines æmulentur,
assuefacit, eo nomine utique omnium
utilissima fuerit. Adhæc autem non ad
avaritiam cæco quodam impetu ru-
endum est, & robur renacitatis nequa-
quam ducendum perinde, ac si virtus
foret, & legibus parere, timiditatem effe-
re. Pessima namque illa mens est, atque ex ea
omnia bonis contraria existunt, mali-
tia scilicet & noxia. Nam si homines
ea essent natura ac ingenio, ut non pos-
sent juxta unam vivere, (nempe inter se
convenerunt necessitati cedentes) omnia
autem quæ ad vitæ sustentationem perti-
nent, ab ipsis inventa sunt, tum quæ-

πῆρ, εἰ μὴ ὅτι ἄλλου ἀποθάνοι, ἀγέροτέ ἐστι καὶ ἀθανάτου τὸν λοιπὸν χρόνον, συγγνώμῃ δὲ πολλῇ τῇ φειδομένῳ τῆς ψυχῆς. ἐπεὶ δὲ ὑπάρχει τῇ βίῳ μακρομένῳ τότε γῆρας κακίον ὃν ἀνθρώποις, καὶ μὴ ἀθανάτων ἐστίν. καὶ ἡ ἀμαθία ἥδε ἐστὶ μεγάλη ἐ σωφροσύνη σοφῶν λόγων τε ἐ δειδυμμένατων, ταύτῃ περιποιεῖν ἐπὶ δυσκλεία. ἀλλὰ μὴ ἀθανάτων ἀντ' αὐτῆς λείπεσθαι ἀντι θνήσκει τῆς οὐδὲς εὐλογίας αἰέναν καὶ αἰζῶσα. εἰ τοίνυν μόνῃ φιλοσοφίᾳ μελέτῃ ἐμποιεῖ θανάτου καὶ καταφρόνησιν, ἐπὶ δὲ τῆς ἀθανάτου ἐ αἰεὶ οὕτως ζῶν ἐπαράγει, καὶ τοὺς αἰεὶ ὄντας λόγους ἀναδιδάσκει, καὶ ταύτους ζηλοῦν ἐθίζει, πασῶν δ' εἴη καὶ ὅσα τῷ φιλοματῇ. ἔτι τοίνυν οὐκ ἐπὶ πλεονεξίᾳ ὁρμᾷν δεῖ, οὐδὲ τὸ κράτος τὸ ἐπὶ τῇ πλεονεξίᾳ ἡγεῖσθαι ἀρετῇ ἐστίν. τῷ δὲ νόμῳ ὑπακούει, δειλίαν. σονηρομένη γὰρ αὐτὴ ἡ διάδοικος ἐστὶ, καὶ ὅσα πάντα τὰναντία τοῖς ἀγαθοῖς γίνονται κακία τὰ ἐβλαβή. εἰ γὰρ ἔφυσαν μέν οἱ ἀνθρώποις ἀδύνατοι κατὰ τὴν φύσιν, σωφροσύνην δὲ πρὸς ἀλλήλους τῇ ἀνάγκῃ εἰκομένους πασῶν δὲ τῶν αὐτοῖς εὐ-

ρηται, καὶ τὰ τελέματα πρὸς
αὐτήν. σὺν ἀλλήλοις δὲ ἐν
αὐτοῖς, καὶ ἀναμίσχονται,
οὐχ οἶδον τί. μύζω γὰρ αὐτοῖς
ζημία οὕτω γίνεσθαι ἐκείνης,
τῆς κατὰ ἡμᾶς διαίτης. διὰ ταύ-
της τοίνυν τὰς ἀνάγκας τὸν
τι νόμον καὶ τὸ δίκαιον ἐμ-
βασίλευεν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ
οὐδὲ μὴ μεταστῆναι αὐτὰ. 10
φίσι γὰρ ἰχυρὰ ἐνδεδέσθαι παύ-
τα. εἰ μὲν δὲ γίνετο τις
ἐξ ἀρχῆς φέσειν τοιαύτην ἔ-
χον ἄφωτος τὸν χροῖον, ἀ-
νοσός τε ἐκ ἀπαθείας, καὶ ἰατρ- 15
φῆς καὶ ἀδαμάντινος τότε σῶ-
μα καὶ τὴν ψυχὴν, πρὸ τοι-
οῦτω ἴσως, ἂν τις ἀρεῖν ἐνό-
μιεν τὸ ἐπὶ τῇ πλειονείᾳ κρᾶ-
τος. τὸν γὰρ τοιοῦτον πρὸ νόμου μὴ 20
ὑποδύοντα δύνασθαι ἀθῶον
εἶναι, οὐ μὴν ὁρθῶς ὁ τοιοῦτος
οἴεται. εἰ γὰρ καὶ τοιοῦτος τις
εἴη ὡς οὐκ εἴη γένεσις, τοῖς μὲν
νόμοις συμμαχῶν καὶ πρὸ δικάσιω, 25
καὶ ταῦτα κεραιούων, καὶ τῇ ἰσχυρίᾳ χρο-
μενος ἐπὶ ταῦτα τί καὶ τὰ πᾶσι
ἐπακροῦμαι, ὥτα μὴ ἀνίστασθαι το
τοιοῦτος, ἄλλως δὲ ἐκ αὐτῶν διαμύνει
δοκῆν γὰρ αὐτὸς ἀπαθείας ἀνθρώ- 30
που πρὸ τοιαύτης οὐκ ἐπιπολεμίας
καὶ ἀσυνέχιας, διὰ τὴν αὐτῶν ἐννομίαν
καὶ τὸ πλεονεξῆν, εἰ τέχνη ἢ δυνάμει

cumque ad eam ritē transigendam ar-
tificia requiruntur: atqui ut inter se vi-
vant familiariter, simulq; contra legū
præscriptum, id verò fieri nullo modo
potest. Eo enim pacto majus ipsis dā-
num inferetur, quàm si quisq; sigilla-
tim vitā institueret. Itaq; propter hasce
necessitates tam lex, quàm justitiæ-
gis loco inter homines sunt, neq; ullo
modo illa abesse ab iis, vel removeri
possunt. Sunt enim illa forti ac valida
natura colligata. Quòd si autem mor-
taliū quisquā à principio tali sit natu-
ra formatus, ut corpus habeat, quod
nec vulnerari, nec morbis corripi pos-
sit, adeoq; nullis affectionibus obnoxiiū
sit, ideoque corpore atq; animo sit ex-
imius adeoq; adamantinus & ferreus,
tali homini fortasse aliquis sufficere
putetur, ut in quavis re superior
emineat. Nam talē, ut legi subdit, effi-
ci non posse, quod damni omnino sit
expers, nō sanè rectè existimatur. Ete-
nim si quis etiam talis esse posset, qui
non pugnaret cum legibus ipsaq; ju-
stitia, atque ea communicans & robo-
re utens, tam ad ea, quàm iis similla
confirmanda, ille quidem hac ratione
perfacilè servatus fuerit, alia autem ne
quaquā incolumis permaneat. Omnes
enim homines videtur ei, qui talis na-
tus est, hostiles constituti esse, propter
ipsorum benè institutas leges et mul-
titudinem, si arte vel potentia talem

virum superare, eumque in suam naturam trahere, eoque superior esse possit. Ita apparet et hoc ipsum robur seu potentiam, quod quidem verè robur & potentia est, per legem ac iustitiam conservari. Sine hisce verò ipsum ius seu iustitia per se eligenda est. Et natura ad eam nati sumus, etsi quidem istorum nihil extrinsecus acquiratur, & accidat humani aliquot defectus: æquum tamen est, ut iustitiam exerceamus. quippe quæ sui natura omnibus est pretiosissima. Quia & æquum est ut hæc de bona legum constitutione, itemque legum neglectu, quantum inter se differant, perdiscere. Et quidem quod iuris ac legum bona constitutio res sit cum primis præclara tam publicè quàm privatim, perturbatio verò & legum iurisque neglectus res pessima: (quippe ex ea confusione confestim nocumenta existunt) incipiamus ea exponere, quæ cum cōstitutione, in qua leges vigent, contingunt, quæque prius fiunt. Fides quidem prima oritur ex re publica benè legibus fundata, quæ omnibus hominibus maximoperè prodest, atque is status multorum bonorum causa est. pecuniæ enim ex ea fiunt cōmunies. Atque ita quidem, etsi paucae fuerint, nihilominus tamen in circum redactæ satis superque sufficiunt. Sine illa verò, etsi multæ fuerint, nunquam tamen suffecerint. Et fortuna-

ἡ ἀρετὴ βαλλόμενα εἰς τὴν περιστάσειν
τῶν ποιοῦντων ἀνδρῶν. οὕτως φαίνεται
καὶ αὐτὸ τὸ πρῶτον, ὅτι περὶ ἀρε-
τῆς ἔστι, ὅτι δὲ τῶν νόμων, καὶ ὅτι
τὴν δικαιοσύνην. χωρὶς δὲ
τούτων αὐτὸ δι' αὐτὸ αἰρετόν ἔστι
τὸ δίκαιον, καὶ πρὸς τοὺς ἀν-
τὶ τὸν νόμον καὶ μὴδὲ οὐκ
ἔστιν ἔξωθεν παρεγγίγνεται, καὶ
10 ἰλατὶς αὐτῶν τίνα συμβαίνει ἀν-
θρώπων δικαιοπραγεῖν ἀξίον
ὡς τῶν ὄντων πᾶσι τιμωρί-
του, μαθεῖν τὸ ἀξίον ἐκ ταύ-
τα περὶ τῆς νόμιμης τι καὶ
15 ἀνομίας, ὅσον διαφέρει τὸν ἀλ-
λότῳ. καὶ ἔτι μὴ νόμιμα
ἄριστον εἴη καὶ κοινὴ καὶ ἰδίᾳ,
ἢ ἀνομία δὲ κακίστη. αἱ γὰρ
παρεγγρήματα βλάβαι γίγνου-
20 ται ἐκ τῆς ἀνομίας. ἀρχαῖα
θα δὲ τὰ τῆς νόμιμης δι-
καιοσύνης, ἀπὸ γίγνεται ἐπὶ τοῖς
ἐκ τῆς νόμιμης κα-
25 γὰρ ἀφελούσας τοὺς ἀνθρώ-
πους τοὺς συμπαταί, καὶ
ἔστιν μεγάλων ἀγαθῶν τοῦ-
τ' ἔστι. κοινὰ γὰρ τὰ χρη-
ματα γίγνεται ὅτι αὐτῆς.
30 καὶ οὕτως μὲν, εἰδὼν καὶ ἐλπί-
σα ἢ, ἔκαστος οὕτως κυκλού-
μενα. ἀντὶ δὲ ταύτης εἰδὼν ἀν-
τιπαρῶν ἢ, ἔκαστος καὶ αἱ τοῦ-
καί

και δι, αι εις τα χρηματα ε
 τον, αιτι αγαθαι η μη, εν
 της ενομιας τοις ανθρωποις
 προσφορωτατα κυβερνωνται.
 τοις τε γδ ευτυχουντας ατι,
 παλαι αυτη χρηδαι. και ανι
 προυλαπει. τους τε αυδ ουτα
 ευτυχουντας, οπικουρεσθαι εν τω
 ευτυχουνταν, ολα την επιμυ-
 ξιαν τε και πωσιν, απερ εν 10
 της ενομιας γιγνεται. τον τε
 ουν χρόνον τοις ανθρωποις δια-
 την ενομιαν εις μιν τα τρα-
 γματα αργον γιγνεται, εις
 δε τα εργα της ζωης εργα 15
 σιμιν. φροντιδου δι της
 ανδισατης απηλλαχθαι τους
 ανθρωπους εν τη ενομια, τη
 δε ηδιση σιμιναι. παρ-
 ματων γδ φροντιδα ανδισα 20
 τινι ειαι, εργα δε ηδισιν,
 εις τε αυ τον υπνον ιουσιν,
 οπερ αναπαυμα κακων εστιν
 ανθρωποις, αφοβους μιν η
 αλυπα μελειμωστας εργαται 25
 εις αυτον. γιγνομιναι, δι επ
 αυτε τιτα τοιαυτα πασχειν
 και μη επιφοβους ελαππα κα-
 δισαθαι. ουδ εν μεταλλα-
 γης ηδισης του γνωσιν την 30
 ημεραν ειαι προσδεχεται,
 αλλα ηδως φροντιδας μη
 αλυπους περι τα εργα της

rum, quæ in pecunias & divitias secan-
 tur, aliæ sunt bonæ, aliæ veronales.
 Quæ bonæ sunt, ex bona Reipub. cō-
 stitutione, in qua leges valent, homini-
 bus convenientissimè utilisimeque
 gubernantur. Nā qui secunda fortuna
 fruuntur, ea utuntur, ut recta & abs-
 que ullis insidiis. Rursus, qui adversa
 laborant, adjutantur ex illis, quæ pro-
 spera fortuna utuntur, idque propter
 permissionem seu communionem si-
 mul & fidem, quæ ex legibus benè fir-
 mata constitutione fiunt. Tempus li-
 gitur hominibus, propter bonum or-
 dinem in res, quidem otiosum existit:
 in actiones verò vitæ sustentandæ, a-
 ctivum. Verum à cura longè ingratif-
 sima homines omninò liberantur in
 Republ. bonis legibus fundata, ac rei
 jucundissimæ vacant. Nam rerum &
 negotiorū cura in jucundissima est: a-
 ctionum autem multò jucundissima.
 Rursus somno se dedētibz, qui mor-
 talibus est requies malorum, ab omni
 remoti metu ac securi, eaq; meditates;
 quæ malis molestiaq; carent, cum ca-
 piunt. Dormientes verò dulcemq; so-
 mnus capientes, alia quædam senti-
 scere, quæ cum voluptate conjuncta
 sunt, & non ex improvīsō timori ob-
 noxios reddi. Neque ex mutatione ju-
 cundissima prastolari, quemadmodū
 dies possit esse cognitus: sed jucundè
 curas quidem doloribus vacuas red-

dere, dum actionibus vitæ intenti sint. Labores verò bonorum apprehensione subsidioq;, atque spectum maxima, cui facile credatur, simul & quæ grato animo expectetur, leniores reddere. Atq; illorum omnium Rempub. bonis & salutibus legib. ornata causam esse, & quod hominibus maxima mala parat, nepe quod bellum infert ad eversionem & subactionem in servitutem, & hoc quidem multò magis illis, qui non juxta leges sua instituunt, advenire solet: minus verò illis, qui præclaris legum institutis utuntur. Et alia multa sunt in bene cõstituta & legibus administrata Republ. bona, quæ etiam ex ea manant, & vitæ humanæ adminicula, ac solatium in omnibus difficultatibus præbent non exiguum. Quæ verò mala oriri, & in usum vitæ hominū exundare solent, ubi non vivitur juxta leges, hæc ferè sunt. Solliciti quidem primū homines fiunt ad opera, & curam gerunt ejus, quod in rebus, non autem in operibus minimè omnium curatum oportuit. Pecunias propter infidelitatem atq; inhospitalitatē, veluti in loculos recondunt, sed quæ non movetur. Atq; eo modo illæ rare fiunt, etsi copiosè forèt. Et fortunæ malæ juxta ac bonæ sibi mutuo oppositæ subserviūt & obsequuntur. Fortunæ. n. benignitas ac felix rerum successus tutus & firmus nō est in Repu.

ζωῆς ποιούμενους. τοὺς πόντους δὲ τῇ ἀντιλήψει, ἀγαθῶν ἐλπίσιν ἐνέχοις, καὶ ἐν προσδοκίῳ ἀνακουφίζοις. ἂν πάντων τὴν εὐνοίαν αἰτίας ἦ, ὅτι τὰ κακὰ μέγιστα τοῖς ἀνθρώποις πορίζοι. πόλεμοι ἐπιφερόμενοι εἰς καταστροφὴν καὶ δούλωσιν, καὶ τοῦτο ἀνομοῦσι μὲν μάλλον ἐπέρχεται, εὐνοουμένοις δ' ἥσονται, καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ὄντι ἐν τῇ εὐνομίᾳ ἀγαθὰ, ἀπὲρ καὶ * ποικυρήματα τῇ ζωῇ καὶ παρὰ ψυχῇ τῇ χαλεπῶν ὡς αὐτῆς γίγνεται. τὰ δ' ἐκ τῆς ἀνομίας κακὰ ἐποβαίνοντα, τὰ δὲ ὄντι. * ἀσχοιοὶ μὲν φράττες οἱ ἄνθρωποι φέρει τὰ ἔργα γίνονται, καὶ ἐπιμελοῦνται τὰ ἀπεδεσάτου φραγμάτων, ἀλλ' οὐκ ἔργων. τὰ τε χρήματα δὲ ἀπείριαν καὶ ἀμείριαν ὑποδυσανρίζουσιν, ἀλλ' οὐ κινούνται. καὶ οὕτω πᾶντα γίγνεται ἴαν καὶ πολλὰ ἦ. αἱ τε τύχαι αἱ φλαῦραι ὅτι ἀγαθὰ εἰς τάναντία ὑπηρετοῦσιν. ἡ τε γὰρ εὐτυχία οὐκ ἀσφαλὲς ἐστὶν ἐν τῇ ἀνομίᾳ, ἀλλ' ἐπιβουλεύεται.

ἥτις δυσυχία οὐκ ὑπερθεῖται,
 ἀλλὰ κρᾶνόνεσσι διὰ τὴν ἀπι-
 ρίαν καὶ ἀμύχαν. ὅτε πόλεμος
 ἔξωθεν μάλλον ἐπαγγίαι, καὶ ἡ
 οἰκεία εἰσὶς ὑπὸ τῆς ἀντιπα-
 ρίαν. καὶ ἐὰν μὴ πόρρῳ γίγνη-
 ται, τότε συμβαίνει. ἐν τῇ πορρῳ
 μοῖ συμβαίνει καδιστάται αἰὲ
 ὅτῃ δαίβουλας τὰς ἐξ ἀλλή-
 λων, δι' οὐρανὸν ἐλαβομένους 10
 τὴν δαίβουλας ἐν αἰνιγματώδους
 ἀλλήλοις. καὶ οὕτως ἐγρηγοροῦσιν
 ἡδέας τὰς πορρῳδίας εἶναι, οὐ-
 τε ἐς τὴν ὑπνόν ἀπερχομένους ἡ-
 δέαν τὴν ὑποδὸχον, ἀλλὰ ἐν 15
 δειμάσιν τὴν ἐν αἰνιγματώδους
 ἐμφοβόν πορρῳδίας τὴν ἀνιγγο-
 πον. ἐπὶ μνήμας παρῶν δα-
 πναίους ἀγν. ἀπὸρ ἐν τῇ αἰ-
 νομίας, τὰς τὰς καὶ τὰς ἀλλὰ 20
 κακὰ τὰ πορρῳδίας ἀπὸρ
 ὑποβαίνει. γίγνεται δὲ καὶ ἡ τυ-
 ραννίς κακὸν τοσοῦτον τὴν ἐν
 τοιοῦτον οὐκ ἐξ ἀλλου ἰσθός,
 ἡ ἀνομίας. οἷος αἰ δὲ τινες τῶν ἀν- 25
 θρώπων, ὅσοι μὴ ὀρθῶς συμβά-
 λονται, τυραννοὶ ἐξ ἀλλου τινός
 καθίσταται, καὶ ἡ ἀνθρώπων εἰρὶς
 καὶ ἐν τῇ ἐλευθερίας, ἐν ἀντιπα-
 ρίαν, ἀλλὰ βιασθέντας ὑπὸ τῇ 30
 κατὰ τὴν τὴν τυραννίαν, οὐκ ὀρ-
 θῶς ταῦτα λογιζόμενοι. ὅς τις
 γὰρ ἡγίται βασιλεὺς ἢ τυραννός

à qua leges exsulant, sed iis insidiis stru-
 untur. Adversa verò fortuna & indi-
 gentia non aspellitur: sed firmiter ob-
 tinet propter infidelitatē mutuam at-
 que inhospitalitatem immitemq; bar-
 bariem. Ac bellum extrinsecus magis
 incumbit, & domestica seditio ab ea-
 dem causa exsistit. Imò si ante non fu-
 erit, tunc contingit. In ipsa re, in qua et-
 iam fervet semper per insidias, quas ex
 se invicem sibi mutuo necant, propter
 quas ita vitam instituant, ut sibi cave-
 re cogantur, sibiq; mutuo vicissim in-
 sidias struunt. Adhæc curæ ne vigilan-
 tibus quidē jucundæ sunt, neq; etiam
 somnum capientibus conclave ipsūm
 jucundum est, sed maximè cum timo-
 re conjunctum, & excitationē è som-
 no itidem meticulosam hominemq;
 terrentem, ad malorum memorias re-
 pentinos protrudere. Hæc reliquæque
 omnia mala, quæ jam dicta sunt, ex ea
 constitutione, ubi nullæ vigent leges,
 promanant. Tyrannis item malū tan-
 tum tamq; enorme ex nullo alio fon-
 te, quàm ex dissolutione Reipubl. nul-
 lis legibus fundatæ oritur. Nonnulli
 verò mortaliū autumant, quicunq;
 non rectè conjiciunt, tyrannum aliun-
 dè exsistere ac constitui, atq; homines
 libertate privari, non ipsos culpandos
 esse: sed vi adactos ab tyranno, qui ita
 constitutus sit, non rectè ea colligētes.
 Quicunque enim regem vel tyrannū
 ducit

ducit aliudè exsistere, quàm ex negle-
ctu legum accupiditate habendi, is fa-
ctuus est. Quippè cum omnes in uni-
versum ad nequitia proclives traducun-
tur, tum illud usu evenire solet. Ut .n.
homines sine legibus & iustitia vivât,
fieri nullo modo potest. Quam igitur
hæc duo leges scilicet & iustitia ex
multitudine seu plebe sublata deficiūt,
tum planè usu evenit, ut horū admini-
stratio & cura in unum transferatur.
Quomodo namq; alioquin unius gu-
bernatio, quæ monarchia Græcis dici-
tur, in unum transferatur? nisi legibus,
quæ multitudini non parum condu-
cunt, ex usu hominū communi exter-
minatis? Oportet enim hunc virū, qui
iustitiā evertit, & legem omnibus cō-
munem & conducibilē è medio subla-
turus sit, adamantinum fore, si hæc de-
prædaturus sit ab hominum multitu-
dine, idq; unus ab multis. Sanè qui car-
nalis est, ac reliquorum mortalium si-
milis, hæc nullo modo effectum dare
poterit. Ubi verò contraria, quæ defe-
cerunt, constituerit, solus regimen sus-
ceperit. Quapropter etiā cum hoc usu
venit, nonnullos mortalium istud la-
tet. Quod si igitur tantorum quidem
caussa malorum exlex: contrā tam in-
gens bonum legibus vincita Respubli-
ca est, non aliter felicitatē consequi po-
terimus, nisi quis legem ob oculos sta-
tuat vitæ suæ ducem. Hæc autem iustitia

ἢ ἄλλου τινὸς γίγνεται, ἢ ἢ
ἀνομίας τὴ καὶ πλειονείας, μω-
ρὸς ἐστίν. ἰπειδὴν γὰρ ἀπαντες
ἐπὶ κακίαν ῥέπουσιν, τότε τῇ
το γίγνεται. οὐ γὰρ οὖν τι ἀνθρώ-
πους ἀνὰ νόμον καὶ δίκης ζῆν.
ἔστι οὖν ταῦτα τὰ δύνει ἐκ τῆ
πλήθους ἐκλείπει, ὅτι νόμος
καὶ ἡ δίκη, τότε ἤδη εἰς ἓνα ἀ-
ποχωρεῖν τὴν ἐπιτροπὴν τοῦτον
ἐ φυλακῇ. πῶς γὰρ ἄλλως
εἰς ἓνα μοναρχίαν περιεσθῇ, εἰ
μὴ τῷ νόμου ἔξωθέντος τῇ
πρὸ πλήθους συμφέροντος; εἰ
γὰρ τὸν ἄνδρα τῆτοι, ὅς τῇ
δικῇ καταλύει, καὶ τὸν νόμον
τὸν πᾶσι κοινὸν συμφέρει
ἀφαιρήσεται, ἀδικαίαν τινος γα-
ρ εἶναι, εἰ μέλλει συλλόγην ταῦ-
τα παρὰ τῇ πλήθους τῇ ἀνθρώπων,
εἰς ὧν παρὰ πολλῶν. παρκε-
ροι δὲ καὶ ὅμοιος τοῖς λοιποῖς
ζῴοντις, ταῦτα μὲν οὐκ εἰς
διωκθῆναι ποιεῖται. τὰ πάντα τὰ
δὲ ἐκλειποῦντα κατὰ τὰς, μω-
ναρχίαν εἰς. διὸ ἐ γιγνόμε-
νον τοῦτο ἐνός ἐστὶ ἀνθρώπου
λατρεύειν. εἰ τοίνυν τοσούτων
μὲν αἰτία κακῶν ἐστὶ ἀνομία,
τοσούτων ἀγαθῶν ἐνομία, οὐκ ἄλ-
λως ἐστὶ τυχεῖν ἐυδαιμονίας, ἢ μὴ
τις νόμον ἡγάγοντα προσήσται τοῦ
οὐκ ἐβίβει. ἔστι δὲ εἰς λῆρος ὁρ-
θῆς.

θός, προς ατήτων μιν, α' δ' ε' ποιειν,
απαγορευων δ' ε' α' μα, ο' μη χρη' ε' νη
τ'ω' παρ' ε' κ' ο' σ' μ' α, κ' ε' π' ο' λ' ι' σ' ι, κ' ε'
ε' ν' i' δ' i' o' i' s' ο' i' k' o' i' s, κ' ε' α' u' t' o' s' τ' i' n' i' κ' α'
ε' σ' α' π' o' s' ε' α' u' t' o' n. ε' i' τ' o' i' n' u' s' τ' o' n' t' o' i' o' u' s'
τ' o' i' λ' o' g' o' n' π' e' r' i' σ' t' a' θ' a' n' κ' e' κ' a' k' o' n'
o' n' t' a, κ' e' κ' a' k' o' n' κ' e' a' i' s' t' e' o' n' o' u' x' o' i' o' n'
t' i' α' λ' l' o' s' μ' o' θ' e' i' n' κ' e' γ' n' o' n' t' a' t' e' l' e'-'
o' s' t' a' d' e' s' i' m' h' i' s' t' e' l' e' i' o' s' φ' i' l' o' s' o' φ' i' a' s'
o' s' i' t' o' u' t' o' n' ε' n' e' i' a' φ' i' l' o' s' o' φ' i' a' s' α' . 10
σ' η' l' i' o' n' π' a' n' t' i' o' n' μ' a' λ' i' s' t' a' t' a' n' θ' e' s' t'-'
p' i' n' o' n' b' a' t' i' s' t' a' d' o' m' a' t' o' n' .

Κιφ. κα.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΔΗ ΨΟΠΟΙ ΕΙΣ ΨΟΠ-
ΨΟΠΗΝ ΤΙΘΟΥΜΕΝ Τ' ΔΑΠΤ' ΟΥΜ- 15
ΒΟΛΩΝ. Ε' ΜΕΝ ΙΔΙΟΝ ΟΝΤΑ Ε' ΑΙΡΙΣΤΑ
ΩΣ Κ' ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΛΛΑΣ
ΑΓΩΓΑΣ. ΤΟΝ Δ' Ε' ΔΗΜΩΔΗ Ε' ΚΟΙΝΟΝ
ΠΡΟΣ ΕΚΙΝΑΙ. ΞΙΤΟΝ Δ' Ε' ΠΑΡ' ΑΜ-
ΦΟΤΕΡΑ ΜΕΣΟΝ ΑΜΦΟΙΝ ΟΥΤΕ ΠΑΝ. 20
ΙΑΠΑΤΙ ΔΗΜΩΔΗ ΟΥΤΕ ΜΗΝ ΑΝΙΣΤΡΥΣ
ΠΥΘΑΓΟΡΕΚΟΝ, ΑΛΛ' ΕΔΕ ΑΠΗΛΛΑ-
ΜΕΝΟΝ ΟΛΟΧΕΡΩΣ ΕΚΑΙΕΡΟΥ. ΗΔ' Ε' ΧΩ
ΛΕΥΟΜΕΝΩ ΠΥΘΑΓΟΡΕΚΩΝ ΣΥΜΒΟ-
ΛΩΝ, ΟΣΤΑ ΑΝΔΕΞΙΟΥΜΗΜΟΝΔΙΑ ΗΜΙΝ 25
ΦΑΙΝΗΤΑΙ, Κ' ΤΩ ΠΡΟΦΕΤΗΚΟΝ ΕΙΔΟΣ
ΠΑΡΑΦΕΚΤΕΡΕΣ ΕΚΒΛΕΠΟΙ ΔΙΕΓΝΑ-
ΧΑΜΕΝ ΕΞΕΓΗΣΤΗΝ ΠΟΙΗΤΑΔΕ Τ' ΕΠΙ-
ΠΟΥΣΤΑΙ ΑΝΤ' ΕΙΣ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗΝ.
ΕΚ ΤΩ ΤΟΙΟΥΤΕ ΝΟΜΙΖΟΝΤΕΣ ΠΛΗΡΗ Ε' 30
ΕΝΤΕΛΕΣΤΕΡΑΣ ΠΡΟΨΟΠΗΝ ΕΙΣ ΦΙΛΟ-
ΣΟΦΙΑΣ ΕΝΗΣΩΝ ΤΙΣ ΕΝΤΕΛΕΖΟΜΕΝΟΙΣ

ratio est, quæ præscribit, quæ omnino
facienda sint, simulq; veras, quæ faciē-
da non sint, in universo mūdo, in urbi-
bus simul atq; ædibus privatis, tum u-
nicuiq; sigillatim erga seipsum. Quod
si igitur talē orationem, quæ sit de bo-
nis juxta ac malis, itēq; de malis & tur-
pibus aliter discere, etsi cognorimus,
perficere nō possumus, nisi quis studiū
sapientiæ perfectē æmuletur, idcirco
præ reliquis omnibus studiis humanis
philosophia maximē exercenda est.

C A P. XXI.

VLtimū modum quem ex ijs sta-
tuimus, ut à viciis deterreamus,
ab symbolis sumimus. qui quidem
modus eius scētæ proprius, atque ita
arcanus est, ut ad alia instituta seu regu-
las vitæ duci trahique non possit: vul-
garem autem & communem ad ejus
scētæ vitas. Tertium verò amborum
utrinque medium, neque omnino
plebeium, neque palam Pythagoricū:
sed neq; mutatum planē ab utroque.
Quæcumque enim ex symbolis, uti
vocantur, Pythagoricis nobis visa fue-
rint memoratū digna, & publicē ostē-
tant formam admonitionis publici
juris facientes, eorum interpretationē
admonitioni convenientem dare con-
stituimus. Ex talis censentes plenā per-
fectiorēque adhortationem ad stu-
dium sapientiæ allatum iri iis, qui ea

R R

lecturi sunt, & quidem magis, quam si pluribus versibus adhortationem infitteremus. Quatenus igitur extraneas aliquot solutiones, easq; communes totius philosophiæ in eo inferem⁹, eatenus judicandum est, hoc ipso separata esse ab Pythagorica voluntate.

Quatenus itidē maximē proprias horum virorum de unoquoque opiniones admiscemus: eatenus rursū id proprium quidem est Pythagoricorum, alienum verò ab reliquis philosophis, præclare fit ut illud statuatur. Latenter verò & clā, ut par est, illud nos ab externis notionibus abducat. Adducet autem maximēque familiares reddet prædictis notionibus, & juxta hanc hētesin admonitionibus secundum artē disputatis, veluti quidam pons & gradus est, quo ab inferiori sursum, & ex infimo in altum subvehit & mentem cujusq; eorum, qui germanē & sincere animum ad vertūt, adducit. Nam ad hoc etiam excogitata est philosophia, nempe ad imitationem & abstersionē eorum, quæ antē dicta sunt. Antiquissimi enim, quique ejus ὁραυι fuerunt, & Pythagora usi sunt præceptore, non communi & plebeja aliisque omnibus consueta cum dictione, tum etiam interpretatione effecerūt, ut intelligentia ac mente comprehendī queant ab iis, qui simpliciter audiunt, & ex insultu fortē in ea incidunt, quæ ne

μᾶλλον, ἢ ὅτι πλείονων σοίχων
ποιοῖμιθά ἢ προβοπῆν. καθὼς μὲν
οὐν ἔξω· τριμᾶς τινὰς ἐπὶ πλείους καὶ
κοινὰς, πᾶσι φιλοσοφίας ἐντα·
ζωμὲν αὐτῶν. κατὰ τὸ πᾶν ἡγήσιον
αὐτῶν περὶ τῶν Πυθαγορικῶν βε·
λήμας. καθὼς καὶ τὰς τῶν ἀνδρῶν
τούτων κυριωτάτας περὶ ἐκείνου
δόξας ἐγκαταμίσχομεν, καὶ τὸ
10 πάλιν οἰκεῖον μὲν Πυθαγορικῶν,
ἀλλοτρίοι δὲ τῶν ἄλλων φιλοσό·
φων, καλῶς ἔχει τίθεσθαι αὐτό. λε·
λυθότος δὲ, ὡς εἶδος, ἀποπαιδα·
γωγὴν μὲν τὸ πᾶν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν
15 ἔξω τριμῶν ἐννοίων. προσάξει
δὲ καὶ οἰκειώσθαι μάλιστα ταῖς προ·
κειμέναις. καὶ καὶ τὴν δὲ τὴν αἴρε·
σιν τεχνολογούμεναις ἀναρκελή·
σιν, οἷα τις γέφυρα ἢ κλίμαξ
20 κατὰ τὴν αἰῶν, καὶ εἰς ὅ· φος ἐκ
βάθους ἀνιμῶσα πολλοῦ, ἐ·
κείνου τῶν ἐκείνου τῶν γνη·
σίως προσεχόντων διαδοίαι.
εἰς γὰρ τοιοῦτο καὶ ἐμπεριλήθη κα·
τὰ μίμησιν καὶ ἀπόμυθον τῶν
25 πολεμικῶν. οἱ γὰρ παλαιό·
τατοι ἐ αὐτῶν συγχροήσασιν
καὶ μαθητιώσαντες τῶν Πυθα·
γόρα, οὐ τῇ κοινῇ ἐ δὴ μὲν
30 καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπασιν εἰωθῆ·
λεγει τὸ καὶ ἐρμηνεία ἐποιούντο
σωτὴρ καὶ ἀντίστα τοῖς ἀπλῶς ἀ·
κούουσιν, ὥς ἐπὶ τῶν τοῖς
πυθα·

πυχνάουσιν, ἀπαρκαλούμενα
 ταπεινοὶ τὴν διδασκαλίαν· καὶ
 φράζονται ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ
 κατὰ τὴν νομοθετικὴν αὐ-
 τοῖς ὑπὸ Πυθαγόρου ἐχου-
 σάν μυστηρίων καὶ σφραγίδων
 ἀτελεσίτους. ὅρων ἀπορρήτων
 ἡπιοῦτο. καὶ ὅτε συμβόλων ἐ-
 πίσκεται τὰς σφραγίδας ἄλλας
 διαλέξεις ἢ συγγραφάς. καὶ ἴσ-
 οῦν μή τις αὐτὰ τὰ σύμβολα
 ἐκλέξας διαπύξας καὶ ἀ-
 μόμως ὁρμήσας περιλάβοι γα-
 λῶτα. ἀλλ' ὅτι χάρις δόξει αὐ-
 τοῖς ἐπιτυχάουσιν τὰ λεγόμε-
 να λήρου μετὰ καὶ ἀδολεσχίας.
 ἢ οὐκ ἔστιν ἡ χάρις ἐκείνη, καὶ
 τὸ εἰς ἀπορρητὰ αὐτῶν ὅρα-
 νον κατὰ δὲ τὸν γένειον κα-
 τὰ τὸ ὁρώμενον τι αἶμα, καὶ
 κατὰ τὸ ἀκροατικόν· ἀποδιδό-
 μεν ἐκαστοῦ συμβόλου τὰς ἐ-
 πιλύσεις, μήδε τὰ παρ' αὐ-
 τοῖς ἀπορρήτα καὶ ἐχουμένα
 σφραγίσματα τοῖς ἀπορρητοῖς
 ἀποκαλύπτει ἀνεξίτητα. ἔστι
 δὲ τὰ προειρημένα σύμβολα
 ταῦτα.

α. Εἰς ἱερὸν ἐπιὶ προσκυ-
 νουμὸν ἄλλο μεταξὺ βίω-
 τικῶν μήτε λήγῃ μήτε πρᾶξι.

β. Ὅθεν παρέρχονται εἰς ἱερὸν
 ἱερὸν, ὅθεν προσκυνοῦν τὸ παράπαν

imitatione quidem exprimi possint,
 sonantes quasi argumentum statuere
 ea, quae dicuntur ab ipsis: sed secundū
 lege latam ipsis ab Pythagora silentii
 indictionem, ne enunciētur mysteria,
 idē in gratiam eorum, qui rudiores
 sacris initiati non sunt, modos attinge-
 runt arcanos atque abditos, & per sym-
 bola considerāūt mutua inter se col-
 loquia, vel scriptiones. Et nisi quis ipsa
 symbola selecta exposuerit & inter-
 pretatus fuerit, atque enarratione irre-
 prehensa comprehenderit, ipsis legē-
 tibus ridicula & anilia videbuntur, quae
 proferuntur, adeoque nugarum & fu-
 tilitatis plena. Ut igitur illorum usus
 appareant, & utilitas manifesta fiat, ad-
 hortationes reddemus cuiusq; sym-
 boli variam solutionem καὶ ὁρώμε-
 νον, hoc est, juxta utiles Reipubl. me-
 ditationes simul, & juxta ἀκροατικόν,
 hoc est, expositionem accuratiorē
 & reconditam, qualis eruditis audito-
 ribus edi solet, sollicitē caventes omis-
 sa a nobis expositione, ne quae recon-
 dita apud ipsos ac silentio pressa sunt,
 ad alienos & subreptitios enūciemus.
 Sint autem, de quibus loquomur, haec
 Symbola.

i. In templum prodians adoratum,
 nihil interea, quod ad vitam facit, nec
 dicito, nec facito.

ii. Perfunctorie templum ne in-
 greditor, neque adorato omnino, ne-

que si ipsissimas fores prætergrediaris.

III. Discalceatus nudisque pedibus sacrificato atque adorato.

IV. Publicas vias declinans per semitas ingreditor.

V. Ab eo, quod nigram caudā habet, abstineto. Terrestrium enim deorum est.

VI. Linguam ante omnia contine- to deos sequens.

VII. Ventorum spirantium sonum adora.

VIII. Ignem gladio ne fodito.

IX. Acetarium omne vas abs te re- moveto & avertito.

X. Cum viro, cui onus impositum est, simul attollito: non autem simul auferto ab eo, quod depositum est.

XI. Dum calcemetra pedibus sub- duhtur, pedem dextrum ante afferto. In pelluvium autem sinistrum inferto.

XII. De Pythagoricis sine lumine ne loquitor.

XIII. Iugum ne transilito.

XIV. Peregrinationem instituens domum ne revertitor. quippe furia si- mul comitantur.

XV. Ad solem conversus ne mei- to.

XVI. Dadu vel facula ledem ne ex- tergito.

XVII. Gallum alito quidem, ne au- tem sacrificato. Lunæ namque & Soli sacratus est.

οὐδ' εἰ πρὸς ταῖς θύραις κυλαῖς
παριών γένοιτο.

γ. Ἀνυπόδηντος θίει καὶ περισ-
κύνει.

δ. Τὰς λεωφόρους ὁδοὺς ἐκ-
κλίνων ἢ καὶ τῆς ἀπαπῶν βαδίζο.

ε. Μελανούρου ἀπὶ τοῦ χροτίων
γάρβει θάλει.

ς. Γλαύκας πρὸ τῶν ἄλλων πρὸ-
ϊοται θεοὺς ἐπὶ οὐμίνος.

ζ. Αἶματι ἀνέσταν τὴν ἡχώ
πρὸς κίτη.

η. Ἡδὲ μὲν χαλκὸν καὶ σιδήρου.

θ. Ὁ ξίδια δὲ πρὸς οὐρανὸν ἀ-

15 πρὸς μετὰ πᾶσαι.

ι. Ἀνδρὶ ἱπποκρίτῳ μὲν
φορίων στυγερὰ καὶ φαγκαθαί-
ρει δὲ δακρυόεντα.

20 κα. Βίβλιν ὡς ὁδὸς πρὸς τὸ θεῖον
πρὸς δὲ πρὸς πρὸς τοὺς θεοὺς
πρὸς τοὺς ἐν ὕμνῳ.

ιβ. Περὶ Πυθαγορείων ἀνδρῶν
φωτὸς καὶ λαλεῖ.

ιγ. Ζυγὸν καὶ ἰσοστάθην.

25 ιδ. Ἀπὸ τοῦ ἡδὲ τὸ οὐρανὸν καὶ τὸ
πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ πρὸς τὸν οὐρανὸν.

ιε. Πρὸς ἡλὸν τὸν ἡμῶν καὶ
οὐρανὸν.

ις. Δαδίου θάλει καὶ δαδίου

30 καὶ πρὸς.

ιζ. Ἀλλὰ πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανὸν
καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανὸν.

ιη. ἐπὶ

- ιη. Ἐπὶ χρίσμα μὴ καθίζου.
 ιθ. Γαμψώτατον μηδὲν πα-
 ράβη.
 κ. Ἐν ὁδῷ μὴ χίζεις.
 κα. Χελιδόνα οἰκίᾳ μὴ δέξου.
 κβ. Δακτύλιον μὴ φέροι.
 κγ. Θεοῦ τύπον μὴ ἐπὶ γλυ-
 φιδακτυλίου.
 κδ. Παρὰ λύχνου μὴ ὕπνου
 πρίζου.
 κε. Περὶ θεῶν μηδὲν θυμαίνε-
 σθαι ἀπίστευ, μηδὲ περὶ θεῶν δο-
 γμάτων.
 κς. Ἀχέτω γέλωτι μὴ ἔλ-
 χεται.
 κζ. Παρὰ θυγατρὸς μὴ θυ-
 γίζου.
 κη. Δεξιὰν μὴ πᾶσι ῥαδίως
 ἔμβαλει.
 κθ. Στεφάνων ἀιασὰς
 σκελετοὺς αὐτῶν, καὶ τὸν τύπον
 σωσέδωκε.
 λ. Καρδίαν μὴ φάσθαι.
 λα. Ἐγκέφαλον μὴ ἔσθαι.
 λβ. Ἀποκαρμάτων σθῶν καὶ
 ὑποουχισμάτων κατάβη.
 λγ. Ἐρυθρῖνον μὴ προσλάμ-
 βανου.
 λδ. Χόρτος ἵχνος ὑπὸ ποδῶν
 ἀφανίζει.
 λε. Χρυσὸν ἔχου μὴ πηλοῖαν
 τρεῖς τεκνοποιᾶ.

- xviii. Choenici ne insideto.
 xix. Nihil eorum, quod curvos un-
 gues habet, gustato.
 xx. In via ligna ne seces.
 xxi. Hirundinem tecto ne accipi-
 to.
 xxii. Annulum ne gestato.
 xxiii. Dei formam & imaginem
 annulo ne insculpto.
 xxiv. Ad lucernam faciem in spe-
 culo ne contemplator.
 xxv. De diis nec de divinis oracu-
 lis nihil eorum, quæ admirabilia, si-
 dem derogato.
 xxvi. Rifu incontinenti ne concu-
 titor.
 xxvii. Ad sacrificia ungues ne præ-
 cidito.
 xxviii. Dextram ne cuivis facile
 injicito.
 xxix. E stragulis surgens ea con-
 volvito, & figuram vel vestigium con-
 fundito.
 xxx. Cor ne edito.
 xxxi. Cerebrum ne comedito.
 xxxii. Excrementa tua & ungui-
 um præstamina conspuito.
 xxxiii. Erythrinon seu rubicun-
 dum ne suscipito.
 xxxiv. Ollæ vestigium, ne ab cine-
 re compareat, tollito.
 xxxv. Cum ea, quæ aurum habet,
 ne congregitor ad liberos procrean-
 dos.

xxxvi. In primis honorato cum habitum tum & tribunal-habitu inquam & triobolum.

xxxvii. Ab fabis abstineto.

xxxviii. Malvam quidem in hortu tuo plantato, sed ea ne vescitor.

xxxix. Ab iis, quibus vita est animalis, abstineto.

SYMBOLORUM PYTHAGORICORUM EXPLICATIO.

Hæc omnia communiter quidem & adhortatoria sunt ad omnem virtutem: privatim verò singula ad unamquamque virtutem, & ad partes philosophiæ & disciplinæ alia aliter convenient ac quadrent. Veluti continuo prima sunt adhortatoria ad pietatem divinamque scientiam.

SYM. I. EXPLICATIO.

Nam, quod ad primum attinet, in exemplum progressum adoratum divos, nihil intere a quod ad vitam facis, nec discendum nec faciendum esse, servat sanctum numinis cultum, quatenus per se purus & sincerus est, immaculatum, & purum, mundumque puro ac mundo conjungere assuefacit, & efficit ab rebus humanis in divinam religionem nihil affiscendum attrahendumque esse. Omnia enim ab ea aliena sunt, & contrario erga eam modo se habet. Idem verò etiam ad scientiam afferre, mul-

λγ. Προτίμα τὸ ἡῆμα ἐβῆμα, τὸ σχῆμα καὶ εἰώβολον.

λδ. Κυάμων ἀπέχου.

λε. Μολόχην δαψύτῃ μιν, μὴ ἔσθῃς δέ.

λς. Εἰμύχην ἀπέχου.

Α Ν Α Π Τ Τ Ε Ι Σ

τῶν Πυθαγορικῶν συμβόλων.

10 Ταῦτα δὲ πάντα κοινῶς μιν καὶ προξενίῃ ἐστὶ πρὸς ἀγαθὸν ἀρρίθμην καὶ ἰδίῃ γδ' ἕκαστος πρὸς ἐκάστω ἀρετῇ πρὸς μίαν τε φιλοσοφίαν ἐμβάσειν, ἀλλὰ ἄλλως 15 προσοικειοῖ. οἷον εὐθύς τὰ πρῶτα εἰς εὐσέβειαν, ἢ τὴν θεῖαν ἱερὴν ἐν ἡμῶν ἐστὶ παρακλήσιαν.

ΤΟΥΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΑΝΑΪ.

Τὸ γδ', εἰς ἱερὸν ἀπόνηα προσκυνοῦν μὴδ' ἄλλο μεταξὺ 20 βιωτικῶν μὴτέ λίσσιν, μὴτε πρᾶττεν, πρὶν τὸ θεῖον, ἢ πρὸς ἐξὶ καὶ αὐτὸ, ἀμύνει ἀχρεῖστον. πῶς τε καθαρόν τὸ καθαρόν ἐθίζει συνάπτειν, ἢ 25 ποιεῖ μὴδ' ἐφελκεῖται ἐπὶ τῷ ἀνθρώπινον εἰς τὴν θεῖαν θεοποιαν. πάντα γδ' ἀλλότρια ἐστὶ, & ἐναντίως πρὸς αὐτὴν ἔχει. τὸ δ' αὐτὸ καὶ πρὸς ἐπιστήμην προσφέρειν μέγα 30 σὺμ-

συμβάλλεται. οὐθὲν γὰρ δεῖ πρὸς
τὴν θείαν ἐπιστήμην προσφί-
ρειν τοιοῦτον, οἷον ὅτι ἀνθρώ-
πινον δ' ἀνάστημα, ἢ βιωτικῆς φρον-
τίδος ἐχόμενον. οὐδὲν οὐκ ἄλ-
λο παρακαλεῖται ἐν τούτοις,
ἢ τοὺς λόγους τοὺς ἱεροὺς καὶ
τὰς θείας πράξεις μὴ συμμίσ-
σαι τοῖς ἀνθρώπιναις αἵματι τοῖς ἡέρεσι.

tum conducit. Nihil enim tale ad di-
vinam scientiam afferendum est, cuius
generis est humana commentario, vel
vitalis vitæ cura implicitum teneri.
Nihil igitur aliud hisce præcipitur ac
monetur, quàm sermones sacros divi-
nâsque operationes ab hominibus in-
stabilibus præditis moribus non esse
commiscendas.

ΤΟΥ Β. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'.

10

SYM. II. EXPL.

Τούτῳ δὲ σαυαδόν ὅτι καὶ τὸ ἐξ ἡς
τὸ ὁδοῦ πάρεργον οὐκ εἰσιπτήσιον
εἰς ἱερὸν, οὐδὲ προσκυματῖον τὸ
παράπαν, οὐδ' εἰ πρὸς ταῖς θυ-
ραις αὐταῖς παρῶν γένειο. εἰ γὰρ
ὁμοίως τὸ ὁμοίον φίλοι τέλει καὶ
προσθήροιν, δὴ ἵλον ὅτι καὶ ἀρχη-
κατά τινα οὐσίαν ἐχόντων τῶν θε-
ῶν ἐν τοῖς ὅλοις προηγούμενῳ
αὐτῶν δὲ ποιῶν τὴν θεραπείαν.
εἰ δ' ἄλλου τις ἕνεκα αὐτῶν ποιῶτο,
δι' ἑτέρον οὐτὼ θήσεται, τὸ πα-
ρῶν προηγούμενον, καὶ ἀνατρέψει
τὴν ὁδὸν τῆς ὅλης θεραπείας τῆς
ἐγνώσεως. ἔτι γὰρ τὰ τίματα ὅσα
θα, οὐ δεῖ τῶν ἀνθρώπων χρη-
σίμων ἐν ὑψίστῳ μοίρα τίθεσθαι, οὐδὲ
ἐν τέλους μὲν τὰ ἕτερα, ἐν
προσθήκῃ δὲ μέρη τὰ κρείτ-
τονα, οὐτε ἔργα, οὐτε δ' ἀνοή-
ματα.

Hinc consonum est & id, quod dein-
de sequitur, *Personæ tioris templum ne
ingreditor, neque omnino adorato Deum,
neq. si ipsissimas fores prætergressus fueris.*
Etenim si simile simili amicū simul
atque ita gratum est, ut salutationem
mercat, manifestum est, cūm dii in re-
bus universis substantiā maximè prin-
cipem habeant, quæ primogenia sit, il-
lorum cultum facere oportere. Quod
si quis alius causā cūm præstet, secun-
dum sic statuetur, quod omnium sit
primigenium, ac evertet ordinem u-
niversum cūm totius cultus, tūm etiā
cognitionis. Nam insuper pretiosa bo-
na statuenda & æstimanda non sunt in
posteriore parte, & quæ utilia sunt in
rebus mortalium in priore, neque iti-
dem res. nostræ planè in ordine ulti-
mo, et quæ præstantiora sunt nec ope-
ra nec commentationes loco accessi-
onis habeantur.

SYM. III. EXPL.

Verum adhortatio ad eandem rem etiam sumetur ab eo, quod deinceps sequitur. Nam illud, *Discalceatus nudis pedibus sacrificato adoratoque*, unum planè significat: oportere modeste ac moderatè, non autem elatè sese effereudo extra ordinem, qui in terra est, deos colere, & pro iis notitiam facere. Aliud verò illud est, oportere sine vinculis, eumque qui solutu facilis fit, cultum ac notitiam deorum præstare. Hæc verò symbolū nō in solo corpore præcipit perficiēda: verum etiā in animi operationibus, ut neque ab effectibus illæ occupentur, neque ab corporis infirmitate, neque etiam ab ortu & nativitate, quæ nobis extrinsecus agnata est: sed ut omnia habeant solutu facilia & prompta, ac parata ad decorum communicationem.

SYM. III. EXPL.

Aliud verò aliquid hisce simile ad eandem virtutem adhortans est tale symbolum. *De diis nec de divinis oraculis nihil eorum, quæ sunt admirabilia, fidem de rogato*. Satis enim superque hoc placitum decretumque, angustum et religiosum existit, itemque exprimens deorum eminentiā & sublimitatem, nos quasi viatico instruens, & in memoriam reducens, nō oportere ab nostra ipsorum

ΤΟΥ Γ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'.

Η' δ' ὅτι τὸ αὐτὸ προῖπον καὶ ἀπὸ τῆς ἐξῆς γίνοιτο ἄν. Τὸ γὰρ ἀνυπόδηντος θύει καὶ προσηύκει, ἐν μὲν σημαίνει, τὸ δεῖν κοσμίως καὶ μετρίως, καὶ μὴ ὑπερχύτως ὅτι ἐν τῇ γῇ τρεῖς αἰῶνες θεὸς θιαραπύειν, ὃ καὶ ὑπερῷ αὐτοῦ γινώσκον ποιεῖσθαι. ἑτέρον δὲ τὸ δεῖν δεισιμῶς χαρὶς καὶ εὐλοῦν ὄντα καὶ θιαραπύειν καὶ γινώσκον τοῦ θεῶν ποιεῖσθαι. ταῦτα δὲ οὐκ ἐπὶ τῷ θώματι μόνου παραγίγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τῆς ψυχῆς ἐνεργείων. ὡς μήτε ὑπὸ πάθει αὐτὰ καίεσθαι, μήτε ὑπὸ τῆς τοῦ θώματος ἀδυναμίας, μή ποτε ὑπὸ τοῦ περιπεφυκῆτος ἔξωθεν ἡμῶν γαίης αἰσθῆναι. εὐλογία δὲ πάντα ἔχον καὶ ἐτοιμασθὲς ὅτι μετρίαν τοῦ θεῶν.

ΤΟΥ Δ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'.

Καὶ ἄλλο δὲ τι τέτοις ὁμοίον εἶς αὐτῶν ἀρτίῃ προῖπεν ὅτι τὸ ταῦτα σύμβολον περὶ θεῶν μηδὲν θαυμαστὸν ἀπίσκει, καὶ δὲ περὶ θεῶν δογματῶν. Ἰκανῶς γὰρ τὸ δόγμα τῷ πρὸς βασιλὲν ὑπάρχει ὃ ἐμφαντικὸν τῆς τοῦ θεῶν ὑπεροχῆς, ἐφοδίζον ἡμᾶς καὶ ὑπομνησκον, ὅτι οὐκ ἀπὸ τῆς ἡμῶν αὐτοῦ συγκρίσις καὶ

χρή τε καίριδος, καὶ * ἔστι δὲ
 ναμιν. ἀλλ' ἡμῖν μὲν ἄτε σωματι-
 κτοῖς ὑπάρχουσι, ὅσμοις τε καὶ
 φθαρτοῖς καὶ ποροκαίροισι, ὑποκ-
 μένοις τὲ ἰόσω, ποικιλία, καὶ οἱ δὲ
 κεν μέρῳ τι, καὶ τῆς ὅσῃ τὸ μέ-
 σον πορῆς τῇ βαρῇ καὶ ὑπνω-
 δία καὶ ἐνδία καὶ πλονασμοῖ ἀμ-
 λία τε καὶ ἀδυναμία, καὶ ψυχῆς πα-
 ραποδισμοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις εἰ-
 κὸς ἀμύχανα τῶνα καὶ ἀδύνατα
 ὑπάρχον, καὶ τοῖς πολλοῖς οὕτω
 περὶ τῆς φύσεως ἔχουσιν ἑξαιρέ-
 ται. ἀλλ' ὅμως πάντῃ ὅσῃ δι-
 αὖ λαολεπρόμεια, καὶ οὕτε δύναι-
 μιν τὴν αὐτὴν, οὕτε ἀρετὴν ἴσην
 περὶς αὐτοῖς ἔχουσιν. γὰρ οὖν οὖν
 διαὖν διαμερόντως τὸ τοῖς ἰσχυρὰ
 ται. ὡς πάντα δὲ ἀναρῶν ἡμ-
 ὅσῃ. ὅσῃ τὸ τοῖς οὖν περὶ δι-
 αὖν καὶ δὲ ἀπιστεῖν παραγγέλλει.
 πόρεται δὲ, μὴ περὶ διῶν
 δογματῶν, ὅσῃ τῇ Πυθαγορείῃ
 φιλοσοφίᾳ δοκοῦντων. πάντα γὰρ
 ὑπο μαθημάτων καὶ ἐπισήμονος
 θεωρίας ἡσθαλισμένα ἀλθῆ καὶ
 διαψύστα μύθον ὑπάρχον, λαο-
 δύνει παντοῖα καὶ οὖν ἀναγνώσμοι
 ἀχρεομένα. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ τὰ δὲ
 ναῖται καὶ περὶς τῆς φύσεως καὶ περὶ
 τῇ διῶν προῖπεν παραγγέλλει
 ἐπισήμω τῶν αὐτῶν καὶ ὡς αὖ, δι-
 αὖ οὐδὲν λαολεπόμεν ὅσῃ ληγο-

collatione conjectari æstimarique di-
 vinam virtutem. Verum nobis quidē,
 utpote corporalibus existentibus si-
 mul & natis & corruptibilibus adeo,
 que momentaneis, morborumque di-
 versitati subjectis, & domus parvitati,
 & oneris in medium aggravatione, &
 somnolentia, indigentia, abundantiaque
 stoliditate & infirmitate animique im-
 pedimento, atque aliis, mi conjicio,
 quædam existere difficilia, eaque im-
 possibilia. Atqui multa ita de natura
 eximia habemus: sed tamen omnino
 præ decorum eximii donis multum à
 tergo relinquitur, & neque eandem
 habemus potentiam, neque virtutem
 cum ipsis æqualem. Notitiam igitur
 decorum hoc symbolon excellenter
 monet, tanquam qui ipsi omnia pos-
 sine. Ea igitur de causis præcipit & hor-
 tatur fidei de diis nihil esse derogandū.
 Additur verò, neque de divinis dogmati-
 bus, nimirum quæ Pythagorica philo-
 sophia præsent esse divina. Ea enim ab
 disciplinis & scientie speculatione sta-
 bilita & quasi cauta veræ & solum cer-
 ta, quasi que ab mendacis aliena exsi-
 stere ostendent, ab omni parte etiam
 cum necessitate roborata & munita.
 Eadem autem hæc etiam possumus ad
 scientiam eam, quæ de diis adhortati-
 onem insinuandā præcipit, refectri, ta-
 lem scientiam comparandam esse, per
 quam nullo modo ab iis, quæ de diis

dicuntur, deficiemus. Et de divini ad-
 gmatibus hæc eadem possunt admo-
 nere de iisdem, & hoc, ut per discipli-
 nas procedamus. Hæc sola oculos red-
 dunt, & lucem faciunt de omnibus re-
 bus, quæ sunt ei, qui diligenter ista cō-
 sideraturus & contemplaturus est. Ex
 participatione enim disciplinarum u-
 num ante omnia constituitur, ne quis
 fidem derogat nec de natura decorum,
 neque de substantia, neq; potentia, ne-
 que etiam de iis, qui videntur prodigi-
 osè loqui de doctrinis Pythagoricis iis
 hominibus, qui nondum rudimenta
 didicerunt, & illis disciplinis nondum
 initiati sunt. Itaque illud, *fidem ne déro-*
gato, idem est, atque *exerceo a quo illa*
comparato, quoniam præsidio fidem nō
 sis derogaturus, hoc est, disciplinas &
 demonstrationes, quæ scientiam con-
 ferunt.

SYM. V. EXP.

Arbitror autem & hoc symbolum
 quod continuo sequitur, eodem per-
 tinere, *Publicas vias declinans per semitas*
ingreditor. Nam & hoc popularē
 quidem & humanam vitam deserenti-
 dam præcipit. Separatam verò ab ho-
 minum consortio ac divinam, per se-
 quēdam contēdit. Et opinationes qui-
 dem communes ait oportere contē-
 ptui habere. Peculiares verò & arcanas
 plurimi esse faciendas, Ac voluptatem

μῶν ἐπὶ θεῶν, καὶ ἐπὶ θε-
 ῶν δογμάτων δύναται παραι-
 νῆν τὰ αὐτά, καὶ τὸ δὲ τῶν
 μαθημάτων χωρῶν. ὁμολογῶ-
 5 γὰ ταῦτα μόνον ἐ φωτοποιεῖ
 ἐπὶ τῶν ὄντων ἀπάντων τῶν
 μύλλοιτι στήματα καὶ κατὰ
 ψάται αὐτά. ἐκ γὰρ τοῦ μα-
 θημάτων μεταχρῆν ἐν πρὸ
 10 πάντων συμπίπτει, τὸ μὴ ἀ-
 πιστῆν, μήτε ἐπὶ φύσεως θε-
 ῶν, μήτε ἐπὶ οὐσίας, μήτε
 ἐπὶ δυνάμει. μήτε μὲν
 ἐπὶ τῶν Πυθαγορείων δογ-
 15 μάτων τερατολογεῖσθαι ἀρετῶν
 τῶν αἰσθητοῦς ἐ μα-
 θημάτων ἀμύτης. ὥς τὸ μὴ
 ἀπίστω ἴσασιν ὅτι τὸ μέγιστον
 καὶ πρῶτον ἐστίν, δι' ὃ οὐκ ἀπα-
 20 στρέφει, πού τις μαθημάτων ἐν
 πημερῶν ἐπαδύξεν.

ΤΟΥ Ε. ΣΥΜ. ΑΝΑ.

Θίμαι δ' ὅτι ἐ τὸ ὅτι του-
 25 τοῖς ἐς τὸ αὐτὸ σμυτῆται. Ἰδὲ
 λεωφόρους ὁδοὺς ἐκκλίνων δια-
 τῶν ἀρετῶν βαδίζε. καὶ γὰρ
 ταῦτα τῶν μαθημάτων ἐν ἀνθρώ-
 πῳ ζωὴν κρῖναι παραγε-
 γέλλει. τὴν δὲ χωρίσω καὶ
 30 θίαν μεταδίδωκεν ἀξία. καὶ τὰ
 μὲν δοξάσματα τὰ κοινὰ, φησὶ
 δεῖν ὑποφράν. τὰ δὲ ἰδία καὶ
 ἀπόρ-

ἀπόρρητα περὶ πολλοῦ ποιέειδ'·
 καὶ τὴν μὲν πρὸς ἀνθρώπους φέ-
 ρουσιν ἐν ἑστίᾳ τιμᾶζουσιν. τὴν δὲ
 τῆς θείας βουλήσεως ἐχούσιν ἐν-
 πραγίαι περὶ πολλοῦ ποιέειδ'·
 καὶ τὰ μὲν ἀνθρώποις ἐν ἑστίᾳ, ὡς
 δηλώθη· τὰς δὲ τοῦ θεῶν θρησι-
 κείας ὡς ὑπερέχουσιν τῇ δηλώσει.
 ζῶν ἀνταλλατίζονται.

ΤΟΥΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΑΝΑΛΟΓΟΝ

SYM. VI. EXP.

Συγγενὲς δὲ ἔστι τοῦτο καὶ τὸ ἐν-
 φηξῆς. Μεταφύρου ἐπὶ τῷ, ἁπο-
 νύων γὰρ ἔστι θεῶν. Τὰ μὲν
 αὖν ἄλλα περὶ αὐτῶν ἐν τῷ
 περὶ συμβόλων ἐροῦμεν, ὅσα ἱε-
 ρεῖς ὑποφωτῇ ἀμύδρουν· πα-
 ραγγέλλει τῆς οὐρανίας πο-
 ρείας ἀντήχου, καὶ τοῖς νο-
 ῖστοις θεοῖς συνάπτεσθαι, τῇ
 τε ἐνύλου φύσεως χωρίζεσθαι,
 καὶ περιάγει πρὸς τὴν αὐ-
 λον καὶ καθαρὰν ζῶν θεῶν τε
 διαπραγμάτευσιν καὶ τῇ ἀρίστη, καὶ
 μέγιστα τοῖς πρεσβυτέροις θεοῖς
 προσήκουσα· ταῦτα μὲν οὖν εἰς
 θεῶν γνώσιν καὶ θρησκείαν πο-
 εῖται τὴν παρακλήσιν.

ΤΟΥΤΟ Ζ. ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΑΝΑΛΟΓΟΝ

SYM. VII. EXP.

Εἰς δὲ σοφίαν τὰ τοιαῦτα· Γλῶσ-
 σης πρὸ τοῦ ἄλλων κράτει θεοῖς ἐ-
 πόμεινος· πρῶτον γὰρ ἐξισοφίας
 ἔργον, τὸ τὸν λόγον ἐπιστρέφειν εἰς
 ἑαυτὸν, καὶ ἐξελθεῖν μὴ ἐξῆς προϊέναι

quidem, quæ ad homines fertur, nullo
 homine afficiendam ac despiciendam.
 Eam verò felicitatem, quæ cum divi-
 na voluntate conjuncta est, plurimi fa-
 ciendam. Et humanas quidem consue-
 tudines relinquendas esse tanquàm po-
 pulares; deorū verò religiones, ut quæ
 vitam popularem multis numeris vin-
 cunt, comparandas.

Huic affine & cognatum est, quod de-
 iniceps sequitur. *Ab eo, quod migrati tan-
 dam habet, abstinere. Terrestrium enim
 id deorum est.* Reliqua igitur de eo di-
 cemus in explicatione Symbolorū, quæ
 cōveniunt ad adhortationē. Admonet
 cōeleste iter amplectendum, & diis in-
 telligentibus adhaerendum, secedē-
 dumque ab naturā materiali, ac diri-
 gendum iter ad vitam materia carentē
 putamque, & deorum cultu optimo
 utendam, maximèque primariis diis
 convenienter. Hæc igitur symbola ad
 deorum notitiam ac religionem faci-
 unt admonitionem. Ad sapientiam
 verò, quæ consistat symbola, talia
 sunt.

Lingua ante omnia consinet deos sequens.
 Primum enim opus sapientiæ est ser-
 monem in se ipsum convertere, & af-
 fectare, ne foras progrediat, &

dicuntur, deficiemus. Et de divinis dogmatibus hæc eadem possunt admonere de iisdem, & hoc, ut per disciplinas procedamus. Hæc sola oculos tendunt, & lucem faciunt de omnibus rebus, quæ sunt ei, qui diligenter ista consideraturus & contemplaturus est. Ex participatione enim disciplinarum unum ante omnia constituitur, ne quis fidem derogat nec de natura deorum, neque de substantia, neq; potentia, neque etiam de iis, qui videntur prodigiosè loqui de doctrinis Pythagoricis iis hominibus, qui nondum rudimenta didicerunt, & illis disciplinis nondum initiati sunt. Itaque illud, *fidem ne derogato*, idem est, atque *exerccio atque illa comparato*, quorum præsidio fidem non sis derogaturus, hoc est, disciplinas & demonstrationes, quæ scientiam conferunt.

SYM. V. EXP.

Arbitror autem & hoc symbolum, quod continuo sequitur, eodem pertinere, *Publicas vias declinans per semitas ingreditur*. Nam & hoc populari quidem & humanam vitam deserendam præcipit. Separatam verò ab hominum consortio ac divinam, per se quædam contedit. Et opinaciones quidem communes ait oportere contempni habere. Peculiares verò & arcanas plurimi esse faciendas, Ac voluptas

μήτων περιθίων, καὶ περιθίων
αν δόγματων δύναται παραι-
νῆν τα αὐτὰ, καὶ τὸ δὲ τῶν
μαθημάτων χωρῆν. ὁμιματού-
γ γὰ ταῦτα μόνον εἰ φωτοποιᾷ
περὶ τῶν ὄντων ἀπάντων τῶν
μύλλοιτι σκέψασθαι καὶ κατό-
ψασθαι αὐτὰ. ὥς γὰρ τῶν μα-
θημάτων μεταχρεῖν εἰ πρὸς
10 πάντων συνίσταται, τὸ μὴ ἀ-
πιστεῖν, μήτε περὶ φύσεως θε-
ῶν, μήτε περὶ οὐσίας, μήτε
περὶ δυνάμεως. μήδε μὴ
περὶ τῶν Πυθαγορείων δόγ-
15 μάτων τερατολογεῖσθαι δοξού-
σων, τοῖς ἀναισάκτοις εἰ μα-
θημάτων ἀμύνης. ὥς τὸ μὴ
ἀπιστεῖν ἵσταν ὅτι τὸ μέγιστον,
καὶ κλεινόντα, εἰ εἰ οὐκ ἀπυ-
20 στήσης, πούτεσι μαθημάτων εἰ ἐν
πιστημοναῖς ἐπαδύξεται.

ΤΟΥ Ε. ΣΥΜ. Α' ΝΑ.

Οἶμαι δ' ὅτι εἰ τὸ ὅλον τοῦ-
τοῖς εἰς τὸ αὐτὸ συντίθει. Ταῖς
25 λισφύροις ὁδοῖς συνάγων διὰ
τῶν ἀρετῶν βαδίζε. καὶ γὰρ
ταῦτα τῆς μὲν θαλάσσης καὶ ἀνθρώ-
πινον ζωὴν ἀφίνα παρὰ γῆ-
γελαι. τῆς δὲ χωρίσιν καὶ
30 θείαν μεταδίδωκεν ἀξιοί. εἰ τα-
μὴν δόξασματα τὰ κοινὰ, φασὶ
δεῖν ὑποθερεῖν. τὰ δὲ ἴδια καὶ
ἀπόρ-

ἀπὸρρητα περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι
 καὶ τὴν μὲν πρὸς ἀνθρώπους φι-
 ρουσαι τέρψιν ἀτιμᾶζειν. τὴν δὲ
 τῆς θείας βουλῆσεως ἐχρυσίω ἐ-
 πράγαισιν περὶ πολλοὶ ποιεῖσθαι, 5
 ὅτι τὰ μὲν ἀνθρώπων ἐξ ἡμετέρας, ὡς
 δημαδὴν. τὰς δὲ τῶν θεῶν θρησκείας
 ὡς ὑπερβύσσους τῇ δημαδὴ.
 ζῶν ἀνταλλάττεισθαι.

ΤΟΙΣ Σ. ΣΥΜ. Α' ΝΑ. 10

Συγγενὲς δὲ ἔστι τοῦτω καὶ τὸ ἐ-
 φ' ἑξῆς. Μεταούρου ἐπ' ἡγοῦ. ἡβο-
 ρίω γὰρ ἔστι θεῶν. Τὰ μὲν
 οὖν ἄλλα περὶ αὐτῶν ἐν τῇ
 περὶ συμβόλων ἐροῦμεν, ὅσα 15
 εἰς ἐροδοτὴν ἀρμόζει. Πα-
 ραγγέλλει τῆς οὐρανίας πο-
 ρείας ἀντιχεῖσθαι, καὶ τοῖς το-
 ροῖς θεοῖς συνάπτεσθαι, τῇ
 τε ἐνύλου φύσεως χωρίζεσθαι, 20
 καὶ περιεργαζομένης πρὸς τὴν αὖ-
 λον καὶ καθαρὰν ζῶν θεῶν τε
 διαπραγμάτευσιν καὶ τῇ αἰρίσῃ, καὶ
 μάλιστα τοῖς πρῶτοις θεοῖς
 προσηκούσῃ. ταῦτα μὲν οὖν εἰς 2
 θεῶν γινώσκῃν ἐθρησκείαν πο-
 εῖται τὴν παρακλήσιν.

ΤΟΙΣ Ζ. ΣΥΜ. Α' ΝΑ.

Εἰς δὲ σοφίαν τὰ τοιαῦτα Γλάσ-
 σης πρὸ τῆς ἄλλων κράτει θεοῖς ἐ- 30
 πόμπους. πρῶτον γὰρ ἐθρησκείας
 ἔργον, τὸ τὴν λόγον ἐπιστρέφειν εἰς
 ἑαυτὸν, καὶ ἐθίζον μὴ ἔξω ποιεῖν

quidem, quæ ad homines fertur, nullo
 honore afficiendam ac despiciendam.
 Eam verò felicitatem, quæ cum divi-
 na voluntate conjuncta est, plurimi fa-
 ciendam. Et humanas quidem consue-
 tudines relinquendas esse tanquàm po-
 pulares, deorū verò religiones, ut quæ
 vitam popularem multis numeris vin-
 cunt, comparandas.

SYM. VI. EXP.

Huic affine & cognatum est, quod de-
 iniceps sequitur. *Ab eo, quod nigrum cau-*
dam habet, abstineto. Terrestrium enim
id deorum est. Reliqua igitur de eo di-
 cemus in explicatione symbolorū, quæ
 cōveniunt ad adhortationē. Admonet
 cœleste iter amplectendum, & diis in-
 telligentibus adhaerendum, secedē-
 dumque ab naturā materiali, ac diri-
 gendum iter ad vitam materia carentē
 utendam, & deorum cultu optimo
 utendum, maximèque primariis diis
 conveniente. Hæc igitur symbola ad
 deorum notitiam ac religionem faci-
 unt admonitionem. Ad sapientiam
 verò, quæ consistunt symbola, talia
 sunt.

SYM. VII. EXP.

Lingua ante omnia contineto deos sequens.
 Primum enim opus sapientiæ est ser-
 monem in seipsum convertere, & as-
 suadere, ne foras progrediat, &

perfectus reddatur in seipso, & in cō-
versione ac cōsideratione ad seipsum.
Deindeque in eo consistit, ut deos se-
quaris. Nihil enim aliud mentem tam
perfectam reddit, quàm in se conver-
sus deos simul sequitur.

S Y M. VIII. E X P.

Illud verò, *Ventis spirantibus sonum ad-
ora*, divinæ quoque sapientię argumen-
tum signumque est. Quippe innuit quē
admodū oportet amare & diligere di-
vinarum naturarū & potentiarū simi-
litudinē. Cūmq; fecerint consonatū ad
efficacitates ipsorū sermonū, cum ma-
gno studio honorādos & colēdos esse.

S Y M. IX. E X P.

Quod verò sequitur symbolū, *Ignem
gladio me secare*, ad prudentiā adhorta-
tur. Excitat enim nobis hostiā conve-
nientē de eo, non oportere orationem
ignitāque plenam homini nec appo-
nere exactam, nec eam eo conten-
dere. Frequenter enim oratione rudē
indoctāque movebis & turbabis, per-
petierisque gravia atque in iucunda.
Dictis testis sit Heraclitus. Namque
inquit, *pugnare difficile. Quodcūque enim
vult poposterū ut sit, id animo prodest.*
Atque hoc verē dixit. Multi quippe i-
ræ gratificantes, suam ipsorum animā
permutarent, mortēque amiciores
reddiderunt. Ex lingua auc̃arū conti-

τελειοῦν αὐτὸς τε καὶ ἑαυτὸν, καὶ ἐν
τῇ πρὸς ἑαυτὸν ὁπισθορροῇ. καὶ μὴ
ἐν τῇ ἐν τῷ τοῦ θεοῦ ἐπαύσει. οὐ.
δὲν γὰρ ἄλλο οὐτῶς τελειοῖ τὸ αὐτόν,
ἢ ὅταν ἐπιστροφόμενος εἰς ἑαυτὸν τοῖς
θεοῖς συμπαραλογιζοῖ.

ΤΟΥ Η. ΣΥΜ. Α' ΜΑ'.

Τὸ δὲ, ἀνέμων πνεύσει τὴν ἡχο-
προσπέσει, ἐ αὐτὸ τῆς θείας σο-
φίας ὅτι γνωρίζεται. ἀνίσταται γὰρ,
ὡς δὲ τῷ θεῷ οὐσίαν καὶ θυμὸν
μιμνήσκει τῶν ὁμοιωμάτων ἀγαθῶν.
ἐ δὲ τὰς ἐνεργείας τὸν συμφωνοῦν
πρὸς τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ λόγον, καὶ
μετέωρος ἀποδοῦναι ἱμαῖντες ἐ σίβειν.

ΤΟΥ Θ. ΣΥΜ. Α' ΝΑ'.

Τὸ δὲ, μαχρήν περὶ μὴ σκέλεσθαι,
φρονήσεως ὅτι παρακλητικόν. ἐ-
γείρει γὰρ ἡμῖν τὰς ἐνέργειας ἢ προσ-
καλεῖται περὶ τὸ μὴ εἶναι πικρὸς
πύρρον καὶ θυμὸν ἀνθρώπου μήτε ἀν-
ίστασθαι λόγον τοῦ θυμῶτος, μήτε
ἐρίσσειν. πολλὰ γὰρ ἐκείνους καὶ
λόγον ἢ ἀμαρτίαν καὶ παρανομίαν καὶ ἀνί-
στον εἶναι καὶ ἀνίστασθαι, καὶ οὐκ εἶναι.
γὰρ εἰσιν Ἡρακλείτου. θυμὸς γὰρ
φύσις, μαχρήναι χαλεπότερον ὅτι γὰρ
αὐτὸν χρῆται γινώσκοντι ψυχῆς ἀνίστασθαι.
καὶ τῷ ἀλλοθι εἶπε, πολλὰ γὰρ
καταβόμνοι θυμὸς ἀποκαλέσκει
τὸ ἑαυτοῦ ψυχῆς. ἐ ἀνίστασθαι φίλ-
ηρον ἐποικισσάμενος εἰς τὸ πάλαι.

σης κρατῶν, καὶ ἐν ἡμεῶν,
ὅσα μὲν τοῖσιν γίνονται φι-
λία σβεννυμένου πυρὸς θυμοῦ
κοῦ, καὶ αὐτὸς οὐκ ἀφρον ἐν
δόξῃ.

mentia, & dum sis tranquillus tacitū-
que, hoc accidit, ut ex contentione na-
scatur amicitia iracūdo igni extincto,
atque ipse non videberis esse mense
captus.

ΤΟΥ Ι. ΣΥΜ. Α'ΝΑ:

SYM. X. EXP.

Τούτω δὲ συμμυρτυρῇ καὶ τὸ ἐξῆς,
τὴν ὀξείδα ὑποσείφει ὑπὸ σαυτῇ.
πρὸς ὃν γὰρ αἰ τυχὴ ἐπιστραμμένη,
ἐπίληπτος ἔσται. καὶ τῆτο φρονήσῃ
χρηθεῖ παρὰ κλειύται καὶ θυμῷ.
τὸ μὲν γὰρ ὅτι τῆς ψυχῆς, ὅπερ θυ-
μὸν καλοῦμεν, λογισμῷ καὶ φρο-
νήσεως ἐστῆνται. Ἡ γὰρ ὁ θυμὸς,
ὡς περ λίθου πυρὶ θαλάττωτος 15
αὐτῇ ἐς τὸ σφάλλειν γιγνώ-
μενος, μερίζει γινώμεν. χρὴ οὖν
ἐν σπουδαίᾳ καθεστῆναι τὴν ψυ-
χὴν ὑποσείφουσα, τὴν ψυχὴν τῷ
θυμῷ ἐπὶ λαμβανόμενος ἐαυτῷ 20
πολλοῖς, ὡς περ ἡχοῦντα
χαλκὸν ἀφ' ἧς τὸ σφάλλει οὐ-
κ ἔστι, πρὸ λογισμῷ καὶ φρονή-
σει.

Huic verò symbolo simul testimoni-
um reddit & hoc, quod deinceps se-
quitur, *Acetarium omne vas abs te re-
motum est avertito*. Ad quemcumque
enim conversum fuerit, reprehensione
incurrer. Et hoc, prudentia utendum
esse, non autem ira, jubet. Illud enim a-
nimi acutū, quod iram vocamus, rati-
one prudentiāque privatū est. Bullit
enim ira, quemadmodum cacabus i-
gni calefactus, nihil ulterius existens,
in partes locans mentem. Animus i-
gitur alio abcedens tanquam ab omni
turbine remotus, in tranquillitate cō-
stituendus est, cum ira correptus pro-
pria frequenter, veluti as resonans atti-
gerit. Hoc igitur malum ac vitium ra-
tione comprimere necesse est.

ΤΟΥ ΙΑ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ. 25

SYM. XI. EXP.

Τὸ δὲ, φορητὸν εὐνοεῖται τῇ
συγκαταρατῇ δὲ καὶ, εἰς αὐτὴν
προβίπει. πᾶς μὲν γὰρ διακρίμα-
νος φορητὸν πῆνον καὶ ἐπὶ γαίᾳ σι-
μῶνται σφάλλει. ὁ δὲ κατὰ σφά-
λλει. ἀναπαύσας δὲ αἰσθάνει.
ἀπὸ καὶ τὸ σφάλλει ἐν αὐτοῖς.

Ceterum illud, *Piro onus simul im-
ponum, non autem auferendum, quod de-
positum est*, ad fortitudinē adhortatur.
Etenim quicumque onus imponit, la-
boris & efficacitatis actionem signifi-
cat. At qui auferit, quietis & remissio-
nis. Itaque & hoc symbolum ipsis esse,

quod istiusmodi sensum habeat. Ne tibi ipsi, nec ulli alii remissionis animi molliſque convictus caussa esto. Labore enim res, quæcumque utilis est, acquiritur. Herculeum autem philosophi Pythagorici hoc sibi symbolum esse dicunt, eo quasi consignantes ab magnis illius operibus. Quū enim in hominibus verſaretur, frequenter ex igni atque omnibus rebus gravissimis revertebatur, *pigrum & capſans & expellens*. Ex actionibus enim & effecti-
onibus rectum officium advenit, non autem ex pigritia.

SYM. XII. EXP.

Porro illud, *dam calceamenta pedibus. subducitur, pedem dextrum ante afferendum, in pelluviam vero sinistrum inferendum* esse, admonet ad prudentiam activam. Bonas quidem actiones tanquam dexteras circumponendas symbolum admonet. Pravas vero tanquam sinistras deponendas omnino atque abjiciendas.

SYM. XIII. EXP.

In primis vero illud, *De Pythagoreis sine lumine ne loquitur*, ad cohortandū efficax est, ut mens sibi prudentiam compareret. Ea enim lumini animi assimilata est, qui cum sit indefinitus, cū
definit & circumducitur tanquam ex tenebris in lucem. Convenit igitur vel

τοῖον δὲ ἔχει ἐπιλογισμὸν. μὴ γέ-
γνου μῆτε αὐτὰ μῆτε ἄλλω ρα-
θυμίας καὶ μεθελκῆς διαίτης αἰ-
τίας. σὺν ὧ γὰρ πᾶν χρῆμα ἀλά-
σιμον. Ἡ ῥά κλειον δὲ οἱ Πυθαγό-
ρειοι ἐφῆμιζον τὸ δὲ σύμβολον ἐπὶ
αὐτοῖς, ὅπου σφραγίζονται ὅπου
τῷ ἐκείνου ἔργων. ὅτι γὰρ ὠμι-
λει καὶ ἀνθρώπους, πολλὰ
10 κίς ἐκ πυρὸς καὶ πάντων τῶν δειν-
τάτων ἀπνέουσι θεοῦ παραιέ-
μενος. ἐκ γὰρ τῆς σφραγίδος ἐργα-
ζομένη τὸ καθορθοῦν παραγίγναι,
ἀλλ' οὐκ ἐκ τῆς ἀποκρίναι.

15 ΤΟΥ ΙΒ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Τὸ δὲ, Εἰς ὑπόθεσιν τὸν δε-
ξιὸν πόδα σφραγίς, εἰς δὲ πο-
δὸν περὶ τὸν ἐνάντιον, εἰς τὴν
πρακτικὴν φρόνησιν παρακαλεῖ.
20 τὰς μὲν σπουδαίας σφραγίς, ὡς
δεξιὰς περιέχοντες σφραγίσαντες
τὸ σύμβολον. τὰς δὲ φαύλας, ὡς
ἀριστεράς ἀποτίθεντες σφραγίσαντες
καὶ ἀπορίπτεσθαι.

25 ΤΟΥ ΙΓ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Μάλιστα δὲ τὸ, περὶ Πυθαγορείων
ἀνὰ φάος καὶ λάλαι, παρακαλεῖ
κὼν ὅτι, εἰς τὸν καὶ φρόνησιν νοῦν.
οὗτος γὰρ τῷ φωτὶ ἵσκει τῆς ψυ-
30 χῆς, καὶ ἀείρειν οὐσαν αὐτὴν ὀρί-
ζει, περιελαμπύσσεται ἐν σκότει-
νῳ φάος, περὶ σφραγίδος μὴ οὐκ τῇ
ἐν τῇ

ἐν τῇ ζωῇ καλῶν ἡγαμένηα τοῦν
 ἀπορίσασθαι προσήκει. μάλιστα
 μὲν οὖν περὶ τῆς Πυθαγορεί-
 ων δογμάτων. ταῦτα γὰρ ἃ
 ἰδὲ φωτὸς οὐχ οἷόν τι ἔστι
 γινώσκει.

ΤΟΥ ΙΒ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ΄.

Τὸ δὲ, Ζυγὸν καὶ ἰσότητάς τινος, δι-
 καιοπραγεῖν παρακελεύεται, ὅ-
 τι ἀποριμὰν ἰσότητα καὶ μετρίότητα
 θαυμάσας, καὶ τὴν τελειοτάτην ἀ-
 ριτὴν γινώσκων δικαιοσύνην, ἥς
 συμπληροῖται αἱ λοιπαὶ, καὶ ἥς ἃ
 ἰδὲ τῆς ἄλλων οὐδὲν ὀφείλεις, καὶ οὐ
 παρέρχως αὐτὴν εἶδέναι χρὴ,
 ἀλλὰ ὅτι θεωρημάτων καὶ ἐπι-
 τημονικῆς ἀποδείξεως. τὸτο δὲ
 οὐδεμιὰς ἀλλης ἔχον ἔστι τέχνης
 εἶδέναι, καὶ ἐκείνης, πλὴν μόνης
 φιλοσοφίας τῆς καὶ Πυθαγόρας,
 ἥτις ἐξαρέτως τῆς ἄλλων τὰ μα-
 θήματα ἀπορίμα.

ΤΟΥ ΙΓ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ΄.

Εἰς ταῦτο δὲ φη καὶ τὸ, ἀ-
 ποδιδόναι τῆς οἰκίας, μὴ ἐπι-
 στήναι, Ἐπιστήναι γὰρ μετέρχου-
 νται. καὶ γὰρ τὸτο εἰς φιλοσοφίαν
 ἀπορίπει, καὶ ἥ καὶ τοῦν αὐτοῦ
 πράξεις δηλοῖ τὸ καὶ προλέγει
 τὸ σύμβολον ἰσαρῶς, ὅτι φι-
 λосоφῶν ἐκβαλλόμενος, καὶ
 εἰς αὐτὸν πάντων σωμα-

maximè, ut mens omnium honesto-
 rum in hac vita dux præcèique statua-
 tur. In primis quidem in Pythagoricis
 dogmatibus hoc fieri necesse erit. Nā
 fieri nullo modo potest, ut hæc sine
 luce nullo modo intelligantur.

ΣΥΜ. XIV. ΕΞΡ.

Hoc autem, *Iugum non esse transiēn-
 dum*, iusticiam esse exercendam, & æ-
 qualitatem honore præ cæteris af-
 ficiendam, mediocritatēque admi-
 rabiliter, & iusticiam perfectissimam
 virtutem cognoscere iubet, cuius reli-
 quæ virtutes completivæ sunt, & si-
 ne qua reliquarum nulla est utilitas,
 neque oscitanter eam novisse oportet,
 sed per speculationes & demonstrati-
 onem quæ scientiam paret. Hoc autē
 scire nullius alius artis aut scientiæ o-
 pus est, quàm solius philosophiæ Py-
 thagoricæ, quæ præ reliquis eximie
 disciplinas honore afficit.

ΣΥΜ. XV. ΕΞΡ.

Eodem tēdit & illud, *Peregrinationem
 insinuans iugam, ne revertitor*. Furia
 quippe simul comitatur. Hoc enim sym-
 bolum ad sapientiæ studium adhorta-
 tur, & actionem, quæ suapte sponte
 circa mentem versatur, indicat simul
 & prædicat, manifestè, philosophandū
 esse proponens hisce quasi verbis, se-
 paratè ipsum ab omnibus corporali-
 bus

bus, ἴσῃ; quæ sensib⁹ percipiuntur, rebus, & verè mortis meditationem instituit ad ea, quæ animo ac ratione cognoscuntur, semperque in eodem statu & conditione permanent, per convenientes & consentaneas disciplinas, idque ne respiciendo quidem concedēs. Etenim peregrinatio, mutatio loci est, mors autem animi à corpore separatio est. Eodem modo autem Philosophiz studio verè & sine sensuum sedibus ac corporalibus functionibus puta mente utendum, ut veritas, quæ in ipsis rebus est, comprehendatur intelligaturque; quæ quidē agnita est sapientia esse. Cæterum ubi aggressus sis Philosophari, ne convertitor, neque deorsum trahere ad priora, & quæ tecum connutrita fuere, corporalia. Poenitentia enim multa ex hoc te assequetur, impeditum ad sacras comprehensiones idque ab ea, quæ in corporalibus existit, caligine. Poenitentiam autem Erinnyem transnominavit.

S Y M. XVI. E X P.

Illud verò, *ad solem conversus ne moris*, hoc admonet, nihil animale seu belluinum facere aggredere: sed Philosophare cœlum ac solem intuens, & lux veritatis tibi dux esto, neque etiam unquam memento in Philosophiz studio animo abiecto esse. Ad deos autē & sapientiam per cœlestium rerū con-

τικῶν καὶ αἰσθητῶν, καὶ ὅπως θανάτου μελέτω ποιεῖ, ἐπὶ τὰ νοητὰ καὶ αἰσθητὰ ταῦτα ὥσαύτως ἐχούσα, ἀμύλας περιπατῶν χωρὶν διὰ τῆς ποροσῆς καὶ ὁμιλίαν μαθημάτων. ἀποδομῆς μὲν γὰρ κηλίσσεσις τόπων, θάνατος δὲ ὁ ἀψυχῆς χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ σώματος, ὅτε τις δὲ τὸ φιλοσοφεῖν αἰσθητῶς, καὶ ἀντὶ αἰσθητῶν καὶ σωματικῶν ἐπιχειρῶν, καθαρά τῆς νοῦς χρησθῆς εἰς κατὰληψιν τῶν τοῖς οὐσιν ἀμαθίας, ἥ περ ἐπὶ ἐγγινώσκει σοφία οὐσα. φιλοσοφεῖν δὲ ὀλιβαλλόμενος μὴ ἐπιστρέφου, κηλὶς δὲ καθεύδου πρὸς τὰ πρὸ τῆς ρα, καὶ ἐν σωφροσύνῃ σοὶ διατελέσασθαι σωματικά. μετὰ τοιαῦτα γὰρ ἐκ τούτου πολλὰ σοὶ παρίστανται ἐμποδιζόμενα εἰς τὰς ὑμῖν καταλήψεις ἀπὸ τῆς περὶ τὰ σωματικά ἀγλῆος. τὴν δὲ μετανοίαν εἰνένον μετάνομασθαι.

ΤΟΥ ΙΣ. ΣΥΜ. Α' ΝΑ.

Τὸ δὲ, πρὸς ἥλιον ἐστρέφμενος μὴ ἔρει, ἐκεῖνο παρατίπει, καὶ ἐξ ὧν εἰς ἐπιβάλλον ποιεῖται, φιλοσοφία δὲ τὸν αἰρατὸν ἐρῶν καὶ τὸν ἥλιον φῶς τί σοι ἐδάδουται ἐγγύθι, καὶ κατὰ ἐπὶ ἐκείνου καταπορεύεσθαι ἐν φιλοσοφίᾳ. ἐπὶ τοῦ δὲ καὶ αὐφάνει διὰ τῆς τῆς οὐρανίου ἐπιστά.

ἐπισκέψαι ἀνέρχου. καὶ φιλο-
σοφία ἐπιβαλλόμενος, καὶ τῷ
ἐν αὐτῇ φωτὶ τῆς ἀληθείας
καθαίρων σεαυτὸν, καὶ ἕας
πρὸς ἐπὶ τὴν τοιαύτῳ ἐπιτή-
δεωσιν, θεολογίας τὴν καὶ φυ-
σιολογίας καὶ σφαιρικῶν ἐπι-
γίωσιν αἰτιολογίας τὴν ἑκάστη
πάντα ταῦτα, μηκέτι ζῶν.
δεις τὶ ποιεῖ μηδὲ βροσκή- 10
ματῶδες.

ΤΟΥ ΙΖ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Τὸ δὲ αὐτὸ παραγγέλλει καὶ
Δαδίων θᾶκος μὴ ὑπόμυσ- 15
σι. Οὔ γὰρ μόνον ἐπὶ κα-
θαρτικὸν τὸ Δαδίον, τῷ τα-
χίσι καὶ πλάσι μεθεκτικὸν
ἐστὶ πυρὸς, ὡς περ τὸ λε-
γόμενον θῦον, παρανεῖ μὴ
μυαίνειν αὐτὸ, φασὶ μασμῶ 20
ὑποσοβητικὸν ὑπάρχει, μὴδ'
ἀντιμάχεσθαι τῇ φυσικῇ ἐπι-
τηδεότητι αὐτοῦ μολύνοντα τὸ
μολυσμὸν καλυπτικόν, ἀλλὰ
μᾶλλον μὴ μίσγειν, μηδὲ κα- 25
τακτικῶν τὰ σοφίας ἴδια τὰ
τῆς ζωωδίας. Δαδίον μὲν
γὰρ ὅτι τὴν εὐφύγλαιαν φιλο-
σοφίαν ἀποβαίνει. θᾶ-
κος δὲ ὅτι τὴν χαμαιπνί 30
τίαν τῇ ζωωδίᾳ.

siderationem ascendito. Et sapientiae
studium aggrediēs, & luce, quæ in ipso
est, veritatis, te ipsum repurgans con-
versusque ad istiusmodi studium atq;
institutum, adhæc ad commentationē
rerum divinarum, ad disputationem
rerum naturalium, ad cognitionem
globosorum corporum, & redditionē
causarum, quæ est supra hæc omnia,
neq; amplius quidquam animale nec
belluinum facito.

ΣΥΜ. XVII. ΕΞΡΛ.

Illud quod sequitur symbolum, da-
dion seu alio sedem ne exiergo, idem
admonet. Non enim solū, posteaquā
purgatoria est facula, eo quod celerri-
mi plurimiq; ignis particeps sit, quæ-
admodum id, quod sulphur dicitur,
hortatur illud non esse inquinandum;
cū natura hujusmodi sit, ut in-
quinamenta omnia dispellat. neq; re-
pugnandū esse naturali habilitati ejus,
dum inquinamento conspurcatus,
quod natura iniquationē prohibet;
sed potius non esse coniungenda nec
commiscenda ea, quæ propria sunt sa-
pientiae cum iis, quæ sunt propria can-
tus animalium. Etenim facula propter
claritatem & lucem, qua prædita lucet
philosophiae comparatur. Sedes verò
comparatur, eo quod humilis sit,
zoodia, vel animalium cantui.

T T

SYM. XIIX. EXPL.

Iam illud symbolum, *Gallum alio quidem, ne autem occidito. Luna quippe & solis acer est*: consulit nobis nutriendum & corroborandum esse corpus, & non negligenda esse ea, quæ peritura sunt & corruptioni subiecta, quæ magna sunt indicia mundi unitatis & coagmentationis, simul & nature conjunctionis conspirationisque. Itaque hortatur universi contemplationem ac Philosophiam obviis ulnis suscipiendam esse. Quia enim natura tecta & recondita est de universo veritas, & satis superque investigatu difficilis, interim homini tamen ea quærenda & investiganda erit, idque maxime per philosophiã. Nam ut id fiat per aliud aliquod studium, revera fieri nullo modo potest. Hæc autem parva quædam luminaria ceu faces & scintillas ab natura accipiens, & quasi viaticum mutans ea ceu ignem excitat, & magna reddit, magisque conspicua perillius disciplinas efficit, ideoque Philosophiæ opera danda fuerit.

SYM. XIX. EXP.

Hoc autem symbolum, *Chænici ne infidelo*, aliquis acceperit magis esse Pythagoricum, ex iisdem, quibus supra dictum est, exorsus. Nam quia corporalitate (ut sic dicam) & animalitate, non

ΤΟΥ ΙΗ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'.

Τὸ δὲ, Ἀλεξάνδρῳ φέρεται μὴν, μὴ θύει δέ. μήτηρ γὰρ καὶ ἡλίῳ καθιέρωνται, συμβουλευόμενοι ἡμῖν ὑποφέρειν καὶ σωματοποιεῖν, καὶ μὴ παρορᾶν ἀπολλύμενα καὶ διαφθειρόμενα τὰ τῆς τῆς κόσμου ἐνώσεως ἑ ἀλλήλου-χίας συμπαθείας τὴ καὶ συμ-
10 πνοίας μεγάλα τεκμήρια. ὥστε προφέρει τῆς τοῦ πατρὸς θεωρίας καὶ φιλοσοφίας ἀντιλαμβάνεσθαι. ἐπεὶ γὰρ ἀποκρυφὸς φύσις ἡ περὶ τῆς πατρὸς
15 τῶν ἀλήθειαν, καὶ δοξάσεων ἱκανῶς, ζητητὴς δὲ ὅμως ἀνθρώπων ἑ ἐξιχνάσσει, μάλιστα ὅς φιλοσοφίας. ὅς γὰρ ἀλλοῦ τινὸς ἐπιτηδεύματος
20 ὄντως ἀδύνατον. αὐτῇ δὲ μικρὰ τῶν ἐναύσματα παρὰ τῆς φύσεως λαμβάνουσα καὶ ὡσαιὶ ἐφοδιαζομένη ζωνυρεῖ τὰ αὐτὰ καὶ μεγαθύνη, καὶ ἐναργίστε-
25 ρα διὰ τῆς παρ' αὐτὴν μαθημάτων ἀπεργαζέσθαι, φιλοσοφῆσαι ἀντι-
ἐπὶ γὰρ σωματότητι καὶ ζωῷ
διὰ ἑ

ΤΟΥ ΙΘ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'.

Τὸ δὲ, ὅτι χοίρει καθεῖς ζου, Πυθαγορικώτερον ἐκ
30 δέξαιτ' ἂν τις, ἐκ τῆς αὐτῆς τοῖς ἀνῶν ὁρμώμενος. ἐπεὶ γὰρ σωματότητι καὶ ζωῷ
διὰ ἑ

δια καὶ οὐ χρίναι μετῆτα ἔστι
ἢ ῥοφή, καὶ ἡρέμει μὴδ' ἀ-
μύητος φιλοσοφίας διατίλει.
ἀλλ' εἰς ταύτην σπαντὸν δούς,
ἐκείνου μᾶλλον προνοῶ τῷ ἐν σοὶ
θεοειδές, ὅστις ψυχὴ ἐ πο-
λὺ πρῶτον τῷ ἐν ταύτην οὐδ' ἂν
ῥοφή οὐ χρίναι, ἀλλὰ θεωρεῖται καὶ
μαθήσεται μετέσται.

ΤΟΥ Κ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'.

10

Τὸ δὲ, Γαμψάνυχον μηδὲν
παράξει, Πυθαγορεῖατε-
ρον συμβουλευέει, κοινωνικὸς ἔ-
στι καὶ μεταδοτικὸς, καὶ τοὺς
ἄλλους θεωρεῖται ἐξ παρα- 15
σκύαζι, διδόναι τε ἐ δέχο-
μαι ἀπακοήδους ἐ ἀφθόνως
ἐδίξων. ἀλλὰ καὶ πάντα μὴ
λαμβάνειν ἀπῶνως, διδόναι
δὲ μηδὲν. ἢ γὰρ ἡ γαμψά- 20
νυχον φυσικὴ διοργανώσις λα-
βεῖν μὴ τάχιστα καὶ ῥαδίως
διδιμούργηται. ἀφῆναι δὲ ἢ
μεταδοῦναι οὐκέτι, διὰ τὴν
ἔκτασιν ἀγύλων ὄντων ἡ δὲ 25
νύχων. ὅτι ῥοπὸν καὶ αἱ κραά-
ται σφύρασιν, ἐπισπᾶσθαι μὴ
τάχιστα, ἀφῆναι δὲ διχερῶς. οἱ μὴ
τις ἀρὰ ἔσθ' ἐπικλήνη αὐτὰς ἀνα-
τρέφων, προσαρτηθεῖσιν δὲ ἢ 30
μὴν ὑπὸ τῇ φύσει ἡ γαμψά-
νυχον αὐτὴ διδῶμεν ἢ ἐ δέχομε-
θα καὶ τὸν κοινωνικὸν λόγον,

autem Choenice metienda est nutritio,
ne quiescito, neq. vitam traducito im-
peritus & non ininitatus Philosophia.
Sed ei omnino te dedito, ei potius, qui
in te divinus est, nimirum animo pro-
vide. Et multo prius, quæ in animo est
mentis rationem habe, quorum nutri-
mentum non Choenice, sed contem-
platione & disciplina accipitur.

S Y M. X X. E X P.

Illud, nihil coru, quod curvos ungues
habet, nutritio, consulit aliquid, quod
magis est Pythagoricum, esto famili-
aris & lubens cum alijs, in primis que
amicis communicato & clargitor, &
reliquos mortales, ut tales sint, prepa-
rato, & dare atque accipere sine pravis
moribus atque affatim consuefcens.
Verum ne omnia accipiant inlatiabi-
les, nihil autem dent. Naturalis enim
constructio & apparatus curvos un-
gues habentium effectus est, ut celerri-
me & facile accipiant: ut aut dimittant
& cum alijs communicent, non æque,
propter instantiam & contentionem,
unguibus existentibus incurvis. Quæ
admodum etiam Crangæ natæ sunt
ad arrahendum quidem celerime,
difficiliter autem remittendum. Nisi
quis igitur super eas incubuerit rever-
tens, manibus nobis à natura appensis,
ut per illas demus simul & accipiamus,
etiam orationem communicantem,

T T 2

& digitis simplicibus & non incurvis
 ipsis agnatis, non imitandū in talibus
 ea, quæ curvos vngues habent, alio
 modo ab creatore fabrefacta: sed po-
 tius inter se mutuo communicandū
 & participandum adhortantes ad istu-
 usmodi, quale ab ipsis, qui rebus nomi-
 na inposuerunt, spectatū est, qui dex-
 tram manuum nominarunt honora-
 biliorem, non solum ab eo, quod acci-
 pias, sed etiam ab eo, quod sit compre-
 hensibilis in communicando. Iustē i-
 gitur agendum est. Ideoq; verò etiam
 Philosophandum. Siquidem retribu-
 tio quædam & remuneratio est iustitia
 remunerans permutatione, quod su-
 per est, & quod deest.

S Y M. XXI. E X P L.

Illud verò, *in via ne scinduo*, significat
 vnum quidem veritatem, mendaciū
 verò esse multiplex. Ex eo autem ma-
 nifestum est, unumquodq; planè sim-
 pliciter dici, si quidem sanè dicatur. A-
 liud verò non unumquodq; infinitis
 modis. via verò philosophia esse vide-
 tur. dicitur igitur, elige illam Philosophi-
 am, camq; ad Philosophiam viam, in
 qua non sit scissio, neque in qua con-
 tradictoria dogmata stabiliat, sed con-
 stituta & eadem sibi ostendet confir-
 mata efficace sciētia per disciplinas ac
 contēplationes, quod est, *Pythagorici-
 co modo philosopharis*. At potest hoc fa-

Ε τῶν δακτύλων ἑπὶ τῶν πο-
 τῶν οὐκ ἀγκύλων αὐταῖς προσ-
 πιφυκτότων, οὐ μιμητέον ἐν
 τοῖς τοιοῦτοις τὰ γαμψώνυχχα, ἐ-
 5 τέρῳ ἑξ ὅπου δημουργηθέντα ὑπὸ
 τοῦ πλάσματος, ἀλλὰ μᾶλλον
 κοινωτέον ἀλλήλοις, ὥστε μεταλα-
 πείον, προξοπομείους εἰς τὸ τοι-
 οῦτοι ὑπ' αὐτῶν τῶν τὰ οἰόμε-
 10 τα τιθεμένων, οἱ τὴν δεξιάν τῶν
 χειρῶν ἐν τιμωτέρας ἀνόμεσαν.
 οὐ μόνον ὥστε τὸ δέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ
 ὥστε τὸ δεικνύειν ὑπάρχον ἐν τῇ με-
 ταδιδόναι. δικαιοπραγητέον ἄρα.
 15 ὁ δὲ δὲ τῆς φιλοσοφίας. ἀμειβή
 γάρ τις καὶ ἀνταπόδοσις ἡ δικαιο-
 σύνη τὸ πλοῦσάρον καὶ ἑλλειπὲς ἀν-
 ταποδιδούσα δι' ἀντιδωσέως.

T O Y Ka. S Y M. A' N A'.

20 Τὸ δὲ, ἐν ὁδῷ καὶ ἡγεῖ, δηλοῖ,
 ὅτι τῶν μὲν ἀληθῶς, σωφροσύνῃς
 δὲ τὸ ψεύδους. δῆλον δὲ ἐκ τῶ, τὸ
 μὲν τιτῆσαι μοναχῶς λέγεσθαι,
 25 ἐπερὺμας λέγοντο. τὸ δὲ τι οὐχὶ
 ἑκάστοις ἀπειροῖς ἑξ ὅπου. ὁ δὲ δὲ
 ἡ φιλοσοφία δοκεῖ εἶναι. λέγει οὖν
 ὅτι αἰροῦ φιλοσοφίας ἐκείνου, ὥστε
 ὅτι φιλοσοφίας ὁδὸν, ἐν ᾗ οὐ κα-
 30 σίς, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ἀντιλεγόμενα δογματι-
 σίς, ἀλλὰ ἐξ ὧν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐαυ-
 τοῖς ὥστε εἰς ἐπιστημονικὴν βίβαν-
 ωθέντα διὰ μαθημάτων καὶ θεω-
 ρίας, ὥστε, Πυθαγορικῶς φιλοσο-
 φεῖ.

φθ. δύνανται δέ. κ' ἐπειδὴ ἡ δὴ
 τῇ σωματικῶν κ' αἰσθητῇ χα-
 ρούσα φιλοσοφία, ἣ οἱ νεώτεροι
 κατακέρως χρῶνται, κ' τὸν θα-
 ὄν, κ' τὰς ποιότητες, κ' τὴν ψυ- 5
 χὴν, κ' τὰς ἀρετὰς, κ' ἀπλῶς
 πάντα τὰ ἐν τοῖς οὖσιν αἰτία κυ-
 ριώτατα, νομίζοντες σῶμα εἶναι,
 ὑπολίσθητός ἐστι τὸ εὐαγέριον,
 κ' δηλοῦσιν οἱ τῇ δοκούντων τι 10
 λέγειν περὶ αὐτῆς ποικιλώτατα
 ἐπιχειρήσας. ἡ δὲ τῇ σωματικῶν
 κ' νοητῇ ἀλλων τὴν κ' αἰδίων τὴν
 προχώρισιν παριουμένην τῶν τε α-
 ἰ κ' τὰ αὐτὰ κ' ὡσαύτως ἐχόν- 15
 των, κ' οὐδέποτε, ὅσοι ἐπ' αὐ-
 τοῖς, φθορὰν ἢ μεταβολὴν ἐπι-
 δεχομένην ὁμοία τοῖς ὑποκειμέ-
 νοις ἀδιαπλωτός ἐστι κ' ὑσαθὴς
 ἐδραίας κ' ἀκλινούς. ἀποδύει- 20
 ως δημιουργός. συμβουλεύει τοῖς
 νῦν ἡμῖν τὸ παράγγελμα, ἐ-
 πειδὲν φιλοσοφῶμεν κ' τὴν δη-
 λουμένην ὁδὸν αὐτῶν, φεύγειν
 μὲν γὰρ τῶν σωματικῶν κ' πο- 25
 λυχιδῶν τῆς ἐπιβουλῆς κ' ἀπο-
 δοχῆς, προποικεῖσθαι δὲ αὐ-
 τῇ τῇ τ' σωματικῶν οὐσίᾳ, τῇ οὐκ
 ἔστιν ὅτι οὐχὶ ἑαυτοῖς ὁμοίων
 διατελούντων, διὰ τὴν ἐνυπαρ- 30
 χουσαν αὐτοῖς φύσιν ἀλλήλων κ'
 ἀδιαπλωσίαν.

cere. Et quia Philosophia, qua ju-
 niores ad satietatem utuntur, quæ per
 corporalia atque ea, quæ sensu perci-
 piuntur, pergit, & Deum & qualita-
 tes & animum ac virtutes, simpliciter-
 que loquendo, omnia, quæ in rerū na-
 tura sunt, causarum momenta maxi-
 me præcipua, corpus esse existimant,
 proclivis ad lapsum & conversu facilis
 & confutabilis est: ac ostendūt illi, qui
 videntur aliquid dicere de ea diversis-
 simè, aliquos conatus. Verūm illa phi-
 losophia, quæ non est rerum corpora-
 lium, quæq; in rebus sita est, quæ men-
 te percipiuntur, nec versatur circa ma-
 terias, simulque in rebus consistit æter-
 nis, progressum efficiens tum eorum,
 quæ semper circa eadem & consimi-
 liter se habent, & nunquam, quantum
 in ipsis situm est, corruptionē vel mu-
 tationem recipiūt, subjectis similia, ea,
 in quā, Philosophia firma immunisq;
 à lapsu & stabilis est artifex, stabilis &
 immobilis demonstrationis. Præceptū
 igitur hoc nobis cōsulit, posteaquā Phi-
 losophemur, & ostensā viam perficia-
 m⁹, ut insidias corporaliū, & eorū, quæ
 in multas partes scissa sunt ac susce-
 ptionem refugiamus. Ipsam enim fa-
 miliariter adiungi corporum substan-
 tiæ, cui nunquā similibus sibi ipsis vi-
 ventibus licet adiungi, propter eam,
 quæ ipsis à natura adest, veritatem, &
 quæ ab lapsu libera est, stabilitatem.

SYM. XXII. EXP.

Illud symbolū, *birundinem cetero ne accipito*, consulit, animo ignavum & non continenter laborum amantem, neque; sectæ principem constantem ac scientē ad dogmata tua ne suscipito, requirētia continentem atque intentissimam attentionem & laborum tolerantiam, propter transmutationem, & involucta variatū, quæ in ipsis sunt, disciplinarum. Vitur autem imagine sordidæ & intercisione temporum, hिरundine; quod anni hæc pars aliqua nobis adveniat, & quasi ad exiguum temporis spaciū apud nos quasi hospitetur, plurimo autem tempore ab nobis abcedat, & conspici a nobis nequeat.

SYM. XXIII. EXP.

Iam illud, *annulum ne gestato*, consequenter accipimus in admonitionem ex placito Pythagorico, hoc pacto. Postquam vinculi more annuli circumdati sunt gestantibus. Annulus hoc proprium habet, ut non praefocet, neque ullo incommodo afficiat, sed atque quatenus coaptet, & afficiat perinde, ac si agnatus & domesticus foret. Tale autem vinculum etiam corpus anime existit. *Annulum* igitur, *ne gestato*, verē

ΤΟΥ ΚΑ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'.

Τὸ δὲ, Χελιδὼνα οἰκίᾳ μὴ δέχου, συμβουλεύει ῥαθυμον καὶ μὴ δινηκῶς φιλοπονοῦντα, μήδ' ἐπίμοροι αἰρετὶς πη εἰ γνώριμον εἰς τὰ δόγματα τὰ τὰ σὰ μὴ βλαδέχου. διόμενα συνεχῶς καὶ εὐτωνώτα της ποροσχῆς, καὶ φειροπῶναι 10 διὰ τῆς ἐν αὐτοῖς ποικίλων μαθημάτων ἑξαλλαγῇ καὶ περιπλίκειαι. εἰκόνα δὲ ῥαθυμίας καὶ ἐγκοπῇ χρόνῳ χελιδὼνα κίχρηται, ὅτι μέρος τι τῆ ἐν 15 αὐτῇ, αὐτῇ ἐπιφοιτᾷ ἡμῖν καὶ ἀσπῆς ἐπὶ ἐνδοῦται πρὸς βραχὺν καιρὸν. τὸ δὲ πλεῖστον ἀφίσταται καὶ ἀφανὴς ἡμῖν ὑπάρχει.

ΤΟΥ ΚΑ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'.

Τὸ δὲ, δακτύλιον μὴ φόρει, ἀκολουθῶν τῷ Πυθαγορικῷ ἀρίσκοιτι ἔλομεν εἰς τὴν παρὰ κλησιν, οὕτως. ἐπεὶ δεισμὸς ἐν πᾶσι περιτίθεται τοῖς φοροῦσιν. ὁ δακτύλιος ἴδιος ἔχει τὸ 25 μὴ ἄγχειν, μήδ' ἀκαουχεῖν, ἀλλὰ πᾶσι ἀρμυρίζει, καὶ προσφυῶς ἔχει. δεισμός δὲ τοιαύτος τις καὶ τὸ σῶμα τῇ ψυχῇ ὑπάρχει. τὸ 30 αὖν δακτύλιον μὴ φόρει, ἀκολουθῶν φιλοσοφῶν ὡς ἀληθῶς, καὶ χαρίζε τῷ περιλειμένῳ δεισμοῦ τῇ

μοῦ τὴν ψυχὴν. μετέτι γὰρ θα-
νάτου, καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀ-
πὸ σώματος ἢ φιλοσοφία. τὴν
δὲ Πυθαγορικὴν μέτιδι σω-
δῆ μεγάλη τὴν ἀφιστάσασθαι ἐαυ-
τὴν διὰ τῷ νοῦ ὑπὸ σωματι-
κῶν πάντων, καὶ περὶ τὰ νοη-
τὰ καὶ αὐτὰ διὰ τῆς θεωρητι-
κῶν μαθημάτων καταργησιμῶ-
ν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ παντὶ τὰ
ἀμνηστία, καὶ ἀνθυλά καὶ
πωλυσιέργα τῷ φιλοσοφεῖν σαρκὸς
ἀχολήματα, φοβὰς τε ὑπερβάλω-
λυσας, καὶ πληθώρας ἀκαίρους δι-
μῶς ὁρῶν τὸ σῶμα καὶ λαμβαν-
νύσας, νοσοκομίας τε καὶ ἀχολίας
ἀδιαλείπτως ἐμποιοῦσας.

ΤΟΥ ΚΕ. ΣΥΜ. Α' Ν' Α'.

Τὸ δὲ, Θεὸς τύποι μὴ ἐπίγλωφ-
δακτυλίω, καὶ τὴν πορταχθείσαν 20
ἐννοίαν πορροπὴν χρηταί τοιαῦ-
τε, φιλοσόφει, καὶ ἀσώματους πορ-
ρωατοὺς ἡγοῦσθους ὑπαρχειν. τὸ
γὰρ κυριώτατον ῥίζωμα τῆς Πυθαγο-
ρικῶν δοξμάτων, τουτί ἐστι καὶ 25
πάντα σχιδόν ἡρτῆσαι, καὶ ὑφ' οὗ
μέχρι τέλους πορτύνεται. μὴ νό-
μιζον δὲ μορφαῖς αὐτοῦς καὶ χρητῶν,
δοσὶν εἰς σωματικά. καὶ δὲ πορ-
δοχέσθαι ὑποσάφ' ὑλικῇ, καὶ εἰς 30
δοσὶν ὑλικῇ σωματι, ὡς περὶ τὰ
ἀλλὰ ζῶα. αἰδὲ δακτυλίοις ἰσχυρῶ-
ν ἰδὲ δὲ σὺν δὲ αὐτῇ δακτυλίου

vinculo. Philosophia quippe medita-
tio mortis est; & separatio animi ab
corpore. Magno igitur studio hanc
Pythagoricā Philosophiam accedito,
quæ se ipsam per mentem ab omnib⁹
corporalibus segregat, & circa ea, quæ
mente percipiuntur, & materiæ exper-
tia sunt, per disciplinas contemplativas
occupatur: sed & tua peccata in diver-
sum retrahentia, & opera prohibentia
ad Philosophandū destrue, carnis oc-
cupationes, atque nimias ciborum in-
gurgitationes, repletionesque intem-
pestivas vinculi instar corpus compre-
hendentes, & morborum agmina ac
negotia sine intermissione ingeneran-
tes.

ΣΥΜ. XXIV. ΕΚΡ.

Hoc verò, *Dei formā & imaginem an-
nulo ne insculpto*, juxta sententiam præ-
dictam adhortatione utitur talī, Philo-
sophare, & ante omnia deos ducito in-
corporeos esse. Nam hoc symbolum
præcipuum præ cæteris Pythagorico-
rum dogmatum seminarium est, hoc
est, ex quo omnia penè coaptata sunt,
& à quo usq; ad finem firman-
tur. Ne
puta verò eos formis, quæcumq; sine
corporales, usq; esse, neq; recipere ma-
teriali substantiā & corpore, quasi mate-
riali vinculo, quemadmodum reliqua
animalia. Sculpturæ verò quæ sunt in
annulis, vinculum per ipsum annulū

in-

indicant, & corporalitatem speciemq;
sensu comprehensibilem, & quasi cu-
juspiam ex animalium parte speciem
aspiceret per sculptum aspectum, ab
quo separandum præcipue est genus
decorum, tanquam quod sit æternum
& sola mente comprehensibile, idem
eodemq; modo semper sese habens.
quemadmodum in oratione de deo
proprie plenissimeq; quasi de arte dis-
scribitur.

SYM. XXV. EXP.

Iam hoc symbolum. *Apud lucernam in
speculo faciem ne contemplare*, ut magis
Pythagoricum consulit illud, Philo-
sophare, non accurrens, non imagina-
tionibus, quæ sub sensus cadunt, quæ
quidem lucem aliquam ad compre-
hensiones efficiunt. Siquidem lucernæ
formam habet, & nequaquam natu-
rale neque verum est: sed potius simi-
lis est facultatibus quæ scientiam effi-
ciunt, quæque in mente & cogitatio-
ne versantur, ab quibus splendidissima
quædam puritas, & quæ à lapsu remo-
tissima est, in animi oculo constituitur
ex universis, quæ mentis sunt & mente
percipiuntur, itemque ex horum con-
templatione, non autem ex corpora-
libus & sensui subjectis. In continenti
quippe ea fluxu et mutatione esse, fre-
quenter indicatū est, nullo modo sta-
bilia et eadem, sibi que similia existere,

ἐμφαίνουσι, καὶ τὴν σωματικὴν
τὸτε αἰσθητὸν εἶδος, καὶ
ὡς αὖ ἐν τῷ τῶν ἐπιμέρους
ζώῳ διὰ τῆς λυπρῆς προσοψίας,
ἥς χωρεῖσιν μάλιστα τὸ τῶν
θεῶν γῆϛ, ὡς αἰδῶν τε
καὶ νοητὸν, καὶ κατὰ τὰ αὐ-
τὰ, καὶ ὡσαύτως αἰεὶ ἔχει.
ὡς ἐν τῇ περὶ θεοῦ ιδίᾳ.
10 καὶ πληρέστατα τεχνολογῶται.

ΤΟΥ ΚΙ. ΣΥΜ. Α' ΝΑ'.

Τὸ δὲ, περὶ λύχνου μὴ ἐ-
σοπρίζου, Πυθαγορικώτερον
συμβουλεύει, τὸ, φιλοσόφει,
15 μὴ προσβέβηκον, μὴ ταῖς κατὰ
αἰσθησιν φαιτασίαις, αἱ τι-
νις φῶς μὲν τι περὶ τὰς κα-
ταλήψεις ποιοῦσι. λυχνόειτε
μὲν τοι, καὶ οὐχὶ φυσικῶν,
20 οὐδὲ ἀληθῆς, ἀλλὰ μάλλον
ταῖς κατὰ τὸ νοητικὸν ἐπι-
σημονικαῖς; ἀφ' ὧν λαμπρο-
τάτη τις εὐαγρία, καὶ ἀδιαπ-
λαιστος περὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὅμι-
μα συωσιταί, ὅς ἀπάντων τ'
25 νοημάτων καὶ νοητῶν, ἐστὶ πε-
ρὶ ταῦτα θεωρίαι, ἀλλ' οὐκ ἐν
τῶν σωματικῶν ἐκ αἰσθητῶν. ἐν
συναρτήσει γὰρ ταῦτα μέσσι καὶ
μεταβολῇ πολλαχῶς ἠδυνά-
30 θη, κατ' οὐδένα ἔσπον μόνιμα
καὶ ταῦτα αὐτοῖς ὑπάρχοντα,
ἵνα καὶ

ἡ καὶ βεβαίαν ἐπιστημονικὴν τε
ὑπομείνη κατάληψιν καὶ ἐπίγνω-
σιν, ὡς ἐκεῖνα.

Τὸ δὲ, Περὶ θεῶν μηδ' ἔν
θαυμάσιον ἀπίσαι, καὶ περὶ
θεῶν δογματῶν, ἀπορρίπτει με-
τίσαι καὶ κλῆσθαι ἐκεῖνα τὰ μα-
θήματα, ἀοὺκ ἀπιστίας. οὐκ ἔστι
περὶ θεῶν καὶ περὶ θεῶν δογμάτων,
ἔχων τὰ μαθήματα, καὶ τὰς ἐπιστη-
μονικάς ὑποδείξεις.

ΤΟΥ ΚΣ. ΣΥΜ. Α' ΝΑ.

Τὸ δὲ, Ἀχέτω γέλωτι μὴ
ἔχουσαι, δηλοῦν κρατεῖν τῆς πα-
θῆς. ὑπομείνουσι δὲ σαυτὸν 15
τοῦ ὁρθοῦ λόγου, μή τι ἄρα ἐν-
τυχίαις ἐπικρατοῦ, μή τι συμ-
φοραῖς συνταπνοῦ, ἐν οὐδε-
τέρῳ καταβλήῃς ἔσθαι ὑπολο-
γούμενος. τὸν δὲ γέλωτα ὑπὸ 20
πάντων τῶν παθῶν πτόμασθαι,
ὅτι λόγιος μάστιξ σφραγὶς κα-
τὰ τὴν, ὡς περὶ τι ἐπὶ ἀνθρώπου ἐ-
παρχῶν καὶ ἐπὶ φλογμα μίχρει
προσώπου τῆς διαφύσεως. 25
ἵστας δὲ παραγγέλλει, ἐπειδὴ
ἀνθρώπου ἴδιον ὡς τὰ ἄλ-
λα ζῶα, εἶπας. ὁρίζοντες γοῶν
τινες ζῶσι αὐτὸ γλαυκὸν ἐξ, δη-
λοῦται ὑπὸ τῆς παραγγέλλου, 30
τὸ μὴ ἐπιμύθως καὶ ἀντιβλήτως ἵ

ut etiam firmam scientemque appre-
hensionem & cognitionem, quemad-
modum illa, sustineat.

Symbolum illud, *de diis neque divinis*
oraculis nihil eorum, quæ admirabilia, fi-
dem derogato, admonet ad eas & cō-
parandas esse illas doctrinas, quibus
non sis fidem derogaturus. Nullo mo-
do de diis & de divinis dogmatibus
habeas disciplinas, & scientificas de-
monstrationes.

ΣΥΜ. XXVI. ΕΞΡ.

Illud verò, *Risum incontinenti non conu-*
scior. ostendit affectiones esse vincēdas.
Tibi verò ipsi rectam rationem in me-
moriam reducito, neque secunda for-
tuna infleris neque calamitatibus ani-
mo collabaris frangarisque, in neutro
cogitationē mutationis reputans. Ri-
sum verò præ omnibus affectibus no-
minavit, quod solus maximè conspi-
cūe significatur veluti quiddam, quod
in eo sit floridum & inflammatio usque
ad faciem affectus & constitutionis.
Fortassis autem admonet, quia homi-
nis risus hic proprius est, præter reli-
qua animalia. Desiniunt igitur quidā
ipsum animal esse, quod ridere possit.
Ostenditur ab præcepto non constan-
ter, & non nisi obiter et hospitum in-
stax humanitati immorare: sed limi-

tationem Dei pro virili compara philosophando, & hoc idiomate linguæque proprietate hominū clam te subducens, et præferens id, quod cum ratione conjunctum est illi, quod risibile ponitur in discrimen & differentiam cum reliquis animalibus.

SYM. XXVII. EXP.

Illud, in sacrificiis ungues ne præcidito, de amicitia præceptū est et admonitio domesticorum enim et nos sanguine contingentium alii quidem genere proximo sunt fratres & nati et parentes, similes partibus seu membris nostris, quibus ablati præbent non mediocrem dolorem & mutilationem, veluti digiti, manus, aures, nasus, et his similia. alii verò ex multo intervallo nos attingentes et quasi accolentes, veluti sobrinorum patruorumque filii, affinium soboles, vel tales aliquot assimulantur nostrum cuiusque partibus, quibus præfectis nullus dolor adest, perinde ac crinibus, unguibus & similibus præfectis. volens igitur illos cognatos indicare alio tempore neglectos tibi eos per defectionem, vel elationem, unguibus usus est, dixitque ne abijcito omnino illos, sed sive sacrificiis, sive etiam alio aliquo tempore neglectos tibi ipsi cos adducito et domesticam familiaritatem recognovato.

ἀνθρώποις ἔμμενε, ἀλλὰ μὴ μῆσιν τοῦ καὶ τὸ δουρὸν καὶ φιλοσοφῶν, καὶ τὸ ἰδιώματος τέλει ἢ ἀνθρώπων ὑπεκχωρῶν προκρίνων τὸ λογικὸν τὸ γλαυκῆς εἰς διάκρισιν καὶ διαφοράν πρὸς τὰ λοιπὰ ζῷα.

ΤΟΥ ΚΕ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Τὸ δὲ, παρὰ θυσίᾳ μὴ ὀνυχίου, 10 ζου, περὶ φιλίας ἔστι προφητικόν. ἢ καὶ οἰκίαν καὶ προσήκοντων ἡμῶν ἔσται αἵματος, οἱ μὲν ἔγγιστα γένους εἰσὶν ἀδελφοί, καὶ τέκνα, καὶ υἱοὶ, οἰκότες τοῖς μέρεσιν ἡμῶν, ἀπὸ 15 ἀφαιρηθέντα ἀλγῆμα ἢ πυχρὸν παρὰ καὶ κολύεσθαι, οἷον δάκτυλοι, χεῖρες, ὦτα, ῥίνα, καὶ ὅμοια. οἱ δ' ἔξ ὑποστήματος πολλοὺ προσοικεῖται, οἷον ἀντιπαῖδες ἢ παρὰ δ' ἀδελφῶν γαμβροὶ καὶ οἱ τοῦ 20 τοῦ τίνος οἰκίσαι ἐκείνου ἡμῶν τοῖς μέρεσιν, ὡς τιμνωμένως ἀλγῆμα οἱ δὲ μὴ αἰσθάνονται, οἷον θεία, καὶ ὀνυχὶς τοῖς ὁμοίοις βουλόμενος 25 ὡς ἐκείνους τὴν σφαιρῶν δηλώσει τὴν περὶ τὸ ἄλλον χρόνον ἡμελημένους διὰ τὴν ἀπόστασιν, τοῖς ὄνυχιν ἐχρήσατο, ἔπειτα, μὴ δοταίθισο πατράσιν τέττες, ἀλλ' εἴ τι 30 θυσίᾳς, ἢ καὶ τὰ ἄλλα χρόνῳ παρεμνησθέντας προσάγαγε ὑπὲρ σου τῶν, καὶ αἰαίου τὴν οἰκίαν ὀνυχῶν.

ΤΟΥ Κ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

SYM. XXII. EXP.

Τὸ δὲ, δεξιὰν μὴ συντελεῖν
 αἰετὶς βαλε, μὴ ὅριον παδῶς, φη-
 σί, δεξιὰν, τοῦτο μὴ ἀνάστα,
 μὴ δὲ ἀνιμῶν ἐπιχειρεῖ δεξιὰν ὅρι-
 ὦν τοῖς ἀνεπιτηδείοις ἐαυτοῖς
 τοῖς ἐπὶ δὲ διὰ παρὰ δυνάμεων
 καὶ διδασκαλῶν, ἀπὸ πολλῶν χρησ-
 δοῦν μαθητῶν ἀξίους ἐπὶ τῇ μετα-
 λαβεῖν ἡγεμασίας τῇ καὶ συντα-
 κῶν σιωπῆς, ἐπὶ ἄλλης βασιλείᾳ,
 *μόνος δίδεται.

ΤΟΥ Κ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

SYM. XXIX. EXP.

Τὸ δὲ, σφραγίσαντος ἑαυτοῦ
 σφραγίσαντος αὐτὸν, ἐπὶ τὸν σφρα-
 γίσαντος, τὸν παραγέλλει, ὅτι φι-
 λοσοφῶν ἐπαβαλλόμενος νοητοῖς,
 λοιπὸν καὶ ἀσώματοις προσοικεῖ
 σφραγίσαντος. ἐν τῷ οὖν τῷ ἀμαθίᾳ ὑπ-
 νη καὶ νοητοειδῶς σκότους ἑαυ-
 τῷ ἀμαθίᾳ μὴ ἐν σφραγίσαντος
 σφραγίσαντος, εἰς τὸ φηλοσοφί-
 ας ἡμεροειδῆς, ἀλλὰ πάντα τὰ
 τῷ ὑπὸν αἰνῶν ἰχνη τῷ μήκει τῆς
 σφραγίσαντος ἐκκαθαίρει καὶ ἑαυτῷ.

ΤΟΥ Α. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

SYM. XXX. EXP.

Τὸ δὲ, καρδίαν μὴ βῶν, ση-
 μαίνει τὸ μὴ δεῖν τὴν ἔννοιαν
 τῆς αἰσθητοῦ καὶ τῆς συμπνοίας
 διασπᾶν. καὶ ἐπὶ μᾶλλον τὸ,
 καὶ ἰδοὺ βδελύσσεται, ἀλλὰ

Illud symbolū, *dextrum ne cuius fa-
 cile injicito*, ne præbe facile, inquit, dex-
 tram, hoc est, ne abstrahe, neque dex-
 tram conare subvèhere, præbens ini-
 doncis & ineptis et sacris non initiatis
 & prophanis. Adhæc verò per disci-
 plinas simul & doctrinas non multo
 tempore exploratis, ut digni reputen-
 tur esse, quo participes fiant simul et
 temperantiz et quinquennii silentii, &
 reliqui experimenti, dextra vix datur.

Illud aut, *stragulis surgens ea convol-
 vito*, & *figuram vel vestigium confundi-
 tu*, hoc moneat, quod philosophari ag-
 gressus in posterum iis, quæ mente &
 cogitatione percipiuntur, itæque in-
 corporea sunt, te ipsum familiare red-
 dito. Itaque ubi ex somno inscitia, &
 tenebris nocti similibus exsurrexeris,
 nihil corporeum tibi ipsi simul attra-
 he ad lucem sapientiz studii, quæ dici
 similis est, sed omnia vestigia illius so-
 ni expurga atque ex memoria tua ex-
 tere.

Illud verò, *cor ne edico*, significat non
 oportere unitatem totius & conspira-
 tionem convellere. Atq; etiam num
 potius innuit hoc, ne cō invidus, sed

humanus & familiaris. Ex eo verò adhortatur Philosophandū esse. Ex sciētiis enim atq; artibus sola Philosophia alienis bonis non invidet, nec ob ea dolore tangitur, neque gaudet in malis proximi, cum natura cognatos ac familiares & similiter affectos cōmuniterq; subiectos consecuta fuerit, omnesq; homines similiter habentes, futurum improvisum declarans, quocirca eos præcipit esse tales, ut cōmiseratione tangantur, seque mutuo amant ac diligant, quemadmodum cōvenit animali, quod verè & cōmunicans & ratione præditum est.

S Y M. XXXI. E X P.

Huius verò simile est & illud, *οὐκ ἐστὶν ἡμῶν τὸ κοινόν*. Etenim hoc ipsum instrumentum est sapiendi longè præstantissimum, unde ratio existit, qua regimur. Indicat igitur non oportere res probè iudicatas & disciplinas conviciis dilacerare, neque arrodere. Pulchrè itaque fuerint consulta, quæ cum animo atque accuratè considerata fuerint, idq; principe ratione animi adhibita, eodem planè modo atque illa, quæ scientia jam comprehensa sunt. Non enim per instrumenta formæ animi ratione carentis, hoc est, per cōr & jecur: sed per puram partem animi rationalem talia spectata sunt. Quapropter inconsiderata stultitia est illis

φιλάνθρωπος καὶ κοινικός. ἐκ δὲ τούτου φιλοσοφεῖν παραινέει. μὴν γὰρ αὐτὴ ἐπιστημὴ καὶ τέχνῳ οὐτε ἐπιλυτεῖται, ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, οὐτε ἐπιχαιρεῖ κακοῖς τοῖς πείλαι, ἀτε φύσιν συγγενὴς καὶ οἰκίους ὁμοιοπαθεῖς, καὶ ἀντὶ τούτου καί μάλιστα ἔχθραι τοῖς ἀνθρώποις πάντας ὁμαλῶς ἀποφαίνουσα, διότι περ συμπαθεῖς ἴσθαι καὶ φιλαλλήλους παραγγέλλει, κρινωνικὸν δὲ αἰσ ἀληθῶς καὶ λόγικόν ζῶον.

ΤΟΥΤΟ ΛΕ. ΣΥΜ. Α' ΚΑ',

Τούτῳ δὲ ὅμοιον καὶ τὸ, ἐγγύφalon μὴ ἴσθαι, καὶ γὰρ αὐτὸς οὐτος ἡγεμονικὸν ὅστις τὴ φρονεῖν ὁρῶναι. αἰνίττει αἰονῶς οὐ δεῖ καλῶς βεβουλόμῃνα πράγματα καὶ δόγματα διασιλαῖν, μηδὲ διαδύκειν. καλῶς δ' αὖ εἴη βεβουλόμῃνα τὰ διὰ φρονῶν, καὶ τὰ κατ' αὐτὸ τὸ τοῦτο ἡγεμονικοῦ σωσιπιμῃνα ἴσον τῷ ἐπιστημονικῷ. οὐ γὰρ διὰ τῆς τῆς αἰσθητικῆς ψυχῆς ἔδουε ὁρῶναι, καρδίας καὶ ἥπατος, ἀλλὰ διὰ τῆς καθαροῦ τῆς λογιστικῆς τὰ τοιαῦτα ἰσχυρά. διότι περ ἀβεβήκῃ τὸ ἀντιπαραστήσασθαι αὐτοῖς.

ἀνθρώποις. συμβάλλει δὲ μάλλον καὶ
λαβεῖν τὸ σύμβολον τὴν τῆς φρε-
νὸς πύλιν, καὶ τὸ τοῦ νοῦς
προσείχιστον ὄργανον, δι' οὗ
διωρίαν τὸ καὶ ἐπισύμνω, καὶ
τὸ σύμβολον σοφίαν κτάνει-
ται, καὶ ὡς ἐκινθῶς φιλο-
σοφοῦμεν, καὶ μὴ συνείχεσθαι
μὴδὲ ἀφανίζεσθαι τὰ δι' αὐτοῦ
ἔχον.

ΤΟΤ' ΑΒ. ΣΥΜ. Α' ΝΑ.

Τὸ δὲ, ὑποκαρμάτων σῶν
καὶ ὑποσυγχισμάτων κατὰ-
ψαι, λέγει τοῦτο, ἀκατα-
φρόνητα τὰ σύμφυτα μὴ σοί, 15
ἀψυχότερα δὲ πως, ὡς αἰετ-
μιώτερα τὰ ψυχρότερα, οὐ-
τὼ δὲ καὶ ἐπειδὴ φιλοσοφῶν
ἐπιβάλλει προτίμα μὴ τὰ δὲ
ψυχρὰ καὶ τοῦ ἀνδ' αἰσθητῆρ 20
ὡν ὑποδεκνύμενα, δὲ διω-
ρηματικῆς ἐπισήμης, καταφρό-
νει δὲ καὶ καταψύχει τῆς ἀνδ' αἰ-
σθητοῦ φωνῆς δόξανζομένην.
δὲ τῆς συμφορῆς ψυχρῶς πρὸς 25
αἰσθητῆρα, ἢ καὶ ἐπὶ τῷ νοῦ
αἰσθάνεται παραλεπτεῖν.

ΤΟΤ' ΑΓ. ΣΥΜ. Α' ΝΑ.

Τὸ δὲ, Ἐρυθρίον μὲν προσ-
λαμβάνει, φαίνεται πρὸς τὸν 30
τὸ ὀνόματι ἐρυθρολογίαν.

se opponere & quasi referre. Symbolum autem hoc potius habet colendum hunc animorum fontem, atque instrumentum proximum, quo mente aliquid colligimus, & cuius beneficio ipsam speculationem simul & scientiam, & ut summam dicam, sapientiam comparamus, & res ipsa verè philosophamur, & sine quo nec continere, neque ex conspectu auferre, quæ ab ipso fiunt vestigia, possumus.

SYM. XXXII. EXP.

Symbolū verò illud, *Ἐρυθρίον* *ἐκ τῆς* *ἐρυθρίας* *προσέχεται*, hoc dicit, illa faciliè contentumuntur, quæ quidem tecum nascuntur, sed ab animo aliena sunt: quemadmodum perfectiora sunt illa, quæ animo coniunctiora: si etiam posteaquam animum adieccris ad philosophandum, ante omnia quidem cole, quæ per animum ac mentem sine sensuum instrumentis demonstrantur per scientiam speculativam. Consensit verò ac obspice illa, quæ sine mentis lumine videtur nudè per ea, quæ nobiscum nata sunt, sensualia, quæ nequaquam paria sunt, ut aliquantulum mentis æternitatem.

SYM. XXXIII. EXP.

Illud, *Ἐρυθρίον* *νεφελίον*, videtur ad quidam nominis. Erymologiam.

collatum esse. Etenim inverecundum & impudentem hominem ne suscipi-
to, vel è contrario, stolidum & attoni-
tum, & ubique ac quaque in re supra-
modum erubescens & animo col-
lapsedum & ab mente & firma cogitati-
one. Ideoque scabimur intelligitur illud,
Ipsa talis nē esto.

SYM. XXXIV. EXP.

Illud autem, *Olla vestigium ab cingra, ne compareat, collito*, significat confusioneis & densitatis, quod est corporaliū, & quæ sensibus percipiuntur, demonstra-
tionum obliuiscendum esse ei, qui a-
nimū adjicit ad philosophandum, utendum verò esse potius demonstra-
tionibus, quæ mente percipiuntur.
Cinis vero loco pulveris istius, qui est in abacis, accipitur, in quo demonstra-
tiones simul absolviuntur.

SYM. XXXV. EXP.

Congredior autem tuos, que autem habes, ne congregas ad tuos, prociandoi. Non
fœminæ dicit, sed sœtæ ac philoso-
phæ, cui est multum, quod corporale
sit, & deorsum ferens in gravitatem.
Omnium enim eorum, quæ in terra
sunt, gravissimum est aurum, & quod
persequitur lationem eam atque o-
nus, quod in medium sese fert, quod

πονησάτω vero vel commiscere, non

λὰν συμβιβλῆσθαι. ἀπηνυθίσας
κῶτα γὰρ καὶ ἀναγκυρὸν μὴ ἐπιδέ-
ξαι αὐθροπον, ἢ ἐκ τῆς ἐναντίας
καταπλήξαι, ὥς ἐκ παλαιῆ καὶ
καθ' ἑαυτὴν ἐνυθισμένη καὶ ταπεινέ-
μενον ὑποφύου καὶ ἀδανού διατοί-
ας διὰ δέπουτον τοῦται, τὸ μὴ
ἀποδὲς κοινῶς ἔσθαι.

ΤΟΥ ΑΒ. ΣΥΜ. ΑΝΑ.

Τὸ δὲ, *Χύρας ἰχθους* ἀπὸ
ἀποδοῦ ἀφάνιζε, σημεῖναι συ-
χλώσεως καὶ παχυτάτος, ὡς περ
ὅτι σωματικῶν καὶ αἰσθητῶν ἀπο-
δείξεων ἐκλειθάνονται, φιλο-
σοφεῖν ἐπιβαλλόμενον, νοητικῶς
δὲ χρῆσθαι μᾶλλον ἀποδείξε-
σιν. ἢ δὲ ἀποδοῦν αὐτὴ τῆς εὐ-
νομίας τῆς ὅτι τοῖς ἀβάσι πα-
ρὴλφθῇ, ἵφ' ἧς αἱ ἀποδείξεις
συμπιραινόνται.

ΤΟΥ ΑΒ. ΣΥΜ. ΑΝΑ.

Χρυσὸν δὲ ἰχθὺς καὶ πλο-
ύσιας ἐστὶ πικροποσία, οὐ γυν-
νακί λέγει, ἀλλ' αἰρίσι καὶ φι-
λοσοφία, ἥ περ ὅτι πολλὴ τὸ
σωματικόν καὶ κατὰ φύρον εἰς
βαρύτητα. παύεται γὰρ τῆς ἐ-
πι τῆς γῆς βαρύτατος χυ-
σος, καὶ τῆς ὅτι τὸ μέσον
φορῶς διωκτικόν, ὅπερ βά-
ρους σωματικῶν ἰδίων. τὸ δὲ
πονησάτω, ὡς μέσον συγγε-
νισθῆναι

γινώσκω, ἀλλὰ καὶ σωτηρί-
ζειν αὐτὸν, καὶ πᾶσι τοῖς κατὰ
ἐκείνην.

ΤΟΥ ΑΓ. ΣΥΜ. ΑΝΑ.

• Τὸ δὲ, προτίμα τὸ χῆμα καὶ
βῆμα, τὸ χῆμα καὶ ξυμβολοί, πα-
ραγγέλλει τὸτο. φιλοσοφῶν καὶ μα-
θήματα μετρίδι μὴ παρέρχων, καὶ
δὲ αὐτῷ, ὡς περὶ διὰ βάθραι ἐλ-
τὸ προκείμενον χώρει. κατὰ πρῶτον
δὲ τῷ προτιμωμένῳ καὶ περὶ
βόλομένῳ τοῖς πολλοῖς, καὶ προ-
τίμα τὴν Ἰταλικὴν φιλοσοφίαν καὶ
τὰ σώματα καθ' αὐτὰ θεωροῦ-
σας, καὶ ἰωνικὴς καὶ τὰ σώματα πρῶ-
τον καὶ μετὰ τὴν ἰωνικὴν.

ΤΟΥ ΑΓ. ΣΥΜ. ΑΝΑ.

Τὸ δὲ, καὶ αὐτῶν ἀπὸ τοῦ
συμβολοῦ φιλοσοφῶν καὶ
ὅσον ἐμφαντικὸν τῆς περὶ τοῦ
θεοῦ ὁμιλίας, καὶ τῆς διείας
μαρτυρίας.

ΤΟΥ ΑΓ. ΣΥΜ. ΑΝΑ.

Τὸ δὲ, μολόχην μεταφύττει
μὲν, καὶ ἔστι δὲ, αἰνίττειται μὲν, ὅ-
τι σωφρονεῖται τῷ ἡλίῳ τὰ τοῖ-
αὐτὰ, καὶ παρατηρεῖται ἀξιότιμον
πρόσκειται δὲ τοῦ μεταφύττειν, ἡ
ἐπιστὰς τῇ αὐτῇ φύσιν, καὶ τῇ περὶ
ἡλίον διατάξιν καὶ συμπερίστασιν, καὶ ὅ-
τι, καὶ μετὰ τὴν ἰωνικὴν καὶ μετὰ τὴν
ἰωνικὴν.

modò cum aliquo rem habere, verū
etiam ad movere semper & propè as-
sistere est.

SYM. XXXVI. EXP.

Illud aut, *In primis honorato cum ha-
bitum, tam ex tribunal: habitum, inquit, ex
tribolum, hoc admoner, philosphare
& disciplinas adito non oscitanter, &
percas, quasi per gradus ad propositū
sccede. Consuec verò, quæ majore in
pretio, & plerisque antiquius haben-
tur. Et ante omnia in honore habe
philosophiam Italicam, quæ incorpo-
rea per se spectat, præ philosophia Io-
nica, quæ corpora primo loco con-
templatur.*

SYM. XXXVII. EXP.

Deinde hoc, *Asabis abstineto*, consu-
lit cavendum esse, quidquid corrupti-
onem & exitium inducere potest col-
loquio cum dñs, & divino oráculo ac
præscientiæ.

SYM. XXXIIX. EXP.

Hoc verò symbolum, *Malvum qui-
dem in horto tuo transplantato, sed ea ne
vescitor*, innuit quidem cum sole talia
observari, ut & hoc cupiat observare ad-
ditur verò *transplantato*, h. est, insiste-
jus naturæ & contentioni versus solē,
& naturæ consensui. ne jurato, neque
huic soli in horto, sed mentem cogi-
tatio-

tationemque transfer, & quasi ad ejusdem generis plantas & holera trans-plantato. Et ad animalia, quæ non sunt ejusdem generis, itémq; lapides ac flu-
vios omnesque simpliciter naturas ne transferor. Foecundum enim reperies & multiforme. Mirabiliter verò copiosum & affluens, quod designat mundi unitatem & conspirationem, quasi qui ab radice & dimissiore malvæ cum imperu ruat. Non solum igitur non comede, neque è medio tolle tales observationes: verum etiam augeto & copiosiores ritu transplantantis effcito.

S Y M. XXXIX. E X P.

Porro illud, *Ab iis, quibus vita est animalis, abstineo*, ad justitiâ adhortatur, atque omnem honorem ejus, qui cōsanguineus & cognatus est, & ad simili-
lis vitæ susceptionem, & ad alia istiusmodi plura. Itaque hisce omnibus simul & symbolis conspicua facta est forma adhortatoria, habens multum cum veteribus moribus commune, & quod Pythagoricum est. Verum quia per omnia, quæ viqui habent admonēdi, progressi sumus, hîc etiam orationes, quæ tendunt ad adhortationem, definamus & intermittamus.

F I N I S

Libri Secundi Iamblichi Chalcidensis;

quæ ceteris in hoc opere præcedunt.

τὴν ὁρῶσαν μεταβίβαζε, καὶ ὡς ἀντὶ μεταφύττει, καὶ ἐπὶ τὰ ὁμογενῆ φυτὰ καὶ λάχανα. ἔπὶ τὰ μὴ ὁμογενῆ δὲ ζῶα ἥδη, καὶ λίθους, καὶ ποταμούς, καὶ ὡς αὐτοὺς ἀπλῶς φύσας. πολὺ γὰρ εὐρύς ἐστι πολυφόρος. θαυμασίως δὲ διαφέλλει τὸ τῆς τῆς κόσμου ἐνώσιος καὶ συμπορίας σμίαντικόν, ὡς ὑπὸ ῥιζῆς ἐσθλῆρος τῆς μορφῆς ὁμοῦμένος. οὐ μόνον ἐν μὴ ἔδει μὴδὲ ἀφάνιζε τὰς τοιαύτας παραλήψεις, ἀλλὰ καὶ αὐξάνει καὶ ποιοίει δίκην μεταφύττειν.

ΤΟΥ ΑΘ. ΣΥΜ. Α' ΜΑ.

Τὸ δὲ, *Εμφύχων ἀπὶ χου, ἐπὶ δικαιοσύνην προξίπει*, ἐστὶ σὰ τὴν τῆς συγγενούς τιμὴν, ἐστὶ τῆς ἐμοῦ ζῶης ὑποδοχὴν, καὶ πρὸς ἕτερα τοιαῦτα πλείονα. διὰ πάντων δὲ οὖν τούτων φανερὸς γίνεται, καὶ ὁ διὰ τῆς συμβόλου προξίτικῆς τύπος ἔχων πολὺ ὁ ἀρχαιοφύκων καὶ Πυθαγορεῖον. Ἀλλ' ἐπεὶ διὰ πάντων ἐξελήλυθαμεν τῆς προξίτικῆς, ἐνταῦθα καὶ παύσωμεν τοὺς εἰς παραλήψεις εἰλην-
τας λόγους.

• Τ Ε Α Ο Σ

• Ἐνταῦθα λήγει

Γ Α Μ Β Α Ι Χ Ο Υ.

Θ Ε Α Ν Ο Υ Σ

Uxoris B R O N T I N I Metapontini,
sapiensis & singulari animo præstantis fœminæ

EPISTOLÆ TRES:

U N A C U M

M Υ Æ uxoris Milonis Crotoniatæ I.

I T E M Q U

M E L I S S Æ I.

E T

P Y T H A G O R A Æ I.

Græcè quidem jam olim aliquoties:

A T N Ū N C

Græcè & Latine primùm editæ

A B

I O A N. A R C E R I O T H E O D O R E T O
Frise.

THE UNITED STATES OF AMERICA
DEPARTMENT OF THE INTERIOR
BUREAU OF LAND MANAGEMENT

WATER RESOURCES DIVISION
SALT LAKE CITY, UTAH 84143

MEMORANDUM

TO : DIRECTOR, BUREAU OF LAND MANAGEMENT
FROM : REGIONAL MANAGER, SALT LAKE CITY
SUBJECT: [Illegible]

DATE: [Illegible]

BY: [Illegible]

FOR THE REGIONAL MANAGER

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

ΘΕΑΝΟΥΣ

ἡ τῆς Πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ
 τῆρ ὁροσηγρόδεται,
 Ἐπιστολαὶ τρεῖς.

Α'.

ΘΕΑΝΩ' ΕΙ' ΕΒΟΥΛΗ

χαίρειν.

ὦ φίλῃσι ἀντιτροφῇ.

Α' Κοῦω σε τὰ παῖδια βυ-
 φερῶς ἀγαίν. ἔτι δ' ἀγα- 10
 θῆς μηδὲς οὐχ ἡ πρὸς ἡδον-
 ῇν ἐπιμέλεια τῶν παίδων, ἀλλ'
 ἡ πρὸς τὸ σωφρονεῖν ἀγωγή.
 βλέπεις οὖν μὴ οὐ φιλοῦσης, ἀλλ'
 καὶ κατακλύουσης ἔργον ποιή- 15
 σης. συωφερόμενη γὰρ ἡδονῇ
 παῖσιν, ἀκικλάσουσιν ποιεῖν. τὸ
 γὰρ ἡδίων νοῖς συωφροῦς ἡ-
 δοῦης; γὰρ οὖν, ὃ φίλη, τὴν
 βροφὴν τῶν παίδων, μὴ ἀξ- 20
 εροφὴν ἔχειν. ἡ δ' ἀξεροφὴ
 τῆς φύσεως ἔστι, ὅταν φιλή-
 δονοι μὲν ταῖς ψυχαῖς, ἡδυ-
 παθεῖς δὲ τοῖς σώμασι γέ-
 νωνται, καὶ τοῖς μὲν, φυχρο- 25
 πόνοι, τοῖς δὲ, κατακλύωσι-
 ροι. δεῖ δὲ πρὸς τὰ φοβε-
 ρὰ γυμνάζειν τὰ βεβρότητα,
 καὶ λυπηθῆναι, καὶ πονεῖν
 δεῖ. ἵνα μὴ τῶν παθεῖν ἡ δοῦ- 30
 λα πούτων, καὶ περὶ τὰς ἡδονὰς
 λίχνα, ἐπεὶ τὰς ὁδὸν ἀνε-
 ραῖ. ἀλλ' ἵνα τὰ κατὰ πρὸ πάν-

THEANUS,

qua Pythagorica sapientia filia appel-
 lata fuit,

Epistolæ tres.

I.

THEANO EUBOLÆ

Salutem dicit.

De educatione liberorum.

AUDI O te parvulos delicate mol-
 literq; educare. Bonæ aut matris
 officium est, non ut liberorum curam
 ad voluptatem habeat, sed ut eos ad
 temperantiam educet ac formet. Vido
 igitur ne officium non amantis, sed a-
 dulantis matris facias. Nam voluptas
 unā cum liberis nutrita prodigos &
 intemperantes efficit. Quid enim ju-
 venibus jucundius, quam voluptas,
 cui familiariter assueverint, esse potest?
 Itaque, mea amica, puerorum alimō-
 nia & educatio perversitatem habere
 non debet. Perversitas autem natu-
 ræ est, quum animis quidem volupta-
 tū fuerint cupidi, at corporibus tales
 sint, ut & titillentur libidinibus, iisq;ue
 indulgeant: atque his quidem labores
 fugiant, illis verò molliores reddantur.
 Illi autem, quos alimus & educamus,
 ad ea, quæ extimescant, exercendi sunt,
 sive sint tristitia afficiendi, sive ad labo-
 res assuefaciendi. Ne horum vitiorum
 fiant mancipia, & voluptatibus diffu-
 ant, & ad labores tardi pigrique eva-
 dant: Sed ut, quæ honesta sunt, ante

omnia in honore pretiōq; habeant, ab illis quidem abstinentes, in hisce verò permanentes. Neque ut cibis refectantur, & voluptatibus sumptib;que profusis vivant, itēque turpibus puerorum & impudentibus lusibus intemperantes efficitō. Et ut omnia tum dicant, tum pro libitu omnia agant studeantque permittito. Adhæc meas quidem, si lachrymarint, magno autem hoc studio agas, ut rideant, & si nutricem pulsent, etsi tibi ridenti maledicant: & æstate quidem frigus, hyeme verò calorem præbenti, multāque molliciem, quorum liberi pauperum quidem nihil attentant, atque aluntur quidem facilius: sed non rari crescunt, multoque etiam se melius habent. Tu verò veluti Sardana-pali progeniem natos nutrias, marium naturam voluptatibus delicatam reddens frangensque. Quid enim quis faciat illi puerulo; qui nisi celerius edat, ploret: & si comedat, quæ delicata sunt opsonia querit: & si calor est, languet et remissior est, sin autem frigus, corruiet et se præcipitat: et si aliquis corripiat, rebellat ac reverberat: & nisi ad lubentiam & voluptatem ei obsequaris, tristatur, & nisi delicietur, indignatur, ac totum tempus in voluptate consequenda malè collocat, & molli-ter circumactus in summa turpitudine vivit. Studiosè autem diligentēq;

των τιμῶσιν, ὅν μιν ὑποχρέ-
μιοι, τοῖς δὲ ἐμμένοντες. οὐ-
δὲ πλησμονικὰ μὲν ταῖς ἑορ-
φαῖς, πολυτελεῖ δὲ ταῖς ἡδου-
σιαῖς, ἀπόλασται δὲ ταῖς ἀνείδω
παιδιαῖς αὐτὰ ποιεῖν· ἢ πάν-
μιν λέγειν, πάν δὲ ἐπιτιθεῖ-
σιν ἰᾶσαι. ἔτι δὲ φοβουμένω
μὲν ἦν κλαίη, φιλοτιμουμένω
10 δὲ, ἵνα γαλᾷ, καὶ τὴν ἑορὴν
παίη, καὶ σε κακῶς εἴπῃ γα-
λῶσαι. ἢ τὴν μὲν θέρους ψύ-
χους, τὴν δὲ χειμῶτος καῦμα πα-
ρέχουσαι. ἢ πολλὰν χλιδὴν, ὅν
15 οἱ πενιχροὶ γὰ παῖδες οὐδε-
νός περῶνται, ἢ εἰφονται
μὲν ῥᾶον, αὐτῶνται δὲ οὐχ ἥτ-
τον. ὁρᾷενται δὲ ὡς ἀπο-
λὲ κρείσσων. σὺ δ' οἷος Σαρδα-
20 νιαπάλου γυνὴν τιθῆναι τὰ τέκ-
να, τὴν ἥδ' ἀρρίνων φῶσιν θρύ-
πλουσα ταῖς ἡδοναῖς. τί γὰρ
αἱ ἀποκρίσθαι τις παιδίον, ὃ,
αἱ μὴ τέρχον φάγη κλάει καὶ
25 ἰδίῃ, τὰ τερπνὰ ἥδ' ὄψων
ζητεῖ. καὶ καῦμα, παρίστα·
καὶ ψύχῃ ἀνωματίζει. καὶ
ἐπιτιμᾷ τις, ἀντιμάχεται·
καὶ μὴ πρὸς ἡδονὴν ὑπηρετεῖ,
30 λυπεῖται· καὶ μὴ μαρᾶται,
δυσκολαίνει· ἢ κακοχαλεῖ πρὸς
ἡδονὴν καὶ βαταλίζεται περιε-
αγόμενον. ἐπιμελῶς δὲ, ὅ
φίλῳ,

φίλη, εἰδὺς ὅτι τὰ παταλῶντα
 τῇ παιδίῳ ὅταν ἀκμῶσιν πρὸς
 ἀνδρας, ἀνδράποδα γίνονται, τὰς
 παύταις ἡδονὰς ἀφαίρει, καὶ τὸ
 φημι αὐτῇ μὴ βουφρανέτω ποιοῦ-
 σκε, εἰώσκει καὶ λιμὸν ἐδίψος
 ἐνεγκεῖν, ἐτι καὶ ψυχὸς ἐθάλλος
 καὶ αἰδῶ τὸ ὑπὸ τῇ σωηλικῇ ἢ
 τῇ ἐπιστατῇ. οὕτω γὰρ ἐγὼ καὶ
 εἴ συμβαίνει τὰ καὶ ψυχὴν αὐ-
 νατεινόμενα ἢ ἐπιτευνόμενα, οἱ γὰρ
 πάντοι, φίλη, προῦποσφαί τινες
 τοῖς παισὶν εἰς τὴν τελειωθησομέ-
 νης ἀρετῆς, αἱς ἐμβαφέντες ὑποχρῶν-
 τως, τὴν τῆς ἀρετῆς βαφὴν οἰκεῖ-
 ὅτεροι φέρουσι. βλέπει οὖν, φίλη,
 μὴ καθάπερ τῇ ἀμύλων αἱ
 κακοφορούμεναι τὸν καρπὸν ἐλ-
 λείπουσι, καὶ ὑπὸ τῆς βουφῆς οἱ
 παῖδες ὑβρίζωσι καὶ πολλὰς αἰ-
 χμαίνονται κακίας γηθήσωσι.

ΘΕΑΝΩ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΗ,
 χαίρειν.

πρὸς τὴν

ζηλοτυπούσαν παρὰ μυστηρίῳ. 25

Επιστ. διδ.

Ἦκουον τὴν τῆ ἀνδρός σου
 παράνοιαν, ὅτι τῇ ἐταί-
 ρῳ ἔχει. σὺ δὲ, ὅτι ζηλο-
 τυπεῖς αὐτόν. ἐγὼ δὲ, ὡς φί-
 λη, πολλοὺς ἐγνώκα τῆς αὐτῆς
 νόσου. θηράνονται γὰρ, ὡς ἔοικεν,

mea amica, istiusmodi voluptates tol-
 le, cōscia cos pueros, qui in deliciis vo-
 luntantur, ubi in justam ætatem adole-
 uerint, mancipia exsistere: atque ita e-
 ducationem institue rigidam & se-
 veram, non delicatam, & sine eos fa-
 mem ac sitim, adhæc frigus et calorẽ,
 pudorẽmq;, quo à coactancis vel præ-
 ceptoribus afficiuntur, ferre. Ita enim
 generalia quoque esse contingit, quæ
 ad animum excitantur aut intendun-
 tur. Labores namque, amica, sunt libe-
 ris prima colorum quasi quædam fun-
 damenta præstringentia virtutis, quæ
 perfecta futura est, quibus intrinsecti satis
 superq; virtutis tincturam familiarĩus
 ferunt. Vide igitur, amica, ne quem-
 admodum illæ vites, quæ vel malum
 nutrimentum attrahunt, vel malignè
 aluntur, fructu deficiunt, liberi quoq;
 præ deliciis, contumelia, multaque
 inutilitate malitiam progenerent.

AD Ε ΑΜ,

qua zelotypia laborabas,

Consolatoria II.

THEANO NICOSTRATÆ

Salutem dico.

Αὐdivi viri tui stultitiam & deli-
 rationem, quod habear concubi-
 nā seu meretricē. Tu autē quod amo-
 ris neglecti suspicione iusta cum hinc
 persequeris. Ego verò, mea amica,
 multos, qui eodem morbo correpti
 essent, novi. Illos enim hæc foemina, uti

videretur, venantur, atque ipsi ab hisce detinentur, ac mentem non habent.

Verum tu parvo animo prædita es nocteq; dieq;, & misere discruciaris, contraque cum nescio quid moliris. Vide ne feceris, mea amica. Virtus enim uxoris est, non viri abservatio, sed συμπεριφορά, hoc est, socialis circumlatio. Hæc autem, quæ simul sit, circumlatio nihil aliud est, quam simulare ignorantiam. Deinde cum meretrice quidem ad voluptatem consuescit: cum conjugæ vero ad utilitatem congregitur. Utile autem mala non miscere cum malis, nec amentis amentiam inducere. Nonnulla peccata, amica, reprehensa magis quid irritantur, at silentio præterita potius cessant. Quemadmodum ignem ajunt extinguui, si non moveatur. Nam si eum, qui te vult videri scelasse, reprehendis, sceleris integumentum tolles, & aperte palamq; peccabit. Tu autem amicitiam viri non in honestate sitam ducis. Hoc namq; communionis gratia requirit. Existima igitur illum, dum quidem ad scortum commeat, remissum fore & torpidum, tibi vero convicturum adesse. Etge quid ex animo ac sponte, illam vero vitio et quasi ex morbo amare. Hujus vero tempus breve est. Nam aliquando simul quoq; illi satias habebit, & malum illud subito ad summum veniens stabit & cessabit. Etenim viri haud admodum

ἔτι γυναικῶν τούτων, ἐκτρέχονται, καὶ οὐκ ἔχουσι νοῦν. σὺ δὲ αἴθυμῳ εἴ καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ ἀδημοσίῃς καὶ μηχανᾷ τι κατ' αὐτὴν. μὴ αὖτε ὡς φίλην. γαμειτῆς γὰρ ἀρετὴ ὅστις οὐχ ἡ παρατήρησις τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' ἡ συμπεριφορά. συμπεριφορά δὲ ὅστις τὸ φέρειν ἰσχυροῖται. εἴθ' ἑταῖρα μὲν πρὸς ἡδονὴν ὁμιλεῖ. γαμειτῇ δὲ πρὸς τὸ συμφέρον. συμφέρον δὲ κακοῖς κακὰ μὴ μίσγειν, μηδὲ παρανοεῖα. παρανοεῖα ἐπάγειν. ἴνια δὲ ἀμείρτηματα, φίλην, ἐλογχόμενα μὲν ἐπαλλῶν ἐστὶ. διζήσαι, σιωπώμενα δὲ παύεται μάλλον. ὡς τὸ σῶν ἡσυχία φασὶ σβέννυσθαι. εἰς γὰρ βου-
20 λομένην σε λησθῆναι δοκέει, ἐλπίσῃ, ἀφαιρήσεως τοῦ παρακάλυμματός σου, καὶ φανερώς ἀμείρησται. σὺ δὲ τὴν φιλίαν ἥν καὶ τὸ ἀνδρὸς οὐκ ἐν τῇ καλοκαγαθίᾳ.
25 ἔτι γὰρ ἡ χάρις τοῦ κοινωνίας. τῷ μὲν οὖν πρὸς μὲν τὴν ἑταῖραν βαθυμήσοντα πορεύεσθαι ἐκείνου. σοὶ δὲ συμβαίοντα παρῆναι. καὶ σὲ μὲν φιλεῖν κατὰ
30 γνώμην, ἐκείνην δὲ κατὰ πάθος. Βραχὺς δὲ ὁ τοῦτου καιρὸς. ἅμα γὰρ ποτε ἔχει καὶ πόρον, καὶ παρίσταται ταχὺ καὶ παν-

παύεται. ὀλιγρόν τι γὰρ ὁ και-
 ρὸς ἔστι πρὸς ἑταίρων ἀνδρῶν
 μὴ σφόδρα καλῶν. τί γὰρ
 ἔστι ματαιότερον ἐπιθυμίας ἀ-
 παλαυούσης ἀδίκου; διὸ
 καὶ μεταὶ τὸν βίον οὐ δια-
 βάλλων τὸ εὐσχημον αἰδέ-
 σται ποτε. οὐδὲ γὰρ ἐπι-
 μένει φρονῶν αἰθαρίτως βλά-
 βῃ. καλούμενος οὖν ὑπὸ τοῦ
 πρὸς σε δικαίως, καὶ τὰς
 περὶ τὸν βίον ἐλαττώσεις δι-
 κῶς αἰσθάνεται ποτὶ σου
 καὶ τὴν ὑπὸ τῆς καταγνώ-
 σως ὕβριν οὐ φέρον, τα-
 χύ μεταγνώσεται. σὺ δὲ
 φίλη, ζῆθι οὐχ ἑταίραις
 ὑποκενομένη, τῇ μὲν εὐτα-
 ξίᾳ πρὸς τὸν ἄνδρα διαφέ-
 ρουσα, τῇ δὲ ἐπιμελείᾳ πρὸς
 τὸν οἶκον, τῇ δὲ θυγα-
 λῇ περὶ τὰς χρομίσαις,
 τῇ δὲ φιλοσοφίᾳ περὶ τὰ
 τέκνα. οὐ ζήλοτυπητὸν οὖν
 σοι πρὸς ἐμὴν. πρὸς γὰρ
 τὰς ἐναρίτους ἐκτίειν τὸν
 ζῆλον, καλόν. ἑαυτὴν δὲ πα-
 ρεκτίον ἐπιτηδείας ταῖς δι-
 αλλαγαῖς. τὰ γὰρ καλὰ ἦ-
 θη καὶ παρ' ἐχθροῖς εὖτοι-
 ας φέρεται, φίλη. καὶ μόνης
 καλοκαγαθίας ἔργον ἐστὶν ἡ
 τιμή. ταῦτα γὰρ καὶ

deploratus, exiguo temporis spatio a-
 nimum meretrici adiectum habebit.
 Quid enim vanius stultiusque est cu-
 piditate illa, quæ re injusta perfruitur?
 Quapropter etiam dum rem familiarem
 minuit, & honestatem decentiamque
 calumniatur & traducit, re ipsa aliqua-
 do sentiet. Nemo quippe, qui quidem
 sana mente præditus est, in malo ac vi-
 tio, quod sponte sua suscepit, perseve-
 rat. Vocatus igitur ab iure, quo erga te
 tenetur, cernensque rerum ad hanc vi-
 tam pertinentium imminutiones, ali-
 quando tempus erit, quo tui sensu af-
 ficietur, nec despicientia ferens con-
 tumelliam, subito resipiscētia ducetur.
 Verum tu, mea amica, vivito, ut ne-
 quaquam scortis respōdeas, cum mo-
 destia quidem erga virum, cura verò
 erga domum, mutua conciliatione ap-
 pud eas, quæ tuo contubernio utun-
 tur compositæque vivunt, & amore
 atque indulgentia erga natos multum
 differas. Itaque non est quod zeloty-
 pia & æmulatione in illā cesseris. Ze-
 lum namque atque æmulationem er-
 ga eas, quæ virtutibus & fortitudine
 conspicua sunt, extendere, præcla-
 rum est. Scipsam verò conciliationi-
 bus mutuis commodam præbere
 convenit. Siquidem boni mores,
 ô amica, etiam apud hostes bene-
 volentiam ferunt, & solius hone-
 statis opus est honor. Per hunc enim
 uxori

uxori quoque possibile est, ut viri authoritatem quasi obtineat, & amplius honoretur, quàm colendo & obsequiis hostem captando. Abs te igitur diris devotus magis pudore suffunditur. Citius verò in gratiam tecū rediisse vult, & amore te magis tenere majoriq; affectu prosequetur, cū sibi factus fuerit conscius, se tibi gravem intulisse injuriam, & dum considerat diligentē rei familiaris administrationem, simulque incredibilis tui erga se amoris experimentum capit. Quomodo autem graves corporis labores jucundos somnos efficiunt: ita amantium iræ & dissidia conciliationes amiciores ferunt. Tu verò etiam consilia affectionis oppone. Illo enim ægrotante te quoque adhortatur, ut doloribus ægrotes, ac peccante impingentq; circa decorum, te quoque circa ornatum peccare, eoque similiter rem familiarem & domesticam graviter comminvente, te quoque, quod utile est, comminuere. Ab quibus in ipsum tu quoque ejusdem cum ipso ordinis facta, atque ipsum poena afficiens te ipsam quoq; punire videbere. Si enim de iusta abieris, nimirum ab alio viro à priori libera sollicitabere. Et si ipse similiter frustratus & repulsam passus fuerit, rursus ab alio tētabere. Nam adolescentibus & ætate minoribus foeminis viduitas ferenda non est, quàm ut sola perma-

δυνατὸν ἀνδρὶς ἐξουσίᾳ καὶ
 θάπερ ἔχει γυναικί, καὶ τιμᾶ-
 θαι πλέον ἢ διακρίνει τὸν ἐχ-
 θρόν. καταρῶμιτος οὖν ὑπὸ σέ,
 5 μᾶλλον αἰχμαίνεται· τὰχον δὲ
 διαλλαγῆναι θελήσῃ, σφοπα-
 ρέστερον δὲ φιλοσοργήσῃ σωμα-
 γωκῶς τῆς ἀδικίας τὴν ἐκ σέ,
 κατανοῶντι τὴν προσοχὴν ἐπὶ
 10 τῷ βίῳ, καὶ ποιῆσαι δὲ σοργῆς
 λαμβάνων δὲ πρὸς αὐτόν. ὥσ-
 περ δὲ αἱ κακοπαθεῖσαι τῷ
 σώματος ἰδύσαι τὰς ἀναπαύ-
 σης ποιοῦσιν, οὕτως αἱ διαφε-
 15 ραὶ τῶν φίλων οἰκνοτέραι τὰς
 διαλλαγὰς φέρουσι. σὺ δὲ καὶ
 τὰ βουλευόμενα τῷ πατρὸς
 ἀντίθεις. ἰσοοῦντος γὰρ ἐκείνου
 καὶ σὲ παρακαλεῖ νοσεῖν ταῖς
 20 λύπαις. Ἐ ἀμφοτέρωντος πε-
 ρὶ τὸ ὕψχημον, καὶ σὲ περὶ
 τὸν κόσμον ἀμφοτέρων· καὶ κα-
 ταβλάπτοντος τὸν βίον καὶ σὲ
 καταβλάπτειν τὸ συμφέρον. ἀφ’
 25 ὧν ἐπ’ αὐτὸν σωματικὰ χεῖραι
 δόξεις, καὶ κολαζομένη ἐκείνων
 καὶ σκαυτὴν κολάζειν. εἰ γὰρ καὶ
 ἀφαιμένη πορεύσῃ, ἑτέρου ἢ
 ἐκ πατρὸς ἀθήσῃ ἀνδρὶς τῷ προ-
 30 τέρου ἀπαλλαγίστα· καὶ ἐκ-
 εῖνος ἀμάρτη τὰ ὁμοῖα, πάλιν
 ἄλλου. οὐ φορητὴ γὰρ καὶ
 αἰς χρεῖα, ἢ μόνη μένεις ἀπ’
 ἀνδρὸς

ἀνδρὸς οἷόντις ἄλγε. ἀλλὰ
ἀμειλήσῃς τῷ οἴκῳ, καὶ κατα-
στρεῖς τὸν ἄνδρα; ἐπὶ τοῦτου ἄ-
ρα βίου συνδιαίρεση τὴν βλάβη.
ἀλλ' ἀμυνῇ τὴν ἰταίραν; 5
ἀπειροκτεταί σε φυλαττομένη.
πάν ἀμυνῇ, μάχιμός ἐστι οὐκ
ἐρυθειώσα γυνή. ἀλλὰ καλὴν
ὁσμύρα μαχόμεν ἄνδρα. ἔτι πλῖον; αἱ γὰρ μάχαι 10
ἔλαιοδρίαί τῃ μὲν ἀκολασίας
οὐ παύουσι, τὴν δὲ διαφορὰν
καὶ προκαταίς αὐξοῦσι. τὴ δὲ
βουλεύσῃ τὴ κατ' ἐκείνου, μὴ
φίλη. ζήλοτυπία κατεῖν ἡ Τρα- 15
γῳδία ἰδιδάξῃ δρασμάτων ἔχου-
σα σύνταξις, ἐν αἷς παρρησί-
αι Μήδεια. ἀλλ' ἄπειρ τῆς νό-
σου τῆς ὀφθαλμοῦ ἀπέχῃ δέῃ
ταῖς χεῖρας, οὕτω καὶ σὺ τῷ πᾶ- 20
θῶς χεῖρῃ τὴν προσποιήσιν.
διακαρτεροῦσαι γὰρ, θάττον τὸ
πᾶθος σβίσῃς.

ΘΕΑΝΩ ΚΑΛΛΙΣΤΟΙ Γ.

πρὸς

Διεραπεινῶν προσασίας,

ὑποδιδασκί.

ΤΑΙΣ ΝΕΩΤΕΡΑΙΣ ὅμως ἢ μὴν δε-
ουσία τῷ δὲ τῷ νόμου δέδο-
ται τῆς οἰκείᾳ ἀρχῇ ἀμα τῆς ἡμέρας 30
θαί. ἡ δὲ διδασκαλία παρὰ τῆς
πρεσβυτέρων ἀπαντῶν ὀφείλει
πρὸς τῆς οἰκονομίας αὐτῶν περὶ

neas à viro remota, quasi nondū con-
jugii jugum experta. Sed negliges do-
mum, & virum corrumpes? vitæ igitur
gravis & permolestæ detrimentum
simul discrimnabis. Sed meretricem
ulcisceris? Atqui circumfisset & obli-
debit te observata. Et si ulta fueris, pug-
nax est foemina, quæ erubescere desinit.
Atqui quotidie cum viro suo pugna
institueris, pulchrum. Quid tum post-
ea? Etenim pugne & convitia inten-
perantiam non sedant, sed dissidium.
quanto plus progressionibus promo-
veris, tanto plus fovebis atq; alcs. quid
autem? consilium aliquod contra il-
lum captabis? Nequaquam, mea anti-
ca, poteris. Zelotypiam & æmulatio-
nem in amore edomare Tragoedia dq-
cuit fabularum habens constructionē,
in quibus Medea leges violavit. Ve-
rūm quemadmodum ab oculorum
vitio seu morbo manus abstinere o-
portet: ita tu quoq; à malo, quod sus-
tines, secerne, quod tibi vendicas, jus.
Nam tolerans citius malū restingues.

THEANO CALLISTOI III.

D. E

Ancillarum prefectura,

Hortativa.

POTestas vobis junioribus ab lege
data est, ut simul ac matrimonium
contraxistis, servis imperetis. Doctrina
verò ab senioribus obviare debet, de
domus administratione semper ad-

hortantibus. Probè namque, quæ ignorantur, prius discere debet, ac seniorum consilium saluberrimum maximeque appositum ducere. In hisce enim tenellus virginis animus alendus est. Primus autem domus magistratus est foeminis impertum ancillarum. Est autem, amica dilecta, res maxima in servitute benevolentia. Illa enim possessio una cum corporibus neutiquam
 10 emitur: sed commodi & intelligentes eam domini postea generant. Iustus verò usus hujus causâ est, ne propter laborem deficient, & propter indigentiam oneri impares viribus frangantur. Naturâ namque homines sunt. Nonnullæ autem heræ lucrum reputant, sed quod à lucro longè alienissimum est, si ancillæ in moerore pessimeque habeantur, eos quidem operibus gravent, ab necessariis verò reprimant, de inde lucra, quæ oboli pretium habeant, acquirentes suppliciis mulctantur non vna specie malevolentia pessimisque insidiis. Tibi verò in promptu & parato sit demensum ciborum in numerum lanificii laboribus, qui quotidie exantlantur. Atque ad vitæ institutionem ita quidem agito. Ad ordinis verò confusiones, quod tibi decorum est, non quod illis conducibile, subministrandum est. Iuxta dignitatē enim ancillæ honorandæ sunt. Nam quod crudele est, non feret excande-

νούντων. καλῶς γὰρ ἔχει πρὸς τοὺς
 10 ροὺς μακάριον, ἢ μὴ γινώσκουσιν, καὶ τὴν συμβουλὴν οἰκονομάτων τῷ πρὸς βουτῆσιν ἐπαίδειν. ἐν τοῖς τοῖς γὰρ ἀσθενέσιν ἐπαίδειν. δὲ νῦν ψυχῆς ἀρχὴ δὲ ἐστὶν οἴκου ἀρχὴ. γυναικῶν ἀρχὴ. διαπραγματιῶν. ὅτι δὲ, ἢ φίλη, κίεσθαι ὅτι δουλεία εὐνοίᾳ. αὕτη γὰρ οὐ συν-
 15 ἀγοράζεται τοῖς σάμασιν ἢ κτήσιν, ἀλλ' ὅτι ἐστὶν οἴκου ἀρχὴ. αὕτη οἱ συνταὶ διασώτῃται. διακρίβει δὲ χρῆσις αἰτίας τοῦτου, ἵνα μήτε ὅτι τὸν κόπον
 20 καμῶσι, μήτε ἀδυνατῶσι διὰ τὴν ἔνδειαν. εἰς γὰρ ἀνδρῶν ποὶ τῇ φύσει. ἵνα δὲ κέρδος τὸ ἀκέρδιστα πρὸς ἡγουμένων, τὴν τῇ διαπραγματιῶν κακουργίᾳ βα-
 25 ρύνουσιν μὴ τοῖς ἔργοις, ἵνα πωλλόμεναι δὲ τῶν ἐπιτηδεύων εἴτα ὀβολιμαίᾳ κέρδη περιποι-
 30 σόμεναι, μεγάλῳς ζημιώσιν τιμήμασι, δυσνοίᾳς ἢ ἐπιβουλαῖς κακίαις, σοὶ δὲ πρὸς χεῖρον ἔστω τὸ μέγεθος τῆς σι-
 35 τῶν πρὸς τὸν ἀειθρόν τῷ ἐλεγκτήρι τοῖς ἐφ' ἡμέρας πόντοις. καὶ πρὸς μὴ τὸ δαίταται οὕτως, πρὸς
 30 δὲ τὰς ἀταξίας, τὸ σοὶ πρόπον, οὐτὸ ἐκίταις συμφέρον ἐκυπρη-
 35 τῶν τιμῶν μὴ γὰρ δὲ διαπρα-
 40 γῆς τὸ κατ' ἀξίαν τὸ μὴ γὰρ ἀμάρ-

οὐκ οὐκ πρὸ θυμῷ χάριν. τὸ
δὲ μισοπρόηρον οὐχ ἥτιον ὁ
λογισμὸς βεβαιεύει. ἰδὼν δὲ ἡ
ὑπερβολὴ τῆς κακίας τῆς δι-
εργασιῶν ἀνίκτος ἢ, ἔξορι- 5
σίων καὶ ἀφίσταται. τὸ γὰρ ἀλλο-
ξίον τὸ χρεῖαι, ἀλλοξίον αὖτε
τὸ κυρία. ἔγω δέ σοι γινώσκω τὴν
δὲ ἀφίσταται, καὶ ἡ γινώσκω τὸ
μὴ ἀλλοξίον τὸ ἀμύρτιας, ἀφί- 10
στων τὸ τῆς καταγνώσεως δίκαιον,
τὸ δὲ τῆς ἀμύρτιας μέγα-
θη, ἀφίστων τὸ κατ' ἀξίας
τῆς κολασίως. διαποτικὴ δὲ
καὶ ἡ γινώσκω χάριν ἐφ' ἡμῶν 15
τημῶνς ζημία ἀπαλλάττουσα.
οὕτω δὲ τὸ πρίπον ἐπὶ τῇ
οἰκίᾳ ἔσπου διαφυλάξει.
ἔναι γὰρ, ὡς φίλη, ἐπ' ὡς
μύρτιας τῇ μαζίζουσι τὰ τῆς 20
διεργασιῶν σώματα, διε-
οῦμαι δια ζῆλον ἢ θυμόν,
οἷον ὑπομνηματωγραφούμεναι τὴν
ὑπερβολὴν τῆς ἀφίσταται. αἱ μὲν γὰρ
ἀνελκυσθῶσαν χρόνῳ διαποτικῶς 25
μῶσαι, αἱ δὲ, φησὶ τῆς ἀφίσταται
ἐπορίσασθαι, τινὲς δὲ ἐπαύσαν-
το τὴν ζῆλον αὐτοχρηστὴν θανάτῳ με-
τὰ τῆς ἀφίσταται. ὁ λοιπὸς ἢ τὸ διαπο-
τικῶς μόνως ὁδουμένης τὸ οἰκίαν 30
ἀφίσταται, ἐρημιον. μετὰ τῆς ἔχου-
σιν, ὡς φίλη, ἰδὼν μὴ μῶσαι
τὰ ὄργανα, αἱ φησὶ μετὰ τῆς

scētia gratiam: ratio verò & cogitatio
non minus mali odium, seu præmi-
um quodpiam parat. Quod si autem
nimia & modum excedens malitia
vinci superarique nequeat, cum pub-
lica auidione exterminandē sunt. Nam
quod alienum est in usu & alienæ do-
minæ fiat. Sit autem hujusce rei tibi
sententia palmaria, primi; quasi sub-
sellii, juxta quā intelliges quidē pec-
cati veritatem cum justitia condem-
nationis: magnitudinem verò eorum
quæ cōmissa sunt, ut pro merito pœ-
nam exigas. Herilis autem etiā hæc
mens gratiæ est in damno, quod com-
missum est, discedens. Sic verò deco-
rum in propriis moribus servabis.
Nonnullæ enim, mea amica, ab erude-
ntate actæ etiā flagris ancillarum cor-
pora cædunt, æmulatione vel exca-
descencia belluarum ritu ferocientes,
veluti commentariis inscribentes om-
nem modum excedentem amarulen-
tiam. Nam aliæ tempore consumptæ
fuerunt laboribus confectæ, aliæ fuga
sibi salutem sunt affecutæ. nonnullæ
verò vivere desierunt propriis mani-
bus mortem sibi consciscentes. Et ad
ultimum heræ desolatio suā temer-
ritatem ac stultitiam, loquentis desertā
pœnitentiam habet. Verūm vide sis,
ὦ bonά, ut imiteris instrumenta Musi-
ca, quæ quo fuerint magis remissa, eo
magis vocem edunt, quo verò magis

intenduntur, eo magis erumpunt. Et enim in ancillis planè idem usu evenit. Nimia quidem relaxatio dissonantiam obedientiæ, quæ superioribus debetur, ingenerat: at necessitatis intentio naturæ dissolutionem parat. Et hac in re mentem intendere convenit. In omnibus autem modus optimus est.

MYIAE Epistola.

MYIA PHYLIDII

salutem dicit.

Cum liberorū mater facta sis, hoc te admoneo. Nutricem selige, quæ commodissima & munda sit. ad hæc verò etiam quæ pudibunda, non autem quæ somno, nec certè etiam quæ temulentiae dedita sit. Talis namque censabitur optimè convenire ad liberorum hominum natos enutriendos. Siquidem etiam lac altile & bene nutritum habeat, nec facile, ut cum viro eongrediatur, induci expugnare poterit. In hoc enim magna et potissima pars sita est, magisque in omnem vitam evidens & primaria existit, in ea, quæ ad bonæ indolis foetus educandos futura sit nutritia. Faciet enim omnia, quæ bona sunt, opportuno tempore, & ad mammam atque ubera, & cibum dandum, non cum vagiènt, sed cum providentia quapiam adhibebit. Nam ita infantē ad sanitatem ducet,

ἀνειμένα, ἐκρήγνεται δὲ μάλλον ἐπιτηδεύματα. καὶ γὰρ ἐπὶ τῆς διεκπαύων ταυτὸν. ἢ μὲν ἀγῶνι ἀντιστάμενοι ἐμποιοῦσι τῆς περὶ ἀρχαίας, ἢ δὲ ἐπὶ ταῖς τῆς ἀνάγκης, ἐξέλυσιν τῆς φύσεως, καὶ ἐπὶ τοῦτου δὲ ἰοῦν. μέγας δ' ἐπὶ πασὶν ἀείρει.

Μυίας Ἐπιστολή.

IO

MYIA ΦΥΛΛΙΔΙ

χαίρειν

Γενομένη καὶ ματρὶ παίδων, ταῦτε παρακλίνω. τιθεῖν μὲν ἐκλεῖσθαι τὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ γὰρ ἀνδρῶν, ἐπὶ δὲ καὶ αἰδήμονα, καὶ μὴ ὑπὸν προσοικεῖν μὲν, καὶ δὲ μὴ μὲν μάταια. ἀπὸ δὲ γὰρ ἀνδρῶν κρατίστη ποτὶς ἐκρίβειν ἐλπίδι ἐξουσίας. ἰάν γὰρ καὶ γὰρ ἐξουσίας ἔχῃ, καὶ μὴ ταῖς ἀνδρῶν κοίταις ὑπὸν καὶ οὐκ αἰνῶν. μὴ δὲ γὰρ μέγας ἐπὶ ταῖς καὶ πρώταις, καὶ παρακαταρτίματες ἐς ὅσον τὰν βιοτῶν πέλει ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ποτὶς καλοῦ βελόν. πρὸς τὸ γὰρ πάντα καλὰ ἐπὶ ταῖς ποτὶς οἰκίᾳ παρὰ τὸν τιθεῖν καὶ ματρὶ καὶ βελόν δόμῃ, καὶ κατὰ ἰππὶν δὲ, ἀλλὰ μετὰ τινος ὁροῦσιν. οὕτω γὰρ ἐς ὑγίαν αἴρει τὸ βρέ-

βρέφος. μὴ δὲ αὐτὰ θίλει
 καθύδιν νικῆται, ἀλλ' ὁπό-
 ταν τὸ νοσούν ἀναπαύσιος ἔ-
 ρον ἔχει. οὐ μικρὸν γὰρ ἄκος τῆς
 παιδὶ προσοίσις. ἔσω δ' ἐκ τῆς
 ἐργῆς τιθάναι, μήτε πρηγλωσ-
 σος, μήτε ἐν ταῖς ἡδυστισίαι
 λήψαι ἀδιδόρυτος ἀλλὰ τετα-
 γμέναι καὶ σώφρων. δαυαῖς δ' ἐ-
 ὄντων μὴ Βάρβαρος, ἀλλὰ Ἑλ-
 ληνός. ἀείσει ἐὰν καὶ τῷ γά-
 λατος χρησθῶς πίμπλάμιον
 τὸ νοσούν, αὐτὰς γὰρ ὕπνου ἔ-
 πηται. ἀδεία γὰρ τοῖς ἀνέσις,
 καὶ εὐκαίργαστος ἀτοιαδὲ σίτα. 15
 σις. αἱ δ' ἐκ καχάτεραν δόμιν
 χρῆ, ἀπλουστάται. οἷον δ' ἐ-
 τοπαράπαν ἀπὲρ χεῖρας τῆς δὲ
 ναμιν ἰχυράν ἔχειν, ἢ κατ-
 ῶ πάντων μυαδιδόμιν τῶ κρά- 20
 σὶ δειλὸν γαλακτώδες. τὰ
 δ' ἐλοσθῶ μὴ ποιεῖν σιωπῆ.
 αἱ γὰρ ἡδὺ πάντων καὶ εὐ-
 κράτων χρῆσις, αἰκίαν.
 κατὰ ταῦτα δ' ἐκ αὐτῶν ἐπτά- 25
 δειος θάλλπους καὶ ῥίγους ἔ-
 χων τὰς συμμετρίαν. καὶ οἰκ-
 σις δ' ἐκ μήτε ἀγὰν περὶ τρε-
 μένα μήτε ἀγὰν κατὰ στεγνός.
 οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ὕδωρ μήτε 30
 ὑπερβολὴν μήτε ὑπεράνωτον.
 καὶ σφραγὶς δ' οὐ φαχία, ἀλ-
 λὰ πρὸς ἀπὸ τῶν χροῦ τι.

ne, quum pusiones volet somnum
 capere, vincatur: sed quo tempore re-
 cens natus requietis amorem ac desi-
 derium habet. Non parvā enim puero
 sanitatem hoc modo afferet. Sit verò
 nutrix nec iracunda, nec linguax & ef-
 frenati oris, neque in cibis sumendis
 vulgaris & indifferens: sed stata et tem-
 perans. Potentioribus verò existentibus,
 nec Barbara sit, sed Græcanica. Si
 recens natus infantulus commodo
 lacte repletus ita in somnum vertatur,
 optimum quoq; fuerit. Iucunda nam-
 que pusionibus quies, & talis illorum
 nutritio atq; alitura facillimè digeritur.
 Quod si autem etiā aliam conferre o-
 portet, dāda talis est, quæ sit quā sim-
 plicissima. Vinò verò in universū ab-
 tinere debet, nimirum ut robustam
 habeat potentiā, vel si rariuscule erit
 propinandum, temperatione lacteum
 sit lactisve calorem habens & vesper-
 tinum. Balnea ne sint assidua & conti-
 nentia. Razorum enim & benè tem-
 peratorum usus præstantior est. Eodē
 modo etiam aer ille idoneus & com-
 modus est, qui habet calidi & frigidi
 bonam temperaturam. Domus quoq;
 sit neq; nimis ventis pervia usq; expo-
 sita, neque nimis constricta & obscura.
 Imò verò etiam aqua sit, neq; dura, h.
 est, cum laboribus hausta, nec quæ fa-
 cile sursum adducatur. Et vestes strag-
 ulæ non asperæ, sed quæ benè cōcin-

ne corpori advolvuntur. In hisce namq; omnibus, quod proprium est, non aut quod sumptuosum natura desiderat. Hac igitur impraesentiatu non inutile fuerit tibi subscripsisse ac probasse educationes spei, vel juxta eam, quae jam exposita est, quàmque, suasi educationem; factas. Faxit autem Deus Opt. Max. ut rursus ex educatione infantis, tuas expectatas admonitiones etiam aliquando referas.

MELISSAE Epistola.

MELISSA, CLARETA

Salutem dixit.

Ultrò mihi videris multam habere honestatem. Quia enim dedita opera studiosèq; aliquid audire aves de honesto uxoris ornatu, bonam praebes spem te in virtute velle canescere. Oportet igitur modestam & liberā conjugem accuratè cum silentio viro legitimo, verum non sumptuosè compræornatamq; esse. Decet autem eam esse vestit candida amictam mundamq; & simplicem, at non sumptuosam nimisq; luxuriantem. Vitare enim debet illa pellucida & subpurpurea, itemq; auro intertexta vestimenta. Illa namq; meretricibus ex usu sunt, ut plures ad se pellant. Illius verò foeminae, quae uni viro suo placere studet, mundus & ornatus sunt mores, non astit vestes. Valde quippe pulchrum est foeminam liberā

αυμότως. ἐν πᾶσι γὰρ τοῦτοις τοῖς οἰκείοις ἀφοσίς ἐπιποδοῖ, ἀλλ' οὐ τὸ πολυτελές. ταῦτα μὲν ὅν ἐστὶ τῷ παρόντος ὡς ἀχρεῖον ὑπογράφαι τοι τὰς ἐλπίδος ἐμφορὰς ἢ κατ' ὅσον ὑφαγόμενον γυναικί. Θιγὰ δὲ συναλλαμβάνοντος ὑπὸ τῆς ἀγωγῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὰς ἐνδοχόμεναι καὶ ποτε οἰκίαι κομποῦμις ὑπομνάσθαι.

Μελίσσης Ἐπιστολή.

ΜΕΛΙΣΣΑ ΚΛΑΡΕΤΑ
χαίρει.

Ἰσχυάτως ἐμοὶ φαίνεται πλεονα ἢ καλῶν ἔχειν. τὰ γὰρ ἱαπουσιαστικῶς ἐθέλιν τι αὐτῷ. σὴν περὶ ἡνωτικῶς εἰκασμίας καλὰν ἐλπίδα διδοί, ὅτι μέλλεις πολυτελεῖ καὶ ἀρεσίαν. χρὴ δ' ἂν τὰν σάφρονα καὶ ἐλδοθίρας τὰ κτινόμενα ἀνδρὶ ποτὶ μὲν ἀσυχία κεκαλωποισμένα, ἀλλὰ μὴ πολυτελεῖς, ἡμῖν δὲ ἐφέτωται λοκοσίμια & καθαρίον καὶ ἀφελή, ἀλλὰ μὴ πολυτελεῖ καὶ σιελισάν. παραλήϊον γὰρ αὐτὰν τὰν διαυγῇ & διαπύρρων, καὶ τὰ χρυσόπασα τ' ἐνδυμάτων. ταῖς ἐτίραις γὰρ τὰς χαρίστας σὸς τ' ἡμεῶν πλεονων θήρας. τὰς δὲ σὸς ἵνα τ' ἰδίον ὑφάρεσθαι σὴν ἡνωτικῶς, κόσμος ὁ ἔδος πελάει, καὶ χαίρομαι. ὑμφορον γὰρ ἰδού.

ἐλαδ' ἴδραν ἢ δ' ἴδρ' τῆς ἀνδρὶ, ἀλλ' οὐ τοῖς πησίον. ἔχεις δ' αἶν' ἐπὶ τὰς δ' ἴδρ' ἐρύθημα μὲν σαμείον αἰδοῦς ἀντὶ φύκιος, καλοκαγαθίας δὲ καὶ κοσμίτητα, καὶ σωφροσύνας ἀντὶ χρυσῶ καὶ σμαράγδων. οὐ γὰρ ἐς τὰς τὰς ἰδιότητος πολυτέλειαν, φιλοκαλεῖν δ' αἶν' τὰν γλιχομένην τὰς σωφροσύνας, ἀλλ' εἰς τὰν οἰκονομίαν τῆ οἴκου. ἀρίσκειν δ' αἶν' αὐτῆς ἀνδρὶ ἐπιτελείας ἀντιπύσαν τὰς αἰσθητὰς θελήσεις, αἰγὶ δ' αἶν' ὁρὸς θελήσεως νόμος ὁφείλει ἀγραφος εἶναι κοινὰ γυναικὶ 15 ποτὶ δ' ἐν χρῇ βίωσιν αἰσθάν. νομίζειν δ' ἀπορεῖα ποτε νικῆσαι αἶμα αὐτὰ καλλίστην καὶ μεγίστην τὰν ὑπερβίαν πιστεῖν γὰρ χρῇ τῆς τῆς ψυχῆς καλλείας καὶ πλεονεξίας, ἢ τῆς τῆς δ' ἴδρ' καὶ σμῆν' χρημάτων. τὰ μὲν γὰρ φθόρος καὶ νοῦσος παραινίσταται τῇ δὲ, μέχρι θανάτου πᾶντι ἐπιταγμένα. 25

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗ,

Πυθαγόρου Ἡγεμονί.

Α Σφαλῆς ὁ ἐμὸς βίος καὶ ἡσύχος. ὁ δὲ σὺς, κατ' οὐδ' εἰν' ἐμοὶ ἀρραβιλάζει. μέγιστος αἶν' καὶ λειποδότης Σικελικῆς ἑταιρείας οὐ δείται. ἀντὶ ἔχει Πυθαγόρας ἱκανὰ τὰ καθ' ἡμέραν, οὐ

suo ipsius marito oblectari, non autem aliis. Argumentum verò habeas fuci loco in facie ruborem: honestatem & modestam venustatem ac temperantiā loco auri & fulgentium smaragdorū. Non enim in luxum profusionemq; vestis eam, quæ moderationis & castimoniz amans est, elegantiz esse studiōsam convenit: sed in domus & rei familiaris dispensationem elegantē esse addecet. Eā verò suo viro placere, quæ ipsius voluntatem perfectē faciat. Siquidem viri voluntates lex non scripta esse benè ornatz modestaq; foemina debet, ad quam eam vivere oportet. Sēq; dotem unā secum longē pulcherrimam maximāq; ad vitum attulisse, modestiam compositōisq; mores, existimare debbit. Nā animi pulchritudini atq; opibus potius, quàm oris & pecuniarum credendum est. Oris n. formam invidia & morbus delibant & auferunt: pecuniarum verò species & decet solum ad mortem usq; homini adfunt.

P Y T H A G O R A E E P I S T O L A.

Pythagoræ Hæmoni Syracusano.

V ita mea tuta & quæta est: tua verò nulla in parte mihi appropinquat nec convenit. Vir moderatus & pauper Siculæ mensæ non indiget. Pythagoras, quocumq; locorum venerit omnia quæ quotidie sufficiunt & quæ

tum satis est, habet. Dynastæ verò se in famulitiam dare ejusve. contubernio uti grave & permolestum est ei, qui non assuevit. Magnum & à periculo remotum est habere, quod sibi ad vitam frugaliter exigendam sufficiat. Siquidem ille suis contentus animus, nec amulos aut invidos habet, nec sibi ab cujusquam insidiis, quæ tendi poterunt, metuit. Quo nomine etiam vitam Deo proximè degere videtur. Bona dispositio atque habitus non profeminatur rei Venereæ usui, nec cibis, qui hauriuntur: sed venit ab indigentia, quæ ad viri-virtutem ducit. Variæ autem & intemperantes voluptates infirmorum hominum animos in servitutem adiungunt. Multo verò maximè illæ, quibus tu frueris. Quare cum teipsc etiam illis dedideris (pendes enim ab ipsis) etià servari non poteris. Nam oratio tua, quam profers, iis, quæ damnosa sunt, contraria non est. Ne igitur Pythagoræ voca tibi conviciatum. Neque enim medici simul cum ægris decumbere volunt.

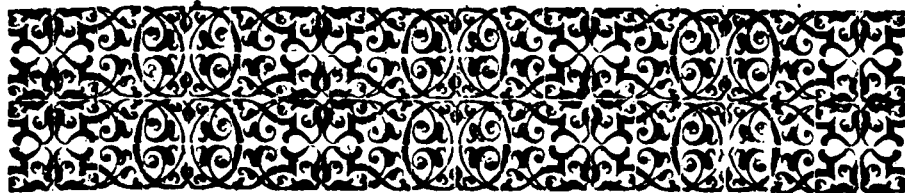
*Epistolarum Theani, Myia, Melissa
& Pythagoræ*

FINIS.

ἀν ἔλθῃ. διραπίδα δὲ διωνή.
• σου βαρὺ καὶ ἱππαρχὸς πρὸς μὴ
εἰσαμέτρω. μέγα καὶ ἀσφαλὲς
αὐτάρκεια. οὐτε γὰρ ἔχει τοὺς
5 φθορήσονται, ἥτις τὴν ἱπποβουλεύ-
αοντα. διὸ καὶ δοκεῖ ἔξ ἑγγυ-
τάτω θεοῦ ἢ διαγωγῇ. Διδ-
δασκ. ἀγαθὴ, οὐ γινώσκται ὑπο-
ἀφροδισίων, οὐδὲ ὑπὸ ἰδίᾳ.
10 μάτων, ἀλλ' ὑπὸ ἐνδείας ἀ-
γοίσης πρὸς ἀνδρὸς ἀρετὴν. ἡ-
δοσι δὲ ποικίλῃ καὶ ἀκρατεῖ
δουλεύονται ψυχὰς ἀφαιρῶν ἀν-
θρώπων. πολλοὶ δὲ μάλιστα ὧν
15 οὐ δύναται. Διὸ ἐπιδίδως
στυγὸν πρὸς τὰ τοιαῦτα. αἰω-
ρῇ γὰρ καὶ οὐ δύναται σφίζεσθαι.
λόγος γὰρ ὁ παρὰ σὺ οὐκ ἐν-
αντιπύεται τοῖς ἀσυνφόροις.
20 μὴ οὖν κάλει Πυθαγόραν συμ-
βιάσονται σοι. οἳ δὲ γὰρ οἱ λα-
βοῦνται τοῖς τοσοῦτοις συγ-
καίμεται.

Τὰ τ' Ἰθαίης καὶ Μήης καὶ Μελίσσης
καὶ Πυθαγόρου ἐπιστολὰς.

ΤΕΛΟΣ.

Benevolo candidoque Lectori.

VT non nescias, benevole lector, quid à nobis in hoc opere præstitum sit, sic paucis accipe. Vt si sumus unico duntaxat exemplari, quod olim ex alio, pulchrè quidem manu descripto, sed perquam mendofo, è bibliotheca Clarissimi Doctissimiq; viri Antonii Perrenotti Granvellani Cardinalis profecto, ipsimet manu propria descripsimus. Nec nos fugit, quàm periculosa res sit aleæ, unico exemplari ceu anchoræ, existimationis suæ periculum, velut in subito coorta tempestate, hoc tempore credere ac committere. Sed nos hîc publicæ utilitatis majore, quàm privati honoris rationem habendam putavimus. Interea sensum quàm potuimus proximè proprièq; expressimus. Si tamen in non paucis gravissimi Philosophi mentem non satis sumus assecuti, eius nobis ab hominibus doctis veniam datum iri speramus. Præsertim um aliis adminiculis omninò fuerimus destituti. Solum Petreius Tiaræ homo ad unguem doctus, paucula quædam eaq; levia, in libro de adhortatione ad philosophiam correxerat. Et quædam etiam benignè nobiscum commuicavit ex Vaticana (ut opinor) descripta, iteq; candidè nonnulla indicavit vir Clarissimus Theodorus Cantarus. Porro quæ hic noster ex Platone, cujus longè fuit studiosissimus, in hosce commentarios transcripsit, ea fideliter omnia addidimus & indicavimus & emendavimus. Textum Græcum itè infinitis in locis gravissimè sædatum, quàm potuimus accuratissi-

mè ex ingenio castigavimus, eaq̃ autori subjecimus. Quod si tamen non omnia vidimus, (quis enim tam Lynceus unquam fuit, ut in tantis tenebris, inquit Marcus Tullius, nihil offenderit, nusquam incurrerit?) sed multa nos fugierunt: si satis non est, hominis, abs quo nihil humani alienum est, confessio, utiq̃ satis esse debebit, quod ingenio, studio & industria assequi potuimus, à nobis ap̃tius in medium collatum. Nosq̃ autorem tam eximium, etsi non prorsus emaculatam, etiam cum proprii nominis dispendio in lucem emittere maluisse, quàm plurimorum eruditorum expectationem diutius fallere. Habuit illum in sua quidem possessione quondam Io. Alex. Brassicanus, uti scribit in editione Salviani, habuerunt alii: sed nemo, quod sciam, illi. hætenus admolitus est manum. Hoc ergo effecero, quòd Pausanie, Straboni, Dioni, Athenæo, & infinitis aliis contigit, uti posteaquam mutili, sordidati & malè habiti lucem aspexissent, doctissimorum hominum commiseratione tandem emaculati, & pristino nativoq̃ nitori omninò restituti sunt, idem nostro huic aliquandò etiam accadat. Nimirum optimæ ac fidelissimæ matris exemplo, quæ præclarissimum sætum in lucem edit, & quod potest, confert: sed quod non potest, nutricibus, paedagogis ac præceptoribus, ut conferant, mandat. Quare æquos lectores etiam atq̃ etiam rogatos & observatos volo, ne nostram studiū ac conatum suggillare aut reprehendere velint, uti quibusdam hodie nimis familiare esse videmus, qui nihil, nisi quòd ipsi faciunt, rectum putant: sed comiter potiùs corrigant, nosq̃ quorundam amicè admoneant, cuiusq̃ studium, utroque quod aiunt, pollice laudaturos. Interdum etiam asteriscos, ubi vel defectus aliquis, vel mendum esse videbatur, notavimus, & lacunas aliquot reliquimus. præsertim ubi non potuimus nos satis expedire. Iam quantis laboribus & vigiliis omnia nobis constiterint, experietur, quisquis in

consimilibus unquam periculum facturus est. Tantum igitur abest, ut ab oscitantia vel negligentia vel mala denique fide nobis dica aliqua scribi debeat, ut omnes, qui hæc lecturi sint nobis æternam potius debituri sint gratiam, quod vel informem vel deformem partū edere, quàm illum suppressere maluerimus. Quod si, uti spero, obtinero, ut reliqua ejusdem authoris, quæ apud me jam confecta habeo, publici itidem juris haud gravatè simus facturi, animus addetur. Indicem rerum omnium memorabilium in fine quoque adjecimus. Vale lector, & hisce nobiscum frue.

LARC. THEODORE TI
NOTATIONES

Pa. i. v. 6. Εὐδαίμονες γὰρ ἐσὶν εἰς τὸν ἀρθρον 7^{ον}
leg. censeo.

IOANNIS ARCERII THEODORETI
CASTIGATIONES ET NOTAE

IN LIB. I. IAMBlich

de vita Pythagoræ.

P Ag. 25. v. 10. *ἀπὸ τούτων, ἢ ἐκ τῶν Σαβ*
leg. cenſeo.

Pag. 26. v. 29. pro $\gamma\sigma\mu\acute{\nu}\alpha\iota$, tempore praeteri-
to perf. $\gamma\sigma\mu\acute{\nu}\alpha\iota$ leg. videtur.

v. 33. pro Θεοῦ, quod erat in manus, in-
trepidè Θεοῦ posui.

Pag. 27. v. 13. pro Σαμής, Σάμης-puto reponendum, ut est in carmine oraculi.

v. 16. Igebatur perperam Ἀ' γκαὶς ἱταλίας.
pedestri oratione diffichen reddidi, quod pau-
cis verbis numeris astringi, nisi obscure, non
posset.

verf. 32. ἀπ' Ἀγγέλων omnino leg. fuit, non
ἀπ' ἀγγέλων, operatur in scripto?

Pag. 28. v. 5. pro Πυθαγόρου, Περικλέους, &
in pentametro carmine pro ἔξι, ἑξή, substitui.

v. 20. is reposui, pro eo, uti scriptum erat, & recte puto me mutasse, si acquirendi casus ser-

vabitur. Quod si cō retinebitur, dandi casu
 εἰρηστος; τῷ βίη λεγέται.

Pa 2, 29. v. 5. Locus suspectus. Puta vñ aliquan-
do xñ *facta* legendum. Et si ne sic quidem locus

fatis foret sanctus. Semper tamen utcumque mihi videor expressisse, pro ejus, in manus, bella-

tu l'è exarato c'k m'legebatur.
v. 18. c'k m'legebatur.

v. 22. Hic recte legitur *M^oph^oph^o*; vt &
Dion. Laert. & Simplicius & antiquus Herodotus

in Melpom. & Cle. Alexandr. legunt: perperam
ergo ante aliquoties Melpom. & Chalcid. &

ergo ante antiquos ~~mutaretur~~ & mutetur, &
quotiescumque ita postea legeretur, mutandum
est.

Pag. 30. v. 1. pro $\lambda\eta\theta\alpha\nu\acute{o}\tau\epsilon\varsigma$ $\tau\iota$, λ , & $\mu\omicron\chi$
 $\tau\iota$ λ $\mu\omicron\chi$ $\tau\iota$ $\epsilon\iota$ $\mu\epsilon\tau\alpha$ $\tau\eta$ $\lambda\epsilon\gamma\epsilon\upsilon\sigma\alpha$ $\mu\epsilon$

V.7, pro $\epsilon\pi\iota\tau\epsilon\sigma\phi\alpha$, $\epsilon\pi\iota\tau\epsilon\sigma\phi\iota$, vel $\epsilon\pi\iota\tau\epsilon\sigma\phi\iota\delta\epsilon$

pro *Savonarola*, *Savonarola* indolenter con-
gendum puto.

v. 16. Mendosē *καταγράφει* legebatur, quod li-
mutetur in *γράφει*, ne sic quidem locus in-
conferatur.

tegerfuturus est. Itaque in ~~negl~~ ^{negl} ~~casu~~ ^{casu} mutan-
dum censeo, ac veri singulis diebus. Nam ita

Græcos etiam loqui, uti ~~regi~~ ^{ipsi} dicunt, brevita-
tis causa purp.

v. 21. καὶ καὶ ἡσυχία ὁ νόμος cum copula leg-
judice.

v. ultimo h; rās; & sūfēx. leg.
Pag. 31, v. l. Sarm comati mēmōit etiam E.

ra. in x. l. Sed illius interpretamentum ab hoc alienum est, aut saltem diversum atque aliud. vi-

de infrà cap. 6.

scribendum.

v. 6. $\frac{1}{2}$ legebatur, pro quo $\frac{1}{2}$ substitui, pro
 $\frac{1}{2}$ forte $\frac{1}{2}$ scribend. Locus mi-

hi mendosus vel obscurus visus. Sensus, ut potui, reddidi.

v. 11. plenē videtur leg. 9^a & ver. 10.

verf. 26, pro καὶ τῶν, καὶ τῶν lego, vel
καὶ τῶν & pro ἰσχυρίαις, ἰσχυρίαις scribendum

pag. 33. v. 5. *Miser* leg. videtur nisi *quis* *Miser*

ver *Matheus* legere mallt. Fuit enim sanctus hic vir Aegyptius natione, cui etiam meritò

competit *φουλαβος* epitheton.

itaq; leg. ut scriptum est, vel πάρος τιλιτάς
scribendum.

v. 14. propter, vel quod, vel quia, vel quoniam

υ. π. 81491 lego.

αχθῆς legendum videatur.

v. ult. pro κέρσεως, κερσεως, forte lectio
 Pag. 34. v. 3 ἡ λαὸν αὐτῆς ὑπεράσῃς ἐν ὅσῃ

v. 6. *Algr. Surti*; scrib.

V. 12. fortasse rectius in numero multitudinis
angeli legetur. Scriptum erat *angelus*. Ceterum

totus hic locus mihi suspectus est.
v.30. Legebatur ἀναλίστομαι.

v. 32. pro *εσθυμίν* Iamblichus fortē scripsit *εσθυμίν*. eoq; converti iago velitus, redit an secus, candidus lector iudicet.

Pag. 35. v. 1. pro *ις τε, αὐταὶ συμ. αὐ. τὸ π. αὐ* iudico legendum.

v. 15. *ἡδὴ* scribend. puto.

v. 16. pro *καὶ φησὶ ἀποσχελῆς*, scribere malim *ἀποσχελῆς*.

v. 20. *αὐτοχρῆστος* una dictione posui, quod dissūctim legebatur, sed sine sensu, in exemplari nostro manu descripto. Sequentia pene ad finem usq; capitis non vacanti mendis, quæ tamen tollere non potui. Sensem tamen mihi non malè videor reddidisse.

Pag. 38. v. 4. pro *ἐπεὶ τὸ*, *ἐπεὶ τὸ* lego, uti paullo post p. 39. v. 2. legiuit.

v. 24. *αὐτοχρῆστος* lego,

Pag. 39. v. 2. in *ἀβαν* scribendum. ut & v. ult. *ἀβαν*.

v. 6. pro *ἀντίπρῶτον*, *ἀντί πρῶτον* lego.

v. 10. *ἐν ἀποταί* legebatur, fortè *ἐν ἀποταί* legendum.

v. 21. pro *πᾶν* fortè *πᾶν*,

Pag. 40. v. 1. pro *μυλῶν* fortè rectius scripseris *μυλῶν*.

Pag. 41. v. 2. *μυλῶν* scrib.

v. 5. post *μυλῶν*, *μυλῶν* vel simile desideratur, & *μυλῶν* pro *μυλῶν* scrib.

v. 21. in Manus. *μυλῶν* numero unitatis legeb.

Pag. 42. v. 10. Scribo *μυλῶν*.

v. 14. post *ἐν τῇ*, *ἐν τῇ* suspicor aliquid deesse. fortasse *ἐν τῇ*, sententiam plenam reddet. Equidem puto me sensum utrumq; expressisse.

v. 26. Non satis conflatur oratio, quæ se bene habebit, meo iudicio, si legatur, *πᾶν* *πᾶν* &c. vel simile. Illud verò *ἐν τῇ*, quod statim sequitur, videtur monendum esse. fortè non malè legatur *ἐν τῇ*, vel simile. Sic *ἐν τῇ* scribendum.

v. 31. *ἐν τῇ* scribendum.

Pag. 43. v. 7. Fortè *ἐν τῇ* rectius scribetur, quam *ἐν τῇ*, quod an inveniat subdubio.

v. 9. Orationem imperfectam esse, cui non poterim mederi, asteriscus nota.

Pag. 44. v. 26. pro *ἐν*, *ἐν* leg. iudicet.

Pag. 45. v. 4. *ἐν* legatur. Locus mihi in sanabilis unde nec germanum illius sensum exprimere potui.

v. 19. pro *ἐν τῇ*, quod posui, *ἐν τῇ* legeba-

tur.

Pag. 46. v. 15. *ἐν τῇ* lego.

v. 18. pro *ἐν τῇ*, *ἐν τῇ* scribend. censo. Error manifestus ex vitiosa pronuntiatione. Fuit enim civitas hoc nomine in Sicilia. Quid autem sibi velit *ἐν τῇ*, quod statim sequitur, fateor me ignorare. Putavi aliquando *ἐν τῇ*, quæ & ipsa ejusdem regionis civitas fuit, legendum, A quoq; & candidus lector dijudicet, vel melius quid afferat.

v. 20. *ἐν τῇ*, quod monstrosum quid, mutavi in *ἐν τῇ* *Κατὰ*, ut infra cap. 27. quoque legitur. Id quod & vidit vir doctus, & amicus noster Theodorus Canterus.

v. 23. Locum esse mendosum indicare volui per asteriscum. Mendum est in *ἐν τῇ*, quod nihil est. olim mutaram quidem in *ἐν τῇ*, utquam minimum recederem ab scriptura nostra: sed nunc potius *ἐν τῇ* suspicor legendum.

Pag. 47. v. 4. una dictione *ἐν τῇ* legend. & mox v. 6. *ἐν τῇ*, fortè rectius scribitur.

v. 11. *ἐν τῇ*, converti imperitiam, quod aliud non occurreret satis aptum. interim notum etiam pueris, eo significari non tam infirmitatem quam crassitudinem quampiam, qua quis nec vult, nec potuit aliquid addiscere.

v. 14. Nescio satis, an illud *ἐν τῇ*, integrum sit, verti, quod visum est convenire.

Pag. 48. v. 10. pro *ἐν τῇ*, vide num scribendum sit *ἐν τῇ*.

Pag. 49. v. 5. pro *πᾶν*, quæ nihil planè vox est, *πᾶν*, vti pag. 62. v. 16. & alias legitur, scribo. Significat eum adolescentes adhortatum esse, ut senes maxime revereantur, idque multis rationibus.

v. 25. *ἐν τῇ*, ingressus causa, rectius fortè, invitamēti, vel incitamenticausa dixissim. Lector, quod malit, eligat.

Pag. 50. v. 6. pro *ἐν τῇ*, *ἐν τῇ* suspicor leg.

v. 15. pro *ἐν τῇ* legatur *ἐν τῇ*, imperitus scribi procul dubio, quod per abbreviationem scriptum repererat, non intelligens, in *ἐν τῇ* perperam mutavi.

v. 22. *ἐν τῇ* censo scrib.

v. 26. *ἐν τῇ* posui, quod *ἐν τῇ* putem. Me certe propter obscuritatem, ex qua non me potui expedire, non parum torse. quod igitur converti, æquo animo lector accipiet.

v. 18. *καὶ διορθώσας* conjunctim puto leg. non disjunctim *ἀλλ' ἐσκέψαν.*

pag. 68. v. 3. in argum. cap. 14. *ὅς αἱ*, & mox

v. 5. *ἐσκέψαν* (αἱ) scribe.

v. 18. *ἀντιφιλικίης*, & v. 22. *ἀντιφίλου*, & v. 23. *ἀντιφίλου* legebatur in Manus. versus item erat valde mendose scripti, quos tamen prodivē & facile fuit bene correctos dare, præsertim cū habeantur *ἰλιμὸς* statim in principio. Eos converti, non ut majestatem & leporem Homeri, (quod nondum puto cuiquam licuisse, nedum mihi) sed ut sensum utcumq; exprimerem.

v. 36. Locum illum corruptissimum sic me sanasse puto, legendo, *ἵερο γένεσι περιέκλειον* *Μυκήνας* *ἐν Τρηνίαις λαφύροις* &c.

pag. 69. v. 2. *τὸ αὐτὸ ἀντιφίλου* παρατίθειν legend. suspicor.

v. 7. *ἰνὸν* scribe. ut & v. 32. *ἀντιφίλου*, & mox *περίεκλειον* scribe.

v. 32. Lego *ἀντιφίλου* vel *ἀντιφίλου*, vel deniq; *ἀντιφίλου* & v. penult. *λόγος* *ἄξιον*, forte *λόγος*, vel, ut posui, *λόγος*.

pag. 70. v. 2. *ἀντιφίλου* leg.

v. 24. Locus sædē corruptus, quem ita forte non male restitui, *ὡς περὶ αὐτῶν*, vel *ὡς περὶ αὐτῶν*, *διὰ τὸ ὅτι ἐστὶν ἐν ταῖς ἀντιφίλοις*. Quod si verò hic, ut & alibi non raro, authoris mentem non satis assequor, vetustati, quæ hunc elegantissimum authorem ita miserē nobis mutilavit, utiq; ascribendum erit.

pag. 71. v. 3. *ἐν ταῖς ἀντιφίλοις* malim leg. & v. 9. *ἐν ταῖς*, pro *ἐν ταῖς* *ἐν ταῖς*. Sic mox pro *ἐν ταῖς*, *ἐν ταῖς* forte rectius. Difficile fuit & hinc commodum aliquem sensum elicere.

v. 18. *ἀντιφίλου* leg. suspicor. Sed *ἰνὸν* *ἰνὸν* cætera.

v. 31. *καὶ συμπερικέλειον* copulatē scribe.

pag. 72. v. 14. *ἀντιφίλου* nihili vox est, & lego *ἀντιφίλου*, vel *ἀντιφίλου*. Inter cæ, & illa perobscura manent. Vnde factum ut me non expeditam satis fecisset ductum verborum sequēs. Et puto verbum aliquod desiderari, quod tamen propria auctoritate insarcire nolui. Lector, æqui consulat.

v. 23. *ἀντιφίλου* perperam in manus. legebatur.

v. 24. lego *ἀντιφίλου* *πίστις* ab *ἀντιφίλου* vel *ἀντιφίλου* ab *ἀντιφίλου*.

pag. 73. v. 4. pro *ἐν ταῖς* *ἐν ταῖς* leg. iudico, ut carmen constet. Sic v. 10 *ἰνὸν*, &

v. ult. Empedocli. *καὶ τὸ αὐτὸ* Porro illud Latinē, ut potui, converti.

pag. 74. v. 8. *καὶ τὸ αὐτὸ* legebatur, in nostro manus. forte rectius *καὶ τὸ αὐτὸ* legetur. Sed nihil definitio.

v. 15. lego *ἐν ταῖς*. Sic Thucyd. lib. 1. dixit, *καὶ ἐν ταῖς* *διχίαις*, cum dolore & damno accipere. Veri, rationem perfringerent, ut Cicero dixit animos perfringere. Fortē tamen rectius *ἐν ταῖς*, id est exercitationibus animi leg. & vertendum, ut referatur ad *ἐν ταῖς*. Nam nonnulli cibi gravant rationem, nonnulli proritant ad impuritates. Hoc ergo præfero.

v. 18. pro *ἐν ταῖς*, *ἐν ταῖς* scribendum statuo. Et sic convertito. Mendum ex vitiosa enunciatione natum, meliori tollendum est.

v. 25. *ἀντιφίλου* verti necessarium in *ἀντιφίλου*, & pro *ἀντιφίλου* quod s. vers. est *ἀντιφίλου* *τι* puto leg. porro *ἀντιφίλου* & *καὶ τὸ αὐτὸ*, meo iudicio non sunt genuina nec germana. Veri tamen quod potui.

v. 31. pro *ἐν ταῖς*, vel *ἐν ταῖς*, i. corvos, vel *ἐν ταῖς* leg. videtur. Inter cæ, autem, quæ sequuntur usque ad v. 10. pag. 75. tam mihi visa sunt consula & hiulca, ut commodum & germanum sensum ex illis elicere nequiverim. Reddiidi tamen quod visum est convenire.

pag. 75. v. 12. asteriscus gravem affectionem indicat, cui nescio an potuerim medicinam affecere. Conabor tamen. Putavi aliquando *ἀντιφίλου*, at nunc *ἀντιφίλου* *ὅτι* leg. suspicor. Nihil definitio.

v. 17. *πρὸς ὅς* fortasse leg. Inter cæ, tota illa periodus mihi suspecta est.

v. 26. Illud, *ἰνὸν*, nescio quid sibi velit. Quid si verò *ἰνὸν*, legas? verum & hic locus cum iis, quæ sequuntur, obscurus est, & in vertendo, ut ingenuē fatear, non parum mihi exhibuit negotii.

pag. 76. v. 14. Locus ille Platonis, quem citat noster Iamblichus, habetur *πολιτ.* ζ. pag. 77. v. 3. Basilic. editionis.

pag. 77. *πρὸς ὅς* pro *πρὸς ὅς* existimarem leg. valde fatigare est, quod hic ab Pythagora scribitur factum.

pag. 78. v. 3. *ἐν ταῖς* perperam legebatur, ut suprà p. 77. v. 8. *ἀντιφίλου* pro *ἀντιφίλου*, & similia ex vitiosa pronuntiatione nata.

v. 9. pro *ἐν ταῖς*, *ἐν ταῖς* leg.

v. 23. *ἐν ταῖς* per duplex, s. scrib.

pag. 79. v. 8. Asteriscum posui post *πρὸς*, quod putem

simus us) mea infarcire, & pro verbis gravissimi philosophi venditarem.

Pag. 87. v. 1. ἀλλὰ γὰρ una dictione leg. & v. 2. ἢ καὶ οὕτως.

v. 18. καὶ ἀλλοτρίως, imperfectum esse videtur.

v. 24. συμβαλὴς ἀγαθὸν existimo scrib. sic v. seq. ἢ καὶ αὐτὸς disjunctum.

v. 29. illud, ἢ ἐστὶν mendosum est, & lego ἐκ ἐστὶν, & mox v. 31. ἐστὶν & legi & converti, pro τοῖς ἵδῃ.

Pag. 88. v. 5. ταῦτα ἰδῖν scrib. censeo.

v. 23. Quod hic de panis fracti uno dicitur, si mendo vacat, ingenue me non intelligere fateor. Ideoq; & versio nostra subobscurior existit, licet ductum verborum sim securus. Interea quod hic dicitur, & pag. seq. v. 1. videtur forte ritum fidelium Christianorum taxare.

Pag. 89. v. 30. pro Α' ἰδὲ, quod in nostro ut erat exemplari, ita etiā reliqui, putarē Α' ἰδὲ, legendum, ut gentilitium. Sic enim patronymicum formatur apud Stephanum in Α' ἰδὲ.

Pag. 90. v. 2. pro ἢ ἀργυρίων, videtur ἢ ἀργυρίων potius scribend. ut & verti.

v. 6. in manu legebatur ἔστιν τοῖς Πυθαγόρῃ, quod an recte, uti edidimus, mutatum sit, judicat alibi.

v. 26. in manu erat ἴσθι. quod omnino in ἴσθι mutandum censui. Sic v. penult. αὐτῶν in αὐτῶν mutavi.

Pag. 91. v. 2. pro ἢ, ἢ, substitui, ut necessarium relativum.

v. 12. καμπτρίν ἔσθι, & leg. & interstinguendum videtur.

v. 25. forte καὶ τὸ ἴδιον scrib. ut quasi viderint similes, & audierint, quod intimis solet dari.

Pag. 92. v. 9. perperam ibi legebatur Πυθαγόρας, & v. 16. ἀπὸ τοῦ, proclivis enim lapsus ab e in π, propter similitudinem litterarum, quae scribam fecellit.

v. 9. Abaridis meminit etiam Plato in Charmide, Pausan. in Laconicis, & Strabo lib. 7. geographiae, sed meminerunt duntaxat.

v. 23. scribo & interpretor ἢ ἰδὲ, & mox, v. 25. αὐτῶν φωνῶν, ut, quod sequitur, αὐτῶν ἵδῃ.

v. 30. illud περιέστιν καὶ οὕτως, nescio an germanum sit. in manu scriptum erat καὶ οὕτως, vestigia primae scripturae ferè indicare visum est, ut sagacioribus ingeniis veram & genuinā lectionem evēdi occasionem relinquam, forte non malè αὐτῶν ἵδῃ καὶ οὕτως legatur.

v. 33. Fortè rectius pro ἀπερὶ τοῦ futu-
rum ἀπερὶ τοῦ cōvenit. sic ἀπερὶ τοῦ fortè melius.

Pag. 93. v. 14. pro ἄλλοι, quod posui, ἄλλοι legebatur. an rectè mutatum, docti judicent. & pro ἀλλοῖς διδόναι scrib. legebatur διδόναι.

v. 22. Vide an non potius βεβαίον αὐτῶν scrib.

v. 25. Post γάρ μοι asteriscum posui, quod putem aliquid deesse. sententia plena erit, si addatur καὶ αὐτῶν.

v. ult. τοιαῦτα τεχνήματα τοιοῦται scribendum censeo. fuerat fortè per abbreviationem scriptum, ut & supra p. 90. v. 26. ἴσθι.

Pag. 94. v. 25. βεβαίον (αὐ) lego pro βεβαίον,

v. 27. διήρην, vel διήρην nihili sunt voces, fortasse διήρην leg. vel διήρην.

Pag. 95. v. 7. Stellula notat defectivam esse orationem. In versione quidem utrumque supplevi defectum: sed Græca attingere non sum ausus.

v. 30. αὐτῶν pro οὐκ αὐτῶν scribe. Quæ hic αὐτῶν τε ἰχθυόωντατε ab Iamblichio scribuntur, obiter quoque attinguntur ab A. Gellio lib. 1. cap. 9. ut supra quoque annotatum est. vide pag. 84. v. 31.

Pag. 96. v. 27. Putavi aliquandò pro ἀκούων legi posse ἀκούωντα, sed minori mutatione fortè non malè legas ἀκούων. Sic v. penult. ἰσχυροῦς πᾶσι legeb. quod mutavi in ἰσχυροῦς.

Pag. 98. v. 11. ἀλέμεναι per duplicem μὲ scrib.

v. 14. Illa ἀλεγοβολία &c. mendosa sunt. Non malè putem legi ἀλεγοβολία ἢ χιροτομία, vel, ἀλεγοβολία ἢ χιροτομία: vel ἀλεγοβολία ἢ χιροτομία.

v. 18. pro αὐτῶν, interposed substitui, quod in textu est αὐτῶν.

Pag. 99. v. 5. συνισχυρίαν, quod hic de denis convivis dicitur, ex quibus constabant συνισχυρίαν Pythagoricæ, meminit etiam Eustathius scribens in Iliad. β. p. 190. v. 26.

v. 12. Illud μὲν nescio quid sit. μὲν legend. suspicor. quod quid sit, ex nostra interpretatione constare potest, in qua Suidam secutus sum. Sic v. 8. male scriptum erat συνισχυρίαν, pro συνισχυρίαν, quod reposui. & v. 30. συνισχυρίαν, quod in συνισχυρίαν idem mutavi.

Pag. 100. v. 11. quod hic est καὶ οὕτως infra p. 137. v. 13. rectius καὶ οὕτως scriptum est, & v. penult. παρὰ γὰρ ἴσθι legebatur in nostro manu.

Pag. 101. v. 16. μᾶλλον μὲν legebatur.

Pag. 103. v. 3. post καὶ οὕτως αὐτῶν, vel διήρην

vel *δύνατο* vel *ἡρώατο* putare addendum. Suidas author est Anaximandron Milefium juniorem Pythagorae symbola interpretatum esse, *Quæ* utinam existerent. Sic Simplicii dicuntur & omæ in aliqua Biblior. sepulti esse commentarii.

v. 8. *ἡρώατο* *ἐν* *ἡρώα* legitur in manu. nostro.

Pag. 104. v. 7. Illa verba *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* sunt sine mente soni nihilque significantes. Lego *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα*, vel, ut minimum à scriptura recedamus, *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα*.

v. 15. In manu. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* erat, quod putavi propter dativum *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* etiam in dativum mutandum.

Pag. 105. v. 15. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* legendum suspicor. Sic v. 10. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* scriptum erat, quod mutavi in *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα*.

v. 28. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* lego. & v. seq. pro *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* scribend.

Pag. 106. v. 28. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* legendum cenfeo.

Pag. 107. v. 5. post *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* aliquid abesse videtur, quod in versione complevi, *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* fortè, vel simile. alioqui locus est bene difficilis & perplexus.

v. 8. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* lego sine augmento *ἡρώα*.
v. 20. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* confidenter quod *ἡρώα* mutavi in *ἡρώα*: sed illud *ἡρώα*, ut minime germanum, mutare & convertere non potui. Quid si autem *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* legas? Quanquā non video, quomodo malva possit esse nuncia & *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* celestium affectuum erga humana. Itaque hic *ἡρώα*.

Pag. 108. v. 8. primo verbo cap. v. *ἡρώα* à capite avulsam esse. certo certius est. Itaque pro *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα*, *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* posui. Sic v. 15. pro *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα*, *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* sententia manifeste hoc exposcente. Similiter v. 16. pro *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα*, *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* vel *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* disjuncti scripsi.

Pag. 109. v. 1. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* leg. Quod autem hic narrat Iamblichus, meminerunt etiam Sopatri vel Marcellini in Hermogenem olim an. 1509. ab Aldo edita commentaria (quæ mei iuris facta sunt ex Erasmi bibliotheca cum nonnullis aliis.) Pag. 338. Quod mihi indicavit vir doctiss. & Clarissimus Theod. Canterus Ultrajectinus, amicis meus.

v. ult. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* etc. Sententia illa mihi suspecta est, & à me, ut ingenuè fatear non satis intellecta. Nōdum equidem scio, quomodo

do superioribus conveniant, Pythagoram ad corvos relegatum, itaque verborum ductum secutus reddidi, quod potui.

Pag. 110. v. 13. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα*, legebatur in nostro manuscripto. Sed portenta verborum correxerit ex Homeri *ἡρώα*. d. uti edita sunt.

Pag. 111. v. 14. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* legebatur, mutavi in *ἡρώα*, necessario ut existimo. & mox.

v. 27. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* quod verti crudelitatem disciplinam, in eruditicè vel erudientem sapientiam mutandum est.

Pag. 112. v. 5. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* mutavi in *ἡρώα*. Porro quæ hic à Iamblichio narrantur, pulcherrimè etiam Macrobius expressit lib. 2. cap. 2. in somnium Scipionis. & meminit eorum Plutarch. in lib. de Musica.

v. 10. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* pro quo *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* non male putome substituisse.

v. 10. & 16. pro *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* utrobique legendum statim. *ἡρώα* enim verbum aliud significat.

v. 16. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* leg. suspicor. Nam quod in textu est, nullum locum habere potest.

v. 14. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* lego. Sic v. 30. fortè *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* rectius.

Pag. 113. v. 1. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* disjunctim lego. & v. 14. pro *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα*, *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* magis placuit.

Pag. 114. v. 17. Alterius mendum indicat. Nec est integrum illud *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* putavi aliquando, cum existerem hunc authoris *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* legendum esse: verum nunc mutata sententia *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* scrib. cenfeo. quod postea aliquoties sequitur.

v. 21. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* statuo legend. vel *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα*.

Pag. 115. v. 4. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* scribendum iudico.

v. 8. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα*, non *ἡρώα* lego.

Pag. 116. v. 7. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* legebatur, quod indicare volui, si fortè cui minus placeat quod in textu positum est, &c. Nam mihi hæc planè visa sunt esse ænigmata.

Pag. 117. v. 10. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* fortè, ut rectatur ad substantivum *ἡρώα*.

Pag. 118. v. 15. Quid si pro *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* legas? v. 29. *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* mendosum est, pro eo ego substituendum puto *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα*.

Pag. 119. v. 9. Illa verba, *ἡρώα* *ἐξ* *ἡρώα* mihi suspecta sunt. Omnino puto scribè vitio bis posita non necessario. Quare ut redundantiæ expurganda esse iudico.

potui, simulque quod convenire judicavi.

v. 30. $\pi\lambda\omega\gamma\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$, mihi quoque; integrum non est. Levi mutatione judicarem $\pi\alpha\sigma\gamma\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$, quod in versione expressi, cō node scribendū.

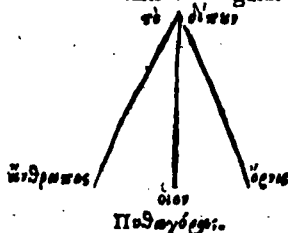
Pag. 130. v. 5. Proconcessi per duplex scribi debet. Meminit ejus A. Gell. lib. 9. cap. 4.

Pag. 132. v. 12. $\pi\rho\omega\lambda\gamma\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$, recte legi posse statuo. Sic quoque mox v. 14. $\kappa\alpha\upsilon\kappa\omega\iota\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ cum ω leg. in penultimo, teste Stephano.

v. 19. Locus mihi suspectus est. Puto scribendum $\pi\alpha\tau\iota\sigma\iota\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ $\eta\iota$. Nam quorsum alioqui profectus est ad funus curandum? Nisi de $\mu\epsilon\tau\alpha\phi\upsilon\sigma\iota\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ loquens, intelligat cum Midas fuisset, ideo eō profectum, ut illius sepulchrum viseret, & funus curaret.

Pag. 133. v. 8. numeris devinctum carmen esse, res ipsa loquitur.

Et hīc talis erat figura:

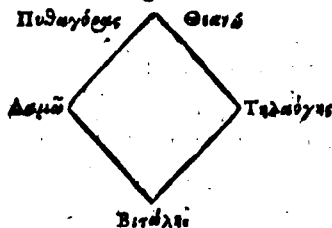

v. 14. $\delta\iota\kappa\alpha\iota\sigma\iota\sigma\iota$ una dictione scribe.

Pag. 134. v. 12. $\kappa\alpha\iota\iota\sigma\iota$, $\epsilon\upsilon\phi\alpha\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ lego, non, $\omega\iota$. Lacunam sequenti stellula signatam replere non potui, ne conjectura quidem, quod alius exemplaris ope ac subsidio effem destitutus.

v. 31. $\alpha\pi\iota\sigma\tau\upsilon\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ scribendum, & mox v. seq. $\alpha\pi\iota\sigma\tau\upsilon\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ legebatur, quod quidem in vertendo sum securus, sed $\omega\iota\sigma\iota$ reposui, & sic vertendum fuerit, si verē quidem sit &c.

Pag. 135. v. 7. $\beta\iota\tau\acute{\alpha}\lambda\eta$ $\tau\epsilon$ leg. Hic in margine hęc erat $\delta\omega\delta\eta\kappa\iota\sigma\iota$ & figura:

v. 12. $\alpha\epsilon\lambda\gamma\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ $\omega\iota$ $\tau\eta$ $\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$, nihili voces sunt, legendum suspicor $\alpha\epsilon\lambda\gamma\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ $\eta\iota$ $\delta\omega\delta\eta\kappa\iota\sigma\iota$.

v. 16. $\lambda\gamma\gamma\iota$ $\gamma\delta$ $\delta\delta\iota$ scribe.

v. 18. $\delta\epsilon\chi\alpha\delta\iota\sigma\iota$ hic putarem leg. nihili enim commune est ira cum sacris. Interdē locus manet obscurus. unde factum, quod non venterim, & mox. v. 20. $\mu\epsilon\lambda\iota\sigma\iota$ lego.

Pag. 136. v. 20. $\sigma\iota\upsilon\tau\iota\sigma\iota\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ leg. suspicor. v. 26. $\kappa\alpha\iota\tau\acute{\alpha}\eta\iota\alpha$ $\delta\delta$ $\delta\epsilon\gamma\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ suspectum est, quid si verō $\delta\eta\mu\alpha$ $\delta\delta\epsilon\gamma\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ scriberetur?

v. 28. Asteriscus otiosus est. Nam cū ante in manus esset. $\sigma\iota\upsilon\tau\iota\sigma\iota$, ut mendosum mutavi, & in textu posui, quod legendum videbatur.

v. 31. pro $\epsilon\upsilon\phi\alpha\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$, suprà p. 130. v. 14. ubi eadem fabula commemoratur, atque $\epsilon\upsilon\phi\alpha\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ vocatur, $\epsilon\upsilon\phi\alpha\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ scribendum.

Pag. 137. v. 11. pro $\delta\iota\kappa\alpha\iota\sigma\iota\sigma\iota$, puto $\alpha\pi\iota\sigma\tau\upsilon\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ scribendum, facile enim per imperitum scribam tres dictiones in unam potuerunt coaluisse. Et hoc suprà habetur, pag. 130. v. 21.

v. 16. $\kappa\alpha\delta\iota\sigma\iota\sigma\iota$ &c. Horum suprà quoque meminit p. 100. v. 14. porro illud $\kappa\alpha\delta\iota\sigma\iota\sigma\iota$ vitiosum esse stellula notavi. Legi & verti olim $\alpha\pi\iota\sigma\tau\upsilon\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ maritis. Sed illud ut poeticum tunc repodio & $\mu\epsilon\lambda\iota\sigma\iota$ legendum duco.

v. 27. $\kappa\alpha\delta\iota\sigma\iota\sigma\iota$ perperam, opinor, scriptum est, & pro eo. $\kappa\alpha\delta\iota\sigma\iota\sigma\iota$ leg.

Pag. 138. v. 9. $\alpha\pi\iota\sigma\tau\upsilon\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ habet noster liber manuscriptus, quod mutandum erit vel $\omega\iota$ $\kappa\epsilon\lambda\iota\sigma\iota$, ut scriptum est, vel $\omega\iota$ $\kappa\epsilon\lambda\iota\sigma\iota$ leg. idem videretur referri, sed suppressio, qui hoc fecit, nominē, suprà pag. 133. v. 23. Sic quod hīc $\kappa\epsilon\lambda\iota\sigma\iota$ $\pi\epsilon\lambda\iota\sigma\iota$ $\mu\epsilon\lambda\iota\sigma\iota$ perperam scriptum erat, ex eodem illo loco $\kappa\epsilon\lambda\iota\sigma\iota$, & $\epsilon\upsilon\phi\alpha\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ leg. judico. & quod præcedit $\delta\omega\delta\eta\kappa\iota\sigma\iota$, ut & ante p. 133. v. 10.

v. 19. In libro manus legitur, quemadmodum & inferius cap. 29. p. 147. v. 19. δ $\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$, quod quia in aureis Pythag. carminibus $\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ legitur, sic visum fuit mutandum. quamquam utrumque possit subsistere.

v. 31. $\tau\acute{\alpha}\eta\iota\alpha$ $\delta\delta$ $\delta\epsilon\gamma\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ legendum suspicor.

Pag. 139. v. 5. $\delta\delta$ $\delta\epsilon\gamma\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$ mutavi audacter in $\delta\delta$ $\delta\epsilon\gamma\mu\acute{\alpha}\tau\omega\iota$, vitium scilicet ex vitiosa pronuntiatione natum.

v. 11. $\chi\alpha\lambda\iota\delta\iota\sigma\iota$ legitur quidem constanter, uti & converti; sed non dubito quia legendum sit $\chi\alpha\lambda\delta\iota\sigma\iota$ uti infrà p. 144. v. 20. nolui tamen contextual inferere, antequam non probarem omnia hęc mea eruditis & doctis. Nam nihil habent opinor commune Chalcidenses cum Aegyptiis & magis.

v. 13. vocabulum $\tau\epsilon\lambda\iota\sigma\iota$, mihi iidem suspectum est, et si in versione retinuerim. Non enim memini me legere aliquid de morte, quæ in

in Eleusine contigit, & nescio quid ex ea potuerit disci ab homine sapiente. Itaque elisa, quae temere interpres, τολμήσας ut & paullo ante puio scribendum. Nam per vulgata sunt haec sana, quae Eleusine regionis Atticae oppido in honorem Cereris & Proserpinae instituta erant, & alio nomine *Θεσμοφρίαι* vocabantur. Illorum meminit praeter ceteris Pausan. in Phocicis.

v. 14. Similiter & illud *ἰσχυρὸν* mihi suspectum est. quanquam non habeam aliud, quod magis germanum illi substituiam. Invenit enim forte aliud, ut *ἰσχυρὸν*, vel simile: sed quid hoc me juvaret? Itaque quia non possum aliter, malo errorem indicare, quam tollere. Sic max lego *καλὸς*, τὴ *καλὴ* &c.

v. 27. *ἀφροδίτη δὲν θουάζει, ὅτι καλὴ* est, lego δὲ *δὴ θουάζει*, uti mox pag. seq. v. 1. *δὴ θουάζει* itidem legendum. cū *ἀγαλματὶ* ita posset dici, cum inde videatur *θουάζει* venisse.

Pag. 140. v. 9. *Πύρρον* ruffam converti, forte rectius fulvam & igneam colorem referentem dixissem. Sic v. 11. *τὸς λογισμὸς*, vel animum, vel sensum communem rectius forsitan reddidero.

Pag. 141. v. 9. *ἡλάνθον* legeb. in nostro manu descripto.

v. 19. Athesi scis notare volui locum mutilum esse, quemque ut ingennè fatear, nondum intelligo. verum ut chironium bukus sanare non potui, ita spero Chironem aliquem fore, qui sit sanaturus. Converti ut potui, nō satis intellexi. Quae itidem sequuntur de prima substantia animae obscura itidem visa, & ut parum bene intellecta parum bene reddidi, sic boni consulendum non carpendum *οἷον ἀρετῆς*.

Pag. 143. v. 18. *καὶ τὸν αἰσῶν* legebatur, quod putavi in *αἰσῶν* mutandum referens ad substantivum *αἰσῶν*.

Pag. 144. v. 6. *ὁ καλὸς* vel *ἡ καλὴ* suspicor leg.

v. 20. pro *ἀναφαινε* & v. seq. *φαι*, non dubitavi scribere *ἀναφαι*, & *φαι*. & v. 28. pro *φιλῶς*, *φιλῶν*.

Pag. 145. v. 22. *τὸν αἰσῶν* legebatur, in *αἰσῶν* referens opinor mutasse.

Pag. 146. v. 4. *ὡς ἐν ἑνὶ καλῶν*, leg. id est, vocabulū vel vox, locus obscurus, & v. 10. *ἀφροδίτη* verti in excussum, quoad sensum quidem recte: sed parum latine, quod imprudenter excidit. Itaque mallet, quod non antè esset dignitissimè persequutus, pro eo positū fuisset.

v. 16. *καὶ ἀφροδίτη βραχυτάτη*, in nostro manuic. omnino perperam opinor legebatur, quod ita, ut expressum est, mutavi, facile enim talis vocum transpositio per scriptoris incuriam vel occitantiā fieri potuit.

v. 10. *χρηστὸν*, ita eleganter sermones vocat Iamblich. qui veluti manibus sicut utiles sunt, haud ab similitur ac Inl. Pollux lib. 2. Hippocratem *χρηστὸν* dicit, quod altera manu mutilus esset, & alias Graecis *χρησάμενος* & *χρηστὸν* &c. dicuntur.

v. 21. Illud *πέντε* hic planè mendosum est. putavi aliquando *πέντε* vel *πεντακτὸς* legendum esse: forsasse rectius *πεντακτὸς* quis legat, quanquam ne sic quidem persanatus est locus, quem quia non intellexi, etiam vertere nolui, magnum spicilegium veris Aristarchis relicturus.

v. 27. *παρόντι* *ἡμῶν* legebatur, quod aliquoties, ut & hic candidè annotare volui, ut si quis ex prisca vestigiis scripturarum nobis certiores lectiones cūingere possit, eas ut profecrat.

Pag. 147. v. 5. *ἐπιφύλας* vel *ἐπιφύλας*, *ἀνδρῶν*, nihili esse vocabula suspicor. Itaque lego, *ἡ δὲ ἐν τῇ φύλας*, *ἡ δὲ ἐν τῇ φύλας*, &c. Sic *ἡ δὲ ἐν τῇ φύλας*, *ἡ δὲ ἐν τῇ φύλας* lego, quod statim sequitur *ἐν τῇ φύλας* non intelligo. in vertendo sum utcumque secutus corruptam lectionem, quod tamen nullo modo probō. forte *ἐν τῇ φύλας* ut porticum illius nobis Italiam innotat legendum. Sic *ἡ δὲ ἐν τῇ φύλας* *ἡ δὲ ἐν τῇ φύλας* plane suspicor leg.

v. 30. Illis notis [] inclusa etiam infra habentur cap. 34. hoc eodem libro. pag. 204. v. 7.

Pag. 148. *πρόσκει* pro *πρόκει* legendum esse, ipsa sententia evincit. Licet postea, ubi haec repetita sunt, idem sit error.

v. 7. *ἀφροδίτη* legendum esse, extra con troverfiam est. Cibi enim propriè dicuntur *ἀφροδίτη*, non *ἀφροδίτη*. sic & pag. 140. v. 18. Pag. 149. v. 30. *ἐν τῇ φύλας* & hic leg. cenfeo.

Pag. 150. v. 6. *αὐτῶν*, quod prius legebatur in *αὐτῶν* mutavi, cum manifestè ad Italiā referatur. Sic v. 26. pro *ἀφροδίτη*, *ἐν τῇ φύλας* substituendum puto.

Pag. 151. v. 22. *ἐν τῇ φύλας*. Sic & v. 25. *ἐν τῇ φύλας*, non *ἐν τῇ φύλας* hic legitur. Sic quoque v. 30. pro *ἄλλως*, *ἄλλως* leg. putarem. Quāquam id totum valdè involutum & obscurum est.

Pag. 153. v. 8. Cum sequentibus. oratio in

Græcicis involuta & obscurior quàm par
est, effecit, ut in Latinis non potuerit esse di-
lucidior & apertior, præsertim cum malis me-
deri non quiverim.

v. 28. Hoc dictum aliter refertur ab aliis.

vult. *inde* sup. *Sic* mihi suspectam est. Quid enim virilis vita commune habet cum temperantia? & an non illa ætas maximè quam obnoxia est gravibus vitiiis? Itaque pro *inde* malle *com* sup. luxuriæ enim temperantia, & hujus illa comes est, idque in omni ætate.

Pag. 154. v. 17. Qui hic Timaratus, supra p.
 123. vii7. Timares, & qui hic mox Ελαειδων,
 eadem p. v. 14. Ελαειδων scribitur. Vtrum al-
 teri præferendum sit mihi incertum. Hoc solum
 constat Timarem & Helicaonem postea inve-
 nitum Catalogo Pythag.

v. l. o. ~~non~~ *Carre* perperam in nostro Manus.
habebatur. & quod de Heraclito sequitur val-
dè perturbatum est.

pag. 155 v. 7. προσημα, πεί(ας legend. cen-
sco: & v. seq. Τρέλλοι, vcl Τρέλλας. καὶ ἄλλοι
πολλὰ exultimo leg.

v. 23. *Tota illa periodus, cujus initium est, & ἡμεῖς δὲ valde cōfusi & perturbati scripta erat in nostro codice. atq; ita quoq; factū, ut confusi sibi nobis sit reddita, & pene nō intellecta. Sic igitur interfinguntur Græca αὐτῶν, & ἐν τῇ, & ἡμεῖς τὸ αὐτῶν πῶς γὰρ ἔσται ἐν τῇ ἐκείνῃ. & ἐν τῇ αὐτῶν αὐτῶν, &c. ubi ἡμεῖς germanum sibi fecimus. Nō nocēbit verō etiā sigillatim adiectis, quo mōdo de Deo cogitandum esse deficiunt, nimirum Deum esse, atq; ita erga humanum genus affectum, ut res mortali nō intueatur, casūq; curet. Atque hoc Pythagorici perutile esse putabant, quod ab illo didicerūt. Sicque plana erit ex verbis ipsi sūmpta sententia.*

- Pag. 156 v. 4. *ibidurum*, quod erat in manus.
mutandum fuisse in *ibidurum*; quod posui in
textu, puer etiam videat. -

v. 26. *magistri*. A *magis* est, ubi nullus est magistratus, vel etiam nulla illius reverentia. Vide de hac Plat. *sop.* 18. statim in principio.

vult. ~~veroniam~~ legebatur, quod non dubitavi
in ~~veroniam~~ mutare.

Pag. 157. v. 12. In fine in lictis mandatum
statuo, ut accusativus referatur ad infinitivum
in fine, quod est, v. 10.

v. 20. Responsum illud Pythagoræ prius mihi suspectum est: vel saltem ita intricatum, ut non satis sum affectuius, quid hæc sibi velint.

**Vade non mirum versionem nostram quoque
intricatum esse.**

Pag. 158. v. 1. pro *ignota*, *ignota* scribendum esse, nemini puto dubium fore. Inter cetera non me extrico ex obscuritate, quæ loco inhaeret.

У.5.45. Өстө,мүтө иң, Ө. Өтө.

v. 18. ~~Scilicet~~ ^{Scilicet} ~~leg. cenico.~~ Porro quæ se-
quuntur v. 25. asterisco notavi, quod commo-
dum ex illis sensum elicerem non potuerim.

ν. 31. pro διατέλλει, ἀνατέλλει legebatur.

Pag. 159. v. 16. $\dot{\iota}\chi$, legebatur. Verum ego re-
 ferens ad praecedens $\dot{\epsilon}\pi\iota\dot{\iota}\chi$, lego.

Pag. 160. v. 1. § ~~non~~ gignendi casus in
dandi mutandos & ~~in~~ ~~non~~ leg. puto.

V.9. *Exigua posui pro ingratum*, quod erat in
manus, interea totus ille locus non omnino
emaculatur hac ratione.

v. 25. pro καὶ ἐν, καί ἐν, & pro ἀφ' ἧται v. 27
ἀφ' ἧται forte è rectius legas.

Pag. 161. v. 2. *perperagitur* videtur potius
 scribendum & v. 6. *in p[ro]posito* scriptum erat.
 Sententia illa tamen simpliciter & obcura ni-
 hilominus manet.

v. 13. *Locus mendosus, & qui me non parum
torfit, duxit me* nihil vocabulum est. Quid
si pro illo *duxit me*, vel potius *duxit me* lo-
gas? Si mox v. 32. *invenit, & p[ro]p[ri]e* scribend-
videtur. Locus mihi ad parum negotii exhibuit

Page 161 v. 15. pro παρὰ τοῦτο παρὰ
τοῦτο.

v. 15. *Opuntia* & *Stem.* Sic semper cum his
nostris, sic Diog. Laert. lib. 1. Sic Phil. lib. 7. cap.
51. Apuleius lib. 2. Florid. in fine. Aelianus
Var. hist. lib. 4. cap. penult. vocant. Solus Cicer-
ro lib. 1. Tuscul. Quæst. Syrium vocavit.

V. 21. *progenitores* leg. Historiz memine-
runt autores modo nominati, & pro *progeni-
toribus*, quod in contextu posui, *progenitores* le-
geb. & pro *progenitoribus*, itidem *progenitoribus* scriptum
erat.

v. 28. *curvatus* lamblicus eadē analogia & modo format, ac *intratus* jussu & præceptio-
nes vocant Græci.

Pag. 163. v. 1. Qui hic constanti Eig⁹ p⁹ s⁹
 scribitur. postea in Catalogo Pythagorae
 Eig⁹ p⁹ s⁹ legitur scriptus.

v.30. Esi hæc ita scripta essent in nostris
manusculis contigua essent quæ de Lyfide com-
memorata sunt, cum abstinencia & luxuria
aqueita etiam converterim : tamen non con-
jungend

jugenda esse suspicor. Itaque ut non pertinentia ad orationem E Uryphemi, sic lego, ut plenam ~~condemneret~~ ponam post ~~suasurum~~ ~~quod~~ ~~periphrasim~~ ~~di~~ ~~antiquam~~ ~~isophrasim~~ &c. eamque germanam esse lectionem puto. Ideoque sic efficit Latina legenda: exploratio. Atque ab animalibus, quæ vita prædita sunt, atque aliis multis abstinendum esse Irges tulit &c.

Vult. *aproposicionis* vel *dispositionis* legend.
cenfco. Idem pag. seq. v. 1. *para* *post* non *et*
ut supra pag. 152. v. 25. *para* *et* *dispono* l. g. mo-
nuimus. Similiter perperam p. 164. v. 4. *per*
legcb.

Pag. 165. v. 7. *iniqua* &c. Illa periodus non
 omnino mihi menda vacare videtur, quam
 tamen sanare non potui. Latinam reddidi,
 prout putabam convenire. vide supra pag. 74.
 & quæ ad eam annotavimus.

v. 15. *congnita*, necessario tñ ipñ, mutanda fuit
in *domina* uti supra p. 74. v. 25. ubi hzc eadem
tradantur.

v. vlt. φερέω in φερίω, ἐς πᾶν τὸ ποῖον τρεφ-
 ναι ἢ καὶ ἰδοὺς vel ὁμῶς leg. existimo.

pag. 166. λέγειν pro λέγειν εἰναι; 2. 7
7. 15. ὁ φάνησιν nihil significat. Fortè non ma-

scribetur et de parricida rogabit de co-
victis.

v.28. 1947. leg. puto. in pinto. 1947. 6
nao 162 v. 6. A. puto. 1947. 8. u. fco. 1947. 10.

Pag. 16 R. v. 15. "v. & vitios e longebatur quod

confidenter id "yav" mutandum putavi.

erant scripta. Itaque responsum illud Myllæ
picrogram produceditum nimis probratione

ed ita ego corrigo, Ego vero ne huius tibi
causam exponam, fabae potius consulare est.

gero.

...
suspicion, pro illo inquit,
...
v. 6. Omnino enim hoc lege judico. Quod

hinc nosse. De Timothea tradit idem ab Ana-
stasio quodam factum tradi Cicero lib. 2.

Tuscul. quæst. & Val. Max. lib. 3. cap. 3. Item quæ
Diog. Laërt. in vita Anaxarchi.

v. 15. *diverſitas legete mallem.*
v. 26. *propter cū hoc in versione expreſ-*

scribit, praeterfortasse scribere *agere*, quod irritum & illegitimum significat. Quamquam hic

minio in margine reperim annotata, quae v-
erorem lectionem confirmare videntur, quoniam

tamen in contextum non putavi referenda. E-
rant autem hac. ταῖς ὁμοιότητις συνιστάμενοι
λογοῖς ἰδιούταις πολλὰ καὶ διὰ ἑαυτοῦ. Quae
qualiacumque sunt lectorem non volui celare.

pag. 170. v. 4. ~~29~~ ²⁸ ~~et tu~~, quod legebatur, mihi
quidē visum fuit in ~~29~~ ²⁸ ~~et tu~~ mutandum, sed ta-
men si ab eruditis rejectū fuerit meliori prola-
to, sanē hoc utroq; quod ajunt, pollice laudabo.

pag. 171. v. 8. *Monachus* per *scrib.* Sic pag.
præc. v. 28. & *92*; quod erat in manus. in *91*
vel *82* mutandum fuit. ad eundem modum.

quod seq. v. 2. erat $\chi\epsilon\acute{\iota}\nu\mu\epsilon\tau\alpha$, in pluralem $\chi\epsilon\acute{\iota}\nu\alpha\iota$ necessarib mutavi. Sic v. 10. $\tau\epsilon\lambda\epsilon\iota\omega\sigma\alpha\iota$ cecid.

v. 17. *ὅτι αὐτὸς ἀπέστειλε*, perperam legeb. accu-
sandi casu. Quod hic Archytr̃ tribuitur ab no-

(stro, idē Diog. Laert. & alii) etiā Platon tribuūt.
Pap. 172. v. 1. *ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν ὅντων ὅμοιότης* omni-

no leg. puto, Nam illud ἀλλὰ καὶ hic planè ni-
hil significat. v. 6. etiam per yram ἀλλὰ lege-
batur.

v. 28. το γδ *καὶ*. Illud falsum est. Nam vul-
go nec iudicium adest, nec ratio. Itaque & ma-
le suspicatur & sentit. Residuum ergo illius con-
trarium *καλῶς*, legend. Bene enim sentire & ju-
dicare, *καλῶς* daturum.

Pag. 178. v. 12. A *heriscum* ibi olim defectus
 indicium potuit. Nam post *βελονη* putabam *α-
 ρχονη* vel simile quid abesse, ut sententia fo-
 ret plena: sed esse restringi ad illa, quæ habetur

Interiorem aduocant priorem sententiam permanentem. Interiorem aduocant priorem sententiam permanentem. Interiorem aduocant priorem sententiam permanentem.

opuqum ferē: statum fides confiamt. Vnde
 fācēdē Socras. apud Placō. in Euthyphrā: δ' εἰδῶ
 τί, inquit, δ' ἔ' εἰμ. ἄρτι(ο) ἡμελῶς εἶπον. ἵνα
 ἔμελλῃ ἡμῶς. ἔμελλῃ ἡμελῶς ἡμελῶς εἶπον ἵνα

φαιδων ὅπως περὶ τοὺς ἐπαμειβόμενους, μὴ δὲ τοῖς καὶ
ἄλλοις. &c.

v. 15. pro *ἀνδραγάθης, ἀνδραγάθη* mallem.
 Page 74. v. 29. *ἰδὼν*, *εἰδὼν* vsi fione retinuc-

tim, tamen mihi meritū esse postea fuit. putavi aliquandō idē, at nunc idē ille scdum iudicā

carem, nimirum ut accipiatu pro alacm, vel
alacm.

pag. 176. v. 28. Illud ~~magis~~ nihili vocabulum est. Itaque putavi aliquando, ut quàm

minimum recederem à vestigiis scripturae, *non*
negat leg. sed dubito, an non potius *negare*

legendum sit, ut male dicitur in 3^a 1^a. Quamquam
quia *malum ad seipsum non male suadabit*.

ἢ πληροῦς etiam περιουσίā. Sicque vertendum esset, vel praesentia quorundam, quæ &c. Sic v. 30. pro οὐκ ἔστιν αὖτις, idem ἢ περισσῶς lege-

pag. 177. v. 15. ὅτι ἐστὶν hic legeb. pro quo necessarium ὅτι ἐστὶν ponendum esse sum arbitratus. facile enim scriptore officiante & imperito syllaba γυ omitti potuit.

v. 17. pro οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν legendum esse, nemini planè dubium esse poterit.

pag. 178. v. 21. pro μὴ πρὸς, vide lector, an non potius πρὸς πὶ legend. sit, sicuti mox v. 31. eo vocabulo utitur. In versione vulgatam lectionem, etsi illa minus placeret, secutus sū, quod temere nō putem quidquam mutandum.

v. 31. ἡ ἀρχὴ τοῦ numero multitudinis forte legere præstat, ut sequentibus respondeat.

pag. 179. v. 4. pro πρὸς, ἢ ἀπὸς manu legeb. v. 4. αὖτις, quod ita mutandū censui. Sic v. seq. extrema pronūciatione vitiose scriptū erat. ἡ ἀρχὴ τοῦ.

v. 12. περιουσίᾳ, & Græcè posui, & Latine bonum reddidi. putō namque illo significari eam præstantiam, quæ in progeneratione, ut in seminibus & plantis, ab prima bonitate nequaquam degeneret.

v. 18. γινώσκων in manu, legebatur, quod in subiunct. mirandum censui.

pag. 180. v. 10. Planior, mea iudicio sententia foret, si legeretur, καλὸν πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῷ φρονίμῳ. Talibus enim flagitiis impedimenta multa seu repagula obijci, bonum atq; utile est. Vulgatam porro lectionem aliter convertere non potui, si cui ea magis placeat.

v. 25. ἐπὶ τῷ φρονίμῳ. Cum his præceptionibus, quas Pythagoræ suis valde salutariter proposuit de coniugio; libertatū procreatione; comendationeque educatione, idque omnino cum probis & dedecore plerumque Christianorum, plane conveniunt cum iis, quæ divinitus differuntur apud Platonem in fine dial. 6 & 7, de legibus.

v. 28. πρὸς τῷ φρονίμῳ. quod numero multitudinis in Manu legebat, quod in singulare ὁ φρονίμος, abscessit scilicet quia perperam adjecta erat, mutavi, ne concipiendum participio φρονίμου, quod sequitur.

v. 32. pro ἐπὶ τῷ φρονίμῳ, ὁ φρονίμος præferem. Nam et si quæ Grammaticis ἀπὸς vel possessiva vocantur, sæpe pro suis περιουσίᾳ & primitivis usurpantur, ut pro ἀρχῇ καὶ ἀρχῇ, & pro ἀρχῇ καὶ ἀρχῇ, & cetera id genus: nescio tamen an, quod poetæ licuit, etiam apud prætoras &

Philosophos sine substantivo aliquo positum reperitur.

pag. 181. v. 7. pro ἡμῶν, quod in nostro legebatur, non dubitavi ὅτι substitui, sicuti & mox v. 5. legitur.

v. 9. τῷ φρονίμῳ compositum pro simplici τῷ φρονίμῳ legendum iudico. nisi quis, pro essentia, vel, ut sic dicam, existentia accipere malit.

v. 18. γινώσκων pro indicativo modo, ἡ γινώσκων γινώσκων scribi malui.

pag. 184. v. 1. Illud ὅτι δὲ, suspectum habeo. Legendum autem videri ὅτι δὲ, ut & converti. Sic v. 5. ἐπὶ τῷ φρονίμῳ τῷ φρονίμῳ addito articulo legend. putō.

v. 10. αὖτις ὅτι δὲ, si mendosa non sunt, mihi obscura sunt visa.

v. 18. ὅτι δὲ γινώσκων, forte ὅτι γινώσκων αὖτις ὅτι δὲ, ὅτι δὲ, ut ὅτι δὲ, ut γινώσκων, rectius legatur. Alioquin contigia enim pessilitate quæ parvam lacunam repperisse, & eam replere hætenus nō potuisse. erit spero aliquis feliciori nobis sperdere satius, qui hoc poterit, si nostra conjectura improbetur.

v. 26. pro ἀπὸς, ἀπὸς per ἡμᾶς, in medio ἐστὶν. statim & pro λαμβάνειν, quod prius erat, interpretari in textu ponere non dubitavi. contagia enim pessilitate quæ φρονίμου, & fructuū corruptiones quæ φρονίμου, timeantur. pag. 185. v. 2. pro ἀπὸς, quod perperam leg. in nostro manu. ὅτι δὲ, legend. est enim ab ἀπὸς ὅτι δὲ, themi.

v. 4. αὖτις ὅτι δὲ pulchrè & eleganter hoc lamblichus Homeri imitatus, dixit. Sic Terentius quoque in Phormione Act. 3. Scen. 2. non veritus est dicere, ad imitationem Græcorum, quod sit suo capiti. Vide in χαλ. Erasmi quoque capiti nequid suarum. Et Pet. Nardus. v. 1. lib. 2. Misc. 19.

v. 6. ὅτι δὲ, id est; περιουσίᾳ, ὅτι δὲ, ὅτι δὲ, ut Helych. interpretatur, vel ὅτι δὲ, ὅτι δὲ, ut scholasticus Homeri, quem & hic lamblichus secutus est: Sic enim ὅτι δὲ, in principio statim Apollō singitur Achillem alloqui.

v. 19. ὅτι δὲ, pro ὅτι δὲ, omnino legendum videtur.

v. ult. Quod Pythagoras dixit, ὅτι δὲ, ὅτι δὲ, id imitatus videtur Plato, cum aliis sæpe, tum de eo gravissimè differens in hac lib. 2. ὅτι δὲ, & in epinoma. Inter cetera immerito Homeri

bra quam minimum luxentur. Docet namque Pythagoram, ut legislatorem & inventorem tradidisse deorum erga homines, doctorum inter se, atq; omnium ordinum hominū cum inter se mutuo, tum erga belluas, imò verò etiam corporum cum animis simul & corporibus amicitias esse debere, perinde ac sit *ἀεμίαις* & consensui in elementis & coelestibus corporibus.

v. 30. *ἀδυστρεφὺς* gignendi casu leg. putarem.

Pag. 194. v. 15. pro *κατασκευασίαν, κατασκευάω* lego & converto. quān verò oprandum foret, hanc amicitiae cessant, quae inter Pythagoreos planè admirabilis existit, hodie inter Christianos ita eminere, ut possit dici, de numero est Christianorum, Catholicorum &c.

Pag. 195. v. 1. Helych. *ἀμυνῶν* interpretatur *ἐπιπλάων* *ἐλεῶ*, deducitur ab Them. *ἀμύσσει*, 1. exulcerō.

v. 4. *ἀμφοτέρω* *ῥῆρ, μάλλον μάλιστα* &c. leg. Hec omnia ad v. 21. pag. 194. usque ad *ἡχθρῶν ἐκείνη* versus 30. huiusce pag. habentur ad verbum supra ab pag. 100. v. ult. usque ad *τοῖς τῷ ῥῆρ* paginæ 102. v. 7. Nec putandæ sunt otiosæ esse istiusmodi repetitiones, quod pro ratione *παραδείσας* scpe iisdem sit usus Pythagoras, *ἡ δὲ καὶ τοῖς τῷ ῥῆρ ἔχον*, uti vulgato dicitur pro verbiis apud Græcos,

v. 32. Locum asterisco notare volui, quod mihi saltem mutilis & vitiosus videatur, certè illud *ἀεμίαις* germanum non est. & reliqua ut *ὑπελαβία* intacta reliqui, vel conversa boni consulenda.

Pag. 196. v. 3. pro *ἐν γυναικὶ* fortè illius cōtrauiū *ἐν γυναικὶ* rectius legetur. Sed ne sic quidem totius ille persanatus erit locus; qui ideo alium AEsculapium necessario quoque præstolabitur.

v. 27. pro *περὶ τῶν μάλιστα* equidem mallet *περὶ ἐκείνης*, non enim circumflectendæ sunt allicæ & noxiæ amicitiae; sed planè amputandæ erunt.

v. 30. *ἀδυστρεφὺς* adverbialiter leg. suspicor. & *ἀδυστρεφὺς* quod & inter *σφάλματα*.

Pag. 197. v. 1. pro *ὑμπερσόν*, quod erat in manus. sententia exigente *ἐκείνης* leg. ut mox v. 9. vidè Prover. apud Eras. Dionysius Corinthi.

v. 3. *οὐκ ἔστιν*. Illa etiam supra habentur. p. 191. v. 1. Mox v. 7. *ἀντιπρὸς*, legi quod antè *ἐκείνης*.

v. 11. *ἡμῶν*. Sic supra hunc nominavit p. 121. v. ult. & semper nominat noster Iamblichus,

Sic Suffridus Petrus homo peremditus scribē se reperisse in veteribus libris, dum emendat Cicero, officia Cæterum M. Tullius lib. offic. 3. & Val. Max. lib. 4. cap. 7. Pythiam vocant. qui rectius, aliorum est iudicium. Historiæ verò, quam noster ex Aristoxeno commemorat, iisdem auctoribus locis jam dictis, & Cicero Tusculan. quæst. 5. & Lactantius lib. 5. cap. 17. superscriptis nominibus meminerunt. Insigne amoris & fidei exemplum, cuiusmodi rarò sanè, atque haud scio an simile quisquam in sacratione amoris & fidei vincula conjunctis hominibus reperiat.

v. 23. Nescio an non pro simplici *φορῶν*, potius *συμφορῶν* scribendum sit. Sic reliqua, quæ sequuntur, valde erant mendose descripta. quæ cum leviuscula sint, piget annotare.

198. v. 3. pro *διδυκται*, suspicor *διδυκται* ab Iamblichio scriptū fuisse. Sic v. 13. *ἰσχυρὸς Διόνυσος*, legend. puto. Deinde *θαυμάσιος καὶ ἱερῶν* legebatur, quæ in infinita particip. mutanda censui.

v. 26. *καθίσταται* legendum censco. & mox v. 30. *δολοδῶν*. Suprà v. 17. perperam *μετέπαυσται* notum legebatur. & pag. 199. v. 3. *ἐν τοῖς* fortè.

Pag. 199. v. 11. *τεμνέμεν λαβόν ἡλίστα*, iudico leg. videtur enim hoc, aut simile aliquod verbum desiderari.

v. 16. *καρδίας φίλος ὡς ἀλλήλους* existimo scribendum.

v. 21. Vide num *ἐφάμεν ὅδιν* leg. sit vel *ἐφάμεν*. priorem lectionem vel conjecturam ego secutus sum, licet altera videatur præferenda.

v. ult. *τὸν ῥῆρ λανθάνουσιν πολλὰ ῥῆρ*, fortè non male quis legat, & v. seq. pro *ἐπὶ τῶν*, *ὡς πᾶσι*, substitui.

Pag. 200. v. 2. pro *καρμίας*, quod nihil significat, *καρμίας* puto leg. Similiter v. 4. *καρδίας* legend.

v. 25. *καρμίας*, uti v. 8. antè rectè *καρμίας*. Si militer notum etiam pueris, non *καρμίας* λόγος, ut in nostro habebatur, sed *καρμίας* λόγος leg. esse, uti edidimus.

Pag. 202. v. 8. in argumento capitis 34. post *φιλοσοφίας*, *ἐπὶ* inserendum statuo.

v. 11. *καρμίας* adverbialiter scribendum iudico.

Pag. 203. v. 17. Existimarem illos genitivos *ἡδὲ*, mutandos esse in *τῶν* *ἡδὲ* *ἡλίστα*, *τῶν* *ἡδὲ* *ἡλίστα*. Nam si referas ad *Προμηθεὺς* & *Ἐπειρεὺς*, quomodo

quomodo poterunt esse deucalionis munus?

v. 21. Malè & mendosè ξῆδος legebatur. por-
rò quis fuerit Xuthus, nempe ut mox dicitur,
Ionis pater, etiam notum est ex Polymnia Hero-
doti. Suidas ejus quoque meminit in Βονδρουία.

V. 25. Hic parvum defectum esse puto, quem
 suppleo legendo, καὶ τοῖς ἱεροῖς, cum copula.
 Alioqui non video, quo pacto τὸ διχῶς & ἁ-
 τανούθην cohaereant.

pag. 204 v. 4. pro Ε'ε'θ'ας fortasse Ε'ε'θ'ας
leg. De illius autem raptu nihil me legere memi-
ni. An verò hæc ad unguem quadrent cum iis,
quæ traduntur apud alios, meum non est excu-
tere. Certeior autor, meo iudicio, lamblichus, quàm
ut in disputationem vel dubitationem ea venire
debeat.

v.6. pro Ὁ γὰρ δὲ, Ὁ γὰρ lego, cum quod ver-
terimus sit omnium Poetarum: tum vero ma-
ximè, quod non inveniam ullum scriptorem hoc
nominè.

v. 7. Illa duobus uncis seu hamulis inclusa su-
pra etiam penè ad verbum habentur, p. 147. v. 30.

v. 15. Et hīc προφειρομένων, sicuti suprà, pro προσφειρομένων positum. Constans autem, vel potius pertinax, ubique est error.

v. 26. παρῶντες, fugisse & vitasse vertendum fuerat. Sic ἀφῶντες v. 17. adhibuerunt, prohibent. Pulchrum autem illud ἐπαλασίουσθαι, quo verbo similiter usus Sanctus Apostolus 1. Cor. 2. v. 17. quod doctissimus O Ecumenius per παλασίουσθαι interpretatur.

Pag. 205. pro genitivis illis, ~~et arripere~~ accu-
sandi casu lego.

v.9. Locus ille Homeri de Tantalo exstat O-
dyss. λ. Carmen hoc est;

Καὶ μὲν Ταύταλοι ἰσῶδοι χαλίσ' ἀλγ' ἔχοντα,
 Ἐσαδ' ὃν λίμνη ἡδὲ περσιπλαζέγειοι.
 Στεῦτο Νηλεΐδην, πῶσι δ' οὐκ ἔχοντο ἰλίοχ.

quorum hic sensus est,

*Tantalum baul paruos hic vidi ferre dolores,
In stagno flantem medio & mento tenuis undam
Captantem reflum: fiffius fed flabas, & illis
Arida non poteris fugientibus ora rigare.*

γ. 14. vel *ἐν ἀρχῇ*, vel una voce *ἐν ἀρχῇ*,
potius legend. statuo. Quo vocabulo utitur qui-
dē E. Vagrus scriptor Ecclesiasticus lib. 3. cap. 18.
sed nōdum satis didici, quid vel hic *τῇ ἀρχῇ*, vel
ibi *ἐν ἀρχῇ* *ἐν ἀρχῇ* sibi velint.

v.16. Hoc dictum tribui Pythagoræ, non ex quo vis ligno Mercurium exculpi, testis etiã est Apul. prim. Apol. ut & Eras. annotavit in expli.

catione istius proverbii.

Pag. 206. v. 1. *οὐκ ἔστιν αἰσθητὸν* nihil significat. Le-
 go *ὁ αἰσθητὸς* vel *αἰσθητόν*, vel denique *ὁ ἴ-
 σχυμὸς*, utrunque in versione mea exprimere
 volui.

v. 10. Quod enunciatoribus hic sepulchrum factum dicit, hoc supra etiam tributum videmus fuis discipulis & expectationi suae non respondentibus. p. 78. v. 23. & 79. v. 18. columnis & cippis crectis, veluti talibus, qui in hominibus esse defuissent.

v. 20. *ἡγουμένους εἰς αὐτὸν*, utrumque in versione reddidi. Cæterum & hic in margine minio erat ascriptum, τὸ ὅδ' ἀποδείκνυται ἡγουμένους εἶναι τοῦ ἐξουσιάζειν. Interèa verò quid esset, nondum ab quocumque sciam, præter lamblichum traditum. Quale autem, equidem hæcenus ab nemine explicatum vidi. Utinam verò Simplicii in hosce libros Commentarii, hoc nos cum aliis procul dubio latissimè docturi, tandem è sacra Vaticana cœu sepulchro A Esculapii alicujus ope & arte, veluti in vitam semel prodirent.

v. 31. Hic olim *εὐαγγέλιον* vel *εὐαγγέλιον* pro *εὐαγγέλιον* putavi legend. Quid si verò potius *εὐαγγέλιον* legatur? Iudicet lector. Porro Helychius Grammaticus grithum definit *ἡ δὲ λέξις καὶ συμπολιτικὴ ζήτησις αἰνεματώδης, καὶ ἀποδοτικὴ τῆς μὴ λύσει τῆς γὰρ φοιτοῦσας τὸ συγγένειον, ἥτοι ἀπὸ τῆς ἡδονῆς, τῆς δὲ ἐκείνης ἐκδοῦναι*. consentit illi E. Usath. in O. Musc. x. p. 192 v. 57. γὰρ *εὐαγγέλιον*, inquit, ἐστὶ δὲ συγγένειον, ὃ οὐ συμπολιτικὸν ἔστι πρὸς τὴν προκειμένην φιλικὴν οὐκ αἰνεματώδην, καὶ ὁ ἐπιπολιτικὸν τὸ ἀποδοτικὸν, ἔστιν οὖν, οὐδὲ μὴ ὁ ἀποδοτικὸς ἀποφορὸν τῆς φιλικῆς, Suidas verò, quod propriè τὸν ἐν τῇ φιλικῇ hīc grithis, dicit esse λέγει δὲ συγγένειον καὶ συμπολιτικὸν ἢ ἔχοντα πρὸς τὸ οὐκ ἐστὶν τῇ φιλικῇ ἀντιθετὸν.

pag. 207. in argumento cap. 35. *Alia mias i n.*
Suo simpliciter legebatur. Suspiciens igitur sub-
stantivum aliquod prætermisissum, *ai nias* apposui,
necesse fuit dissimulare volui.

v. 24. ἀποδιδυμεύειν προϊόντι δίδυμειν omnino,
scrib. videtur.

Pag. 208. v. 10. *αδλν* redundare puto. Sic superior pag. legebatur quidem, sed mutavi in *κylonem*. Deinde v. seq. *μὴ ἰσὺς τῆς ἀρχῆς* legere mallet.

v. 30. *ἐπὶ τῷ* numero multitudinis potius leg. sit. Nam etsi Cyloniis maximè insidiatus sit, ut præcipuus auctor, tamen Cyloniis hanc succensionem putem tribuendam, propter *κατὰ*

καὶ τὸν ῥόλον, quod statim sequitur.

v. ult. διέκρινε. Et si hic locus postea inter errata emendetur, tamen quia nimia prophanitas non tam typographicis operas, quam nostros seales caligantesque oculos fugit, hic quoque indicandum putavi, legendum esse, *foras egrediens & elapsus fuerunt, pro foris concessi & obstricti perierunt*, non enim perierunt, sed vi & robore quasi ferientes perierunt veluti densum hostium agmen, & foribus effractis foras evaserunt, uti postea dicitur.

Pag. 209. v. 29. ἡ (αὐ) οἱ σπυδαῖοι. line 71 & mox φάσμα τι καὶ scrib. videtur.

Pag. 210. v. 4. Illud ἀνιπῶς mendosum est. Vide num ὁ γινῶ, vel ἀνιπῶς potius scribendum sit.

v. 13. Illam stellulam tollet, & locum sanabit pagina 162. v. 15. ubi hæc ipsa historia descripta est. Lego igitur. ἰπποῦντι δὲ τῷ ἰ' ταλίας ἰοσονομῶν αὐτὸν περιπαθῶ, vel περιπαθῶ, ut hic habetur.

v. 29. Ibi prius ἀφαινεμένην legeb. quod in infinitivum non male mutandum duxi.

Pag. 211. v. 14. post ὄνομα, ἀφαινεμένην, vel simile verbum inferendum autumo.

v. 25. pro δὲ δὲ μὲν γ, quod A Eolicè dicitur, δὲ δὲ γ existimo legend. Neque enim noscer, ut nec Plaro, illa lingua scripserunt.

P. 212. v. 9. in scripto hæc legebatur. ἰππὶ δὲ μένους ἀνυγχανῶν τοῖς μαθηταῖς ἡλυστῶ, καὶ ἔμεινεν ἡ γὰρ τῶν μαθητῶν. Sed ex malâ pronunciatione vitata facile fuit corrigere.

v. 26. οὐδὲν erat in manuscr. & vers. seq. μὲν καὶ μὲν ἔ legend. puto.

Pag. 113. v. 2. δὲ ἐκ τῶν ὅ — legeb. in manuscr. Sed ego accusandi casum nominandi casui præferendum duxi.

v. 7. αἱ τῶν συγγενέων ἐλπίς οἶκον — leg. puto, ut sit oratio copulata.

v. 21. Homeri locus, qui allegatur hîc, existat δδω. ξ. Solum pro λίου, quod in fine secundi versus est, Homerus θυμῷ habet.

P. 214. v. 2. περὶ ὁρῶνται. A Pythagora ergo didicit Socrates solem orientem adorandum esse: & huc referendum A dagium, quod ex Plutarcho exponit Eras. *Plures adorant solem orientem, quàm occidentem.*

v. 6. ἀπερβύλονται in manuscr. nostro legitur.

v. 8. Valde salutare fuit, quod suis præscripsit, quid manè, & quid item vespri faciendum esset. Idem dicitur in aureis carminibus.

Consule ad hæc, quæ doctissime luculentissime meq; habet Eras. ad Proverb. Quo transgressus.

v. 25. Locus valdè interpolatus, & qui medicam manum requirat, quam nos illi præstare non posuimus. Itaque manus abstinuiamus nec convertimus.

v. 32. Pro ἰμβάλλον, quod posui, perperam scriptum fuisse in manuscr. οὐβάλλον, nulli non notum.

Pag. 215. v. 3. ἐλλοτριώδης omnino leg. ni referas ad ὕπαις, & v. seq. ἀρχόντων habebatur, quod accentus declarat debere esse genitivum pluralem, uti edidi.

v. 16. pro ἀφαινεμένην τῷ πατρὶ, lego ἀφαινεμένην. Nam quid esset ἀφαινεμένην, μὴ καὶ τάλυν;

v. 20. συνίτην ἢ πολλῶν διελόμενος legend. suspicor.

v. 23. κῶλον legend. esse constat ex pag. 207. & c. nisi fuerit binomius, uti fuisse apparet ex pag. 208. v. 10.

v. 26. μακροτέρων π leg. judico, vel δὲ expunctum.

Pag. 216. v. 15. ποιεῖν λαόν, millicies obvium in Homero. pro ἰμφορῶν, ἰμφορῶν lego. & mox v. 17. ἀλλογενῶν. Deinde ὡς τῶν ἀλλογενῶν, quod tamen cum cæteris, quæ continuò sequuntur ejus est generis, ut putarim non esse attingenda. cōstat gravè fuisse accusationē.

Pag. 217. v. 5. pro ἰάν, ἰάν leg. suspicor. alioqui nescio, quem locum hîc habere possit conjunctio ἰάν.

v. 12. Illud fluvii nomen procul dubio germanum non est. Quis enim audivit, vel legit unquam hujus nominis fluvium? Itaque facillimè adduci potero, ut credam Teuthenta legend. esse, quo de Strabo lib. geograph. 8.

v. 16. pro ἰγερῶν (infortè rectius ἰγερῶν), quo usus est suprâ p. 184. v. 6. Aliud est enim ἀγερῶν & aliud ἰγερῶν, uti puto. Deinde post μυστῶν aliquid deesse videtur, deserta fuerint scilicet, vel simile. Sic quæ proximè præcedunt obscura sunt.

Pag. 218. v. 5. περὶ ὁρῶν legere mallet. Sic v. 8. ἀφαινεμένην, augmento manifestè omisso, & pro φεῖν putarem φωνῶν leg. esse, ut sequitur mox v. 12. & pro θυγατέων, θυγατέων substitui.

v. 13. φάσμα integrum non videtur. Ego participium masculinum in femininum φάσμα, mutandum censerem. Interea non disticos

fitior dubia dubiè à me quoque conversa, imò ne intellecta quidem.

Pag. 219. v. 3. Quid significet hoc quidem Ioco τὸ ἐρημὸν μεθ' ἑαυτοῦ, me planè fugit. Itaque pro μεθ' ἑαυτοῦ, μεθ' ἑαυτοῦ rectè existimarem legi posse. In versione tamen veterem lectionem non temerè mutandam putavi.

v. 6. λεγομένη itidem mendosum est. Lego, λεγομένη, vel τὸ λεγόμεν. ut proverbiale fuit eo tempore, ὅτι τὰ λεγόμενα Νίνου. De Nino Assyria, & de Ninove Cariz urbibus. apud Strab. & Stephan. legitur. de Ninove verò ne gry quidem reperias. Itaque vide an non potius alterutrum legendum sit.

v. 16. τὸ μετὰ. Hic adverbium χρονικόν, ὅτι omissum puto.

v. 18. καὶ καὶ αὐτὸς copulatè leg. suspicor.

Pag. 220. v. 6. pro ἰσχυρῶν, vel ἰσχυρῶν, ut in nostro exemplari legitur, ἰσχυρῶν vel ἰσχυρῶν, ut præced. pag. v. 33. leg. puto.

v. 9. Pro ὁ μὴ μετὰ τὸ Πυθαγόρειον, Μὴ μετὰ τὸ Πυθαγόρειον existimè leg.

v. 17. ἰσχυρῶν, portentum verbi. Ceterum leg. videtur, ὡς ἀπαρτία, vel ὡς ἀπαρτία. Quod posterius et si in versione sim fecutus, tamen prius magis germanum suspicor. & ἐκλεπτὴν τὸ βίον, pro, defecit ante vitam, quod impressum est, mallem, defecisse eum vitæ necessarias. Nam an vita apud Latinos, perinde ac apud Græcos βίος, pro vitæ necessariis accipiat, ambigo. Quamquam Terentius alibi, cum dicit, cui opera vita erat, pro vitæ necessariis usurpasse videtur, & Donatus vitæ alimenta etiā dici auctor sit.

v. 30. ὡς μεταπολίτη cum præposit. lego, ut ὡς Ἡράκλειον dixerat.

Pag. 221. v. 10. τὸ τὰς legeb. corruptè. Ceterum in hisce nominibus permagna est varietas, quod valdè oscitanter descripta & cognomenta pro ipsis nominibus sæpè posita essent. Itaque antè, quàm ad numerum virorum c c x i x, quem ponit Iamblichus, pervenire potuerim, illa non parum me torserunt. Veniam tamen precor, si ubi adhuc ut homo erravi. nec sperem hoc mihi fore fraudi, præsertim cum in plerisque ingenio divinandum esset. Suppeditavit quidem ex sacra Vaticana opinor descriptum Catalogum paulò meliorem D. Canterus, sed is nondum ad omnia remedium suppetebat.

v. 11. Canteri scriptum habebat Κροτωνίδα, quod noster Κροτωνίη. Sed posterius præfero.

Quamquam utrumque patronymicum auctore Stephano dicatur. Deinde idem habet ἡ πόλις Κροτωνίη, quod noster ἡ πόλις Κροτωνίη, uti edidi.

v. 17. In nostro manus. erat simplici λ Μίλίας.

v. 18. pro Α' γίης, Α' γίης, fortè, vel Α' γίης leg.

v. 21. pro Βερπῶν, Βερπῶν, urantè aliquo. ties annotatum. perperam, nonnulli Βερπῶν.

v. 22. Loco Α' εἰσάδας, Ο' εἰσάδας legitur in Vatic.

v. 25. Εὐνοκίδης & ΕΥ' εὐφῆ. & v. 28. Θράς & ΕΥ' εὐτῶν aliàs Cant. Catalogus. & v. 29. pro Μισρήϊας, Μισρήϊας, & pro Περκλῆς, quod in nostro legeb. ex illo in Περκλῆς mutavi. v. 32. Πύρων simplici p. & v. ult. δακίδας in nostro erat.

Pag. 222. v. 4. pro Α' εὐτῶν, ΕΥ' εὐτῶν ibi legitur. & v. 6. pro Α' τίας, Α' τίας, & v. 8. Κληνῶν leg.

v. 14. Φρόνυχ, Σμικρίας Catal. Cant. & v. 6. Πισίρροδ, & Βελίς.

v. 19. Συβαρίτης leg. Μίτω, Ἰσπαζ, v. 21. Μονίτης, Διοκλῆς. v. 22. ΕΥ' αὐτῶν non ΕΥ' αὐτῶν Τυρρῆν, unius nomen suspicor, ut cognomen à patria additum sit propter discrimen alterius cuiuspiam hoc nomine. & tum reddendum est Tyrrenus.

v. 33. pro Α' μίρ, ΕΥ' μίρ, ΕΥ' μίρ, & vers. penult. Ζάλιον leg.

Pag. 223. v. 1. Κρόν, & pro Φαίδων, Φίδων, & v. 2. Ο' κίλλ, καὶ Ε' κίλλ, suspicor leg. fortè notatur ille, cuius exstat etiamnum tractatus περὶ τῶν πατρῶν φύσεως. Nam & ille Lucani nomen præfert. Cant. catalogus legit Ο' κίλλ, καὶ Ο' κίλλ.

v. 7. pro Λάκων, Λάκων substitueadum. notatur enim proprium viri nomen, non Lacones populi. & sic sacra Vatic. sic ΑΥ' τοχ.

v. 10. Α' εὐκροτῶν v. 12. Α' εὐκροτῶν & v. 13. Κάλως Calais Σιλονίτης, prius nomen, alterum à patria cognomentum est.

v. 19. pro Δεῖμον Canteri scriptum habet ΕΥ' εὐμον.

v. 23. post κυρῶν, in nostro exempli. erat Πολίτης, quod exterminavimus, quod antè Sicyoniis fuerit hoc nomine.

v. 27. Quatuor illa nomina media Λοκίδης Κρόν, Χερσίτης, Τυρρῆν, Ναυτίτης, Α' θηῶν, Νιόκροτῶν, Πότμος cognomentis ornat Iamblichus, ut ab aliis iisdem nominibus

distinguatur. Quæ omnia nomina veniunt ad numerum CCXV. Verum major existit diffcultas in inveniendis nominibus forminarum quæ numero duntaxat secundum Iamblichum fuerunt xvi. Consulendus de nonnullis etiam magnus ille Clem. Alexandrianus *ερωμ. 2.*

Pag. 223. v. ult. pro ΕΥΜΑΛΛΙΑ, Cant. scriptum habet ΗΜΑΛΛΙΑ Ὡ Κροτωνιάτου. Ego vero γυνὴ Ὡ ΜΑΛΛΙΑ Ὡ Κροτωνιάτου, cuius inter Crotoniatarum, cum maximè nobilis, & alibi honorificè Iamblichus meminit, legend. suspicor.

Pag. 224. Pro ΦΙΛΤΗΣ, Cant. ΦΙΛΤΗΣ, & lego porro ΛΙΥΚΑΤΗ vel ΛΙΥΚΑΤΗΣ θυγάτηρ Κλαύφρο-
10 vel Λιόφροτος Ὡ Κροτωνιάτου.

v. 2. Βυδάκιον ἀδελφὴ Οὐκίλη καὶ Εὐκίλη, in mendosissimis habeo, nec commodus nec germanus ex illis à me sensus elici potuit, Iudicent autem docti & eruditi, an non commodè legi possit ex illis vestigiis Βυδ ΛΙΥΚΑΤΗ vel Βυδ Αΐδκου Ὡ Λοκρὺ γυνή, καὶ ἀδελφὴ Οὐκίλη καὶ Οὐκίλη Ὡ Λιυκωτίων. Nam inter Locrenses celebrem fuisse Adicum ex superioribus evidenter patet. Et ut Μηδ fuit, cuius, ut Theanus, existant adhuc aliquot perelegantes epistolæ in volumine Epist. apud Aldum impressarum, sic potuit esse formina nomine Βυδ vel Βύνη. Verum nihil habeo præter conjecturam, quâ

candidè propono, & spero toleratum iri, donec quid melius fuerit productum. Et pro Lucanæ, in versione Lucanorum legendum.

v. 5. Ante ΘΕΙΑΝ Canteri Catalogus habet Κροτωνιάδου Λακωνία, γυνὴ Κλαύφροτος τῷ Λακιδαιμόνι.

v. 8. Decet ibi nomen proprium forminæ, quâ restituo ex Canteri scripto Αΐρεσίαν Αΐρεσίαν, τοῦ Ταρσέντιου θυγάτηρ.

v. 10. pro Τυρσηνῆς equidem Τυρσηνίς lego, vel ut Cant. Τυρσηνίς legendum. videtur fuisse conjux Tyrseni Sybaritæ. Sic pro Συβαρτίς, Cant. habet Αΐβαρτίς.

v. 11. Et hoc nomen corruptum est. Legendum ex Cant. Catalogo Νιστάδου Ὡ Λακωνία. Facile enim ultima proprii nominis syllaba Ὡ potuit accrescere principio cognomenti Λακωνίης.

v. 12. pro Βυδ, idem scriptum legit Βυδ.

Ultimo asterisco addo ex Suida, ut numerus quem Iamblichus ponit, iustus sit & completus, (sunt enim hæc nomen nomina revera sexdecim) Αΐρεσίαν καὶ τέλει Πυθαγόρου τοῦ μεγάλου καὶ Θεανῆς Σαρμα, Φιλόσοφου Πυθαγορείου. Iudicent docti & tolerant, donec, quod magis germanum est, inveniant. Atque hic nobis castigatum in hunc librum modus ac finis esto.

Castigationum & notarum

IO. ARC. THEODORETI

in lib. primum Iamblichi de vita Pythagoræ
& Pythagoreorum

FINIS.

ERRATA SIC CORRIGENDA.

Pag. 3. v. 15. *οἱ αὐτοὶ*. pag. 4. v. 13. *μὲν*. pag. 5. v. 3. *ἐπιδέκνυντο*. v. 14. *κρητὸν* cum artic. p. 8. v. 18. *ἐπὶ τῷ ὀνόματι*. p. 14. v. 16. *ἐπὶ τῷ*. v. 19. *educator*. p. 15. v. 12. *σφοδρῶς*. p. 16. v. 3. *ἰσορροπία*. 18. v. 15. *πυρρὸν*. 27. v. 1. *γυνὴ*. 28. v. 6. *Ἀπὸλλων*. 29. v. 19. *ἄνθρωπος*. & v. 28. *Pherecydz Syrio*. 30. v. 12. *ἐκπύρνωτον*. 36. v. 4. *ἀποφύλακτον*. 39. v. 27. *ἐπὶ τῷ γυναικί*. 40. v. 23. *cani*, quæ dicitur in cruenta, 25. *τῶν*. 44. 24. *ἡρώων*. 47. 13. *οπίσθι*. 30. *μόνος* ἢ *ἑξ ἑνὸς*. 56. v. penult. post *πῶλον* punctum. 61. 21. *scribe*, ut magis amentur diligentiusq; 64. 13. *ἐκπύρνωτον*. 24. *perspiceret*. 65. 27. *scribe*, tenderet. 68. 12. *ὀφθαλμοί*. 70. 1. *pronobis scribe* notis. 72. 10. *ὁ δὲ*. 72. 12. *διόργιστον*, *ἀγανακτοῦν*. 76. 1. *tenerentur*. 77. 19. *χρησιμεύοντες*. 85. 3. *σκαμνιστῶν*. 10. *τὰ δὲ*. 87. 28. *πρότερον*. 90. 15. *συνέθετο*. 91. 7. in Lat. accipisset. 98. 18. aut concertatione. 104. 28. *Sacrificia*. 110. 24. in Lat. *dole*, jam. & 30. ab diurnis turbat. 111. 26. *Pythagoræ sapientiam scribe*. 112. 10. post *ὀδόν* *dole* punctum. 116. 13. *ἡτῶν*. 122. 2. *Ἀρχὴ*. & in Lat. *Archy*. 129. 22. *scribe*, arte hoc sibi pareret, expuncta scientia. 133. 23. *ὁμῶς*. 135. 7. *Βιστάρις*. 137. 4. in Lat. commemorasse. 138. 10. *ὁμῶς* & 11. *ὁμοῦ* & 12. *ἰζήματα*. 146. 24. *tumoribus*. 147. 15. in *βασι* *dole* jota subf. 152. 22. *κυρίως*. 154. 26. post *πολίτας*, & *cives*, comma pon. & 27. in Lat. idq; per. 155. 14. *ὁμοῦ* & 27. *ὁμοῦ*. 158. 14. *ὁμοῦ* & 6. in Lat. Ad alterum. 161. 7. statuebant. 162. 16. post *Syrium*, interpon. præceptorem suum. 164. 2. post *naturam*, colon. & 34. *Luxuriosis cibis*. 165. 10. *παντελής*. 166. 3. & *quali*. 29. *Quumque* incrimet. 167. 14. *ἴσως*. 168. 22. *Myllia*. 28. Ego verò, ne hujus tibi causâ exponam, fabas potius conculcare elegero, *scribe*. 169. 5. *βασι*. 173. v. penult. *ναυστα*. 175. 16. *τὴν δὲ* & 177. 19. post *ἄνθρωπος* *dole* punctum, & in Lat. post *parare*, *pro* comma. & mox deletio puncto post *esse* de *vasis* itémque *poculis*, *scribe*. 179. 16. *τίς ἐστιν*. 32. post *ἀφροδίτης* punctum. 183. 9. *ἐπιτάσσει*. 184. 6. *ὕψιστος*. 185. 1. *ἀνθρώπων*. 32. post *ἐπιδέκνυντο*, comma. et sic quoque in Lat. 31. post *malorum* *dole* dixit. 190. 12. *πλεονεξίας*. & 13. *πληροῦς* *ἵνε*. 195. 4. *ἀμφοτέρωθεν*, *ἄλλαν* *μίσαν*. & c. 196. 4. atq; actione. 30. *ἀφροδίτης*. 197. 3. omnibus. 14. *τῶν*. 28. *ci* insidiat. 198. 15. *π*. 199. 25. *μακρὰν*. 201. 3. *contemta*. 28. *amicitiæ*. 29. *respicebat*. 203. 19. *natum*. 204. 4. *ἄνθρωπος*. 206. 27. *usu* *venisse*. 208. v. ult. *foras egressi eluctatiq; fuerunt*. *scribe*. 210. 16. *effet*. & 27. *defecerit*, præsertim post; *eaquam*. 214. 13. *κοινὸν*. 217. 6. *reprobata*. 218. 20. *Dinarchus*. 222. 21. *Σοβαρὲς*. 224. 12. *ἄλλαν*. In Epistola ante notas p. 2. 21. obsecratos.

Reliqua minuta cum distinctionibus benevolus lector facile ipso per se corriget.

EXCUEBAT ÆGIDIUS RADÆUS
ORDINUM FRISIÆ TYPOGRA-
PHUS FRANEKERÆ, ANN. M. D.
XCVIII. XVIIIL CAL. SEPTEMB.

IOAN. AR CERII THEODORETI
CASTIGATIONES ET NOTAE
IN LIB. II. IAMBlicHI CHALCIDENSIS

de Pythagoreorum protrepticis
orationibus ad Philosophiam.

TITULUS huius libri indicat quasi epitomen tradi Cōmentariorū, quæ scripta fuerunt ab illis viris, qui Pythagoræ philosophiam sectati sunt, quibus homines ad sapientię studium excitare voluerunt. Sanè ut superior liber merè fuit Historicus, quippe qui continet descriptionem vitæ ipsius Pythagoræ & Pythagoreorum, eorundemq; studia atque exercitationes: ita hic merè quoque Philosophicus est, è media depromptus Philosophiā, continens præclarissimas adhortationes & saluberrima præcepta, quibus ad sapientię adytā, quatenus quidem eam Philosophi naturæ & ingenii luce cōpertam habere potuerunt, homines exsuscitare, & à corpore ad animum atque usum rationis adducere studuerunt. Quod si verò hæc ad illā personam referas, quæ τῷ ὄντι vera & æterna Dei sapientia est, maximum procul dubio ad vitam salutariter instituendam momētum habitura sunt. In fine leguntur Symbolorum Pythagoræ ἀντιστοιχίαι, longè doctissimæ, quæ huc etiam non parvum calcar adhibere videntur. Quod in calcelibri à quodam minio ascriptū erat, hic in vestibulo ponere volui, quod ad libri commendationem non parum faciat. Erat autem huiusmodi: *Θαυμάσιον ἔστιν αὖτε τὸ λόγον, χαίροντα πᾶσι καὶ ὑποτακτὸν διαρίαις, καὶ δειξιμὸν ἔχοντα πῶς ἐστὶν ὁ ἀσπασίμωτος*. Id est: Admirabilem hunc librum in lucem extulit omnis cognobilis contemplationis ac demonstrationum phenomenon, validas habentem assensionēs.

In titulo *σοφιστικῶς λόγος* reddidit adhortatorias. Poteram Græcum retinuisse, ut D. Tertullianus vocabulum apologetici usurpavit, & plerique Latini infinita, quæ Græcanica essent, retinuerūt: poteram item vocabulo magis Iatino, *adhortatorius*, usus fuisse: verum quia non ignobilis nec indoctus mehercle: sed magni nominis & cauditiōis scriptor, Gætianus Hervetus

in Clementis Alexandrini protreptico vertendo, eo ante me usus est, equidem non video, cur ab eo magis abhorreere debuerim.

Pag. 1. v. 5. *σύμμετρος* converti, quæ requirit & necessaria esse videbantur, in quo secutus sum Suidam, qui *σύμμετρος* inquit nō modo τῷ μέτρου μετρεῖται: verum etiam: addit, καὶ τῷ οὐκ ἔχοντι καὶ ἀκρίβειαν.

v. 14. *πρὸ προνοίας*, *προνοίας* lego. Etsi autem illud nihil planè significet, tamen in contextu fidei testandæ causā relinquere volui.

v. ult. *οὐδὲς* legend. non *οὐδὲ*, quod hoc sit loci, illud temporis advectibium, atque huc loco potius quadret. Ponetur ergo in textu pro *οὐδὲ* statim.

Pag. 2. v. 3. Asteriscum ibi posui, quod oratio sit imperfecta, ac planè *ὑποτίθεται* leg. existimē, ut *ἐν* omisum sit.

Sic v. r. perperam in manuscripto legēb. *σοφιστικῶς*.

v. 19. *οὐδὲ τὰ ἀνθρώπων* leg. censco. Hic minio margine ascriptū erat, *οἷον Στασίλῃς, Ἀρχοδημῆκε, καὶ ἄλλοι*. Et supra v. 13. *προνοίας* malè legebatur.

Pag. 3. v. 4. Defectivam esse orationem puto, nec eam ita scriptam ab Iamblichō, uti legitur: sed scribæ oscitatione & incuria verbum simul & articulum omisā esse reor, atque ita legendum esse, *σοφιστικῶς καὶ τὸ Πυθαγ. ἀνδρ. καὶ δειξιμὸν ἔχοντα*. Sic v. 7. vitiosè in manuscripto, ut opinor, legebatur, *καὶ ἔστιν ἰσχυρὸν* & p. præced. v. penult. *καὶ χάρις* itidem scriptum erat, augmento verbi in conjunctionem imperitè mutato.

v. 31. *ψυχὴ ζῶντος ἡμῶς, τῷ πάτρως ἀρετῇ* in τῷ αὐτῷ legend. & interspergend. Posid. *ἀρετα* illa sententia citatur à Stob. *λόγ. α. οὐδὲ φρονήσις*. Et respondent omnia, nisi quod verba, quæ p. 4. v. 9. sunt, paullo aliter legit, *ἡμῶς*

μαρτυρίαν ἀγίων τῶν αἰσ &c. Sed nostram lectio-
nem præfero.

Pag. 4. v. 2. Quemadmodum hic virtus cum
 auro præclarè conjungitur, & turpido cum
 rubigine cõpularur: sic Plato similiter disputat
 in Hippia majore ἡ καλὴ πρᾶξις. Et Hierocles ad
 vocabulum χρυσῆς.

v. 7. *ὑπομνησ* mihi suspectum est. Et si enim
παράνομος is sit, qui aliâ etiam Græcè *ὑπερ-
 νόμος* dicitur: tamen nescio an reperiat. Olim
 putavi *ὑπομνησ* potius leg. unde ita etiam con-
 vertitur fortè *ὑπερνομος*; germanum est, quan-
 quam eadem sit *ἀνολογία* omnium. Intelligit
ὑπερνομος & moram, quæ fraudi & detrimen-
 tosa est iis, qui vitiiis se semel manipularunt.
 Consecudo enim transit in mores, & naturæ
 ut inquit M. Tullius, vim obtrinet.

v. 16. *κέρως* ὃ *ταύτης*. Mihi mendosum est. Certè consula & obscura constructio verborum, quam reddidi, ut potui. Græca equidem sanare non potui, nisi legatur, *κέρως* ὃ *τῆς ψυχῆς*.

v.18. καὶ ἐπιτοφῆλεις. Lego, καὶ ἡμεῖς ἐπιτοφ-
λεις μαυισμένοι. Locum hunc citat Stobæus λόγ.
μω. Venetæ editionis.

v. 21. Quod hic scriptum est *ἡμεῖς*, aptum eundem Stobaeum *λόγ. μδ.* ubi haec citata sunt, *ἡμεῖς* legitur. Verum ego hic nostram lectionem praefero.

v. 31. Nescio an non potius, *ἢ ἢ ἢ* legendum sit, reliqua confusa & obscura, quæ reddidi, ut potui. Fortè *ἢ ἢ ἢ* *ἢ ἢ ἢ*, non *ἢ ἢ ἢ*, vel, *ἢ ἢ ἢ* *ἢ ἢ ἢ*, *μᾶλλον* *ἢ ἢ ἢ*, hoc est, si optabilis est sensuum bonitas & præstantia, multo magis, &c.

pag. 5. v. 13. $\pi\epsilon\acute{o}\tau\omega$, quod legebatur, in $\pi\epsilon\delta$ τ
mutandum censui.

v. *ἀριστεύειν*, vel vertendum, qui optimū
nactus est fundum. Qui enim optimum consecutus est, is à bonè excolto præstantissimos fru-
ctus præstolabitur.

v. 31. Hic τῶν legebatur pro τῶν, quod meo judicio germanum à me possum est. Lapsus facilis fuit scribæ propter affinitatem litterarum τ & ρ.

pag. 6. v. 4. Pro *παρεληφότες*, nominandi
casus *παρεληφότες* praefendus hoc loco est.
Dicit autem Iamblichus germana esse illa car-
mina, non Pythagore, uti haecenus creditum
est, sed Pythagoreorum, ut & Gellius vult lib. 6.
cap. 2. qui illa ex praeceptore suo hauserant.

Fortassis Philolaus Tarentinus, cujus meminisse
suprà in catalogo noster Iamblichus, & cap.
31. pag. 172. illorū & author & editor est, ut do-
ctis. Camerarius ex Laërtio etiam ostendit, &
ante illum Ioannes Picus, Comes Mirandula-
nus. Iam versuum, qui ab Iamblichō adducun-
tur, sensum reddidi ex versione Petri Tiaræ
hominis longè doctissimi, prout illa superio-
ribus annis nūā cum Phocyde & Theognide
mœdita est.

pag. 7. v. 2. ἡ δὲ χρυσὴ θεοῦ &c. aureum est dictum, quod desumptum est ex Theæteto Platonis, uti postea plenius adducetur ab Iamblico, in versione Dei cognitio, non Deorum dicere voluit, quod ita Plato, quoniam hic sequi maluit. Et Hierocles διονυσίου οὐ πρὸς τὴν δόξαν ἀπορίων ἀνὰ γὰρ ἰσχυρίσθηται, &c.

v. 10. τάτι ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ. *potius legendum*
censco.

Et v.6. legebatur, et 3^a 2^a 9^a 6^a π. copulam dubitativam in articulum foemininum mutavimus.

v. penult. *synis* legebatur, & propter præcedentia ita judicavimus mutandum. Sic ita quod erat, in *et* mutavi.

pag. 8. v. 1. pro *συσβάνης*, *συσβάνος* rectius
legendum esse suspicor, ut similibus cum superio-
ribus modus servetur.

v. g. πρᾶξις ἰσότης in nonnullis exemplaribus legitur apud A^o Gell. libr. 6. cap. 2.

v.8. Hic ἔστι ἀρχαῖον scriptum erat, quod rursum in αἰὶν mutavi.

Et v. 11. $\mu\alpha\varsigma$, quod perperam scriptum est, in $\mu\eta$ mutandum puto.

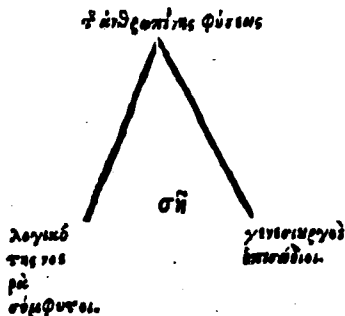
v. 19. οὐ γὰρ μὲν ὅτι omnino numero multitudinis legendum suspicor, in textu tamen, ut de multa alia, retinere volui, ut si quibus diviniōri ingenio præditi aliud possint videri, hoc ut candidè in medium proferant.

v. 21. pro ἀγέρῳ, vide num ἀγέρῳ potius legendum sit. Nam certè bonum omne per se eligendum est.

v. 23. In carmine, pleraque exemplaria edita,
ut & noster manuscriptus *et* *irresolunt*, quod
et si minutulum, tamē indicare placuit, & lam-
blichus statim ita, *metus deus, metus animus*, scri-
bendo, legisse videtur.

v. 24. omnia exemplaria, quæ quidem vidi,
& hic *λβ* 3, *πρωτοι ενλιστα* habent, quæ
præficio.

v. 27. ἡμῶν τῇ ψυχῇ (suspitor potius leg.
pag. 9. v. 5. illa placē congruunt cum illis, quā
differunt elegantissimē apud Platonem in
Phædone pag. 32. v. 16.
v. 23. ἰσθμῆς. Hic erat hæc apodixis.

v. 27. ἄλλοι δὲ φῦλον legendum putarem.
pag. 10. v. 5. ἐκπαιδευμένων mihi suspectum est. ἰ-
σθμῶν verò quid sit ex Polluce & maximē
ex Suida constare potest. Sed non video quo-
modo hic locum habere possit. Vide lector an
non ἐκπαιδευμένον legendum sit. Ingenue autem
fateor me locum hunc nō satis esse affecutum,
nec libuit accuratē inquirere, quod mœror mi-
hi alacritatem studiorum eripiat.
v. 8. περὶ τῶν σφύρων, vel προτύπων legendum su-
spicor.

v. 20. pro παύσεως non pauca exemplaria
legunt λυσεως non item male.

v. 27. rectissime μεμνημένη legetur. Nam no-
strū illud μεμνημένη meo iudicio hic otio-
sum est. Divina enim felicitas quomodo po-
test Deo exosa esse?

pag. 11. v. 5. pro ὅ δὲ λέγω, ut referatur ad
δοκίμην.

v. 8. πρὸς τὴν μετέφωτον statuo legendum uti
v. penul. μεταφωτον dicit.

v. 23. omnia exemplaria edita habent hic
σφύρας.

pag. 12. v. 5. ὁμοῦ περιόδου potius legendum
videtur.

v. 21. Archytas quædam citantur à Stobæo,
& quædam item edita sunt ab Henr. Stephano
cum Diog. Laërtio: verum hæc, quæ hic ab
Iamblichō adducuntur, nusquam aibi adhuc
reperio.

pag. 13. v. 4. καὶ γινώσκοντες, uti postea p. 14.

v. 27. rectè legendum. Dorica enim Dialecto
scripsit, ut & reliqui Pythagorici, Archytas. &
paullò antè v. 2. manuscript. habet, ὁρίων.

v. 6. post ἀποδείξεως punctum. πᾶσι περὶ μα-
θημάτων ἐκπαιδευμένων potius leg. suspicor.

pag. 1. v. 23. ὅ ἴστω. & v. ult. ὅτι καὶ ὅ
sine particula δ, quæ otiosa videtur, legendum
puto.

pag. 16. v. 1. ἴστωσαν legeb. in manusc. & fortè
ut communis hoc recipiendum illud ut Acoli-
κῶτερον repudiandum, nisi referantur alius scri-
ptoris verba. Et ἐπιτελεσθῆναι mihi γήϊον non
videtur, si legam τοπαζομένης vel ἐπὶ τοπαζομένης,
equidem quid promovendo, non video.

v. 7. φῦλον γήϊον fortè leg.

v. 9. καὶ διαφέρει τὰ ὅτι καὶ scribe. vel τὴν φρόνησιν
καὶ μαρτυρίαν.

v. 14. φρόνησιν sine καὶ fortè leg. Locus me nō
parum torisit, idcircoque verti quod potui retinē-
do vulgarem & scriptam lectionem.

v. 20. συστήματα ἐνέματα legebatur, verūm
alterum ut supervacuum & inutile ejeci.

pag. 18. v. 29. ἀφωρμηθῆναι legend. judico.

v. 17. μέντοι καὶ ὅτι καὶ ὡς ἰσθμῶν, meo iudicio,
si mendo vacante, perobscura sunt, fortè ἀντι-
θέτα leg.

pag. 20. v. 8. pro εὐκαταῖς putavi aliquando
εὐκαταῖς scribendum, nunc autem potius εὐ-
καταῖς statuo leg.

v. 17. Illam præclaram sententiam Archytas
trahat etiam Plato v. 8. & citat Clemens A-
lexand. Strom. 3. Simulque Theodoretus λόγ. 5.
p. 89. ἔλλω. παρ.

pag. 22. v. 10. τὸ ἰγνώσκοντα παραρρ. legendum
suspicor.

v. 19. καὶ ἡ ἀπελευθερία, omnino legendum pu-
to, & in versione nihil inconsequens scilicet.
illa enim docent, quæ consequuntur, maximē.

pag. 23. v. 4. ὅτι legem. vel, ὅτι.

pag. 24. v. 15. πλῆθος πρᾶξι simpliciter lege-
batur. Ego quoniam quod videbatur desiderari, ad-
didi de meo, ut omnino necessarium.

pag. 26. v. 2. Διὰ τὴν hanc postea c. p. 7. p. 44.
v. 10. iterum tractatum ab Iamblichō.

v. 15. καὶ τὰ δὲ ἐστὶ παραπλήσια τοιαῦτα διαφε-
ρεῖς, lege atque interpung. atque ita in versione
restituē, huic verò similis talis divisio est.

v. 21. vide an potius προσηγμένης, pro προ-
σηγμένη leg. sit.

pag. 27. v. 25. ὅτι καὶ τὰ δὲ ὁμοῦ. Illa eo
omnia cum sequentibus usque ad v. 5. pag. sequi.

defuncta sunt ex priore Alcibiade Platonis pag. 225. edit. Basilic. haud tamen ad verbum neque ordine Platonico.

v. 27. αὐτὸν ἱκανῶς legitur apud Platonem.

Pag. 28. v. 16. Et hæc ex Platon. diálogo τὸ μ. περὶ defuncta sunt, ubi habentur in principio statim Dialogi. Quanquam Iamblichus & hic non planè securus est verborum, quæ sunt apud Platonem, ordinem. In versione ferè securus fū Ficinum.

v. 20. pro πάντων ἐν αὐτῷ, Plato habet conjunctionem παντάπασιν.

Pag. 29. v. 7 βέλτιον διτυπῶ leg. apud Platonē. & μοχ θυγατρὶ ῥῆ τὸ κρυπτόν, idem Plato, cuius verba finiūt v. undecimo ubi ὅγμω collocada.

v. 16. τρεῖς τριχῶ. Illa quoque omnia usque ad pag. 31. v. 14. Iamblichus ex sine Timæi Platonis sumpsit, pro ψυχῶν, Plato habet ψυχῆς.

v. 22. καὶ τὸ αὐτὸ κινεῖται legit Plato. & v. 27. πρὸς ἄλλα συμμέτρως, item in Platone legitur. Et si nostra lectio omnino repudianda non sit.

Sic v. ult. συγγήμιον, si annotari meretur.

Pag. 30. v. 3. εἰς τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλονεικίας τοῖς τοῖς, καὶ ταῦτα Ἀλφραῖος ἐφείρεται ex Plat. leg. & v. 8. ἑλλ. πῦν Plato.

v. 9. pro τῶν ἑσθῶ, in vulgatis editionibus Platonis perperam, opinor, τὴν legitur.

v. 12. αὐτὸ γυμνασίου exemplaria Platonis edita.

v. 17. ἀνδραγαθίας φόνος nominandi casu Plato.

v. 21. ὅ μάλιστ' ἐκασταρῶν, & statim v. 23. ἐν αὐτῷ & v. seq. πάντα παρὸς ἑκείνῳ iudicio in Plato. legitur.

v. ult. Et si omnia exemplaria Platonis habeant, ut hic noster Iamblichus ἀλφραῖος, & quidem ita verterit, ut puto, Ficinus, quod & ipse retinui: tamen propter ἀλφραῖος suspicor non esse germanum, sed pro eo ἀλφραῖος potius esse leg. iudicent eruditi.

Pag. 31. Dubito an hic debeat esse huius capituli ut & superioris quinti lectio, cum continenter illa verba in Timæo Platonis habeantur.

v. 5. ἐξορθῶντα, & v. 8. τὸ κρυπτόν Plato.

v. 14. αὐτὸ δὲ, hucusque verba Platon. attulit Iamblichus.

v. 17. ὅς τ' ἐν μὲν αὐτῷ τὸ λίσσεται suspicor legendum. Hic ascriptum erat παρὰ ταῦτα θηρίων ἰπιδυμῶν

ἄλφ. θυμὸς.

Ἀλφραῖος. λγϞ.

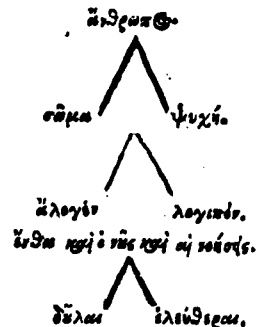
v. 25. πολλὰ μᾶλλον τὸ ἐν ἡμῖν leg. cenſeo.

Pag. 32. v. 13. καὶ ἐν τῷ αὐτῷ, vel τὸ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ leg. suspicor.

Pag. 33. v. 23. τιτρημῶν. nominandi casu leg. puto.

v. ult. negativam cōx redundare existimo.

Pag. 34. v. 10. Hic margini ascripta legebatur hæc:

Pag. 35. v. 20. τοῖς αἰ μᾶλλον scribendum putō. Sic v. 23. τὸ δὲ ἄλλο προποσίον non conjunctionio esse debebit.

Pag. 36. v. 9. θανόντος οὐκ ἐν, cōxio ὅ planè ocioso. vel ante ὅ aliquid desit.

Pag. 37. 6. ἐκείνους πρὸς ταῦτα, obscurè dictum, ut planè motum bene à me redditum.

v. 8. ἐν ψυχῆς planè legendum cenſeo, non τῶν.

v. penult. ὅ δὲ περιεχθ. περιεχθ. συγχαρ. putarem leg.

Pag. 38. v. 9. τὸ ἀφαιρῶν leg.

v. 19. ἀνδραγαθίας legendum videtur, etsi per evocationem nominandi casu converterim. & v. 23. τὰς πρὸς τὸ παλινοῦν scribo.

Pag. 39. v. penult. pro ποιοῦμαι, vide nam ποιοῦμαι potius legen. sit.

Pag. 40. v. 2. διτυπῶ λαβὼν ἐν μὲν leg. videtur, ut imox v. 27. & pag. 41. v. 4. & c. v. μ. ἀλφραῖος legendum suspicor. Quanquam illud ἀλφραῖος, quod vulgo jactatur, verum est, unius generationis est alterius corruptio, ἀλφραῖος subsistere poterit. Sed noster philosophus non fuit tam delirus, ut hoc tueretur.

v. 24. Nescio satis an locus sanus sit. Quia verò mihi dubius est, cum asterisco notavi.

Pag. 42. v. 19 post διτυπῶν, ἀλφραῖος, vel simile, omisium putarem. Et sequentia videntur non vacare mendis. Quæ quia tollere non potui, imò ne sensum quidem ex iis commodo m elicere,

ellect, athenico noragi, lacuna etiam relicta, ut nobis melior aliquis iatros illa sanet.

v. penult. εἰ γὰρ τοῦ, vel τοῦ leg. existimo.

Pag. 43. v. 1. συνίστα. legabatur in nostro manuscripto, nomen scilicet pro adverbio, ut accensus declarabat.

v. 9. pro ἰφιδρύς, ego vel ἀφιδρύς, vel potius ἀφιδρύς leg. iudico.

v. 31. pro χερσὶν τι vide num χερσὶν αὐτοῦ leg. sit.

Pag. 44. v. 10. Hæc supra etiam tractantur p. 36. v. 3.

Pag. 45. v. 12. ἱεροὺς legabatur.

Pag. 46. v. 4. ἡ τὸ ἀγνωστὸν, obscurum nec integrum esse puto, fortè ἀγνωστὸν rectius scribitur.

Pag. 47. v. 10. πλὴν ἐν τῇ ἀρετῇ imperfectū. si legatur τὴν ἀρετὴν καμνίσθαι τὴν βέλτιον, fortasse non male fuerit oratio, certe perfectior erit. Hoc etsi mihi placuerit in versione, tamen in contextum referre nolui, ne meis ἰσχυρίσασθαι gravissimum philosophum temerarem, solum indicare volui ut si quis quid rectius illis norit, candidus impertiat, si non, his mecum utatur.

v. 23. ἡτις πάντες leg. censo non v. Sic v. 25. εἰ δὲ οὐ, quod legabatur indubitatè in ὁ π μ u. tandum censui.

v. 31. καὶ ἐν δοκίμῳ, ut converti: sic legendum puto.

Pag. 48. v. 1. φρονέει ἡμῶν. suspicor rectius legi.

Pag. 49. v. 12. Locum mendosum habeo & pro ὑπομνήσας εἰς προκείμενον, ὑπομνήσας εἰς πρῶτον καὶ δὲν &c. rectè legi posse conicio.

v. penult. etsi αἰεὶ probatum sit, & rectè ita dicatur, tamen propter gerundivum, ut sic dicam, quod præcessit, vide an non potius etiam αἰετὸν leg. sit.

Pag. 50. v. 5. Illud συμφορῶντι mihi planè suspectum est, putavi aliquando inter exscribendum συμφορῶντι legendum. Verum nunc potius cum Tiara συμβαλλόμενος, ut convenientius magisque appositum præfero & mox v. 7. perperam ἔχει indicat. mod. pro. Optat. ἔχει legabatur, quod vel puer videat.

v. 18. ἀφ' ἧλης τοῦτα βίαν, fortè legendum, & sic in Latino ponendum foret, talem vitam.

Pag. 52. v. 10. πικρὰ γράφειν. Helychius Grammaticus idem esse dicit, quod Græci alias πικρὰ γράφειν vocant. persclegans per oēm modum vocabulum, quo usus est Plato in Phædo, & in-

frà p. 77. v. 12. citatur ab Iamblichio, tractum ab A. pollodoro pictore, à quo etiam μῦθῳ πρὸς μᾶλλον, ἡ μῦθῳ πρὸς, originem cepit. Cæterum sententia est insignis & imò in pectore reponenda magnorū admistrorū, ut omnibus mortalibus quæ statim sequuntur, ea quæ hominib. magna videntur, meram εἰς πικρὰ γράφειν, ne infanti Ixionis in morem nubent, pro lusone & umbram pro corpore amplectantur, atque hominem nihil esse, nihilque eidem in rebus mortalium esse stabile. Robur, amplitudinem, formam, istum esse, &c.

v. 21. Illa πῶς ἀνέδοξεν ἡμῶν τῶν ὅψιν ἀνέδοξεν, planè suspecta καὶ ὑπερλα sunt, nec tamen tam sum Lyncæus, ut hic videam, quo pacto medicam manum admoveam. Putavi aliquando ita scribendum, πῶς ἀνέδοξεν ἡμῶν τῶν ὅψιν ἀνέδοξεν, ὅς ἐστιν οἷον οὐκ ἐστὶν καὶ καὶ καὶ. Quo cum nondum quid habeam melius, ἐπὶ χ. Quia autem idoneum sensum ex illis verbis colligere non potui, lacunam reliqui, ut docti illam majori nobis perspicacitate polentes replcant.

v. 29. τιμὰ &c. Divina planè sunt hæc nostræ Philosophi, quæ utinam legerent, quia Chryso. Theodoret. Salvianum cum aliis sanctissimis patribus nolunt, τὰ ἱερὰ respuunt, qui circa hæc nimis quàm insaniunt.

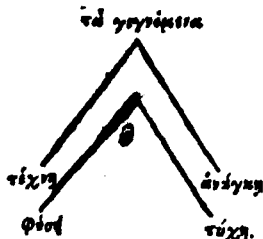
Pag. 53. v. 3. τοιαύτῃς λέγουσιν. Quod hic dicitur de sacrificiis, & mox quoque, quod veteriores dicebant olim de pœnis, nescio quid sibi veliat. Non dubitem, quin Simplicii Commentarii hæc, ut reliqua omnia satis superque exponant, atque enodent. Interea verò sensum verborum utcumque me reddidisse spero.

v. 11. De pœna qua afficiebant, quos ceperant prædones Hetrusci, meminit etiam Val. Maxi. lib. 9. cap. 2. Et Mezentii exquisita pœna quam multis inficiebat, legitur A. Enid. 8. hisce versibus,

Morina quin etiam iungebat corpora vivis,
Comprensos manibusq; manus atque oribus ora.

Pag. 54. v. 9. Hic meo iudicio defectiva est oratio. Quare post διδόντες ἰδού, vel simile aliquod verbum emissum putarem, quod in versiope quidem expressi, sed in contextum referre non fui ausus.

Pag. 55. v. 17. Hic in margine hæc notata erant.

v. 32. τὰ δὲ μέλις, τὰ δὲ καὶ παντοῦ, omnino leg. puto.

pag. 57. v. 10. διδραχμῶν τὴν εὐρεσίαν, Apophthegma est præclarissimum, quod hic Pythagoræ tributum est ab Iamblichio. Verè enim in hoc nati sumus, ut eorum cum veram patriam nostram intueremur. Quò respexit ille, qui dixit, *O homini sublimis dedit, calidumque videre Insitis, & stans ad sidera tollere vultus.*

Et Rex ille prophetes ac Plantes, ἕως τῆς ὀφθαλμοῦς μου ἵες τὰ ἔρη (ad excelsa librorum prophetarum (scilicet ac legis, inquit D. Hieronymus) & διδραχμῶν εὐρεσίαν μου. Et D. Basilus in Liturgia αὐτοῦ ἡρώου τὰς ἐκκλησίας, &c.

pag. 58. v. 1. τὸ ψυχῆς articulo mascul. quod in neutrum mutavi legeb. & v. 11. pro καὶ αφερέων omnino καὶ φερόμεν legend. statuo. Non enim editi sumus, ut contemnamus & discamus: sed uti sapè jam indicavit, ἐνταῦθα φερόμεν καὶ μὲν.

v. 17. ἡ τῆς ἵππου planè legendum suspicor, quia oratio est dubitativa.

v. 26. πρὸ τῆς ψυχῆς legendum censeo, τὰ δὲ τῆς ψυχῆς.

v. 31. Mendosum est illud ἐξερτά, muto autè in ἐξερτά & vocabulo finali δὲ ἵππων legi utrobique, ut ex versione patet.

pag. 59. v. 6. ἀλλὰ τὸ δὲ τὸ δὲ ἀλλο, plenum esse existimo, atque ita scriptum fuisse ab Iamblichio. Deinde quod continenter sequitur, ἔρεται ὅτι ἵπποι ἀπὸ τοῦ ἵππου πρὸς τὸν πρὸς τὸν. Nam particulam negativam hic planè omissem suspicor.

v. 28. Ἐφείδῃ τὸ πρὸς τὸν Μινώε, Rhadamanthum, Aëacum & Triptoleum ob justitiam, quam coluerunt, iudices apud inferos, juxta poetarum fabulas datos inuit, de quibus in fine Apol. Plato. & passim poetæ Græci & Latini. Horat. lib. 4. Carmin.

Cum ferre occideris, & de te splendida Minus Feceris arbitria,

Hic annotatū erat minio, ἡμῶν τὸν δὲ δὲ, φερεταις τὸ μακρὸν τὸν.

pag. 60. v. 11. ἀλλοῖς δὲ ἀντι legend. puto. v. 21. post ἀλλοῖς vide lector, num μέλις ἀντι πρὸς τὸν omissem videri possit. Mihi certè ita placuit, ut in versione posuerim. Oratio enim est ceteroqui planè defectiva.

pag. 61. v. 25. Articulum accusandi casu τὸν ἀπαρτὶ lego.

v. 30. ἀλλοῖς quod in manuscripto erat, necessariò in ὅλῳ mutandum putavi. & v. 31. ἔρεται μέλις rectius fortè legetur. Nam τὸ μέλις, quod perperam legebatur, hanc nostram conjecturam confirmat.

pag. 61. v. 15. ἀλλοῖς δὲ ἀντι legebatur, quod non debuit in ἀντι vel ἀντι mutare.

v. 19. ἡμῶν δὲ ἀντι ἀπαρτὶς, vel, ἀντι καὶ τὸ μέλις λαμβ. leg. iudico. Sic v. 28. idem male ὅλῳ ἀπαρτὶς legebatur, cum sit accusativus participii.

pag. 64. v. 19. pro βλάπτεις, vide lector an non potuim in prima persona βλάπτειν præferendum sit. & v. 25. similiter articulum neutrum in masculinum τὸν ἡμῶν mutandum potius censuerim.

pag. 65. v. 20. τὸ δὲ ἵππῳ, sententia illa tota mihi suspecta & planè mendosa est. Torsit me multum diuque, ut commodum sensum eruerem: sed frustra. Itaque lacunam reliqui, ut scellimentum præberem possi me necitūris.

pag. 66. v. 30. ἵπποι ἵπποι fortè. Etsi dativus ἵπποι non male quadrare videtur.

pag. 68. v. 5. ἀλλοῖς ἀντι legebatur, ut & converti, quanquam τὰντῶν edidi, ut puto legend. sicque vertendum, eadem omnia.

v. 7. ἀλλοῖς Optandi modo malkm.

v. 24. ἀλλοῖς τὸ τὸς existimarem potius leg. ut suprā v. 14. φῖ τὸς.

v. 29. πρὸ ἀπὸ τοῦ ἵππου, quod nihil sonat ἀπὸ τοῦ vel ἀπὸ τοῦ, leg. suspicor.

pag. 69. v. 1. ἀπὸ τοῦ ἵππου scrib.

v. 20. ἵππῳ καὶ cum copula scrib. & ἵππῳ vel hortandi, non verbum est.

v. 21. ἀπὸ τοῦ ἵππου. Totus hic locus ex Platonis Dialogo, qui Phædo inscribitur, haud tamen ad verbum desumptus est. Habentur autè non procul à principio Dialog. pag. Basil. edit. 24. v. 90. Atque hæc prima de morte allegatur ab Theodoro παρ. ἱλλ. λογ. α. p. 118. in quo mirum est eruditiss. ejus interpretem Zen. Accreolum

Accidit, quod non reddidit, in eo sunt
discrimine, cum sit idem, quod dicitur. Minus
autem mirum, si non aliquoties in gravioribus
& obscurioribus hexagenarii caligemus. Por-
ro quod rectius est, in Platone, vel in nostro
codice videbitur, item diversitatem lectionum
fidelissimè indicatur sum.

v. 27. *Ann.* Illa olim per dubitativam particulam, *anne*, secutus nostrum exemplar, *conver-*
ti: sed Platonem sequens, malo scribere, quate-
nus vero *moriantur*, & quatenus morte, &c.

- v. 28. *ἡμεῖς* ex Plat. scrib. & illa *ἐοικὸς* *ἑαυτῶν*
 Iamblichi sunt verba, non Platonis, quem-
 admodum quidem hodie editum habemus.

pag. 70. v. 2. *καὶ* in *καὶ* legitur in Platon. &
statim v. 9. *καὶ* in Platon. Sed idem est & hoc
& illud.

v. 17. Plato rectius $\mu\eta\tau' \epsilon\lambda\alpha\upsilon\tau\eta$, & v. 20. $\epsilon\phi\iota\sigma\tau\alpha\iota \alpha\upsilon\tau\eta$, & v. 18. $\eta\tau\epsilon\tau\alpha\iota$ legitur.

27. πολλοῖς ἐθιρώπων, quod & praefero tā multis dativis. Contrā mox v. 27. pro τῷ iidem rectū ē dativus in Plat. cft.

pag. 71. v. 13. pro $\lambda\alpha\sigma\tau\epsilon\chi\alpha\iota\epsilon\iota$, quod Lamblichus hic habet, in Platone legitur $\alpha\epsilon\iota\sigma\tau\epsilon\chi\alpha\iota\epsilon\iota$. & mox v. 14. $\gamma\delta$ nec est in Platone, nec hic locum habere puto.

v.18. $\mu\eta\tau\omicron\iota$ $\mu\acute{\alpha}\lambda\lambda\iota\sigma\tau\omicron\iota$ legendum ex Platone.
 & v.22. $\alpha\upsilon\tau\eta\iota\ \chi\epsilon\theta'$ $\alpha\upsilon\tau\eta\iota$ & v.29. $\chi\epsilon\theta'\epsilon\sigma\tau\omicron\iota$ $\delta\upsilon\tau\iota\alpha$.
 & v.30. $\alpha\upsilon\tau\eta\iota\ \chi\epsilon\theta'$, & quae sequuntur v.31.
 $\mu\acute{\alpha}\lambda\lambda\iota\sigma\tau\omicron\iota$ $\delta\iota\ \iota\sigma\tau\epsilon$, usque ad pag. 72. v. 4. $\acute{\alpha}\lambda\lambda\eta$, non
 sunt quidem Platonis verba, sed tamen ab
 Iamblichio ex Platonis sensu petita.

pag. 72. v. 18. ἐπιχρῆ legiū in Platone pag. 25. v. 41. sed nostram lectionem praefero. Et v. 30. τοιαῦτα ἄτ' ἐστι λεγόν, ὅτι κινδυνεύει τοι est in Platone.

pag. 73, v. 13. post ἡμῶν, in Platone additur
non inane adiectivum πολλῶν.

v. 19. pro *χρησίων*, Plato habet *χρημάτων*,
quod nostro praefero,

pag. 74. v. 4. *αὐτὴν τὰς ἀρχαίων*, legitur in Platone, rectissime.

γ.δ. φρόνησις ctfi non malè legatur, in Plato-
ne tamen φροσύνας legi indicare volui.

v. 11. *ἡ δὲ ἀντιλογία* est in Platone: & v. 16. *ἡ δὲ ἀντιλογία* itidem legitur in exemplari Platonicis. v. 21. *ἡ δὲ ἀντιλογία* itidem legitur. Sic v. 29. *ἡ δὲ ἀντιλογία* ex Platone scribitur, ducit.

scquitur in Platone pag. 26. v. 20. & id $\chi\alpha\rho\acute{\alpha}\zeta\eta$

ὅτι μέλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος πλὴν ψυχῇ δε, ut
καθ' αὐτὴν interiorum omnium videari possit.

pag. 75, v. 2. Illa istis notis [] inclusa est Platone inferenda putavi, ut plena foret sententia. Omissionis causam existimo praeuisse occisæ scriptori ⁹ *ante* præcedens & subsequens. Iudicet æquus & eruditus lector. Sic postea ubicumque illæ notæ occurrunt, è Platone additæ à nobis intellige.

ν, 12. μέντοι οἱ φιλόσοφοι Plato.

v. 24. *καὶ ἐν ὁμοιοῦν* &c. cfr. eodem modo quo hic charta sunt, habeantur apud Platonem, tamen haud satis scio, num germana sint. fortè alterum, quod non necessario relativo adest, otiosum est.

ν. 32. ἰθαλῆσδε ἰτιδεῖν ἀνυδ Πλατ.εβ.

pag.76. v. 4. $\mu\epsilon\gamma\acute{\iota}\sigma\mu\alpha\ \kappa\alpha\kappa\acute{\omega}\nu$ $\tau\epsilon\alpha\iota\tau\acute{\iota}\varsigma$ Plato. & v. 5. $\tau\epsilon\alpha\mu\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\sigma\mu\alpha\ \kappa\alpha\kappa\acute{\omega}\nu$. sic v.7. $\kappa\alpha\iota$ $\delta\epsilon\varsigma$ $\acute{\alpha}\nu\epsilon\rho\omega\tau\epsilon\varsigma$.

v. 9. πρώτοι ἄλλοι δὲ γὰρ διὰ τὴν ἡ δειλίαν in Pla-
tone legitur multo rectissimè.

v. 12. *σφραγίς*; *ἡ* *Πίστις*, quod si tamen *ἡ* *πίστις* retinendum est, tum *σφραγίς* ponendum. & v. 15. *τὸ πᾶν* & *τὸ* geminato articulo ex Plato. & hic legendum contra articulum *τὸ* omisit Plato v. 24.

v. 26. ἡλίμτος τῷ lege ex Platone & v. seq. σ-
σφρῆσθαι, permultum enim differunt, quod in
Platone, & quod in nostro est.

v. 28. ἀλλὰ γὰρ non est in Platone, minimè ta-
men οἰοφά. & v. 3. 1. ἔργῳ μείζον ex eodem copu-
lavi.

pag. 77. v. 5. $\pi\lambda\epsilon\gamma\epsilon\tau\alpha\iota$ lege ex eodem Plat.

v.7. Quæ hic inferui itidem ab scriba meo
judicio fuisse omiffa, occasione *opportuna*, quod
præcedit & fequitur, eoque inter, etiam non scri-
pferit.

v.22. ἀμύνει & ἀπέρει legitur in Plato.

v. 28. Carmen constabit si legatur πολλοὶ
 ἄνθρωποι φέροι, πῦρ τοι δὲ γὰ βαλὼναι. Sed de eo
 Eras. in χι. Et hæc hæc tenus ab Iamblichō ex
 Platōe adducta citantur itidem ab Ioanne
 Stob. λόγ. β.

pag. 78.v.7. ἀλλὰ τῷ τινι. Hæc rursus Iamblichus sumpsit ex eodem Dialogo, habenturque pag. 32.v.50.

ν. 21. κτ̄ τευτὰ Platon.

pag. 79. v. 2. Hic in nostro exemplari *ἀλλο*.
Ἰναι vitiosissimè legebatur, quod vel puer videat.
 In Platone idē est *καλόν*, sed utroque modo
 legitur hoc verbum.

γ. 28. 3 ὁ ἐλκυσθεὶς φίλος, est in Plat.

habent, & interpretes Platonis omnes, quos & ipse sum secutus, vertunt, rident. Interea non est prætercundum gravissimum longeq; Christianiss. scriptorē Theod. λέγ. η. παρ. ἱλλ. qui est de martyribus, pag. 113, cum hunc locum citat, legere, ἀπ' αὐτοῦ γὰρ λαβὴ, ab ipso Lao, ut & reddidit doctissi. Acciaolus (forte Λαίης leg.) ἀλλ' αὐτὸν, αἱ καὶ αὐτοῦ ἄλλοις διορθώσιν, quas candidè indico, ἐπιχθ. Doctis censuram deferō.

pag. 88. v. 2. ἀνοήτως insensati reddidi. quod vocabulum etsi à Gallis videri possit tractum, tamen ab aliis ante me observatum est, hocce ab Latinis habere. Utitur enim sensati vocabulo aliquoties non postremus Latinitatis scriptor Iulius Firmicus Maternus.

v. 14. ἰσάντην αὐτῷ legebatur, nostram lectionem ex Platone posui.

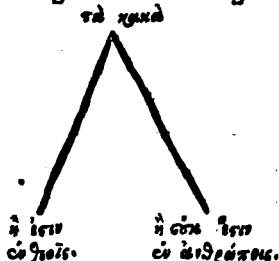
v. 18. rectius hic nostrum exemplar, quæ vulgaria edita Platonis, quæ hic εἰς βασιλ. pro ἡ habent.

pag. 89. v. 4. προἰσμενίας, quod in nostro majum non est, Plato habet ἰσμενίας. v. 6. ὁ ζῶνς nō est in vulgatis exemplaribus Plat.

v. 18. καὶ ὅτις lege ex Platone. & v. 20. quid si ἐπὶ δὲ αὐτῷ unico vocabulo tā in Platone, quā in hoc ἐπὶ δὲ αὐτῷ, hoc est, ἐπὶ δὲ αὐτῷ legamus?

v. 29. Et hæc cum sequentibus citata ab Theodoro παρ. ἱλλ. Sermon. ult. pag. 168.

pag. 90. v. 18. ἵδὲς ὑδάμῃ ὑδάμῃς ἀδύα. &c. præclara illa est sententia Platonis & planè divino homine digna. hic erat hæc figura.

pag. 91. v. 3. ὅτι ἐν λυροῖς ἴσιν γῆς ἄλλως ἀχθῇ. sic constanter habent omnia, quæ quidem vidi exemplaria Platonis, & sic interpretes, quos & ipse secutus sum, legerunt. sic & Eras. in adagio ἀχθῇ. ἀρρύρῃ. interea etiam, atq; etiā videndū, an non juxta Petrei Tiaræ doctissimi hominis conjecturam potius legi utrobique debeat, ὅτι ὅτι ὁ μίση ἐστὶ γῆς ἄλλως ἀχθῇ. Frequenter c-

nim apud illum poetam cujus dicta oraculi vice habuit Socrates, & seculum prius obviura est illud, ἀχθῇ. ἀρρύρῃ.

pag. 92. v. 4. Plato communiter hic habet ἐν-ὀν, quod tamen leviculum est. Deinde quod sequitur v. 7. ἐπὶ αὐτοῦ φερόμεν, non est Platonis sed Iamblichus.

v. 24. μὲν &c. Hæc omnia ad verbum, penè ad finem usque capituli, mutuatus est Iamblichus ex principio statim septimi dialogi de Rep. quæ ille dexterimè, ut omnia, ad suū institutū accommodavit. Nos inde pleraque in nostro exemplari vitiose descripta sanavimus.

pag. 93. v. 13. pro simplici compositum παρὰ δὲ αὐτοῦ in Platone legitur.

pag. 94. v. 2. post τὰντ hic erat lacuna, quam nullo negotio complere & tollere proclive erat ex Platone, addendo τὸν τὶ μὲν; ἐν, &c. Et v. 5. in nostro manuscript. erat τὸν ἵνα, quod in τὰ παρὰ αὐτοῦ ex Platone mutavi. Sic τομίζεν in nostro codice aberat. Item ἀπὸ ὁρῶν ceteris quæ sequitur in Platone, atque ita legèdum judico.

v. ult. in manuscript. ὁ δὲ ὁρῶν βλάπεν erat, quod ex eodem leco ita mutavi.

pag. 95. v. 4. αὐτὸν ἀπὸ αὐτοῦ tam in nostro, quā in Platone potius legendū suspicor.

Sic v. 25. καὶ μὲν τὸν copula nō est in Platone. codicibus, eāque otiosam habeo. contra ἀπὸ αὐτοῦ, quod est v. 15. ex Platone adjecti, &c. v. 19. ὁρῶν ὁρῶν liber manus.

pag. 96. v. 7. αὐτὸν αὐτῷ ὁ τοῦτ, ὁ τὰς π &c. noster manus, habet, si cui hoc magis placeat

v. 31. Homericus locus, quem Plato, quemq; hic noster allegat, est ἄνδρ. λ.

pag. 97. v. 5. καὶ τὸν δὲ αὐτοῦ habebat noster manu, v. 19. Platonis exemplar. omnia habent παρὰ αὐτοῦ, & quod v. 21. in nostro erat ἡ αὐτοῦ ex Platone. mutavi in ἡ αὐτοῦ, modi enim respondere debebant.

pag. 98. v. 3. Hic verba Platonis paululum immutata sunt ab nostro Iamblichus, & pro πλινθίαις, quod v. 5. est, Plato habet πλινθίαις, si quidem hoc annotari meretur.

v. 18. ἀνταμειβόμενα δὲ αὐτοῦ φηλοσφίαις legen. omnino suspicor.

v. 25. Εἰν τοῖς in nostro manuscript. interim quia Plato subdit statim post illa verba ἵνα ἡ δημοκρατία, quæ sunt v. 26. ὅτι τοῖς, videndum an non ita quoque scripserit noster Iamblichus.

v. 26. pro τοῖς Plato habet πολλοῖς. p. 436.

v. 42. unde & hæc desumpta sunt, τομίζω, & ούχ οἷός τινος παρὰ.

pag. 99. v. 1. ὅπως ὁ νόμος in Plato. est, quod in versione secutus sum.

v. 4. ἡ ἀρετὴ δὲ νομοῖται, & v. seq. ὅτι νόμος, similiter v. 8. τὸ νομοῖται idem.

v. 14. ὅτι τοῖσι Plato. & v. seq. iidem una dictione παρανομιῶν, ut rectè legitur infra v. 31.

v. 17. in subjunctivo μὴ περὶ ἀρετῆς tam hinc quam in Platone malim.

pag. 100. v. 3. διὰ τὸ ταῦτα nostrū exemplar, at Plato παρὰ, fortè utrumque ταῦτα πάντα leg. & v. 11. τὰ τῶν νόμων ἐστὶν ἰσχυρὸν in Platone legitur.

v. 19. post ἔνδ in manuscripto nostro erat lacuna, quam proclive erat tollere in Platone, cum inde hæc petita essent.

pag. 101. v. 2. ἔνδ ἔνδ legebatur in nostro libro manu descripto, quod ita necessariò mutandū putavi, ut edidimus, quo sententia foret perspicua.

v. 7. ἔνδ λέγονται. Hæc cum sequētibus haud tamen ad verbum desumpta sunt ex Gorgia Plat. p. 320. v. 21.

v. 16. ἡ ἀρετὴ τὴν ἀρετὴν est in Platone, penè Apostolicam vocem video mihi audire, excepto quod nec peccatum nec peccata tollentem miser intellexit.

v. 23. Quod hic est Συναίθε, id in Platone est συναίθε, perperam, ut opinor. & v. 26. πρὸς πρὸς ex Platone inserui, alioquin in nostro non erant.

v. 28. pro τῶν ἀρετῶν. Plato habet τῶν ἀρετῶν, quod præferendum est.

pag. 102. v. 2. ἀποκρίσις est in Plat. cuius hic verba referuntur. In nostro verò manuscripto erat ἀποκρίσις, eoque puto Platonem & Iamblichum usos.

v. 7. ἀποκρίσις ἀνὸς, cum Plat. malim.

v. 20. pro ἀπὸ ἀποκρίσις, in Plat. legitur ἀπὸ ἀπὸ, & v. seq. sine præpos. ἡ, & in sequentibus nonnihil à Platone variat nosser Iamblichus. pag. 103. v. 16. ἀρετὴ τὴν ἀρετὴν ἔνδ est in Plat.

v. 22. ἀπὸς ἔνδ legitur in Platone, sed in nostro manuscripto est ἀπὸς, quod secutus sum in vertendo. Sin autem Platonis lectio retinenda est, vertendum erit, multa quoque effluere necesse est. Et libens fatebor me trasse.

v. 25. παραρρησὶς βίος, consulendum adagium apud Eraclum Charadrium imitans. Quid

intelligam puto me satis in versione expressisse. Ὑστάθιος χαραρρησὶς alicubi τῶν παραρρησὶς esse dicit, ἀπὸς χαραρρησὶς atque inde venire χαραρρησὶς, v. seq. perperam in nostro codice scriptum erat adverbialiter παραρρησὶς, cum sit particip. præteritum.

pag. 104. v. 5. contra pro ἀποκρίσις, vide an non potius legendum sit adverbialiter ἀποκρίσις. & μοι v. 18. ἀποκρίσις censeo leg.

v. 18. sic παρὰ πρὸς Plato ἀπὸς, ψυχῆς νόμος esse dixit, quem hic sequitur.

v. 31. pro ἀποκρίσις ἀποκρίσις legendum scribendumque iudico.

v. 26. ἀποκρίσις τῶν ταῦτα, illa usque ad v. 20. p. 106. philosophus nosser ex Platonis Gorgia p. 324. v. 40. & deinceps desumpsit, ac paululum immutata suo instituto accommodavit.

pag. 105. v. 13. pro τῶν ἀποκρίσις, quod malè legeb. in nostro, ex Platone παραρρησὶς à me repositum est.

v. 25. est τῶν ἀποκρίσις hic rectè in flexum locum habere possit, tamen in ὑποκρίσις cum Platone malo legere ἀποκρίσις.

pag. 106. v. 13. ἀλλ' ἔτι παρὰ est in Platone.

pag. 107. ab v. 1. usque ad 10. hæc c. figura erat appicta.

ὅμοια	ψυχή
ὅμοια, ἰχθῆς,	νόμος.
παρὰ τῶν καὶ νόμος	καρτία καὶ ἀποκρίσις ἀπὸς ἀπὸς.
συμμετρία	ἀρετή.
ταῦτα χαραρρησὶς	ἀποκρίσις ἀποκρίσις.

v. 5. καὶ τῶν ἀποκρίσις ἔνδ τὸ ἀπὸς &c. Hæc item nosser ex Platonico Gorgia sumpsit, dialogo solum mutato in continentem orationem. Habentur autem p. 325. v. 25. & deinceps.

v. 11. ἀποκρίσις ἰσχυρὸν, est in Plat. & v. 14. ἀλλὰ μὴ δὲ. Item v. 17. ἔχ' ὅτι ἐκ παρὰ πρὸς, & μοι v. 20. ἀποκρίσις ἀπὸς. ταῦτα ἀπὸς τῶν καὶ, absque π. Sic v. 27. τῶν καὶ, legit Plato.

pag. 108. v. 7. Oratio in nostro Ecliptica & pleæa

plena non est. Et puto planè ab Iamblichò scripta fuisse, quæ imprudens & oscitans scriba deceptus verbo *στέφανος* bis posito, pratermisit. Itaque addo ex Platone post *στέφανος* τὰ στέφανος, καὶ μὴ στέφανος ὁ δὲ πρὸς τὸν στέφανος: τὰ στέφανος, διότι &c. Quibus necessariò receptis Latina quoque supplenda erunt, hoc modo, & qui hominibus, quæ decet, facit, quæ iusta sunt, faciet: & diis &c.

v. 10. τὸ δὲ N. articulo masculino ex Plat. scrib v. 22. αὐτὸ στέφανος exempl. Plat.

v. ult. αὐτὸ ποδῶν ἑκατὸν ἑμῶν. Erasf. hinc Adagium collegit, quantum quis pedibus valeat.

pag. 109. v. 1. μὴ δὲ δὴ αὐτὸ est apud Platonem & v. 4. pro *ιδιότητι* in Plat. meo est, *ιδιότης*, forte *ιδιότης*, leg. ut & Aldinum Plat. exemplar habet.

v. 10. καὶ τὰ τὸ πάλαι, pro καὶ ex Plat. scrib. Sic v. 15. pro ταῦτα ταύτας Plato habet. Porro hinc ascripta erat hæc figura.

ἀπὸ τοῦ ποδῶν ἑκατὸν ποδῶν ἑκατὸν ἑμῶν.

pag. 110. v. 4. καὶ αὐτὸ αὐτὸ. Tota hæc oratio ferè desumpta est ex dialogo Platonis, cui titulus est Menæceus vel Epitaphius. Verum nonnihil illam immutavit Iamblichus.

v. 6. στέφανος καὶ τὸ στέφανος leg. in Platone p. 369. v. 24. & v. 8. τὸ στέφανος πατήρ, & v. 16. καὶ αὐτὸς πατήρ, ibidem legitur.

v. 26. Illam sententiam M. Tull. Cicero lib. Offic. 1. sic reddidit, Scientia quæ est remota à iustitia, calliditas potius, quam sapientia est appellanda.

p. 111. v. 14. αὐτὸς μὲν δὲ πρὸς τοῖς ἑμῶν non ἑμῶν ex Platone omninò leg. Praclarus & planè insignis locus, qui omnibus ad maiorum virtutes supercédas meritò potius debet addere calcar: quàm ut torpidi & ignavi illas solum jaçerēt. Verùm ut eleganter loco modò citato ex Platonis Lachete ait Cicero, sèqui debemus Lacedæmoniorum morem, qui cupiditate vincendi inflammatus erat, maximè omnium in pralio princeps esse volebat, prout quisque animi magnitudine maximè excelebat. Nihil enim turpius est, ut modò dictum, viro se aliquid esse existimanti, quàm seipsum non per se, suarumque virtutum respectu: sed propter maiorum

gloriam honorandum præbere.

v. 24. καὶ αὐτὸ δὲ. Et hæc ex eodem loco Platonis, sed paulò inferius, nempe v. 51. desumpta sunt.

pag. 112. v. 10. in Platone est, καὶ τὸ στέφανος, pro καὶ τὸ στέφανος.

v. 16. αὐτὸς μὲν αὐτὸς αὐτὸς &c. Illa sumsit Iamblichus ex lib. β. ἱερῶν Platon. pag. 523. v. 40.

v. 19. In Platone legitur *εὐκλείδης καὶ ἀδώνης* & v. 20. *ἰὼν δὲ εὐκλείδης καὶ ἀδώνης*. Porro Cinyras Cyprius, & Mydas p. 91. c. 1. ambo reges prædixit. Utriusque meminit Erasf. in χαλ. in Adagiis Cinyras opes, & Midas divitiæ.

v. 25. φανερὸν ὅτι καὶ αὐτὸς, legitur apud Platonem. Poète porro huius nomen exprimit dialogo primo de Legib. Tyrannum Atheniensem civem. Illius quædam etiam nunc hodie existant *αὐτὸς πολυκατὰς ἀρετῆς* in quo hæc sunt, quæ hic citantur. Et ipsius carmen est, καὶ δὴ τὸν ἀρετῶν ἐξυμνεῖ ἱερῶν & hemistichia sunt ἐξυμνεῖ φανερὸν αὐτὸς ὁ πολυκατὰς, & ὅτι ὁ πολυκατὰς βροτῶν.

pag. 113. v. 1. καὶ αὐτὸ πολλὰ. Hæc etiam citantur cum sequenti bus ad Theodoretum παθ. ἑλληνικ. λβ. γ. σ. 91. Cæterum Iamblichus structuram orationis Platonis ad suum institutum accommodando paululum immutavit.

v. 3. ἐν δὲ καὶ τὸ πᾶν, verte potius. Adhac verò etiam tyrannicè omnia, quæ vult, facere, & finem omnis beatitudinis esse, ut qui omnia, &c.

v. 17. Plato habet ἀρετῶν, & v. 22. δικαιοσύνης πᾶν καὶ ἰδὲν. & v. penult. καὶ εὐφροσύνης αὐτῶν.

pag. 114. v. 5. pro καὶ χαίρειν τῷ, aliternum, prius scilicet suspicor esse debere τῷ.

v. 13. post καὶ δὲ βίον verbum aliquid meo iudicio abest. Si divinationi locus foret, καὶ αὐτὸς vel simile infererem.

v. 21. pro ἀφορμῶν, vel ἀφορμῶν, vel potius ἀφορμῶν leg. statuo.

v. 26. ἀλλὰ μὲν καὶ ἀψύχων. De eare præclare differitur apud Plat. πολιτ. σ. Ratim in principio.

pag. 115. v. 3. φιλοδιδασκαλίας. Et eo vocab. utitur Plato dialogo s. de Rep. sub finem. Pukherium verò est quod hic à Iamblichò dicitur.

v. 8. αὐτὸς μὲν καὶ ἀρετῶν ἑδῶν planè legendum cenfeo. nam aliqui falsa foret sententia. & prorsus menti Iamblichì contraria.

v. 16. Vide an non potius leg. sit *στέφανος* adverbialiter.

pag. 116. v. 1. Fortè in ἡρατὶνῶν non ὑποτακτικῶν leg. ἰδωρ, licet in hoc converterim.

v. 9. pro ἐν ἡρατὶνῶν omnino suspicor παραρρηλῶν, ut & converti, leg. hic erat hoc notatum.

φιλοσοφία. ἰμοίον (sic) διαβ. διαβίβην.

ἀνταλυστικῶς.

v. 10. Oratio parum vineta & copulata. Legō itaque κατὰ γὰρ αὐτὴν καὶ φῶνα. Notanda autem hic series, quam posuit Philosophus noster, α. φιλοσ. β. ἐπιθεμία. γ. φιλοσοφία. δ. παιδεία. ε. χρίσις. Quibus omnibus in philosophia discenda opus est.

pag. 117. v. 10. Locus vitiosus est. suspicor autem ita legendum esse, οὐδ' αὖ ἢ, ἀντὶς δὲ &c. ut v. 13.

pag. 118. v. 10. συντεταγμένῃ τε αὐτῇ legend. judico.

pag. 120. v. 10. τῷ τῷ τὰς π. πάλαι, καὶ τὴν ἀνδραγαθίαν τὴν &c. defectiva oratio est, & in fine συνίχου ἀνὰ ποιῶν, legend. statuo.

v. 23. Et hic post μέλιτα, ἔσται addendum putō.

p. 121. v. 1. συνίχεται hic legebatur, malè ut opinor.

v. 3. φεβὸν αὐτὸς potius in præsenti legendū putatam.

v. 14. ὅπως αὖ ἢς fortè rectius legeretur.

v. 27. διέπειρ' ἐν φιλοσοφίᾳ lego vel ἐν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, & mox v. 29. locum mendosum asterisco notavi, & converti ut potui. Postquam autem Latina jam edita essent, cogitavi an non ἀγαθὴ παιδεία φιλοσοφίας, legendum sit. iudicet eruditus lector.

v. ult. ὅτι ἐν μὲν ὑπὲρ αὐτὸν ἐν μὲν, plenè fortasse legendum fuisse tamen ne sic quidem locus satis fuerit persanatus. Sunt enim mihi omnia, quas sequuntur, suspecta. quominus mirum videbitur, si nobis quoque in versione non planè confitemur.

pag. 122. v. ult. fuit tempus quo putavi pro ἡρατὶνῶν, ἀρατὶνῶν potius esse legendum. Sed nunc mutata sententia veterem editionem, ut non omnino improbandam retineo.

pag. 123. v. 24. ὅς ἐστιν αὖ ἢς potius scrib. puto.

pag. 124. v. 2. post ἀνδρὸς, ἀνδραγαθίαν omnium fuisse existimo.

v. 9. ἀνδραγαθίαν in ὑποτακτικῶν legendum cenleo. Sic & v. 10. συμβαίνει.

pag. 125. v. 1. καὶ τ, nomen aliquod substantivum hic omissum videtur. Itaque vel ἐλπίς vel πλῆτος addendū statuo, & mox αὐτὴ ἀγαθὴ καὶ μὲν καὶ ἀγαθὴ μὲν καὶ ἐν αὐτῇ legendum iudem suspicor.

v. 5. pro ἀρατὶνῶν ἀρατὶνῶν lego. & pro ἀνταλυστικῶν, quod erat in manuscripto, vel ἀνταλυστικῶν, quod in textu posui, leg. Hoc & doctissimus Tiara vidit.

v. 23. ἔσται legendum potius suspicor, ut sit relativum ἔσται. Recenset septem utilitates iāblichus, quæ ex ἐν αὐτῇ contingunt. Sic contra septem gravissima incommoda, quæ ex αὐτῇ.

pag. 126. v. 3. ἐλπίς π. ἐλπίς lego, quod est minutulum sit, tamen notat volui.

v. 10. Hic in manuscripto legebatur ἀνταλυστικῶν, quod ita mutandum esse, ut edidimus, vel putat manifestum est.

v. 14. vocabulo truncato asteriscum apposui. Cum Tiara & hic vel ἀνταλυστικῶν vel ἀνταλυστικῶν scrib. statuo.

v. 19. non ἀπλοῖς aut ἀπλοῖς sed ἀπλοῖς omnino scribendū iudico, potè illud ἀπλοῖς quod est v. 22. nescio an satis sit. genuinum.

v. 25. ἀνταλυστικῶν, elegans vocabulum, cuius simpliciter utitur sanctior ac certior hoc nostro philosophus, Rom. 2. v. 5. quod O Eumenius interpretatur ἀνταλυστικῶν.

pag. 127. v. 1. ἀνταλυστικῶν rectius scribi posse puto, & v. 7. alterutrum συμβαίνει ejiciendum est.

v. 35. ἐν αὐτῇ mihi suspectum est, fortè pro eo, ut ego quidem puto, non malè legas ἐν αὐτῇ. τὸ π. ἀνταλυστικῶν sine π legem.

v. 17. pro καὶ συμβαίνει, Tiara piz memor. συμβαίνει legere malebat, ego συμβαίνει piz feci.

v. 31. pro ἢ μὲν, ἐν μὲν legendum esse, neminem puto fore, qui dubitaturus sit.

pag. 129. v. 15. τ. ἀνταλυστικῶν & v. 19. in latino vulgare & communem ad ejus scilicet vitæ, π. ἀνταλυστικῶν, vel referimus. & mox mutatum vel liberum veti potuisset, genus enim vitæ mixtum intelligitur.

v. ult. pro ἐν αὐτῇ, ἐν αὐτῇ legendum esse ab ἀνταλυστικῶν them. nemo non videt. Mendum ex vitiosa natum enunciatione, quæ αὖ & αὖ, & eo dem modo pronunciantur, idque valde absurd.

de. *Quaquam* illud nostrum etiam possit tolerari.

pag. 130. v. 1. ἢ ἂν ἀπὸ πλεονασμοῦ legendū censco.

v. 13. ἀεὶ ἀδύνατος ὅ omnino leg. futo.

v. 17. pro προσημειώσας fortē scribendum προσημειώσας. Sed edita lectio neutiquam improbanda.

v. 22. τίς ἰσχύει omnino leg. suspicor. sic & Tiara, & quod sequitur v. 24. ἰμμεγαλύνει, quod reddidi, excogitata est, symbolica scilicet, philosophia, planē de symbolis accipiendum est. Sic si minus placet ἀπομακρύνει abstersionem reddere, ut planē non videtur hic congruere, substituitur, expressionem, quasi effigiei cuiuspiam, nam ἀπομακρύνει idem esse calquando, quod ἀμαρύνει, unde ἀμαρύνει venit, Suidas in ἀπομακρύνει locuples testis est, & postillum etiam ex variis authoribus diligentissimē observavit in suis Commentar. Græz. Linguz doctissimus Budæus.

v. 32. pro ἀνέστη, ἀνέστη omnino legendum esse, ipse sensus convincit.

pag. 131. v. 9. πρὸς ἄλλους cum Tiara, vel πρὸς ἄλλους leg.

v. 13. Vide in vita Pythagoræ pag. 104. v. 7. & ad illa nostras notas.

v. 20. pro ἀπομακρύνει, ἀπομακρύνει planē legendum esse statuo. De hisce ἐξωτερικοῖς καὶ ἀπομακρύνει vide quæ habet Cicero in principio lib. 5. de finibus bono. & malo. itēque quæ doctissimē annotavit in suis Græz. linguz commentariis Budæus.

v. 25. lego παρεσθάνεις, pro ἀνέσθάνεις, quos alienos & subreptitios verito. Suidas namque παρῆσθάνεις ἀλλότριος interpretatur. unde hoc παρεσθάνεις potius, quàm ἀνέσθάνεις dicendos collegi, postea tamen etiam pag. 138. v. 16. ἀνέσθάνεις utitur, & παρολισθησάνεις non παρεσθάνεις cum augmento scribendum esse etiam Grammatici nos docet.

v. 27. σύμβολα Clemens Alexandr. α. τραμ. author est Alexandrum quandam in hæc Pythagoræ symbola commentaria scripsisse. Sic & Androcydum testatur Iamblichus lib. 1. pa. 134. v. 1. Quæ non dubito quin etiā viderit Iamblichus, ut ex illorum hæc sua potuerit concinnavisse. Quemadmodum & Pythagoræ vitam ex Hermippo ἱστορικῶς historico, cuius Iosephus contra Appionem lib. 1. meminit. Pulchro autem ordine hæc construxit, quæ veni-

unt ad numerum omnino XXXIX. penē toti- dem ex Diogene & Suida aliisque authoribus collegit & interpretatus est Eras. in χιλ. Sed permultum differunt ab hisce Erasmica. Nam primorū quatuor cum symbolo, quod in ordine quidē est 25. in explicatione verō 4. nemo Veterum meminit. Et rursus Eras quædam commemorat, quæ non sunt apud nostrum, verum nos & huius & illius iucundē fuimus.

pag. 132. v. 9. Nec hoc symbolum cum eo quod sequitur est apud alios. Item symb. IX. & XI. cum XII. & c. Nam quæ deinceps annotanda videbuntur, postea indicabimus.

v. 29. illud ἰσχύει valde me torisit & hic & postea. Eras. habet λαδὶρ Suidam secutus. Sed ex Diog. Laertio ἰσχύει legendum esse pronuntio. Est autem ἰσχύει ὑποκατασκευάζει, ut ex Athenæo docet EUSTATH. scribēs in ἰσχύει. 2. ad verbum ἐκ λαδὶρ ὑγρὸν ἰσχύει. Itaque scribendum ἰσχύει ὑγρὸν μὴ λαδὶρ & vertendū simpliciter olco sedem, & c.

pag. 133. v. 3. pro παρὰ τριχί, postea in ἀνέστη. 2. est παρὰ τριχί, quod magis probō.

v. 4. vel χίζης legendum. vel χίζης Erasmus habet χίζης.

v. 10. Totum hoc symbolum ita leg. statuo, παρὰ λύχην μὴ ἰσοπερίζω, postea perperam itēdem legitur παρὰ λύχην.

v. 12. θαυμαστὸν postea legitur, atque ita hic scribendum.

v. 23. pro συστέρνεις exilissimo συστέρνεις vel συστέρνεις leg.

v. 26. ἀπομακρύνει vel ἀπομακρύνει legendum existimo.

v. 28. pro ἐρῶν postea legitur ῥῶν. Suidas & Laertius legunt ἐρῶν. putarem tamen ἐρῶν scribendum. Verum de hisce postea plura.

pag. 134. v. 23. Illud ἀμύνει mendosum est, & nihil significans. putavi olim inter scribendum ἀμύνει: at nunc mutata sententia ἀμύνει legendum esse iudico. Cogita autem Christiane, quisquis es, & bene rumina hæc quatuor Pythagoræ ethnici hominis aures planē symbola sacris operaturus.

pag. 135. v. 12. παρὰ τριχί. Idem dixit præclare profectō Agatho, ut refert Athenæus statim in principio lib. 5. etiam atque etiam cavendum esse, ne τὸ παρὰ τριχί ἔργον ὡς ποιούμεθα. τὸ δ' ἔργον, ὡς παρὰ τριχί οὐ ποιούμεθα. prin. um. n. nobis esse debet Dei cultus, τὸ δὲ τριχί τὴν βίαν καὶ:

illis EraChabentibus, quod autem retine-
rim *Indis* & verterim faculam studio à me fa-
ctam, quodd non temerè putem in authoribus
pro nostro arbitratu omnia & mutanda, &
nostra infulcenda.

v. 26. *ἴδωμι* *καὶ* *ἐ* copulatē. Ceterū illud *ἐν* *ῥῆματι* nondum didici, quid sibi velit. Legitur quidem postea aliquoties *ῥῆματι*, quod & hic expressis: sed necdum ita me satis quoque existimo promovisse. Nescio enim quomodo cum *οὐ* quadrent vel *ἐν* *ῥῆματι*, vel *ῥῆματι*, nisi ad animalitatem, non tantum *avium* referat.

pag. 146. v. 2. *καταλείπει*, Nec hoc symbolum apud alios repperi. Erat. solum refert inter symbola, *καταλείπει* — *μὴ ἀπίστω* *ἀνθρώπων*, unde autem habeat non addit. Suspicio idem esse cum hoc, quod tamen illo plenius rectiusque efficitur.

v. 20. ὅτι, ἀδύνατόν· legebatur, quod necessa-
riū ē & rectē me puto mutasse in ὅτι, nisi quis
malit cum Tiara ὅτι, legere.

• v. 28. Diog. Laertius & Suidas ἐπὶ χροῖνι
 μὴ καὶ ὁ ἀδικεῖν. Erasmus χροῖνι μὴ ἐπὶ
 ἀδικεῖν. Omnium interpretationes cum hac no-
 stra discrepant.

pag. 147. v. 9. perperam hic in manuſcriptū
erat *ut dicitur* & v. 14. *idē uti mirandū* legi-
mus cum copula *ut*, quæ itidem aberat in ma-
nuſcripto.

v.23. pro ἀφῆμαι, ἀφῆμαι, vel ut mox v.28.
ἀφῆμαι cum Petr. Tiara leg. existimo.

v.26. pro *αἱ κρυπταί* olim putavi *οἱ κρυπταί* scribendum. Sed *αἱ κρυπταί* germanum esse puto, de quibus Aristoteles de hist. Animal. lib. 4. cap. 2.

pag. 148. v. 1. *ἁπλῶν ἀπλῶν*, simplices digi-
tos converti, quod aliud non occurreret voca-
bulum. Alioqui non ignoro Galeno & medicis
τεῖχος ἀπλῶς dici rectas seu leves, qui aliās *ὁ
ῥῆξ* iidem vocantur, quæ contrariæ sunt cris-
pis: sed an simplices cōtrarium sit incurvis du-
bito, fortè rectos & leves melius convenisset,
quàm simplices.

V. 15. 2/3 } ἐπε potius legendum censeo. &
V. 30. καὶ τὰ αὐτὰ legebatur, quod in καὶ τὰ
 αὐτὰ , ut editum est, visum fuit mutandum.

γ. υβ. φιλοσόφω leg. judico.

pag. 149. v. l. $\delta\delta\alpha\mu\eta\zeta$. Ecliptica est oratio.
puto vel addendum $\delta\tau\omicron\ \kappa\omicron\iota\iota\mu$, vel subintelli-
gendum.

v. 12. 43 ἢ ἀνέμειται scribendum autum. o
ut & converto, Interea non diffiteor mihi hic
in vertendo non parum negotii exhibitum,
propter hyperbata & orationem valde imple-
xam, unde ignoscant lectores, quod displicebit.
v. 17. πρὸς τὴν αὐτὴν ἢ αὐτὴν τῇ &c. legend. su-
spiror.

pag. 150. v. 3. D. Laert. & Suidas illud sic effe-
runt *ομαροφιντι χαλιδοντις μη ιχθυ*. Clemens Alex.
ερωμ. 1. χαλιδοντις εοιζιαι μη ιχθυ. propius accē-
dens ad hunc nostrum, Verū interpretatio
Iamblichi magis symbolica & magis Pytha-
gorica est.

v. 20. Erasmus addit *τις δὲ θαυμάζειν* nec unde habeat, dicit, quod nostrum hic non agnoscere videmus. Interea verò utinam interpretamentum hoc divini Philoſophi hodie gurgites & voragines patrimoniorum ſuorum, & belluones abdomini nati, *οἱ ὁ θεὸς κηλίσιν*, ut ſanctus ille *πνεῦμα* inquit, poſtquam ſacratiores audire recuſant, ſemper ob oculos haberent.

v.22. pro ἔλομεν ἔλλομεν legebatur. Tiaza putat ἔλομεν leg.

pag. 15 i. v. 11. & 12. ἀμαρτήματα & ἀχολύ-
ματ' α carnisdū audio, penē coelestes aliquoti vo-
ces mihi audire videor.

v.19. Hoc symbolum Diog. & Suidas efferunt
& ex illis Eras. cō δακτυλῶν ἐκόντα θεῶν μὴ πρὸς
φίλειν. Sed eodem redit res.

v. 3 2. αἱ δὲ ἐν δακτυλίοις leg. *suspirior*.

pag. 152. v. 12. Hoc symbolum apud nullos alios reperiri, & $\pi\alpha\rho\epsilon\lambda\lambda\alpha\chi\omega\varsigma$ mihi videri leg. esse, (suprà ad pag. 133. v. 10. indicavi.

pag. 153. v. 4. Hoc symbolum supra in symbolorum catalogo est ordine XXV. At ab iâ-
blichio symbolo IV. est explicatum. Noli tamê
hiequoq; prætermittre, quod in nostro exêpla.
& legeretur, & exegelin haberet, licet fuccinâ,
tamen aliam, quàm quæ superius tradita est.

v. 13. τὸ ἄλφειον perperam in manuscrip. le-
gebatur, itaq; mutari in τὸ β, sic enim de mo-
re novum symbolum auspicaturum loqui soli-
tum videmus. Nec hoc est apud quenkum ali-
um. Interpretamentum planè dignum philo-
sopho summo.

v. 27. ἰδιὸν παρὰ τὰ ἄλλα legendum censeo, ut referatur ad masculinum μέλος, quod præcessit. Sic & Tiaræ & v. 29. ζῶντων supple ἄνθρωπων.

pag. 154. V. 9. Nec hujus symboli memine-
runt

ruat ullialii ex antiquis. Videtur tamen germanum Pythagoræ esse, ut & explicatio gravissimo philosopho est dignissima.

v. 19. *περὶ τῆς τιάρης* P. Tiara legendum putabat.

pag. 155. v. 8. *ἡ πολλὰ χροὶα* lego pro *ἡ πολλὰ*.

v. 15. Symbolum illud extulerunt Laertius, Suidas & Erasmus *τὰ εἰσὶν αἰὲς συνδιδράσκοντες*, vel hoc modo, *ἀνὰ τὴν ἐξ ἐντὶς συνδιδράσκοντες*, de quo & Clem. Alexan. loco jam aliquoties indicato.

pag. 156. v. 17. Symbolum de cerebro non vefcendo apud alios quoque non reperitur. pulcherrima verò illius hic quoque *ἀνὰ τὴν ἐξ ἐντὶς* cernitur.

pag. 157. v. 3. *καὶ τὸ πρὸς τῇ τιάρῃ* legob. autem τὸ πρὸς perperam pro τῇ vel ὅ.

v. 8. *καὶ αὐτὴ ἡ μὴ συνδιδράσκοντες* *καὶ αὐτὴ ἡ μὴ συνδιδράσκοντες* leg. suspicor. interea manet mihi suspectum τὸ, *ἀφαιρίζοντες*. quid si verò pro illo *ἀφαιρίζοντες* legast

v. 12. Quomodo illud symbolum putarim legendum esse supra ad p. 133. v. 26. iudicatum est. Cæterum prætereundum non est, Erasmus ex D. Laert. & Suida legere & interpretari *ἀποφατικὴν & negativὴν, ἀποφαιστικὴν καὶ κυρίως μὴ πνεῦσιν μὴ δὲ ἰσχυρῶς*, quod nos hic *ἀποφαιστικὴν & affirmativὴν*; qui rectius iudicent docti.

v. 14. pro negativo *ἀποφαιστικὴν*, affirmatè lego *ἀποφαιστικὴν*, quod & Tiara vidit.

v. 19. *ἐπιβόλη* vel *ἐπιβόλη* leg. suspicor.

v. 30. De hoc Symbolo diximus supra, an verò *ἰσχυρῶς* vel *ἰσχυρῶς* piscis sit, qui Plinio lib. 32. cap. 10. vocatur rubellio, an verò ab illo diversus, quod statim idem eodem loco Erythrinon subiciat, cuius non semel etiam aliàs meminit, aliis excutiendum relinquo. Satis autem constat ex interpretatione Iamblichi ab rubore nomen habere.

pag. 158. v. 10. Hoc symbolum Diog. Laert. & Suidas in Pythagoræ symbolis & ex illis Eras. sic efferunt, *χρὺς ἵχθυος συγχῆναι* *ὅς τῃ τήρῃ*. At Clem. Alex. *εἰς τὴν* pag. Florentinz edit. 232 ad hunc modum, *τὸ χρὺς ἀρδῆς ἀπὸ τῆς πύλης*, ὅς τῃ σποδῇ τῶν τοῦ μὴ ἀπολείπειν, ἀλλὰ συγχῆναι. qui propius ad verba Iamblichi accessit.

v. 22. Et hoc symbolum cum eo, quod sequitur, apud hunc solum reperitur. Estque verè Pythagoricum, uti apparet, Interpretationes planè

symbolicæ & allegoricæ, summòque philosopho dignæ sunt. Antè autem in testimonio adduximus posterius hoc symbolum sibi ab EU. Stathio summo Homeri interprete quoque innui.

pag. 159. v. 13. *περὶ τῆς τιάρης*, quod hic prius legatur, in *περὶ τῆς τιάρης* necessariò cum Tiara mutandum putavimus.

v. 18. Hoc symbolum habent & meminerunt plurimi auctores. Nos quoque in explicatione brevior & succinctior est: tantò prolixior doctiorque est Erasmus in colligendis iis, quæ de eo sunt apud varios auctores scripta & annotata.

v. 24. *μολόχῳ*. Athenæus lib. 2. indifferenter dicit *μολόχῳ* & *μαλάχῳ* dici. Nec hoc symbolum invenitur apud quemquam alium.

v. 26. *σωτὴρ πτωχῶν*. Innuit *μολόχῳ* esse instar heliotropii, quod & voluit Columella, in Carmine suo de cultu hortorum lib. 10. dum inquit, *ἡ Malache prope sequitur quæ vespica solem*.

v. 30. Quid si pro *ἀρδῆς*, *ἀρδῆς* legast

pag. 160. v. 17. Symbolum illud, *ἐπιβόλη* ἀπὸ τῆς τιάρης, etsi non meminerint alii scriptores: tamen merè esse Pythagoricum hinc constare potest, quod Porphyrius & ipse Pythagoricus libros quatuor *περὶ ἐπιβόλης ἀποφαιστικῆς* & scripserit & reliquerit. Alia habet Diog. Suid. & Eras. quæ non sunt apud hanc nostram, ut contrà multa vidimus apud hunc, quorum non γὰρ quidem est apud alios. Puto autem Iamblichum sua, ut verè Pythagoræ, discevisse ab nothis, & iis, quæ Pythagoræ tribuebantur. Interea Clem. Alex. lib. 1. *εἰς τὴν τιάρην*, scriptor omni exceptione major, symbolum Pythagoricum esse ait *τὸ ἐν τῇ τιάρῃ πλεῖν*. Et Suidas in Anaximandro meminit Symboli, *ἀπὸ ἐπιβόλης ἀρδῆς μὴ ἀπολείπειν*, quæ non inveniuntur in hoc Iamblichi catalogo. ut & quædam sunt apud Diog. Sed hæc nobis sufficere debebunt. Atque hæc, benevole lector, quæ in hosce duos libros inter convertendum observavimus, tecum candidè communicare volumus. Nec plura potuimus per occupationes & curas mortuorūsq; in quibus quodidie ferè versamur, & turpes tantum non mortes, quibus afficimur: tum quod unius duntaxat exemplaris, ut aliquoties testatus sum, ope ac subsidio nifimus: nec volumus quoque, ne notationum nimia congeries lectori nauscam pararet. Quod si autem hæc ipsa cum versione nostra, quod veremur, displiceant; saltē Græca, quæ ut primū

primi, ita bona fide damus, placeant. Nostra vero tantisper tolerentur, donec ea alii cum auctore sexagenario de ponte deiciant. Nam hanc sortem multos video subiisse, qui superioribus aliquot seculis varios in omni literatura Græcanica auctores ad posterum transmissērunt. Cui me eximere nullo modo volo. Iam si hæc gratatore cognovero, equidem reliquos ejusdem authoris libros, quos apud me penè confectos

habeo *αὐτῶν μαθηματικῶν ἐπιστάμους, καὶ δεξιότητες εἰς ἀγωγὰς Νικημάτων*, si vita suppetet & otium in literis concesserit Deus *ἀμείνων*, publici juris facere non detrectabo. Tuum verò erit, candidissime lector, ea in bonam accipere partem, & sicubi à nobis, ut pluribus aliis intentis & hominibus erratum est, illa comiter emendare. Ac nobis hic castigationum nostrarum finis est.

Castigationum & notarum IOA. ARC. THEODOR.

in λόγους προτρεπτικούς

IAMBLICHI CHALCIDENSIS.

F I N I S.

IOAN. AR CER. THEO.

Brevēs aliquot in superiores hæscē epistolās

NOTATIUNCULÆ.

IAMBLICUS suprā in vita Pythagoræ, Theanus & Myiæ, Pythagoricarum foeminarum honorificè meminit, idè hæscē illarum epistolās subjicere volui, ut in speculo quasi cerni possit, quantoperè illud, quo Pythagoras floruit, seculum sapientiam, atque illam Philosophiæ partem, quæ est de moribus, excoluerit, ut nobilissimæ foeminæ etiam palàm illam profiteri non dubitaverint. Cæterum Theanus meminit magnus ille Clemens Alexandrinus lib. 1. *ερωμάτων*, hisce verbis, *Θεανὴ, ἡν οὐκ ἐστὶν Κροτωνιδῆς πρώτης γυναικὸς φιλοσοφίας καὶ ποιήματα γράψῃ*. Sic & Plutarchus illam semel atque iterum allegat in libello, cui titulus est, *γυναικῶν παραχίγματα*. Suidas tres hoc nomine fuisse scribit, primam Pythoneas filiam, Pythagoræ magni uxorem, quæ procreavit Telaugen, Mncsarchum, Myiam & Arignoten, eamque dictam fuisse Creticam Philosopham. Hanc & Iamblichus agnoscit lib. 1. p. 125. v. 12. Alteram Locram lyricam poetriam. Tertiam Metapontinam uxorem Carysti vel Crotonis, vel Brotini Pythagorei. Quæ ipsa scripserit de

Pythagora, de virtute Hippodami Thurli, admonitiones muliebres, & Pythagorica Apophthegmata. Iamblichus lib. 1. de vita Pythagoræ cap. 27. pag. 125. disertè Theanus cujusdam meminit, quæ fuerit sapiens & virtute præstabilis foemina, uxor Brontini Metapontini. Atque hujus hæscē suspicor esse Epistolās (si quidem sint *γνήσιαι*, & non ab aliquo Christiano illarum studiosiore effictæ) utpote quæ *παλαιότες γοργαυκίας*, de quibus dixit Suidas, contineant. Porro has Theanus, Myiæ, & Melissæ Epistolās primus olim Venetiis edidit Aldus Manutius, & postea H. Steph. cum; Diogene Laertio, fidelissimi typographi, & iidem viri longè doctissimi. Eas, quales quales sunt, nunc etiam conversas, quod non sciam ab quoquam hæcenus fuisse tentatas, dare volui. quod te, humanissime lector, in bonam partem accipere par est.

Omnes verò hæ Epistolæ prorsus *ἀνέκδοτα* sunt. Prima autem Theanus succinctè & graviter utilissimum tractat argumentum, de liberorum, maximè primæ ætatis educatione. De

qua postea Plato & Aristoteles copiose scripserunt. Post omnes vero longè eruditissimum & elegantissimum tractatum reliquit Plutarchus Chironicus.

pag. 164. v. 27. πτωμα? et pulchrum verbum
ab πτωμα cadavere, quod ab πτω. Vt itur eo
etiam Ecclesiasticus & planè divinus scriptor
D. Cyrillus aliquoties. Ejus dictum quod piam
citur ab aliis, in quo hoc verbum usurpat
Quod quia elegans est & planè aureum, non
pigabor hic quoque adducere. et παχυνται
inquit, et πτωματίζονται, ταυτὲς πτωματι-
ζονται. hoc est, qui casibus aliorum gaudent, non
sunt immunes à ruina, sed cadunt ipsi.

v. 32. βαταλιζῶν, de isthoc verbo vide in
Proverb. apud Eras. in χιλ. Batalus est.

pag. 165. v. 1. *σπαιλάσθητε* converti in delictis voluntantur. Utitur eo verbo etiam sanctissimus Apostolus 1. Tim. 5. 6. D. O Ecumenius interpretatur *τρυφῶνται*, ἢ ἡ τρυφή μείνη προσέχεται.

v. 12. *ἡγεμόνισσά* ab *ἡγεμόνα* themate id est praefectio venit. Vnde *ῥοβίτες*, quo usus est magnus ille Synesius in Orat. prima de regno ad Arcadium. Libenter autem Pythagorici tinctorum utebantur vocabulis, uti videre est in Epistola Lyfidis, quae legitur etiam in vita Pythagorae p. Si. v. 2. *ἡγεμόνα τὰ βαλμύνα*. &c.

IN II. EPISTOL.

SE CUNDA Epistola est παρρησιακή. Confolatur enim Nicoftratam quandam zelotypia, morbo fœminis tantum non familiarē laborantem. Habet autem multas egregias fententias & præclara dicta verèque παρρησιακή, non modò γυναικείας, verum etiam, quæ viris in communi vitæ ufu convenire queant.

pag. 166. v. 15. *ἄνθρωπος ἀνδρῶν*. Fortè Terentius huc respexit, dum inquit in Andria hunc scénarium, Amantium iræ amoris integratio est. Sic enim ibi legendum esse repugnante ipso etiam Donato contendit doctissimus Muretus.

IN EPIST. III.

TERTIA Epistola est ἡ δὲ τῇ Θερσαυῶν
προσταυμένη ἐκείνη, & ipsa multis saluber-
simis γυμνασίοις & praeceptionibus referta. Nec

ca solum qualia esse debeant fa multita describi-
tur; verum etiam quales in illa & heros & heras
esse conueniat xpi i m p e r i j sancte proponitur.
Christiani isti aures arrigant, & audiant, quid
hic scemina Ethnica ab nostrum unecquoque,
qui illis utimur, requirat. Nam & hodie hoc
hominum genus penè mancipiorum instar ha-
betur.

pag. 171. v. 23. *ἡ ἀμυγδαλίον φέρει*. Pulchre
verbum, quod tamen hæcenus equidem apud
nullum aliū repperi, an verò benè expresserim,
aliis iudicandum relinquo. Simile est *ἀργεῖος*
vel *ἀργεῖος ἀχρῖ* apud sanctissimum vatem, in
canticò graduum *ψαλμ. 72.* quod 72. interpre-
tes reddiderunt. Et Apollinariū etiam in car-
mine retinuit, *ἱστῶμαι*. Quod in Hebræo ta-
men est. araverunt aratores, & sulcos profun-
dissimos duxerunt, estque meo iudicio magis
appositum. Nam quod ibi est arato liras & sul-
cos ducere, hoc hic flagris & scuticis lineas du-
cere, & quasi commentaries servorum corpori-
bus ita inscribere, ut turpes & cruentatæ vibices
relinquantur.

pag. 172. v. 7. *μίτρον δ' ἰνὶ πᾶσι* *ἄρεσιν*, videatur esse alicujus poetæ hemistichium, & expressit eleganter Horatius lib. 1. Sat. 1.

*Est modus in rebus sum certi denique fines:
Quos ultra citraque nequis consistere rectum.*
Clem. Alexandrinus Eleobulo dicit urbi
lib. 1. *επεμ. μετρον εστιν.*

IN MYIAE EPISTOLAM.

MYLÆ Suidæ quoque tres fuerunt. Primæ fuit Thespiæ Lynceæ. Altera Spartiatis, utraque poetria. Tertia Samia, magni Pythagoræ ex Theano conjugis filia. Hanc & Clemens Alexandrinus lib. 4. *semper* recognoscit. Quæ verò ex illis hujusce epistolæ author fuerit, si quidem & hæc ex veterima illa officina prodiit, jure namque dubitari possit, cum nullus veterum, quod sciam, ullam hanc omnium mentionem fecerit hætenus, mihi saltem, incertum est. Solum ex nostro lamblichò omni exceptione majore scriptore, Milonis Crotoniæ uxorem fuisse assero. Epistola perelegans est, & scripta Doricè, docens quales, & quibus moribus prædicas esse conveniat nutrices, quæ necessitate urgente eligendæ erunt.

pag. 173. v. 15. ὁμογενέας αὐτῶν τοιαύτης ἑστῆς.

στρατη εἰσβασις ἐστὶν ὀφειλή, σὶ ἵτα λέγειν εἴθε μὴ
 ausus, ab verbo cibo, quo usus est Columella.
 Aliturz vocabulum verbo τρέφω καὶ τροφή ad
 unguem respondet, quo ex Gelli. lib. 12. cap.
 1, & hic & in Pythagora uti malui.

IN MELISSAE EPIST.

DE Melissa nihil dum haecenus repperi, ni-
 si quod Diogenes Laertius in vita Terpa-
 dri Melissa meminit, quae fuit illius viri conjux.
 Sed Eustathius accuratissimus Homeri inter-
 pres & commentator scribens alibi in Ἰλιάδ. μ.
 cujusdam Melissa sapientis forminae mentionē
 facit, quam quidam laudans, inquit, ὅς τις μελίσσει
 ἄνθρωπος τὸν γοῦνα καὶ ἡ βραχὺν καὶ τὰ δασέα φανερὰ
 δ' οὐ μὲν τις καὶ τοιοῦτον. Porro Epistola haec
 Doricē itidem scripta, & sapientie formina di-
 gnissima reputanda est. Agit autem de honesto
 & veroforminarum ornatu, haud aliter de co-
 loquens, ac D. Petrus τοῖς ἁγίοις πατρι-
 στικαῖς scribit, epist. prior. cap. 3. v. 3. ἡ ἐσωχὴ
 ἔχει δὲ ἡμῶν τὴν ἐλπίδα καὶ ἀνδρείαν χρυσίον, ἡ
 εὐδαιμονία ἡμῶν καὶ ἡ δόξα, &c.

pag. 175. v. 3. ἰσοθῆμα Hefychio auctore est ἰ-
 σόθῆμα ἢ λυγρόν, ἰσοθῆμα. Quod aliis etiam
 anchusa dicitur, qua formina praesertim cada-
 verosa & deformes faciem pingunt, ut colo-
 ratiore videantur. Eustathius in Ἰλιάδ. μ. scri-
 bens ab ἰσοθῆμα, rubefacio deducit. Suidas inter-
 pretatur τὸ χρομα, καὶ ἰσοθῆμα παρὰ τὴν ἰσο-
 χρομίαν, οὐκ οὐδ' εἰς λαμπρὴν ἰσοχρότητα καὶ
 εὐδαιμονίαν τὴν ἐν δόξῃ ἰσοχρότητα οὐδ' ἰσοθῆμα τὸ
 ἀρετῶν καὶ μεθόδεον ἡδονῶν. Sic Thucydides lib.
 2. ἰσοθῆμα ἢ παρὰ τὴν ἰσοχρότητα, & Synec. παρὰ τὴν ἰσοθῆ-
 μα dixit.

IN PYTHAG. EPIST.

ET haec epistola olim ab Aldo cum Bruti
 Romani epistolis, & postea Luteriæ atque
 alibi edita fuit. Eam verò Pythagoræ germanā
 omnino esse suspicor, et si illius Laertius in vie-
 ta Pythagoræ non meminerit.

pag. 175. v. 31. ἀνιπαρὸς Pythagoræ egenus &
 pauper est, cui tamen nihil ad vitam ducendam
 defuit, juxta illud Flacci, pauper enim non est,
 cui rerum suppetit usus.

LECTORI S.

CUM Bonav. Vulcanius, amicus noster, idemque hominē longē doctissimus atque
 humanissimus intellexisset, me Iamblichi Philosophi editionem adornare, idēq; praefixa
 auctoris vita ab EUnapio descripta, misit ad me, ut sunt candida & aperte Misfa-
 rum jama, suas aliquot in illam castigationes. Verum cum haec tardius, editis scilicet
 omnibus, venirent, non ideo abijciendas putavi: sed hic in calce post nostras in ejusdem
 προειρηται castigationes curavi adjiciendas. Maxime quod in utrumque librum summo
 ἰσχυρῶς quidam mihi haecenus ἠρώμετο, (celatur enim ejus nomen) homo bene, uti appa-
 ret, doctus, post priorem librum jam omnino quidem absolutum, ut in alterum inter ex-
 cendendum. Commelino, cujus hac sumptibus edebantur, potissimum auctore frustillatim
 submisisset, quae ipsa etiam lucem videre volui, ne quem sua laude frandarem.

IN IAMBlicHI vitam

ab EUnapio Sardonio scriptam.

Pag. Commelinianae editionis 21. v. 10. pro
 αὐτῶν, αὐτῶν.
 v. 22. ἰσοθῆμα pro ἰσοθῆμα.
 pag. 22. v. 22. τὸ εὐμαρ δὲ τοι.
 pag. 25. v. 2. ὅς τις ταῦτα γράφοντες,

v. 4. ἀνὰ τὴν αὐτῶν, hoc est, ὅς τις αὐτῶν
 τοι.
 pag. 26. v. 2. εὐμαρ δὲ τοι.
 pag. 29. v. 25. pro ἰσοθῆμα, ἰσοθῆμα.
 v. 26. ἀνιπαρὸς.

- pag. 30. v. 29. πολλὰ δὲ leg.
 pag. 33. v. 23. pro μηκέτι, μηκέτι leg.
 pag. 34. v. 13. (ἰσότητος) ἢ ἴσῃ ἀλλοιῶν ἐπι-
 τασὶς αὐτῶ, καὶ τῶν πολλοῖς ἀδελφοῖς) &c. leg.
 v. 29. pro ἐπὶ ἡ μὴ, (ἐπὶ οὗτοι ἡ μὴ λαδὼν βαρύν.)
 v. 33. εὐδὴν ὅς τε συμβαίνει.
 pag. 38. v. 24. pro οὐδὲ γὰρ εἴπω ἀντιδίδωμι
 pag. 39. v. 9. φιλοπονήσας.
 v. ult. ἔχει ἄμβρακας puto.
 pag. 42. v. 9. λαίλαργον leg.
 v. 10. πενδόμενον leg.
 v. 27. Locus mendo carere, nec quicquam de-
 fesse videtur. Intelligo χάριτος εὐφρόνης ἔχων, αὐ-
 τεστέον virorum literis deditur, ab οἷσιν.
 pag. 43. v. 7. servanda vox ἀνυσμακῆς. Nā
 passim illa apud Iamblichum reperitur, & op-
 ponitur τοῖς μαθηματικῇς. Locum verò integrū
 puto hoc sensu: Multi verò eorum, qui ipsum
 audire (ἀνυσμακῆς hos vocant) una ejus o-
 ratione, quam vix ingressus Italiam primam
 eorum toto populo habuit, permoti, plures, in-
 quam, quā bis mille homines doctrinæ ejus
 sese dedidere.
 pag. 55. v. 11. ὑπολαμβάνειν αὐτὸς ἰσχυρὸν leg.
 pag. 60. v. 8. pro εἰς ἀγὰρ τὴν αἰὲν ἀγὰρ καὶ
 οἱ τὰς αἰώνων leg.
 pag. 61. v. ult. πρὸς ἀδελφὸν διδομένον τὸ μυσ-
 τὸν ἢ τὰς &c. Ita ex 10. histor. Timæi supplē-
 dus locus, cujus fragm. apud Laetium.
 pag. 66. v. 2. οὐκ ἐλπίσας, pro ἐλπίσας leg.
 pag. 67. v. 15. προσημαίνει αὐτὸς τῶν γινώσκον-
 τῶν leg.
 v. 20. καὶ αὐτὰ τῶν αἰώνων.
 pag. 68. v. 25. pro ἰσχυρῶν, ἰσχυρῶν, vel αὐτῶν, ni-
 mirum ἴσχυρος leg.
 v. 36. αὐτῶν ὅς τε Μυσηύς ἐν Τροίᾳ τοῖς λαοῖς
 &c. & mox, τὴν αὐτῶν παρέμεινεν ὡς
 πᾶσι, &c.
 pag. 69. v. 32. vocem ἀφυσμακῶν retinendam
 puto, nam ei respondet ψυχῶν ἰσχυρῶν, &
 quod sequenti p. v. 19. dicitur εἰσπνεῖν φαρμά-
 κων.
 pag. 70. v. 24. vox ἀνυσμακῶν retinenda est,
 utitur simili p. 110. v. 30. ἀνυσμακῶν, διὰ δ-
 ὅτι π.
 pag. 71. v. 9. ἀντιπρὸς & ἀντιπρὸς.
 v. 17. συνάδων.

- pag. 72. v. 10. ὅς ἀντιπρὸς legend.
 pag. 73. v. 30. ἢ ἀντιπρὸς.
 pag. 74. v. 33. an συνεισπνεῖται? has enim voces
 alibi aliquoties utitur.
 pag. 75. v. 2. φιλοῦν leg. idem requirunt præ-
 cedentia p. præ.
 v. 5. οἷος δὲν & v. 10. ἀντιπρὸς leg.
 v. 12. ἀντιπρὸς νομίζω ὅτι, leg. per leges ex aquo
 & bono, sanòque iudicio latas.
 v. 17. ἀντιπρὸς ἀδελφῶν πᾶσι πρὸς αὐτὸν φωνεῖ
 πρὸς ἐκαστὸν & πρὸς ὅλους leg.
 v. 27. ἔχων ἢ τὸ αὐτὸ leg.
 pag. 76. v. 5. ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς leg.
 pag. 78. v. 1. οἱ πρὸς ἐκαστὸν non ἐκαστὸν.
 pag. 85. v. 7. ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς, leg. evincit id quod
 sequitur, ὅς αὐτὸν λόγῳ. Vide p. 88. 89. & 90.
 pag. 86. v. 20. pro ἰσχυρῶν, ἢ ἀντιπρὸς.
 pag. 87. v. 23. Ita disjungendum, ἰσχυρῶν ἢ
 συνάδων. ἀντιπρὸς αὐτοῖς, &c.
 pag. 92. v. 23. an ἐπὶ αὐτοῖς ἀντιπρὸς αὐτοῖς
 v. 33. ἢ ἀντιπρὸς αὐτοῖς vide p. 94. v. 23. &
 p. 131. v. 18.
 pag. 93. v. 3. ἐκαστὸν pro ἐκαστῶν leg.
 v. 25. pro ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς, ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς.
 v. 33. πρὸς ἰσχυρῶν, ἢ γινώσκοντων.
 pag. 94. v. 5. ἀλλ' ὅς τε αὐτὸς leg.
 v. 13. ἐκαστὸν leg.
 v. 25. αὐτὸς αὐτὸς αὐτὸς ἢ ἀντιπρὸς αὐτοῖς βιβλίοις τὰ
 δὲ.
 pag. 96. v. 11. αὐτὸς ἢ ἐκαστὸν ἢ ἀντιπρὸς leg.
 apparet ex illo quod sequitur v. 14. ἰσχυρῶν.
 pag. 100. v. 11. pro ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς leg.
 pag. 101. v. 14. ἢ το δὲ γινώσκοντων.
 pag. 102. v. 7. ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς.
 pag. 105. v. 16. ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς πρὸς ἰσχυρῶν.
 pag. 106. v. 27. ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς.
 pag. 107. v. 20. pro ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς leg. De
 hac enim Columella scribit, Et malacis prope
 sequitur quæ vertice solent.
 pag. 109. v. ult. ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς.
 pag. 112. v. 10. locus est integer, uti & v. 24.
 & 32.
 v. 16. συνάδων leg.
 pag. 113. v. 1. ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς leg.
 pag. 115. v. 4. ἀντιπρὸς. Ita dixit p. 113. v. 10.
 πρὸς ἀντιπρὸς.
 v. 8. ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς, i. remissionem ἰσχυρῶν.

Pag. 118. v. 23. ἢ τῷ ἑνομήνῳ leg.

Pag. 119. v. 9. ἐπὶ μετὰ ζῶντις expracedenti-
bus repetitum delendum est.

v. 17. καὶ μημίον οὐ φῶσ leg.

v. 29. ἐπιτερεῖν τῶν. nimirum τὴν κρίσιν.

pag. 121. v. 5. χερσὶν ἰχθυῶν. ut v. 8.

v. 14. ὡς εἰς τὸ ἡμέτερον leg.

pag. 127. v. 9. ἀβιβασμένην καὶ δὲ ἀπαντε-

pag. 129. v. 13. δὲ ἵ ἐμολογεῖται ὅτι εἰς κελεύει τὴν
γὰρ ἄντα nisi placeat quod pag. 89. v. 23. legi-
tur, δὲ ἵ ἐμολογεῖται παρὰ τὴν κελεύει τὸ ἀγαθὸν
αὐτῆς.

v. 35. τὸ παρὰ τῶν θῶν ἐμολογεῖται. καὶ ὅμως ἵ
τῷ αὐτῷ ἀγαγόμενα ἀγαθὰ δοκεῖ ἄντα τῷ εἰσμένῳ
δὲ ἵ ἄντα τοῖς δὲ ἵ ἐμολογεῖται τῶν τῶν καὶ δὲ
τις. Vide seq. pag. v. 26. Ita apud Ciccionem
& dii sunt & divination non est.

pag. 130. v. 9. πολλὰ καὶ καὶ αὐτὰ πρὸς τῶν τῶν
τοῖς αὐτῶν δὲ τῶν δοκῶνται μὲν δὲ ἀπαιτῶνται
αὐτῶν δὲ, &c. leg.

pag. 131. v. 1. Leg. ἐπεὶ οὐκ εἰς ἑνὶ ἀεὶ πᾶσι. A-
pud Stobzum.

pag. 132. v. 12. οὐκ εἴη πᾶσι λέγει.

pag. 132. v. 22. πᾶσι αὐτῶν, nempe Πυθαγορέων.

v. 26. pro ὑπὸ μνηστῶν, ὑπὸ μνηστῶν leg.

pag. 134. v. 11. παρὰ θῶν.

pag. 136. v. 31. Ἐπεὶ αὐτῶν. supra p. 130. v. 12.
EX' αὐτῶν.

pag. 137. v. 16. Pro αὐτῶν καὶ τὰ τοιαῦτα χρῆσι,
λέγει. Vide p. 100. v. 13. Vbi ἱματόληκα nar-
rantur. Apuleius certe lanæ vestem ab Orpheo
& Pythagora profanatum fuisse narrat, Diog.
tamen Laertius id negat.

v. 17. pro ἀκούσας, ἀπὸ ἀκούσας.

pag. 139. v. 12. καὶ λαλῶν. hos enim audivisse
videre licet p. 149. v. 20.

pag. 141. v. 3. καὶ ἵζειν τὰς ὀδόντας. & v. 25.
Locus videtur mutilus. Cur enim sceptrum Iov-
vis Cyparissinū narcent nō additur. Diog. tale
quid dicit ἀπὸ ἰχθυῶν καὶ εἰς κυπαρισσῶν, ἀπὸ
τῶν τῶν Διὸς οὐκ ἀπὸ τῶν τῶν πεποισῶν. In Py-
thagora.

pag. 144. v. 6. pro ἱπλάων. ἐπιπλάων.

v. 10. ἀπὸ τῶν Νήλων προδοίως leg.

pag. 146. v. 21. ἀνὸς Πυθῶν καὶ &c. paulo ante
dixit ἀποφεισθῆναι.

pag. 147. v. 14. anne hoc pactor est ius habe-
ret? ἢ πάλιν ἐπὶ φιλότιμῳ, ἰότης, φιλότιμῳ. [ἄπὸ
πρῶτον Pythagoras, φιλότιμῳ ἰότης Laert.]
ἢ οὐ τῷ νόμῳ ἰότης. [Pythagoram quendam
primum Cœlum mundi nomine designasse te-

statur Laert. ἢ ἰδίῳ οὐ τῷ φιλοσοφίᾳ [nimirum
ἰότης, cuius & ipse nominis primus autor fu-
it. quod quàm latè patentem includat sapienti-
am vidend. p. 144. v. 25.] ἢ καὶ οὐ τῷ Στάθῳ, Καί-
των [non jam occurrit quid sibi velit? ἢ τὸ ἀπὸ
βιβασθῶν, [vel] ἢ οὐ τῷ ἀβιβασθῶν] τῷ ἰ-
κτῶν.

pag. 154. v. 11. pro ὅτι ἰσθῶν, leg. ἢ ἰσθῶν.
præcessit ἰσθῶν (ἰσθῶν ἵσταται).

pag. 155. v. 23. Ita distinguendum, προδοίως.
τὸ ἀπὸ τῶν αὐτῶν τῶν ἵς ἵς ἵς πᾶσι καὶ πρὸς τὸ &c.

pag. 157. v. 26. καὶ τῶν ἱπλάων.

v. 29. pro λόγον ἀπιδόδωκεν, λόγον ἀπαιτῶν
τῶν. Apparet ex iis, quæ seq. pag. v. 3. & 4. di-
cuntur.

pag. 160. v. 9. pro ἡγοῖται leg. ἡγοῖται.

v. 27. pro ἀπὸ τῶν ἀνὰ διωτῶν ἀνὰ ἀπὸ τῶν ἀνὰ

pag. 161. v. 13. δυοῦν αὐτῶν.

v. 31. pro ἱκνῶνται, ἀνὰ ἱκνῶνται.

pag. 163. v. 30. prava interpretatio tenebras
offudit, ἱκνῶνται. καὶ τὸ ἱκνῶνται ἀπὸ ἱκνῶνται οὐ-
μοῖσιν, ἀπὸ τῶν ἱκνῶνται &c.

pag. 164. v. 1. παρὰ φύσιν.

pag. 169. v. 6. anne pro συμβύζα (συμβεζύα-
τα)?

pag. 172. v. 28. pro καὶ καὶ, καὶ καὶ leg.

pag. 175. v. 29. potest & ἰσθῶν forsan legi?

pag. 178. v. 17. ἢ ἰγνῶνται. Propositum id re-
quirat.

v. 22. pro μνηστῶν, anne leg. μνηστῶν. v. 31.
μνηστῶν facit.

pag. 179. v. 6. pro ἐπιφύμῳ, ἐπιφύμῳ.

pag. 180. v. 10. καὶ πᾶσι πᾶσι καὶ πᾶσι πᾶσι

pag. 183. v. 9. ἀπὸ πᾶσι.

pag. 185. v. 6. ἀπὸ πᾶσι, leg.

pag. 186. v. 28. καὶ αὐτῶν τῶν ἱκνῶνται.

pag. 187. v. 6. pro καὶ καὶ καὶ leg. καὶ καὶ καὶ
τῶν.

v. 12. καὶ ἢ εἰς θάλασσαν.

pag. 190. v. 4. ἀπὸ τῶν ἱκνῶνται pag. 170. v. 28.

pag. 192. v. 17. ἀπὸ τῶν ἱκνῶνται & πᾶσι πᾶσι
πᾶσι πᾶσι.

pag. 195. v. 3. Supplendus locus exp. 101. v.
14. ἢ τὸ δὲ καὶ καὶ καὶ &c.

v. 29. ἀπὸ τῶν ἱκνῶνται.

v. 31. ἀπὸ τῶν ἱκνῶνται.

pag. 196. v. 30. ἀπὸ τῶν ἱκνῶνται.

pag. 199. v. 21. pro ἱφύμῳ, ἱφύμῳ.

pag. 207. v. 24. ἀπὸ τῶν ἱκνῶνται.

pag. 208. v. 30. ἱφύμῳ καὶ, ἱφύμῳ nimi-
rum καὶ καὶ.

pag. 109. v. 3. pro τὸν πολλῶν & v. 7. τὸν πολλῶν. *μὲν* legere τὸν πολλῶν, injuriam sibi publice utilitatis operam dantibus illatam vindicari à civitatibus Italiae & Siciliae debuisse, meritò judicari. Quod quum non fieret, invitos servare noluerunt. Confirmat hanc nostram lectionem, quod pag. 123. scribitur, *ἡμετέραν τὸν πολλῶν αὐτῶν βέλους*. & quæ nunc est, ferri non potest.

v. 26. *περὶ τῶν* usque ad *περὶ βαρύντων* aut hic redundant, aut aliquid post hæc deest.

pag. 210. v. 23. pro *ἐκ τῶν ἐλπίων, ἐκ ἐλπίων* leg.

v. 28. τὰ δὲ δοθέντα *ἐν* *ἀδελφείᾳ*, anne, *ἐν* *δουλείᾳ*.

pag. 211. v. 21. *ἐν ὅλῳ* *πλὴν τῶν ἐπιμελῶν*.

v. 25. *τὸ ἐκ τῶν* leg.

pag. 212. v. 28. *ἐκ τῶν*. ut mox p. seq. *α*, *1*. *ἐκ τῶν*.

pag. 213. v. 23. *ἀν* *παρὰ τὰς ἄλλας*.

pag. 214. v. 20. *ὅπως δ' ἔχει* *τὸ* *πλὴν τῶν ἄν*, pro *ἄλλων ἄν*. ut ita putem vertendum, quo vero in quolibet vitæ suæ momento aliquod ipsius præceptum daret Pythagoras, sub vitæ finem præcepit, ne blasphemiam seu detractionem aut calumniam [in aliquem] proferret.

pag. 216. v. 17. Oligarchicum esse Pythagoram inter accusationis capita recensebant, qui accusationem induxerant. idèoque celebibus bellum quasi indixisse, puto hoc dici propter repullas concubinas p. 36. v. 22. quod ipsi electio- nis magistratuum per sortes faciendæ autho- res primi fuissent. contentiones enim fuerant

καὶ τὸ πᾶσι τῶν χρόνων τῶν ἀρχαίων.

pag. 217. v. 7. præterea tyrannidis studium atq; affectationem suorum animis imprimere, hoc ipso, quod sæpius inter adhortationes occidit confuerverit, præstare ut quis vel unum solum diem taurus, quam per totam vitam vaccæ vel bouesifat &c. Locus, si fallor, integer est varia accusationis capita complectens modo res àdè distinguitur.

v. 21 hoc pacto. *ἐκ τῶν ἐλπίων*. *τορνεύει*.

pag. 217. v. 5. pro *ἐκ τῶν*, ut hic sit sensus: Illis itaque qui sese pro virili neaudirent, [ali- osve audirent] prohibuerunt, ut pro se dicant, minimè permittendum esse.

πλεονεξία Plin. lib. 3. cap. 10. meminit fluxii cit- ca hæc loca qui Targines.

v. 17. *Πυθαγόρας*, ut p. 8. v. 26.

v. 31. *παρὰ* *τὸ* *πᾶσι* leg.

pag. 218. v. 5. *πρὸς τὸν*. *Ἀν* *ἐκ τῶν* qui ad sententiam hanc ferendam à tribus, quos nomi- nat, urbibus missi erant. Videtur Polyb. lib. 2.

v. 12. *ἐκ τῶν ἐλπίων*, & v. seq. *ἐκ τῶν ἐλπίων*, requirant hoc, quæ præcedunt & sequuntur.

pag. 219. v. 3. *μεθ' ὧν*. de Methodo dogmati- corum Medicorum hanc vocem accipiendam arbitror.

v. 3. *Νινον*. Accusatorum Pythagoræ & Pythagoricorum alter hic erat cum Cylonep. 215. 28. Proverbi forsan sensus. Ninonis calumnias quibus falso petierat Pythagoram de- prehendi & mendacii coargui.

pag. 220. v. 2. *ἀπὸ* *τῶν ἐλπίων*, *ἀπὸ* *τῶν ἐλπίων*.

IN ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΑ.

PAG. 1. v. 14. pro *περὶ μὲν* leg. *περὶ μὲν*. ita pag. 3. v. 27.

pag. 3. v. 31. *ψυχῇ* *ζῶντας*. hoc sensu, cum ani- ma vivamus, ejus nos virtute seu præstantia re- lèdè vivere, & oculis videntes eorumdem et- jam præstantia acutum cernimus, dicendum seu fatendum est. Oculi videre, virtus oculi, be- ne videre. Animæ vivere: virtus animæ, bene vivere. Atque hæc cōtendunt, ut qui τὸ εὖ ζῆν appetit, in quo beatitas est, τὸ εὖ ψυχῇ ἀρετῇ excolat.

pag. 4. v. 26. leg. puto. *βλαβερὰ* *μάλα* *τῶν* *φθῆ* *ἢ* *ἀφροδίτῃ* *σώματι*. *πρὸς τὸ* *5* [nimirum *ἀφροδίτῃ*] *τῇ* *τῶν* *ψυχῇ* *ἀφροδίτῃ* *καὶ* *τῇ* *π*.

σφαλῆς. Noxia in primis ac periculosa est cor- pori quidem redundantia ciborum: animo vero non rectè constituto, divitiarum. Nisi illud *ἐκ τῶν ἐλπίων* conseq. connectere placeat, quod tamen citra mutationem aliquam vix fieri potest.

v. 32. *ἐκ τῶν ἐλπίων* *ἐκ τῶν ἐλπίων* *ἐκ τῶν ἐλπίων*. Si vigor sensuum dignus, quem votis omnibus rogemus optemûsq; magis in- comparanda prudentia laborandum.

pag. 4. v. 21. pro eo, quod in versione est, qui optimum reddere studet. Veri. qui optimum sortitus est. nisi ita vertatur τὸ natura condi- gnum nihil dici.

pag. 10. v. 10. Legen. vel *ἀπὸ* *τῶν ἐλπίων* *τῶν ἐλπίων* vel

feratur sed propter istas Enallagas, similitaque alia quædam & Unapium de autore hoc dixisse puto, illum *ἑκαταετής ἐπὶ τοῖς καλῶσι*, hiulca enim subinde ejus oratio est.

pag. 38. v. 19. *ἀνθρώποις ἀγαθόν*, cum hominibus differimus.

pag. 40. v. 3. *δυνατὶ λαβῆτα* mox v. 27.

v. 8. Scientia potius est (quàm rerum inordinatarum, atque indefinitarum,) quemadmodum probus homo potius est purissimè quàm pravus.

v. 11. pro *ἀφ' ὧν* leg. *ἀφ' ὧν*.

pag. 41. v. 1. non enim hæc ex numero eorū, quæ finita sunt, existunt.

v. 28. estne verò regula ullà aut determinatio quæpiam qualem exactius dignoscere quæmus quàm vir prudens est?

pag. 42. v. 19. *ἢ μὴ ἀνθρώπων διὰ γὰρ ζῆν, ἀλλὰ καὶ τοῦ (non, τὸ, ut legitur) ζῆν ἢ γλιεῖν, καὶ τῆς τ' ἀλλὰ καὶ αὐτ' ἀνθρώπων δόξης, ἀλλὰ καὶ τῆς πολλῆς ἀξιοῦν τῆς αὐτοῦ* (nimirum *ἀνθρώπων δόξης, καὶ τὰ &c.*) Annon servile proflum nixæ quidem te, vitæ verò bonæ (felici) nequaquam cupidum esse: ac te multorum (vulgi) opinionè sequi, ac potius ut multi tuā sequantur exigere: vel, quum q; multi tuam non dignentur sententiam sequi, te vulgi iudicium probare.

v. penult. τὸ *ἢ τῆς* [lego, *μὴ*] *μυθῶν* *οὐδὲ* (lego *παρὰ*) *τῆς ἀνθρώπων γαγγήνης τοῖς &c.* quod enim, licet præmia nulla, ob quæ continuos quis labores sumere velit, ab hominibus iis, qui philosophiæ studiis animum adpellunt, constituta sunt, unde & magnam temporis partem aliis artibus impendere accessum habeant: nihilominus tantula ejus parte, quàm in huius studio veluti decurrunt, ad exactæ ipsius cognitionis metam perveniant, id verò signum, &c.

pag. 43. v. 11. eos qui in illa versantur, jucundè id facere.

v. 25. distinguendum, *ἴδιαι δ' αὖ περὶ τὸ αὐτὸ γινώσκοντες* *ἀπὸ τῆς αὐτῆς φρονέοντες &c.* Intellexerit ex hisce. Sap. & Scientia.

v. 29. distingue *ἀνθρώποις ἀνὺν τῆς αὐτῆς αἰσῶν* *π* &c. sine hisce [prudencia, Scientia] atque ad vitam insuper utilia sunt.

pag. 44. v. 17. in anima quid est, quod ratio est, quod natura præest & de nobis iudicat. Est idem quod sequi & subijci natum est. [pars nempe, quæ Animosa, quanquam voluptuaria dicatur.]

pag. 45. v. 3. *ψυχῆς τὸ μέγεθος* (nempe) *λόγος* *ἔχον*, nimirum *βίλην* *ἔχον*. in anima verò [hoc

est, inter animæ partes] melius est id, quod Ratio nempe habet.

v. 6. distingue *ἀνθρώπων*. *Ἡ περὶ αὐτὸν ἐστὶν ἀρετὴ τοῦ μέγους*. Hujus igitur partis virtus, quæcumque illa tandem sit, omnium maximè, cum omnibus simpliciter, idem nobis necessariò eligenda est.

v. 26. *καὶ τὸ λόγος καὶ αὐτὸν*, lego, *καὶ λόγος καὶ αὐτὸν πᾶσι*, vide pag. præc. v. 15.

v. 31. pro *ἐκ φύσεως* lego *ἐκ φύσεως*.

pag. 46. v. 14. Norunt illud propter quod etiā alterum eligendum. melius & magis eligendum est, ut voluptas magis, quàm quæ voluptati: sanitas, quàm quæ salubris sunt. Hæc enim illorum effectiva dicuntur: prudentiæ igitur, quàm præstantissimi eorum, quæ in nobis sunt facultatem dicimus, nihil præferendum: siquidem habitus cum habitu comparandus sit.

pag. 47. v. 11. *πλὴν ἐπὶ τῷ leg.*

v. 21. *ἐπὶ τὸ ἐκ φύσεως καὶ αὐτὸν* *leg.* adhæc si amamus visum propter se, &c.

pag. 48. v. 5. *ἢ μᾶλλον τοῦτο τῷ φρονέοντι &c.* si [veritas] magis inest sapientiæ [quàm opinionis rectæ] magis scilicet appetenda est sapientiæ quàm rectæ opinio.

v. 12. *ἀνθρώπων τοῦ ζῆν &c.* porro quod vivit ab eo, quod non vivit, sensu discernitur, & huius præsentia, huiusque facultate vitæ definitur, eoque sublatò vivere operæ pretium non est, eoque vita propter sensum eligatur. Ex sensibus autem visus idè præcellit, quod is omnium clarissimus existat.

v. 16. quæ per corpus vel corporis ministerio cognoscit.

v. 22. & quia ea cognoscere potest anima, idè sensum eligimus, &c.

pag. 50. v. 12. Itaque omnes quantumcumque prudentiæ sensu percipiunt, illiusve habere gustum possunt, reliqua omnia præ isthac nihili ducunt. Ideoque nullus nostrum, aut ebrius aut puer per omnem esse vitam expeteret.

v. ult. *φύσις τὸ ἢ μὴ lego*. fugit enim, quā nihil in iis cognoscit, tenebras: atque omne quod clarum aut perspicuum non est natura, delectatur luce & claritate.

pag. 52. v. 1. *ἐκ φύσεως αὐτὸν*. ejusque hunc sensum esse puto: Quod si quis non omnem vitæ modum ferendum arbitretur [ἐκ φύσεως aut scus] ridiculum etiamnum non &c. Ridiculum in parandis opibus, non tantum spectare, ut *ἀρετὴ τὸ ζῆν* *μόνον* sufficiant, quod eo solium

pag. 174. v. 28. pro α ϕ μ ϵ τ leg. α ϕ μ η . ita enim mox pag. seq. v. 4.

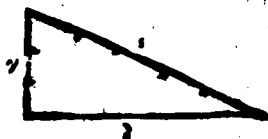
Omissa in vitam Pythagora.

pag. 68. de vita Pythagoræ v. 36. Locus hic ex Cyrillo in Iulianum, 6. jam quo idiomate &c. emendari posset, si quidem is Græcè non mendosus haberetur. Citat autem hunc locum ex Porphyrio de vita Pythagor. quod *μεγαλειότης* esse puto.

pag. 126. v. 35. pro *Νέστος ποταμός* &c. lego *Νέστος ποταμός* &c. Nestus enim Thessaliæ flumen est: Nestus autem & Ælarus ad Crotonem Strabo 6. & Plinius Cyrillus 3, in Iuli-

anum Causum dicit. Et sanè circa hæc loca Causentum flumen Plin.

124. ibid. v. 9. Hic depictam habent notæ triangulum *ισοσκελές*, atqui non æquilatèro, quæ Pythagoram hic dixisse narrat Iamblich; sed rectangulo conveniunt, quale & requirunt adscriptæ lateribus numerorum notæ *γ. α. δ.* Hypotenusa trianguli recti quinque, & altero latere 3. partium datis reliqua latera 4. petita esse apparet ex propol. 47. Euclid. 1. Elementor.

ERRATA SIC EMENDANDA.

P. 3. v. 11. *οἰκιστὴρ*. p. 5. v. 1. *σφακτὴρ*. 6. 2. nequaquam opponens. 9. 12. *ἔχοντες*. v. 16. *φύγοντες*. 12. 29. diversissimus. 17. 21. *τὸ ἔλκω*. 26. 1. talis. 29. 12. *διότις*. v. 32. *αἴρεσις*. 30. 13. *ῥῆμα*. 36. 3. *μυῖα*. 34. *καθάρσις*. 38. 8. *ἀφ' ὧν*. 45. 3. *τὸ λόγον ἔχον*. 46. 14. *βίλοι*. 50. 20. *διεψύδα*. 56. 23. *καθάρσις*. 61. 9. Et quidem multo magis illis. 69. 20. *ἰδί*. & 22. *τυγχάνω*. 70. 25. *χριστιανός*. & 27. *ἀντιπρό*. 77. 10. *καρτέριον*. & 19. Et qui constituerunt. 79. 14. *σύν*. & in Latino, aures non res quæ sunt. 81. 31. *ὄψις*. 84. 5. *παρρησιασμένη*. & 10. *ἀποβί*. 87. 5. *μοῖρα*. & 13. *πλευρῆς*. 94. 24. attollere. 105. v. ult. *ἀνδρῶν*. 106. 3. *πῶντα*. & 8. *ἐμπόλεμος*. & 20. *τὸ ἐκ μὲν*. 111. 28. comparavit. 114. 16. *ἐψύδα*. 119. 27. *πλευρῆς*. 122. 5. *ὁπότε*. 126. 5. leviores. 127. 10. *ἀνδρῶν*. 129. 2. vclat. 131. 12. *ἀφ' ὧν*. 136. 28. augustum. 137. 24. *δοκίμω*. 140. 5. quam cum in se. & 14. ipsorum sermonem. & v. ult. linguæ. 141. 23. *πῶντα*. 142. 21. pigrum excusans & expell. 144. 6. *ἐκείνη*. 147. 4. *δέ*. ei, post dedito. & 18. consuefacias. 158. 12. *ἰδί*. 165. 20. deliciis. 174. 28. *ἐπιγνώσις*. 175. 31. Sicala. In notis. p. 26. col. 1. 21. *ἐκείνη* *ἢ* *αὐτὴ*. 27. col. 2. 36. 14. *καθάρσις*. &c. 32. c. 2. 30. *λόγος*. & 31. *καθάρσις*. 32. col. 2. 1. quot aquæ. 39. col. 1. 34. Sed *ἀντιπρό*. 45. c. 1. 32. profanatum.

INDEX

rerum & verborum copiosissimus

in hosce duos lib. *I AMBLICHI CHALCIDENSIS*
de vita *PYTHAGORÆ* & *protrepticis orationibus.*

A

Ab animalibus abstinendum esse lib. 2. pag. 160.
v. 17.
Abaris Scythia Hyperboreus imperitus rerum
Græcarum 1. 92. 14. ut doctus à Pytha-
gora ibid. v. 10.
Abaris sacerdos Apollinis apud Hyperboreos
1. 92. 30. & 127. 17.
Abaris sacra è Græcia in patriam avertit 1. 92.
33. aurum otiosum Deo repens ibidem &
131. 19.
Abaris Pythagoram Deo suo similem fecit.
98. 3. dat sagittam Pythagoræ ibidem 10. &
127. 16. & 131. 29.
Abaria manet in templis sine cibo & potu 131.
31.
Abaris Hyperboreus multa præclara facinora
edidit 127. v. ult.
Abaris Æthiopes discos 1. 128. 2. pellicem præ-
dixit 131. 19. Lacedæmoniorum rouras pur-
gat. ut nunquam postea laborant ibidem
131. 25.
Abaridis historia multa fabulosa continet 1.
130. 5.
Abaris tractabat consuetud. sacra. 136. 5.
Abaris vir sapiens 183. 23.
Absona & absurda expectant pueri viri & sce-
mine &c. 1. 128. 2.
Abstinentum iia, que nigram caudam habent.
2. 129. symb. 6.
Abstinentius tempus Pythagoræ præfatum 1.
107. 10.
Abstinentia vini præcipitur 1. 185. 15.
Abstinentia ab animalibus & cibis nonnul-
lis 1. 190. 18.
Accetarium vas removendum 2. 141. 9.
Acolastus cæcæ conariarius 2. 108. 29.
A'ncipiens qui 1. 84. 31. & 85. 7.
A'ncipiens auditores 1. 43. 7.
A'ncipiens multa habere prudentia argumen-
tum 1. 85. 15.
Arguta & sticta non possunt in eodem esse 1.
180. 2.
A'ncipiens que 2. 131. 21.

Acute videre & audire bonum 2. 119. 6.
Adamantinus qui leges ex hominibus tollit 2.
128. 18.
Adamantinus & ferreus homo 2. 123. 16.
Adolescentia bona instituta tradenda virili æ-
tati 1. 173. ult.
Adolescentia viciorum sentina pueritia & vi-
tilis ætatis 1. 174. 13.
Adolescentia maxime cura indiget 1. 174. v. ult.
Adversarii pugiles suos non laedere, sed vincere
cupiunt, 1. 57. 25.
Adulatione ut acaliberali abstinent Pythago-
rei 1. 191. 6.
Adulterina & intestinosa amputanda esse 1.
180. 15.
Ægri convalescunt sine cognitione causæ qua-
re faciendum 1. 90. 15.
Ægyptii & Chaldei de literis Pythagoram do-
cent 2. 144. 20.
Ægyptii sacerdotes præceptores Pythagoræ 1.
139. 11.
Ægyptiorum interpretes doctissimi 1. 144. 13.
Ænigmatica omnia Pythagorice esse 1. 106. 30.
Æolica lingua colores habet accetus, 1. 103. 1.
Æolica lingua ab Acolo, post Doricam vetu-
stissima 1. 203. 30.
Æqualitas iustitiæ principium 1. 111. 12.
Æra ætemperatum quærebant Pythagoræi 1.
97. 17.
Ætate minimus legebat 1. 99. 26.
Ætatum distincta sed omnium similis esse
debet cura 1. 173. 25.
Æternorum peritos reddit philosophia 2.
4. 31.
Affectiones humanæ in infinitum cunct 1.
177. 25.
Agmen 30. virorum in insidiis ab Dionysio col-
locatum 1. 166. 5.
Agni & recens nata non immolanda Pytha-
goræ 1. 138. 3.
Alci vitam Pythagoras hereditate accepit 1.
153. 1.
Alcæus Lacedæmone sapientiæ studio insignis
obiit 1. 153. 5.

Alcæon discipulus Pythagoræ 1. 103. 16.
 Aleiptici libri alius cuiusdā Pythagoræ 1. 40. 15.
 Alterum jactus quis 1. 98. 14.
 Ambrosia & nectar philosophiz speculationes 2. 4. 25.
 Ambulationes ut instituerint Pythagorei 1. 98. 26.
 Amentia simile omnem existimationem & opinionem spernere 1. 173. 24.
 Ameria fugienda 1. 47. 34.
 Amicitia communis & privata erga quosque exercenda 1. 75. 9.
 Amici nunquam inimici, & hinc subito amici fiant 1. 51. 12.
 Amicitiam vacare debere pugnis & certaminibus 1. 100. V. ult. & 101. tota, & 194. 32.
 Amicorum omnia communia 1. 94. 27.
 Amicitias externas morose admittunt Pythagorici 1. 169. 16.
 Amici Pythagoræ malabant mori, quàm ab illius scitis discedere 1. 189. 3.
 Amicitia universalis Pythagoricorum 1. 193. 19. usque ad v. 12. pag. sequent.
 Amicitiam non esse temerè contrahendam 1. 196. 14.
 Amicitia exereita erga ignotos à Pythagoreis 1. 199. 6.
 Amicitia bona in animæ omnia 1. 201. V. pen.
 Amici ut numen colendi, reliqui habendi ut pecudes 1. 216. 3.
 Amicos quos vocemus 1. 251. 13.
 Αἰσχυρὸς non esse gravior majusve malum 1. 196. 25.
 Anaxagoræ dictum mentem nostram Deum esse 1. 54. 11.
 Anaxagoras vivebat ut celestia contemplaretur 2. 57. 17.
 Anaximander Physicus cum quo Pythagoras 1. 31. 18.
 Ancrus quis 1. 26. 26. Coloniam deduxit 27. 15.
 Anchitus ab furioso juvene occidendus per Empedoclem liberatur, hic à furore, illæ a cædē 1. 110. 4.
 Anchitus discipulus & intimus sectator Empedoclis 1. 110. 20.
 Androcydus scripsit in symbola Pythagor. 1. 134. 1.
 Animalia nobiscum ex eisdem elementis 1. 107. 2.
 Animal. impuri non valde sapientiz studio de-

diti possunt maciare 1. 107. 8.
 Animalia Pythagoras non sacrificabat, nec reliquæ contemplari 1. 137. 30.
 Animalia non esse cædenda nec edenda 1. 152. 12. & 163. 30. & 164. 32.
 Animal relictum & neglectum in malitiam delabitur 1. 175. 10.
 Animalia non esse macianda, nec illis dei numen honorandum 1. 61. 13.
 Animalia doceri & mitigari 1. 66. 7. & 106. 20.
 Animalia quæ macianda 1. 188. 5. non sacrificanda 106. 9.
 Animalia quæ non laedunt, non attingenda 1. 99. 20.
 Anima hominis in quæ animalia non ingreditur. 1. 88. 3.
 Animas esse immortales 1. 195. 5. & 186. 32.
 Anima melior cum Deo habitat 2. 82. 14.
 Anima tam sit immortalis ejus cura habenda 2. 82. 300.
 Animus philosophi volitat per universum mundum 2. 85. 10.
 Anima immortalis nihil latius, quàm ut optima sit 2. 82. 16.
 Animal ornatus legale & lex 2. 105. 5.
 Animi primum operantur exteriori 2. 65. 23.
 Animi omnium disciplina salutis non debent, ut jamus divitiorum 1. 204. 29.
 Animi sapientia ex petibilibus 2. 36. 5.
 Animalis maliquas acutius cernit tanto peior est 2. 100. 6.
 Animi purgatio Pythagoreis 1. 75. 1.
 Anibus à vitis liber à somno & insomnis liber 1. 76. 1. colendus præceptis 83. 3.
 Animus moderatus bonus 2. 107. 30.
 Animus post corpus, & post animam prudentia præstantissima 2. 58. 1.
 Animus parus cu templem denarius, discipulis ornandus 2. 5. 12.
 Animus gubernat corpus, & hoc gubernatur 2. 16. 3.
 Animus post deos divinisimus & propinquissimus 2. 28. 17.
 Animus habens imperium honorandus præ aliis 2. 28. 25.
 Animus corpore præstantior, animus mens & ratio 2. 45. 3.
 Annulum non esse gestandum 2. 158. 28.
 Annulus habens dei signum non gestandus 1. 213. 32.

Annulus non induendus cum efficeretur funus,
vel locus impurus aditur 1,214,4.
Annus vicissimus ætatis rei veterem expers ef-
fic debet 1,179,7.
A^νν^ος, *ἀννός*, dolium 2,101,27.
A^νν^ος, *ἀννός*, incommoda gravia 2,126,20.
Antrum Pythagoræ extra urbem in quo Phi-
lophix vacabat, 1,41,12.
A^νν^ος Pythagoreorum 1,74,25, & 165,25. &
190,29.
A^νν^ος quibus adhibebantur 1,190,30.
Apollo & AEsculapius cum Pæone docent,
quibus cibus utendum 1,179,7.
Apollinis oraculum de liberatione tyrannidis
Phalaridis 1,187,27.
Apollinis ara incruenta in Delo 1,40,24, &
47,31.
Apollo, cupido *Φιλοφρονίας* decorum pue-
ri li specie pingeantur. 1,59,26.
Apollonius scriptor 1,221,30.
Apophthegmata Pythagoreorum ex sacrificiis
petita 1,129,30.
Apophthegmata Pythag. ut oracula Apollinis
inimitabilia & prisca 1,207,5.
A^νν^ος omnes fugiunt 2,49,24.
Apophthegma Pythagoræ verè oraculo divino
simile 1,47,7.
Aquila supervolans vi quadam ad Pythago-
ram tracta, 1,67,24.
Aquiminario nec balneo utendum esse 1,86,
vult.
Ara incruenta vel *ἀννός* 1,106,16.
Arcana dogmata Pythagorei tacita servabant
1,191,12.
Archippus incendio elapsus fugit Tarentum
1,208,36. & 209,14.
Archemorus sectator Pythag. 1,60,2.
Archytæ dictum, videri particularia facilia co-
gnitis universaliibus 1,145,30.
Archytæ poëma de dogmatibus Pythagoreorum
1,221,5.
Archytas peccantes felices dixit, quod iis iratus
esset, 175,15.
Archytas Tarenti. maecr in Italia reliquis exce-
dentibus 209,24.
Archytas Hieronis tyrannide Philosophia ab-
stinuit 1,223,31.
Archytas scripsit de sapientia, Fragmentum
2,12,21.
Archytas senior Pythagoræ discipulus 1,
103,13.

Aristæus Proconnefius 1,130,4.
Aristæus Damophontis natus annos centum,
39. interpretatus est Pythagoram 2,20,5.
succellit Pythagoræ 219,28.
Aristæus Pythagoreus 1,103,14.
Aristocrates Pythagoreus 1,123,25, & 154,20.
Aristoteles de philosophia Pythagorica scrip-
sit 1,44,14.
Aristoxenus scriptor 1,196,31. &c.
Arithmetica scientia multa vera Pythagoræ
reddebat 1,136,19.
Artes naturæ imitamenta 2,34,28.
Artes circa corpus versantur 2,40,20.
Artes corporis, Medicina, institutio, agricultu-
ra 2,27,24.
Attica lingua nimis luxurians in coloribus
201,30.
Attica lingua unde nominata 204,1.
Atheos omnis miserimus 2,91,20.
Avaritia mater multorum malorum 1,82,26.
Avaritiæ & tenacitatis robur non est virtus 2,
122,23.
Auditores Pythagoræ intra sindonem vel cor-
tinam 1,91,23.
Augusta omnia in Pythagora 1,93,8.
Avium amatores ut generosæ sint aves cu-
rant 1,181,20.
Aurca carmina Pythagoreorum sunt 2,6,5.
Aurum gestant mercuries non liberæ formæ
1,165,4.
Aurum non inficitur rubigine, nec virtus vitii
turpatur 2,4,2.
Aurum collectum sociis distribuit Pythagoras
1,94,22.
Aurum omnium terrestrium gravissimum est
2,158,28.
Auspicia per numeros 1,94,32.
A^νν^ος Pythagorei probant 2,8,8.
A^νν^ος in animo Pythagoræ
185,15.
Autochthonos hauciores advenis 1,49,15.
B
Balneis non esse utendum 1,87,2.
Balneis utebantur Pythagorei ab ambulatio-
ne 1,99,2.
Balneis artes ex Plat. 2,28,4.
Beati vivere in quibus situm 2,44,4.
Beatorum locus 2,81,20.
Boati qui gentilla indigent 2,101,8.
Beati quomodo citius 2,18,8.

Beatos facit philosophia 2, 1, 31.
 Belluarum ritu homines procreare 182, 2.
 Belleina natura sub divina subicitur 2, 32, 8.
 Bellua multorum capitum quæ in homine 2, 9, 25.
 Belluinum nihil committendum 2, 144, 27, & 145, 10.
 Bellum gerendum cum *aropis* 1, 100, 7, & 153, 24.
 Bellum seu Mars subministrator & legislator cædium 1, 164, 5.
 Bellum scelestæ res & nefaria Pythagoreis 1, 164, 4.
 Benè loquendum & sentiendum de Deo, de heribus monebat Pythagoras, & de parentibus & benè meritis 1, 100, 3, & 6.
 Benè faciens beatus est 2, 108, 23.
 Bestiæ variæ cupiditas & ira 2, 51, 15.
 Bibere cum volupate & iucundè differunt 2, 66, 11.
 Bini ternive ambulebant Pythagorei 1, 98, 30.
 Bipedes homines & aves & quid tertium 1, 133, 7.
 Bitula uxor Telaugis Dæmonis filia 1, 135, 7.
Biennis non curanda Deum accedenti 2, 134, 1, symb.
 Bona à Deo pendunt ad felicitatem ducentia 2, 82, 3.
 Bona virtuti adhaerentia verè bona sunt 2, 114, 4.
 Boni viri virtute se orant non alieno ornatu 2, 121, 15.
 Boni viri non negliguntur à Deo 2, 84, 1.
 Boni causa iucundū faciendum non contra 2, 107, 6.
 Bono non utendum ad mala 2, 119, 14.
 Bonorum divisio secundum Pythagoreos 2, 22, 20, & 26, 20.
 Bonorum divisio rectè valere, pulchritudo, divitiæ 2, 113, 4.
 Bonorum sanctorum communio 1, 101, 18.
 Bonum quid 2, 107, 9, 10, 11, 12.
 Bonum nomen cupientes philosophabuntur 2, 29, 14.
 Bonum à Deo solo petendum 2, 89, 24, & 129, 4.
 Bos Tarentinus non vastavit amplius segetes nec fabas, 1, 66, 20.
 Boves non esse immolandos 2, 138, 4.
 Boulagoras rexit scholam Pythagoricam post Minarchum 2, 20, 10.

Brevia dicta Pythagoræ ad omnem vitam utilis 1, 100, 29, & 102, 10.
 Bryllon discipulus Pythagoræ 1, 103, 2.
 Bubulcus Pythagoræ non novit bovini loqui 1, 66, 28.
 Bubulci pastores felices quod mulcant mul-tum lactis 2, 86, 25.

C

Cædem animalium abominantur Pythagorei 1, 163, v. ult.
 Cædem animalium esse præter naturam 1, 64, 1.
 Cædes hominum abominabilior Pythagoreos terrebatur ab omni bello 1, 164, 4.
 Calcei dextro subdendi prius, in pelluvium sinister inferendus prius, 2, 142, symb. 12.
 Calumnia acutior est gladiis acutissimis 1, 120, 32.
 Cambyfes abducit Pythagoram in Babyloniam 2, 116, 30.
 Cantibus absque verbis Pythagorei agros sanabant 1, 111, 10.
 Cantus vel concentus deorum est sepulchro Philolai ipso meridie exauditus 1, 130, 6, & 137, 1.
 Canum amatores curam habent ortus & nutrimenti caulorum 1, 81, 14.
 Carmelus mons 1, 33, 28.
 Carmina Musica contra animi perperfectiones 2, 108, 27.
 Carmina contra iram & exandescantiam 1, 108, 30.
 Catmina ad dolores animi pellendos Pythagoræ 1, 89, 20.
 Carnis usus varius, 1, 178, 15.
 Carnibus animalium deo sacris abstinebant Pythagorei 1, 99, 15.
 Carnalis & infirmus homo 2, 128, 22.
 Carnosum esse inæqualis vitæ argumentum 1, 170, 6.
 Castor & Pollux, Hercules & Iupiter omnium concentus 1, 142, 1.
 Catane urbs accipit leges 1, 46, 17.
 Catuli & parvi eodem modo insitui debent 1, 176, 1.
 Cauconicus arsis mo ita præparavit Pythagoras 1, 132, 16.
 Cauponari disciplinas 204, 27 & c.
 Casti cur mali sint homines 2, 182, 1.
 Causas honorandas esse quod solemus videamus 2, 26, 31.
 Cedro & cypressis & c. deos honorandos esse 1, 140, v. ult.

Cenehri usus 1, 105, 14.
 Celtica seu Gallica sacra 1, 139, 16.
 Cerebrum non esse edendum 2, 156, 18.
 Cerebro quare abstinendum sit 1, 107, 13.
 Certamen Olympium Iovi consecrat Hercules 1, 51, 8.
 Certamina coronata ab pueris eduntur 1, 59, 30.
 Certamina ex vera amicitia profliganda 194, 22.
 Chaldaei Pythagoram in religione formant 1, 139, 12.
 Chaldaei & Aegyptii in theoremati Pythagoram docent 1, 144, 20.
 Charadrii vitam vivere 2, 103, 25.
 Charondas Catanus legislator Siciliæ 1, 46, 20.
 Charondas discipulus Pythagoræ 1, 103, 11. & 123, 14. & 154, 16.
Χαίρειναι λόγοι 1, 146, 20.
 Chores maris 2, ex Plat. 85, 1.
 Choerici non esse insidendum 2, 146, 28.
 Chromaticum genus Musices 2, 116, 25.
 Cibi, quibus alimur, multum ad rectam disciplinam conferunt 1, 105, 10.
 Cibi status & turbas creantes vetiti Pythagoreis 1, 105, 15.
 Cibi suaves, sumptuosi & conditi opponuntur in epulis 1, 164, v. ult.
 Cibidelicati servis ad tormentum apponebantur 1, 165, 3.
 Cibis delicatis & luxuriosis abstinendum esse 164, 33.
 Cibis amatorum, ut rationem habentibus interdixit Pythagoras, 1, 74, 15, 16.
 Cibis prophanis abstinebant Pythagorei 1, 105, 22.
 Ciborum insurgitationes & intempestivæ repletiones fugiendæ 2, 111, 13.
 Ciborum abundantia corpori noxia 2, 4, 15.
 Ciborum parsimonia & paucitas 1, 74, 25, & 165, 16. & 190, 29.
 Cibus & potus & quies moderata Pythagoreorum 1, 148, 7. & 204, 12.
 Cinis pro pulvere abacorum accipitur 2, 158, 17.
 Cinyra ditior 2, 112, 21.
 Circius non fallit visum 1, 112, 3.
 Cives ut cum externis visuri 1, 75, 11.
 Clades & internecio multorum Pythagoreorum 209, nota.
 Cliniae factum egegiuum 1, 171, 21.
 Clinias Tarentinus Proxocyræno rebus com-

minuto suscepta peregrinatione succurrit, 200, 16.
 Cnosus mons Cretæ imminet 1, 93, 31.
 Coeli spectabulum pulchrum 1, 65, 6.
 Coeli potentia quanta 186, 6.
 Coeleste iter amplectendum 2, 139, 17.
 Coelitus omnia gubernari Pythagoras dixit 184, 13.
 Coelum ut intueretur natus Pythagoras, 2, 57, 10. & 58, 14.
 Coena Pythagoreorum ante solis occasum abfoluta 1, 99, 11.
 Coena peracta libationes fiebant 1, 99, 23.
 Coena e tempore libabat diis Pythagoras 1, 137, 29.
 Cornobii viri 1, 43, 3. & 84, 20.
 Cognati præbent Pythagoreis invidia initia, 215, 5.
 Cognita & aperta chara 2, 51, 16.
 Cognitio Dei, virtus sapientia, & felicitas nos deo similes reddunt 2, 7, 2.
 Columna & Cippus erigebatur fucis discipulis Pythagoræ 1, 79, 18.
 Colloquium cum diis & divina oracula nihil debet corrumpere 2, 59, 20.
 Commentarii Pythagoreorum sapientia & veritate pleni 1, 142, v. penultim. & 143, 5, totaque pag.
 Comitæ de se statui & agi 212, 14.
 Commentarii & scripta Pythagoricorum 1, 103, 20. & c.
 Comitæ utendum erga coævos 1, 74. & 165, 21.
 Commessiones cum tubicinis, boni & philosophi ignorant 2, 84, 24.
 Commiscere & congregi quid 2, 159, 10.
 Communia omnia Pythagoras & Plato habuerunt 1, 151, 46.
 Communes scientiæ à Pythagora traditæ 1, 146, 10.
 Communicatio ubique, ibi & amicitia est 2, 109, 21.
 Communio bonorum ex alienis 2, 124, 28.
 Communio bonorum apud Pythagoreos 1, 78, 3.
 Communio bonorum inter amicos 1, 45, 13.
 Communio bonorum inter Pythagoreos 1, 84, 18.
 Concilium res sacra 1, 58, 2.
 Concordia & consensus in Repub. ingens bonum 1, 55, 5.

Conclave injucundum somnum capientibus
 in *avvissis* 2, 128, 22.
 Concordia & vitæ integritas pellunt tyrannū.
 187, 30.
 Concubinae jussu Pythagoræ deferuntur 1,
 58, 22.
 Congressus foeminarum cum viris qualis esse
 debeat 1, 61, 17.
 Conjugati magis semutuo amabunt quàm pa-
 rientes 1, 61, 25.
 Conspuenda quæ magis sunt in pretio, quàm
 philosophia 2, 119, 10.
 Consuetudine & exercitatione induuntur disci-
 plinæ & oculi animi 2, 92, 26.
 Contemplationibus vacantes à superfluis &
 injussis cibis abstinere 1, 105, 6.
 Contradictoria non esse stabilienda 2,
 148, 29.
 Controversia inter nonnullos decisa à Pytha-
 gora 1, 121, 25.
 Contumelia, deliciae, contemptus legum ad in-
 justitiam sollicitant 1, 153, 20.
 Convivæ libabant antè quàm cibum caperent,
 & sacrificabant 1, 99, 7.
 Convivia Pythagorica decem hominibus con-
 stabant 1, 93, 5.
 Cor non esse edendum 1, 107, 12, & 2, 158, 27.
 Cor & cerebrum duces & scalæ & sedes sapi-
 entia & vitæ 1, 107, 15.
 Corpora mortuorum non esse exurenda 1,
 141, 10.
 Corporalia non possunt doceri 1, 145, 9.
 Corporalia sunt in perpetuo fluxu & mutati-
 one 2, 152, 28.
 Corpore excedentes Pythagoræ non ratiuntur
 1, 192, 23.
 Corporea & materialia eadem, & quia cor-
 ruptioni obnoxia existunt, ideo non sunt 1,
 145, 5.
 Corpore inani cibum petere naturale esse
 177, 9.
 Corpore pleno exinanitio expetitur, 177, 11.
 Corporis robur quomodo parerent Pythago-
 ræi 1, 98, 19.
 Corporis quatenus habenda cura 2, 26, 25.
 Corpori ægro nihil profuit cibi potulq; 2,
 105, 25.
 Corporum exercitatio Pythagoreorum 1,
 98, 10.
 Corporum studium pravis amicis confertur 1,
 52, 25.

Corpus carcer & vinculum 220, 21.
 Corpus animo annexum servituti causa 2, 26, 8.
 Corpus reliquissè quid sit 2, 11, 33.
 Corpus per se existit segregato animo, & a-
 nimus per se 2, 70, 2.
 Corpus impedimento est animo conjuncto 2,
 73, 3.
 Corpus bella, seditiones & pugnas facit, 2,
 73, 16.
 Corpus nostrum est sepulchrum 2, 101, 17.
 Coxam auream ostendit Pythagoras Abaji
 Hyperboreo 1, 127, 15, & 131, 14.
 Credendum illis quæ ad Deum adducunt, 1,
 190, 13.
 Crangæ attrahunt faciliè, sed non dimittunt, 2,
 147, 27.
 Creophilus præceptor Pythagoræ 1, 29, 28.
 Creophilus Homeri hospes & amicus 1, 31, 15.
 Cretula Frechrei filia 1, 204, 14.
 Criminis delationem non esse in alios torquen-
 dam 1, 134, 26.
 Crotona civitas *iniquiorum* 1, 42, 29.
 Crotona urbs firmatur legibus 1, 46, 16.
 Crotoniatarum urbs ab Crotonæ per impru-
 dentiam cæso nomen habet 1, 58, 16.
 Crotoniatarum foeminae supplices Pythagoræ
 1, 125, 15.
 Crotoniata à pellicibus & scortis liberati 1,
 125, 2.
 Crotoniatarum urbs direpta tempore Bulago-
 ræ 220, 12.
 Crotoniata viri laudantur ab uxoribus 1,
 63, 28.
 Cujus causa aliquid sit, id præstantissimum o-
 mnium 2, 57, 24.
 Cum ea quæ aurum habet non esse congregien-
 dum 2, 158.
 Cupiditas qualis & quid 176, 25.
 Cupiditas speciem maxime multiplex 177, 1.
 Cupiditas maxima cura & exercitatione egre-
 ibidem v. 5.
 Cupiditates quales in futuris discipulis confi-
 derandum 1, 77, 8.
 Cura pecuniarum & rei familiaris non debet
 præcipua esse 2, 26, 31.
 Cursationibus utebantur Pythagoræi 1,
 98, 11.
 Cursum rectum ex mala causa ad finem non
 posse teneri 1, 59, 15.
 Curvos ungues habentes non alendi 2, 147.
 sym. 20.

Syloni Sybaritarum principi monumentum
 & cippus datus 1,79,21.
Cylon quis 207,28. repulsam passus à Pytha-
 gora hostis gravis factus, ibidem & seq. pag.
 215, 24.

D

Damæ Pythagoræ filiz monumenta 1,135,5.
Telaugis foror v. 5.
Dæmonis & Pythiz exemplum 1,122,1, &
 197,11.
Damna metuunt avari 2,127,5.
Dandum non minus quam accipiendum 2,
 147, Symb. 20.
Dei imago non gestanda in annulo 1,87,12.
Dei cognitio sapientia & vera virtus 2,90,25.
Delphica & Dodonæa oracula per fœminas
 1,63,7.
**Delibra & nemora petebantur ab ambulatu-
 ris Pythagoreis** 1,97,18.
**Demonstrationes, quæ mentis sunt, in pretio
 esse debent** 2,158,15.
**Democedes cum adolescentibus Plateas seces-
 sit** 217,23.
Dentes non rumpendi & quare 1,141,3.
Deo omnia facilia 1,131,3. & hoc deum dixisse
 v. 7.
Deo quis cohabitabit 2,77,25.
Deo proximus quam felicissimè vivit 2,84,5.
Deo similes prudentes, iusti, sancti, 2,90,6.
Deorum nomine in iurando non abutendum
 1,55,32, & 138,7.
**Deorum ubique recordabatur eosque honora-
 bat Pythagoras** 1,137,21.
**Deos laudibus celebrandos esse semper mo-
 nebat Pythagoras** 1,137,17.
Dædalum animi carminibus tollendi 189,20.
Deucalion Promethei filius 203,15.
Deucalionis manus Græca & Æolica lingue
 203,17.
Deum non esse malorum causam 1,182, v. ult.
Deum videre ab specula 2,21,10.
Deum sequi universi hominis vita 1,128, v. ult.
**Deum esse & intueri ac curare res humanas
 utile esse cogitare,** 1,155,25.
Deus invocandus in re aggradienda 1,25,5.
Deus summus rex & Dominus 1,89, 22, &
 119,10.
Deus bona non dat iis, quos odit 1,89,27, &
 119,15.
Deus omnipotens 1,190,31.
Deus superfluis & corruptibilibus non affici-

endus 1,140,30.
Deus in nobis non discerpendus 201,22.
Deus principium, medium & finis 2,20,17.
Deus & natura nos creaverunt 2,57,8.
**Deus hominem constituit ad cognoscendum &
 contemplandum dixit Pythagoras** 2,58,14.
Deus iustissimus 2,90,18.
Deus non adorandus personarum 2,135, Sy. 2.
Deus in annulo non gestandus 2,151,19.
Deus incorporeus 2,152,22.
Dexter calceus prius induendus 1,86,30.
Dextra accipi uxores 1,87,18.
**Dexteram non cuivis, sed solis Pythagoreis in-
 jiciendam** 214,32.
Dextra nulli faciliè injicienda 2,155,2.
Dextra manus honorabilior altera 2,148,10.
Dii unde tales 1,86,6.
Diazetesis Aristotelica de Pythagora 1,44,16.
Διαμετρεῖται, καὶ 2½ μέτρα καὶ 2½ παρὰν quo-
 modò invenit Pythag. 1,112,15,16,17, &
 113,114,115.
**Dumetia pars medicinæ in maximo pretio
 apud Pythagoreos** 1,148,10, & 204,4, &
 219,1.
**Dictio & res Pythagoricorum librorum incre-
 dibiles & caprum excedentes** 1,143 tota.
Dii non audiunt nisi bonos 1,61,2.
Dii non dant, nisi quæ amant 1,89,25.
**Dii cœlites gaudent potius sacrificantium affe-
 ctibus quam sacrificiis** 1,118,20.
**Dii terrestres vel heroes gaudent inferiis & co-
 mis** 1,118,20.
**Dii in statuis expressi curam & providentiam
 omnium gerunt** 1,138, v. ult.
**Dimidium totius principium apophthegma
 Pythagoræ** 1,146,25.
Dinarchus cum suis petiit 218,20.
Dio Syracusanus erat sanguine Pythagoreus
 172,21.
**Dio Syracusanus emit libros Pythagoricos ab
 Philolao centum minis** 172,16.
Diocles Phliasius qualis 209,31.
Diodorus Aspendius 220,26.
**Dionysius tyrannus ita sævus, ut ne satellites
 quidem amicos haberet** 166,1.
Dionysius tyrannus Corinthi literas docuit
 197,2.
Dioptra non fallit visum 1,112,4.
Discalceati sacrificabant 1,87,27.
Discalceatus diis sacrificia eosque adora 1,104,
 28. & 2,136, Symb. 3.

Discentis

- Discentis officium est pendere ab ore præceptoris 173, 10.
 Disciplina crudeliter Pythagoræ 1, 111, 25.
 Disciplinas tradebant & mores emendabant Pythagorei 1, 98, 1.
 Disciplina animo indenda, ut cæcis oculis vi-
 lus 2, 99, 1.
 Disciplinas in honore habere 2, 33, 18.
 Disciplinas non esse conviciis dilacerandas 2,
 156, 22.
 Discipuli Pythag. futuri observabantur, quo-
 modo vixissent cum parentibus, amicis, etc. 1,
 77, 2.
 Discipuli Pythagoræ somno se dantes liberi ab
 insomniis 70, 20, etc.
 Discipuli Pythagoræ quasi ex arculo doctri-
 nam Pythag. capiebant 1, 82, 19.
 Discrimen hominis cum animalibus 186, 11.
 Dispensatores bonorum communium apud
 Pythagoreos 1, 78, 5.
 Discitur quod memoria retinetur 1, 148, 30.
 Divina maximè contemplanda 2, 81, 17.
 Divinandi ars in pretio Pythagoreis 1, 147, 27.
 Divinationibus exercentur Pythagorei 1, 129,
 23.
 Divitiæ et opes contemnendæ 190, 30.
 Divitiæ violentæ malæ 2, 4, 22.
 Divitiæ cum ignavia non dant formam 2, 110,
 19.
 Diuturnum aut longi temporis nihil in rebus
 humanis 2, 52, 28.
 Docere et discere utrinque debet convenire 1,
 162, 6.
 Dolia duo diversa 2, 102, 30, et p. seq.
 Dolio vel cribro aquam ferre misceantur 2,
 102, 8.
 Dolum pertusum intemperantes 2, 102, 2.
 Domicilium subterraneum et spelunca 2, 92,
 v. ultim.
 Domus nec fundatur nec subsistit sine magi-
 stratu 1, 161, 29.
 Domi suæ procreandum 1, 87, 19.
 Dorica lingua præstantissima 202, 33, & 203, 5.
 Dorica lingua antiquissima 203, 8, & 28.
 Duplex bonorum portio redibat ad reiectos à
 Pythagora 1, 78, 22.
 Duris & crudelibus jura reddere interdixit Py-
 thagoras 1, 83, 9.
 E
 Echecrates quis fuisse 209, 30.
 Echemythia 1, 95, 16.
 E
 Eurymachus cur indidit 1, 74, 28. & 190, 20.
 Eurymachus Pythagoræ prima exploratio 1, 95, 27.
 Eurymachus 1, 103, 30. & 165, 10. & 190, 20. &
 191, 14.
 Echo 2, 94, 7.
 Eclipsis in speculo vel pice perforata commo-
 decernitur 1, 72, 25.
 Egentes in urbibus libenter in aliorum res in-
 volant 1, 157, 20.
 El'γρηγος forma duodecim sedilia habebat
 206, 20.
 Eleusiniæ deæ Ceres & Proserpina 1, 80, 24.
 Eleusinia sacra varia in variis locis 1, 139, 13.
 Elision Pythagoreus 1, 123, 24, & 125, 19.
 Elixa non esse assanda & quare 1, 24, 7.
 Eloquentia sapientie fortitudo in bonis usur-
 panda 2, 119, 10.
 Empedocles discipulus Pythagoræ 1, 103, 14.
 Empedocles miracula facit 1, 137, 31.
 Empedocles alexanemos dictus 1, 128, 4.
 Empedocles rerum naturalium mentionem fa-
 cit 1, 140, 17.
 Empedocles sententia et carmen de Pythago-
 ra 1, 72, 2 et 73.
 Empyscha fugienda 1, 106, 7.
 Enausma dictus Pythagoras, quod alias etiam
 ἐναυσμα dictus 1, 44, 7.
 Enchiridion 186, 14.
 Enunciator secretorum Pythagoræ perit in
 mari 206, 18.
 Epaminondas audivit Lyfin, quem patrem vo-
 cat 209, 21.
 Epicharmus abstinnit à philosophia per Hicero-
 nis tyrannidem 221, 3.
 Epicharmus Doricam linguam optimam ju-
 dicat 202, 33.
 Epicharmi sententiæ 1, 150, 21.
 Epimenides discipulus Pythagoræ 1, 103, 15.
 Epimenides edit miracula 1, 127, 2, penult.
 Epimenides vulgo vocabatur Catharticus 1,
 128, 6.
 Epimenides Pythagoreus furis et diis invo-
 catis infidatores suos sustulit 188, 10.
 Epode unde dicta 1, 111, 14.
 Epodis utebantur Pythagorei ad morbos pel-
 lendos 1, 148, 17, et 204, 25.
 Epulæ publicæ delicata et opipara habent
 vult.
 Erythrinum abstinnendum 1, 107, 26.
 Erythrinum non esse suscipiendum 2, 177, 30.
 Eryxidas Chalcidenis quo tempore stadium
 vixit

vicerit 1,47,25.
 Eloterici discipuli Pythagoræ qui 1,78,12.
 Et de numero Pythagoricorum vulgare dictū 194,16.
 Eubalus Melenius Nausithum Tyrrenum servavit à prædonibus 1,122,4.
 Eunomias & anomias differentia discenda 2,124,15.
 Eupomias ingentia cōmoda 2,124, & 225, tota.
 Eurymenes Syraculanus insidiarum dux 166,5.
 Euryphani Syracusani & Lysidis historia mirabilis 1,163, tota.
 Eurytus discipulus Pythagoræ 1,103,12, & 220,31.
 Eurytus ex pastore in sepulchro canentem audivit 1,130,15, & 136,31.
 Exartyses institutionis species 1,69, v. ult. & 110,24.
 Exemplum præclarum, pacta & conventa elic servanda 1,110,13.
 Exemplum hospitis & Pythagorici scribentis in tabula & morientis 199, tota.
 Exercitationes salubres & piz Pythagoricorum 1,100, cap. 10, 95, 20.
 Exoterica quæ 2,112,10.
 Expedita facilitas ad sapientiam perveniendi 2,43,7.
 Exploratio & probatio discipulorum Pythagoræ 1,76, v. ult. & 77, & 95, 21.
 Expurgamenta & unguum præsemina conspuenda 2,157,13.
 Externi ad Pythagoræ festam accedebant 202, 23.
 Externorum amicitias non facile admittebant Pythagorici 169,16.
 Fabis abstinentum 1,107,28, & 2,159,18.
 Fabula de tribus feminis uno oculo utentibus 1,62,12.
 Fabularum auctores & poetas reprehendit Pythagoras 186,3.
 Facienda per quæ quis melior reddatur 2, 206,14.
 Facies in speculo ad lacernam non contemplanda 2,152,12.
 Factio vel διαφορὰ ab ædibus rescanda 1,47,15.
 Fato vocante bonus libenter moritur, 2,83,15.
 Fatui non sunt Pythagorici credentes, sed fidem denegantes, 1,130,27.

Fatum ejusque necessitatem docuit Pythagoras 186,27.
 Felices & beati prudentes & sapientes 2, 24,28.
 Felices à Deo & prudentia gubernati 2,42,2.
 Felicitas res optima 1,86,1.
 Femur aureum Pythagoræ 1,131,14.
 Ferocitatem quæ vitia sequantur 1,96,25.
 Ferrarii fabri officina numeros dedit Pythagoræ 1,112,7.
 Ferro atque igni omnia immoderata amputanda 1,164,30.
 Festo die nec capillus tonsendus nec præsecandi ungues 1,140,24.
 Fides ex amicitia non tollenda sive ludatur, sive seria agantur 1,101,28, & 195,18.
 Fides ex sapientia existit 2,124,24.
 Figmenta multa Pythagoræ ad emendationem suorum 1,147,12.
 Flagitiosum præstat mori quàm vivere 2,4,23.
 Fluctus marini & fluviales mitemunt à Pythagora 1,127,29.
 Femina Theano dicta quomodo sacrificia præstabit 1,127,10.
 Femine bene & honestè loqui debet 1,61, v. ult.
 Femine sacrificaturæ modestæ erunt, ut exaudiantur 1,61,5.
 Femine non pugnabunt cum viris, sed tum se putabant vincere, cum superantur à viris 1,61,24.
 Femine mutarunt pretiosas vestes Pythagore instinctu, 1,63,12.
 Femine aurum habenti εὐνοία πλεονάζει 1, 87,7.
 Feminis Crotoniatarum quæ dixerit Pythagoras, & quo modo diis sacrificandum sit 1, 61,1.
 Fœtus ut vitalis sit quomodo parentibus curandum 182,8.
 Fons æternæ naturæ & radix 1,138,11.
 Fons animorum ratio, quæ sapientiz instrumentum, colendus 2,157,3, & c.
 Forma & amplitudo risus sunt 2,52,15.
 Fortis vir quis 2,108,10.
 Fortis fortitudinem amat 2,42,2.
 Fortitudinis maximum præceptum, animum vincum ab infantia liberare 192,8.
 Fortitudo debellat homines belluarum instar immanes & truculentas feras 2,115,27.
 Fortitudo necessaria civibus 1,155,5.
 Fortitudo Pythagoricorum 1,182,15.

Fortitu quædam fieri 2,54,26.
 Fortuna aduersa non disjungit amicitiam 1.
 102,1, & 195,24.
 Fortuna ut instabilis meretrix 2,4,10.
 Fortunæ communes esse debent 2,14,1.
 Fortunatis in insulis nullius rei usus quam 2,14,1.
 102,1, & 195,24.
 Fructus terræ quotannis, philosophiæ verò
 quouis anni tempore provenit, 2,5,17.
 Fugere a corpore oportet, ut Deo similes fia-
 mus 2,90,4.
 Fundi cura, ut optimus fiat, ita animi cura ha-
 benda, ut bonos fructus ferat 2,5,21.
 Furibundo gladium tradere, & malo potenti-
 am idem 2,14,20.

G

Galli candidi non sunt capiendi 1,87,18.
 Galliboræ iadicant 1,87,20.
 Galli non immolandi 1,138,8.
 Gallinaceorum viscera accommoda ad ægi-
 1,136,10.
 Gallum alito non autem occidito 2,146,2.
 Galatæ docent suos liberos animorum æterni-
 tatem 1,155,8.
 Gallus mensis supplicator 1,87,20.
 Gallus soli facit 1,136,17.
 Gampsonycha seu curvos ungues habentia nō
 alenda 2,147,11.
 Garrulitate in suis observabat Pythagoras
 1,77,7.
 Gaudemus familiaribus 2,51,11.
 Gaudium philosophicum verum gaudium
 2,114,6.
 Gelotopoius & lædens conviciis, & pugnax
 sermo fugiendus 1,154,3.
 Generationis præcepta 1,179,10.
 Genus referens ab Amphitryone ridetur à
 philosopho 2,87,27.
 Geometriæ peritus Pythagoras 1,144,5.
 Geometrix inventio prima apud Aegyptios
 1,144,7.
 Geometria unde dicta 1,144,13.
 Geometria quomodo inventa 1,91,12.
 Geometria vocabatur à Pythagora historia 1.
 91,18.
 Geometrica æqualitas multum potest in diis &
 hominibus 2,109,31.
 Getarum legislator 1,155,3.
 Gloriam veram cupientes qui facient 1,57,32.
 Gloriam contemnendam esse 190,30.

Gloria majores præcellere debemus 2,110.
 vult.
 Gnesii & Zelotæ Pythagoreorum 1,84,15.
 Gnomæ numeris astriciæ germanæ Pythago-
 reorum 2,6,3.
 Gnomologiæ Epicharmi 1,150,21.
 Græcia universa admirabatur Pythagoram 1,
 41,30.
 Græcia magna 1,43,17.
 Græci & Barbari propter unius incontinentiæ
 poenam subeunt 1,52,6.
 Grandines discit Pythagoras 1,127,26.
 Gravedines capitis cantilenis pellebantur à
 Pythagoreis 1,117,7.
 Griphi Pythagoreorum 206,31.
 Grues apud Crotoniatis testes 1,121,15.
 Guttur tributus voci & pronuntiationi &c. 2,
 15,29.
 Gymnastæ naturæ periti esse debent 2,61,5.

H

Habitus corporis bona res pretiosa & bona.
 180,7.
 Habitum bonum corporibus parantibus cibis
 utebantur Pythagorici 1,105,18.
 Hæresis & philosophia 2,158,24.
 Hæresis Pythagorica exstincta Aristoxeno au-
 thore 110,4.
 Hæresis bonorum & decentium actionum 1,
 125,1.
 Harmonia disciplina Pythagoræ 1, cap. 26, in-
 tegro 111,25.
 Harmonia res pulcherrima 1,85,32.
 Hellenem Iove natum Babyloniorum sacra
 tradunt 203,20.
 Hematiline quæ vestes 1,100,13.
 Hemicyclium Pythagoræ domus postica Sa-
 miorum conciliabulum 1,41,3.
 Hemiolion quid 1,114, & 115.
 Heraclytus Ephesiis quid scripserit 1,154,25.
 Heraclyti dictum elegans 2,140,26.
 Hercules pigritiam expellebat laboribus 2,
 142,11.
 Hercules Crotoniatarum divus quare, 1,50, v.
 ult. & deinceps.
 Hercules Crotoniatarum conditor quando 1,
 58,9.
 Herculeum symbolum 2,142,5.
 Herculis exemplo & fortitudine Pythagoras
 Phalaridem fustulit 188,17.
 Herculi sacrificatur octavo die mensis & quare
 3,140,2.

1. 140, 2.
 Herculis septimestris ortus 1, 140, 3.
 Hermotimi dictum 2, 53, v. ult.
 Heroum Pythagoreorum multorum ab Dionysii satellitibus trucidatorum cretum 167, 32.
 Hieronis Tyrannis noxia 1, 221, 2.
 Himera civitas Siciliae legibus firmatur à Pythagora 1, 46, 18.
 Hippasus quis & qualis 1, 85, 5, & 91, 2.
 Hippasus cur perierit in mari 1, 91, 7.
 Hippasus discipulus Pythagoræ 1, 107, 17.
 Hippobotus & Neanthes historici 165, 27.
 Hippodamas laudat Salaminium poetam 1, 86, 3.
 Hippomedon A Encus Pythagoreus, 1, 89, 30.
 Hirundines tecto non accipiendas 2, 150, 2.
 Hirundo imago socordiz, & intercisio temporum 2, 150, 12.
 Homeri carmen de Euphorbo Panthi filio cātatum à Pythagora 1, 68, 25.
 Homeri carmen de E Umæo 2, 13, 21.
 Homeri & Hesiodi selectis vocabulis Pythagoras utebatur ad emendationem animi 1, 109, 7, & 148, 23.
 Homicidæ apud inferos habent iudicium 1, 241, 22.
 Hominum socordia & negligentia in profeminandis liberis 181, 27.
 Hominum mores, naturas, virtutes novit philosophia 2, 115, 20.
 Homines absque legibus & iustitia vivere non possunt 2, 118, 6.
 Homines corporales & corruptibiles momentanei &c. 2, 137, 3.
 Homines à primis annis vinculis impediti in specula 2, 93, 4.
 Homines solem diu intueri non possunt, sic nec Deum 1, 72, 21.
 Homines malos esse res verissima est 1, 86, 2.
 Homines pravi unde 1, 86, 8.
 Homo animal quod ridere possit 2, 153, 29.
 Homo animal *βελαντιον* & varium cupiditibus 2, 156, 5.
 Homo servari nequit sine magistratu 1, 156, 27.
 Homo cum homine non debet belligare 196, 6.
 Homo multis artibus indiget ad salutem 2, 56, 8.
 Homo animalium omnium pretiosissimum

quæ moventur 2, 17, 4.
 Homo animalium omnium sapientissimus 2, 15, 18. et deinceps.
 Homo cur factus 2, 17, 20.
 Homo planta non terrestris sed cœlestis 2, 30, 1, et 36, 17.
 Homo constat ex animo et corpore 2, 34, 30.
 Homo nihil est 2, 52, 12.
 Homo etsi brevis ævi, mente tamen penè Deus est 2, 53, v. penult.
 Honestas puro honesto servatu facilis 1, 59, 10.
 Honestas domina luminis veritatis & mentis 2, 98, 13.
 Honesti forma vix videtur 2, 98, 6.
 Honesti forma visa causa omnium bonorum 2, 98, 8.
 Honestum & utile simul considerandum 176, 17, et 20.
 Honorandus habitus et tribunal, habitus et tribunalus 2, 159, 5.
 Honores et gloriæ inenarrabilis sunt absurditatis 2, 12, 23.
 H ulcerationibus Pythagorei medicamenta adhibebant 1, 148, 14.
 Humana omnia et fortunæ bona ne flocci quidem facienda 1, 185, 22.
 Humanitati non obicit immorandum 2, 153, v. ult.

I

Iberia Respublica 1, 139, 16.
 Ignavo forma & robur nihil profunt 2, 210, 24.
 Ignem gladio non esse fodiendum 191, 31. et lib. 2, 140, symb. 9.
 Ille vir, *ὁ ἀνὴρ ὁ δὴ*, Pythagoras dictus 1, 91, 9.
 Illusiones & imaginationes in somnis fugientes & cibi cōprioritantes 1, 105, v. ult.
 Immortalitate absente senium grave malum 2, 127, 6.
 Imperans meliorem, cui imperatur 2, 44, v. ult.
 Imperitia vel *ἀμαθία* ab animo resecanda 1, 47, 11.
 Imperitiores mortui habebantur Pythagoreis 1, 78, 29.
 Impii penas dant in subterranis locis 2, 82, 29.
 Impletio & saturitas noxia corporibus 1, 180, 31.
 Importunitas juniori cum seniore cavenda 2, 160, 5.

Impuri in ceno jacent post mortem 2.77.24.
 Inæqualitatis audientium Pythagoram causæ
 1.90.10.
 Inceptio debet esse à diis 1.126.24.
 Incessus & corporis motus observabatur a Py-
 thagora 1.77.15.
 Incontinentia & lascivia Crotoniatarum ab y-
 thagora sublata 1.125.23.
 Incorporalia animo cernuntur 1.146.3.
 Indignis sermones eliminantes pellebantur ex
 ædibus ut mortui 206.3.
 Indoctus debet ea discere, quæ nescit 173.9.
 Inepti disciplinæ ut externi arcebantur à Py-
 thagora 1.97.35.
 Infamia vita nostra depurganda 1.154.1.
 Infelicitas veram amicitiam non tollit 1.102.1.
 Ingenio et arte fiunt, aut à natura oī 2.54.19.
 Ingressus in hanc vitam, qualis natis nostris es-
 se debeat, diligenter videndum 1.181.8.
 Inimicitia in consummatæ malis 195.31.
 Injuria affici præstat, quàm hominem interfice-
 re 1.159.4. et 1.1.21.
 Injustitia morbus animi 2.104.18.
 Injustitiæ damnum minimè ignorare oportet
 2.91.12.
 Inscientia res mala 2.122.8.
 Inscitiæ somnus et tenebræ 2.155.20.
 Inscitia nefandissima et morosissima res 1.76.7.
 Inscitiæ gravissimæ in Pythagoreos, quibus
 multi exusti 208.30.
 In somnis cum patre loqui, quid notet 1.
 130.22. & 137.8.
 Insonniis Pythagoræ discipuli non inquieta-
 bantur 2.111.3.
 Inferiorum imagines falsæ 2.44.v.ult.
 Institvens alios retinet dum dat, 1.53.17.
 Institutio amicis confertur, qui adsunt usque ad
 mortem 1.52.27.
 Institutio discriminat homines à bestiis, Græ-
 cos à Barbaris 1.53.27.
 Institutio puerorum studiosè excolenda 1.59.8.
 Institutionis cura optima, quæ homines emen-
 dat, 1.65.24.
 Instrumentalia subsidium auditis 1.111.v.ult.
 Integerrimus mos viri, qui pulchri præcepta of-
 tendit 1.65.2.
 Intemperantia unius potuit duces exercitus
 perdere 1.22.6.
 Intemperantia et avaritia matres malarum fi-
 liarum 1.82.9.
 Intemperantiæ omnibus innatæ et avaritici

varii indices 190.12.
 Intemperantia omni suos abstinere docuit Py-
 thagoras 205.v.ult.
 In tenebris absque lumine non esse dicendum
 1.87.9.
 Intra privatos parietes docebantur Pythagori-
 ci 191.23.
 In via nescindito 2.148.20.
 Invidus animus 192.30.
 Invidia à primis annis Pythagoreos secuta
 212.5.
 Invocatio dei et preces parant divinam felici-
 tatem 2.102.7.
 Ionica philosophia spectat corpora primo loco
 2.159.15.
 Ionica lingua ab Iove Xuthi filio nomen habet
 203.v.ult.
 Ionica lingua colores prosodiæ habet 203.1.
 Iovis sceptrum cypressinum 1.141.25.
 Irabullit instar cacabi calefacti 2.141.15.
 Ira ratione et prudentia privata 2.141.13.
 Ira et omnes perturbationes ab amicitia abesse
 debent 1.101.9. et 194.31.
 Ira, dolor, reliquæque summovebantur è medio
 190.2.
 Ira coercenda 195.4.
 Iræ repugnare difficile 2.140.26.
 Iræ oblivione conspeliendam esse 1.121.28.
 Iræ & reliqua vitia concoquebant & medici-
 na pellebant Pythagorei 170.25.
 Iræ & exandescantiam carminibus tollebant
 Pythagorei 189.23.
 Irati neminem exdebant Pythagorei 170.28.
 Isthmica certamina ab pueris celebrari solita
 1.60.1.
 Italia magna Græcia à Pythagora & ante e-
 um ignota clara evasit 1.150.5.
 Italia auctore Pythagora omni sapientia ple-
 na 150.5.
 Italix urbes spatim à Pythagoreis habitatz, &
 bonis præceptis fundatz 2.123.7.
 Italiam liberat Pythagoras ab omni factione
 1.46.30.
 Italica philosophia spectat incorporea 2.159.13.
 Italiotæ impudici Pythagoreos exusserunt, la-
 pidibus obruerunt, insepultos abiecerunt
 219.22.
 Lucundum non est idem quod bonum 2.107.5.
 Lucundum quid 2.107.7.
 Iudicium animorum utile esse ad terrorem in-
 justitiæ incutendum 2.159.2.
 Iudicium

Indicium esse apud Platonem 1,55,26.
 Iugerum decem millia possidens Philosopho di-
 ves non est 2,87,5.
 Iunonis templum apud Croroniatas 1,58,27.
 Iurare per tetractyn 1,14,20.
 Iunioribus non esse injuriā inferendam 1,60,19.
 Iuniores moriendos esse 1,101,17. & 195,5.
 Iurisjurandum Pythagoricum 1,138,19.
 Iurejurando adacti filii & filiarum uxores, ne arca-
 na eliminarentur 211,25.
 Iurisjurandi religiosi observatores Pythagorei
 1,133,14. & 138,7. & 16.
 Ius & iustitia per se expetendæ 2,124,6.
 Iusjurandum pium esse debere 1,55,31. &
 141,17.
 Iusta & pia faciens iustus & pius est 2,
 108,10.
 Iustissimum esse sacrificare 1,84,27.
 Iusti simus deo simili sumus 2,90,31.
 Iustitia ubique necessaria 1,55,22.
 Iustitia in animalia servanda 1,106,13.
 Iustitia in iustitiæ participes 1,124,1.
 Iustitia remunerans 2,148,16.
 Iustitia homines inter se confociat 2,120,10.
 Iustitia erga beneficos & bene de nobis meri-
 tos 1,160,35.
 Iustitia & prudentia rerum verum usum præ-
 stant 2,35,25.
 Iustitia efficit ut pecuniis rectè utamur 2,27,2.
 Iustitia & temperantia 2,105,13.
 Iustitia & temperantia beato adesse debent
 2,109,12.
 Iustitiæ principium 2,151,12.
 Iustitiæ præmia apud inferos, prudentiæ, in in-
 sulis fortunatis 2,59,30.
 Iustitiam exercendam esse 1,159,13.
 Iustitia remota omnia corporalia bona noxia
 & mala 2,113,20.
 Iustus quis 2,108,8.
 Iustus adest stare in acie, iniustus minimè 2,
 112,29,30,31.
 Iustus iuste vivere expetit 2,41, vult.
 Iuvenem amorem infanctem Pythagoras Mu-
 sica restituit, 1,169,30.
 Iuvenes servani volentes seniorum & rectè vi-
 ventium sententiis adherescant 173,15.

K

Kardery quid Pythagoreis 1,96,22.
 Katarla cadaveris apud Pythagoreos 1,
 248,10. & 204,18.

Labore paratur res utilis 2,142,4.
 Labores multos Pythagoras exantlavit 182,29.
 Labores necessarii in disciplinis discendis 1,74,3.
 Lacedæmon pestilentia à Pythagora liberata
 1,93,22.
 Lacedæmon frequenter peste laborabat 1,
 93,26.
 Lacinus latro Herculem injuria affecit 1,58,11.
 Lamineque plumbæque naturæ recidendæ 2,100,12.
 Largitas æterna & semper vivens 2,122,14.
 Latini, id est, Italia legit sacra Pythagoræ 1,
 139,17.
 Latronum ritu vitam transigere 2,109,17.
 Laus res sacra 1,58,22.
 Lectiones à cœna Pythagoreorum 1,99,25.
 Lectum petentes cantilenis ab mentis turba-
 tionibus Pythagorei liberabantur 1,110,30.
 Legatis Sybaritarum quid responderit Pytha-
 goras 1,157,et 158.
 Leges Græciæ antiquæ erant, rem habendam
 non esse cum matre, filia et sorore 1,180,7.
 Leges esse debere in vera amicitia, et quas
 196,12.
 Leges Ephesios præfocasse dixit Heraclitus 1,
 154,26.
 Leges intelligentes & civiles ferre 1,154,38.
 Leges similes medicinæ et potiores judiciali
 causâ 1,154,8.
 Leges Pythagorice in Græciam translatæ 1,
 150,15.
 Leges anxie servatæ ab Pythagoreis 1,123,1.
 Legibus obedientiam reddendam post supre-
 mum munus dixit Pythagoras 1,156,21.
 Legibus parere non est timiditatis argumen-
 tum 2,122,26.
 Legibus succurrendum et cum contemptule-
 gum pugnandum 1,100,7. et 153,24. et
 189,12.
 Legislator bonus 2,62,25.
 Legislatores naturæ periti esse debent 2,67,7.
 Legislatores philosophia indigent 2,62,15.
 Legislatores similes diis honores consequun-
 tur 1,154,23.
 Legum iustitia quæ jubet faciendâ & vetat fu-
 giendâ 1,154,5.
 Leucippus discipulus Pythagoræ 1,103,16.
 Leges magistratus & dominus 2,41,22.
 Lex regula 2,41,25.
 Lex optima quæ 2,62,25.
 Lex quid & quod ejus officium 2,120,15.

- Lex & iustitia instar regis inter homines 2,
123. 8.
- Libamen non esse bibendum 1. 87. 12.
- Libamenta infundebantur ab pincerna abun-
tibus 1. 99. 30.
- Libandum ad aurem capidis 1. 87. 10.
- Libare ante mensam Iovis Servatoris pocu-
lum &c. 1. 141. 28.
- Libello titulus, *Sacer sermo* 216. 2.
- Liberi relinquendi qui post nos Deum colant
1. 86. 28. & 88. 16.
- Liberos homines non admonebant, nec servos
verberabant Pythagorici 1. 170. 30.
- Libertas Pythagoræ in dicendo faciendoque
incredibilis 183. 18. & 185. 20.
- Libidines reprimendis cibis utebantur Py-
thagorici 1. 105. 18.
- Lignum commodum quæri ad fingendum
Mercurium 205. 16.
- Lingua à femina præmorsa dentibus expulsa
in ostranni, 1. 169. 7.
- Lingua omnium difficillimè domatur 1. 169. 23.
- Lingua patria utebantur Pythagorici 202. 18.
- Lingua continenda Deum sequenti 2. 134. 30.
- Linguarum continentia difficile opus 1. 77. 31.
- Linguam continendam esse docuit Pythago-
ras 1. 74. 20. & 190. 22.
- Lini versum initium 1. 130. v. ult.
- Litagus dux seditionum periit 218. 20.
- Loca honorabilia & sacra eligeant Pytha-
gorici 1. 97. 28.
- Locrenses virgines in templo Minervæ cæ-
duntur 1. 52. 15.
- Loculamento & caula pastores, mœnibus re-
ges cinguntur 2. 87. 3.
- Locus purus malos non excipit 2. 92. 1.
- Loidagius* non debent vigere nec graviter puni-
ri 1. 59. 4.
- Loyia* cum morali & *φυσική* omnesque opti-
mæ disciplinae traduntur ab Pythagora 1,
143. 20.
- Λογος ἀποφασίζεις καὶ ἀπαθίζεις* 186. 14.
- Loti cibum capiebant Pythagorici 1. 99. 3.
- Lotionibus utebantur Pythagorici post ambu-
lationes 1. 99. 2.
- Lucani sectabantur Pythagoram 202. 24.
- Lucri vice malis esset, si mors liberaret ab o-
mnibus malis 2. 82. 9.
- Lustis utebantur juniores Pythagorici 1. 98. 12.
- Lustu & lachrymis prohibentur & arcantur
Pythagorici 1. 191. 1. & 197. 3.
- Ludus vel auditorium Pythagoræ 1. 110. 12.
- Lumen addit de Pythagorici loquentibus 2.
142. 26.
- Luminaria parva & faces veritatis habet natu-
ra 2. 146. 27.
- Lumine remoto de rebus Pythagorici non lo-
quendum 1. 104. 30.
- Luna putatur inhabitari ab genii 1. 43. v. ult.
- Lustrationes & sacrificia deorum Pythagoras
nuntiabat 1. 139. 4.
- Lux studii sapientiarum diei similis 2. 155. 25.
- Luxuries vitiosa 2. 32. 24.
- Lyncæ visus peracutus 2. 52. 19.
- Lyra utebatur Pythagoras in discipulis emen-
dandis 171. 2.
- Lyra usus apud Pythagoreos cum cantu 1. 108.
18. & 109. 3.
- Lyfis Thebas migrat & diem suum claudit
209. 22.
- Lyfis cum Archippo incendio elabuntur
208. v. ult.
- Lyfis proficiscitur in Græciam 209. 16.
- Lyfis ad Hipparchum scribit 1. 80. 1. obma-
gat Hipparchum v. 2.
- Lyfis discipulus Pythagoræ 1. 103. 16.
- Lyfidis & Euryphani historia 1. 163. 32.
- M
- Magi docuerunt Pythagoram religionem 1.
139. 12.
- Magi exurebant mortuorum cadavera 1.
141. 11.
- Magistratus idem esse debet omnibus 1. 55. 18.
- Magistratui absque iurejurando quomodo cre-
dendum 1. 56. 2.
- Magistratus suis subditis prodesse debet 1.
57. 30.
- Magistratus talis sit, qualis cupit videri 1.
58. 1.
- Magistratus est iusta domus & Reipubl. con-
stitutio 1. 152. 30.
- Magistratus talis esse debet, cui nec reluctari,
nec contradicere potest 1. 155. v. penult.
- Magistratum ut Deum semper intueri & ob-
servare homines 1. 156. 17.
- Magistratus rerum pretiosissima 1. 161. 6.
- Magistratus iuxta debet esse ac subditi 1.
162. 1.
- Magistratus est præscribere ut omnes sine
dicto audientes 1. 175. 6.
- Magistratu ignorato nihil sanum esse 1. 161. 25.
- Magna non sunt minimi, & minimi non ma-
gni

gnificiendi 2, 83, 21.
 Maja Doricē avia dicitur 1, 63, 4.
 Majorum gloria non abutendum 12, 111, 8.
 Mala animam corpori affigunt & insolant 192, 18.
 Mala bona sunt injustis: at justis mala: & bona justis bona, injustis mala 2, 113, 26.
 Maledicta fugienda 1, 154, 1.
 Maleficium tetrum & magnum inter parentes & liberos discordiam ferit 1, 57, 12.
 Malitia & noxa unde veniant 2, 122, 39.
 Malefactorum differentia aliquid dedit Pythagoras 1, 112, 28.
 Malva transplantanda, sed non edenda 149, 14.
 Malva convertitur cum sole 2, 159, 26.
 Malus igni ferroque non sustinet vitiorum sectiones 1, 74, 11.
 Malus ac pravē agens miser 2, 108, 25.
 Manē cubitu surgentes ab gravedine ignaviaeque carminibus Pythagoras liberabat 1, 79, 3 a. &c.
 Mane proponendum quid interdiu faciendum, & vespere quid actum, recolendum 2, 2, 8.
 Manus datæ ad accipiendum & dandum 2, 147, 30.
 Manufacto ira non indiget 1, 141, 8.
 Manufactus & tranquillus fuit bonis Pythagoras 183, 7.
 Mantice præpeditia vetita Pythagorici 1, 105, 18.
 Mathematica quibus adhiberi solita à Pythagora 1, 90, 32.
 Mathematicæ ceremoniæ divinx & utiles 192, 20.
 Mathematici quæ apud Pythagoram 1, 84, 32.
 Matheseos peritus Pythagoras 1, 144, 15.
 Matres & filias attingere valde nefarium 1, 82, 19.
 Matrimonia illegitima Pythagoras apud Crotoniatas abrogavit 1, 169, 25.
 Matutinae ambulationes Pythagorcorum ubi & quales 197, 13. sic et vespertinae eodem lib. 93, 27.
 Mazæ usus apud Pythagoricos 2, 99, 12.
 Medendi ars seu medicina maximè exulta à Pythagoreis 1, 147, 27.
 Medicina sanitatis non morborum causa 2, 55, 10.
 Medici sua ignorant 2, 27, 28.
 Medici naturæ peius esse debent 2, 61, 5.

Medicina res sapientissima mortalium 1, 85, 32.
 Meditatio mortis philosophorum 2, 75, 14.
 Mejiere contra solem 2, 144, 25.
 Melanuro abstinendum 1, 107, 25.
 Melicertus certator 1, 60, 3.
 Meliora in nobis dominantur deteriora lectiunt 2, 28, 20.
 Meliora non minimi nec vitiosa maximi facienda 2, 87, 21.
 Meliores & magis concordēs Sículos Apollo dixit liberatum in tyrannide 187, 3 a.
 Mellis usus apud Pythagoricos 1, 98, 18.
 Memoria mater omnis sapientiæ 1, 150, 1.
 Memoriam valde exercebant Pythagorei 1, 149, 1.
 Mendacia à sponsonibus abesse debere 1, 162, 19.
 Mendacium ab eo, qui Deo similis esse vult, alienum erit 2, 114, 26.
 Mendacium non debet esse in amicitia, ut salva sit 1, 101, v. penult. & 195, 21.
 Mens superat animam 2, 12, 26.
 Mens supremæ dignitatis est, & oculus ac vis optimarum rerum 2, 12, 30.
 Mens omnia videt et audit 192, 14. et lib. 2, 8, v. penult.
 Mens nostra Deus est 2, 53, 32.
 Mensurarum excogitatio Pythagoræ tonos in Musica repperit 1, 112, 6.
 Mente præditus Deo assimilatur 2, 36, 21.
 Mente spoliatus homo obbrutescit 2, 36, 19.
 Mentis animique divini conjunctio 202, 25.
 Merces scientiæ non reprehendenda 2, 59, 25.
 Mercurium non exsculpi ex quovis ligno 105, 16.
 Meretrices aurum gestant, non liberæ forminæ 1, 165, 5.
 Messenii adjugebantur Pythagoræ 102, 24.
 Metapontini domum Pythagoræ sacrarium Cereris fecerunt 1, 153, 15.
 Metapontini vicum Pythagoræ Musarum domicilium fecerunt 1, 153, 16.
 Metapontinorum votum 1, 131, 38.
 Methodo utitur lamblichus non vulgari nec Pythagorica, sed media 2, 2, 26.
 Metrodorus Thyrasilius 202, 25.
 Mida dicitur improbus pauper & miser est 2, 112, 22.
 Milio utebantur Pythagorei 1, 105, 19.
 Milium diis offerebat Pythagoras 1, 137, 19.
 Mille

Mille vitis apud Crotoniatas quæ differuerit
Pythagoras 1. 4. 19.
Milo Crotoniatus Pythagoricus 2. 21. 20.
Miltiades Carthaginienſis Poſidem Ægæum
periclitantem ſervavit 1. 12. 16.
Minervæ natiuitas & ortus 1. 20. 25.
Minus agens, minus peccat, & minus peccans
beator 2. 24. 10.
Minoæ Iovis filii Pythagoras imitatur 1. 41. 17.
Miraculum Pythagoræ de piſcibus extractis &
non mortuis 1. 48. 10.
Minemarchus Pythagoreus Aſiæ ſucceſſit
220. 10.
Mneſarchus & Pythais Pythagoræ parentes
1. 27. 30.
Mneſarchus Apollini templum dicat Samum
reverſus 1. 29. 20.
Molon diſcipulus Pythagoræ 1. 10. 15.
Monarchia quomodo ciſgatur 2. 128. 12.
Monochorda instrumenta 1. 116. 1.
Monumentum repulſis excitabatur, ut mortuis
1. 78. 23. & 79. 18.
Moralia docuit Pythagoras 186. 18.
Morbi & corporis mala ſemina eſſe inten-
perantiz 186. 1.
Morbi fugiendi 2. 49. V. ult.
Morbi corporis fugiendi multò magis animi
2. 104. 15.
Morbus à corpore reſecandus, 1. 47. 10. &
ſp. 20.
Mori honeſtè præſtat, quàm turpiter vivere
2. 110. 5.
Moribus confuſis & turbidis Pythagoras in-
fundebat ſemina 1. 81. 25.
Mori meditantur viri philoſophi 2. 65. 25.
Moriendo ſanctè & juſtè vivendum, ut beati-
ſimus 2. 100. 35.
Morofitas vitioſa 1. 32. 21.
Mors quid 2. 69. 30. & 75. 8. & 144. 6.
Mortalis vitæ loco immortalis eligenda 2. 12. 3.
Mortem non eſſe formidandam Zamolxis do-
cuit 1. 155. 13.
Mortem omnino non exiimeſcebat Pythago-
ras 1. 87. 17.
Mortis meditatio vitæ animæ 2. 9. 5.
Mortis meditatio philoſophia 2. 144. 25.
Mortuos veſtibus albis funerari religioſum fuit
Pythagoræ 1. 141. 14.
Motus dulciſſimus ex diſſimilibus & differen-
tibus ſonis 1. 71. 20.
Motus corporis & animi duo 1. 124. 5.

Multiceps pecus 2. 31. 27.
Multitudine civium bonorum deum gaudere
1. 55. 10.
Mandas unde ſic dictus ſapientum iudicio 2.
109. 28.
Maſarum domicilium angiportus Pythagoræ
1. 153. 19.
Muſica decente utebantur Pythagorici ad mor-
bos pellendos, 1. 148. 20. & 169. 28.
Muſica Dorica optima 202. V. penult.
Muſica & cantus contra cupiditates animi ma-
las 1. 108. V. ult. & 170. 12.
Muſica utiliſſimam vitæ correptionem effecit
Pythagoræ 1. 111. 16. & 112. 113. 114. 115. 116.
Muſice prima inſtitutio per ſenſus 1. 69. 20.
Muſice conſert ſanitati 1. 108. 19.
Muſices medicina 1. 108. 15.
Muſice verno tempore utebantur Pythagorici
1. 108. 16.
Muſice non minima ſcientiarum Pythagoræ
1. 147. 25.
Muſis ſacrum feſtum fore, ſi in Maſarum loco
Pythagorici interficerentur 219. 16.
Muta omnia & cæca præter mentem, quæ omnia
videt 191. 20.
Mya uxor Milonis Crotoniatæ 224. 6.
Myſſi & Timychæ exemplum de virtutibus
Pythagoricis 1. 165. 28. & 168. 3.
Myſæ Crotoniatæ in men. oriam reductum
Midam Gordii fuiſſe 1. 132. 18.
Myſteria deorum Pythagorica arcana ſine ſcri-
pto poſteris tradebantur. 191. 18.

N

Natura quævis non eſt apta philoſophiæ
205. 20.
Naturæ ſunt plantæ & animalia 2. 54. 24.
Naturæ contemplator Pythagoras 2. 57. 11.
Navem vento ſecundo navigantem ſubmer-
ſum iri prædixit Pythagoras 1. 128. 21.
Navem adnavigantem optantibus, mortuum
vehere prædixit Pythagoras 1. 132. 2.
Ne quid nimis proverbium 2. 111. 25.
Nemea certamina à pueris fiebant 1. 60. 1.
Nemo diſſimilis delirans & furcens cupit eſſe
2. 49. 19.
Nepenthes ſolvit iram & dolorem 1. 110. 13.
Nereus Doridem Oceani filiam in uxorem
duxit 203. 10.
Nectus fluvius ſalutat Pythagoram dicēs, Sal-
ve Pythagora, 1. 127. 5.
Nicomachus ſcriptor 210. 6.

Nihil

Nihil esse purum atque integrum in rebus 1.
123, 30.
Nihil temerè neque inconsideratè faciendum
214, 6. & 19.
Nino Orator 215, 23.
Ninone hæc non sunt acta proverbium
219, 8.
Ninus author dimetiendi accrementa ac decre-
menta Nili, 1, 144, 10.
Ninus urbs quando condita 219, 10.
Nobiles philosopho non sunt, qui septem avos
computant 2, 87, 12.
Nepotismæ non esse salutare 1, 116, v. ult.
Numen divinum irascitur, Pythagoræ arcano-
rum enunciatoribus 206, 15.
Numerum cuncta decet 1, 147, 2.
Numerorum natura incredibilis 1, 65, 18.
Numerus Pythagoricæ theologiz 1, 134, 23, &
135, 30.
Numerus impar divinus dextram, par & qui
dissolvi potest, sinistram notat 1, 142, 17.

O
Obsessionibus abstinebant Pythagorei &
quare 194, 4.
Oculus quasi sol animæ 2, 13, 1.
Oculus divinus & oculi carnei 1, 76, 15.
Oculos reddunt & lucem faciunt divina ora-
cula 2, 138, 5.
OEconomici Pythagoreorum 1, 78, 6.
Officina fabri quid dederit Pythagoræ 1,
112, 7.
Officium rectum paratur actionibus non defi-
dia, 2, 142, 13.
Oleo sella non sunt abstergendæ 2, 145, 14.
Oleribus crudis & coctis utebantur Pythago-
rei 1, 92, 14.
Oleum sapientiæ confertur 2, 145, 28.
Olysiensis cum sanitate potior melancholiz cū
morbo 2, 4, 14.
Olla vestigium in cinere non esse relinquen-
dum 2, 158, 10.
Olympicum certamen variis de causis aditur 2,
60, 4.
Olympicum certamen 1, 54, 2.
Omnibuscum quid & quale 1, 43, 14.
Omnia facienda ut virtutis & prudentiz in
hac vita participes simus 2, 82, v. penult.
Omnia reducenda ad unum, & unum ad mul-
ta 2, 21, 2.

Omnia numerosè sitæque constituta & orna-
ta 1, 65, 17.
Orta quæ propriè Pythagoræ 1, 144, 32, etc.
Onus non esse simul tollendum 1, 87, 4.
Onus simul imponendum non auferendum 2,
141, 26.
Opiparus apparatus ciborum refecandus 1,
47, 13.
Opportunitas colloquendi, adeundi &c. diversa,
1, 160, 17.
Opportunitas temporis 1, 161, 3.
Opportunitas in nonnullis laudabilis 179, 27.
Opsonium condire non novit philosophus 2,
89, 15.
Optimus qui per se, deinde qui alios audit 1,
57, 15.
Optimum vitæ genus cum pessimo collatum
185, 25.
Optimus & potentissimus debet regnare 2,
41, 20.
Optimus qui pluribus utilis 2, 119, 25.
Oracula Delphica & Dodonæa per sceminum
significati 1, 63, 6.
Oraculis divinis fides non est deroganda 2,
136, symb. 4. & 153, 5.
Oraculum Amæo de Colonia 1, 27, 15.
Oratio scilicet Pythagoræ de diis 1, 135, 15.
Oratio Pythagoræ gravis ad Phalaridem
185, tota.
Ordo disciplinæ Pythagoricæ 1, 84, tota &
deinceps.
Ordo corporis, & ornatus sanitas & robor 2,
105, 2.
Ordo est virtus rerum omnium 2, 107, 15.
Orientem solem adorandum esse 214, 1.
Ornatus animus præstantior eo, qui ornatu ca-
ret 2, 107, 26.
Orpheus imitator Pythagoræ 1, 138, 24. Consi-
miller Orpheus colit deos Pythagoræ, ibi-
dem.
Orpheus in feras imperium Pythagoræ quoque
fuisse 1, 67, 25.
Orpheus usus lingua Dorica 204, 6. Antiquis-
simus poetarum ibidem.
Orpheus perspicuum exemplum theologiz tra-
didit 1, 134, 24.
Orphica sacra 1, 139, 10.
Orphici numeri de Deo 1, 135, tota.
Otium & ignavia à vita exterminanda 1,
57, 7.

Παιδαγωγός correptiones & admonitiones Pythagoreis erant 1, 101, 21.
Παιδαγῶγ 1, 171, 1. & 195, 8.
Παιδία 191, 1. & 195, 8.
Παιδοτρίβη ignorant sua 2, 27, 30.
Palpebræ utus in homine 2, 56, 25.
Panc optimo Pythagorei utebantur 1, 98, 17.
Pancem Pythagorei non esse frangendum statuebant 1, 88, 22, & 31.
Pancem simul frangere uno præfide Barbaricū Pythagoræ, rursus fidelium fortè taxatur 1, 89, 2.
Parentes honorandi ut maximorum bonorū authores 2, 51, 5.
Parentes quàm plurimi faciendos liberis 1, 49, tota.
Parentibus debent honorem post summum numen 1, 156, 20.
Paricendum non esse in templo, & causā 1, 140, 20.
Parmenides Eleates 1, 150, 18.
Parthenis mater Pythagoræ, postea Pythais quare 1, 125, 27.
Pastor pascens super Philolai monumento è sepulchro canentem audivit 1, 130, 16. & 136, 32.
Patres concesserunt, ut liberi conjugatos potius, quàm parentes ament, 1, 61, 21.
Patria Pythagoræ vīsa, quæ docibilia habet ingenia 1, 42, 26.
Patriam reliquit ob tyrannidem Pythagoræ 182, 31.
Peccata indivisum trahentia destruenda 2, 151, 11.
Pecuniarum cura & gloriæ & honoris non habenda 2, 83, 18.
Pecuniarum amantes quare 2, 122, 2, & tota p.
Pecunæ imperans sapientiæ studiosus 2, 120, 23.
Pecunite & gloria majorum uti, & non tradere nepotibus, turpe, 2, 111, 18.
Pecuniarum corporis causa comparantur 2, 16, 27.
Pecuniarum penuria cogit præter justitiam facere 1, 152, 25.
Pediculus in templo non occidendus 2, 140, 28.
Pejorandum non esse nec dei nomine abutendum. 1, 113, 8, 7.
Pellices pelluntur 169, 36.
Penclopestelam retexere 2, 81, 12.

Periculum gravissimum, qui animæ curant negligit 2, 82, 6.
Perisalo Thurio columna erecta in auditorio Pythagoricorum 1, 79, 20.
Percussiones sunt in loco impiorum ubi puniuntur 1, 158, 14.
Peregrinatio loci mutatio est 2, 144, 6.
Perfunctorie templum nec ingrediendum nec deus adorandus 1, 104, 23.
Perturbationes, vitæ animi, amores monitrosos &c. Pythagoras Musica tollebat 1, 70, tota.
Pessimus qui ipse nec videt nec audit alios 1, 57, 18.
Pestilentias depulsi Pythagoras 1, 127, 25.
Pestis non salus amicitia, contentio 194, vult.
Phalaris blasphemus in deos 184, 9.
Phalaris extinctus quo die Pythagoræ & Abaridi periculum induxit 188, 5.
Phalaridis tyrannis crudelissima exarsit in Pythagoræ & Abaridem 183, 20, & 184, 5.
Phantoms 109, 30.
Pharmaceutice minus probabatur Pythagoreis 1, 148, 12.
Pherecydes Syrius *Φηρεκύδης* perit 1, 162, 2, & 210, 10.
Pherecydes Syrius præceptor Pythagoræ 1, 19, 18, & 162, 1, historia.
Philolaus tres libros Pythagoræ primus edit 172, 14.
Philolaus discipulus senis Pythagoræ 1, 103, 10, & 130, 17.
Philolaus veritatem 2, 81, 35.
Philosophia contemplationis imitatio est 1, 65, 22.
Philosophia & cultus conjuncta à Pythagore 1, 139, 8.
Philosophia primum à Pythagore veritate amor sapientiæ 1, 144, 26.
Philosophia plus præstat, quàm agricultura & parentes. hos facere quod vivamus, Philosophiam ut bene vivamus 2, 52, 39.
Philosophia cupiditas & comparatio scientiæ 2, 25, 12.
Philosophia concordiam præstat 2, 17, 10.
Philosophia sola rectum judicium habet 2, 39, 23.
Philosophia perceptu facilis 2, 43, 22.
Philosophia suppetit perfectam virtutem & purgationem animi 2, 78, 14.
Philosophia libet à vinculis humanis 2, 81, 25.
Philosophia ducit ad ipsam veritatem 2, 81, 18.
Philosophia dux ad virtutem 2, 115, 23.
Philosophia

Philosophia tolerantiam meditatur, mortis contemptum, temperantiam docet, voluptates contemnit 2, 16, 5, 6, 7, 8, 9.
 Philosophia mortis meditationem, contemptum, vitam æternam affert 1, 122, 15, &c.
 Philosophia non spectat corporalia, sed corporum expertia 2, 149, tota.
 Philosophia mortis meditatio & separatio animi à corpore, 2, 151, 1.
 Philosophia sola non invidet bonis, nec malis aliorum gaudet 2, 156, 4.
 Philosophiæ laus 2, 115, tota.
 Philosophiæ majorem curam adhibendam, quam parentum & agriculturæ 205, 22.
 Philosophiæ donum non debet perdi propter offensam numinis 211, 13.
 Philosophi leges firmæ, actiones rectæ et bonæ 2, 62, 30.
 Philosophi *Philosophum* soli veritatis 2, 115, 3.
 Philosophus corporalium oblivisci debet 2, 158, 13.
 Philosophus solus exactissimas imitationes sequitur 2, 62, 10.
 Philosophus non est circa voluptates occupatus 2, 70, 8.
 Philosophus ignorat an homo an pecus sit 2, 85, 30.
 Philosophus ridiculus differens de hisce rebus, et nugator, ex Platone 2, 86, 7, et 21.
 Phyllas insula 2, 17, 18.
 Phintias et Damon 1, 122, 1, et 197, 11.
 Phrygium melos 1, 109, 19, et 23.
 Physiognomoniæ Pythagoras 1, 77, 17.
 Phytius et Theocles Pythagorei 1, 123, 24, et 154, 20.
 Picentini accedebant sectæ Pythagoricæ 201, 24.
 Pietatem hauserunt ab Orpheo Pythagorei 1, 134, 20.
 Piscibus non utebantur aut raro Pythagorei 1, 99, 10.
 Pius erga deos quis 2, 108, 8.
 Placentæ mellis sacrificabantur diis 1, 137, 29.
 Placentæ, liba, coctilia, immo olivæ feruntur, quæ propriis manibus fecerint 1, 61, 11.
 Plantam domesticam ac fructuosam non esse laudandam 1, 100, 1.
 Platonis & Archytæ amicitia 1, 122, 1.
 Plurimum inferi qui 1, 118, 32.
 Pœnitentia Erinnides sunt Pythagoræ 2, 144, 28.

Pœones canebantur à Pythagoreis 1, 108, 21.
 Poetæ sensus obusos esse ajunt 2, 71, 6.
 Politica fugiebat Pythagoras 1, 42, 20.
 Politici & Oeconomici Pythagorcorum 1, 78, 6.
 Politici Pythagoras præcepit abstinere *in* 1, 106, 25, & 138, 1.
 Polition lineæ tres 1, 124, 10.
 Polycrate tyrannidem exercente Pythagoræ Athenis in Italiam venit 1, 90, 19.
 Polycratis tyrannis pepulit Pythagoram 18 annos natum 1, 31, 5.
 Polymnastus qualis 203, 0.
 Pons & gradus expositiones symbolorum 2, 136, 19.
 Pons seu gradus docendi & demonstrandi 2, 3, 14.
 Postmeridiano tempore quid facerent Pythagorei 1, 98, 20.
 Potentiores laudabat, & iis bene precabatur Pythagoras 137, 19.
 Præmium & magna spes virtutis 2, 82, v ult.
 Prænotio per numeros 1, 94, v ult.
 Præfigiatorem & planum Pythagoram non fuisse 184, 16.
 Preces quid faciant 1, 61, 1.
 Primi ubium in Italia Pythagoræ familiares 1, 90, 15.
 Principium quiddam totius 1, 146, 25.
 Problemata *arguerantur* non proponebantur 1, 20, 4.
 Procacitas vitiosa 2, 33, 218.
 Prodigia, omina &c. deo charis hominibus contingere 1, 67, 20.
 Promissa servanda sine mendacio 1, 62, 28.
Psope semen quid 1, 179, 12.
 Proprium aliquid nemo Pythagorcorum possidebat 1, 151, 25.
 Priori & Clinia amicitia exemplum 1, 122, v ult.
 Prorus Cyrenæus depauperatus erigitur à Clinia Tarentino 200, 28.
 Providentia divina omnia contingunt 1, 33, 32.
 Providentiæ divinæ non esse reluctandum 1, 184, 28.
 Providentiæ divinam esse quibus prohibetur 184, v. penult.
 Prudens deo & hominibus facit decencia 2, 108, 5, & 12.
 Prudens felix & beatus 2, 108, 29.
 Prudens expetit inprudens sit 2, 42, 5.

Prudentia & sapientia externa bona utilia reddit 2, 24, 2.
 Prudentia bonorum omnium res optima est 2, 42, 10.
 Prudentia propter pecunias non navigat ad columnas Herculis 2, 42, 16.
 Prudentia maximè expetenda 2, 50, 3. & 12.
 Prudentia & sobrietas necessariae 1, 74, 28.
 Pueri Deo acceptissimi sunt 1, 59, 16.
 Pueri tempore siccitatis à Deo pluviam deprecantur 1, 59, 30.
 Pueri stato tempore & moderatè alendi 1, 75, 13.
 Pueri, virgines in laboribus & exercitationibus alendi 1, 79, 20.
 Pueritia bene instituta ad adolescentiam trāsmittenda 1, 73, 25.
 Punitioes quæ sunt ferro & igni 1, 90, 14.
 Puritas corporis & animi servanda Pythagoricis 1, 105, 29. & c.
 Putco turbido cœno pura aqua infusa petit 4, 81, 26.
 Pyrrha Deucalionis uxor Erimethei filia 103, 16.
 Pythagoras publicè docens gratus: privatim verò, evilit 2, 2, 8.
 Pythagoras vivens *divus*, mortuus *ille vir* nominabatur 2, 13, 10.
 Pythagoram proximè attingentes seditioni 2, 13, 9.
 Pythagoras nec leges hominibus nec oracula reddit 1, 126, 1.
 Pythagoras Apollo habitus 1, 126, 3. & 131, 11.
 Pythagoras novit quis fuerit animus, unde venerit, & quid egerit 1, 126, 31.
 Pythagoras tertius bipes 1, 133, 8.
 Pythagoras omnis sapientiæ peritus 1, 144, 4.
 Pythagoras quondam fuit Euphorbus Panthi filius 1, 68, 19.
 Pythagoras instrumentis Musicis & voce cœli harmoniam imitabatur, 1, 72, 1.
 Pythagoras ex naturali fonte solus orationem mundi intelligebat 1, 72, 5.
 Pythagoras dignus doceri & discere 1, 72, 8.
 Pythagoras divinus vir tinctorum more animos suorum præparabat 4, 81, 6.
 Pythagoras rerum divinarum & humanarum peritissimus erat 1, 74, 17.
 Pythagoras suo nomine non compellabatur 1, 91, 10. & 138, 14.
 Pythagoras omnes docuit prò ratione cuiusq; captus 1, 92, 10.
 Pythagoras venit forma humana propter bo-

num hominum, 1, 94, 15.
 Pythagoras politicæ disciplinæ inventor 1, 123, 30.
 Pythagoras dux & princeps philosophiæ post deos 1, 26, 18.
 Pythagoras quomodo Iovis filius reputatus 1, 28, 8.
 Pythagoras à prædicendo dictus Sidone natus 1, 28, 30.
 Pythagoras variis disciplinis imbutur à variis præceptoribus, 1, 29, 26.
 Pythagoras bene moratus & honoratus etiam adolescens 1, 30, 5.
 Pythagoras Dei filius visus, 1, 30, 12.
 Pythagoras instar genii habitus 1, 30, 26. & 43, 28. & c.
 Pythagoras Samius comatus dictus 1, 31, 1, & 44, 12.
 Pythagoras in divis habitus 1, 31, 4.
 Pythagoras cum Memphisiticis sacerdotibus agit 1, 32, 2.
 Pythagoras Thaletis iudicio angelus cœlestis. 1, 32, 10.
 Pythagoras de statuis, de cultu divino, & providentia respondit 1, 34, 1.
 Pythagoras sobrius, singulis, pauci somnifici & c. 1, 32, 21. & c.
 Pythagoras venit in Italiam Olymp. 62, 147, 23.
 Pythagoras venit ex Ionia & Samo 1, 90, 12.
 Pythagoras non suo nomine sed Σαμω- vocabatur apud Crotoniatis 1, 60, 29.
 Pythagoras colitur ut Deus 1, 35, & 43, 27. & c.
 Pythagoras cum Mocho ejusq; posteris in Ægypto agit 1, 33, 5. & c.
 Pythagoras torum triduum & tres noctes sine somno, cibo & potu transigit 1, 34, 26.
 Pythagoras in Babylonism ad magos profectus 1, 36, 23.
 Pythagoras 22. annos in Ægypto astronomiæ & Geometriæ studuit, 1, 36, 26.
 Pythagoras natus 56. annos rediit Samum 1, 37, 17. & c.
 Pythagoras Eratocles filius qualis, & ejus æ- λωσιγελιβι 1, 40, 15.
 Pythagoras maximum Dei munus 1, 44, 8.
 Pythagoras Astronomus, Arithmeticus, Geometer, usq; artibus admirandus 1, 41, 23.
 Pythagoras philosophans extra urbem in locis remotis vitam finit 1, 42, 11.
 Pythagoras virtutum exemplar animi oculos efficiebat

efficiat inter Græcos 1, 45, 6.
 Pythagoras peregrinans in Italia & Sicilia quid
 fecerit 1, 46, 9.
 Pythagoras rogatus à Sybaritis ut se Apollinē
 diceret 1, 157, v. penult.
 Pythagoras Pherecydem curaturus accedit 1,
 162, 22.
 Pythagoras Pherecydi exequiarum iusta solvit
 ibidem 162, 24. & 20, 15.
 Pythagoras apud feminas Crotoniatas effe-
 cit, ut multas vestes afferrent in templum lu-
 nonis 1, 63, 16.
 Pythagoræ egregium apophthegma in identē
 reditum animarum ab inferis 1, 158, 10.
 Pythagoræ ad Thaletem & Biantem profectio
 1, 30, 30.
 Pythagoræ & Pythagorica philosophia à Deo
 1, 25, 8.
 Pythagorei sacra faciunt, ut Apollo ex tripode
 reddat oracula 1, 139, 35.
 Pythagorei aliquot in Myllonis sedibus exulsi
 208, 27.
 Pythagorei creverunt rursus ad trecentos
 212, 23.
 Pythagorei & Pythagoristæ ut Attici & At-
 ticistæ 1, 34, 10.
 Pythagorei politici & in imperando periti 1,
 122, v. ult.
 Pythagorei abstinerunt à vestigaliis 1,
 123, 5.
 Pythagorei calumnias periti in Republ. admi-
 nistranda 1, 123, 7.
 Pythagorica omnia symbolis erant involuta
 206, 28.
 Pythagorica philosophia ac secta diu neglecta
 1, 26, 5.
 Pythagorici nec tristes nimis nec hilares, sed
 semper medium tenebant 170, 10.
 Pythagorici ira erga se mutuo affecti, ut bonus
 pater erga suos natus 171, 31.
 Pythagorici suas facultates communes habue-
 runt 1, 43, 15.
 Pythagoricorum monumentorum nihil exsta-
 bat ante Philolaum 172, 12.
 Pythi Apollinis templum Crotonē 1, 58, 26.

Q

Quæ faciendæ & non faciendæ sint collineant
 ad cœleste numen 1, 89, 8.
 Quæ Pythagoras cum Abaride Hyperboreo
 egerit dixeritque 1, 94, 25.

Quæ homines vulgò admirantur non faciunt
 ad felicitatem, 2, 98, 20.
 Quæstus ex Geometria quomodo cepit 1,
 91, 15.
 Quantum quis pedibus valeat, proverbiū
 108, v. ult.
 Quercinis Deus honorandus 1, 140, v. ult.
 Qui admittantur ad sacra Pythagoræ honesti
 scilicet 3, 139, 21.
 Quidam etsi iussu juraturus tria talenta potius
 pendere voluit, 1, 133, 25.
 Quidam mento aureo statua furto sublato ob-
 iit 1, 132, 27.
 Quies malorum nobis agnatorum & notitia
 vitæ felicitatis 2, 11, 10.
 Quisquæ Pythagoreus ad se reversus concoque-
 bat & sanabat vitia sua 190, 6.
 Quod præstet in homine collinear ad ea, quæ
 sunt animi 2, 26, 22.
 Quomodo affecti esse debeant, qui dabant ope-
 ram procreationi 180, 25.
 Quomodo Pythagoras Crotoniatas juvenes
 ad senum reverentiam hortatus sit 1, 49, tota.

R

Rarò Venere utendum 179, 31.
 Ratio recta quæ dicitur non quæ voluptas, la-
 bor, peccatum, sequenda 189, 1.
 Ratio animi instrumentum 2, 44, 19.
 Rationi animi repugnare stultitia est 2,
 156, v. ult.
 Rationis iudicium luxantia abijcienda 1, 165, 21.
 Recidenda noxia in amicitia 196, 27.
 Recordatio prioris vitæ hortatio ad disciplinā
 1, 68, 11.
 Recordatio Pythagoreorum quotidiana quæ
 & qualis 1, 149, 7.
 Rectè sentire paucis datum 172, 29.
 Rectum honestum quæ non aliundè, quàm à deo
 querendum 1, 89, 14.
 Rectum iudicium hominibus veram felicitate
 tem confert 2, 37, 15.
 Regias amicitias etiam respuebant Pythagori-
 ci 169, 17.
 Regula non salvi oculis 1, 112, 3.
 Reipublicæ forma optima 1, 124, 20.
 Relinquendi salvi qui ex honesto & casto ma-
 trimonio nati 170, 18.
 Reliquæ scientiæ sunt quasi venationes bono-
 rum 2, 25, 21.
 Repetebant quæ didicerant Pythagorei, rebul-

que honestis vacabant	1,98, v. ult.
Reprobatio amicitia quæ probanda	1,102,5.
& 195, 26.	
Repulsam passus discipulis Pythagoræ quid fieret,	1,78, 20.
Rerum bonarum nihil verecundia dignum est	1,742, 4.
Res communis non debet legibus dissolvi	215, 17.
Responsus decorum deditus Pythagoras	1, 137, 26.
Respublicæ in Italia & Sicilia optimè constituta	1,123, 12.
Respublica vergit in deterius	209, 28.
Reverentiæ & amoris dei in Pythagora argumentum	1,138, 5.
Revolutions circulares cum cæteris hominibus patefactæ,	2,44, 22. &c.
Rex non debet præteriri, ut ejus loco subditus colatur	1,89, 14. & 129, 6.
Rhegi collegium habuerunt Pythagorici	209, 25.
Rheginæ urbes probè à Pythagoreis constituta	1,123, 20.
Rheginorum legistatores qui	1,154, 21.
Rhegium legibus fundatur, & servitus pellitur ab Pythagora	1,46, 17.
Rhetorica exstinguitur	2,92, 25.
Risus incontinens abesse debet	2,43, 13.
Risus hominibus proprius est	2,138, 5.
Risus observabat Pythagoras	1,77, 5.
Ritus patios servandos, ceteri deteriores	1, 156, 30.
Robur risum esse	2,52, 14.
Robur, pulchritudo, sanitas, fortitudo à nullis contestur	1,53, 10.
Romani sectabantur Pythagoram	202, 25.
Rubor nimius malus	2,158, 5.

S

Sacra sua non enunciabant Pythagorici externis & prophanis	1,191, 25.
Sacrificia non debent esse sumptuosæ, ne semel videamur defuncti	1,61, 15.
Sagitta inquitans Abaris flavios & maria transivit	1,128, 10.
Sagitta utilis in anxietate Pythagoræ	1,93, 13.
Sagitta ab Abaride Pythagoræ donata quem haberet usum	1,93, 15. & 131, 16.
Salveus discipulus Pythagoræ	1,103, 12.
Saltationibus etiam utebatur Pythagoras	1,

109, 25.

Salve Pythagora dicit Nestus fluvius	1,127, 3.
Salutaria pharmaca, quibus Pythagoras tollebat omnes perturbaciones	1,70, tota.
Samius Comatus Pythagoræ dictus	1,31, 1.
& 44, 12.	
Sami Aegyptiacam formam disciplinarum non appetebant	1,37, tota.
Sanctificationes animi inventæ à Pythagora	1,69, 31.
Sanguis non voluntariè effusus in templo, quomodo excipiendus,	1,140, 15.
Sanguis res pretiosissima	1,140, 16.
Sanitas expectenda	2,50, 1.
Sapere virtutis opus	2,47, 2.
Sapientia excepta omnes res nugæ & deliramenta	2,56, 25.
Sapientes perfectè vivunt	2,63, v. ult.
Sapientes solum septem inventi,	1,54, 5.
Sapientia scientia veritatis est	1,144, 29.
& 145, 6.	
Sapientes nihil habent inexpectatum	170, 15.
Sapientia magnæ sciæ quibus cibis utendum sit	179, 3.
Sapientia eminet in omnibus	2,12, 24.
Sapientia sola beatos reddit	2,25, 9.
Sapientia longissimè remota, ut præsentia videt	2,145, & 10, 0.
Sapientia omnium rerum principia invenit	2, 19, 5.
Sapientia non versatur circa definita, sed ad universa se extendit,	2,18, 30.
Sapientiam verè talem esse, quæ occupata sit circa pulchra & æterna	1,65, 15.
Sapientissima res numerus	1,85, 28.
Sapientissimus & veracissimus quis	2,20, 6.
Sapientissimus quisque esse debet	2,25, 7.
Saxumque omnia magna	2,52, 10. & 77, 12.
Scientia contemplatio	1,75, 5.
Scientia absque justitia caliditas est	2,110, 26.
Scientia cum scientiis perit in Pythagoreis non enunciatis	210, 24.
Scientia rerum humanarum quid efficiat	2, 7, 6.
Scientia efficit ut omnibus bene utamur	2, 23, 29. & 25, 4.
Scientia dux consensus & concordia	2,27, 10.
Scientia reliquæ venationes & præparationes bonorum	2,25, 22.
Scintilla aliquot obscuræ scientiæ Pythagoricæ conservata	211, 1.

Sectiones

Secti ones quæ sunt ferro & igni in vitis 1.
 74.8. & 190.14.
 Sectiones & utiones quomodo curarent Py-
 thagorci 1, 148.15. & 204.23.
 Secunda fortuna omnes amant uti 2, 22.16.
 Securitas & subsidium ex *σοφία* 2, 125. tota.
 Seditio fugienda in urbibus 1, 47.14.
 Semen vitiosum exsistit ex prava temperata
 131.3.
 Semina quædam sponte, quædam arte prove-
 niunt 2, 56.3.
 Seminarium Pythagoricorum dogmatum quod
 2, 151.24.
 Senes præsidebant lectioni 1, 99.27.
 Senes monent à libationibus 1, 99. v. ult.
 Sensualia consequenda quæ lumen mentis non
 habent 2, 157.25.
 Sensus bifariam dicitur 2, 64.7.
 Sententia *εὐχρηστος* potentissima 1, 85.
 v. ult.
 Sententia Pythagorice 1, 100.29.
 Sepeliendi ratio quæ Pythagoreis 1, 118. &
 119. totis.
 Septem sapientum sapientia similis *δωδεκά-*
μοτον 2, 86.14.
 Sepulchra & illorum ratio 1, 82.13.
 Sepulchrum erigebatur, qui indignis enunti-
 sent a cana 206.10.
 Sermones vel *λόγος* purgare animum, ut cum
 gaudio servemus audita 206.1.
 Sermonis Dei natura: consecratur cor & ce-
 rebrym 1, 107.17.
 Sexus cœmiginis natura religiosus 1, 62.28.
 Sicilia penitus liberatur à servitute per Pytha-
 goram 1, 46.31.
 Sicilia liberatur tyrannide 137.25.
 Sicula mensa rejicienda 1, 80.10.
 Silentii præcepta ducebant ad mentis modera-
 tionem 1, 169.20.
 Silentium observabat Pythagoras in discipu-
 lis 2, 77.5.
 Silentium quinquennale indicbat suis Pytha-
 goras 1, 77.28.
 Simulachra divorum erecta 1, 138.28.
 Sol princeps omnium siderum 2, 12.27.
 Sol in sua regione melius perspicitur, quàm in
 undis 2, 96.1.
 Sol omnia gubernat 2, 96.8.
 Sole orto è lecto non surgendum 2, 13.30.
 Solitaria, quæta & tranquilla loca petebant
 Pythagorci ambulantes 1, 97.15.

Solus peregrinatus est Pythagoras 182.19.
 Somni inscitia vestigia expurganda 2, 35.27.
 Somni brevitatis præcepta à Pythagora 1, 74.
 26. & 165.16. & 190.30.
 Somni Pythagoreorum præfagi & vaticini 1,
 70.29.
 Somnus jucundus in *σοφία* 2, 125.28.
 Somnus requies malorum 2, 125.25.
 Somnus *εὐφροσύνη* 2, 111.5.
 Sophistæ fontes doctrinæ juvenibus ambados
 reddunt 1, 81.13.
Σοφιστῶν animi scientia & virtus 2, 28.5.
 Sortilegiis intentus Pythagoras 1, 137.27.
 Speculativa prudentia vitæ humanæ conducit
 2, 60.31.
 Speluncæ in qua homines detinentur, descri-
 ptio 2, ab p. 92. v. ult. usque ad p. 98. 16.
 Sperandum contra speciem 1, 191.1.
 Sphæra cum duodecim quinquangularibus &
 quo inventa 1, 91.5.
 Spintharus quid narret de Archyta 1, 171.5.
 Spolia Euphorbi suspensa in templo lunonis
 Argivæ 1, 69.10.
 Spondiacum carmen Pythagora 1, 109.
 11. & 23.
 Stateram non esse transcendendam hortatio
 est ad iustitiam 1, 164.7.
 Stateram non esse transiliendam 2, 143.8.
 Statuæ decorum cum Orpheo in ære formatae à
 Pythagora coluntur 2, 158.28.
 Stragula vestes albæ & munda Pythagoreis
 100.2.
 Stragula unde constabant 1, 100.13. & 137.14.
 Stragulum colligare nescit philosophus 2,
 89.13.
 Stragula convolvenda ne vestigium appareat
 2, 55.15.
 Studia et noti seu familiares futurorum disci-
 pulorum Pythagore 2, 77.10.
 Studium philosophiæ accipit primum locum
 cum voluptate 2, 43.11.
 Studium philosophiæ non utitur instrumentis
 nec locis, sed ubique veritatem amplectitur,
 12, 43.17.
 Subitiores sapientes divites, bonos, fortes ho-
 mines non recipiunt 2, 118.28.
 Submersis pueris græves in testimonium voca-
 ta 1, 121.21.
 Subterraneæ loca iudicii 2, 82.9.
 Suere alicui mortem 135.5.
 Superiori non esse conviciandum 2, 14.25.
 Supplicium

Supplicium juxta leges 126.9.
 Supplicationibus abstinebant Pythagorici & quare 121.4.
 Suppuratobonum est uri 2.4.21.
 Surgentes cubitu se non statim in turbes inpe-
 rent 1.97.25.
 Sybaridis legati 1.125.25. & 157.12.
 Sybaridia serpentem multos occidentem Py-
 thagoras depulit 132.5.
 Sybarum verbum subegerunt Pythagorici 213.1.
 Sybaris urbs Sicilia stabiliter legibus 2.46.16.
 Syllus Pythagoreus bene sanctique piraturus
 abstinuit, 1.138.2.
 Symbola Pythagoræ optimè instituit 1.
 102.27.
 Symbola sine expositione anicularum delira-
 mentis, exposita oraculis similia 1.104.8.
 Symbola simpliciter posita ut aniles fabulae
 191. v. ult.
 Symbola exposita admirabilem utilitatem præ-
 bent 192.3.
 Symbola pons & gradus 2.130.19.
 Symbola cur inventa 2.73.1. penè tota.
 Symbolis sibi mutuo loquebantur Pythagorici
 præsentibus externis 191.27.
 Symbolorum scribendorum origo 2.11.18.
 Symbolum scriptum in tabula ab Pythagoreo
 solvit hospiti alterius decedentis expensas
 199. & 200.25.
 Symmetrus & miscellaneus accessus 1.17.12.

T

Talenta tria promittuntur, qui Democedem
 tollant 217.28.
 Tantalus Homericus 205.2.
 Taurominitanus juvenis ab Pythagora à fu-
 rore liberatus 1.109.14.
 Taurus esse præstat uno die, quàm seculum
 bovem 2.16.25.
 Taurus Tarentinus abstinuit à fabis instinctu
 Pythagoræ 1.67. tota.
 Taygetus mons gravem aërem facit Lacedæ-
 moniis 1.93.28.
 Telægis scriptum 1.135.1.
 Telægas quis & cujus vis 1.75.9.
 Telluris pondera 2.91.54.
 Temperans amat temperantiam 2.42.3.
 Temperans & mascula vita amplectenda à pri-
 mis annis 1.153.31. & 189.15.
 Temperamentum ciborum & potuum somni-

que & quietis modos 1.148.2.
 Temperantibus & sani esse debent, qui libetis da-
 bunt operam 180.27.
 Temperantia, iustitia, fortitudo, veritas, vera a-
 nimi ornamenta 2.83.11.
 Temperantissimi pecunias imperant, vitæ non
 parant 2.120.29.
 Temperantiæ experimentum 1.51.20.
 Tempia petebant maximè Pythagorici 1.97.30.
 Templum ingrediendum cum veste munda
 1.140.5.
 Templum ad dextram ingrediendum ad levā
 exiendum 1.142.10.
 Tempore Pythagoræ unus sapiens 1.54.7.
 Tempus magnum bonum 1.57.9.
 Ternarium numerum divinum esse Pythago-
 ræ inventum 1.139.26.
 Terremotus Pythagoras prædixit 1.127.24.
 Terrarum cunctarum prædixit Pythagoras
 1.128.19.
 Tetraçys vel quaternio Pythagorica 1.138.
 20. & 147.10. & 20.
 Teuthes fluvius 217.12.
 Thales Milesius admirator Pythagoræ 1.31.28.
 Thales coelum suspiciens & in fossam incidens
 ridetur 2.85.17.
 Theætetus Pythagoricus 1.154.19.
 Theano Brotini uxor prudens & præstantis for-
 mina 1.125.5. & 120.1. & 224.5.
 Theano Pythagoræ conjux 1.125.12.
 Themis honestatis dea apud deum 1.55.25.
 Theoclis Pythagoreus 1.243.24.
 Theologia Pythagoræ à quo scripta dubitatur
 1.134.32.
 Theologia Pythagoræ ab Orpheo putatur
 profecta, 1.135.20. & c.
 Theorides Metapontius Pythagoreus 1.210.31.
 Thesaurus magnificus majorum gloria 2.
 114.15.
 Thestoris Possidoniatis liberalitas erga Thy-
 maridem 1.204.10.
 Theris Achilles mater filia Nerei 205.13.
 Thrax ancilla ridet Thalcem in fossam prola-
 psum 2.85.18.
 Thura à feminis adolende disce, non animalia
 1.61.12.
 Thus adolebat Pythagoras 1.137.28.
 Thymarides discipulus Pythagoræ 1.103.17.
 Thymaridæ Tarentini navigantis votum &
 dictum 1.134.10.
 Thymaridis Patii de pauperum

Thymedia

Thymedia querebatur ab Pythagorichs 1,
97, 18.
Thyrenorum seu Thufcorum savitia in pira-
tas 2, 59, 11.
Thyrsigeri multi pauci Bacchi 2, 77, 28.
Tibiarum sonus lascivus, multitudiniconven-
iens, illiberalis 1, 109, 6.
Timares Locrus 1, 125, 17.
Timaratus vocatur idem 1, 154, 7.
Timychæ Pythagorice fortitudo 1,
168, tota.
Timychæ tormenta Dionysius iussit inferri
169, 1.
Timychæ linguam præmorsam tyranno in os
expuit 169, 8. & 182, 21.
Tinctores prius expurgatos sordibus pannos
tingunt 1, 81, 1.
Tonitru, hominem terram contingere debere,
monet 1, 142, 5.
Tralliani suos liberos docent animatum esse
immortalitatem 1, 155, 8.
Tres partes seu species animæ 2, 19, 16, ex Plat.
Tricinium explorationis in discipulis Pytha-
goræ 1, 77, 20.
Triobolum numerabat quotidie cuidam juve-
ni Pythagoras 1, 39, 7.
Triobolum honorandus 2, 159, 6.
Tubera & exulcerationes in amicitia abesse
debent 1, 101, 14.
Tydas scholam Pythagoræ accepit à Boulago-
ra 220, 13.
Tydas pauper & exsul obiit 220, 18.
Tyrannide urbes liberavit Pythagoras 182,
vulg. & 187, 20.
Tyrannis ex sola æquitate oritur 2, 127, 24.
Tyrannum savientem in officio continuit Py-
thagoras 1, 187, 22.

V

Vaticiniis deditus Pythagoras 1, 137, 26.
Venatione non occupabantur Pythagorici 1,
200, 15.
Veneri die sexto sacrificandum 1, 139, 27.
Ventis spirantibus sonum esse adorandum
symb. lib. 2, 140, 8.
Venti vehementes sedantur à Pythagora 1,
127, 26.
Vera dicens maximè vivit 2, 65, 18.
Verecundi esse debebant discipuli Pythagoræ
1, 85, 32.
Verecundia simulationis expers 1, 74, 30, &
165, 19.

Verissimilitudines non esse Pythagoricorum
1, 88, 25.
Veritæ solo oculo divino videtur non ganna-
li 1, 76, 18.
Veritas occultata in parvis dictis à Pythago-
ra 1, 140, 30.
Veritas præcipuum animi opus 2, 46, 6.
Veritas Deo & hominibus grata 2, 114,
18, & c.
Veritas philosophiæ beneficio contingit 2,
115, 2.
Veritas investigatu difficilis 2, 146, 15.
Veritas uniformis, falsum multiplex 2,
148, 21.
Verno tempore Pythagoras suavi modulami-
ne utebatur, 1, 108, 16.
Veste, in qua nemo indormierat, utendum
templum ingressuris 1, 140, 7.
Vestibus utebantur candidis & puris Pythago-
rei 1, 100, 10. & 137, 12.
Vestis nigra & fulva præcipiebatur Pythago-
reis 1, 140, 8.
Vestis fulva testatur æqualitatem & justitiam
animi 1, 140, 11.
Vetularum deliramenta 2, 90, 15.
Via publica non ambulanda 1, 86, 32.
Via publica declinanda ut per semitas catur 1,
104, 23. & lib. 2, 136, symb. 5. exposit.
Viam in forum vel curiam ignorant boni 2,
84, 16.
Victoria honesti gloriam affert. 2, 111, 3.
Videntia animalia quæ 2, 63, 28.
Villosis pellibus utebantur Pythagorici 1, 200,
24. & 137, 16.
Vinci ab honesto turpe. 2, 111, 4.
Vini abstinentia studiis necessaria 1, 74, 25.
Vinum fugiendum 1, 206, 9.
Vinum Pythagorici non bibebant interdum
1, 88, 19.
Vinum vesperi bibebant Pythagorici 1, 99, 12.
Vir bonus temperas & justus, beatus, 2, 123, 16.
Viriter uxores æquales esse debent. 1, 75, 15.
Virtute bene vivitur 2, 3, 32.
Virtutis studium philosophia comparatur 2,
115, 10.
Virtus cum paupertate præstat divitiis cum
violentia partis 2, 4, 28.
Virtus non venit à pecuniis, sed hæ ab virtute
2, 89, 27.
Virtus ut casta & continens matrona 2, 4, 9.
Virtus velut sacrosanctum delubrum 2, 4, 4.

Vitus princeps reliquorum sensuum 2, 12, 26
& 13, 18.
Vita humana similis celebritati Olympiacæ
1, 64, 12.
Vita humana composita esse debet ad Deum
sequendum 1, 85, 11.
Vita felix & beata 1, 124, 30.
Vita Pythagoræ consona pietatis operibus, quæ
perfecti 1, 137, 5.
Vita continens, laboriosa &c. 179, 24.
Vita recta & sana uti 2, 27, 5.
Vita bisariam dicitur 2, 63, 26.
Vita nostra mors, & mors vita 2, 101, 14.
Vitæ cupidi & φιλοψυχῆσι 2, 120, 30.
Vitæ humanæ brevis & imbecillitas 2, 52, 30.
Vitia animi, ut ira, dolor, voluptas, turpis vo-
luptas, non patiuntur aliquem placide
quiescere 1, 76, 2.
Vivere non debet qui suos pudore afficit 2,
110 10.
Vivit magis qui vigilat, quam qui dormit 2,
65, 6, & 66, v. ult.
Vixit noliut Penelope relinqueret 1, 63, 23.
Vixit immortalitatem à Calypso accipere re-
cusavit 1, 63, 12.
Vitionibus utebantur Pythagoræi. 1, 98, 11.
Vngues in sacrificiis non præcidendi 1, 154, 9.
Universalibus probe cognitis particularia faci-
lia 2, 145, 28.
Vocis Pythagoræ vis ad ipsas feras allabebatur
1, 67, 28.
Voluptas pellenda 189, 14.
Voluptas primum; deinde contumelia, tertio
perniciēs exterminanda, 1, 153, 30.
Voluptas inprimis fugienda Pythagoræis 1,
176, 8.
Voluptas quæ venit ab philosophia sincera est,
2, 4, 28.
Voluptate nihil magis fallit, & ad peccandum
allicit 1, 175, 10.
Voluptates malæ 1, 87, 25.
Voluptates omnes aspernantur, ut deliri sint,
2, 49, 25.

Vites coagmentantur ex domibus 1, 132, v. ult.
Vites confusas ex servitute liberavit Pythago-
ras 183, 3.
Vita ex Apulia sevens à Pythagora repressâ,
docta, pasta, cum iurejura nō dimissa 1, 66, 9.
Vitionibus & sectionibus non adhibebant phar-
maca Pythagoræi 1, 148, 15, & 204, 23.
Virus rei Veneræ tardus & moderatus, bonus
179, 27.
Virus bonorum rectus requiritur 2, 33, tota.
Vulcani nativitas & ortus 1, 50, 26.
Vulgi opinioni non esse adhærescendum 1,
172, 25.
Vulgus insanit, pueros bene instituens, & ado-
lescentes suæ libertati relinquens 174, 10.
Vulneribus in anteriori corporis parte acceptis
mori pulchrum, contra; si contra 1, 87, v. ult.
Vxoēs nemo persequitur 1, 87, 16.
Vxoēs magis amandæ ac diligendæ, quam
parentes 1, 61, 22.
Vxoēs castæ ab Vestâ acceptæ exemplar 1,
56, 30.
Vxoēs in conspectu deorum nubunt 1, 56, 25,
& 87, 17.
Vxoēs domos non inficiunt adulterinis forti-
bus 1, 56, 23.

X

Xenizw, peregrinis linguis & moribus impro-
babant Pythagoræi 202, 21.
Xenophilus Chalcidensis qualis 209, 31.
Xouthus Hellenes donum 203, 21.

Z

Zaleucus Locrus legislator Siciliæ 1, 46, 21,
& 123, 17, & 154, 17.
Zamolxis discipulus Pythagoræ 1, 103, 25.
Zamolxis famulus Thræx 1, 154, 32.
Zamolxis ad Getas profectus illis leges dedit
1, 155, 3.
Zamolxis deus habitus 1, 155, 17.
Zonæ in ædem A Esculapii delapsæ lxx, 1, 12, 2.

INDEX

*illustratum Pythagoraeorum,**qui sunt in I A M B L I C H I lib. I. p. 221. 222.**¶ 223. juxta regiones.*

AEGEI. VI

Crito,	p. 223, 6.
EOelthon	223, 6.
Hippomedon	223, 5.
Polydor	223, 7.
Timosthenes	223, 5.
Thraſydamus	223, 6.

CARTHAGINENSES IV.

Anthen	222, 28.
Leocritus	ibidem.
Miltiades	ibid.
Odius	ibid.

CATANI VI.

Charondas	223, 27.
Chryſippus Tyrhenus	ib. 28.
Lyramnus	ibid. v. 30.
Lyſiades Corinthius	ibid. v. 27.
Naufitheus Athenienſis	ib. 29.
Neocritus Ponticus.	ibidem.

CROTONIATÆ XXIX.

Ægon	221, 22.
Agas	v. 18.
Agelas	v. 13.
Æmon	ibid.
Agylus	v. 18.
Alcmæon	v. 20.
Antimedon	v. 17.
Boutius	v. 15.
Bryas	v. 16.
Cleophron	v. 19.
Cleothenes	v. 13.
Damocles	v. 20.
Dymas	v. 12.
Ecphantus	v. 14.
Epſylus	ibidem.
Eratus	v. 15.
Euandrus	v. 16.
Hippofſtatus	v. 12.
Hippofſthenes	v. 19.
Itanzus	v. 16.
Leophron	v. 18.
Menon	v. 20.
Milo	ibidem.
Millias	v. 17.
Onatus	v. 19.
Phyciadas	v. 14.

Rhodippos

v. 16.

Silius

v. 13.

Timæus

v. 19.

CAULONIENSES V.

Callibrotus

223, 18.

Dicon

ibidem.

Drymon

v. 19.

Naſſas

ibidem.

Xentas

ibidem.

CYRÆNI IV.

Ariſtangelus

223, 24.

Melanippus

v. 23.

Præus

ibidem.

Theodorus

v. 24.

CYZICENI IV.

Butherus

223, 26.

Hippoſthenes

v. 24.

Pythodorus

ibidem.

Xenophilus

v. 26.

LACEDÆMONII IV.

Abaris Hyperboreus

v. 9.

Anthocharidas

v. 8.

Ceanor

ibidem.

Eurycrates

ibid.

LOCRI X.

Adicus

221, 32.

Eueres

ibidem.

Euthenus

ibidem.

Gyptius

v. 31.

Philodamus

v. 32.

Sofſtratos

ibidem.

Sthenonidas

ibidem.

Timates

v. ult.

Xenon

v. 32.

Zaleucus

v. 33.

LUCANI VL.

Cerambyx

223, 3.

Dardaneus

v. 4.

Malias

ibidem.

Ocelus

v. 2.

Ocyllus

ibid.

Orcandrus

3.

METAPONTINI XL.

Æneas

221, 23.

Agelarchus

v. 27.

Agelidamus

v. 25.

Alcias

v. 27.

Aliochus

v. 33.

Alopecus

v. 32.

Antumenes

v. 31.

Arctadas

v. 22.

Aristeas

v. 24.

Aristomenes

v. 26.

Arytus

v. 28.

Asyllus

v. 33.

Brontinus

v. 21.

Chilas

v. 29.

Dacydas

v. 31.

Damarmæus

v. 23.

Damotages

v. 31.

Eiriscus

v. 28.

Empedocles Acragatinus 222.

v. 2.

Epiphron

221, 28.

Euandrus

v. 25.

Euphemus

v. 30.

Euiſphemus

v. 26.

Glycippus

222, 1.

Lactates

221, 33.

Lacritus

v. 31.

Laphæon

v. 24.

Leocydes

v. 29.

Leon

v. 22.

Megiſteas

v. 29.

Meliffas

v. 24.

Parmenides Eleates

221, 2.

Parmiscus

221, 23.

Proclus

v. 30.

Pyrrhon

v. 32.

Rhexitibus

ibid.

Thraſcos

v. 28.

Thraſymedes

v. 30.

Xenocides

v. 25.

Xenophantes

v. 27.

PARII X.

Aetius

222, 27.

Alcimachus

28.

Amocrus

v. 30.

Dexitheus

v. 28.

Dinarchus

v. 29.

Eumaridias

v. 30.

Meton

v. 29.

Phanecles	v. 27.	Melissus	15.	Aftas	7.
Timæus	v. 29.	SICYONII IV.		Brias	18.
Timeſianax	v. 30.	Demon	ibidem. 22.	Carnias	7.
PMLIAS II IV.		Poliadas	21.	Carophantidas	20.
Diocles	223. 10.	Sôſthenes	22.	Clearatus	15.
Echecrates	ibidem.	Sofſtratus	ibidem.	Cleon	ibid.
Phanton	v. 21.	SYBARITA XII.		Clinagoras	9.
Polymnaſtus	v. 20.	Deonax	222. 23.	Clinias	17.
POSIDONII VII.		Diocles	ibidem.	Dicæarchus	10.
Athamas	212. 33.	Empedus	ibid.	Dinocrates	11.
Bathylaus	223. 1.	Euanor	22.	Echecrates	13.
Cranus	ibidem.	Euzus	24.	Eſtizus	6.
Mycs	ibidem.	Hippaſus	22.	Euandrus	18.
Phædo	ibid.	Mencſtius	23.	Eurymedon	8.
Proxenus	222. 33.	Metopus.	21.	Euthymus	10.
ſimus	ibidem.	Polemaus	24.	Iccus	14.
RHEGINI XI.		Proxenus	22.	Leonteus	15.
Aristides	223. 10.	Timæſtus	24.	Lyſibius	12.
Aristocrates	v. 11.	Tyrſenus	25.	Lycon	6.
Athoſion	v. 12.	SYRACHSANI. III.		Lyſis	ibidem.
Colas Scelinuntius	v. 12.	Damon	213. 15.	Mimnomachus	19.
Demosthenes	v. 10.	Leptines	ibidem.	Pæſtion	13.
Euthycles	v. 13.	Phintias	ibidem.	Philolaus	4.
Ellicaon	v. 11.	TARENTINI XLIII.		Philonides	11.
Hipparchydes	12.	Abrotels	212. 18.	Phrinychus	15.
Mæſcibulus	11.	Achmonidas	19.	Phrontidas	11.
Opſimus	13.	Acouſiladas	13.	Piſerrydus	17.
Phytius	11.	Arceas	8.	Piſicrates	14.
SAMII VI.		Archomachus	18.	Polemarchus	6.
Archippus	223. 16.	Archippus	9.	Sicaſ	20.
Glorippus	17.	Archytas	v. 5.	Smicheas	16.
Hæloſis	ibid.	Ariſtippus	v. 5.	Theodorus	5.
Hippon	ibid.	Ariſtoclidas	16.	Zopyrus	9.
Lacon	16.	Arytus	4.		

INDEX NOBILIMUM FOEMINARUM.

Abrotelia	224. 8.	Cleachma	13.	Philtes	1.
Babelyma	v. 12.	Echecratia Philiaſia	9.	Piſitronda	11.
Bio	11.	Laſthenia	7.	Theano Brontini uxor	5.
Byne	2.	Myæuxor Milôis Croteniaſis	6.	Timychauxor Myllii	223. 32.
Chilonis	3.	Niſtadufa	11.	Tyrſenes	10.

F I N I S .

EXCUDERAT AEGIDIUS RADAEUS ORDIN-
 NUM FRISIAE TYPOGRAPHUS FRANEKE-
 RAE, ANN. M. D. XCVIII. X. CAL. DECEMB.